

Notities bij de brief aan de Romeinen

door G.L.Rogers en D.Hough

Dit boek is afkomstig uit Unsearchable Richess Magazine.
Uitgave van [Concordant Publishing Concern](#)

Index

De structuur van de brief
Deel 1 - Introductie en hoofdstuk 1:1-7
Deel 2 - Hoofdstuk 1:8-17
Deel 3 - Hoofdstuk 1:18-32
Deel 4 - Hoofdstuk 2:1-29
Deel 5 - Hoofdstuk 3:1-20
Deel 6 - Hoofdstuk 3:21-26
Deel 7 - Hoofdstuk 3:27 - 4:17
Deel 8 - Hoofdstuk 4:17-25
Deel 9 - Hoofdstuk 5:1-4
Deel 10 - Hoofdstuk 5:5-11

[Deel 11](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel A)

[Deel 12](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel B - vers 12)

[Deel 13](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel C - vers 13,14)

[Deel 14](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel D - vers 15, 16, 17)

[Deel 15](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel E - vers 18)

[Deel 16](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel E - vers 19)

[Deel 17](#) - Hoofdstuk 5:12-21 (deel F - vers 20 en 21)

[Deel 18](#) - Hoofdstuk 6:1,2

[Deel 19](#) - Hoofdstuk 6:3,4

[Deel 20](#) - Hoofdstuk 6:5,6,7

[Deel 21](#) - Hoofdstuk 6:8-11

[Deel 22](#) - Hoofdstuk 6:12-14

[Deel 23](#) - Hoofdstuk 6:13,14

[Deel 24](#) - Hoofdstuk 6:15-23

[Deel 25](#) - Hoofdstuk 7:1-6

[Deel 26](#) - Hoofdstuk 7:7-13

[Deel 27](#) - Hoofdstuk 7:14-25

[Deel 28](#) - Hoofdstuk 8:1-4

[Deel 29](#) - Hoofdstuk 8:5-9

[Deel 30](#) - Hoofdstuk 8:10,11

[Deel 31](#) - Hoofdstuk 8:12-14

[Deel 32](#) - Hoofdstuk 8:15-17

[Deel 33](#) - Hoofdstuk 8:18-19

[Deel 34](#) - Hoofdstuk 8:20-22

[Deel 35](#) - Hoofdstuk 8:23-25

[Deel 36](#) - Hoofdstuk 8:26,27

[Deel 37](#) - Hoofdstuk 8:26,27

[Deel 38](#) - Hoofdstuk 8:31-34

[Deel 39](#) - Hoofdstuk 8:35-39

[Deel 40](#) - Hoofdstuk 9:1-5

[Deel 41](#) - Hoofdstuk 9:6-13

[Deel 42](#) - Hoofdstuk 9:14-18

[Deel 43](#) - Hoofdstuk 9:19-24

[Deel 44](#) - Hoofdstuk 9:25-33

[Deel 45](#) - Hoofdstuk 10:1-4

[Deel 46](#) - Hoofdstuk 10:5-13

door D.H. Hough

[Deel 47](#) - Hoofdstuk 10:14-21

[Deel 48](#) - Hoofdstuk 11:1-2a

[Deel 49](#) - Hoofdstuk 11:2b-6

[Deel 50](#) - Hoofdstuk 11:7-10

[Deel 51](#) - Hoofdstuk 11:11

[Deel 52](#) - Hoofdstuk 11:12-15

[Deel 53](#) - Hoofdstuk 11:16

[Deel 54](#) - Hoofdstuk 11:17,18

[Deel 55](#) - Hoofdstuk 11:19-24

[Deel 56](#) - Hoofdstuk 11:25,26

[Deel 57](#) - Hoofdstuk 11:28-31

[Deel 58](#) - Hoofdstuk 11:32

[Deel 59](#) - Hoofdstuk 11:33-36

[Deel 60](#) - Hoofdstuk 11:36

[Deel 61](#) - Hoofdstuk 12 - introductie

[Deel 62](#) - Hoofdstuk 12:1

[Deel 63](#) - Hoofdstuk 12:2

[Deel 64](#) - Hoofdstuk 12:3

[Deel 65](#) - Hoofdstuk 12:4-8

[Deel 66](#) - Hoofdstuk 12:9-13

[Deel 67](#) - Hoofdstuk 12:14-21

[Deel 68](#) - Hoofdstuk 13:1-5

[Deel 69](#) - Hoofdstuk 13:6, 7

[Deel 70](#) - Hoofdstuk 13:8-10

[Deel 71](#) - Hoofdstuk 13:11-14

[Deel 72](#) - Hoofdstuk 14:1-9

[Deel 73](#) - Hoofdstuk 14:10-13

[Deel 74](#) - Hoofdstuk 14:14,15

[Deel 75](#) - Hoofdstuk 14:16-18

[Deel 76](#) - Hoofdstuk 14:19-21

[Deel 77](#) - Hoofdstuk 14:22, 23

[Deel 78](#) - Hoofdstuk 15:1-4

[Deel 79](#) - Hoofdstuk 15:5-7

[Deel 80](#) - Hoofdstuk 15:8-13

[Deel 81](#) - Hoofdstuk 15:14-16

[Deel 82](#) - Hoofdstuk 15:17-21

[Deel 83](#) - Hoofdstuk 15:22-33

[Deel 84](#) - Hoofdstuk 16:1-23

[Deel 85](#) - Hoofdstuk 16:25-27

Notities bij de brief aan de Romeinen

De structuur van de brief

Romeinen

1:1-6 Evangelie, bekend gemaakt, Rechtvaardiging

1:7 Groeten, kort

1:8,9 Gebed

1:10-13 Voorgenomen reis

1:14-17 Vorige bediening

LEERSTELLIG

3:21-4:25 Rechtvaardiging

5:1-8:30 Verzoening

8:31-39 De Godheid van God Individueel

9:1-29 De Godheid van God Nationaal

LEERSTELLIG

9:30-10:21 Rechtvaardiging

11:1-36 Verzoening

12:1-15:7 Het gedrag van de heiligen

15:8-21 Vorige bediening

15:22-29 Voorgenomen reis

15:30-33 Gebed

16:1-23 Groeten, uitgebreid

16:25-27 Evangelie, geheim gebleven, Verzoening

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 1

door °G.L. Rogers

Romeinen, "het diepstgaande boek dat er is", werd als studie-onderwerp gekozen vanwege de grootsheid van het thema. Het zou als eerste bestudeerd moeten worden, omdat pal aan het front staat van onze geschriften. Haar lering is het fundament van alle andere en kennis ervan wordt daarin ook verondersteld. Haar grootste waarde is dat ze God en Zijn redding onthult. Gods evangelie wordt hier zo vol, ordelijk en systematisch voorgesteld als in geen enkel ander boek.

De relatie van Romeinen met de andere Schrifgedeelten kan als volgt worden gezien:

De Griekse Geschriften

Vier verlagen	Overgangs-geschiedenis	Paulinische geschriften	Hebreeuws Christelijke geschriften	Profetie
Mattheus Marcus Lucas Johannes	Hand. 20:3 Hand. 20:2 Hand. 20:1 Hand. 19:1 Hand. 18:1	2Timotheus Titus 1Timotheus Filippenzen Filemon Kolossenzen Efeze Romeinen Galaten 2Korinthe 1Korinthe 1,2 Thess.	Hebreeën Jacobus 1,2 Petrus 1,2,3 Johannes Judas	Openbaring

De groepering van de boeken van het "Nieuwe Testament" is die zoals die wordt gevonden in de Griekse MSS, en door de meerderheid van de vertalingen wordt aangehouden. De plaatsing van de boeken is ook een goede weergave van de volgorde van het ontvouwen van Gods plan in de geschiedenis en de profetie. Paulus schreef dertien van de zevenentwintig boeken. Al zijn geschriften zijn brieven en werden lang na zijn afzondering tot zijn bijzondere bediening geschreven (Hand. 13:2). Zes ervan werden geschreven tijdens de periode die door Handelingen wordt beschreven.

"Handelingen", samen met het inwendige bewijs van deze vroege brieven, draagt

het materiaal aan voor een echt nauwlettend onderzoek van Romeinen. Het begint in Jeruzalem, de geschiedenis van Israël's afvalligheid natrekkend, de roeping, de afzondering, bediening, en voortgang van Paulus totdat hij Rome bereikt, het centrum van de beschaafde wereld, en dan sluit het af.

Gods bedoeling met het schrijven van "Handelingen" was bereikt, namelijk: het overbruggen van de kloof tussen "de evangeliën" over de bediening van Christus aan Israël en Paulus' brieven aan de volkeren. Israël's verdiepende afvalligheid wordt gezien als de mogelijkheid voor de voortgaande onthulling in Paulus' brieven.

De datering van de brieven is niet zo belangrijk als hun relatie tot elkaar en tot de geschiedenis in Handelingen.

- Eén en twee Thessalonicenzen werden in Korinthe geschreven (Hand. 18:1) in 54 n.Chr.
- 1Korinthe kwam vanuit Efeze, in de lente van 57, na Handelingen 19:1;
- 2Korinthe vanuit Macedonië, in de herfst van 57 n.Chr, nadat Paulus Efeze heeft verlaten, waar zijn getuigen in de synagoge tot een einde was gekomen (Hand. 19:9; 20:1);
- Galaten, vanuit Korinthe, een paar maanden later.
- Romeinen in de lente van 58 n.Chr., voordat Paulus via Macedonië naar Korinthe gaat (Hand. 20:3), op zijn laatste reis naar Jeruzalem.

Timotheüs was bij Paulus toen hij Romeinen schreef (16:21), hem vooruit gaande naar Korinthe en hij ging met hem op weg naar Jeruzalem (Hand. 20:4). Met het gaan via Macedonië en Achaje had Paulus tot doel van hen bepaalde bijdragen mee te nemen voor de arme heiligen in Jeruzalem (Rom. 15:25-28). Dit soort intern bewijs plaatst Romeinen in ware onthulling van de geschiedenis van Handelingen. De hoofdstukken 9 tot 11 van Romeinen moeten worden gelezen in het licht van de gebeurtenissen die in Handelingen zijn opgetekend. Deze hoofdstukken zijn niet incidenteel of tussengevoegd, ze zijn een onlosmakelijk en noodzakelijk onderdeel van de brief, zonder welke het geheim van het evangelie niet verstaan kon worden, want haar onthulling van de rijkdom voor de wereld was afhankelijk van Israël's overtreding (11:12).

Samen met het evangelie ontvingen de volkeren de andere geschriften. Paulus citeert vier-en-tachtig maal Schriftgedeelten van Genesis tot Maleachi, waarvan twee-en-tachtig maal uit de Septuagint, of Griekse vertaling, mogelijk omdat deze meer toegankelijk was voor de heidenen. Op deze manier werden de uitspraken van God toevertrouwd aan de wilde olijftakken.

Ideeën om de brief te bestuderen:

1. Lees, indien mogelijk, een aantal malen in één keer de hele brief door. Het is een eenheid.
2. Bestudeer later alles als door een microscoop. De omvang, de snelheid van gedachten en de exactheid van uitdrukking vragen om een nauwlettende aandacht en overdenking. Microscopische studie van woorden en uitdrukkingen is noodzakelijk, maar is alleen goed op voorwaarde dat men niet de meer de direct voor de hand liggende eigenschappen en de grote monumentale uitdrukkingen

vergeet.

3. De context is altijd van groot belang, in het bijzonder in een zo beredeneerde presentatie als Romeinen. "Een tekst die uit z'n context wordt genomen is een voorwendsel". Kijk regelmatig terug. Iedere nauwkeurige herlezing zal beloond worden. Bij Bijbelstudie is het niet goed de dingen te vergeten die achter ons liggen.

4. Wees zo eenvoudig en letterlijk als maar mogelijk is. De Schrift is onthulling, niet een puzzel of een cryptogram die de uitoefening van vindingrijkheid aanmoedigt. Man kan wel te slim, maar nooit te eenvoudig zijn om Gods stem te horen. Voorkom "vergeestelijking". Gods spraakfiguren zijn regelgevend en zijn altijd overeenkomend.

5. Benader Gods Woord met gebed, eerbiedig en nederig. We worden door God onderwezen of helemaal niet. "Dat ik Hem moge kennen" moet ons doel zijn. Technische Bijbelkennis alleen is dodend en gevaarlijk. Enigen van hen die zeer vertrouwd waren met het Hebreeuwse origineel kenden de Heer niet! Het evangelie is gericht op onze harten en gewetens.

6. Lees altijd de tekstverwijzingen. De tekst is meer verlichtend dan welk menselijk commentaar dan ook. De Schrift, juist ingedeeld, is het beste commentaar op de Schrift!

De aanhef - Hoofdstuk 1:1-7

1. *Paulus*. De door ons meest geliefde van alle geïnspireerde schrijvers, omdat hij het patroon is van Gods overweldigende genade. "Saulus, anders gezegd Paulus" kan beide namen hebben gedragen vanaf zijn geboorte. Het was gewoonte dat Joden in de diaspora hun kinderen zowel een Hebreeuwse als een heidense naam gaven. De naam Saulus werd gebruikt tot zijn afgezonderde bediening begon, daarna werd Paulus, de Griekse naam, gebruikt als een meer toepasselijke en betekenisvolle naam. "Paulus" betekent *pauze*, tussentijd. Paulus' ommekeer is een van de grootste bewijzen van de door hem onthulde waarheid. Hij was niet voorbestemd om Christus Jezus te geloven. Hij was schuldig aan de zonde van Handelingen 3:23. Het feit dat zo'n man als Paulus, eens de meest kwaadaardige vijand van Jezus Christus, nu ons in de naam van Jezus Christus aanspreekt, vraagt om uitleg en draagt overtuiging. Zijn uitleg is: "Ik heb de Heer gezien." Het is duidelijk dat hij onderscheid maakte tussen het visioen van Jezus Christus op de weg naar Damascus en onthullingen in latere tijden.

Een slaaf van Christus Jezus[in de NBG staat "dienstknecht. Maar dat is te zwak; WJ]. Saulus, de trotse Farizeeër, is een voorbeeld van nederigheid geworden. Loyale liefde doet hem slaaf zijn van zijn rechtmatige Heer. "Slaaf" bevat het idee van eigendom, dienstbaarheid en afhankelijkheid. Zijn heilige verbondenheid in relatie tot zo'n Heer is vrij van de neerbuigende associaties die bij alle andere soorten slavernij behoren. Hij staat onder een autoriteit, maar toch is hij bekleed met de autoriteit van een apostel. Alleen een echte slaaf kan een gezaghebbende prediker zijn. Hebreeuwse profeten waren slaven van Jehovah(Amos 3:7; Jer. 7:25). Paulus, het hoogste gezag opeisend, vervangt

zonder uitleg de naam Christus Jezus voor die van Jehovah.

Een geroepen apostel. Hij benadert Rome met de waardigheid die een slaaf in Christus past die ook gevolmachtigde is, en houdt ons bezig met Wie hij vertegenwoordigt. De roeping is altijd van God, altijd doeltreffend, de geroepene als apostel of als heilige bevestigend(vers 7). Onze harten en gewetens herkennen dat hij spreekt als iemand met gezag.

Afgezonderd voor Gods evangelie. Afgezonderd, eerst voor het goddelijke doel(Gal. 1:15), en dan historisch bij het aanbieden van de heilige geest aan de kerk te Antiochië(Hand. 13:2). "Slaaf", "geroepene", "afgezonderd" benadrukken het feit dat Paulus niet een inwijder is, maar een instrument in Gods handen. Het evangelie is "goed nieuws, niet goed advies." Gods evangelie komt van Hem, al Zijn krachten, Zijn genade, Zijn rechtvaardigheid inschakelend voor onze redding.

2. Tevoren beloofd in Heilige Schrift. Het evangelie wordt in belofte en profetie gevonden. Paulus beroept zich acht-en-veertig maal op de profeten voor bevestiging van zijn onderwijs. Er is in de Schrift zowel eenheid als diversiteit, maar nooit is er gebrek aan harmonie. Dit vers geeft een groep feiten over de Schriften. De profeten zijn mannen door wie God sprak en aan andere mensen beloften deed. Zij zijn "Zijn" woordvoerders. De beloften staan geschreven "in de Schriften" die de woorden van Gods profeten bevatten. Deze zijn "heilig" omdat ze afgezonderd zijn van alle andere. "Het evangelie dat Hij tevoren .... had beloofd"(Gen. 12:2,3;Gal. 3:8) en " het geheimenis, in aionische tijden verzwegen, maar thans geopenbaard"(Rom. 16:25,26;CV) zijn de twee thema's van de brief. We moeten ons tot Romeinen wenden als in latere brieven wordt verwezen naar het evangelie. Filippenzen verwijst negen maal naar het evangelie, Efeze spreekt van het "geheimenis van het evangelie", maar geen van beide verkondigt het. "Mijn evangelie" vinden we in de hoofdstukken 1 tot 4. In de hoofdstukken 5, 6 en 8, waar het "geheim van het evangelie" wordt ontvouwt, vinden we geen enkel citaat uit de Hebreeuwse Schriften.

3-4. Aangaande Zijn Zoon. Indien alles wat Zijn Zoon aangaat uit Romeinen zou worden verwijderd, dan zou dit een zin zonder onderwerp zijn. De nu volgende verklaring heeft voldoende waarheid in zich om het citeren er van te rechtvaardigen:

"In de evangeliën spreekt Christus over de Vader; in de brieven spreekt de Vader over Zijn zoon".

De kreet "Terug naar Jezus" zou ons weg leiden van Gods hoogste onthulling over Zijn Zoon. Het is opmerkelijk dat een begroeting zo'n gewichtig onderwijs bevat over de persoon van Christus. Eerst is er de verwijzing naar "Zijn Zoon". Dan volgt een dubbele verklaring over Hem:

a. Hij is het zaad van David naar het vlees.

b. Hij is de Zoon van God naar een geest van heiligheid, en wordt krachtig aangewezen om dat te zijn door een opstanding uit de doden, en, tenslotte, is er een identificerende uiteenzetting dat Hij Jezus Christus is, onze Heer. Deze

verklaring is niet zonder zijn problemen, maar de eenvoudigste verklaring zal de beste zijn. "Voortgekomen uit het zaad", niet "*gemaakt*(made) zoals in de King James AV. Het werkwoord geeft overgang van de ene toestand van bestaan naar een andere aan, een worden, niet een aanvang. Als Zaad van David, was Hij een Mensenzoon, koninklijk, de Zoon en Erfgenaam van Israël's grote koning. Hij was het Kind van de Profetie(Luc. 1:32,33). Davidische afstamming was een voorwaarde voor het Messiaschap(vergelijk 2Tim.2:8, Paulus' laatste brief). De anders onnodige woorden "naar het vlees" worden toegevoegd om Zijn relatie met David te beperken tot een die alleen het vlees betrof(verg. 9:5), en zij verwijzen naar de antithese, "naar de geest."

"Naar het vlees" en "naar de geest der heiligheid" zijn uitdrukkingen die zo strikt parallel lopen, dat zowel de tweede "naar" als de eerste moeten verwijzen naar wat een bestanddeel van Zijn wezen is. Ze zijn tegenovergesteld aan elkaar zoals vlees en geest in één persoon, "vlees" Zijn verwantschap tonend met David en "geest" Zijn verwantschap met God. Er is iets in Zijn wezen dat is afgeleid van de mens en iets wat is afgeleid van God. Nogmaals: naar het vlees behoorde Hij tot de vaders, en naar de geest was Hij de Zoon van God en is Hij op die manier een universeel Redder en Heer. Hij is op zodoende de enige bemiddelende Persoon in Wie God en mens een ontmoeting vinden. Niet een Bemiddelaar *tussen* God en mens, maar "van God en van de mens". Om te kunnen bemiddelen moeten er twee partijen zijn, waarvan elk zich gerepresenteerd ziet in de bemiddelaar. Waar er maar één partij is, daar kan er niet iemand bemiddelen(Gal. 3.20). Wanneer iemand een karakteristieke naam aanneemt als "Zoon des Mensen", zoals Christus deed, dan houdt dat in dat er iets vreemds is om dat te zijn, wanneer Hij ook Zoon van God was. "Geest van heiligheid" is een bijzondere uitdrukking, dat alleen hier wordt gevonden. Ze is duidelijk gekozen om te onderscheiden van "heilige geest". Zijn unieke heiligheid, zowel als opstanding uit de doden, onderscheiden Hem krachtig van alle anderen als Zoon van God. "In kracht" wordt bijwoordelijk gebruikt met "verklaard". Hij *werd* niet de Zoon van God, Hij was op krachtige wijze zo *verklaard*. Hij was ontledigd van al het andere, maar Zijn geest van heiligheid was voldoende om Hem aan te wijzen als Zoon van God. Alle anderen moet van iedere bevuiling van vlees en geest worden gereinigd(2Kor. 7:1). De Zijn was een geest van heiligheid. Hij nam deel aan de kinderen van "vlees en bloed", maar Hij nam geen deel aan onze geest(Heb.2:14).

Door opstanding uit de doden is een opmerkelijke en moeilijke uitdrukking. "Doden" is meervoud, waar we toch mogen verwachten dat het enkelvoud is. Er zijn drie zienswijzen:

1. Dat Christus Zijn zoonschap bewees door anderen op te wekken. Bij Zijn eigen opstanding was Hij passief, God was de Auteur. Ook anderen wekten doden op, maar zij konden niet zeggen "Ik ben de opstanding" (Joh. 11:25) of "Ik zal hem opwekken ten jongsten dage" (Joh. 6:40).
2. Dat het Zijn eigen persoonlijke opstanding is en gezien moet worden als een belofte, en ten diepste de opstanding van allen bewerkt. "...is ook de opstanding der doden door een mens"(1Kor. 15:21). Zijn opstanding omvat de opstanding van allen. Maar het feit is dat Zijn opstanding voor Zijn discipelen een onwankelbare overtuiging bracht dat

Hij de Zoon van God is, iets dat Zijn opwekken van anderen niet had gebracht. Talleyrand zei tot de uitvinder van een weldadige en rationele religie: "Indien u aanhangers wenst, dan beveel ik u aan uzelf te kruisigen en weer op te staan." Opstanding is het beslissende bewijs dat Hij de Zoon van God is.

3. Opstanding van allen is gegrondvest in Zijn goddelijk zoonschap en komt voort uit de energie van de geest van heiligheid. De dood kon iemand zoals Hij niet vasthouden. "...het niet mogelijk was, dat Hij door hem werd vastgehouden." (Hand. 2:24). Zijn opstanding stond niet op zichzelf, maar behelst het hele ras.
4. "*Jezus Christus, onze Heer*", identificeert Hem Die de Zoon van God is en het Zaad van David. "Jezus" is de Griekse vorm van Jozua en is de naam die aan Maria's Zoon werd gegeven bij Zijn geboorte. "Christus, de officiële titel, werd als snel gebruikt als persoonsnaam. "Heer" wordt in de Griekse Schrift vaak gebruikt als synoniem voor Jehovah. Zijn heerschappij brengt ons onder een gezegend meesterschap, daarmee in onze levens de anarchie buiten werking stellend.

5. "*Door wie wij genade en het apostelschap hebben ontvangen*". Het meervoud "wij" slaat niet op de andere apostelen. Het is gebruikelijk om in formele documenten het meervoud te gebruiken. Christus is het Middel doorheen Wie Paulus apostolische genade verkreeg. Genade vertrouwde hem zijn apostelschap toe en gaf hem er de capaciteiten voor. Door genade, en als genade, draagt hij het evangelie van de genade uit. "Tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs..." (16:26). Geloof is niet een stelsel van leringen, dat aanvaarding vereist (zie Hand. 6:7); het is geloof gezien vanuit de onderschikking aan de rechtvaardigheid van God (10:3). Het is vrijwillige onderschikking aan Gods geopenbaarde weg van verlossing. Geloof is het beëindigen van eigen inspanning, een vertrouwensvol vertrekken naar God, in de blijde losmaking van wettelijke gehoorzaamheid. "Waag het met Hem, waag het volledig; laat geen enkel ander vertrouwen binnen dringen" beschrijft de werking van geloof.

Onder al de heidenen. Israël's ondergang is de rijkdom van de volkeren (11:12; Gal. 2:8). *Voor Zijn naam*, is parallel aan en verklaart "de gehoorzaamheid des geloofs". Zijn "naam" vat alles samen wat over Hem is geopenbaard. De "naam" wordt gebruikt voor de Persoon zoals die bekend is *gemaakt*. Het evangelie wordt gepredikt om Zijn naam te verspreiden, opdat die boven alle naam zou zijn. De gehoorzaamheid des geloofs erkent Jezus Christus nu zelfs als Heer, tot eer van God, de Vader.

6 De lezers worden niet als gemeente begroet, zoals wel in de vijf eerdere brieven, maar toch worden ze gezien als eenheid en beschreven als:

1. *Geroepenen van Jezus Christus*, tot Hem behorend;
2. *Geliefden Gods*, en hun geloof gegrond hebbend in de kennis van Zijn liefde;
3. *Geroepen heiligen*, en zodoende naar God toe afgezonderd van alle ander gebruik. God schenkt de naam en de kracht waardoor heiliging tijdens dit

leven zal worden gerealiseerd.

Het tegengestelde van heiligheid is "zelf", terwijl het tegengestelde van gerechtigheid "verkeerd doen" is. De tegenstelling is: mijn of Gods. Een leven dat God-gericht is, is heilig; een dat op zichzelf is geconcentreerd, is onheilig en zondig. Heiligheid is niet zuiverheid. Zuiverheid is de negatieve kant van heiligheid. De waarlijk heilige zal heel zijn. Er is een objectieve en subjectieve heiligheid. De een is door roeping de onze, de ander is ingeweven door het kennis krijgen van het nieuwe leven in Christus.

7. De algemene Griekse begroeting "genade" en de algemene Hebreeuwse groet "vrede", vaak gebruikt met een beleefde ongemeendheid, zijn hier beladen met alle waarden van het evangelie, dat zowel mensen als woorden redt van algemeen gebruik. Genade en vrede worden aan elkaar verbonden als oorzaak en gevolg. Dit is geen "apostolische zegen". God is de Bron en Gever, zoals ook de Heer de Mededeler is van Zijn eigen genade en vrede.

In één zin heeft Paulus de afstand tussen hemzelf en de vreemdelingen in Rome overbrugd. Deze begroeting is belast met een gewichtige leer omtrent de opdracht, gezag en uitrusting van de schrijver, een complete set feiten over de status van de gelovigen, een set ideeën over het gezag van de Schrift, en een heldere verklaring over de relatie tussen Christus en God, mens, en de heiligen. Romeinen is geschreven tot onderwijs van hen die alreeds gelovigen zijn: de heidenen hebben geen evangelie nodig!

Notities bij de brief aan de Romeinen

deel 2

door G.Rogers

Persoonlijke uitleg

Hoofdstuk 1:8-16

Al Paulus' persoonlijke en autobiografische woorden laten iets zien van het feit dat Christus in hem leeft. In dit deel zien we iemand die omgegaan is door de liefde en het mededogen van Christus voor Zijn heiligen en voor alle mensen. Omdat iedere uitdrukking doortrokken is van Christus, worden onze harten gevangen en wijd geopend voor de boodschap die hij zo kundig voor ons heeft voorbereid. We krijgen iets te zien van Paulus' gebedsleven(8-10), zijn geestelijke afhankelijkheid en verlangen(11-13) en het geheim van zijn grote missionaire enthousiasme(14-16). Buiten het zo uitgebreid in kennis stellen en voorbereiden van zijn voorgenomen bezoek aan Rome, moet er een hoger doel zijn. Tussen hem en zijn verlangen lag een hachelijke reis naar Jeruzalem, en hij had nog niet de definitieve belofte ontvangen dat hij ook in Rome zou moeten getuigen(Hand. 23:11). De urgentie van zijn verplichting, tezamen met zijn gretigheid om de natiën te evangeliseren, noodzaakten hem dit "internationaal epistel" te schrijven.

8-10. *"In de eerste plaats dank ik mijn God"*. Een opvallend deel in het voorbeeld van deze unieke heilige, is zijn buitengewone gebedsactiviteit. Hij staat open naar God in een grote variëteit van gebed en dankzegging, pleitend en verzoekend of vragend. Ten eerste is dankzegging prominent, omdat hij waakzaam was in gebed met dankzegging(Kol. 4:2). "Mijn God" wordt gedankt in Jezus Christus, Die het enig middel is voor het door de mens benaderen van God en van Gods nadering tot de mens. Luther zei: "Paulus is de godsdienst van het persoonlijk voornaamwoord." "Mijn God" is de taal van de persoonlijke toe-eigening door het geloof. "Oh God, U bent *mijn* God!"

God is voor sommige heiligen meer dan voor andere. Hij is in ons zoveel als wij in Hem zijn. We mogen onophoudelijk groeien in de kennis en het "bezitten" van God, Die Zichzelf geeft aan, en Zichzelf krachtig betoont in hen, wier harten perfect gericht zijn op Hem. Hij dankt God als de Gever van geloof, zoals als alle heiligen dat doen.

"..hoe ik onophoudelijk te allen tijde bij mijn gebeden uwer gedenk." Liefde die bidt voor heiligen die slechts vreemden waren schijnt zo overdreven en ongelofelijk, zo onmogelijk te bewijzen, dat Hij God als getuige aanvoert. Een belangstelling zo ongehoord vreemd, zo zeldzaam en Christus-achtig, is alleen verklaarbaar als het een manifestatie is van de gevoelens voor een nieuwe geestelijke mensheid. De oude mensheid is zo ver van begrip verwijderd, dat Paulus het wijs acht zijn liefdevolle houding te rechtvaardigen als hij schrijft: "Zo van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, "(Fili. 1:7;NBG). De innerlijke betekenis en geestelijkheid van zijn gebedsbelangstelling is in

harmonie met het karakter van zijn dienstbetoon. "God, die ik met mijn geest dien". Deze goddelijke dienst dient apart te worden gezien van slavernij en staat in contrast met de rituele dienst in de tempel. Haar binnenste gebied is "met [beter="in"] mijn geest" en de buitenste is "in het evangelie van Zijn Zoon". Hijzelf is een tempel van God, zijn geest is het orgaan van dienst, de vorm die de dienst aanneemt is de evangelisatie van de volkeren. Zijn vastberaden, eerlijk verzoek "om tot u te komen" is na lang wachten en vragen noch niet toegestaan. Zelfs een apostel kan zijn werk niet plannen zoals hij het verkiest. Het zou voor Paulus net zo desastreus zijn als voor ons om zijn eigen tijd en weg te kiezen. Voorspoed wordt alleen gevonden binnen de wil van God en in heel de wijde wereld is er maar één veilige plaats voor een kind van God, en dat is waar God hem plaatst! Berusting verlamt de bidder niet, want hij zegt nog steeds volhoudend, hoewel ootmoedig, "smekende"(CV).

"Ik verlang u te zien". Hij heeft iets van de passie van Christus gevangen om Zichzelf mede te delen. Het meegedragen bewustzijn van de bediening die hem was toegewezen, vereist de verlichting door het delen: "niet alleen het evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen,"(1Thess. 2:8;NBG). Een zeeman beschreef goede prediking aldus: "Wanneer een mens iets warms uit zijn hart neemt en het in het mijne schuift, dan noem ik dat goede prediking." Wanneer dan Paulus met woord of pen evangeliseert, dan draagt hij iets van zijn eigen geestelijke vitaliteit en warmte over. Hij spreekt eindeloos over "enige" geestelijke genade. Er zijn diversiteiten van genadegiften. Sommige van hen zijn teken-giften en afgezien van de twee uitzonderingen van Pinksteren en de bekering van Cornelius(Hand. 2:4; 10:44; 11:15) schijnen ze overgedragen te zijn door het opleggen van de handen van de apostelen of hun onmiddellijke opvolgers(Hand.8:17; 19:6; 1Tim.4:14; 2Tim.1:6). Dit waren de tekenen die de apostelen hun status gaven, toen het doel van het grondvesten van de heiligen bereikt was. Andere genade-tekenen blijven als noodzakelijke punten van het evangelie.

Wat hij verder zocht in zijn bezoek was een hartelijk verlangen voor wederzijdse troost. Wederzijdse bemoediging komt door het geloof van anderen, want het geloof van iedere heilige is individueel geschoold door de unieke behoeften en ervaringen door welke God Zichzelf in genade onthult. Bij het deel hebben aan hun bijzondere en speciale kennis van God en waardering van Christus werd zelfs de apostel geholpen, want iedere heilige heeft iets waarvan een andere gelovige kan leren. Nogmaals, hij zoekt een houding van het hart, wat een voorwaarde is voor behulpzaamheid en gemeenschap. Vertrouwen en sympathie tonen aan een leraar brengen hem een heerlijke kracht om harten aan te raken, want ze openen zijn eigen hart, terwijl in een atmosfeer van achterdocht de spreker een deel van de genade verliest, de toehoorder niet ontvankelijk is en geestelijk steriel. Paulus vraagt om een gastvrijheid van hart dat de boodschapper van God zal onderhouden en besmet kan worden met diens overvloedige geestelijkheid. "dat gij weet, dat ik dikwijls het voornemen heb opgevat tot u te komen" Dit is geen voorbijgaande gril; zijn vasthoudende gebeden geven uiting aan zijn overheersende verlangen zijn uitgebreide gemeente te bezoeken en dezelfde vrucht van rechtvaardigheid van hen vast te leggen als de kracht en aanwezigheid van God die had getoond bij anderen.

14-16. *Ik ben een schuldenaar.* Hij was gebonden door zijn bijzondere apostelschap en internationale boodschap. Niet alleen was hem het "evangelie der onbesnedenen"(Gal.2:7) toevertrouwd en was de verplichting op hem gelegd om dit te prediken(1Kor.9:16,17), maar hij had een boodschap aan al de families op aarde en van huidig nationaal voordeel(11:13-28). De mensen voor wie hij was afgezonderd Grieken en barbaren[NBG: niet-Grieken] noemend, wijs en dwaas, kijkt hij toch voorbij aan deze oppervlakkige verschillen van taal en cultuur, en kijkt naar de gemeenschappelijke behoefte waarvoor hij was toegerust en verlangend was om hen te bedienen. Rome ging toen, net als nu, verloren door gebrek aan kennis. Zijn leidraad was maagdelijke grond te vinden(15:19,20). Zou Petrus, volgens Pauselijke overlevering, vanaf 44 n.Chr. en twintig jaar daarna, inwoner van Rome zijn geweest, dan was Paulus niet zo vol verlangen geweest om daar een bezoek te brengen. Rome was door onbekende bezoekers uit Palestina beëvangelseerd, maar Paulus verlangde dit strategische punt te gebruiken voor de verkondigen van het evangelie en Rome te maken tot een steunpunt en springplank voor zijn reis naar Spanje(15:22-24). Dat wat voor de Joden een val was en voor de volkeren dwaasheid, was voor de trots en schittering van Rome net zo onverteerbaar, en om daarheen het aanstootgevend evangelie te brengen, was voor Paulus een zware test en toonde tegelijkertijd zijn vertrouwen in zijn boodschap.

Ik schaam mij het evangelie niet. Deze overgang naar het grote betoog herinnert ons er aan dat voor hen die niet onoplettend en dwaas waren er veel te vrezen was van de ontzagwekkende grootheid van Rome, waar de hele georganiseerde kracht van vijandige menselijke macht samengebald was, een macht die later z'n uiterste best zou doen om de gemeente en de Schriften te vernietigen. Als vertegenwoordiger van een schijnbaar machteloos en niet effectief ding, een evangelie dat afstootwekkend en vernederend was in de meeste van z'n onderdelen, en als Onderwerp een timmerman uit het verachte Judea hebbend, die stierf als een misdadiger, zou Paulus best bevreesd en beschaamd kunnen zijn, ware het niet voor de redenen die hij in de volgende woorden geeft. Voor het einde van dit eerste hoofdstuk wil hij laten zien dat de reden voor de diepste schaamte ligt bij de hele Romeinse wereld, die door morele verloedering en afgoderij aan het verrotten was. Bij de apostel zien we dezelfde moed en toewijding voor zijn taak als bij Hem Die Zijn voornemen vastberaden zette om op te gaan naar Jeruzalem. Als Christus in het huis is zal Hij soms ook uit de ramen kijken.

Het thema Hoofdstuk 1:16-17

Deze verzen zijn aan de hele brief gerelateerd, omdat de tekst is gerelateerd aan een uiteenzettende predikatie. Alle grote ideeën van de brief zijn ondergebracht in deze weinige, gedragen woorden. Opdat we niet onszelf verliezen in een mist van abstracte ideeën, laten we strak zicht houden op het feit dat Gods Zoon het grote Onderwerp en Inhoud is van het evangelie(1:3).

Want het is kracht Gods tot behoud. In "kracht" zit een stilzwijgende verwijzing

naar Rome, wat in het Grieks "kracht" betekent. Het evangelie is net zo'n woord van kracht als dat wat licht beval te schijnen uit duisternis, dat het universum onderhoudt, en dat Lazarus opdroeg uit de tombe te komen. Niets minder dan zo'n kracht zou een zondaar kunnen redden. De kracht is een modus van Gods persoonlijke activiteit in de levens van zondige mensen, werken voortbrengend die alleen Hij kan doen. Zijn woorden zijn niet slechts symbolen van dingen, maar zijn de dingen zelf; ze geven niet alleen een ideale ethiek en een logisch argument, maar ze zijn een geestelijk dynamisch gelijke voor het bereiken van een perfecte redding. Deze enige, afdoende kracht van God wijst menselijke inspanning om het aan te vullen af. "Redding" omvat het volledige resultaat van aanvaarding van het evangelie, beginnend met redding van wraak en uitmondend in eenvormigheid in heerlijkheid aan Christus. Het is een reddingsboot die veilig allen aan land brengt die zich er aan toevertrouwen. Bisschop Westcott, toen die werd aangesproken door een meisje van het Leger des Heils, met de vraag: "Meneer, bent u gered?", antwoordde schertsend: "Bedoelt u *esotheen*[Ik ben gered] of *soozomai*[Ik wordt gered] of *sootheesomai*[Ik zal gered worden]?" Op deze wijze liet hij haar de alomvattendheid van redding zien en haar drie fasen en tijdsvormen. Er is een verleden redding van de straf van de zonde, daterend vanaf het moment dat we tot geloof kwamen. Dan is er de huidige verlossing uit de macht van de zonde, waardoor we zijn gered van zondigen en volwassenheid verkrijgen. Tenslotte zullen we gered worden uit de aanwezigheid van zonde bij de komst van onze Redder, Die we uit de hemel verwachten(13:11; Filip. 3:20,21). Positieve aspecten van redding zijn: rechtvaardiging, verzoening, identificatie met Christus, heiliging, omvorming(12:2), levendmaking(8:10), opstanding en verheerlijking of eenwording aan het beeld van Gods Zoon.

"Voor een ieder die gelooft". Op deze wijze is redding mogelijk voor allen, want iedereen kan aan deze eenvoudige voorwaarde van vertrouwen op de Vertrouwenswaardige voldoen. Geloof scheidt niets, doet niets, verdient niets en heeft geen werking buiten haar Onderwerp, want het is zelf geen redder. Als ik me toevertrouw aan een lift, zodat ik de tiende verdieping van een gebouw kan bereiken, draag ik niets bij aan de kracht die me omhoog hijst, noch voorkomt mijn onkunde van het mechanisme dat ik naar die verdieping wordt gebracht.

"Eerst voor de Jood". Dit is een indeling van de gehele mensheid naar godsdienst. Het Griekse leven en gedachtegoed hadden de wereld gemaakt waarin Paulus leefde. De Jood had voorrang, maar geen voorkeur inzake de redding. De voorziening van de redding van allen is onverminderd voor de Jood, hoewel op dit moment zijn nationale voorrechten ter zijde zijn gesteld. Paulus ging eerst naar hen toe, want "Het was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd gesproken,.."(Hand. 13:46;NBG) en hun afwijzing was voor hem niet de mogelijkheid om naar de volkeren te gaan, maar eerder voor de onthulling van het geheim van het evangelie(16:25;26) en voor het geheim van hun *gedeeltelijke* en *tijdelijke* verharding(11:25). Er is een overblijfsel(11:5) uit Israël en Paulus pleitte bij God voor de redding van zijn landslieden en probeerde met zijn bediening aan de volkeren de Israëlieten aan te zetten tot naijver, opdat hij enige van hen mocht redden(11:14). Zij struikelden over de feiten dat geloof ouder is dan het Judaïsme en dat Grieken ook niet Joods werden om gered te worden of als

resultaat van die redding.

Vers 17 stelt de inhoud van het evangelie als zijnde Gods rechtvaardigheid door geloof tot geloof, op deze wijze uitleg gevend over haar reddende kracht voor de gelovige. Rechtvaardigheid, iets waar de mens van verstoken is, is de van het grootste belang bij redding. Doorheen alle Hebreeuwse geschriften en de Evangelieën wordt de eis tot rechtvaardigheid gesteld. In het evangelie wordt er in voorzien. *Rechtvaardigheid* komt zes-en-dertig maal voor, het werkwoord *rechtvaardigen* vijftien maal, *rechtvaardiging* twee maal en *recht* zeven maal in deze brief[telling uit de Engelse-talige Concordante Vertaling; WJ]. Dat is vaker dan in alle andere Paulinische brieven. Rechtvaardigheid is de kern van het evangelie. Hoewel Gods genade als de bron en methode van redding wordt gebracht, is rechtvaardigheid de kern die het evangelie brengt. Genade regeert alleen door rechtvaardigheid en haar ontvangers zijn op dezelfde wijze als hun Heer gemaakt, omdat ze rechtvaardigheid liefhebben en ongerechtigheid haten. De blijdschap van hen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, en die ontvangen hebben, is de hunne.

Wat wordt bedoeld met Gods rechtvaardigheid? De uitdrukking wordt in deze brief in verschillende betekenissen gebruikt, maar we wagen het te denken dat de uitdrukking zoals ze in deze uitdrukking van het thema voorkomt, alles inhoudt dat het elders betekent en is daardoor Gods persoonlijke kenmerk van rechtvaardigheid, Zijn uitoefening van dat kenmerk en het gevolg ervan in de gelovige mens. Het is in eerste instantie de rechtvaardigheid van God Zelf die moet worden verdedigd, als de mens rechtvaardig moet worden gered(3:25;26), en wordt vereist door onze onrechtvaardigheid(3:5). De antithese van de uitdrukkingen "de rechtvaardigheid van God" en "de wraak van God" schijnt te eisen dat ze op dezelfde wijze moeten worden verstaan als de kenmerken van God, wat ook waar is van "de kracht van God". De uitoefening van het kenmerk draagt rechtvaardigheid over op de gelovige, een rechtvaardigheid waarvan God de Auteur is en de mens de ontvanger. Het wordt gegeven uit geloof(1:17; 3:22; 10:6), het is "de gave der gerechtigheid"(5:17), en is een rechtvaardigheid die Paulus had en die contrasteert met die van hem zelf(Filip. 3.9). Gods rechtvaardigheid, voorgesteld als een kenmerk, staat onthult in eerdere geschriften. Ze verschijnt als de grote hindernis op de weg van de rechtvaardiging van zondaren, want, zoals daar onthuld, veroordeelde het de onrechtvaardige en verschaftte het geen grond voor hoop. Het was geen evangelie, omdat de mens zijn eigen onrechtvaardigheid bewijst, totdat een rechtvaardigheid van God uit geloof wordt onthuld. Gods kenmerken worden gezien door Zijn activiteiten; wat Hij geeft onthult wat Hij is. Gods Zoon in Zijn inclusieve gave en de opperste Onthulling van Hemzelf. Niet alleen verblijft de volledige volheid van Godheid in Hem, Hij is voor ons tot rechtvaardigheid van God gemaakt en wij ontvangen Gods rechtvaardigheid in Hem(1Kor.1:30; 2Kor. 5:21), wat overeenkomst met het beeld van de Rechtvaardige inhoudt.

In het evangelie wordt een nieuwe onthulling gedaan over Gods rechtvaardigheid. Onthuld wordt door God en opgenomen door geloof aan de kant van de mens. Voor hen die niet geloven is het evangelie nog steeds verborgen(2Kor.4:3). "Onthulling" wordt alleen gebruikt voor waarheid die werkelijk door de mens wordt begrepen en verschilt daarmee van "openbaar worden"(1:19; 3:21). Het

gangbare geloof onder de mensen dat God persoonlijk rechtvaardig is, is niet het geloof dat de bijzondere onthulling van Gods rechtvaardigheid in het evangelie oproept. Indien het gangbare geloof mensen kon redden, dan zou iedere oprechte Israëet gered zijn. Geloof vereist de kracht en rechtvaardigheid van God zoals die wordt onthuld en beschikbaar gemaakt in het evangelie over Zijn Zoon. De vertaling "het geloof van Jezus Christus" van de Statenvertaling en de Concordante Vertaling [de NBG heeft hier "het geloof IN Jezus Christus"] omvat eenheid en identificatie van de gelovige met Christus, waarbij Zijn geloof de fontein is van waaruit het onze ontspringt!

Gods rechtvaardigheid wordt niet alleen onthuld als *uit* geloof, maar ook *tot* geloof. Dat wil zeggen, het is niet alleen een redding uit geloof, maar het maakt ook een geloofsleven mogelijk. Velen die door de Galatenfout zijn gegrepen, geloven in rechtvaardiging uit werken der wet. Het evangelie[goede nieuws] is dat zij die rechtvaardig zijn uit geloof, ook leven uit geloof, en Paulus citeert Habakuk niet om de rechtvaardiging uit geloof te bewijzen, maar opdat de gerechtvaardigden zullen leven uit hun geloof. Het is een vergissing Habakaks woorden te gebruiken als bewijstekst voor de leer van rechtvaardiging door geloof en Paulus doet dan ook niet. We doorzoeken Habakuk tevergeefs om enig spoor te vinden van deze karakteristieke Paulinische leer, en zijn woorden dragen dan ook niet deze interpretatie. Ze zijn uitspraken over de waarde van geloof voor de rechtvaardige mens, stellend dat hij zal leven doorheen de dan opkomende storm van geweld en vernietiging door de hand van de Chaldeeën. Paulus geeft de uitspraken een rijkere toepassing. Met het oog op de storm van goddelijke wraak die over de hele wereld zal komen (1:18; 2:5) en al de gevaren die het leven van de heilige op aarde zal doormaken, zal de rechtvaardige mens leven uit zijn geloof. In Galaten 3:11 wordt geloof als een manier van leven gesteld tegenover werken der wet. De wet zegt: "de mens die ze[Mijn inzetten] doet, zal daardoor leven: Ik ben de Here"(Lev. 18:5;NBG) en maakt leven afhankelijk van werken. Het evangelie brengt niet alleen rechtvaardigheid, maar geeft aan de gelovige een leven waaraan Habakuk nooit had gedacht, "leven in Christus Jezus"(8:2,10). Een ander citaat van deze woorden in Hebrëeën 10:38 presenteert de keus tussen leven uit geloof en terugvallen naar verloren gaan. Opnieuw verzekert geloof leven in een tijd van komende wraak over afvalligen. Dan volgt het grote geloofshoofdstuk waarin er geen veronderstelling van rechtvaardiging door geloof is. Zo leggen ieder van de drie citaten de nadruk op het leven uit geloof. Het citaat, zoals gebruikt in Romeinen, beslaat het hele leven van de gerechtvaardigde. Geloof is het vermogen dat alle kenmerken van Gods redding aanvat, en hoewel een leven uit geloof een leven vol gevaren is, omdat het wordt bedreigd door de wereld, het vlees en de duivel, is het een leven dat triomfeert door de kracht van God. Een simpele definitie kwam uit de loopgraven: "Geloof is: je leven laten afhangen van het feit dat God is wat en Wie Hij is."

Notities bij de brief aan de Romeinen

deel 3

door G.L. Rogers

Gods verontwaardiging over zonde 1:18-32

Dit deel toont ons een wereld die verloren gaat vanwege de zonden die Gods verontwaardiging oproepen. We moeten de verlokking weerstaan om snel over Paulus' demonstratie van zo'n fundamenteel feit heen te rennen, want heel de noodzaak van het evangelie rust er op! De onthulling van Gods rechtvaardigheid is de voorziening van Zijn gunst voor allen tegen wie Zijn verontwaardiging wordt geopenbaard. Deze twee onthullingen zijn niet alleen alternatieven, maar ze zijn ook samenwerkend; goddelijke verontwaardiging is de begeleider van menselijke zonde. Paulus' goddelijk geïnspireerde methode is die welke alle competente predikers volgen: eerst het gevaar tonen en dan voorbereiden voor genade. Indien ieder eerlijk de beschuldigingen die tegen hem ingebracht worden aanziet, dan zal hij zo overtuigd en neerslachtig zijn door zijn herkenning van hun waarheid, dat hij niet anders kan doen dan in uiterste hulpeloosheid afhankelijk zijn van de genade die de goddeloze rechtvaardigt. Hoewel Paulus geen profeet van de dag van Jehovah is, maar een prediker van de genade, zet hij ons toch volledig de openbaring van de goddelijke verontwaardigen voor ogen en de principes waarop het werkt bij het oordeel. Wat God heeft samengebracht, laat geen mens dat uit elkaar halen, opdat de genade van God niet verworde tot onzinnigheid. Laten we dit deel niet over laten aan "de zondaar". We zullen het voor niets gelezen hebben als we niet leren dat Gods rechtvaardige verontwaardiging brandt tegen iedere zonde, onze zonde, en dat de taal van de tollenaar voor ons de juiste is en niet van de Farizeeër. Dit deel kan als volgt worden onderverdeeld: de stelling wordt neergezet in vers 18 en bewezen in 1:19-3:20; de heidenen hebben gefaald, 1:19-32; Joden en respectabele mensen zijn ook onderworpen aan oordeel en verontwaardiging, 2:1-16; de Schriften stellen vast dat niemand rechtvaardigheid heeft verkregen, 3:9-20.

18. Markeer nauwkeurig woorden als "want", "omdat", "zodat", "daarom", "voor", "zoals" en "dus" en dergelijke. Het *want* in dit vers verbindt twee onthullingen. De openbaring van verontwaardiging is niet een deel van het evangelie. Hoewel het rechtvaardig is, is het niet de rechtvaardigheid van God die de speciale inhoud is van het evangelie. Het slaat terug op de allereerste intrede van zonde. De verontwaardigde veroordeling van zonde wordt vanuit de hemel voortdurend onthuld in de vreselijke logica van de zichtbare gevolgen voor de zondigende mensheid, in het kreunen van de schepping zowel als in de Schrift, en wordt terug gehoord in het universele geweten, ervaring en observatie van de mens. Het wordt zelfs nu onthuld, terwijl de wraak grotendeels wordt bedwongen door de genade. Er is verontwaardiging in God omdat Hij Licht is, in tegenstelling tot duisternis, en Liefde, die haat wat Zijn geliefde schepselen beschadigt, een Liefde die niet altijd dat zal tolereren wat hun blijdschap bederft en Zijn universum

verontreinigt. Achtergrond van al Zijn bestraffingen is Zijn afschuw van alle goddeloosheid en onrecht. Afschuw is die haat van alles waartegen getuigenis wordt afgedwongen. Gods heilige en rechtvaardige afschuw wordt uitgedrukt in alle kwade gevolg en straf die Hij oplegt. Zijn rechtvaardige boosheid komt nooit op of verlaagt niet; ze is altijd, in de aanwezigheid van zonde, op vloed-niveau, omdat Hij onveranderlijk en onbuigbaar rechtvaardig is. Het is zonder enige verlaging van de eisen van het recht, dat Hij in staat is een rechtvaardig God te zijn en een Redder. Het kruis is de beste verdediger van een rechtvaardigheid die God zowel rechtvaardig als Rechtvaardiger maakt. Hoewel Hij een Wreker is, is Hij nooit wraakzuchtig. Zijn oordelen zijn wrekend, maar nooit uit op vernietiging. In onze terughouding van de verdraaiing van deze waarheid, komen we in gevaar te vergeten dat God zonde haat(Hebr.1:9; Psa.7:11). Laten we oppassen niet de baby met het waswater weg te gooien. Voordat iemand werkelijk genade kan verstaan, moet hij eerst het feit onder ogen zien dat Gods verontwaardiging brandt tegen zijn eigen persoonlijke misdaden.

Over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen. Deze woorden vatten alle zonden van de mensheid samen in hun Godgerichte en mensgerichte aspecten. "Goddeloosheid" is de gerichte en actieve oneerbiedigheid die door de goddeloze aan God wordt getoond. "Ongerechtigheid" is dat wat de rechten van God en mens verdraaid. Strikt genomen verdient alle zonde beide namen, maar wij mogen ze zien in termen die een schending zijn van beide geboden van de wet(Luc. 10:27). De volgorde geeft hun relatie aan als oorzaak en gevolg. Ongerechtigheid is het vergiftigde fruit dat groeit op de verrotte wortel van oneerbiedigheid. Het godloze leven laat zichzelf zien in onrechtvaardigheid. Het precieze voorwerp van Gods verontwaardiging is de zonde, eerder dan de zondaren, want God houdt van de wereld van zondaren, hoewel Hij zonde bestraft. Hij is verzoend met zondaren en zal allen met Zichzelf verzoenen, maar Hij is niet en kan niet met zonde verzoend zijn, net zoals wij zachtmoedig en vol medelijden zijn met de zieke, maar we de ziekte haten en bestrijden. Iedere haat van de zonde die niet het hart zacht maakt voor de persoon die er miserabel in zit, is niet zoals die van God en is de dienstknecht van zonde, zelfs al schijnt het de zonde te haten. Hoewel God niet voldaan kan zijn over de zonden van gelovigen, toch houdt Hij zo zachtmoedig van ons en probeert Hij ons van de last van de zonde te verlossen. Hoewel mensen in ongerechtigheid leven, weerstaan ze het licht van de waarheid. Paulus' woorden echoën die van Christus in Johannes 3:19-21. Voorkeur voor onrechtvaardigheid is de reden voor het onderdrukken van waarheid. Waarheid is niet iets speculatiefs, maar iets dat alleen behouden wordt als er naar gehandeld wordt. Herkende waarheid is de standaard van oordeel en de maatstaf voor bestraffing. Indien iemand niet waarheid had weerstaan, dan zou hij ook niet worden blootgesteld aan deze verontwaardiging. De houding tegenover een bepaalde waarheid is de houding tegenover alle waarheid en liefhebbers van echte waarheid herkennen met graagte waarheid wanneer die verschijnt(Joh. 18:37).

Vervolgens bewijst Paulus dat God Zijn heerlijkheid heeft getoond in de schepping(19:20), dat de mens God heeft verlaten voor afgoden(21-23) en dat de heersende immoraliteit wordt opgelegd door de terechte verontwaardiging van God(24-32). De waarheid wordt onderdrukt, omdat *hetgeen van God gekend kan*

worden in hen openbaar is door de natuur, en zich huisvest in hun geweten. God heeft het universum en de mens zo geschapen door op hen een afdruk van Hemzelf achter te laten (Gen. 1:26; 1Kor. 11:7). Afgezien van een bijzondere openbaring zoals die werd gegeven aan het verkozen volk en opgetekend in de Schrift, hebben alle mensen waarheid over God over zich heen geworpen gekregen, *want God heeft het hun geopenbaard*. Ontrouw kan zichzelf niet staande houden tegen dit getuigenis van God, *want* de onzichtbare dingen, of kenmerken, van God, hoewel ontoegankelijk voor het oog, zijn glashelder gemaakt voor het intellect en geweten vanaf de schepping van de aarde en worden verstaan door middel van Zijn werken. Deze werken zijn Gods gedichten (Grieks: *poieema*) en worden volmaakt door een ander werk in de nieuwe schepping (Efe. 2:10). *Zijn onwaarneembare kracht en goddelijkheid verklaren Zijn onzichtbare werken*. Kracht is een enkel kenmerk, terwijl *goddelijkheid*, iets wat niet mag worden verward met *godheid*, een opsommende term is voor kenmerken die horen bij godheid, zoals leven, persoonlijkheid, wijsheid, overstijgend, soevereiniteit, en goedheid. Sommige sceptische wetenschappers geven het toe: "De fenomenen van de natuur onthullen twee kwaliteiten van kracht en intelligentie, die in harmonie werken" en tot daar stemmen ze in met dit Schriftdeel. Het kenmerk van kracht is dat wat ons het eerst opvalt bij het bestuderen van de geschapen wereld. Paulus loopt geen spat achter bij David (Psa. 19:1-6) en andere geïnspireerde schrijvers als hij wijst op het getuigenis van de schepping naar de goedheid en heerlijkheid van God, en op deze doet hij ook altijd een beroep wanneer hij de afgodendienaren van de volkeren aanspreekt die de Schrift niet hebben (Hand. 14:15-17; 17:24-29). "Hoe weet u dat God bestaat?" vroeg Dan Crawford aan een geboren Afrikaner. "Hoe weet ik dat een kudde geiten hier gisteren is voorbij gekomen?" antwoordde deze, wijzend op hun hoefafdrukken. Op dezelfde wijze kunnen door alle eerlijke en onverwende mensen de onzichtbare kenmerken van God worden waargenomen. Het doel en resultaat van deze manifestatie is hier in gelegen om mensen zonder verdediging te laten wanneer ze weigeren Hem te verheerlijken en te danken. God verlangt de eerbied en dankbaarheid van Zijn geschapen mens, en zelfs de gevallen mens is in staat deze aan God te geven. De "val" is geen excuus om hierin te falen. De mens kan zich niet verdedigen met een beroep op het feit dat hij een onbekwaamheid tot goed doen heeft geërfd. Doorheen heel dit gedeelte wordt aangetoond dat de mens schuldig is aan daden die dwars staan op wat hij weet dat juist is, daden die voortkomen uit moedwillig weigeren van de waarheid en voorkeur voor onrechtvaardigheid. De zaak van de geërfde zonde moet niet voor 5:12 worden geïntroduceerd, anders lopen we vast. Het feit dat eenvoudige mensen de heerlijkheid van God in de natuur hebben gezien, toont aan dat een ieder dat kan doen, indien men dat wil. We hebben soms medelijden met "de heidenen in zijn blindheid". Ze hebben ons medelijden en gebed nodig, vanwege het simpele feit dat hun blindheid er een is van hen die weigeren te zien, en de moderne heidenen, die fijn typografisch werk en mooi papier misbruiken bij het tentoonstellen van hun blindheid, zijn er nogal trots op. Goddeloosheid is nooit gekomen omdat de mens niet wist. Israël ging onder in de duisternis toen het licht kwam (10:18-21)!! Het licht in de natuur is permanent, een bekendmaking die de mens van het excuus van onwetendheid berooft. Wij leven in een tijd van het herstel en uitroeping van de waarheid, zowel wetenschappelijk als schriftuurlijk. Toch bedekt diepe duisternis de mensheid.

Tijdens de laatste fase van goddeloosheid zal het evangelie van het koninkrijk tot aan de einden der aarde worden gepredikt.

21-23. *Omdat* de mens de aanwezige heerlijkheden van God afwijst, is hij zonder verdediging. De omvang van menselijke kennis is bekend(19,20). Het vereist dat God wordt verheerlijkt en gedankt, want in hem leven, bewegen en bestaan we. Hij is onze Maker, Die aan allen leven en adem geeft en alle andere dingen, en getuigenis geeft van Zijn goedheid door ontelbare weldaden, onze harten vullend met voeding en blijdschap, opdat we naar hem tasten en Hem vinden. Maar Daniël's aanklacht tegen Beltsazar is op velen toepasbaar: "maar de God, in wiens hand uw adem is en die al uw paden beschikt, Hem hebt gij niet verheerlijkt."(Dan. 5:23;NBG). Wordt op de heerlijkheden van de Schepper ook door de heiligen voldoende acht geslagen? God te verheerlijken als onze Schepper en Bewaarder, is geen verlaging van de heerlijkheid van Zijn genade. Door hier te falen beroven we niet alleen God en onszelf, maar we laten de deur open voor deelname aan ontrouwe speculaties over het universum en haar oorsprong. Wegdraaiend van hun instinctieve kennis van God en de indruk die Zijn werken hadden gemaakt, verviel de mensheid in pervers zelf-gewenst redeneren. *Redeneren* wordt in de Schrift altijd als iets slechts gezien. Zij gaven er de voorkeur aan af te dalen van aanbidding, om over te gaan in filosofie en wetenschappelijk(valselijk zo genoemd) gespeculeer. Het onmiddellijk gevolg van het weglaten van God was dat hun redeneringen op niets uitliepen, en hun onverstandig hart in de duisternis werd geworpen die zij zo lief hadden. Het hart is de zetel van moreel bewustzijn en intelligentie, en staat in de Schrift niet in tegenstelling tot het hoofd. Wat in het hart is regeert ons gedrag(Matt.5:8; 9:4; 11:29; 12:34; 15:19; Marc. 2:6-8). *Hun hart*, niet harten, want ieders hart wordt apart bekeken. De ogen van het hart hebben verlichting nodig(Efe. 1:18).

Bewerende wijs te zijn, zijn ze dwaas geworden: ze werden zwakzinnig! Paulus zegt dit met het oog op de sagen uit de oudheid en de "modernisten" van alle generaties, sinds de "val" tot heden. De wereld, in al haar wijsheid, kent God niet, en toch schept ze dom en arrogant op over haar wijsheid en veracht hen die de eerste de beste verklaring uit de Schriften aanvaarden, als zijnde wankelmoedig. De vijandigheid van agnostische en atheïstische evolutionaire speculanten ten opzichte van de Schrift is welbekend, en is bewijs voor de waarheid van deze zinsneden. Ze noemen zichzelf "waarheidszoekers", maar scheppen op over hun agnosticisme en bejubelen iedere aanval op de Bijbelse scheppingsverhalen. Devote wetenschappers zijn niet zeldzaam, maar zij krijgen net zo weinig erkenning en dank als hun God. Een professor uit Princetown toonde echte wijsheid toen hij, een kritische test makend in het laboratorium, de studenten vroeg in stilte te aanbidden, zeggend: "God is hier; ik sta op het punt Hem een vraag te stellen."

Afgoderij is een verdraaiing van het door God ontwikkelde principe van verering, dat van de mens een potentiële aanbidder maakt en zonder welke niemand Hem aanbidt. Zolang de mens Hem afwijst, moet men iets anders aanbidden. Samen met de achteruitgang van de aanbidding en de morele zaken, begon de evolutie van het heersende heidendom, dat steeds verder naar beneden afglijdt. Afgoderij

is niet oud, maar relatief nieuw. De vroegst beschreven afgoderij staat in Jozua 24:2. De geschiedenis van de godsdienst door de mens is er een van degeneratie. De mensheid bereikte de grens van domheid toen ze de heerlijkheid van de onvergankelijke God, die zich manifesteert door de grandeur van Zijn eigenschappen en werken, welke bewondering en dankzegging zouden moeten oproepen, inwisselde voor afgoden, een domheid die uitbundig wordt blootgelegd in het contrast tussen *onvergankelijk* en *vergankelijk*. Het behoort tot Gods heerlijkheid dat Hij onvergankelijk is (1Tim. 1.17), en tot de schande van de mens dat die vergankelijk is. Zij vereren niet de mens zoals hij uit de handen van zijn Maker kwam, maar zoals hij verdorven is door zonde, en dan is het nog maar de *gelijkenis van een beeld*, wat een belasting en karikatuur is van de mens zelf. In hun verlangen weg te geraken van de levende God, maken ze dode afbeeldingen van mensen en vogels, vierpotigen en kruipende dingen, waarmee bewezen wordt dat, volgens de evolutietheorie, ze aanbidders van voorouders zijn. Ze aanbaden het beestachtige en vonden goden uit die de lusten van hun scheppers zouden toestaan. Afgodendieners zijn als de objecten die ze aanbidden (Psa. 115:4-8; 135:18).

24-32. De activiteit van Gods verontwaardiging wordt nu onthuld in de frases: *God heeft ze overgegeven* (24,26,28). De actie is niet slechts toefelrijk, maar bestraffend, maar is niet willekeurig. De bestraffing van zonde is de toename ervan; de zegen of vloek ligt onvermijdelijk in het karakter van de daad; God handelt in "natuurlijk gevolg." Onder druk van Zijn huidige verontwaardiging worden zondaren toegerust voor de dag van wraak en correctie (Jer. 2:19). De rechterlijk handeling van hun opgave neemt drie verschillende vormen aan, waarvan ieder Gods misnoegen aangeeft. We hoeven niet aan te nemen dat iedereen schuldig is aan alle misdaden die hier opgestapeld worden. Zij onthullen de verworping van de gehele mensheid. Er waren waarschijnlijk vele uitzonderingen die toegestaan werden (2:10), en we leren dat de Onbesnedenheid de Jood, met al zijn grote voordelen, soms tot schaamte bracht (2:27). Waar Paulus de feiten beschrijft, verbindt hij ze met blijvende neigingen, die God, in Zijn genade, soms toestaat. Let op *daarom* (24,26) en *en daar* (28), termen die de reden zijn voor Gods rechterlijke uitlevering van mensen aan het onteren van hun lichamen, aan schandelijke lusten, en aan verwerpelijk denken. God geeft niet iemand op voordat iemand God heeft opgegeven, en wanneer Hij hen overlevert aan de lusten van hun harten, dan stemmen de slachtoffers er mee in. Afgoderij en toestemming gaan tezamen. De heidense mythen schrijven de goden allerlei immoraliteiten toe, want de wetteloze verbeeldingen van de mens hebben deze goddelijkheden uitgevonden. Zij vergoddelijkten hun eigen fysieke krachten en ongebreidelde passies, en alle boosheid en kwaadaardigheid werden ook toegewezen aan hun goden, en daarmee verloren ze de kracht en het verlangen om boven de voorwerpen van hun aanbidding uit te rijzen. Griekse en Romeinse literatuur bevestigt de akelige precisie van deze beschuldigingen, toch zal de nobelste heiden nooit met voldoende afschuw van deze dingen spreken. Hoewel het oude en moderne heidendom wordt beschermd tegen volledige blootstelling door de enorme omvang van haar gebreken, verwoordt Paulus Gods veroordeling en brandt hij het heidendom met het stigma van haar schande, en toont aan dat die schande de onmiskenbare en vreselijke demonstratie van Gods heilige

verontwaardiging is. Aan de andere kant keert hij het zoeklicht van God van de zonde naar de schande, van oneerbiedigheid naar afgoderij, van afgoderij naar de onkuisheid die het altijd bevordert, van hun verwerping van God naar hun verworpen geest, een geest waarin goddelijk onderscheid van goed en kwaad verward zijn. Hoe gevaarlijk is het de leiding van mensen met een gediskwalificeerde geest te volgen! De climax en de opsomming van de boosheid van zulke geesten wordt in vers 32 gezien. De donkerste kant ervan is wel dat deze mensen heel wel Gods rechtvaardige verordening kennen. Dat is de intuïtieve en onontkoombare herkenning van wat goed is, kenbaar bij alle mensen. Ze weten dat zulke praktijken de dood verdienen; een dood, uiteraard, die komt als een straf, opgelegd na oordeel, en daarom niet de dood die het gemeenschappelijk erfdeel is van allen, behalve zij die overleven tot het moment van de wederkomst van de Heer, en toch vereisen zij, door hun volharding in deze praktijken, Gods oordeel. Zij zijn bang om eenzaam te zijn in hun zonden, daarom geven ze hartelijk goedkeuring aan deze praktijken bij anderen, mogelijk bevrediging en een vals gevoel van veiligheid vindend in het feit dat ondeugden waarvan men weet dat ze fout zijn, vrijwel altijd algemeen worden gepraktiseerd.

Paulus staat als een kundig arts aan het bed van een zeer zieke wereld. Hij stelt de ziekte vast, ontdekt de oorzaak en geeft de remedie aan. Achter de symptomen die velen hebben beschreven, ziet hij de oorzaak. Hij legt de vinger op een plek die geen enkele andere arts ooit heeft aangeraakt, en zegt dat wat zonder enige moeite ook op onze verworpen generatie kan worden toegepast, waarin geen van deze zedeloosheden ontbreken, want de oorzaak is altijd dezelfde. Ze lijden, zegt hij, omdat *zij de waarheid van God vervangen hebben door de leugen*. Ze stellen nooit de waarheid voor de leugen; ze bewegen zich nooit in die richting. Daarom kastijdt God de hedendaagse wereld net zoals Hij dat met Rome deed. We oogsten een vreselijke oogst van atheïstische wetenschap die zelfwijze mensen met een ijdele geest en een onintelligent en verduisterd hart gezaaid hebben in de harten van hun kinderen. Ze hebben geleerd de "Wetenschapper" te vereren en de Schepper te mijden en te ontkennen. Romeinen 1:25 en 2 Thessalonicenzen 2:11,12 worden opvallend verbonden door het voorkomen van *de leugen*. De term beschrijft het totaal van zonde, in tegenstelling *tot de waarheid*. Tenslotte wordt ieder belichaamd en voleindigd in een persoon. Jezus Christus is "de Waarheid"; "de man van wetteloosheid" is "de leugen". Dit zijn de alternatieven waartussen de aanbidding van de mensheid wordt verdeeld. Het de keus tussen Schepper en schepsel. De logische beslissing door het schepsel over heldenaanbidding en vergoddelijking zal worden bereikt wanneer mensen hun trouw geven aan degene die aantoonde dat hij God is (2Thes. 2:4; Open. 13:8). De handeling van God is altijd dezelfde: Hij geeft de mens over aan waar zij naar verlangen, of dat nu onteerde lichamen of passies zijn, of aan een operatie van misleiding. Het resultaat is dat zij werkelijk de leugen geloven, net zo echt als sommigen nu de volkomen niet-onderbouwde atheïstische evolutieleer geloven. Dit komt *doordat zij niet de liefde voor de waarheid ontvangen*. Het geval van het verharderen van Farao is een andere illustratie van dit principe van oordeel en bestraffing. Is de uitleg van het rijzende tij van zedeloosheid en misdaad en de opstand van de jeugd tegen de

ouderen te vinden in het feit dat geloof en aanbidding aan het verminderen zijn?

Wij danken God dat Hij het oordeel tempert met genade. Hij geeft niet snel iemand over, want Hij is traag met Zijn boosheid en Hij is terughoudend bij het veroordelen van de mens (2Thes. 2:6-8). Denk aan de terughouding waarmee Hij ons heeft ingeperkt en ons wat fatsoen heeft toegemeten.

Wat dan met de pogingen tot morele hervorming? Ze beginnen met het gevolg, in plaats van met de oorzaak en zijn daarom gedoemd te falen. We kunnen net zo goed proberen de zwaartekracht af te schaffen als de veroordeling om te draaien waarin God mensen opgeeft.

Haal de oorzaak van Zijn verontwaardiging weg!! Dat is wat Paulus aan het doen was toen hij de kracht van God in het evangelie verkondigde, een kracht die afdoende is om mensen van afgoden weg te doen keren en de levende en ware God te dienen en hen te redden van de komende verontwaardiging. Velen van hen die hier in dit hoofdstuk zijn beschreven werden gered (1Kor. 6.11). We rijzen alleen uit boven de somberheid van deze donkere passage als we ons bezig houden met dat wat van God bekend is. Waar Paulus zijn lofzang uitspreekt aan de gezegende God -gezegend, zelfs al is Hij onteert en afgewezen door de boze mens- voegen wij ons bij hem met een welgemeend Amen!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 4

door G.L.Rogers

Grondregels van oordeel Hoofdstuk 2:1-16

Paulus gaat verder met het betoog waaraan hij in vers 18 was begonnen, waarin Gods gedachten over de mens en zonde worden geuit. Hij laat zien dat zowel de respectabele en religieuze, als de moreel bedorvene, bloot gesteld worden aan goddelijke verontwaardiging. Er wordt aan de Jood gedacht, als representant van de respectabele en religieuze, hoewel hij pas in vers 10 wordt genoemd. Omdat hij de wet en de godsdienst bezit veronderstelde hij dat hij geen voorwerp van oordeel en verontwaardiging zou zijn. Deze misvatting betwistend, worden principes verkondigd die alle oordeel regeren, en deze, op de juiste manier toegepast, beschermen niet alleen tegen de verdraaiing van de wet, maar ook van het evangelie. Er is een nauwe parallel tussen de verdraaiingen van óf de wet óf het evangelie, zodat er een boodschap in deze passage zit voor het geweten van de mens in Christus, zowel als voor de Jood. De Jood voelt zich op een trotse manier veilig door zijn kennis van de wet, net zoals vele belijdende gelovigen zich zeker voelen door hun kennis van het evangelie. Maar als, ondanks het belijden, de praktijk toont dat het een zelfde oneerlijk omgaan met de waarheid is als in het geval van de heidenen, dan moet ook de veroordeling dezelfde zijn. Tegen de misvatting in dat kennis van de God-gegeven religie voldoende was, laat Paulus zien dat ware godsdienst door correct gedrag wordt gekenmerkt. De menselijke rechter wordt in vers 1 gezien, en de goddelijke Rechter in de verzen 2-16.

1.

1 Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te verontschuldigen, wanneer gij oordeelt. Want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde dingen.

Daarom zijt gij, mens.....wanneer gij oordeelt. Paulus draagt de Jood met zich mee in zijn beschuldiging van de heiden. In tegenstelling tot hen die zondaren bevestigen in hun houding, keurt dit respectabele persoon de aanklacht goed en stemt in met het vonnis van de Rechter, *de dood waardig*. Hij associeert zich met de Rechter en laat zijn kennis zien door anderen te oordelen die met minder kennis zondigen. Als bewijs dat allen een juiste standaard hebben, is het oordeel van anderen over mensen vaak in overeenstemming met het oordeel van God. Plotseling, op de wijze van Nathan, zegt Paulus: "Gij zijt die mens." Jouw plaats is aan de balie, naast de veroordeelde heiden. *"Want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde dingen."* Als de heiden al de waarheid heeft versmaad, jij hebt nog veel meer waarheid versmaad. De onthulling van 1:18 staat ook tegen jou, *je bent niet te verdedigen* net zoals de rest(1:20), en al je pogingen tot zelf-handhaving zijn nutteloos. Als

zij succesvol waren, zou je jezelf onafhankelijk denken van Gods genade en mijn evangelie zou overbodig worden voor zover het jou betrof. Jouw prestatie om bij correcte morele oordelen uit te komen, terwijl je zondigt, veroordeelt je, want "want met het oordeel, waarmede gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden, en met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden"(Matt.7:2). "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt"(Matt. 7:1). De onvriendelijken en bedillerigen ontvangen altijd wat ze geven. Menselijk oordeel kan goed of fout zijn. Onderscheid te maken tussen goed en kwaad is een goede oefening van ons morele oordeel, zonder welk wijzelf nooit tot een overtuiging van onze zondigheid zou kunnen komen. De mogelijkheid de morele kwaliteit van daden te beoordelen is door God gegeven, en moet gekoesterd worden door gehoorzaamheid aan Zijn Woord en geest. De mislukking om te onderscheiden maakt ons niet tot heiligen, maar tot onnozele halzen. Paulus zegt niet dat we niet te verontschuldigen zijn omdat we oordelen. Dat zou onlogisch zijn, want in 1:32 worden mensen aangeklaagd omdat ze zonde niet veroordelen, maar juist aanmoedigen. Mensen zijn niet te verontschuldigen, omdat, terwijl we oordelen, we zelf dezelfde dingen doen. Wij kunnen pas oordelen zonder onszelf te veroordelen, als we ophouden met zondigen. De enig *rechtvaardige* Rechter is de Zondeloze! Voor zover het voor ieder mens onmogelijk is zich te weerhouden van oordelen, en aangezien allen zondaren zijn, zijn allen daarom door zichzelf veroordeeld en zullen ze vroeger of later berusten in het oordeel van God tegen hen zelf.

Op den duur, maar waarom niet nu? Over bedillerige oordelen zegt onze Heer: "Niet doen!" Zulk een criticisme komt voort uit een vals gevoel van superioriteit ten aanzien van de bekritiseerde. De gemiddelde gelovige is een zeer scherpzinnig kritisch persoon, stoutmoedig de troon van God toeëigenend, de enig ware Rechter. Pas op voor alles dat u in de positie van de superieure persoon zal brengen, want de aanname is fataal voor de spiritualiteit. Onze kritiek onthult ons zelf. Onze beschuldiging van motieven dient er toe onze eigen laagheid te camoufleren. De criticaster met een balk in zijn oog is zo bezig de splinter van de ander, dat hij de schoonheid mist van het oog waarin hij staat te staren(Matt. 7:1-5).

2.

2 Wij weten echter, dat het oordeel Gods onpartijdig gaat over hen, die zulke dingen bedrijven.

Gods oordeel is onontkoombaar en te vrezen, toch is onze keuze tussen het oordeel van de mens en dat van God die van David, als hij zegt: "laat ons toch vallen in de hand des Heren, want zijn barmhartigheid is groot"(2Sam. 24:14). Hij oordeelt in *overeenstemming met de waarheid*. Dit principe, zo verschillend van dat van de oordelende mens, beveelt zichzelf aan het geweten van een ieder aan. God alleen kan oordelen naar waarheid, Hij alleen weet alle waarheid over iedereen, en hoeveel waarheid iedereen heeft geweigerd. Niemand kent alle waarheid over zichzelf, toch, indien hij de waarheid liefheeft, wenst hij daarmee beoordeeld te worden, zelfs als hij terugdeinst voor de vreselijke onthullingen.

3-5

3 Rekent gij wellicht hierop, o mens, die oordeelt over hen, die zulke dingen bedrijven, en ze zelf doet, dat gij het oordeel Gods ontgaan zult?
 4 Of veracht gij de rijkdom van zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, en beseft gij niet, dat de goedertierenheid Gods u tot boetvaardigheid leidt?

Geen zondaar *zal het oordeel van God ontgaan*, ofschoon hij dat van de mens zal kunnen ontlopen. Het is de schande van menselijke rechtshandhavers, dat zo veel misdaad onbestraft blijft. "Maar 'boven' gaat het niet zo." Indien één overtreder zou ontsnappen, dan zou dat zijn weerslag hebben op God, Die een perfecte Rechter en Uitvoerder is. Het is de foute berekening van de superieure persoon als hij denkt dat hij kan ontsnappen, niet door vrijspraak, maar door uitzondering. Hij is godsdienstig bevoordeeld en hij verwacht een voorkeursbehandeling in Gods gericht! Johannes de Doper hield zich met deze illusie bezig (Matt. 3:8,9; verg. Joh. 8:33-44). Zal hij niet een weinig voordeel hebben boven de "zondaren uit de natiën?" Het was voor de Farizeeën onmogelijk aan de gedachte toe te geven dat hij bij de zondaren zou behoren. "Moet ik op dezelfde wijze worden gered als het voetvolk?" vroeg een hooggeplaatste dame. "Precies zo, mevrouw," zei de evangelist. Zulke hooghartige houdingen laten zien dat mensen ongehoorzaam zijn aan "de wil". "Is dit uw foute berekening," vraagt Paulus, of, (4) als een alternatieve verklaring van zo'n dwaasheid, "*veracht gij de rijkdom van Zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid*, onwetend dit alles aannemend als een losse gunst voor Zijn lievelingen?" Maar al deze vriendelijkheid is ontworpen om u te redden van een aanmatigende dwaasheid (Pred. 8:11) en u te leiden naar bekering, opdat u aan Zijn verontwaardiging mag ontkomen. Zijn vriendelijkheid zou uw kwaad moeten beteugelen en u in bekering moeten schamen.

Deze eenmalige verschijning van het woord *bekering* in deze verhandeling over het evangelie is opmerkelijk. Hier, net zoals elders, is haar bedoeling: verlossing van wraak. Bekering is een ommekeer van denken over "zelf" en zonde, wat neerkomt op een zelf-oordeel, want bekering kijkt naar zichzelf en zijn zonde in het licht van het komende oordeel, terwijl geloof van het "zelf" voor redding wegkijkt naar Christus. Bekering wordt vijf maal door Paulus gebruikt: Hand. 20:21; 26:20; 2Kor.7:9,10; 2 Tim.2:25 en *bekeert* in Hand. 17:30; 26:20; 2Kor.12:21. Hij spoort, vanwege de redding, nooit mensen aan om zich te bekeren, maar om te geloven. Zoals bij alle schrijvers is de oproep tot bekering

1. gericht aan Gods volk, Hand.5:31; 20:21; 2Kor.7:9,10;
2. aan de heidenen, Hand. 17:30; 26:20; 2Tim.2: 25;
3. haar doel is bestraffing af te wenden, Matt.3:2,7-12; Luc. 13:3; Matt.11:20:21; 12:41, waar Nineveh werd gered van vernietiging, Hand. 2:40, "Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht"; 3:19; Hand. 17:31.
4. In de brieven weert bekering correctie af. Ware bekering wordt niet buiten geloof gevonden. Er zijn tranen in de ogen van bekering, belijdenis ligt op haar lippen, Gods ideeën over zonde zijn in gedachten, haar voeten zijn

weggedraaid van de weg die de zonde en wraak gaat, diep berouw is haar houding en het is de ontvanger van Gods genade.

5.

5 Maar in uw weerbarstigheid en onboetvaardigheid van hart hoopt gij u toorn op tegen de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods,

Maar toch, hoewel vaag toch nog een voorkeursbehandeling verwachtend, bent u werkelijk *toorn aan het opbouwen tegen de dag des toorns*. God deelt kwistig *rijkdommen van vriendelijkheid* over u uit, tegenover hetgeen u bent, beetje bij beetje en dag na dag schulden verzamelend voor de wraak, die in verwoestende razernij zal losbreken in de dag van de verontwaardiging. Alle ongeoordeelde zonde zal dan behandeld worden (Pred.12:14). De bestraffing zal passen bij de misdaad, want ze zal zijn in overeenstemming met de hardheid en onbekeerlijkheid van van uw hart. Hoe harder het hart, hoe zwaarder de straf, want de hardheid wordt vrijwillig teweeggebracht door voortdurende onboetvaardigheid, en niet door fatalistische en goddelijke dwang. De verontwaardiging wordt gemeten aan wat de mens heeft gedaan, maar genade stemt overeen met Gods liefde. Bij genade is er geen limiet aan wat God kan doen; in het oordeel zal God doen wat strikt rechtvaardig is en wat de goedkeuring zal verkrijgen van de boosdoener, want het zal een onthulling van het rechtvaardig oordeel van God zijn.

6.

6 die een ieder vergelden zal naar zijn werken:

Die een ieder zal vergelden naar zijn werken. Dit citaat laat een andere grondregel zien van Gods oordeel. Vreemd genoeg hebben sommigen hierin een tegenstelling gezien met de leer van rechtvaardiging door geloof. Paulus spreekt nu niet over redding, maar over oordeel, niet over genade, maar over rechtvaardigheid. Oordeel komt door de werken van de mens, redding komt alleen door Gods genade. Die doem richt zich tot werken, niet tot geloof of geloofsbelijdenis, of oorspronkelijke en beërfde zonde, maar bevredigt ons gevoel voor rechtvaardigheid. In iedere oordeelszitting handelt God volgens dit principe (2Kor.5:10; Matt.25:35-46, verg. Matt.10:42; Openb.20:12,14). Bij tenminste twee van deze oordelen zullen sommigen beloond worden voor hun goede werken. Oordeel naar werken is aanvullend aan redding uit genade door geloof, want goede werken bevestigen geloof en ontvangen Gods lof. Zij staan alleen tegenover geloof, wanneer men er van veronderstelt dat men daardoor redding verdient.

7-10.

7 hun, die, in het goeddoen volhardende, heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het eeuwige leven;

8 maar hun, die zichzelf zoeken, der waarheid ongehoorzaam en der

ongerechtigheid gehoorzaam zijn, wacht toorn en gramschap.

9 Verdrukking en benauwdheid zal komen over ieder levend mens, die het kwade bewerkt, eerst de Jood en ook de Griek;

10 maar heerlijkheid, eer en vrede over ieder, die het goede werkt, eerst de Jood en ook de Griek.

In 7-10 wordt het principe toegepast op twee klassen wier daden hun karakter en hun doel tentoonspreiden, die toepasselijk worden beloond bij het oordeel. Zij die *volharden in goede werken* en die *goed werken*, als die worden gevonden, zullen worden beloond met *aionisch leven*. Wie voldoet aan deze omschrijving en zo wordt gevonden, kan God niet veroordelen, want het gaat over gedrag dat onder het oordeel ligt, noch kan Hij hem rechtvaardigen, want *door werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden*. Opnieuw moeten we het Woord der waarheid recht snijden! Als sommigen die nooit van de wet van Mozes hebben gehoord toch voorzichtig en geduldig rechtvaardigheid zoeken, dan zullen ze hun beloning niet verliezen, maar aanvaardbaar voor God zijn (Hand. 10:35), en God zal eens het evangelie bij hen brengen, opdat ze gered mogen worden.

Aan de andere kant, de groeperingen en zij die hardnekkig tegenover de waarheid staan, die de waarheid tegemoet treden in een zelf-gewilde geest van verzet, eigenzinnig dit afwijzend, en dientengevolge *kwaad aan het bewerken* zijn, die zullen *verontwaardiging, wraak, tegenspoed en benauwing* ontvangen vanwege hun actieve ongeloof. Dit is een ernstig feit dat we ieder mens voor moeten houden, net zoals de Schrift dat doet.

11.

11 Want er is geen aanzien des persoons bij God.

Want er is geen aanzien des persoons bij God. Letterlijk: geen aanvaarding van het gelaat; God ziet niet op oppervlakkig onderscheid tussen ras, of geslacht of kleur, maar Hij kijkt naar het hart. Dit principe van strikte onpartijdigheid in oordeel onderlijnt de uitdrukking dat goed en kwaad zal komen: *eerst aan de Jood en dan ook naar de Griek*. God heeft geen favorietjes wier gedrag Hij uitsluit van oordeel. Daarom zijn de beloningen en straffen net zo zeker voor de Griek als voor de Jood. Dit vers is misbruikt geworden als een argument tegen het feit van de uitverkiezing door genade. Uitverkiezing is een gunst die aan sommigen wordt gegeven, maar oordeel is strikt onpartijdig voor allen. Zou de Jood vragen: "Was God niet partijdig toen Hij Israël verkoos?" Dan is het antwoord "Ja". Maar dat feit heeft Israël niet bewaard voor de gevolgen van goddelijke verontwaardiging. Integendeel, "U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken." (Amos 3.2). God is niet partijdig bij het oordelen van de zonden van Zijn volk, want omdat de van Hem zijn, zijn ze onderworpen aan nauwkeurige discipline. Het woord *partijdigheid*, of "aanzien des persoons", wordt gevonden in vier contexten die gaan over menselijk of goddelijk oordeel (Jac. 2:1-9; Rom.2:11; Efe.6:9; Kol.3:25), terwijl van God in Handelingen 10:34 wordt gezegd dat Hij niet partijdig is. In Efeze 6:5,7-9 en Kolossenzen 3:24 tot 4:1 is de leer over oordeel over en beloning van de werken van de gelovige identiek aan die in de eerdere brieven. Hoewel er geen "gebundene of vrije" is, niet "geen veroordeling in Christus Jezus", toch bestaat er "in de Heer" onderscheid tussen meester en slaaf,

en wordt er compensatie gegeven voor diensten die aan de Heer worden gedaan, met toekomstige kwijtschelding voor gedane beschadigingen.

12-16.

12 Want allen, die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en allen, die onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden;

13 want niet de hoorders der wet zijn rechtvaardig bij God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden.

14 Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet;

15 immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, terwijl hun geweten medegetuigt en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen,

16 ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus.

De verzen 12-16 illustreren het principe van onpartijdigheid en passen het toe op zowel de Jood als de heiden. Het bezit van de wet of juist het gebrek daaraan doen niets af aan de grondregel van de onpartijdigheid. Die heidenen *die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan*, net zoals zonder het evangelie. Joden zouden heidenen niet uitsluiten op grond van het feit dat die niet de wet hadden. Er is geen redding in onwetendheid over de wet of het evangelie. Zij *die onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden*, want de kennis van de wet sluit niet uit, maar leidt tot groter oordeel. Vers 13 stelt het principe dat achter alle wet zit, dat *niet de hoorders maar de daders* rechtvaardig voor God zijn. Sommigen zeggen: "Ik geloof de Bergrede". Maar de wet vraagt niet om geloof, maar om werken, en veroordeelt de ongehoorzaamheid. Dit principe veroordeelt ook heidenen, want zij zijn niet zonder kennis van Gods wil, zoals elders uitgedrukt in wet. Veel heidenen tonen in hun gedrag een instinctieve kennis van de morele wet. Wanneer heidenen *van nature doen wat de wet gebiedt*, hoewel zij de wet niet vervullen, dan hebben en doen ze deze dingen door de innerlijke morele kracht die de zondeval heeft overleefd.

De morele instincten van de mens staan aan de kant van het goede, en hoewel men geen wet heeft, zoals Israël, zijn ze *zichzelf tot wet*. Werken die voortkomen uit morele instincten worden als juist herkend en neigen er toe tot een regel te worden, die door allen dient te worden gehouden. Zo ontstonden de hoog uitgewerkte codes die door de archeologen zijn gevonden, en waarvan sommige al twee honderd jaren vóór Abraham bestonden. De zeer bekende code van Khammurabi, die wordt geïdentificeerd als Amrafel uit Genesis 14:1, lijkt zo op de wet van Mozes, dat sommigen hebben gedacht dat dit de bron van diens wetgeving was. Het punt waar we hier op moeten letten is de gelijkvormigheid van de wetten die zijn ontsprongen uit het instinct en die God gaf in de Sinäi. Zulke acties en wetten laten de wetten zien die in hun harten geschreven staan. Er wordt niet beweerd dat de wet in hun harten werd geschreven, maar de *werken van de wet*. Dat wil zeggen: hoewel ze geen wet hebben, tonen ze die

kennis van goed en kwaad, de (h-)erkenning van zonde die de wet geeft aan die haar kennen. Niet voordat God het nieuwe verbond met het Huis Israël zal maken, zal Hij Zijn wet in mensenharten schrijven (Jer. 31:33; Hebr. 8:8-12). Er is een aangeboren moreel gevoel waarmee de wet overeenstemt, zonder welk ze ook nutteloos zou zijn. Dit is de bron van veel van het fijne gedrag dat we zien in heidenen en ongelovigen.

Bovendien zijn heidenen verantwoordelijk omdat *hun geweten medegetuigt* aan de actie van de wet die in hun harten is geschreven. Zo getuigen moreel instinct en geweten, hoewel anders, tezamen aan het feit van 's mensen aangeboren kennis van het goede. Paulus spreekt vaak over geweten, want van de twee-entertig maal dat het voorkomt, gebruikt hij het twee-entwintig maal. Naar geweten luisteren is beter dan te pogen het te definiëren. Geweten is, voor zover bekend, altijd aan de kant van Gods *wil*. Het spreekt met goddelijke sanctie en oefent gezag uit, omdat haar licht helderder is dan het licht van het intellect. Het is het hoge vermogen in de mens, want hoe hoog hij ook mogen denken van zijn intellect, verklaart een geweten, indien toegestaan te spreken, zich altijd voor "recht" en tegen "verkeerd". Het is de bondgenoot van de prediker van rechtvaardigheid en waarheid. Paulus beriep zich op haar steun in zijn verdediging van de waarheid (2Kor. 4:2). Zoals geloof beslag legt op Christus, zo legt geweten beslag op de tot dusverre geopenbaarde goddelijke wil, overeenkomstig wetgevend en oordelend.

Een derde bewijs van heidense kennis wordt gevonden in hun *geredeneer onder elkaar*. Aan het instinct en geweten wordt de rede toegevoegd, samen een drievoudig koord makend dat de mensen bindt het goede te doen. Het feit dat ze zo redeneren en oordelen uitschrijven en uitspreken, toont aan dat zij zichzelf tot wet zijn. Oude literatuur vloeit over van dit soort redeneringen, wat aantoont dat hun morele standaarden van een hoog gehalte zijn. Het resultaat is dat zij aan het beschuldigen zijn, of zeldzamer: verdedigen.

Geen van deze verzen zou tussen haakjes gezet mogen worden, want de hele gedachte is zo onderling verbonden, dat geen deel ervan ook maar een moment uit zicht zou mogen raken. De mens zal aionisch leven ontvangen(7), of verontwaardiging en wraak(9), of verloren gaan of geoordeeld(12), of gerechtvaardigd(13), anders zal ons instinct, geweten en redeneren ons beschuldigen of verdedigen(15) *ten dage dat God het in de mens verborgene oordeelt*. Geweten en rede zullen dan gewekt worden naar normale activiteit, in de aanwezigheid van volledig onthulde waarheid. Het zoekende karakter van Gods oordeel reikt naar *de verborgen dingen van de mensheid*. Dat licht, dat mensen zo vrezen, zal de donkerste spelonken verlichten, de bedenksels van de harten en de werken die de duisternis liefhebben aan het licht brengend (1Kor. 4:5; Rom. 14:12). God zal de wereld richten door ze in het witte licht te zetten van Zijn rechtvaardigheid en daarmee de gewetens van de beoordeelden zo wakker makend, dat zij het goddelijk oordeel verwachten en er in berusten. Het zal een dag zijn van zelf-manifestatie en zelf-veroordeling waarin sommigen het, voor de eerste maal, eens zullen zijn met Gods gedachten over de mens en de zonde. Oordeel is *volgens mijn evangelie*. Er is niets in het evangelie dat niet overeenkomt met het feit dat een ieder over zichzelf verantwoording zal moeten

afleggen aan God. Dat God de werken van alle mensen zal oordelen volgens het evangelie is een onderdeel van Paulus' boodschap. Het is niet het evangelie zelf, maar is er in overeenstemming mee en een noodzakelijk begeleider. "Verkondig het Woord"(2Tim. 4:2) betekent meer dan het evangelie prediken. Gods oordeel is *door Jezus Christus*, aan Wie Hij alle oordeel heeft gegeven.

Joods falen aangetoond. 2:17-24

17 Indien gij u dan Jood laat noemen, steunt op de wet, u beroemt op God,

18 zijn wil kent, weet te onderscheiden waarop het aankomt, daar gij onderricht in de wet geniet,

19 en u overtuigd houdt, dat gij een leidsman van blinden zijt, een licht voor hen, die in duisternis zijn,

20 een opvoeder van onverstandigen en een leermeester van onmondigen, daar gij in de wet de belichaming der kennis en der waarheid bezit,

21 hoe nu, gij, die een ander onderwijst, onderwijst gij uzelf niet? Gij, die predikt, dat men niet stelen mag, steelt gij?

22 Die overspel verbiedt, doet gij overspel? Die gruwet van de afgoden, pleegt gij tempelroof?

23 Die u op de wet beroemt, onteert gij God door uw overtreden van de wet?

24 Want de naam Gods wordt om u gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven staat.

25 Want besneden te zijn heeft wel betekenis, indien gij de wet volbrengt, maar indien gij een overtreder van de wet zijt, is uw besnijdenis tot onbesnedenheid geworden.

De Jood wordt nu rechtstreeks aangevallen en de absurditeit van zijn positie wordt blootgelegd. Er wordt een appèl gedaan op een eerbaar mens genaamd Jood, een naam die de werkelijkheid draagt die hij beschrijft. Zijn intellectuele orthodoxie wordt tot zijn voordeel uiteengezet in vijf onderdelen.

(a) Hij steunt op de wet, wat geen rustplaats kan zijn voor de zondaar. Hij had het valse vertrouwen dat het hem beschermde tegen de verontwaardiging, in plaats van wat het werkelijk is: een bediening van dood en veroordeling(2Kor. 3:7-9). Het is op dezelfde manier als mensen zich veilig voelen omdat ze de Bijbel hebben en ter kerke gaan.

(b) Hij beroemt zich op God als de Verbondsgod van Israël en de vaders.

(c) Hij kent de wil van God over wat de mens zou moeten doen, en stemt in met Zijn rechtvaardigheid.

(d) Onderscheidend waarop het aankomt, resulterend in het goedkeuren van de inzettingen en principes van de wet.

(e) Onderricht genietend in de wet, ontsnappen ze aan de gediskwalificeerde geest van sommige heidenen.

Indien al deze voordelen op de juiste manier gebruikt zouden worden, dan zouden ze inderdaad Joden zijn.

Een zelfvoldane houding kunnen we zien in de karakterschets van de Jood van

zichzelf en van de heiden. Hij is een *gids, een licht, een tuchtiger, een leraar*, in tegenstelling tot *de blinde, zij die in duisternis zijn, de onvoorzichtige, en ondergeschikte*. Hij zal ogen zijn voor de blinde, licht voor de verduisterde, instructeur voor de dwaze, leraar voor de ondergeschikte. Hij neemt deze houding aan, de vorm van kennis en waarheid in de wet hebbend, de wet inderdaad een ware onthulling en vorm zijnde, wanneer daaraan gehoorzaamd wordt gelijk aan de realisatie van ideaal gedrag. Er zit groot voordeel in zulke kennis en ook grote verantwoordelijkheid. Het woord *vorm*[NBG: schijn] komt nogmaals voor in 2Tim. 3.5, waar een *vorm van godsvrucht* samengaat met de ontkenning van haar kracht. "Vorm" doet denken aan een kleinering van kennis en waarheid, en een toewijding die ontbloot is van levensadem. Deze intellectuele orthodoxie wordt vergezeld door moreel falen(21-23). *Hoe nu, gij, die een ander onderwijst, onderwijst gij uzelf niet?* . Vijf vragen verwachten een negatief antwoord. De eerste vraag wordt verklaard door drie waarin een gradatie te zien is van de enormiteit van de zonde. *Stelen* van het eigendom van een ander, *overspel* dat het huis binnendringt en haar heiligheid vernietigd, *tempelroof*, een misdaad die onder de Joden maar al te gewoon was geworden om een ontkenning toe te staan. Het beroven van tempels was in Paulus' dagen een erkende misdaad(Hand. 19:37) en viel onder een speciaal verbod(Deut. 7:25,26). De schatten, die vaak ter bewaring in de tempels opgeslagen werden, schijnen een onweerstaanbare verlokking te zijn geweest voor de Joodse hebzucht. Hoewel deze misdaad als wel buitengewoon afgrijselijk werd beschouwd, was er toch nog een ergere zonde. *Gij onteert God* richt al het hatelijke van de wetteloosheid op het feit dat het de menselijke waardering van God aantast. Zo maakt het opscheppend onderscheid van de Jood het voor hem mogelijk God meer te onteren dan anderen, een mogelijkheid die een werkelijk feit werd. Het hoogtepunt van deze schande werd bereikt in deze beschuldiging: *de naam Gods wordt om u gelasterd onder de heidenen...* God heeft de Joden én de Christenen de eer van Zijn Naam toevertrouwd onder de mensen. Dat prediken geen goede vervanging is voor goed gedrag, is een waarheid die herhaald moet worden, hoewel ze alledaags is. Mensen denken beter of slechter over God wanneer ons gedrag de waarde of waardeloosheid bewijst van onze leer over Hem.

25-29.

25 Want besneden te zijn heeft wel betekenis, indien gij de wet volbrengt, maar indien gij een overtreder van de wet zijt, is uw besnijdenis tot onbesnedenheid geworden.

26 Zal dan, indien de onbesnedenen de eisen der wet in acht neemt, zijn onbesnedenheid niet voor besnijdenis gelden?

27 Dan zal de van nature onbesnedenen, doordat hij de wet volbrengt, u oordelen die, hoewel in het bezit van letter en besnijdenis, een overtreder van de wet zijt.

28 Want niet hij is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dat is besnijdenis wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt,

29 maar hij is een Jood, die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God.

Besnijdenis, iets dat, meer nog dan de wet, het bijzondere punt was waarmee de Jood zich kon onderscheiden, is geen schild tegen het oordeel. Om dit voor velen toepasselijk te maken, mogen we, wanneer we het lezen, het vervangen met doop, kerklidmaatschap, het Avondmaal, of wat de boze mens als grond voor vals vertrouwen kan aandragen. Als bij de waarheid, dat godsdienst gekenmerkt moet worden door goed gedrag, kracht wordt bijgezet, zo komt nu ook de waarheid boven drijven dat godsdienst een geestelijke zaak is. Ritueel zonder geest laat iemand openstaan voor wraak. De geestelijke werkelijkheid, afgeschaduwed door ritueel, behoort bij hen die in Christus zijn, voor wie er geen veroordeling is. Wet en besnijdenis werden niet gegeven om te redden. *Besnijdenis is ten voordele als je de wet in de praktijk brengt*, want de zegen die ze belooft kan alleen worden genoten wanneer de ontvangers van het ritueel rechtvaardig en geestelijk worden. Overtreding maakt besnijdenis leeg, zodat Paulus over de Judaïsten er over spreekt als de "versnijdenis"(Filip. 3:2). Besnijdenis is een belofte van bepaalde onvervreembare zegeningen, zoals Paulus in 3:1 en de hoofdstukken 9 tot 11 zal aantonen, maar die zegeningen kunnen pas worden genoten nadat Israël verlost is van het wettelijke en binnen het nieuwe verbond gebracht zal zijn. In het oordeel heeft rechtvaardigheid zonder ritueel het voordeel boven ritueel zonder rechtvaardigheid. Voor hen die instinctief de *rechtvaardige vereisten van de wet* onderhouden, zullen *rechtvaardig geteld worden voor de besnijdenis(26) en zullen de onbesnedenen, die door hun instinct de eisen van de wet in acht nemen, jullie oordelen, jullie die in de letter van de wet en besnijdenis een overtreder van de wet zijn* . Zo wordt ons rechtvaardig gedrag voor gehouden als het enige dat telt in oordeel. Zoals de wereld de onvolmaaktheden van de hedendaagse gelovigen oordeelt, zo voegen fatsoenlijke heidenen zich bij de bekeerde Ninevieten bij het uitbrengen van oordeel over ongehoorzame belijdenden(Matt. 12:41,42). De *letter* betekent bij Paulus de wet(2:27,29; 7:6; 2Kor.3:6,7). De bekering van Nineve redde hen van de dreigende verwoesting en geeft hen voordeel in het oordeel. Zo worden, hoewel redding door werken onmogelijk is, in die dag alleen werken onderzocht(28,29). De Jood rust op uiterlijke zaken die alleen maar tekenen zijn van het ware Jood-zijn en besnijdenis die God bedoelt. Wanneer God de verborgen dingen oordeelt, zal Hij niet uitzien naar een Joodse naam en uiterlijk, maar naar de ware Jood, verborgen voor mensenogen, *wiens lof niet van de mensen is*. Juda zal trouw zijn aan zijn naam en *lof* van God ontvangen. Ware besnijdenis is, zoals Mozes leerde(Deut. 10:16; 30:6; Jer. 9:26), die van het hart. Uiterlijke besnijdenis is noodzakelijk in het koninkrijk(Eze. 44:9), maar dan zal de uiterlijke rite overeenkomen met de geestelijke werkelijkheid.

Het is een grote vergissing te veronderstellen dat iedere heiden Jood kan worden, want in Christus gaat alle nationale verschil verloren(Gal.3:28), noch is er een uiterlijke besnijdenis die zal baten(Gal. 5:6).

Er is een besnijdenis die zij die in Christus zijn hebben(Filip. 3:3; Kol. 2:11). Heidenen worden geen geestelijke Joden of Israëlieten. Het verschil is dat de geestelijke besnijdenis behoort bij de geestelijke zonen en zaad van Abraham(Gal. 3:7,29), die de vader is van alle gelovigen. Maar Abraham was noch Israëliet, noch was hij een Jood; hij was de *vader* van het volk Israël en ook van een veelheid van volkeren. Geestelijk zoonschap van Abraham wist niet de nationale verschillen uit die God heeft gemaakt en onderhoud. Dat komt omdat hij niet een Jood is die het lijkt te zijn, maar dat de ware Jood de in het hart

verborgen man is, en daarom wil "gelovende heidenen zijn geestelijke Joden" meer zeggen dan de tekst zegt en wat de volgende verzen bestrijden(3:1,2), waar aangetoond zal worden dat de Jood, als zodanig, en zij die besneden zijn in hun vlees, op vele gebieden voordelen hebben.

Het is geen echte Amerikaan die ontrouw is aan de regering en de Anglo-Saksische idealen; daarom zijn zulke Britten goede Amerikanen. Zo loopt het proces van redeneren waarmee sommigen willen bewijzen dat gelovige heidenen ware Joden zijn. God wil nog steeds dat Joden, die trouw willen zijn aan alles wat die naam inhoudt, en die rechtstreeks afstammen van Abraham, besneden worden, zowel in het vlees als in hun hart. Maar dat is een zaak van redding en niet van goddelijke verontwaardiging tegen hen die de waarheid door onrechtvaardigheid tegenhouden.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 5

door G.L.Rogers

Tegenwerpingen onterecht bevonden.

Hoofdstuk 3:1-8

In deze korte beschouwing wordt ons niet toegestaan het doel van het hoofdbetoog van dit deel te vergeten(1:18-3:20), wat is: te bewijzen dat Joden en heidenen die, tegen gegeven inzicht in, hebben gezondigd, bloot staan aan Gods verontwaardiging en Zijn redding nodig hebben. Pogingen om aan de conclusies uit hoofdstuk 2 te ontsnappen worden in een samengeperste dialoog gepresenteerd en door ons als volgt geparafraseerd:

1. Aangezien u ontkent dat ons religieus verschil enig bescherming biedt tegen oordeel, wat is dan het voordeel ervan?

Het antwoord is dat er heel veel voordeel in zit, omdat aan Joden bepaalde woorden en beloften zijn gegeven(1-2).

2. Kunnen deze beloften door ongeloof van sommigen verloren gaan?

Doet ongeloof de trouw van de Belover te niet? Paulus roept uit: "Volstrekt niet!" God is trouw, zelfs als alle anderen ontrouw worden, en Zijn methode van oordeel zal gerechtvaardigd worden en Zijn karakter zal blijven bestaan als waar en rechtvaardig(3-4).

3. Als Gods rechtvaardigheid overvloediger wordt door onze onrechtvaardigheid, kan Hij dan ons wel rechtvaardig straffen?

Ja, Hij kan en zal uw verdorvenheid en lastering oordelen en daarbij voor Zichzelf grote heerlijkheid verwerven(5-8). Hij weerspreekt beslist ieder argument, Zijn trouw en waarheid en de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid als een treffend contrast stellend tot de zekere veroordeling van het ongeloof, valsheid, onrecht, en onoprechtheid van de tegenwerper.

1-2.

1 Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis?

2 Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.

De geestelijk doden hangen altijd zeer stevig aan uiterlijke verschillen. De Jood heeft te veel verwacht van uiterlijkheden, en wanneer hij ontdaan is van het laatste restje van veronderstelde rechtvaardigheid door riten, dan wil hij weten wat nu precies aan hem als Jood toebehoort. Zeer volhardend vraagt hij "*Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis?*". Indien een wet-houdende heiden beter is dan een wet-brekende Jood, indien overtreding besnijdenis tot onbesneden zijn maakt, indien de onbesnedenen onder hen die aan de rechtvaardige eisen van de wet voldoen tot de besnijdenis wordt gerekend, zodat de gehoorzame Onbesnedenheid de ongehoorzame Besnedenheid zal beoordelen, wat stellen dan de God-gegeven verschillen van Jood-zijn en besnijdenis voor? Waarom koos God een volk, scheidde Hij dat af en zonderde Hij

het af, en gaf aan hen de besnijdenis als teken van een voortdurend verbond? Als de Jood, die van God lof ontvangt, een innerlijke is, en er is een besnijdenis van het hart en geest die behoort tot hen die niet besneden zijn in het vlees, wat is dan de waarde van Jood-zijn en besnijdenis in het vlees? De Jood had hierin geen bescherming gevonden tegen de nationale oordelen. Ze weerhielden hem niet van ballingschappen en dienstbaarheden aan de volkeren, net zo min als ze hem zullen beschermen tegen het toekomstige oordeel van God.

Hebben ze dan geen enkele waarde? Op deze vraag zal misschien de meerderheid van hen die de Schrift lezen zeggen: Nee, geen enkel. Maar Paulus' geïnspireerd antwoord is: *Velerlei in elk opzicht*. Niemand beter dan hij wist van de waarde van deze uiterlijke privileges. Het zijn God-gegeven verzekeringen van onvoorwaardelijk beloften en van een verbond. In deze aan de heiligen in Christus geadresseerde brief, beweert Paulus dat Joden als zodanig bepaalde onvervreembare voorrechten hebben.

In de eerste plaats... de woorden Gods. Dit betekent veel meer dan dat Israël het kanaal en de bewaarder was van goddelijke onthulling, zoals die in de Hebreeuwse geschriften is gegeven. Het betekent dat, zelfs in een dag waarin de volkeren Zijn compleet gemaakte Woord hebben en onafhankelijk Israël gezegend worden, de woorden van God het onvervreemdbaar bezit zijn van de Joden, aan wie alleen ze werden beloofd en aan wie alleen ze kunnen worden vervuld. De woorden waren directe uitspraken van God aan Israël, niet hoofdzakelijk wetgevend, maar profetisch en belovend, waardoor Israël "een toekomst en een verwachting" heeft. Ze werden in het bijzonder aan Israël gegeven en kunnen niet door de kerk vervuld worden. De woorden hebben het niet over de hedendaagse kerk; ze spreken van een koninkrijk waarin de Joden hun ras, godsdienst en nationaal leiderschap als het gekozen volk zullen bewaren. Toegeven dat God hén deze woorden gaf is het bewijs dat er veel voordeel zit in het besneden Jood zijn. Als Paulus alleen bedoelt dat het bewaarderschap van de heilige literatuur het voorrecht van de Joden was, een privilege dat de volkeren nu delen, dan is hij er niet in geslaagd de vraag te beantwoorden. Maar het noemen van woorden die alleen Israël aangaan, bevredigt de opponent, zodat Paulus het opnoemen van andere voorrechten kan laten liggen tot hoofdstuk 9:4-5 en doorgaan met een andere tegenwerping.

3-4.

3 Wat toch is het geval? Als sommigen ontrouw geworden zijn, zal dan hun ontrouw de trouw Gods tenietdoen?

4 Volstrekt niet! Maar het blijve: God waarachtig en ieder mens leugenachtig, gelijk geschreven staat: Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in uw woorden, en overwint in uw rechtsgedingen.

Maar hoe staat de zaak er voor als sommigen (eigenlijk: de massa) het niet gelooft? Werd de waarheid van deze woorden afhankelijk gemaakt van het geloof van het volk, of zijn ze afhankelijk van de trouw van God? *Zal dan hun ontrouw de trouw Gods tenietdoen? Volstrekt niet!* Deze uitspraak van afkeer, waarin zijn morele geweten zonder argument datgene afwijst wat hij als schadelijk en oneerbiedig beschouwt, wordt door Paulus zo'n veertien maal gebruikt. God is

getrouw en ondanks het ongeloof van de mens blijven de woorden overeind, omdat Gods karakter ze legaliseert. De waarheid van God is buiten kijf: *God waarachtig en ieder mens leugenachtig*(4).

Indien niet een paar, maar iedereen ongelovig zou zijn, dan zou hun ongeloof bewijzen dat ze het fout hebben, terwijl Gods trouw Hem als waar zou laten zien. God is waar, daarom zullen Zijn woorden over Israël nog hun vervulling vinden. Het citaat van de woorden van de berouwvolle David(Psalm 51:4) ondersteunen de verklaring dat God waar is, en dat tegenover allen die Hem onder oordeel zouden willen brengen. Eenmaal overtuigd en veroordeeld, neemt David plaats aan de zijde van God en verklaart hij dat God *altijd* waar is, iets wat Hij moet zijn om God te zijn. Iedere keer dat Hij geoordeeld wordt, zal Hij overwinnen en van blaam gezuiverd worden. Zo zeker als God een positief oordeel van David kreeg, zo zeker zal Hij, wanneer zij geoordeeld worden en "fout" bevonden, een gelijksoortig oordeel krijgen van Zijn ergste vijanden. Israël zal God van blaam zuiveren in de dag van hun overtuiging en berouw.

De hoofdstukken 9-11 zijn geschreven om de omgang van God met de mens te rechtvaardigen. God onderwerpt Zijn werken en manier van handelen aan het morele oordeel van de mens, en zelfs terwijl Hij hen veroordeelt, verlangt Hij, en niet zonder resultaat, er naar dat Hij door hen van blaam wordt gezuiverd. Bij de voleinding zal Gods aionische doelstelling en Zijn methode om die te bereiken universeel applaus krijgen. Geloof is voor God een kostbaar goed, omdat het zelfs, terwijl wolken en duisternis Hem omringen, nu Zijn naam zuivert. Ware vroomheid is altijd gericht op het rechtvaardigen van God en de mens zelf te veroordelen. David's zonde schiep de gelegenheid voor de manifestatie van zowel de trouw als de rechtvaardigheid van God. Rechtvaardig in het uitvoeren van een verschrikkelijke bestraffing terwijl Hij vergaf, en trouw omdat "de zekere genaden aan David" bleven en later vervuld begonnen te worden bij de komst van het Zaad van David.

Paulus heeft nu gewaarschuwd tegen een serieuze verdraaiing van zijn woorden in 2:28,29. Had hij gezegd dat woorden die uiterlijk aan de Joden werden gegeven verloren gingen door ongeloof en dat gelovige heidenen ze hadden opgevolgd, dan zou de Jood terecht kunnen antwoorden: "Dat werpt de rechtvaardigheid en het geloof van God omver." De Jood wist dat bepaalde beloften aan hem werden gegeven en niet aan de gelovige heidenen. Indien iedere Jood een leugenaar zou blijken te zijn, aan wie zou God dan Zijn beloften moeten vervullen? Zelfs aan zulke leugenaars als Abraham, Izaäk, Jakob en David; want dit is het niets-belovende materiaal waaruit God heiligen maakt. Deze woorden beloven dat de Jood tot bekering en geloof zal komen. "God heeft aan allen die zich bekeren vergeving beloofd, maar Hij heeft geen bekering beloofd aan allen die zondigen," zei ooit een puriteinse spreker. Maar Hij heeft Israël bekering toegezegd(Zach.12:10-13:1; Hand. 5:31). Uiterlijk Jood-zijn en besnijdenis in het vlees zijn Gods waarborg dat de natie rechtvaardig zal worden, een naar binnen gekeerde en geestelijke waarheid.

5.

5 Maar indien onze onrechtvaardigheid Gods rechtvaardigheid staaft, wat zullen wij dan zeggen? Is God, die zijn toorn doet voelen (ik spreek op menselijke wijze) soms onrechtvaardig?

Door de Jood, die voortgaat in zonde maar toch probeert het oordeel te ontlopen, wordt nog een ander schoonschijnend argument gepresenteerd. Hij besluit dat zijn onrechtvaardigheid Gods rechtvaardigheid bevestigt en dat zijn ongeloof Gods trouw doet uitblinken. De overeenkomst tussen de termen is opmerkelijk; "ongeloof" is "onrechtvaardigheid", en het "geloof van God" is "rechtvaardigheid". Heeft ons ongeloof Hem niet een gunst gedaan? Als Hij door onze zonde de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid vergroot, "*wat zullen wij dan zeggen? Is God, die zijn toorn doet voelen, soms onrechtvaardig?*" De vraag verwacht een negatief antwoord, maar toch suggereert ze dat het onterecht zou zijn zonde te bestraffen die Hij voor Zijn eer gebruikt, en daarom zou het onmogelijk zijn zulke zonde met straf te vergelden. Paulus bevestigt de veronderstelling, maar ontkent de conclusie. Het belang van de vraag is deze: God is rechter; een rechter moet rechtvaardig zijn! Daarom is God rechtvaardig. Als dat dan zo is, hoe kan Hij dan rechtvaardig dat straffen dat Zijn eigen rechtvaardigheid bevordert? *Ik spreek op menselijke wijze*, die het verschil tussen God en zichzelf is vergeten. Paulus is vol afschuw bij de gedachte "God" en "onrechtvaardig" in één zin te zetten.

6-8.

6 Volstrekt niet! Hoe zal God anders de wereld oordelen?

7 Maar, indien de waarachtigheid Gods door mijn leugen des te overvloediger is gebleken tot zijn heerlijkheid, waarom word ik dan nog als zondaar geoordeeld?

8 Het is toch niet, zoals men van ons lastert en sommigen ons laten zeggen: Laten wij het kwade doen, opdat het goede eruit voortkome? Het oordeel over dezen is welverdiend.

We hoeven het niet eens te zijn met zo'n conclusie, *waarom zou anders God de wereld oordelen?* Het is fundamenteel dat God niet onrechtvaardig kan zijn en dat Hij de wereld zal richten. "Zal niet de Rechter van allen de aarde recht doen?" Dit is een waarheid waarover niet gediscussieerd hoeft te worden. Als het een feit zou zijn dat God de zonde niet kan oordelen en bestraffen, die een achtergrond is voor Zijn rechtvaardigheid, dan zouden alle oordelen onmogelijk zijn, want God gebruikt alle zonde van de wereld om Zijn rechtvaardigheid te verheerlijken. Maar het tegendeel is waar: "Want God zal elke daad doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad." (Pred. 12.14;NBG). Dit is het *ad hominem* argument. Hij draait het pleidooi om, tegen de Jood, die niet zou willen dat de onbesneden heiden onbestraft zou blijven. Het pleidooi dat hij voor zichzelf houdt is net zo goed toepasbaar op heidenen. Van de conclusie uit hoofdstuk twee is geen ontsnapping mogelijk.

In vers 7 past Paulus het pleidooi van de Jood toe op zijn eigen zaak. Hij leent hun veronderstellingen dat hij een afvallige, een deserteur is en een leugenaar, en laat dan zien hoe, als dit waar zou zijn, hun pleidooi hem zou beschermen. "*Maar, indien de waarachtigheid Gods door mijn leugen des te overvloediger is*

gebleken tot zijn heerlijkheid, waarom word ik dan nog als zondaar geoordeeld?" Jullie hebben terecht begrepen dat God Zijn waarheid overvloedig zal maken in wat jullie als mijn leugen afschilderen; waarom, als Hij er zo mee omgaat zodat mensen de perfectie van Zijn waarheid zullen bewonderen, verkneukelen jullie je dan over het vooruitzicht van mijn oordeel en bestraffing? Zijn jullie besneden Joden? Ik ook! Ben ik een groter zondaar dan jullie, dan zal God temeer verheerlijkt worden. Waarom verwachten en onderschrijven jullie dan met leedvermaak Gods verwachte veroordeling van mij? Hun pleidooi is absurd en slaat naar hen terug als een boemerang. De stelling dat mijn leugen zal bijdragen aan Gods heerlijkheid is waar; maar het sluit het andere niet uit, namelijk: ik zal als zondaar worden geoordeeld. Paulus zal natuurlijk niet werkelijk in het oordeel komen, want hij beschouwt op dit moment alleen de lastering van zijn vijanden, alleen opdat hij de bordjes zou mogen verhangen.

En verder, als jullie pleidooi waar zou zijn, wat zouden we dan nog zeggen, *"Laten wij het kwade doen, opdat het goede eruit voortkome?"* Zo belasterden en karikaturiseerden ze Paulus, en verklaarden hiermee dat hij leerde dat de mensen moesten zondigen, opdat de genade overvloediger zou worden (6:15). Paulus verwerpt de hatelijke verdraaiingen, maar wijst er op dat dit precies hun eigen pleidooi was: Laten we onrechtvaardig zijn, opdat we Gods rechtvaardigheid groter maken. Zo ontmoeten de uitersten elkaar in de excuses van de Jood zelf en zijn beschuldiging van Paulus. Hij spreekt zichzelf vrij van bestraffing - want God zorgt er voor dat kwaad uitkomt in goed, terwijl hij Paulus valselijk beschuldigt van het onderwijzen van precies dat en hem daarvoor veroordeelt.

"Het oordeel over dezen is welverdiend." In dit geval komt oordeel overeen met niets minder van veroordeling. Het valt zwaar op hen die Gods evangelie en apostelen lasteren door de hatelijke leerstelling in zijn mond te leggen, die werkelijk de verdorven redenering belichaamt waarmee ze proberen veroordeling te ontlopen.

Zo zijn de drie pleidooien voor immuniteit van oordeel en verontwaardiging in duigen gevallen: het pleidooi van het beërfde privilege, het pleidooi dat ongeloof wordt beschermd door Gods trouw, en het pleidooi dat hun onrechtvaardigheid, waarmee God Zichzelf verheerlijkt, niet strafbaar is. Dat God de zonde dienstbaar maakt aan Zijn doelstelling en doet bijdragen aan Zijn heerlijkheid is een waarheid die veelvuldig geïllustreerd wordt in de geschiedenis; maar dat dit feit de zondaar nooit afschermde is net zo duidelijk. Terwijl, door middel van de zonde der wereld, God Zijn genade en wijsheid opvallend heerlijk maakt, wordt diezelfde zonde ook gebruikt om Zijn verontwaardiging ten toon te spreiden en Zijn macht om te straffen bekend te maken. Gods rechtvaardigheid zal worden verheerlijkt in Zijn oordeel van de juist de zonde die de genade haar kans gaf.

Gods oordelen zijn tot lof van de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid. Heel Zijn schepping en handelen is gemaakt om Hem te verheerlijken, en heiligen worden verzekerd dat zij Hem mogen verheerlijken door de gehoorzaamheid van hun geloof (Rom. 4:20; 1 Kor. 6:20; 10:31; Pilip. 1:11; Joh. 15:18). De tegenstander

wordt geantwoord, maar niet het zwijgen opgelegd. Paulus is zich altijd bewust van een tegenstander in zijn publiek. Een nauwkeurig lezen van de vragen in deze brief onthult de grote en steeds wijder wordende kloof tussen Paulus en het Judaïsme. De tegenwerpingen zijn zodanig dat ze niet ingebracht zouden kunnen worden tegen de leer van de Twaalf en *"het evangelie van de besnijdenis"*.

Het getuigenis van de Schrift Hoofdstuk 3:9-20

9.

9 Wat dan? Worden anderen boven ons gesteld? In geen enkel opzicht; wij hebben immers tevoren Joden zowel als Grieken beschuldigd, dat zij allen onder de zonde zijn,

"Wat dan?" Kunnen we dan geen bescherming vinden in onze privileges? *"In geen enkel opzicht; wij hebben immers tevoren Joden zowel als Grieken beschuldigd, dat zij allen onder de zonde zijn."* Beide hebben de waarheid weerstaan en zijn in gelijke mate onder het beheer van de zonde gekomen. Het allesbeslissend bewijs wordt gegeven in de taal van de inspiratie. Verschillende schriftgedeelten zijn aangepast en verweven in een "mosaiek van zonde". Het is een samengesteld beeld van de mensheid, waaraan ieder individu een weinig of veel bijdraagt. In Psalm 14 wordt Jehovah voorgesteld als iemand Die vanuit de hemel naar beneden kijkt om te zien of er iemand is die zo verstandig is dat hij Hem zoekt. Het beeld is dat van de mensheid, gezien door het oog van God. Hij ondervindt dat er niemand rechtvaardig is, ook niet één! Hier verandert Paulus, geleid door de geest, het woord "goed" in "rechtvaardig", om zo beter overeen te komen met de onderhavige stelling. De waarheid van het getuigenis behoeft geen bewijs. Ze wordt overvloedig ondersteunt door de alledaagse ervaring, uitgedrukt in feiten zoals Diogenes' zoektocht, midden op de dag, met een brandende lantaarn, naar een eerlijk mens. In plaats van een zoektocht naar God te maken, *mijden allen Hem*. De tragedie hierin is te zien wanneer we er aan worden herinnerd dat alle de ellende van de men voortkomt uit zijn wegvallen van God. Zo werden ze allemaal nutteloos, zoals bedorven voedsel.

Het gedrag van de mens, zoals gezien in zijn spreken(13-14) en handelen(15-17) wordt nu bekeken. Nergens is onrechtvaardigheid zo duidelijk aanwezig als in onze misbruik van de nobele kunst van het spreken. Keel, tong en lippen ventileren de boosheid van harten die wreedheid en bedrog koesteren. *"Hun keel is een open graf"*, een uitademen van de stinkende massa van rottende karkassen. Deze spraakfiguur is in het geheel niet te krachtig om de hoeveelheid van vuige en kwade taal te beschrijven die dagelijks wordt gebruikt. Is het spraakgebruik van gelovigen vrij van boosaardigheid en de geur van de dood? *"Met hun tong plegen zij bedrog"*, zo worden ze door veel oefening vakkundig in valsheid. Groot is het gevaar van een gladde tong, want "wanneer de wolf het lam likt, is hij bezig zijn tanden voor te bereiden om ze nat te maken in het bloed." Bij het gebruik van vleierij of van kwaadsprekerij *ligt het addergif onder hun lippen*. Mensen zijn net als adders producenten van zulk gif. Het ligt achter onze lippen, klaar voor gebruik, en we gebruiken het snel, bij de minste of geringste provocatie. Het voorkomen van wrede spraak en laster wordt verklaard door het feit dat de Lasteraar vele zonen heeft; Hij heeft ons geïnjecteerd met zijn eigen gif. Waar is degene die nooit iemand die hij niet mag heeft gelasterd? We gaan

van kwaad tot erger.

Onze Heer was hieraan niet schuldig, want Hij deed geen kwaad, noch werd er ook maar een klank van bedrog in Zijn mond gevonden. Bedrieglijk spraakgebruik wordt door de kundigen en lafaards gebruikt, terwijl geweld karakteristiek is voor de grove en brutale mens. Van hen wordt gezegd: "*hun mond is van vloek en bitterheid vol*", God en de mens vervloekend en grauwend tegen alles wat goed is. Dit type mens roemt over zijn eigen openhartigheid. Bitterheid wordt gevonden in het spreken van hen die, naar zij geloven, worstelen voor de waarheid. Bevrijdt te worden van zulk een kwaad gebruik van spraak is een grote redding!

15-17.

15 Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten,
16 verwoesting en ellende zijn op hun wegen,

Het handelen van de mens is net zo schadelijk als zijn spreken giftig of beledigend is. Iedere uiting van haat en jaloezie is het begin van moord. *Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten*. Zie hoe met welk een gemak een volk tot een onbedwingbaar verlangen naar bloed opgewekt kan worden. Gezegd is het volk dat geen geschiedenis heeft, want alleen dan heeft het geen verslagen van twist en ellende. "Glorie" wordt nationaal en individueel te veel verworven door moord en plundering. De sterken maken vaak gebruik van het pad van geweld en laten een spoor van kneuzingen en ellende achter. Het pad van de vrede is onbekend; ja, zachtmoedigheid wordt als onmannelijk gezien. Indien vredesverdragen een tijdelijke vrede tussen natiën zouden kunnen veiligstellen, dan zou er in iedere sociale groep nog de noodzaak zijn voor vredestichters. De oorzaak en verklaring voor dit gedrag is deze: *De vreze Gods staat hun niet voor ogen*. Ze hebben nog niet eens een begin van wijsheid en kennis! Dus ook nu weer is onrechtvaardigheid terug te voeren op oneerbiedigheid(1:18). Dat mensen God en Zijn redding nodig hebben wordt in iedere zin geciteerd. De mens zal niet met deze verklaring van de oorzaak van zijn misdragen instemmen, maar ze getuigen van de waarheid van de beschuldiging in zulke gezegden als: *Ieder mens heeft zijn zwakke kant* en *Vergissen is menselijk*. Grote romanschrijvers zetten nooit een ideaal karakter neer, en Carlyle, die biografieën van echt grote mannen schreef, kreeg telkens weer een afkeer van zijn helden, al voordat hij zijn taak had volbracht. De volgende voorbeelden van bekentenissen zeggen meer dan genoeg om te veroordelen:

Seneca zei: "We zijn allen boosaardig. Wat men een ander kwalijk neemt, vindt men in eigen boezem. We leven tussen de boosaardigen, terwijl we zelf net zo zijn."

Cicero: "De natuur heeft ons een flauwe vonk van kennis gegeven; we doven die uit door ons immoreel gedrag."

Goethe: "Ik zie niets gedaan worden dat ik ook niet zelf heb gedaan."

Samuel Johnson: "Ieder mens kent iets van zichzelf dat hij niet aan zijn beste vriend zou durven vertellen."

Zulke citaten kunnen in veelvoud worden aangevuld. Paulus citeert voorbeelden die representatief zijn van het uniforme getuigenis van de geïnspireerde Schriften, en als deze onderlijning in dikkere lijnen wordt getrokken dan die in de

hierboven geciteerde bekentenissen, dan is dat vanwege het heldere licht waarin ze worden gezien. De Schrift zelf kan niet in grotere diepten gaan dan de bekentenissen van sommige heiligen dat doen. Het is spijtig voor de man die de waarheid van zulke Schriftplaatsen niet heeft ingezien, want hij die voor God van zijn rechtvaardigheid wil spreken, kent God noch zichzelf.

19.

19 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hen spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,

De praktijk van het verwijzen naar andermans woorden, met het doel hen schuldig te verklaren, begon niet bij onszelf. Voor de Jood betekende "de bozen" in de Schrift de volkeren, die hij zag als de vijand. Hij stelde het voorbeeld door de zegeningen van de wet voor zichzelf te houden en de vloeken van de wet over te dragen aan de natiën. Maar *voor zover de wet iets zegt, zegt ze het tegen hen die onder de wet zijn!* "Wet" wordt hier gebruikt voor de Hebreeuwse Schrift in het algemeen, want daarin krijgt de wet van Mozes een lange en verhelderende uiteenzetting en toepassing. Zij leggen het gebruik en bestraffing van het volk onder de wet vast en tonen de vervulling van het doel van de wet, *opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God*. De wet was aan Israël gegeven, na hun verlossing uit Egypte, zodat een volk dat godsdienstig zo bevoorrecht was geworden, overtuigd zou kunnen worden van hun boosaardigheid, die net zo groot was als die van de heidenen. De heidenen tot zwijgen brengen was een betrekkelijk gemakkelijk karweitje, maar tot op heden is het overtuigen van een godsdienstige zondaar praktisch onmogelijk, vandaar de noodzaak van deze lange demonstratie en de nooit ophoudende toepassing van de wet. Pas op het moment dat iemand ophoudt zichzelf te rechtvaardigen, zal hij in staat zijn de rechtvaardigheid van God te ontvangen. Volkomen zonder verdediging staan en onderworpen aan het rechtvaardige oordeel van God worden, dat is een voorwaarde waaraan iedere Jood én heiden vroeger of later aan zal moeten voldoen. Gezegend is de mens die al op deze manier voor het gericht van God heeft gestaan. Voor hem is het evangelie leven en kwijtschelding, terwijl anderen, die tevergeefs een schuilplaats zoeken in de een of andere leugen, voortgaan op hun onwetend pad dat leidt naar ontgoocheling en het opblazen van ieder voorwendsel van goedheid, in de dag van Gods verontwaardiging.

20.

20 daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet zonde kennen.

Dit vers benadrukt het feit van de hulpeloosheid van de mens en gaat verder met het verklaren van het doel van de wet. Wanneer iemand beschuldigd wordt van falen, dan zoekt hij verbetering door het doen van werken der wet. Indien hij serieus is, dan zal hij snel ondervinden dat de wet hulp weigert en zijn ellendige toestand juist verergert, want *uit werken der wet zal geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden*. Ze ontzegt de beschuldigde zondaar het enige dat hem

kan helpen: rechtvaardiging. Het alternatief is veroordeling, en de wet is bedoeld als bediening van veroordeling en dood. *Want wet doet zonde kennen*, ze brengt geen verlossing. "Kennen" is hier sterker dan kennis. In dit geval is het een kennis die leidt tot een bekend worden met de enormiteit en ramp van de zonde. God stelt een onbuigbare en absolute standaard van "goed" naast de "verkeerde" mens, en maakt conformiteit met de wet als voorwaarde tot leven (Lev.18:5; Gal.3:12). Zijn doel met het geven van de wet wordt alleen bereikt wanneer mensen bewust zijn van hun hulpeloosheid, zonder verdediging en onder de vloek van de wet. De wet laat zonde zien, maar verwijdert ze niet.

De wet is een prima spiegel, maar niemand haalt het in z'n hoofd zich met een spiegel te wassen. Heeft Paulus in heel dit betoog niet aangetoond dat de mens geoordeeld en beloond zal worden in overeenstemming met hun handelen (2.6,26,27)? Hij heeft laten zien dat het zowel nu als in het oordeel voordelig is moreel te zijn, in plaats van immoreel. Maar hij liet ook zien dat allen gezondigd hebben en dat geen werk der wet kan rechtvaardigen van de aanklacht van oneerbiedigheid, onrechtvaardigheid en oneerlijk omgaan met de waarheid. Ieder mens krijgt voordeel uit een kuis en rustig leven, zelfs al is hij een inbreker, maar geen enkel gerechtshof zou hem op deze gronden vrijspreken van de aanklacht van inbraak.

Paulus heeft zich bezig gehouden met beërfde zonde en dood; dat onderwerp wordt pas aangesneden in hoofdstuk vijf. Hoewel we kinderen zijn, niet zonen der verontwaardiging, is onze aanklacht niet op dat feit gebaseerd, maar op de daden van weerspanning ten aanzien van de waarheid. Niets dat nadien in deze brief wordt onderwezen mag als pleidooi gezien worden voor de verzachting van onze zonden. Ieder pleidooi dat er ook maar iets mee te maken had is naar voren gebracht en behandeld. Vooruitlopen is een zeer slechte vorm van exegese en kan alleen dienen om het doel van deze onthulling, die toont dat iedereen het evangelie nodig heeft omdat hij persoonlijk gezondigd heeft, teniet te doen. Gods verontwaardiging is geen voorbijgaande stemming. Het is de strijd van Zijn rechtvaardigheid en heiligheid tegen de zonde, zo lang als die blijft bestaan. Ze opereert in een bediening van genade, zo waar als Zijn liefde blijft bestaan in de dagen van het oordeel. Redding verlost ons allereerst van verontwaardiging (5:9) en ten tweede verlost het ons van de dingen die deze verontwaardiging oproepen. De waarheid van dit deel van de brief aan de Romeinen moet verkondigd worden tot de resultaten die ze beoogt bereikt zijn. In dagen waarin religieuze leiders de vraag bediscussiëren: "Is zonde uit de tijd?", moeten we bij Gods reactie hierop worden gebracht. Waar geen zonde is kan ook geen redding zijn, waar geen verontwaardiging geen verlossing; als de mens rechtvaardig is, dan heeft hij de rechtvaardigheid van God niet nodig. Onze studie is voor niets geweest als ze ons niet verwachtingsvol heeft doen kijken naar Gods macht tot redding.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 6

door G.L.Rogers

Het hart van het evangelie Hoofdstuk 3:21-26

Net zoals de stem van de Wegbereider het riep, *Bereidt de weg des Heren*, zo bereidde de verontwaardiging van God de onthulling van de rechtvaardigheid van God door geloof. Het is ons duidelijk geworden dat God niet in vrede kan leven met zonde en dat Hij dat ook nooit zal kunnen. De wereld zou niet zijn wat ze is, als God niet vijandig stond tegenover de zonde. De werkelijkheid en de rechtvaardigheid van Gods verontwaardiging tegen de zonde is in het hele voorgaande betoog vastgesteld, wat niet zo zeer onze morele hulpeloosheid aantoonde, als wel het feit dat wij Zijn boosheid op verdorven wijze hebben uitgelokt en dat, als we gered willen worden, die boosheid op de een of andere wijze afgewend moet worden. Het eerste resultaat van de reddende kracht van God is niet een subjectieve verandering in de zondaar, een nieuwe gezindheid met een gedrag dat God plezier doet, maar een verlossing van de verontwaardiging die de verdorvenheid heeft uitgelokt. De eerste vraag is: "Hoe zullen we aan Gods wraak ontsnappen en toch de claims van rechtvaardigheid en geweten bevredigen?" "Onschuldig" heeft nooit zo zoet geklonken voor een beschuldigde misdadiger als de woorden van deze tekst klinken voor de schuldig verklaarde zondaar. Voor de troon van God staande zal geen Farizeeër ooit opscheppen over zijn superioriteit en geen tollenaar zal met zijn roep: "O God, wees mij, zondaar, genadig!" ongerechtvaardigd weggaan.

Het thema van 1:16,17 weer opnemend, wordt het evangelie ontvouwt; eerst als rechtvaardiging(3:21-4); dan als individuele en raciale verzoening(5); als heiliging(6 -8:17; als verheerlijking(8:8-39); in relatie tot het probleem van Israël's huidige terzijde stelling(9-11) en als transformatie(12-16).

Rechtvaardiging is het eerste en meest fundamentele feit van redding, fundamenteel ook voor het geheel van de Paulinische onthulling. Alleen Paulus predikt rechtvaardiging door geloof. Het succes van het evangelie onder zondaren is te danken aan het feit dat het ons in een rechtvaardige en heilige relatie tot God brengt. We zijn niet alleen verlost van de veroordeling die boven ons hoofd hing, maar we zijn verlost van iedere twijfel over Gods rechtvaardigheid. Het geweten wordt tot rust gebracht, ons morele gevoel bevredigd, maar boven al: we mogen zien dat Gods troon stevig is gegrondvest op rechtvaardigheid en recht.

21.

21 Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen

Thans echter. Het voorkomen van deze woorden zorgen voor een prachtige studie

naar contrasten tussen de toestand van de mens in zonde en onder genade. Ze markeren een keerpunt in Gods handelen en in onze individuele ervaring, en zijn een vreugdevolle overgang van verwachte veroordeling naar een gratis rechtvaardiging. God, Die van de mens rechtvaardigheid vereist, deelt nu aan geloof een rechtvaardigheid van Zichzelf uit.

Er zijn zes karaktertrekken in deze rechtvaardigheid:

1. Ze is goddelijk: *een gerechtigheid Gods*, Die geen wisselende standaard van recht heeft. De ethische perfectie die in uiteenzetting van de wet door onze Heer wordt vereist was: "Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is" (Matt. 5:48). Ze verlangde perfecte liefde naar God en mens. De rechtvaardigheid die in het evangelie wordt onthuld is goddelijk van oorsprong en niet, zoals Adam zou hebben bereikt, door gehoorzaamheid. Dat zou het resultaat zijn geweest van menselijke inspanning. Dan zou het van de mens gekomen zijn, dit komt van God (2 Kor. 5:21; Filip. 3:9; 1 Kor. 1:30; Rom. 10:3). Ze verdraagt geen rivaal, kan niet worden aangevuld worden; ze eist onderwerping.

2. *Het is openbaar geworden* in het evangelie van Gods Zoon en bestaat in tastbare vorm in Christus, onze Rechtvaardigheid (1 Kor. 1:30). Het is een uiting zoals die in 1:19, door sommigen onopgemerkt, hoewel ze is verkondigd in het evangelie. Deze publieke openbaarmaking werd uitgesteld tot het einde van het onderzoek van de mens onder de wet, omdat het absurd en onverenigbaar zou zijn rechtvaardigheid van God te verkondigen in een tijd waarin de wet vroeg om menselijke rechtvaardigheid. Op dit moment in het pleidooi heeft de wet haar werk gedaan. De bekendmaking komt daarom op tijd en gelegen. Gods methoden spreken elkaar nooit tegen. De ploeg van de wet doet z'n werk voordat het zaad van het evangelie wordt gezaaid. Ze nadien gebruiken zou de oogst vernielen.

3. Het is een *buiten wet om* rechtvaardigheid. Dat wil zeggen, het komt niet voort uit het houden van de wet; het is geen verdienste. Het komt niet voort uit het houden van de wet door Christus. Onder de test van de wet bleek Hij onafscheidelijk verbonden te zijn met rechtvaardigheid, met die rechtvaardigheid van God waarvan de wet "slechts" een afschrift is. Zijn menselijke rechtvaardigheid was een tastbare uiting van de goddelijke rechtvaardigheid. Geen geschonden wet kon Zijn dood opeisen. Als Hij alleen gestaan had als een individu, zonder oorspronkelijke en officiële banden met het hele ras, dan zou Hij de dood nooit hebben geproefd. Hij werd tot vloek gemaakt om mensen op te eisen uit de vloek van de wet, en daarom is rechtvaardiging niet door zijn wet-houdende leven, maar door Zijn wet-erende dood.

4. Het is schriftuurlijk, *waarvan de wet en de profeten getuigen*. Het volledige bewijs wordt in hoofdstuk 4 gegeven. Het was voorafgeschaduwd in rituele typen, in wet en profetie, die noodzakelijkheden onthulden en pogingen opriepen. Ze werd getoond in het kleden van de gevallen, naakte Adam, nadat hij beoordeeld en veroordeeld was; afgebeeld in de gordijnen van de Tabernakel, waarin de onrechtvaardigen geen toegang hadden, maar beschermd door haar symbolische rechtvaardigheid hen die door middel van een bloedig offer de ruimte binnen gingen; tevoren aan Abraham gepredikt (Gal. 3:8) en op een wat bedekte manier bekend gemaakt in het hele beeld van de Hebreeuwse Schrift.

22.

22 en wel gerechtigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, voor

allen, en op allen die geloven; want er is geen onderscheid. (SV/CV)

5. *Gerechtigheid Gods door het geloof van Jezus Christus*. Sommigen vinden het doodgewoon dat dit het hier gaat over het geloof van de gelovige en dat Jezus Christus hier het onderwerp van het geloof is. Maar gaat het hier niet juist over het geloof waarin onze Heer Zelf, de Leidsman van alle gelovigen (Hebr. 12:2), onze verlossing bereikte? Het onderwerp van geloof is God, Die rechtvaardigt en Die Jezus, onze Heer, opwekt uit de doden (4:5,24).

Onze Heer vertrouwde God vanaf Zijn vroege kinderjaren (Psalm 22:9). Geloof droeg Hem door het vreselijke lijden van Zijn laatste dagen, en was een belangrijk en waardevol element in Zijn offer, een offer dat vrijwillig werd gegeven in de gehoorzaamheid van geloof, en niet als een werk der wet. Als de Ideale Mens triomfeerde Hij in geloof, waar alle anderen in hun ongeloof faalden. De uiting van goddelijke rechtvaardigheid werd mogelijk gemaakt door het geloof van Christus. Ons geloof in God is geworteld in Zijn geloof, een geloof dat tot zijn toppunt en volledige uitdrukking kwam aan het kruis. Hij spreidde aan de ene kant een geperfectioneerd geloof ten toon en aan de andere kant een geperfectioneerde redding. Hij geloofde dat God Hem uit die unieke dood, onder de vloek van de wet, en van die zonde die Hij voor ons was gemaakt, zou redden. Die redding werd volbracht en tot uiting gebracht door het feit van Zijn opstandingsleven. Zijn geloof dat God Hem zou redden uit de dood (Hebr. 5:7), maakte Hem de Onthuller van redding (Hebr. 2:10;5:9).

6. Het is *voor allen, en op allen die geloven*. Hier rijst een vraag over de correcte tekst. De woorden *en op allen* worden door sommige tekstcritici afgewezen. Als ze niet origineel zijn, dan is het moeilijk hun aanwezigheid in goede manuscripten te verklaren. De conclusie "indien echt, voegen deze woorden geen nieuwe gedachte toe" zou aan de andere kant hun weglaten door sommige kopiïsten verklaren. De conclusie dat ze geen nieuwe gedachte toevoegen is onjuist. *Voor allen* drukt een rassen-wijde bestemming uit voor Gods rechtvaardigheid, terwijl *op allen* de huidige toepassing laat gelden voor allen die nu al geloven. Het wordt over gelovigen uitgestrekt als een effectief schild dat hen tegen alle aanklagers beschermt. Wordt redding voorzien voor alleen de verkozenen, of zal ze worden uitgeroepen als voorzien voor allen, zonder beperking?

Zo hebben we een rechtvaardigheid door geloof in zes stappen kunnen onderscheiden van een wettelijke rechtvaardigheid, en dit wordt geuit in Christus.

23.

23 Want allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods (CV)

De bestemming is voor allen, *want er is geen onderscheid, want allen hebben gezondigd*. Hoewel er vele onderscheiden worden gemaakt, door God en mens herkend, is niemand afgezonderd van de anderen door het feit dat hij niet heeft gezondigd. De fatsoenlijken en de verleidden, de nobelen en de schandelijken, de respectabelen en de onfatsoenlijken, allen zijn ze terug gebracht tot het algemene niveau van zondaar. *Allen derven de heerlijkheid Gods*; ze hebben de heerlijkheid verloren die hoort bij de mens die naar de gelijkenis van God werd gemaakt. De heerlijkheid is verdwenen en liet de schaamte achter van een

naaktheid die bedekt moet worden. Toen Adam weigerde God te verheerlijken, verloor hij zijn heerlijkheidsbedekking, vandaar de noodzaak tot kleding. God kleepte hem en die kleding symboliseerde een rechtvaardigheid die zo heerlijk is dat de rechtvaardige in het koninkrijk van hun Vader zal schijnen als de zon. Verder wordt, naast de standaard die werd gesteld door de morele heerlijkheid van de Ideale Mens, van alle mensen bewezen dat ze te kort schieten.

Er is geen onderscheid in oordeel. Adam was een groter zondaar dan Eva (1Tim. 2:13,14), maar toch werden beide uitgewezen. Er was geen onderscheid bij de dood van de eerstgeborene tijdens de Paasnacht; de enig veilige plaats was onder het bloed. Er is geen onderscheid tussen ongelovigen: allen zijn verloren. Er is geen onderscheid in de voorziening van genade voor allen; zowel de Jood als de heiden worden zijn als zondaren gered.

Er is een onderscheid tussen de gelovigen en de ongelovige: het verschil tussen gered en verloren (1Kor. 1:18).

24.

24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

Gerechtvaardigd worden is in het Grieks grammatisch moeilijk. Er zit een gebroken constructie in de zin, wat nogal karakteristiek is voor Paulus. *Gerechtvaardigd* schijnt afhankelijk te zijn van *allen die geloven* (vers 22). Rechtvaardiging is een wettelijke uitdrukking die in rechtbanken wordt gebruikt, waar de aangeklaagde wordt veroordeeld of vrijgesproken. Ze veroorzaakt geen rechtvaardigheid, noch is het een herscheppende kracht. Het betekent niet dat, hoewel je fout was, je vergiffenis krijgt. Een rechter kan mildheid tonen, maar nooit vergeven. Noch in klassieke-, noch in heilige Griekse literatuur is er een citaat te vinden waar het werkwoord "rechtvaardigen" de betekenis heeft van rechtvaardig *maken*. In al de volgende teksten betekent het dat een persoon of ding rechtvaardig wordt *verklaard*. "*Wie een goddeloze vrijspreekt en wie een rechtvaardige veroordeelt, deze beiden zijn de Here een gruwel*" (Spr. 17:15). Zou het een gruwel zijn om een boos mens rechtvaardig te maken? "*Maar hij wilde zich rechtvaardigen...*" (Luc. 10:29). Hij wilde niet dat iemand hem rechtvaardig maakte; hij dacht dat hij dat al was. "*Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in uw woorden*" (3:4). Moet Hij gecorrigeerd worden? Rechtvaardigen is altijd rekening geven van rechtvaardigheid. Dit is een thema voor een heel boek, en niet voor korte, niet met elkaar verbonden stukjes zoals deze.

Rechtvaardigheid wordt toegerekend aan hen die geloven. Wie deze leer afwijst als immoreel, bezit maar een oppervlakkig begrip. Het is geen wettelijk verzinsel of truc. God noch mens zijn misleid over degene die wordt gerechtvaardigd. Het is het karakter van de Rechtvaardiger en Zijn Geschenk dat telt. Terwijl Hij rechtvaardigt, houdt Hij in het oog dat Hij handelt met de goddeloze (4:5). Er wordt niets gezegd van een overdracht aan ons van Christus' verdiensten, die dan weer ons verdienstelijk zou maken. Indien wij verdienstelijk zouden zijn, dan zouden we geen rechtvaardiging nodig hebben, noch zouden we veroordeeld kunnen worden. God ziet een gelovige in Christus niet aan voor wat hij is, maar

voor wat Christus is! Het enige dat verschil maakt tussen een gerechtvaardigde en de niet gerechtvaardigde is geloof. Een president of gouverneur kan een bewezen crimineel gratie geven, maar ze kunnen hem niet rechtvaardigen. Hoe ze dat zouden moeten doen is voor hen een onoplosbaar probleem, een probleem dat alleen door God opgelost kan worden. Zij hebben geen reddingskracht, maar Zijn redding en oplossing van het probleem is Christus, de kracht en de wijsheid van God. Dat Christus Zijn leven en rechtvaardigheid aan de gelovige zal uitdelen is een heerlijk feit, maar rechtvaardiging is niet de verlossing van zonde, maar van verdiende veroordeling en wraak. Dat heeft geloof niet veroorzaakt; geloof is niet een geestelijk koopkrachtig betaalmiddel. Het is veel meer de lege hand die ontvangt, het oog dat het landschap aanschouwt, zonder ook maar iets aan de schoonheid er van bij te dragen. De voor de mens kosteloze manier van onze rechtvaardiging benadrukt de afwezigheid van menselijke verdienste.

Gerechtvaardigd *uit Zijn genade*. Bestudeer het voorkomen van het woord "genade" in deze brief en in het bijzonder in haar contrasten(11:6). Het herhaalt en benadrukt de kosteloosheid van rechtvaardiging. De oorzaak ligt in Gods hart. "Omdat Ik het wil" is Zijn reden om genadig te zijn. Genade is alleen mogelijk waar er zonde is. Gods genade is Zijn hoogste heerlijkheid en de enige hoop van de zondaar. Genade is voor God kostbaar, alleen mogelijk gemaakt *door de verlossing die is in Christus Jezus*. Let op de stappen! Een gratis rechtvaardiging komt naar ons op een genadevolle manier, en achter genade zit een bereikte verlossing, en verder terug is de transactie aan het kruis. Gods genade is niet een onrechtvaardig gedogen van zonde. Het is een synthese van de liefde en de rechtvaardigheid van God, tevoorschijn gebracht door de verzoening van hun respectievelijke eisen. God kan genadevol zijn, omdat Hij de vereisten van de wet van rechtvaardigheid heeft bevredigd en tegelijkertijd verlossing voor zondaren heeft bereikt.

Verlossing omvat alles wat wordt bedoeld met vrijkoping. Daarachter ligt al de weelde van inzetten die de Mozaïsche wet bevat over Pasen, de offers en het werk van de Bloedverwante Verlosser. Het omvat ook de toekomstige verlossing van ons lichaam(Rom. 8:23;Efe. 4:30). Hier is het rechtstreekse resultaat een genadige rechtvaardiging van veroordeling en wraak. De bereikte verlossing is *in Christus Jezus*. Deze typisch Paulinische uitdrukking relateert altijd aan de verheerlijkte Christus, niet de historische Christus. En het is in Hem, als opgestane en verheerlijkte, dat de vrijkoping bestaat, gerealiseerd en compleet. De ongeoorloofde toevoeging "voor ons" leidt af van de waarheid(Hebr. 9:12). Er is voor ons een verlossing, omdat de kracht van God het heeft volbracht en het is in Christus Jezus, Die onze Verlosser(1Kor.1:30). Het is van ons, niet door Hem, maar in Hem, en wordt niet buiten Hem om genoten.

25.

Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden;

Hoe wordt verlossing mogelijk gemaakt? Dit vers laat zien hoe het ging en wat het

kostte. *Hem heeft God voorgesteld*. Op twee andere plaatsen (1:13; Efe 1:9) betekent dit werkwoord duidelijk "tot doel gesteld", maar het zelfstandig naamwoord moet met "voorop gezet doel" en "toonbrood" worden vertaald (Rom. 8:28; Matt. 12:4). "Voorgesteld" past beter bij de context dan "ten doel gesteld", en komt overeen met "gemanifesteerd", "om te laten zien", uitdrukkingen die te maken hebben met publiciteit. God Zelf stelt, als Zijn voorziening, Christus voor als Zoenmiddel in Zijn bloed. Hij maakte Christus tot een publiek spektakel voor het oog en hart van ieder nadenkend wezen, daarmee een zichtbare demonstratie gevend van Zijn persoonlijke rechtvaardigheid, waarop een beroep gedaan kan worden. God is tevreden met een offer waarin Hij Zelf heeft voorzien (Rom. 8:32; 1Joh. 4:10). De verlossing is in Christus als iemand Die God voorstelde verzoenende kracht.

Het was offerbloed dat van de troon van God tussen de cherubs een genadezetel maakte, of een zoenmiddel, en zo een ontmoetingsplaats werd voor God en de zondige mens (Ex. 25:22). De verzoenende werking waardoor het ongenoegen van God werd weggenomen, lag in *Zijn bloed*. Het directe doel van verzoening is: het uiterste gevaar dat het hele menselijk ras bedreigt te voorkomen. Het heeft te maken met de verontwaardiging van God die vanaf 1:18 weerklinkt. De dood van Christus was het einde van die verschrikkelijke trein van oorzaken, door welke zonde wraak en dood bewerkte. Zijn dood wordt in deze context niet weergegeven als de methode waarmee God onze harten wint, maar die beledigde rechtvaardigheid verzoent en aanstormende doem voorkomt (5:9). Christus bezat en voldeed de volledige vereisten van het recht. Geen enkel theologisch pleidooi is zo krachtig als de hier gegeven feiten. Ze vinden hun uiteindelijke opheldering in de verlossing, eerst bereikt in Christus, Die is opgestaan en verheerlijkt, en dan in gerechtvaardigde zondaren, die vrede hebben *door geloof in Zijn bloed*. Dit geloof is specifiek. Het accepteert Gods voorziening van een verzoenend Slachtoffer. Het ondersteunt Christus' aanvaarding van de rechtvaardige straf, en is tevreden met Gods oordeel over onze zonde. Rechtvaardigend geloof wordt geboren wanneer het ziet dat God ons oordeelt aan het kruis van Christus, en ons redt in Zijn verlossing.

De vraag waarom verzoening noodzakelijk is komt nu aan de beurt. Allereerst gaat het er om Gods geduld te rechtvaardigen. Zijn doel was *Zijn rechtvaardigheid ten toon te spreiden*, die ter discussie werd gesteld door Zijn verdraagzaamheid ten opzichte van zondaren, *daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden*. Verdraagzaamheid die aan zonden voorbijgaat zonder het toepassen van terechte bestraffing, is allesbehalve te bewonderen in een rechter. Het leidt niet naar een betere morele orde, maar veeleer naar anarchie. Voorbijgaan is geen kwijtschelding; het schafte de straf niet af, maar stelde ze uit. Vierduizend jaar lang scheen God Zijn taak, om als Heerser de juiste straf voor zonden uit te delen, te verzaken. Tegen David en anderen zei Hij: "Ik heb uw zonden weggedaan." Abraham geloofde God en het werd hem als rechtvaardigheid aangerekend. Maar wat gebeurde er met zijn zonden? Het recht leek te slapen en de Rechter werd door Zijn mildheid in opspraak gebracht. Hij was genadig, maar dat ging schijnbaar ten koste van het recht. Het was alsof Darius, vanwege zijn liefde voor

Daniël deze had gered uit de leeuwenkuil, ten koste van het breken van zijn eigen wet (Dan. 6:15). Zelfs de beste mensen hebben zo weinig eigen verdienste, dat wanneer God hen aanvaardt, Zijn rechtvaardigheid ter discussie wordt gesteld. Het lijkt dat Hij de zonde niet zo zwaar laat wegen, en onverschillig staat ten opzichte van sommige van de zonden van de mensen. De rechter wordt veroordeeld wanneer de schuldige wordt vrijgesproken.

Maar God stelde het uit tot Hij de zonde volledig zou oordelen aan het kruis. Daar voerde Hij de volledige straf uit en toonde Hij, alle twijfel terzijde schuivend, Zijn rechtvaardigheid. De tragedie van het kruis is de maat van wat de mens verdient. Van Adam tot Christus is aan de zonde voorbij gezien. De zonde regeerde in de dood, er kwamen grote oordelen, maar geen daarvan hield zich bezig met de zonde. Tussen Adam's zonde en zijn oordeel plaatste God een belofte. Tussen God en de zonde was er altijd een beschermende belofte, totdat Christus aan het kruis "tot zonde werd gemaakt". Toen, voor de eerste en laatste keer, sloeg God de zonde zoals die het verdiende. Er was geen geduld of voorbijgaan in die vreselijke crisis. Gods rechtvaardigheid werd getoond in de passende straf die aan zonde werd opgelegd. Het uitstel van straf tijdens al de generaties werd veroorzaakt doordat het kruis, al voor de eeuwen begonnen, al aanwezig was geweest in het goddelijk plan.

Wanneer een rechter niet afgedwaald raakt van de lijn van zijn plicht door de illustere naam of hoge sociale en financiële positie van een overtreder, dan ontvangt de wet ongewone eer van de resolute integriteit die niet toestaat dat rang de overtreder beschutting geeft tegen het recht. Maar welke eer wordt gegeven aan rechtvaardigheid wanneer de Rechter Zelf de zonde en de volledige straf op Zich neemt? Abraham is het enige type van God als Vader, en zijn offer van Izaäk stelt op goddelijke wijze het offer van God voor. "God zal Zichzelf een lam voorzien". Hij leverde het Verzoenend Slachtoffer. Wij zijn te klein en geestelijk te dof om de worsteling van het verlies en de pijn van Zijn eigen hart te kunnen schatten, toen Hij Zijn vlekkeloze en gehoorzame Zoon verbrak. Hoe kostbaar onze verlossing voor de Vader en de Zoon was, dat kunnen we niet meten, maar we kunnen wel iets begrijpen van de ontzagwekkende eer die aan de wet van rechtvaardigheid werd gegeven. God heeft de zonde niet verzacht of er een uitvlucht voor gezocht. We kunnen pas de zonde te zien zoals God die ziet, totdat we gaan zien hoe Hij er mee omging toen die werd toegedicht aan Zijn Geliefde. Hij roept ons op getuige te zijn van het vertoon van Zijn rechtvaardigheid. Laten we er naar kijken totdat we iets gaan zien van de aanstotelijkheid en tragedie van de zonde.

26.

Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.

Twee zaken worden getoond door middel van verzoening: eerst, Gods rechtvaardigheid, schijnbaar ter discussie gesteld door Zijn verdraagzaamheid; en, ten tweede, een methode waardoor Hij op een rechtschapen manier de

goddelozen kon rechtvaardigen. Het verdedigt Gods handelen met de zonden die begaan werden vóór de kruisiging en ook onderschrijft het Zijn methode in het huidige tijdperk. Had Hij de volledige straffen voor zonde uitgedeeld aan de zondaren, dan zou Hij Zichzelf rechtvaardig getoond hebben, maar Zijn doelstelling om de oneerbiedigen te rechtvaardigen kon niet worden bereikt door het uitvoeren van de straf. Verzoening heeft God verdedigd, maar meer nog heeft het Hem in staat gesteld om op rechtschapen manier de zondaar rechtvaardig te verklaren; het heeft het verleden afgedaan en scheidt het evangelie voor het heden. Twee dingen zijn bereikt. Eerst: het feit dat God Zelf rechtvaardig is in Zijn rol als Rechter en Uitvoerende; en twee: Gods rechtvaardigheid als Rechtvaardiger. Het probleem, dat ten koste van zoveel werd opgelost, is hoe deze karakters en activiteiten te verenigen zijn, want er kan geen evangelie zijn voordat God de oneerbiedigen kan rechtvaardigen, noch kan er een evangelie zijn voordat Gods rechtvaardigheid is gehandhaafd. In Christus Jezus is alles gedaan om de functies van de Rechter van de zondaar en Rechtvaardiger van de zondaar te harmoniseren. De dood van Christus was verzoenend, omdat hierin Gods verontwaardiging tegen de zonde en het oordeel over de zonde uiteindelijk werd uitgedrukt. Door te sterven nam Christus Zelf de zonde in z'n totaliteit op Zich, als de afzichtelijke werkelijkheid die het voor God is. De verzoening lost het probleem op, want het toont Gods rechtvaardigheid in oordeel, gehoor gevend aan Zijn wet, daaraan voldoende, en tegelijkertijd de zondaar een rechtvaardig platform gevend in Christus. *"Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem"* (2Kor. 5:21). Het was Zijn geloof, dat de oorsprong is van ons geloof, waarmee Hij de verlossing bereikte van de zonde die Hij gemaakt was en de dood die daarvoor de straf was. Als we in gedachten houden dat Hij Die leed de Hoogste Autoriteit was, dan zien we de perfecte gehoorzaamheid. Want Christus ging naar het kruis en stierf als Koning. Hij, aan Wie alle oordeel was gegeven, werd gehoorzaam tot de dood en ontving de straf die Hij eigenlijk Zelf zou moeten opleggen! Zoals we deelnemen aan Zijn geloof in God, zo wordt Hij voor ons tot Rechtvaardigheid gemaakt.

Gezegend zijn de mensen die religieuze rechtvaardigheid verwerpen en niet langer van binnen lichtgeraakt zijn door het feit dat de rechtvaardigheid die ze nodig hebben van God moet komen en alleen in Christus gevonden kan worden! Zijn rechtvaardigheid is niet een gecorrigeerde voortzetting van onze eigen "Toren van Babel rechtvaardigheid", maar komt als geheel anders dan de onze, namelijk als de Zijne. Zolang we zoeken naar een rechtvaardigheid buiten God, wijzen we Christus af, samen met de vreugde van het ondervinden dat Hij onze honger stillen en ons stormachtige geweten tot vrede kan brengen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 7

door G.L.Rogers

Gevolgen van de Genademethode Hoofdstuk 3:27-31

Verdere uiteenzetting van het evangelie wordt verkregen door het noemen van bepaalde gevolgen van de genademethode van redding. De Joodse tegenstander is nog steeds op de achtergrond te vinden. Deze tegenwerpingen komen naar boven en de naam "Jood" komt tien maal voor in Romeinen, alleen omdat Paulus' evangelie zo ontzettend on-Joods is. In acht brieven, Hebreeën tot Judas, komt naam "Jood" in het geheel niet voor. Een vrouw komt niet voor haar deugden op tenzij ze in twijfel worden getrokken, en om dezelfde reden spreken de besnijdenis geschriften niet van de Joden. Sommigen hebben aangedragen het vaker voorkomen van "Abraham", "Israël", "Mozes", "Besnijdenis" in de voor-gevangenisbrieven deze met een Joods karakter bestempelen, en het minder voorkomen hiervan in de gevangenisbrieven hun niet-Joods karakter bevestigen. We zouden door deze methode kunnen bewijzen dat Paulus een legalist was en dat Petrus aan de wet ontworsteld was, want in Romeinen, Korinthiërs en Galaten gebruikt Paulus het woord "wet" honderd en zestien maal, terwijl Petrus dit in zijn brieven niet één maal doet.

Het pleidooi waar hier naar wordt verwezen misbruikt de feiten, die iedere keer het niet-Joodse karakter van het "evangelie van de Onbesnijdenis" bewijzen. Vanaf het moment van zijn afzondering (Hand. 13:2) worden de niet-Joodse kenmerken van de nieuwe openbaring in toenemende mate duidelijk. Het schijnt nodig te zijn te herhalen, dat, hoewel het in de volgorde van het verkondigen van het evangelie het "eerst de Jood" aanging, het evangelie aan de Jood geen hogere positie gaf, want het zet gelovende Joden en Grieken op gelijke wijze in Christus: want "Hierbij is geen sprake van Jood of Griek" (Gal. 3:28). Het was vanwege het gelijkstellende karakter van Paulus' boodschap over oordeel (3:9) en genade, dat de Joden zo kwaadaardig tegen Paulus opstonden, terwijl een paar van hen geloofden en anderen de boodschap van de Besnijdenis apostelen tolereerden. Discussies zoals die door Paulus' evangelie opgeroepen werden, waren bij de Joodse brieven geheel afwezig. Het eerste gevolg van deze Paulinische onthulling is dat alle roemen, of dat nu Joods of heidens was, afgewezen wordt (27,28). Het tweede is dat het hoofdpunt van het Joodse geloof, dat God Eén is, de algemeenheid van het evangelie bevestigt en dat het hetzelfde is voor zowel de Joden als de heidenvolkeren (29,30). De tegenwerping dat de genademethode de wet omverwerpt, wordt bestreden met de vaststelling dat het in werkelijkheid de wet ondersteunt.

27.

Waar blijft het roemen dan? Het is uitgesloten. Door welke wet? Der werken? Neen, maar door de wet van geloof.

Paulus kijkt om zich heen en vraagt, aangezien God zo'n onthulling heeft gedaan, *waar blijft dan het roemen?* Waar is het? Het is verdwenen als duisternis voor het zonlicht. Zoals in het gericht iedere mond wordt gestopt(3.19), zo wordt door genade het roemen *uitgesloten*. Net zoals de wet, doet de wet menselijke voorwendselen verstillen. Het is opmerkelijk dat het uitsluiten van roemen genoemd wordt als eerste gevolg van rechtvaardiging door geloof. Want alle religieuze mensen zijn, zoals de Jood(2:17,23), notoire roemers, en zelfs echte gelovigen ontsieren hun getuigenis en invloed wanneer ze opscheppen over hun superieure kennis en geestelijkheid. God probeert de trots van de mens te verbergen(Job 33:17; Spr. 8:13), want het is wezen zelfzucht en is moeilijk weg te krijgen. Verslagen en tekortkomend om in alle andere zaken de boventoon te voeren, vindt de trots een vluchtplaats in religieuze sferen en graaft daar diepe loopgraven. Daar kan het dan de vleselijke luxe botvieren van het neerpraten van de minder bevoordeelde en verlichtte. Trots is een gemeen onkruid dat het best groeit in de armste grond en zelfs een zwakke soort geestesrijkdom lijkt al de schijn te wekken van superioriteit. Dit, wat zo aanstootgevend is voor God, verdwijnt in de aanwezigheid van genade die zondaren rechtvaardigt terwijl die nog steeds persoonlijk oneerbiedig en onrechtvaardig zijn. Zulk een evangelie zal nooit populair zijn bij religieuzen, voor wie een geur van meerderwaardigheid gelijk staat aan de noodzaak van levensadem. Maar een bewijs van de waarheid van het evangelie is dat het zo effectief de "kwade geur van het religieuze roemen" uitsluit, dat werkelijke heiligheid, vreugde en vrede onmogelijk maakt. Dat het evangelie zijn roemen uitsluit, was voor de Jood het meest zwaarwegende bezwaar ertegen.

Door welke wet? "Wet" wordt in velerlei betekenissen gebruikt. Hoofdzakelijk is dat, zowel met als zonder lidwoord, voor de Mozaïsche wet. Dan wordt het ook gebruikt, zonder het lidwoord, voor wet in het algemeen, voor de duurzame wet van rechtvaardigheid, en voor de fysieke wetten waarmee het universum wordt bestuurd(Gal.6:8; Rom.2: 14,15; Gen.26:5). "Wet" geeft een weg aan die God heeft vastgelegd en die Zijn gezag heeft, zoals, bijvoorbeeld, "een wet van geloof", waardoor Paulus voor geloof dezelfde autoriteit opeist die de Jood opeist voor wet. "De wet van de geest" is het gezag en de methode van de geest, die "leven in Christus" is, in plaats van de externe wet. De "wet van zonde" is de autoriteit van zonde, er aan gegeven door de wet van God, die "de kracht van zonde" is(1Kor. 15:56).

Der werken? Neen, maar door de wet van geloof. Als een gezaghebbende verklaring van Gods wil, heeft het evangelie, dat roept om geloof, alle kracht van de wet, want terwijl het alle rechtvaardigheid die de wet vereist omvat, is de inhoud ervan net zo groot als alle overdraagbare attributen en volmaaktheden van God Zelf. Het evangelie nodigt geloof uit, net zoals wet werken verlangt. De wet der werken zei: Doe dit en je zult leven; de wet van geloof zegt: Beloof God en leef. Werken van gehoorzaamheid aan wet neigen naar zelf-rechtvaardigheid. Geloof dat, door het verleggen van de blik van zichzelf naar de Ander, alle zelf-inspanning afwijst, geeft niet de mens maar God de eer. Geloof veroorzaakt de vernietiging van "zelf"-vertrouwen. Tussen de geest van geloof en de geest van

het roemen zit zulk een antipathie, dat het voor hen onmogelijk is samen te leven. Voor hen die de eer van de mens in de mens zoeken is geloof onmogelijk(Joh. 5:44).

28.

Want wij zijn van oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet.

Dit vers bewijst het antwoord van vers 27, door het herhalen van het centrale feit van het evangelie: rechtvaardiging door geloof, als de bron van waaruit de gevolgen voortkomen. Roemen is uitgesloten, want rechtvaardiging is niet afhankelijk van dat wat voor de Jood speciaal is, maar van geloof dat voor alle mensen mogelijk is. *Want wij zijn van oordeel*, we concluderen met de vertrouwde verzekering van hen die Gods feiten en hun betekenis kennen, dat wanneer ieder mens tot geloof komt, hij *door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken*. En deze werken zijn niet die van ceremoniële diensten, maar van morele wet, zoals dat blijkt uit de aanklacht in de verzen 10 tot 20. Deze verklaring lijkt in sterke tegenstelling te zijn met Jacobus 2.24. Jacobus zegt: *Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof*. Paulus en Jacobus prediken verschillende evangeliën, en in de teksten die voor ons liggen spreken ze over verschillende zaken. Jacobus zou het niet in zijn hoofd halen te beweren dat een mens door werken voor God wordt gerechtvaardigd. Zo'n bewering is nooit waar geweest en werd ook nooit door Jacobus of welke andere geïnspireerde schrijver gedaan. Paulus vecht tegen het wetticisme, terwijl Jacobus vecht tegen antinomianisme, de leer die zegt dat geloof de gelovige vrij stelt van alle morele gedrag. Jacobus wijst een dood geloof af, een traditioneel en een demonisch geloof(Jac. 2:19, 20,26), een geloof zoals sommige Joden hadden in Christus(Joh. 2.23; 8:30,31; verg. vers 44). Wanneer Jacobus zegt dat Abraham en Rachab door werken werden gerechtvaardigd, spreekt hij niet over "werken der wet" of zelfs werken die goed waren op zichzelf. De wet keurde het offer van Izaäk op een altaar niet goed, net zomin als ze een hoer rechtvaardigde die had meegewerkt aan een misleiding die we normalerwijze alleen in een oorlog zien(Joz. 2:4-6). De werken waarover Jacobus spreekt, waren in beide gevallen werken die zelf gerechtvaardigd moesten worden. Zulke werken werden alleen gerechtvaardigd omdat ze bewijs waren dat het geloof van Abraham en Rachab echt was. Paulus spreekt over de rechtvaardiging van een veroordeelde zondaar, Jacobus toont Abraham's rechtvaardiging als gelovige. God had gezegd dat Abraham Hem geloofde(Gen. 15:6) en toen en daar werd het hem toegerekend als rechtvaardigheid. Jacobus verwijst naar het offer van Izaäk, bijna vijftig jaar later, als de kroongetuige van Abrahams geloof. In het eerste geval zei God dat Abraham Hem geloofde; in het tweede geval bewees Abrahams gedrag dat dit inderdaad zo was. Doorheen dit betoog pleit Jacobus voor een geloof dat *bewijs* geeft van echtheid, dat "geloof zal tonen door werken". "Dode werken" toevoegen aan een dood geloof bewijst alleen het dood zijn van de werker. Door gekleurde glazen ballen in een Kerstboom te hangen maak je de dode boom niet levend!

In Romeinen wordt gezegd dat we gerechtvaardigd zijn door *genade*(3.24),

gerechtvaardigd door *bloed*(5:9), gerechtvaardigd door *geloof*(3:28). De genade van God, voor zondaren mogelijk gemaakt door de verlossing die is in Christus Jezus, is de bron van onze rechtvaardiging. Genade is het principe waarmee God zondaren, waarin Hij geen enkele rechtvaardigheid kan vinden, rechtvaardigt. De grond, of de efficiënte oorzaak, van onze rechtvaardiging is het bloed van Christus, en bloed betekent in de Mozaïsche inzettingen dat de dood is toegepast. Het was niet slechts de dood van het Paaslam dat Israël in Egypte beschermde, maar het bloed, en dat alleen wanneer het was toegepast. Alleen van gelovigen wordt gezegd dat ze zijn gerechtvaardigd door bloed. Rechtvaardiging is door geloof, omdat dit het enige principe van zegen is dat verenigbaar is met genade. Gods genade is de bron van rechtvaardiging, Christus' bloed is de grond, ons geloof het middel waardoor het wordt ontvangen. Indien we hier "gerechtvaardigd door werken" aan zouden toevoegen, zou dit niet de waarheid van de voorafgaande verklaringen tegenspreken. Het zou betekenen dat we voor de mensen ons belijden van een waar geloof rechtvaardigen door het geven van bewijs middels werken. Maar aangezien Paulus en Jacobus verschillende evangeliën hebben, is het beter de rechtvaardiging door werken te laten waar we het vinden en waar het thuis hoort. De scherpe scheidslijn die Paulus trekt tussen geloof en werken toont dat we over geloof niet moeten denken als werk. Door geloof hebben we aan het kruis van Christus God als Redder leren kennen.

29,30.

Of is God alleen de God der Joden? Niet ook der heidenen? Zeker, ook der heidenen.

30 Indien er namelijk een God is, die de besnedenen rechtvaardigen zal uit het geloof en de onbesnedenen door het geloof.

Een tweede gevolg is dat Jood en Griek, zowel in zonde als in rechtvaardiging, op dezelfde bodem staan. Waar het verschil tussen mensen wordt gehandhaafd, zoals in het evangelie van de Besnijdenis, wordt rechtvaardiging door geloof niet gepredikt. Om rechtvaardiging door werken der wet te handhaven, moet een verschil gehanteerd worden dat Paulus al heeft afgebroken(3:22,23).

Of is God alleen de God der Joden? Paulus presenteert dit alternatief alleen om het direct weer weg te kunnen doen. Zij die de Hebreeuwse onthulling willen kleineren, beweren dat dit Jehovah doet zien als een stammengodheid. Deze valse veronderstelling van sommige Joden deed hen geloven dat zij iets hadden waarover ze konden roemen. Indien rechtvaardigheid komt door werken der wet, en alleen de Joden hebben de wet, dan volgt daaruit de conclusie dat Hij alleen God van de Joden is. Maar de last van de Hebreeuwse onthulling is nu juist dat God Één is, en daarom God van allen. Juist de exclusiviteit van de wet bewijst dat ze niet overeenkomt met een manier van redding voor alle mensen, tot wie God in Zijn evangelie dichterbij komt. Indien er twee wegen zijn naar rechtvaardiging, dan zijn er twee Goden; maar God is Één, met één methode van rechtvaardiging voor iedereen!

Uit het geloof .... door het geloof. De antithese van deze voorzetsels lijkt meer dan retorisch te zijn. Lang voor Abrahams rechtvaardiging had hij al geloof(Hebr. 11:8-10). Rechtvaardigend geloof verschilt van alle ander geloof alleen door het

evangelie dat wordt geloofd. In Genesis 15:6 geloofde Abraham een specifieke en bovennatuurlijke belofte uit het geloof dat hij alreeds had, en werd gerechtvaardigd. Zo ligt ook het enig verschil tussen het geloof van hen die evangelie van de Besnijdenis en van hen die het evangelie van de Onbesnedenen geloven, in de boodschap die ieder gelooft. Er was geen verschil in de kwaliteit van Petrus' en Paulus' geloof. Het verschil lag in het karakter van hun respectievelijke evangeliën. Indien een besnedene Paulus' evangelie geloofde, dan verloor hij zijn Jood-zijn, zijn vleeselijk verschil, en zijn verbondsrelatie met de wet en werd hij uit hetzelfde geloof dat hij al eerder had gerechtvaardigd. Maar een heiden, zonder besnijdenis of wet, wordt gerechtvaardigd door geloof, hetzelfde geloof waardoor de Jood werd gerechtvaardigd, van zijn verafgelegen plaats onmiddellijk doorkomend (naar binnen-) in Christus, zijn rechtvaardigheid. Voor de Jood was het niet voldoende de besnijdenis en de wet te verzaken om Christus te volgen; hij moest met beide breken, zoals Paulus deed (Filip. 3:1-8), als hij door geloof gerechtvaardigd wilde worden. Wet en besnijdenis zijn barrières die afgebroken moeten worden opdat broeders in Christus één zijn.

31.

Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet.

Een ander gevolg is dat de wet wordt ondersteund. *Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking?* Brengt geloof zonder werken niet de wet in diskrediet en verzwakt het niet de morele verplichting, zowel als het gezag van de Schrift, die de wet onderwijst? Kunt u de stem van het geweten stillen die beweert dat de stem in de Sinai de stem van God is? Paulus verwerpt verontwaardigd deze suggestie, want om de wet tot nul terug te brengen en morele standaarden te verlagen, zou een verkeerde weergave van God zijn. Wet is een neerslag van de rechtvaardigheid, heiligheid en waarheid van God en het geeft de juiste verhoudingen weer waarin God al Zijn morele schepselen moet houden, totdat de tijd daar is dat ze de echte rechtvaardigheid ontvangen die van God is, en waarvan de wet "slechts" een uiterlijk en formele uitdrukking is. De wet is geestelijk, rechtvaardig en goed, omdat ze overeenkomt met deze kwaliteiten van God en ook wat God van het geweten vereist. Het geweten, dat ons een idee van moreel rentmeesterschap geeft en van een verplichting aan de allesoverziende Autoriteit Die de wet handhaaft, zou woedend zijn over het intrekken van de wet. Maar het werd tevreden gesteld toen genade regeerde door rechtvaardigheid. Adolphe Monod, die zichzelf niet van schande en wroeging wilde redden door het verlagen van de eisen van de wet, zei: "Redt eerst de heilige wet van mijn God; daarna mag je mij redden." Het is de heerlijkheid van het evangelie, dat, terwijl het genade toewijst, de de wet ondersteunt. Niets bevestigt de wet zo als de verzoenende dood van Christus. De heiligheid van de wet werd uitvergroott toen Christus er de vloek van droeg (Gal. 3.13) en tegelijkertijd de rechtvaardigheid van de Wetgever bewees, Die toen voor het eerst aan de wet zijn volle recht gaf. Verder bewijs dat *we de wet ondersteunen* komt boven in het feit dat de rechtvaardige eis van de wet vervuld wordt in hen die wandelen in de geest. Voor hen die in Hem zijn is Christus de voleinding van de wet tot rechtvaardigheid geworden (10:4), aan wie

Hij leven en rechtvaardigheid uitdeelt. Melanchton zei het goed: "Geloof *alleen* rechtvaardigt, maar het geloof dat rechtvaardigt is *niet alleen*." Het verkrijgt, in Christus, een volledige redding.

Hoofdstuk vier toont het getuigenis van de wet en de profeten(3:21). Daarmee neemt het de drie punten van het laatste deel ter hand en gaat er dieper op in. Voor wat het de zaak van het roemen betreft, zelfs Abraham kon het niet(1-8). Over de universaliteit van het evangelie: Abrahams geloof was het geloof van de onbesnedene(9-12). Over het terzijde stellen van de wet, Abrahams geloof had net zo weinig met de wet van doen als met besnijdenis(13-17). Abrahams geloof, waardoor hij werd gerechtvaardigd, was niet een algemeen geloof in God, maar in God als de Levensmaker, Die een specifieke belofte deed. In dit opzicht is het een type en patroon van het geloof dat ons tot gerechtigheid wordt aangerekend(17-25).

Abraham kan niet roemen Hoofdstuk 4:1-8

Abraham had niets om in te roemen(1,2), omdat het zijn geloof was dat hem werd gerekend tot rechtvaardigheid(3), en dit toerekenen is een daad van genade(4); en genade sluit werken uit en met hen het roemen(5). David, hoewel geen voorbeeld van rechtvaardiging, draagt er getuigenis van(6-8).

1.

Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees?

De vragen van de Joodse redetwister zijn altijd in de gedachten van de apostel aanwezig, en deze vragen zijn altijd van belang, omdat ze bewijzen dat Paulus zaken onthult die moeilijk te verstaan zijn(2Petrus 3:16). De vraag, die voortkomt uit het betoog in 3:27,28, is: "Indien de Besnijdenis wordt gerechtvaardigd op geen andere voorrechten dan de buitenstaanders, hoe stond het dan met onze grote voorvader in relatie met zijn rechtvaardiging?" Er zijn twee verschillende gangbare interpretaties. Als we het weergeven als: "Wat heeft Abraham *gevonden naar het vlees?*", dan is de betekenis: "Wat won hij door zijn eigen inspanningen?" Of, indien wat wel de meeste voorkeur heeft als interpretatie, men bedoelt: "onze voorvader naar het vlees," dan wil de onderzoekende Jood weten of zo'n verdienstelijk persoon als Abraham verhinderd wordt te roemen. Met deze vraag heeft hij aandacht gevraagd voor dat deel van de geïnspireerde geschiedenis dat, meer dan welk ander ook, het principe schildert van rechtvaardiging door geloof, en waarover een sluier lijkt te liggen, niet alleen voor Joodse gelovigen, maar ook voor Christelijke uitleggers, van wie sommige op een vreemde manier over rechtvaardiging door geloof spreken als ware het een Joodse leer. Hoe smakeloos deze leer was voor de Joodse gelovigen kan worden opgemaakt uit een vluchtige lezing van de brief aan de Galaten en deze vragen in Romeinen. De leer is niet in harmonie met het evangelie van de Besnijdenis. De schrijver van Hebrëeën, sprekend over Abraham's geloof, laat ook maar de kleinste verwijzing naar Genesis 15:6 en zijn rechtvaardiging achterwege.

2.

Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem, maar niet bij God.

Want, de betekenis van de vraag tonend zoals Paulus die verstaat, *als Abraham gerechtvaardigd werd door werken, dan had hij iets waarover hij kon roemen*. Veel Joodse leraren hielden vast aan de gedachte dat hij inderdaad op deze wijze werd gerechtvaardigd. Paulus veronderstelt voor nu even dat Abraham een uitzondering zou zijn op de regel van de universele zondigheid, in welk geval hij inderdaad reden zou hebben om ten aanschouwen van de mensen te roemen. Maar door nadrukkelijk te antwoorden: "*Maar niet bij God*", laat hij de Farizeeïsche claim van eigen-gerechtigheid ontploffen, want zelf de zondelozen kunnen bij God geen verdienste opeisen. Zelfs als ze Abraham opeisten zoals hij was, rechtvaardig, dan nog konden ze God niet in de ogen kijken en denken aan verdienste. "Want verdienste leeft van mens tot mens, en niet van mens, O Heer, tot U." De juiste inschatting van ieder mens' werk ten aanzien van God, is die van Lucas 17:10. De meest onberispelijke dienaar van God kan niet meer doen dan wat Hij beveelt. Mozes, een type van de wettelijke relatie, rijst niet hoger dan "Mozes, Mijn dienstknecht," want de wet kan niemand dichterbij brengen dan tot het niveau van een trouwe dienstknecht. Maar Abraham werd Gods vriend genoemd omdat hij God vertrouwde, God tot vriend makend door eerst de tentoonspreiding van absoluut soevereine genade in menselijke redding door geloof mogelijk te maken.

3.

Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Van redenatie verzet Paulus nu de bakens naar het beslissend getuigenis van de Schrift. *Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend*. Let op de benadrukte woorden "geloofde" en "God". Hij geloofde in plaats van te roemen; *Hij geloofde* de woorden omdat hij *God* geloofde, Die ze sprak. Hij erkent een Persoon in Wiens aanwezigheid een mens niet over zichzelf kan roemen, het is onmogelijk. Abraham was niet de enige rechtvaardige mens van zijn generatie, maar hij is in de Hebreeuwse geschriften het enige nadrukkelijk verwoorde voorbeeld van rechtvaardiging door geloof. Er zit geen verdienste in het geloven van God. Geloof is vertrouwen dat lege harten en armen opent om God binnen te laten, alle verwachting van andere bronnen dan God afwijzend. Uit Genesis 15:2,3 komt naar voren dat Abraham enige twijfel had over zijn beloofde nageslacht. Het meest wijze dat men met twijfel kan doen is ze ronduit en eerlijk tegen God te vertellen. Hij zal ze oplossen. In het antwoord sprak God, en wij kregen een opvallende illustratie van de kracht van het woord van God om geloof op te wekken in het hart van een mens. Toen Job tot zelf-verlating en diep berouw werd gebracht door de onthulling van Gods heerlijkheid in de schepping, riep hij uit: "Daarom herroep ik en doe boete in stof en as." Zo ook werd Abraham tot geloof gebracht door de grotere heerlijkheden van de belofte. "Zo zal ook uw zaad zijn." De verre strekking van de belofte (Gen. 12:2,3,7; 13:15,16; 15:4,5) en

de goddelijke kracht die ermee gepaard ging, toonde hem, door de tegenstelling met zichzelf, de ware afwezigheid van eigen verdienste.

Het wordt gerekend. Elf maal komt dit woord voor in dit hoofdstuk en het bewijst dat de rechtvaardigheid op grond waarvan Abraham werd gerechtvaardigd niet door hem was bewerkt of verdiend, maar in Hem was Die hij geloofde. Het woord kan worden gedefinieerd als "iets dat wordt overgedragen en op de rekening van een persoon wordt geschreven, waar het van zichzelf uit niet behoort." Zijn krediet is goed bij God op grond van zijn geloof, dat is toegerekend als gerechtigheid. Dat wat de gelovige vandaag nog niet werkelijk bezit, maar wat in werkelijkheid in Christus is, met Wie hij één geworden is, wordt hem toegerekend. Het toerekenen is door God, niet door de mens, en is daarom geen vermoeden, maar geloof dat haar waarheid bevestigt. Buiten Christus is er geen rechtvaardiging of veiligheid.

4.

Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting.

Dit vers illustreert het verschil tussen genade en loon. De werker eist terecht loon voor verleende diensten en kan niet als gunst aanvaarden wat hem rechtens toekomt. Het zou echter een gunst zijn een gunst te presenteren aan iemand die schade had toegebracht in plaats van een dienst te verlenen. Een geschenk is alleen een geschenk wanneer het niet verdiend is. Indien men redding goedkoop kan aanschaffen, dan is het geen geschenk. Abrahams geloof was geen werk. Met een onvoorwaardelijke belofte kan men twee dingen doen: het geloven of het niet geloven. Abraham geloofde het. Pas toen zijn geloof begon te wankelen probeerde hij iets te doen. In ongeloof greep hij naar de Hagar variant, waarvan God de vrucht niet kon aanvaarden. Ismaël was niet het kind der belofte. Vleselijke activiteit helpt nooit, het hindert geloof.

5.

Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid.

Hier hebben we het geval van de oneerbiedige die geen werken kan doen die voor God aanvaardbaar zijn. Werk en *geloof* worden hier tegenover elkaar gesteld. Een oneerbiedig mens moet ophouden met werken, want, zoals een verdrinkend mens, hoe harder hij worstelt, hoe moeilijker zijn redding wordt. Geloof laat zulke worstelingen achter zich en vertrouwt op God. *Hem, die de goddeloze rechtvaardigt*, somt de activiteit van God op inzake de rechtvaardiging. God is de Acteur; rechtvaardiging is Zijn daad; en de oneerbiedigen zijn de voorwerpen van Zijn rechtvaardigende genade. Van allen is bewezen dat ze oneerbiedig zijn en onrechtvaardig, en als God zulke mensen niet kan rechtvaardigen, welk evangelie is er dan voor ons? Wordt van Abraham gezegd dat hij oneerbiedig was, of goddeloos? Niet speciaal, maar er zijn gradaties in oneerbiedigheid, en Abraham was vreesachtig en klaagde, tot God sprak. Het wonder van genade is dat God tot de meest oneerbiedige komt met een rechtvaardige redding, en ze in staat stelt

door geloof binnen te treden in een nieuwe relatie tot Zichzelf, waar oneerbiedigheid uitgebannen is en waar geloof steeds sterker wordt. Als God de oneerbiedige rechtvaardigt, valt er niets te doen, want allen zijn dat al. Deel van het bewijs dat we geloof uitoefenen in de Rechtvaardiger van de oneerbiedige is dat we ophouden met werken voor onze rechtvaardiging. Alleen een ongeredde werkt zelf aan zijn verlossing.

6-8.

6 gelijk ook David de mens zalig spreekt, aan wie God gerechtigheid toerekent zonder werken:

7 Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn.

8 Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen.

David wordt niet geïntroduceerd als een ander voorbeeld van rechtvaardiging door geloof, maar als een getuige van de zegen daarvan. Het woord *gelijk* verbindt deze verzen aan de voorafgaande, en het citaat van Davids woorden vormt alleen een toegevoegd element in het betoog, dat in vers 9 weer terugkeert naar Abraham en Genesis 15:6.

Paulus zegt dat David uitdrukking geeft aan Gods gelukwensen aan hen die Hij buiten werken om rechtvaardigt, zo vers vijf bevestigend. David gebruikt niet de woorden "geloof" of "rechtvaardigheid". Er is wel eens op gewezen dat er licht zit tussen Paulus' voorstelling van zaken in vers 6 en het citaat waarmee hij het ondersteunt. Sommigen hebben de conclusie getrokken dat hij kwijschelding en rechtvaardiging als één ziet. Hij spreekt van een kwijschelding die in werkelijkheid het gevolg is van een bedekking, welke laatste in de Griekse Schriften alleen in dit citaat wordt gevonden. Wat David een kwijschelding noemt (aphesis), noemt Paulus "geworden" (paresis), (3:25). Tot aan het kruis werd zonde bedekt en niet radicaal geoordeeld. David geeft hier de vreugde weer van hen die, zoals hijzelf, de wet hadden gebroken, maar vrijgesproken waren en wiens zonden niet aan hen toegerekend werden, maar bedekt zouden blijven, totdat God op rechtvaardige wijze met ze zou afrekenen. Niet-beschuldiging van zonde is de negatieve zijde van vergeving, zowel als van rechtvaardiging. Maar aan de positieve kant schiet kwijschelding tekort in rechtvaardiging, die de gelovige als rechtvaardig voor God stelt. David, die dag en nacht over Gods wet nadacht, zag in het geval van Abraham en blijdschap die hij neerlegde in een lied, een blijdschap die hij en zijn volk uiteindelijk zal verkrijgen.

Geloof, voorafgaande aan besnijdenis

Hoofdstuk 4:9-12

Geldt deze zaligspreking dan de besnedene of ook de onbesnedene? Wij zeggen immers: Het geloof werd Abraham tot gerechtigheid gerekend.

10 Hoe werd het hem dan toegerekend? Was hij toen besneden of onbesneden? Niet besneden, maar onbesneden.

11 En het teken der besnijdenis ontving hij als het zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun de gerechtigheid zou worden toegerekend,

12 en een vader van de besnedenen, voor hen namelijk, die niet alleen uit

de besnijdenis zijn, maar die ook treden in het voetspoor van het geloof, dat onze vader Abraham in zijn onbesneden staat bezat.

Deze verzen komen overeen met 3:29,30, en laten zien dat deze vreugde er niet is voor de Besnijdenis als zodanig, maar voor allen die het binnenin-besnijdenis-geloof van Abraham hebben. De Jood beweerde dat alleen geloof niet afdoende was, omdat God aan Abraham de inzet van de besnijdenis gaf. Deze bewering was oorsprong van het beraad in Jeruzalem (Hand. 15:1,5). Paulus herinnert aan het historische feit dat rechtvaardiging (Gen. 15:6) kwam vóór het verslag van Abraham's besnijdenis (Gen. 17:10-14). *Aan Abraham werd geloof toegerekend als rechtvaardigheid*, geloof zonder enige toevoeging. *Hoe werd het dan toegerekend?* Toen er nog geen besnijdenis, geen Israël, geen Jood of Wet was! Sommigen zeggen dat Abraham de eerste Jood was, anderen weer dat Adam een Jood was. Deze zaak zou moeten worden terug verwezen naar de eerste de beste klas van de Zondagsschool. Abraham werd al gerechtvaardigd voordat er verschillen op godsdienstig gebied werden gemaakt.

11.

Paulus verklaart nu het doel van *het teken van de besnijdenis*. We hebben al gezien (3:1) dat besnijdenis geen rechtvaardigheid schenkt, en van geen enkel voordeel is bij de redding. Besnijdenis was een zegel van de rechtvaardigheid des geloofs die er was in de Onbesnedenheid, een zegel, niet op een verbond, maar op het geloof. Buiten geloof om is het net zo waardeloos als welk zegel ook dat is losgeraakt van het document waar het aan vastgehecht was. De Jood is verliefd geraakt op rituele tekenen die niets verzegelen, niets veilig stellen, tot hij tot geloof komt. Het doel van de rite was dan ook niet dat rechtvaardigheid des geloofs zou worden verleend, maar nationaliteit. Zonder besnijdenis is Abraham *de vader van allen die geloven in onbesnedenheid*, met als doel dat aan hen, op dezelfde manier als aan hem, rechtvaardigheid zal worden verleend. Daarmee is hij ook de vader geworden van allen die zijn besneden, maar die, weigerend te vertrouwen op besnijdenis, beginnen te wandelen in de sporen die de trouwe marsleider Abraham door zijn onbesnijdenisgeloof zijn gemaakt. Er wordt niet gezegd dat aan hen rechtvaardigheid wordt toegerekend, maar dat ze ook kinderen van deze trouwe Abraham zijn. Zo wordt de Besnijdenis op de tweede plaats gezet.

Rechtvaardigheid door geloof staat apart van besnijdenis en wet. Terwijl Israël hangt aan de besnijdenis, zijn ze verplicht de gehele wet te doen (Gal. 5:13). Wanneer ze, zoals Paulus, vanwege Christus de besnijdenis en ieder godsdienstig gewin wegdoen (Filip. 3:4-7), dan zullen ze in Hem bevonden worden, niet een rechtvaardigheid bezittend die vanuit de wet komt, maar een die door het geloof van Christus komt, de rechtvaardigheid die van God komt voor geloof (Filip. 3:9). De heiden moet niet naar de Joodse besnijdenis gaan, zodat hij niet uitgesloten wordt van zijn positie in Christus (Gal. 5:4), maar de Jood moet naar het geloof van de heiden toe gaan, opdat rechtvaardigheid aan hem mag worden toegerekend; want in Christus zijn besnijdenis of onbesnijdenis van belang, maar geloof dat werkt door liefde (Gal. 5:6; 6:15). Rechtvaardiging door geloof is daarom niet een Israëlitische-, of een Joodse-, maar een Abrahamitische- en onbesnijdeniszegen. Vader Abraham leerde ons hoe we God moeten geloven. Aan hem predikte de Schrift al vroeg een evangelie dat de volkeren gerechtvaardigd

zouden worden door geloof, en dat daardoor in hem alle natiën gezegend zouden worden(Gal. 3:8).

De met handen gedane besnijdenis is een belofte van nationaliteit, want Israël zal als natie tijdens de eeuwen bestaan. "Mijn verbond zal *in uw vlees* zijn." God verdeelde de mensheid in volkeren. Nationaliteit is een goddelijke instelling, die zelfs op de nieuwe aarde zal blijven bestaan. Israël staat voorzien voor nationaal hoofdschap en leiderschap in het koninkrijk, en hun zaad en naam zal blijven bestaan op de nieuwe aarde(Jes. 66:22). Maar nu, in Christus, zijn alle nationale verschillen uitgewist, inclusief de besnijdenis en de wet(1Kor. 12:13; Gal.3:28,29; 5:6). In Christus is er gelijkheid, want Hij bezet nu een sfeer waarin de Besnijdenis geen beloften heeft. Besnijdenis is een teken van Israël's nationale positie, die zal worden gerealiseerd wanneer de volkeren hun Messias zullen vertrouwen. Izaak werd op zijn achtste dag besneden, niet als een teken van rechtvaardigheid, waarvan hij niets wist, maar omdat de nationale belofte aan hem werd doorgegeven. Ismaël en Ezau waren geen Joden, maar ze waren wel besneden. Van de eerste wordt gezegd: "Van de zoon van de slavin zal ik een natie maken, want hij is uw zaad." Ismaël is een type van een ongelovige natie, hoewel besneden in het vlees, over wie er was gezegd: "Zij is met haar kinderen in slavernij"(Gal. 4:25-27).

Belofte en Wet Hoofdstuk 4:13-17

Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs.

Dat het evangelie de wet niet afschaft(3:31) wordt verder aangetoond door het feit dat het de vervulling is van een belofte die vooruitloopt op zowel de wet als de besnijdenis. *Want de belofte is niet door de wet ....., maar door de rechtvaardigheid des geloofs.* Door de belofte voorwaardelijk te hebben gemaakt aan de wet zou het bereikt beperkt zijn tot Israël en het 1000 jarig koninkrijk, maar de enkele voorwaarde van geloof breidt het uit naar allen die niet "werken", maar geloven. De belofte werd aan Abraham gedaan, of aan zijn zaad, zodat hij het lotdeel in de wereld zou genieten. Wanneer we de woorden "erfgenaam" en "erven" in deze notities gebruiken, dan worden ze gebruikt voor iemand die een door het lot toebedeeld bezit heeft ontvangen, een lotdeler of huurder die van het bezit gebruik mag maken. Aan Abraham was geen belofte met die woorden gedaan. De context zou ons naar de waarheid moeten leiden. Spreekt Paulus over een 1000 jarig koninkrijk, waarin de Joden het leiderschap hebben, of spreekt hij van het universele gebied van Gods rechtvaardigheid door geloof? Het was de belofte van genade aan geloof, en haar vervulling houdt iets groters in dan iets wat God aan Israël had beloofd. Israël's beloften betreffen nationaliteit en wet; deze betreft de wereld bij Gods rechtvaardigheid. Paulus interpreteert de belofte "in u zullen al de volkeren gezegend worden," als Gods "*In u zullen alle volken gezegend worden. 9 Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.*"(Gal. 3:8,9). Maar dit staat los van Israël's speciale en bijzondere zegeningen. Het is voor hen die in Christus zijn, Abrahams Zaad, in Wie er noch Jood noch Griek is, maar allen zijn één in Christus Jezus. De

heideneen zijn Abrahams zaad en erfgenamen naar de belofte, een belofte die geestelijke levendmaking inhoudt (Gal. 3:28,29,16,21,22). Het is niet de Zoon des Mensen, of de Zoon van David, maar het Zaad van Abraham aan wie de belofte van wereld-beërving is gedaan. Wij, het geestelijke zaad, zijn mede-erfgenamen (Rom. 8:17). De belofte ziet vooruit naar een tijd wanneer "*de velen gerechtvaardigd zullen worden*" (Rom. 5:19; CV), voorbij de tijd wanneer het verbondsvolk het beloofde land zal beërven en het koninkrijk der wereld van Christus zal zijn. Wij die in Christus zijn hebben geen deel aan het 1000 jarig koninkrijk. Maar wij hebben, als Abrahams zaad, een belofte voor iets waarnaar hij verlangde en op wachtte (Hebr. 11:10,16), want alles is van ons, inclusief de wereld (1Kor. 3:23). Voordat Israël ten tonele kwam en nadat Israël's bijzondere missie voorbij zal zijn, hebben Abraham en zijn zaad een belofte en een vervulling die het hele menselijke ras zal omvatten. We zien dat niet vervuld aan het eind van de komende aion, maar het wordt vervuld vóór de voleinding van de aionen.

Want indien zij, die het van de wet verwachten, erfgenamen zijn, dan is het geloof zonder inhoud en de belofte zonder gevolg.

De belofte werd buiten de wet om gegeven. Indien beërving voorwaardelijk is verbonden met wet, *dan is het geloof zonder inhoud en de belofte zonder gevolg*. Geloof is in staat iets wat God belooft te ontvangen; maar indien het lotdeel verkregen moet worden door middel van een wet die Abraham niet had en die geen van zijn kinderen ooit hield, dan ontvangt geloof niets. Een belofte die is verbonden aan een onmogelijke voorwaarde, wordt automatisch opgeheven. De reden hiervoor is dat *de wet verontwaardiging voortbrengt*. Wet baart zonde in overtredende handelingen die God in ogeschouw moet nemen, anders kan wet niet het middel zijn waardoor God genade overdraagt en de belofte vervult. *Waar geen wet is, is geen overtreding*, hoewel er wel degelijk zonde is. De Uitvoerder van wet moet zich bezig houden met overtreding, of anders zelf onrechtvaardig worden door toe te staan dat wet zijn kracht verliest. Het alternatief van wet is genade. Wet en belofte zijn beide exclusieve grondregels om met mensen om te gaan.

Daarom is het alles uit geloof, opdat het zou zijn naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn, die de vader van ons allen is,

Daarom, vanwege het onvermogen van wet om iets anders te bewerken dan wraak, komt Gods rechtvaardigheid door geloof, opdat het kan overeenstemmen met genade. Geloof van de kant van de mens is goed verenigbaar met de genade van Gods kant. Het vernietigt de genade niet, zoals werken der wet wel zouden doen. Geloof aanvaardt Gods gift zonder de glans van haar goedgunstigheid aan te tasten. Het doel van deze geloofsmethode is dat de belofte veilig gesteld mag worden, *geldend voor al het zaad*. Zoals in de verzen 11 en 12 wordt Abraham voorgesteld als vader van alle gelovigen, zowel van de Onbesnedenen als van de Besnijdenis, daarom wordt hier de belofte veilig gesteld door geloof en genade, *niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn*, die geen wet hebben. Beide mogen het geloof hebben dat de gift van genade ontvangt. Paulus heeft getoond dat de belofte niet toebehoort aan allen die tot het zaad behoren dat van de wet is (vers 14). Maar wanneer, wat op den duur zal gebeuren, die van de wet tot het geloof van Abraham zullen komen, dan

zullen zij de belofte ontvangen van een erfenis die ze gezamenlijk zullen delen en genieten met de gelovigen uit de natiën. Zoals in vers 12 de Besnijdenis tot Abraham's onbesnedene-geloof moest komen, zo moeten hier die van de wet naar Abraham's vrij-van-de-wet-geloof komen. Voor al het gerechtvaardigde zaad van Abraham is de volledige erfenis van de wereld veilig gesteld. Niet aan Israël, maar aan al het zaad, niet door werken der wet, maar door geloof, opdat het in overeenstemming mag zijn met genade.

gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld. Voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.

Die de vader van ons allen is. Onze Heer in Zijn hoogste heerlijkheid is altijd het Zaad van Abraham, en zo zijn allen die in Hem zijn dat ook. Wij zijn "van het geloof van Jezus", omdat we zijn "uit het geloof van Abraham". Het geheimenis van Christus voegt aan de belofte van het beërven van de wereld die van het hele universum toe, en we zijn gezamenlijke erfgenamen in alles wat van Christus is! Zoals Abraham ons aller vader is, zo is ook de stad Gods waarnaar hij uitzag, de metropool van het universum dan aan Hem is toebedeeld, ons aller moeder.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 8

door G.L.Rogers

Het geloof van Abraham Hoofdstuk 4:17-25

Het thema van deze hoofdstukken is de rechtvaardigheid van God door geloof. In hoofdstuk drie kreeg deze onthulling een zeer complete behandeling. In hoofdstuk vier wordt het verklaard in het geval van Abraham. De eerste zeventien verzen toonden dat Gods rechtvaardigheid aan Abraham werd toegerekend als genade, voorafgaande aan besnijdenis en wet, en onafhankelijk van beide. In de verzen die we nu beschouwen wordt de zijde van het geloof belicht en Abrahams geloof, zoals dat zich afspeelde in de geschiedenis, wordt door Paulus geïnterpreteerd, die ons laat zien hoe het toepasselijk is op ons. Alles in de context geeft voorrang aan geloof, aantonend dat wij, die zijn gerechtvaardigd, niet alleen deel hebben aan het geloof van Christus, maar ook aan het geloof van Abraham, geloof dat ons aan hen beide verbindt. We luisteren daarom met een vurige persoonlijke belangstelling wanneer Paulus een nauwkeurige en doelbewuste demonstratie geeft van het feit dat Abraham de vader is van allen die zijn geloof delen. Daarna laat hij ons de activiteiten zien van diens geloof en de zware beproevingen waardoor het moest gaan, daarna wegdraaiend van het voorbeeldige geloof van Abraham naar ons: "ook om onzentwil, wie het zal worden toegerekend".

Abraham is de aartsvader van alle gelovigen, zelfs inclusief de Joodse gelovigen, die niet hun vaders genadevolle rechtvaardiging ontvangen, buiten werken der wet om. Dit weidse en inclusieve vaderschap van alle gelovigen is een heerlijkheid waarvan niemand hun vader zal beroven, zeker niet wij, die leden zijn van het lichaam van Christus. Zijn vaderschap van het kleine en beperkte gezelschap van kinderen naar het vlees moet ons niet het zicht doen verliezen op het feit dat het niet de kinderen van het vlees zijn die de kinderen van God zijn, maar de kinderen van de belofte die Hij zal toerekenen aan een Zaad(Rom. 9:8). Het is gemakkelijk om het fysieke het geestelijke te laten afschermen. Alleen zij die leven in Abrahams wereld van geloof kunnen de belofte ontvangen. Daarom is 't het doel van de inspiratie om ons langdurig bezig te doen zijn met het geloofspatroon zoals dat door onze vader werd getoond, en dat werd opgeschreven "om onzentwil".

De tegenstanders zijn tijdelijk het zwijgen opgelegd. Hoe ver ze verwijderd waren van het beërven van de belofte werd duidelijk toen, in antwoord op hun roemen: "Wij zijn Abrahams zaad", Christus antwoordde dat hun gedrag bewees dat hun afstamming niet Abrahamitisch was, maar duivels(Joh. 8:33,38,44). Maar Paulus, sprekend over dezelfde mensen, zijn naasten naar het vlees, die ongelovigen zijn, zegt: "Hunner zijn de vaders"(Rom. 9:5). Hij noemt dit als één van de privileges van dit verbondsvolk. Deze privileges kunnen hen niet redden zolang ze in ongeloof blijven, daarom smeekt, met pijn in zijn hart over hun

toestand, Paulus God dat ze gered mogen worden. Als ze het evangelie van de Besnijdenis geloven, dan zal God aan hen alles vervullen dat vanzelfsprekend aan de besnijdenis is verbonden en in Romeinen 9:4,5 wordt vermeld, inclusief het zoonschap van Abraham. Maar gelovigen uit de natiën, die nooit een fysieke relatie met hem kunnen hebben, kunnen door het deelhebben aan zijn geloof, onmiddellijk zijn zonen worden en deel krijgen aan de belofte van rechtvaardigheid door geloof. In Christus hebben we niets te maken met Abraham de besnedene, maar toch zijn we nauw met hem verbonden als niet-besnedene en als gelovige.

17.

gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld. Voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.

Vers 17 presenteert de vader van de getrouwen. Een Schriftgedeelte wordt aangehaald om te bewijzen dat Abraham "de vader van ons allen is," dat wil zeggen: van alle gelovigen. *Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld.* Deze woorden betekenen voor Paulus, die er een geïnspireerde interpretatie van geeft, meer dan ze in hun Hebreeuwse context schijnen te brengen. In Genesis 17:4 zou de belofte begrepen kunnen worden als zijnde beperkt tot die natiën die fysiek afstammeling zijn van Abraham, zoals de zonen van Hagar en Keturah, en de zoon van Sara. Het Hebreeuwse woord voor natiën is *goyim*, wat voor Israël zelf wordt gebruikt, maar ook voor andere natiën, die van hen onderscheiden zijn en vaak tegen hen opstaan. Paulus laat zien dat de belofte een hele menigte van heidenen betreft. Deze belofte werd belichaamd door de verandering van de naam Abram, wat "verheven vader" betekent, naar Abraham, wat "vader van een menigte" betekent. De nieuwe naam die aan onze vader werd gegeven, deelt mede dat hij voor God, Die hem de naam gaf, staat, niet als een privé persoon, noch als de vader van één natie, maar in zekere zin als de vader van alle natiën, zoals dat ook in andere beloften wordt verondersteld. Zoals Abraham de fysieke vader van vele volkeren werd, zo werd hij ook de geestelijke vader van gelovigen uit alle natiën.

Heb Ik u gesteld wijst Abraham terug naar de tijd toen hij de belofte hoorde en geloofde, "Zo zal uw zaad zijn", naar de tijd toen hij werd gerechtvaardigd. De herinnering was noodzakelijk omdat Abraham toen zijn verwachtingen bouwde op Ismaël, in wiens geboorte de kracht van God niet bekend gemaakt was zoals in de geboorte van Izaäk en de zonen van Keturah. Geloof moest geschoold worden om de kundigheid en vindingrijkheid van God te kennen, en Abraham moest tot in de uithoeken van zijn onmacht reiken voordat hij de les goed kon leren. Maar hij geloofde God, Wiens afdoendheid hij nog niet kende.

Hij was nu klaar om God als El Shaddai te kennen, de God die Afdoende is, de Capabele God. God onthult Zichzelf door deze naam en zegt tegen Abraham: "wandel voor mijn aangezicht, en wees onberispelijk"(Gen. 17:1). Hij was niet onberispelijk geweest, dat wil zeggen: hij had tot dan toe niet een onverdeeld vertrouwen in God gehad, alles van Hem verwachtend. Hij had een weinig van

zichzelf verwacht en van Hagar en Ismaël. Maar nu, als Abraham bijna een eeuweling is, en Sara negen-en-tachtig, wordt hem gezegd: "ook zal ik u uit haar een zoon schenken". Over hun fysieke impotentie plaatst God Zijn nieuwe, onthullende naam. Als God El Shaddai is, dan kan Hij beloven wat Hij wil, want Hij is de Overvloedige en Capabele God. Abraham lag ter aarde geworpen voor de *God in Wie hij gelooft*. Hij nam aan dat de Belover was wat Zijn naam en Zijn belofte Hem verplichten te zijn. Indien Hij aan Abraham en Sara een zoon wil geven, dan moet Hij in staat zijn dode voortbrengende krachten weer tot leven te wekken; en als Hij spreekt over Abrahams "zaadmenigten" als ze nog niet bestaan, dan is Hij Degene die een menigte oproept die er niet is *als was die er wel*, want Hij heeft besloten dat ze ooit zullen bestaan. Geloof krijgt haar karakter van datgene in God dat in staat is om te gaan met wat nodig is. Hier presenteert God Zichzelf als de Levendmaker van dode voortplantingskrachten, en als Degene die het niet-bestaande tot bestaan roept. Levendmaking moet niet, zoals zo vaak gebeurd, verward worden met opstanding. Het is nooit gelijk aan opstanding. Levendmaking (Grieks: zoopoieoo) is niet een nieuwe schepping; het is niet de geboorte van Izaäk; dat was het resultaat. Het is niet de opwekking van Jezus Christus uit de doden, hoewel dat er wel mee samenloopt. Een studie van alle voorkomende Schriftplaatsen zal veel licht brengen. Het wordt gebruikt voor een zaad in de grond, dat sterft en dat niet wordt opgericht, maar levend gemaakt. Het wordt in onze huidige tekst gebruikt voor lichamelijke vitaliteit die levend wordt gemaakt, doch niet opgericht. Het wordt gebruikt voor een geestelijke levendmaking, en ook voor de verandering die plaats zal vinden in de levende, sterfelijke lichamen van de heiligen die in leven zijn en blijven tot de komst van de Heer, wanneer deze sterfelijke (niet dode) lichamen levend gemaakt zullen worden, of verzwolgen worden door leven. Deze zullen niet worden opgewekt en opgericht omdat ze niet sterven.

Abraham geloofde dat El Shaddai in staat was hem levend te maken en zijn geloof was niet tevergeefs, want hij werd niet alleen de vader van Izaäk, maar ook de vader van de zes zonen van Ketura, die hij trouwde na de dood van Sara. Wanneer God over een menigte van toekomstige naties spreekt en oproept wat niet bestaat, en dat niet door Abraham's lichamelijke kracht, dan is het of Hij als het ware Zijn Almacht als onderpand geeft voor het bereiken van Zijn doel. Abrahams geloof is de evenknie van Gods belofte, en, vanuit Zijn standpunt gezien, brengt de vervulling in beeld. De meeste van de grote geloofsdaden die in de Schrift staan opgetekend, zijn op de een of andere manier gebaseerd op Gods macht om leven te brengen waar de vereiste voorwaarden voor leven ontbreken. God als Levendmaker en Roeper is het onderwerp van Abrahams geloof en geloof krijgt haar karakter van het specifieke woord dat het ontvangt.

18.

En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, volgens hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn.

Nu we de vader van de getrouwen hebben gezien, laten we dan nu kijken naar het geloof van onze vader, dat nog steeds leeft in zijn zonen. Geloof houdt verband met vervulling. *Dat hij een vader van vele volken zou worden*. Geloof is

een toestand van hart en geest waarin God op veilige wijze Zijn uitgelezen kostbaarheden kan toevertrouwen. Het was de bedoeling van God dat de belofte vervuld zou worden te midden van zulke vijandige omstandigheden. *En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd*, voorbij de tijd dat hij nog mocht hopen vader te worden, toen alles tegen zo'n verwachting pleitte, toen de natuur en rede uitriepen dat het een onmogelijkheid was geworden, toen geloofde hij met hoop. Zijn verwachtingen werden weer tot leven gewekt, vergroot en levend gemaakt door de herhaling van de belofte, die we nu begrijpen met de energie van een meer verlicht geloof.

Hier worden we in staat gesteld binnen te dringen in het geheime hart van geloof. Ze werd geboren in de aanwezigheid van God, en gevoed door de woorden "Zo zal uw zaad zijn." Dit is de oude belofte die wordt uitgelegd, en die wordt gezuiverd van de reddenaties die haar heerlijkheid verduisterden. Dit woord garandeert de zekere verwachting zoals die nu tot Abraham kwam. Geloof moet altijd in overeenstemming zijn met Gods bewering. Veronderstelling, niet geloof, neemt aan dat men kan verwerven wat God niet heeft beloofd, alsof geloof op zich een scheppende en voortbrengende oorzaak zou zijn. Ons wordt voorgehouden: "Indien we genoeg geloof zouden hebben, dan zouden we binnen één generatie de wereld kunnen bekeren." Dit is absoluut onwaar, want God heeft zoiets in het geheel niet beloofd en geeft ook geen grond voor zo'n verwachting. Een dwaze lichtgelovigheid wordt vaak aangezien voor geloof. Abrahams geloof rustte op een specifieke belofte van El Shaddai, en dit was de enige zekerheid voor zijn verwachtingspatroon.

19, 20

En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en dat Sara's moederschoot was gestorven;
20 maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer,

We kijken nu naar het conflict en de overwinning van geloof. Er is een geloofsgevecht voor alle gelovigen, waarin ons geloof wordt getest en geoefend en, door pijnlijke discipline, tot volledige volwassenheid wordt gebracht. Abraham stond tussen twee tegengestelde krachten, de twee die in vers 18 worden genoemd. Vers 19 toont ons de obstakels die het vaderschap buiten de verwachting plaatsten. Vers 20 laat zien dat Abraham, leunend op de belofte, gelooft met verwachting. Het eerste van deze twee verzen geeft het negatieve feit weer, dat hij niet zwak was in geloof, de laatste het positieve, hij werd in zijn geloof versterkt! In de Griekse teksten vinden we in vers 19 een variant. De Authorized Version geeft hier "he considered not" (hij merkte niet op). Het "not" zou op grond van de beste manuscripten en intern bewijs moeten worden weggelaten. Abraham beschouwde zijn eigen lichaam al als dood. Geloof gaat voorbij aan feiten. Het is zo ver als maar kan verwijderd van de dwaasheid die het bestaan van zonde, ziekte, verval en dood ontkent. Abraham is zich goed van bewust van alles dat een natuurlijke verwachting verwoestte. Als een zinnig en rationeel mens nam hij deze moeilijkheden in aanschouw en

schatte ze op hun juiste waarde, daarbij naast de zijne, ook Sara's toestand er bij betrekkelijk. Herinner u dat het probleem er niet een was van ziekte, die riep om de diensten van een Heler, maar van een verval, dat riep om het werk van een Levendmaker. Hier was geen sprake van een falende gezondheid, maar van falende kracht. Het was het sterfelijk verlies van reproductiviteit, die met wijsheid en vriendelijkheid werd ontworpen om de ouderen te behoeden voor de moeiten van het ouderschap. De Schrift richt zich niet naar ons uit het boek van de natuur, maar vraagt aandacht voor haar welsprekende getuigenis van de overstijgendheid van God, Die boven en buiten Zijn schepping is. Zowel de Schrift als de natuur weerspreken een pantheïsme, dat God op gelijk niveau brengt met Zijn schepping. Hier zijn de uiterste grenzen van onmacht bereikt, waarin God een andere mogelijkheid vindt om de veelzijdigheid van Zijn macht ten toon te spreiden. De falende lichamen van deze twee gelovigen waren een goed veld waarop Hij Zijn goddelijke macht en heerlijkheid kon manifesteren.

20.

maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer,

Geloof aanschouwde alle moeilijkheden, maar wat betreft de belofte van God, waaraan het passende steun gaf, twijfelde het niet in ongeloof. De onmacht van Abraham kon de belofte, die vol was met de Almacht van El Shaddai, niet afzeggen. God legt Zichzelf neer in Zijn beloften. Geloof legt God, Die de Belover is, vast en is machtig omdat het almacht vasthoudt.

Geloof, machtig geloof, ziet de belofte
en kijkt alleen naar God;
Licht om onmogelijkheden
en zegt: Het zal gebeuren.

Geloof dat zo wordt bekrachtigd, heeft geen ondersteuning of redentatie of mogelijkheid nodig. Het houdt haar hoogste God-verheerlijkende volwassenheid staande, wanneer het alle steun, uitgezonderd de onvoorwaardelijke belofte van God, afwijst. Er was geen deling van zijn hart tussen geloof en ongeloof; hij was niet twee mensen, één die de waarachtigheid van God bevestigt en één die hem ontkent. Wanneer meer de rede dan geloof omgaat met Gods woord, dan is twijfel zo makkelijk en zo algemeen. Abraham ging door een mentale strijd heen naar zekerheid. De ongelovigheid van Abraham en Sara staat opgetekend in Genesis 17:7 en 18:11,12, en in beide gelegenheden werd het door God weggenomen, Die de belofte in detail uitlegde en ze er bij betrok door te vragen: "Is er iets te wonderlijk voor Jehovah?" De genezing van twijfel komt door meer te krijgen van Gods woord. Volhardend en eerlijk lezen van de Schrift heeft altijd een opwekkend effect op zwak geloof.

In Paulus' geïnspireerde uiteenzetting worden de verhalen van Genesis 15 en 17 van zeer nabij bekeken. Paulus heeft geen ver uiteen liggende tijden met elkaar verward. In Genesis 15:6, toen Abraham gerechtvaardigd was door geloof, was hij nog steeds in staat kinderen te verwekken, en Ismaël werd de zoon van zijn vlees. Het was nog niet de tijd dat zijn lichaam al dood was. Zijn fysieke kracht

moest wegwijnen voordat Gods kracht zichtbaar kon worden en geloof mocht opstaan om de betekenis van de naam El Shaddai te grijpen. Het ongedisciplineerde geloof van de eerdere periode, waardoor Abraham werd gerechtvaardigd, was identiek van karakter, hoewel niet in kwaliteit en intelligentie, aan het volwassen geloof van de latere periode. De gerechtvaardigden gaan door conflicten heen vanwege het gebrek aan kennis van Gods hogere doel, maar, zoals Paulus aantoonde door te verwijzen naar Genesis 15:6, Abrahams rechtvaardiging dateerde uit die tijd en werd niet in gevaar gebracht door het gebrek aan kennis dat wordt onthuld in de geschiedenis van die tussenliggende jaren.

Drie gezichtspunten zijn mogelijk over wát werd versterkt. Het kan zijn dat hij werd versterkt in verband met zijn geloof, of dat hij lichamelijk werd versterkt door middel van geloof, of het kan allebei betekenen. In het eerste geval zou het betekenen dat door het overdenken van de belofte, hij van een zwak geloof, dat het moeilijk zou hebben de macht van God te begrijpen, naar een perfecte zekerheid over Gods mogelijkheden zou gaan. In het tweede geval zou het overeenkomen met het feit dat "Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen om moeder te worden, en dat ondanks haar hoge leeftijd, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte"(Heb. 11:11). Of het kan ook zijn dat, kijkend naar de belofte, niet alleen zijn geloof, maar ook zijn lichaam nieuwe levenskracht kreeg. De eerbiedigheid van geloof wordt verklaard met de woorden "*gaf Gode eer*". Het bewondert en aanbidt de getoonde grootheid van God, Die alleen waard is aanbeden te worden. Onze Heer somt Zijn werk op aarde op in de woorden: "Ik verheerlijk U." Door dat te doen bereikte Hij Gods doel met de schepping en verlossing, namelijk, de lof van Zijn heerlijkheid. Geloof is voor God zeer kostbaar, want het eert Hem en keert terug naar Zijn heerlijkheid, Hem eer betuigend wanneer het alleen van Hem afhangt. God verwacht zulk geloof omdat het Hem toekomt; ongeloof kaatst terug van Zijn geloofwaardigheid en berooft Hem van de bewondering die allen voor Hem zouden moeten hebben. Moeite geeft ons de mogelijkheid God te verheerlijken en bedanken. Wanneer een gelovige aanbidt kan berusten in Gods handelen met hem in uren van verlatenheid, rouw en ziekte, dan verheerlijkt hij Hem op grootse wijze. Abrahams uiterste nood gaf God niet alleen een mogelijkheid om Zijn heerlijkheid te laten zien, maar gaf Abraham zijn beste kans om God te verheerlijken.

21.

in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen.

Geloof vult het hart met een zekerheid die geen ruimte laat voor de afleiding van ongeloof. De stabiliteit van het geloof rust op Gods verklaarde kundigheid, en dat allemaal voordat God doet wat Hij belooft. Waarneming is niet het ultieme bewijs van waarheid, maar *het bewijs is dat God het zegt!!* Geloof is niet het resultaat van waarneming, maar waarneming komt voort uit geloof, en geloof grijpt wat niet kan worden getest door waarneming. Gods beloften houden bovenmenselijke kundigheid in, omdat ze gaan over noden waarin de mens hulpeloos is. Ze overstijgen de natuur omdat de Belover de schepping, en de

ruïne die het schepsel er van heeft gemaakt, overstijgt. Volle zekerheid belijdt daarom de godheid van God.

22.

Daarom ook werd het hem gerekend tot gerechtigheid.

Bij het samenvatten van de overdenking van Abrahams geloof, wordt het antwoord van vers één gegeven over wat Abraham vond voor zichzelf en wat aan zijn nakomelingen werd gegeven. Geestelijk vaderschap en zoonschap zijn in zicht gekomen. *Daarom*, omdat het zo overwinnend en volledig zeker is, werd zijn geloof hem als rechtvaardigheid toegerekend. God schreef aan het geloof dat Hem zo verheerlijkte de volle waarde van perfecte rechtvaardigheid toe. Het wordt "toegerekend" als rechtvaardigheid omdat het op zichzelf niet rechtvaardigheid is, zelfs niet verdienstelijk. Als er gevraagd wordt hoe God dit kan toerekenen, dan mogen we antwoorden met de vraag: "Hoe kan God tot een kinderloze man spreken als ware het dat zijn ontelbare nageslacht al een feit is? Hoe kan Hij zaken die er niet zijn noemen als waren ze er al wel?" Dit verslag is niet willekeurig, want zoals Abraham tot het einde toe geloofde dat hij vader mocht worden, zo kunnen wij tot het einde geloven dat wij in Christus de werkelijke rechtvaardigheid van God zullen krijgen. Abraham en zijn geestelijk zaad zijn niet meer verstoken van rechtvaardigheid dan hij was van de natuurlijke verwachting van zonen naar het vlees. Zowel de zonden en de eigenlijke rechtvaardigheid werden hem toegerekend toen ze er in het echt nog niet waren. Dit bereidt de toepassing aan ons voor van het verhaal van Abraham's geloof en rechtvaardiging.

23, 24.

Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend,
24 maar ook om onzentwil, wie het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft,

De verzen 23 en 24 laten zien dat het doel van deze interpretatie van geschiedenis een persoonlijke en praktische toepassing is. *Niet om zijnentwil alleen werd geschreven*. God bracht Mozes er niet toe de woorden van Genesis 16:6 op te schrijven, alleen om de manier van Abrahams rechtvaardiging uiteen te zetten als een zaak van geschiedkundig belang. Maar ook voor ons, tot wie hij spreekt, is het net zo'n persoonlijk woord als het was voor onze vader Abraham. Dit Schriftgedeelte werd geschreven met het gerichte doel ons op de hoogte te brengen. De Schrift is niet alleen geschreven om ons te leren (Rom. 15:4; 1 Kor. 10:6-11; 2 Tim. 3:14-17), maar hier wordt een bijzonder woord, *het zal worden toegerekend*, aan ons gericht. Wanneer we lezen over Gods omgang met Abraham en diens antwoordende geloof, dan gloeien we van bewondering; maar nu komt God op dezelfde wijze naar ons toe met een onthulling van Zijn macht en een belofte aan ons, *wie het zal worden toegerekend* zodra we geloven. Een grote uitgever, die zijn vader opvolgde, was buitengewoon verheugd toen hij deze hoorde zeggen: "Je schrijft net zo goed als ik." Wij zullen nog meer

verheugd zijn wanneer we onze geestelijke vader tot ons horen zeggen: "Mijn zonen, jullie geloven net zo goed als ik!" Hij werd gerechtvaardigd, niet omdat hij een beter mens was dan wie ook van zijn zonen, maar door het geloof dat zich presenteert als een patroon van het onze. God is dezelfde God, Die dezelfde beloften doet. Hij manifesteert Zichzelf aan Abraham als El Shaddai, de Levensmaker, en aan ons als *Hij die Jezus als Heer opwekt uit de doden*, dezelfde volle zekerheid eisend van geloof in de Belover. Abraham geloofde dat God zijn lichaam zou kunnen verlevendigen; wij moeten God geloven Die de poorten van de dood heeft geopend en Zijn macht heeft getoond aan ons die geloven, volgens wat Hij bereikte in onze Heer. Er wordt niet van ons verwacht dat we het goed gedocumenteerde feit geloven van de opstanding van Jezus Christus, maar God te geloven Die Hem opwekte. Geloof is de houding van een persoon tot een Persoon. Het is het uitgaan naar God van al onze emotionele, intellectuele en wils-uitende erkenning. Het heeft iets in zich dat overeenkomt met de God die het vertrouwt, onze harten tot het Zijne, onze gedachten tot de Zijne, ons willen tot dat van Hem, in vertrouwensvolle onderschikking. Geloof dat een hart heeft vindt rust in een hart achter de sluier, zacht als het hart van een moeder; het laat haar beperkte intellect rusten in de geest van God, en verlaat haar eigen willen voor die van de Soevereine Wil van Oneindige Liefde en Wijsheid. Zo, om met Paulus te spreken, is de gehoorzaamheid van het geloof, want het bepaalt het gedrag en karakter, de kwaliteit die niet overeenkomt met de wet, maar met de nieuwheid van het leven. Maar tot dusverre is er niets gezegd over enige morele verandering. Tot nu toe is het rechtvaardiging door geloof, nog niet: uitgedeeld leven en rechtvaardigheid. Indien er moeilijkheden komen op de weg van het geloof, kijk dan naar het conflict en de overwinning van Abraham, door diens achting voor de belofte.

25.

die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.

Kijk eens hoeveel evangelie er is samengebond in deze woorden, die bepaalde nadrukkelijk Paulinische kenmerken hebben. Maar waarom werden deze woorden aan ver 24 toegevoegd? Omdat we niet alleen het feit moeten kennen van de opstanding van Christus en Gods macht, die voor ons daarin werd tentoongesteld, maar *waarom* Hij werd opgewekt, *die is overgeleverd om onze overtredingen*. Hij werd overgeleverd aan dat wat vijandig was ten opzichte van Hem, omdat Hij zonde werd! God gaf Hem over (Jes. 53:12; Rom. 8:32); Hij gaf Zichzelf over in overeenstemming met de wil van God (Gal. 2:20; Efe. 5:2). Gods aanklacht tegen de mensheid in de eerste hoofdstukken heeft ons laten zien dat dit "overgeven" noodzakelijk was om de rechtvaardigheid van God te laten zien, en Hem in staat te stellen gelovigen te rechtvaardigen. Overal en altijd hangen Gods rechtvaardiging en die van ons af van Christus' offerend werk. Zijn tot zonde gemaakt worden is de grond van ons gerechtigheid van God worden in Hem (2Kor. 5:21). Onze persoonlijke beledigingen zonden Christus naar het kruis, maar willen we ervan verzekerd zijn dat Zijn offer afdoende was, als we één met Hem gemaakt willen zijn, dan moet Hij daar niet blijven. Hij stierf, zoals liefde dat altijd zal doen, om de geliefden te redden die in gevaar zijn, *en werd opgewekt*

vanwege onze rechtvaardiging.

Dit is de enig ware en consequente vertaling. Er zijn grammaticale hulpmiddelen uitgevonden om de eenvoudige betekenis van deze woorden te kunnen ontvluchten. Maar we worden gerechtvaardigd in Zijn bloed(5:9), de verzoening was voor onze rechtvaardiging(3:25,26). Hij werd tot zonde gemaakt voor onze rechtvaardiging(2Kor. 5:21). Het is de dood van Christus, en niet Zijn opstanding, die de basis is van onze rechtvaardiging; de opstanding is het *zegel* daar op. Hij werd opgewekt vanwege onze bereikte rechtvaardiging, bereikt voor zover genade en bloed het veilig konden stellen. Onze rechtvaardiging, zoals onze vrijkoping, is feitelijk en vast in Christus Jezus, en wordt de onze door te geloven. Onze zonde doodde Hem, onze rechtvaardiging maakte Zijn opstanding mogelijk. Het was niet alleen een persoonlijke opstanding, maar een die alle mensen aangaat. Zoals onze veroordeling Hem tot de kruisiging bracht, zo verlost onze rechtvaardiging Hem van de dood. Een verrezen Zonde-drager laat zien dat de zonde is verwijderd. Een complete opstanding laat zien dat het Recht geen macht over Hem had voorbij de grens van de dood. Indien Zijn lichaam, of ook maar een deel daarvan, in de greep van de dood was gebleven, dan zouden we nooit de afdoendheid van Zijn offer hebben gekend. Deze twee fasen van onze redding worden geïllustreerd, niet als type gesteld, in de twee vogels die voor de reiniging van een lepralijder geofferd moesten worden(Lev. 14:4-7). Eén van de vogels moest gedood worden en zijn bloed op de lepralijder gesprenkeld. De dood werd aan hem toegekend, want dat is de betekenis van gesprenkeld bloed. Maar de onlosmakelijke zwakte van dit voorbeeld ligt hem in de onmacht van een gedode vogel om opstanding weer te geven. Daarom was er een tweede vogel nodig. De priester nam de tweede vogel, identificeerde deze met de dood door hem in het bloed te dompelen, en hem dan los te laten, terwijl hij uitsprak: "Schoon". De opstanding van Christus is het bewijs dat Hij ons in Zijn bloed heeft gerechtvaardigd, en dat zij die God geloven, Die Hem opwekte, gerechtvaardigd zijn.

We moeten dit woord vertrouwen. Zolang we in deze wereld zijn zal er altijd een kloof zitten tussen geloof en zien. Er wordt gezegd dat toen de Forth brug[in Schotland;WJ] z'n voltooiing naderde, de twee grote armen van de centrale overspanning elkaar benaderden zodat ze elkaar bijna raakten. Een smalle ruimte bleef open, totdat de werkman het tussenstuk bouwde aan het platform waarop ze op dat moment stonden. Tussen belofte en vervulling zit een kloof. Niets kan dienen om deze te overbruggen, totdat de mens zichzelf in het gat legt. Abraham, onze vader, deed dat. Wij doen het wanneer we belofte en vervulling met elkaar verbinden door ons persoonlijk in geloof toevertrouwen aan God.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 9

door G.L.Rogers

Onze vaste verwachting Hoofdstuk 5:1-4

Nu rechtvaardiging door geloof is verkondigd en ontvangen, is de weg vrij om ons bezig te gaan houden met vrede, of verzoening. Rechtvaardigheid en vrede geven samen een zekere en vaste verwachting van de heerlijkheid van God. Hoewel de dogmatische uiteenzetting van rechtvaardigheid door geloof nu klaar is en over haar waarheid niet langer gediscussieerd hoeft te worden, is ze altijd aanwezig in de gedachten van de apostel als fundamentele zekerheid waarop andere feiten van onze redding zijn gebaseerd. Het schijnt ons onjuist toe, te spreken over vrede en de verwachting van heerlijkheid als vruchten van rechtvaardiging, hoewel dit voorrechten zijn die alleen mogelijk zijn voor de gerechtvaardigden. Rechtvaardigheid is op zich geen vrede, noch krijgt de gelovige toegang tot God door rechtvaardiging door geloof, als er geen verzoening is. Samen echter geven rechtvaardiging en verzoening de gelovige nu toegang en zekerheid van uiteindelijke redding en heerlijkheid.

Rechtvaardiging en verzoening zijn de twee grote thema's van Romeinen. Naar de eerste wordt verwezen als "mijn evangelie" en wordt ook wel "het evangelie van de Onbesnedenen" genoemd. Dit evangelie werd van te voren in de Schrift beloofd(1:2), en werd volledig uitgewerkt in de eerste vier hoofdstukken van Romeinen en in de brief aan de Galaten. De tweede is de verkondiging "van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard"(16:25,26). Deze onthulling is "thans geopenbaard en door profetische schriften bekendgemaakt", aangezien dit Paulus' brieven zijn. Het is het "geheimenis van het evangelie" waar in Efeze 6.20 naar wordt verwezen, en omdat het een geheimenis was zal het tevergeefs worden gezocht in welk Schriftdeel dan ook, vroeger dan de tweede brief aan de Korinthiërs. Het geheimenis is dat "God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was"(2Kor. 5:19), zo het voor Hem mogelijk makend om op directe wijze met ieder mens afzonderlijk te handelen en dat buiten de priesternatie Israël om. Het is dit feit uit Paulus' evangelie dat de noodzaak opriep voor het schrijven van de hoofdstukken negen tot en met elf, waarin Gods wegwerpen van Israël wordt verdedigd, want het geheim kon niet onthuld worden voordat Israël, het door God aangewezen hulpmiddel, tijdelijk terzijde was gezet. Toen, en niet daarvoor, kon het geheimenis van het evangelie onthuld worden, namelijk dat hun verwerping de verzoening van de wereld is geworden!

Van het evangelie van de rechtvaardigheid door geloof werd getuigd door de wet en de profeten, en van te voren aan Abraham gepredikt(Rom. 1:2,3; 3:21; Gal. 3:8); daarom worden de Hebreeuwse geschriften geciteerd als ondersteuning. Maar dat Israël terzijde gesteld en verhard moest worden tot de volheid van de heidenen binnen zou komen, dat was een geheim(Rom. 11:25). Een ander

hiermee verbonden geheim was dat hun overtreding de rijkdom van de wereld zou worden, en hun opsluiten in de diaspora de weg vrij maakte voor de verkondiging van een wereldwijde verzoening. Omdat dit geheim voor ons staat in dit hoofdstuk, zijn er geen citaten uit de Schrift. Wanneer Paulus geheimen onthult, beroept hij zich nooit voor bevestiging op de Schriften, die van zulke geheimen niets weten. Daarom wordt de leer van de hoofdstukken vijf tot en met acht, die geheel afhankelijk is van de onthulling van het geheimenis van het evangelie en eigen aan Paulus' evangelie, niet ondersteund door citaten uit de Schrift. Onderzoek van twee uitzonderingen, 7:7 en 8:36, zal aantonen dat wanneer Paulus het kan, hij de Schrift zal citeren, maar dit maakt de afwezigheid van citaten, daar waar het geheimenis van het evangelie en de daaraan verbonden waarheden worden uiteengezet, des te meer opmerkelijk.

De lofprijzing (16:25-27) vat de belangrijkste onderdelen van het evangelie samen en voegt de beide delen van de brief samen, namelijk: "mijn evangelie" en de onthulling van een geheim. Samen vormen zij Gods doel, Zijn macht voor redding, die verkondigd moet worden, niet in hoofdzaak aan de kerk, maar aan alle natiën, vanwege de gehoorzaamheid van geloof. Er zijn twee geheimen in Romeinen (11:25 en 16:25,26) en deze omvatten zowel de natiën als Israël. Onbekendheid met het feit dat Israël's val de gelegenheid is voor de verkondiging van vrede aan de natiën is, is verantwoordelijk voor het verbergen van een grote karakteristieke waarheid voor de huidige tijd, de waarheid dat de genade van God naar alle mensen toe is gekomen, dat genade heerst en dat God Zijn vijanden uitnodigt met hem verzoend te zijn. Deze Paulinische onthulling is verloren gegaan, of is gedegradeerd tot slechts alleen een gevolg van rechtvaardiging. Een ge-Judaïseerde theologie heeft daarom zelfs nog minder kennis van de verzoening van de wereld, dan van de rechtvaardiging door geloof.

Het niet herkennen van dit geheim in Romeinen heeft zelfs enige hardnekkige verdedigers van de onfeilbaarheid van de Schrift er toe geleid te leunen op de vleeselijke arm van de destructieve criticasters en hun toevlucht te nemen tot hun kaasschaafmethoden. Tot de verkeerde conclusie komend dat het geheim van het evangelie Efezische waarheid is, gissen ze dat de laatste drie verzen van Romeinen, die zo nodig zijn om de structuur te completeren, er later door Paulus aan werden toegevoegd toen hij aan de Efeziërs schreef. Anderen zetten deze lofprijzing na hoofdstuk 14 of elders, enkele latere delen weglatend en zo de hele integriteit van de brief aan de kaak stellend. Van de driehonderd manuscripten van Romeinen, voorzover niet beschadigd, geeft er niet één de brief incompleet en in de ons bekende volgorde weer, met één uitzondering: de laatste lofprijzing. De leidende hoofdletters echter en een overzicht aan oud bewijsmateriaal zetten de lofprijzing waar we ze nu staat. Het hele probleem komt voort uit het vroege verlies van kennis over het geheimenis van het evangelie, toen hele gemeenschappen Paulus verlieten (2Tim. 1:15). De pioniers van de studie van de geheimenissen zijn niet geheel zonder schuld, doordat ze toestonden dat hun "Efeze-theorie" hen om liet zwaaien in de richting van de vernietigende Schriftkritiek.

Als we, om wille van de discussie, aannemen dat deze verzen "de toon zetten in het leerstellig onderwijs, dat wordt opgepakt en verder uitgewerkt in Efeze", en

dat ze door Paulus werden toegevoegd aan Romeinen nadat hij de brief aan Efeze had geschreven, dan zouden we er op willen wijzen dat zo'n toevoeging de onthullingen van Romeinen en Efeze onlosmakelijk met elkaar verbindt, en zeggen dat wat God verbonden heeft geen mens uit elkaar mag halen. Maar de lofprijzing is een integraal deel van Romeinen, opgetekend toen de brief werd geschreven, rechtvaardiging en verzoening samenbindend. Deze beide worden ten volle in de kern van deze brief ontwikkeld, en zijn niet ontwikkeld in de brief aan Efeze. Het geheimenis van het evangelie is heel anders dan de geheimenissen van Efeze, hoewel ze er op gebaseerd zijn.

Om deze passage te begrijpen moeten we het verschil leren zien tussen *verzoening* en *wederzijdse verzoening*. Het eerste is een vertaling van het zelfstandig naamwoord *katallagee*, te vinden in Rom. 5:11; 11:15 en 2kor. 5:18,19, waarvan de werkwoordsvorm is *katallassoo*, twee maal te vinden in Rom. 5.10 en verder in 1kor. 7:11 2Kor. 5:18,19, 20. Het laatste wordt weergegeven met het werkwoord *apokatallassoo*, te vinden in Efe. 2:16; Kol. 1:20, 21. Helaas worden beide woorden in de populaire versies vertaald met *verzoenen*, wat een probleem veroorzaakt; want wanneer we denken aan *wederzijdse verzoening*, dan denken we aan het verwijderen van vervreemding bij *beide* van elkaar vervreemde partijen. Dit is waar van het laatst gebruikte woord in de Schrift, maar niet van het eerste. God heeft door de dood van Zijn Zoon een verzoening bereikt voor Zijn vijanden. Dit is van Gods kant gezien verleden tijd en afgedaan. Het was nodig omdat vijandschap niet alleen de mens van God vervreemdt, het vervreemdt ook God van de mens. Een heilige God kon niet anders doen dan Zijn overtredende en opstandige schepselen behandelen als vijanden, totdat hun overtredingen waren afgehandeld. Maar nu rekent Hij de mensheid hun overtredingen niet aan, omdat Hij ze toerekende aan Christus en zo de wereld met Zichzelf verzoende. Wanneer God door middel van Zijn ambassadeurs uitnodigt, dan is dat een oproep aan Zijn vijanden om zich af te keren van hun vijandschap en de verzoening te aanvaarden waarin God heeft voorzien en die Hij heeft bereikt. Wanneer ze dat doen is wederzijdse verzoening een feit.

Het thema van deze passage wordt gevonden in de eerste twee verzen. Het luidt dat rechtvaardigheid en vrede tezamen de gelovige aanspraak geven op de heerlijkheid van God. Onvermijdelijke kwellingen wissen deze verwachting niet uit, maar bevestigen ze, 3:4, omdat ervaring leert dat de diepste grond van verwachting wordt gevonden in de ons bekend gemaakte liefde van God, 5; bewijs van Gods niet te evenaren liefde aan degenen die het niet verdienen wordt gegeven in 6-8; gevolgd door een uiteenzetting over het feit van de rechtvaardiging door bloed naar een zekere redding van toekomstige wraak, 9; en een verklaring van de verzoening van vijanden tot de blijvende veiligheid van de wederzijds verzoende in verenigd leven met Christus, 10; tot hoogtepunt gebracht door een huidig roemen in God Zelf als gevolg van de wederzijdse verzoening.

1.

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, mogen vrede hebben met God

door onze Here Jezus Christus,
(CV)

De triomfantelijke gevolgtrekking dat we nu vrijgesproken zijn van alle beschuldigingen en rechtvaardig verklaard zijn, wordt uitgedrukt in de woorden *gerechtvaardigd uit het geloof*. Christus' verzoenend werk is voor wat ons betreft niet voor niets geweest. Dit komt omdat Hij niet faalde. Als er iemand veroordeling onderging, dan was het Hij Die tot zonde werd gemaakt! Indien de dood iemand permanent kon vasthouden, dan moet het wel Degene zijn geweest Die stierf onder de zonde. Maar God wekte Hem op en ontving Hem in heerlijkheid, daarmee Zijn rechtvaardigende daad bekrachtigend. Toch moet onze feitelijke rechtvaardiging niet los gezien worden van geloof. Geloof brengt ons altijd in een direct en onmisbaar contact met God. Het is persoonlijk vertrouwen in Hem, gebaseerd op de onthulling over wat Hij is. Het is onze verzekering dat een God zoals Christus ons laat zien, ons vertrouwen waard is. Zoals ongeloof onrechtvaardig is, zo is het een rechtvaardige zaak voor het schepsel en de zondaar om zijn Schepper en Redder te vertrouwen. Wij die geloven zijn volkomen rechtvaardig in Christus Jezus en mogen nu doorgaan naar de vrede, er aan denkend dat Gods rechtvaardigheid de fundamentele gift is. We mogen vrede hebben met God. Het merendeel van de manuscripten geeft de voorkeur aan "we mogen hebben", of, zoals anderen het weergeven "laat ons hebben". De eerste weergave geeft een voorrecht weer, de andere is een aansporing. Aan "Wij hebben vrede" uit de oudere versies wordt door velen de voorkeur gegeven op grond van wat zij denken dat sterk intern bewijs is. Maar wanneer we zien dat vrede iets meer is dan alleen het gevolg van rechtvaardiging, en dat het een apart en onderscheiden deel is van onze redding, dan is het interne bewijs in harmonie met dat van de manuscripten. Mogelijk was onbekendheid met het geheimenis van het evangelie bij de schrijvers die de leeswijze "wij hebben vrede" aanhingen, oorzaak voor deze vergissing.

Eerst rechtvaardigheid, dan vrede, dat is Gods vaste orde. Rechtvaardigheid is zo verschillend van vrede, dat in de Levitische code het zondoffer en het vrede-offer heel verschillend zijn. Hoewel deze geen voorafschaduwing zijn van onze rechtvaardiging en verzoening, dienen ze wel om het verschil tussen beide aan te geven. Het zondoffer gaf de natie en het individu een rechtvaardige plaats, zodat God voor weer een jaar in hun midden kon verblijven, maar ze gaven het volk geen toegang tot God en geen omgang met Hem, zoals het vrede-offer wel deed. Net zoals wij, die gerechtvaardigd zijn, vrede met God mogen hebben, zo mochten zij, of mochten zij niet, hun vrede-offer brengen. Terwijl het zondoffer het volk van veroordeling bevrijdde, zo was het vrede-offer het enige offer waaraan de offerbrenger zelf deel nam. Eerst kreeg God Zijn deel, en dan feestte de offerbrenger van het zelfde offer waarvan een deel God al had bevredigd. Zo werd hij dicht bij God gebracht en had hij omgang met Hem. Het is door Hem, het Offer, dat we toegang, verzoening en vrede hebben met God. Israël heeft in het vrede-offer samengevat wat de waarheid van verzoening was voor een volk dat uit Egypte werd bevrijd. Het geheimenis van het evangelie, echter, voorziet voor een wereld vol vijanden. Israël's vijanden waren ook Gods vijanden en Hij behandelde ze ook als zodanig. Onze vijanden zijn met Hem verzoend en Hij en wij zoeken toenadering in plaats van vechten. Wij hebben een vredesambassade

voor de wereld, terwijl Israël nationaal terzijde is gezet en voor wat het evangelie betreft vijanden van ons zijn(Rom. 11:28). Als individuen mogen zij verzoend worden.

Daarom wordt vrede toegevoegd aan rechtvaardigheid en is karakteristiek voor het evangelie dat Paulus predikte. Nergens is vrede gelijkwaardig aan rechtvaardigheid. In Galaten wordt niet over verzoening gesproken, want zij die twifelen over rechtvaardiging kunnen de verzoening niet genieten. In Efeze wordt er vanuit gegaan dat rechtvaardiging er is, daarom is verzoening er prominent aanwezig. Christus maakt vrede, predikt vrede, en Hij is onze Vrede(Efe. 2:14-16). Het resultaat is wederzijdse verzoening en toegang tot de Vader. Vanwege onze wederzijdse verzoening mogen we vrede hebben met God. Het voorzetsel *pros*, naartoe, geeft richting aan een onderwerp. Het beschrijft de houding tot God van hen die in genade toegang hebben, na geantwoord te hebben op de uitnodiging: "Weest verzoend met God". Zo mogen we voor altijd de huidige verwerkelijking genieten die iedere schaduw van vijandschap en vervreemding heeft verwijderd en waardoor we vrijuit naar onze God mogen toe gaan. Net zoals God eerst naar een vervreemde wereld toe ging, die met Zichzelf verzoenend, zo mogen wij, wanneer we van onze kant onze vijandschap hebben uitgebannen, Hem benaderen en, op het moment en voortdurend van nabij, met eerbied intieme omgang hebben met onze Vriend. Christus is onze Vrede, God is de Vredemaker, Die Zijn blijdschap deelt met Zijn nu verzoende vijanden. Dit vers verteld ons van een mogelijke verwerkelijking, het volgende van een duurzame werkelijkheid. Het mogelijke wordt niet altijd door ons verwerkelijkt. Vele sterke krachten pogen ons te weerhouden van de vreugde van de verwerkelijking van het duurzame feit dat onze vrede met God is gemaakt.

2.

door Wie wij ook de toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Dit vers stelt de voorwaarde voor onze vrede met God. De termen "ook", "toegang", "deze genade", "wij staan" vragen onze aandacht. *Wij hebben ook toegang verkregen*. Het *ook* zegt iets over wat we hebben verkregen door onze Heer Jezus Christus, bovenop wat we mogen hebben door Hem(let op de werkwoorden). *We mogen hebben*(vers 1) is tegenwoordige tijd, en de handeling is incompleet en voortgaand, maar de werkwoorden "hebben verkregen" en "wij staan" zijn voltooid tegenwoordige tijd, met voltooide handeling, waarvan het belang is dat toegang en staan zijn verkregen en permanent de onze zijn. Het is door Hem dat ze de onze zijn geworden. Hij is het Die ons in een toestand van genade brengt en ons een permanente plaats geeft in de aanwezigheid van God. *Toegang door geloof* is het tegengestelde van afstand, vervreemding, vreesachtigheid en wantrouwen die ons karakteriseerden. Het woord wordt drie maal gebruikt(Rom.5:2; Efe.2:18; 3:12), en verzoening is altijd hetgene dat ons het recht verschaft tot God te naderen. In het derde geval wordt toegang verbonden met stoutmoedigheid en vertrouwen.

Deze genade is niet onze genadevolle rechtvaardiging. Het is de genade van

verzoening, die ons binnen brengt in de onbezoedelde zonneshijn van Gods aanwezigheid. Het is niet het voorrecht van een zoon die nooit zijn vader heeft beledigd, maar het wordt gegeven aan hen die weglopers en vijanden waren en alle recht verspeeld hadden, die op geen enkele wijze ergens nog recht op hebben. Deze genade houdt zich bezig met vijandschap, niet met onrecht; ze bewerkt vrede op de zekere grond van de dood van Gods Zoon, Die ons in de vrede en nabijheid van God brengt. Wanneer we ze ontvangen wordt onze onnatuurlijke innerlijke strijd met God volkomen uitgebannen, en smachten onze verzoende harten met een vurig verlangen naar liefde tot onze God en Vader. *Waar in wij staan*, of: waarin we gesteld zijn, toont aan dat de grond waarop we staan niet geloof is maar genade. We hebben toegang door geloof, maar het fundament staat op de solide basis van de liefde van God voor ons toen we nog zondaren waren, rechtvaardiging in Zijn bloed en verzoening met God toen we vijanden waren. Door Christus hebben we door geloof toegang tot deze plaats. In een ander verband en tot een ander volk wordt gezegd: "U staat in geloof." Dit wordt niet tot heiligen gesproken, maar tot volkeren die zijn geënt op de olijfbom en wier afvalligheid waarschijnlijk is. Zij die in het geloof staan hebben veel reden om te vrezen (Rom. 11:19-24). De aangesprokenen in onze tekst hebben niet de hachelijke voetstap van een draadloper, die altijd het onmiddellijk gevaar loopt te vallen. Alles hangt af van zijn zenuwen en kunde. Want ons verzekerd is niet het geloof, maar goddelijke genade. Op dit punt aangekomen worden de woorden "geloof" en "geloven" losgelaten en, met één uitzondering, niet meer gebruikt tot hoofdstuk negen. In de uitzondering hebben de woorden "wij geloven" de betekenis van overtuigd worden (6:8). De rechtvaardigheid van God ontvangen hebbend en vrede hebbend door geloof, wordt de zekerheid van onze uiteindelijke redding vastgelegd in Zijn leven: "doordat Hij leeft" (vers 10).

Zo dubbel zeker is onze plaats in deze genade, dat *we mogen roemen in de verwachting van de heerlijkheid van God*. Dit roemen is niet nutteloos, noch heeft het ook maar iets van de onplezierige associaties die het woord nu heeft. Het is niet om niet wanneer we roemen in God (vers 11; Psalm 34:2). Spreekwoorden zoals die ons verbieden onze kippen te tellen voordat de eieren zijn uitgekomen, en er ons aan herinneren dat er heel wat verloren gaat tussen het kopje en de lip, zijn hier niet van toepassing. Tegen alle aanvallen van de tegenstander staat Gods redding onaantastbaar zeker. De vraag die rijst is: Is zonder enige omzetting of innerlijke verandering, zonder de verandering van ongelof en vijandschap naar actief geloof en toenadering tot God, onze redding verzekerd? Het antwoord luidt dat het zó zeker is, dat we mogen roemen in de verwachting van Gods heerlijkheid. Het doel van de rest van deze paragraaf is te bewijzen dat we vol vertrouwen en zonder de vrees van beschaamd te worden, mogen jubelen in dit vooruitzicht. Ooit hadden we gebrek aan de heerlijkheid van God, maar nu rechtvaardigheid en vrede zijn gekomen kan niets ons meer uitsluiten van Zijn heerlijkheid. We hoeven niet langer bevreesd te zijn voor kwaad uit de hand van God, maar vreugdevol vooruitlopen op onze toegang in Zijn heerlijkheid, waarvoor onze intrede in Zijn genade ons heeft voorbereid. We hebben een hoogtepunt bereikt! Genade kan ons niet meer geven dan de heerlijkheid van God. Andere onthullingen kunnen ons misschien meer zaken laten zien over de heerlijkheid, maar ze kunnen ons niet hoger brengen.

3,4.

En niet alleen hierin, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt,
4 en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop;

Maar hebben de beproevingen die we ondergaan niet de neiging het vertrouwen of ons roemen te verminderen? Het antwoord is: *Niet alleen.., maar ook*. In tegenstelling, ze voeden onze zekerheid! *Wij roemen ook in verdrukkingen*, hoewel ze het tegendeel zijn van Gods heerlijkheid. Het meest gezegend is de bediening van de beproevingen voor hen in de school van de genade. Geen levensfilosofie gaat verder dan de Stoïcijnse heroïsche uithouding. Alleen genade maakt vreugde en roemen tijdens beproevingen mogelijk. *Daar wij weten* introduceert de schone gevolgen die de vruchten zijn van beproevingen. Rechtvaardiging en vrede zijn er geen producten van. Zij worden niet verkregen bij bekering, maar tijdens de uren van beproeving die onze harten oefenen; ze maken ons los van alles waarop we ooit hebben geleund en maken ons vast aan God, onze huidige Helper. Beproeving brengt *volharding* voort, de volharding van verwachting(1Thess. 1:3), die, zonder geprikkeldheid of klagen, heldhaftig draagt wat God zendt als deel van alles wat Hij uitwerkt tot ons voordeel. Zulke volharding produceert *getestheid*, want hij die door beproevingen heen gaat die een slap geloof zouden ontmoedigen, is in de werkelijkheid gekomen. Dit is de kwaliteit van de veteraan die door conflict heeft ondervonden dat hij nu iets heeft dat hij eerder niet had, en die de kracht heeft bewezen van de arm waarop hij leunt. Zo brengt genade *verwachting* voort. Verwachting, zo volkomen gerechtvaardigd door onthulling, wordt nu bevestigd door ervaring. De geestelijke genaden die tijdens beproeving worden verkregen bewijzen de echtheid van ons geloof. Dat ons geloof leeft wordt bewezen door het feit dat we voortgang maken tegen de vijandige stroming van deze eeuw in, en we niet, zoals dode vissen, meedrijven met de stroom. Voor ons denkt Paulus niet aan de mogelijkheid van falen. Zoals een door de storm geschudde boom, die een sterkere vezel kweekt en zichzelf dieper wortelt, zo volharden wij. In het proces van beproeving staat de liefde van God ons bij, en onze blijvende houding is die van iemand die, eenmaal het zicht op het heerlijke onderwerp gevangen hebbend, volhardt en nog dapperder vecht vanwege de zekerheid van zijn zaak.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 10

door G.L.Rogers

Onze vaste verwachting - vervolg Hoofdstuk 5:5-11

5.

en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is,

Verdere redenen voor zekerheid worden in de overblijvende verzen van dit deel van de brief gegeven. Aan de redenen gebaseerd op rechtvaardiging en vrede, in 1 en 2, en de bevestiging van deze verwachting als de vrucht van onze beproevingen, in 3 en 4, wordt nu de liefde van God toegevoegd als de ultieme grond voor verwachting. *Verwachting is niet vernederend* voor ons, niet nu en niet in de toekomst. "Verwachting" is een betere vertaling dan het vertrouwde en hoog vereerde woordje "hoop". Een meisje dat geen onmiddellijk uitzicht heeft mag *hopen* te trouwen, zelfs als ze geen vriend heeft; ze *verwacht* te trouwen wanneer ze verloofd is. Onze verwachting is zo zeker, dat een vurig vooruitzien gerechtvaardigd is. We zullen nooit beschaamd worden en belachelijk gemaakt worden omdat de uitkomst minder is dan onze verwachtingen. Veel eerlijke en oprechte gelovigen die tijdens de laatste eeuw geprobeerd hebben de datum vast te stellen voor de terugkomst van de Heer, zijn tot schande gemaakt. God faalde niet; de uitleggers faalden! Het is gevaarlijk vertrouwen te stellen op iets of iemand anders dan God en Zijn Woord. Doet men dat wel, dan nodigt men een vernederende desillusie uit, maar verwachtingen die gebaseerd zijn op Gods Woord, en niet op menselijke interpretatie, zullen ons nooit beschamen.

Zekerheid van redding is nodig om de heilige te verlossen van slaafse angst. Totdat hij verzekerd is van uiteindelijke redding, is alles wat hij doet in relatie tot God, ontsierd en bedorven door een geest van angst en zelfzuchtige inspanning om zichzelf veilig te stellen. De heilige is zonder zekerheid, wat niet anders is dan geloof in het evangelie, niet een echte aanbieder. Daarom worden hier, om het vaste grond te geven, de feiten van het evangelie nog eens samengevat, en ze doen ons allemaal bezig zijn met God. "Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt"(Ps. 130:4;NBG). Dat wil zeggen, vergeving maakt het mogelijk God te dienen met een eerbiedige vrees, terwijl, voordat men Gods gunst leerde kennen, mensen geregeerd worden door een slaafse vrees. We moeten onze zekerheid kennen voordat we God op aanvaardbare wijze kunnen dienen.

Omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is. De liefde van God, zelf-ontsprongen en zelf in stand houdend, is het motief achter de verlossing die Hij heeft bewerkt, en is de diepste grond voor ons vertrouwen. Het is de wortel waaruit de schepping en de redding voortkomen. Het komt als genade naar de

zondaren, rechtvaardigheid en vrede brengend. Het is de sleutel van de paradox dat we mogen roemen in beproeving. Haar genadevolle karakter is bewezen door Christus' dood voor zondaren en vijanden. De liefde van God is zo in deze elf verzen en in onze harten uitgestort, dat we verzekerd voor Hem mogen staan. Dat het hier gaat over Gods liefde voor ons, en niet over onze liefde voor Hem, wordt aangetoond omdat het uit Zijn hart in het onze wordt uitgestort, en omdat de navolgende verzen ons het karakter tonen van Gods liefde, niet van die van ons. Liefde is van God; God Zelf is liefde. Er is geen echte, pure liefde dan van God. Alle liefde is afgeleid van die van Hem. Als een mens echte liefde voor God heeft, dan kan dat maar op één manier worden verklaard: "wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem"(1Joh. 4.16). Zo'n liefde kan niet bestaan zonder dat we liefde én zekerheid in ons ontvangen. Maar het is opmerkelijk dat hoewel Paulus spreekt van de liefde voor God van de heiligen, hij niet over zijn eigen liefde voor God spreekt. Hij geeft er de voorkeur aan te spreken over Zijn liefde: "Hij die van mij houdt" en "Zijn grote liefde waarmee Hij van ons houdt."

In onze harten uitgestort is. Het werkwoord bevat de gedachte aan rijke overvloed. Het gevolg is de meest grondige overtuiging van het feit van Gods liefde, ingeweven in onze harten. Dit is niet overwegend een emotionele ervaring, maar een dwingende en overwinnende overtuiging. Het hart is de zetel van begrip, wil, en gevoel. Ooit sidderden onze harten bij het vooruitzicht God te ontmoeten, maar nu Zijn liefde bekend is gemaakt geeft het Godgerichtheid aan ons denken, voelen en bestemming, en roept een verwachting op die naar Hem verlangt.

Door de Heilige Geest, die ons gegeven is. Afgezien een terloopse verwijzing, is dit de eerste maal dat de Heilige Geest wordt genoemd, en hier loopt Paulus niet vooruit op de waarheid die in hoofdstuk acht staat. Het is door Zijn Geest dat God mededeling doet over Zichzelf, Zijn leven, de dingen van Christus en de kennis van de waarheid. Hoewel het inwonen van de Geest alles wat we op den duur zullen lezen bijbrengt, is het enige dat ons nu voor ogen staat de uitstorting van de liefde van God in onze harten. De kennis van die liefde wordt aan ons overgedragen door middel van de presentatie van het evangelie van God over Zijn Zoon. Niet als abstracte waarheid, maar persoonlijk en levend gemaakt door de Geest, wekt het geloof op. Wanneer Christus wordt verkondigd wordt de Geest ontvangen door het horen van geloof(Gal. 3:2). Het gevolg is een kennis van de liefde van God voor ons, waarop een beroep kan worden gedaan als grond van verwachting. De ogen van ons hart worden verlicht en we vinden Gods liefde in het evangelie, in onze harten gegoten, waar de Geest verblijft.

De verzen 6-10 zijn één stuk opeenvolgende redentatie, waarin de Geest's onthulling van Gods liefde met de meest overtuigende logica wordt geanalyseerd en gepresenteerd. Het nauwe verband tussen dit pleidooi en de verklaring in vers 5 wordt getoond in het woord *want*(7), dat wat vooraf ging verbindt met wat volgt. De liefde van God wordt bekend gemaakt door Zijn daden. Het is door de presentatie van de feiten van Gods offer en prestaties voor ons dat Zijn liefde in onze harten uitgegoten wordt en onze verwachting van heerlijkheid gegrondvest. De Geest zegt: "God hield van je toen je zwak was en oneerbiedig en zondig, door de dood van Christus bewijs leverend van een liefde die mensen aan elkaar niet geven, zelfs niet wanneer ze toch ons respect en afhankelijkheid zeer waard

zijn, en zelfs niet wanneer liefhebbende toewijding onder hen z'n absolute hoogtepunt bereikt. Het is Gods eigen liefde, die boven alle vergelijk uitgaat, die Hij aan jullie harten aanbeveelt in de dood van Christus. Goddelijke liefde omarmt je terwijl je zelf zwak en oneerbiedig bent en zondaren willen het niet logenstraffen, nu dat ze gerechtvaardigd zijn. Daarom zou je geen angst moeten hebben dat je opnieuw onder Zijn toorn komt. Verder zal een liefde die het ultieme offer brengt ten behoeve van haar vijanden, je nooit in de steek laten nu je vrienden bent geworden. Deze constante, onverdiende en onuitblusbare liefde wordt aangetoond in de objectieve feiten van je redding en aan je bekendgemaakt door innerlijke onthulling in jullie harten."

6.

Want Christus stierf toen we nog zwak waren, nog overeenkomstig de tijd, ten behoeve van de oneerbiedigen. (CV)

God zette zich in voor onze verlossing toen we op ons slechtst waren, met alles op een aan ons dat Zijn verontwaardiging en vijandschap kon oproepen, en zonder ook maar iets dat Zijn liefde aantrok. Geen gelovige kan ooit weer zo onattractief en onverdienend zijn als hij was toen God Zijn grootste bewijs van Zijn liefde voor hem gaf. De liefde van God moet altijd het fundament zijn voor ons vertrouwen. Wanneer we als gelovigen tot een betere kennis komen over onszelf, omdat we dan onze zonden zien in het licht van Gods heiligheid, is het voor ons moeilijk aan te begrijpen dat Hij ons met iets anders dan afschuw kan bezien. Een gewekt geweten kiest de zijde van de verontwaardiging van God en verwacht geen liefde. Maar God heeft lief *terwijl we nog zwak zijn*. Nu, in onze nieuwe verhouding tot Hem, zijn we sterk, maar dat is niet de reden waarom Hij van ons houdt. Als dat de reden zou zijn, dan zouden we aanleiding hebben te vrezen dat we bij ieder bewijs van blijvende zwakte we Zijn liefde kunnen verspelen. Ons totale onvermogen ten aanzien van de eis van de morele wet moet in de heilige God wel gevoelens opwekken van walging en minachting, maar dat het Hem ook tot medelijden bewoog is bewijs van Zijn liefde. Het is voor een mens moeilijk te geloven dat hij niet in staat is goed te doen. Israël twijfelde vaak aan Gods vermogen om te verlossen, maar ze schenen niet te twijfelen aan hun eigen vermogen om een rechtvaardige wet te houden. Ze zeiden, in hun zelf-onwetendheid, "Alles wat Jehovah heeft gesproken zullen wij doen." Eén van de doelen van het geven van de wet was de mens zijn morele zwakheid te leren, en dit was bedoeld om hem voor te bereiden het evangelie te geloven, wat Gods kracht is voor redding. Het was toen *wij* nog niets van deze kracht van God wisten, toen *wij* nog verstoken waren van de ware krachten van geestelijk leven, dat God al van ons hield. *Nog overeenkomstig de tijd*, dat wil zeggen, ten tijde dat de menselijke zwakte zichzelf had bewezen door tijdens vele testen te falen. Dit is een favoriete gedachte van Paulus. In Gal 4:1-4 wordt aangegeven dat de door God vastgestelde tijd voor het zenden van Zijn Zoon, als het passende moment in de menselijke geschiedenis, lag na de binding en blootstelling onder de wet. Het geschikte moment voor Christus' dood voor ons wordt hier verbonden aan onze morele zwakheid en oneerbiedigheid gedurende de tijd dat Hij voorbijging aan de straf voor zonden die voordien gebeurden onder de verdraagzaamheid van God(3:25).

Toen we ons in zo'n toestand bevonden, en in het juiste tijdsgewricht, *stierf Christus ten behoeve van de oneerbiedigen*. Zwakte toont noodzaak aan en doet een beroep op goddelijk medelijden, maar oneerbiedigheid is een absolute zonde die Gods verontwaardiging uitlokt. We moeten over de dood van Christus denken als verzoenend, want Hij stierf onder de vloek. Hier wordt niet de dood van Gods Zoon genoemd, maar van Zijn Christus, Zijn Gezalfde Profeet, Priester en Koning. Dit is een officiële titel en het is in Zijn officiële capaciteit dat Christus stierf voor de oneerbiedigen. Hij stierf voor hen zodat genoegdoening werd gedaan aan de eisen van het recht. Liefde kan niet z'n gang gaan voordat Gods rechtvaardigheid is gestaafd, zoals het ging door Christus' dood(3:25,26). Het is niet door Zijn leven of leer, of door morele overreding dat we werden gered, maar door Zijn dood. De morele invloed theorie van Christus' dood vindt nergens in de Schrift ondersteuning.

7.

Want niet licht zal iemand voor een rechtvaardige sterven; maar misschien heeft iemand nog de moed voor een goede te sterven.

Gods liefde overstijgt de uiterste menselijke toewijding. In twee gevallen wordt liefde veronderstelt tussen mens en mens. In het eerste is het nauwelijks denkbaar, en in het tweede geval is het moeilijk voor te stellen, maar toch is het niet onmogelijk, het is een *misschien*, dat *iemand nog de moed heeft om te sterven*. In een enkel buitengewoon zeldzaam geval kan de toewijding van de mens, in z'n hoogste vorm, rijzen tot deze hoogte. Dit illustreert het buitengewone karakter van Gods liefde, vergeleken met zulke nobele en zeldzame bewijzen van liefde, zoals die in de menselijke geschiedenis te zien zijn. Een immense morele afstand scheidt het heroïsche zelf-offer van een mens ten behoeve van een persoon die de belichaming is van goedheid en adellijkheid, van Gods offer voor de zwakke en oneerbiedige. Menselijke liefde wordt bewogen door de verdienste van de geliefde; Gods liefde offert zich op voor hen die zonder goedheid, rechtvaardigheid, vroomheid, of morele kracht zijn. Misschien dat sommigen onder ons, zoals Prisca en Aquila, durven te sterven voor Paulus of een andere geliefde, maar wij zouden niet ons leven opofferen voor een verachtelijk persoon(Rom. 16:3,4).

8.

God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.

God echter, door tegenstellingen tonend hoe groot Zijn liefde die van de mens overstijgt, *bewijst zijn liefde jegens ons*. De tegenwoordige tijdsvorm wijst er hier op dat God ons zet in de richting van de dood van Christus en de gevolgen daarvan, als het blijvende bewijs van Zijn liefde. Daarin wordt Zijn liefde in haar ware karakter getoond. *Zijn liefde* wordt gesteld tegenover die van de mens. Het is de Zijne, niet tegenover die van Christus, maar in tegenstelling tot alles wat onder de mensen liefde wordt genoemd. *Doordat Christus voor ons gestorven is*. Zijn dood is de daad waarmee God Zijn weergaloze liefde bewees. Zijn

bijzondere aanbeveling is dat Hij ons liefhad *toen we nog zondaren waren*, zonder enige progressie in de richting van het goede waarvoor mogelijk een mens ten behoeve van een ander zou willen sterven. Dit zinsdeel zou verbonden moeten worden met *toen we nog zwak waren* uit vers 6, en *toen we vijanden waren* uit vers 10, want het fundamentele feit waarop dit pleidooi voor de zekerheid van onze redding rust, is dat God ons zonder voorwaarde liefheeft. *Wij* hebben hen lief die voor ons persoonlijk aantrekkelijk, geestverwant of liefdevol zijn, maar *God* hield al van ons toen we niet goed, maar opstandig en zondig waren. Misschien is ons in onze jeugd geleerd dat God van ons zou kunnen houden als we ons goed zouden gedragen, maar het feit is dat Hij van ons houdt terwijl we nog slecht zijn. God heeft Christus liefgehad en gekruisigd voor de meest kwade onder de mensen. Zijn liefde is net zo groot voor de ene zondaar als voor de andere. Waar de mens zichzelf opoffert, daar kijkt Paulus naar God die Christus offert. Het offer van Christus is voor God het offer van Zichzelf, anders zou de liefde van God minderwaardig zijn aan die van de mens. Zelfzuchtige en zondige wezens kunnen de intimiteit van de liefde tussen God en Zijn Zoon, die Christus' lijden tot Gods eigen offer maakte, niet vatten (Rom. 3:25; 8:32). Christus is het beeld en het Woord van God. Alles wat Hij deed, alles wat Hij is, en alles wat Hij opofferde en leed laat God aan onze harten zien.

Wat een commentaar op de blindheid en stompzinnigheid van de zonde wordt gevonden in het feit dat God, Die liefde is, het nodig zou hebben om Zijn liefde aan te bevelen aan schepselen die van die liefde afhankelijk zijn voor alles wat ze nodig hebben! Wat is het een weergaloze liefde die niet anders verlangt dan de dood van de Christus, de Zoon van god, om zich op een passende wijze aan te bevelen! Wat is het een genadevolle liefde die zich buigt naar hen die haar niet verdienen! Wanneer een man of vrouw trouwt beneden zijn of haar stand, dan is de verrassing groot en wordt er door sommigen zelfs van afwijzing gesproken. Maar toch blijven zulke mensen apathisch tegenover de aanbeveling van de genadevolle, minzame liefde van God die zich neerbuigt tot ons niveau. *Wet beveelt, liefde smart*. God heeft zo lief, dat Hij Zijn vijanden uitnodigt en een reiniging brengt om de liefde van de onwaardigen te winnen (2Kor. 5:20; Efe. 2:9). Zijn doel is om onze onwetendheid en achterdocht uit te bannen en het fundament voor ons vertrouwen te leggen in de kennis van Zijn liefde. Zijn liefde is uniek, en verschilt net zoveel van wat wij liefde noemen als Hij van ons verschilt. Aangezien ze niet is opgewekt door iets dat liefdevol is in een mens, wordt ze ook niet geblust door al de zonde en vijandschap van de mens. God is liefde en Zijn liefde kan net zo min sterven als Hij.

9.

Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn.

Veel meer... derhalve. Het *derhalve* markeert de ware gevolgtrekking van de bewijzen van liefde die we al ontvangen hebben. Het zou zeer vernederend zijn onszelf veroordeeld te vinden op de dag van Gods verontwaardiging. Bewijs dat zoiets onmogelijk is wordt nu gegeven. Paulus' pleidooi gaat van groot naar klein. Het eerste werk van God voor onze redding is groter dan het laatste werk.

Aangezien Hij al van ons hield toen we hulpeloze zondaren waren, en Hij toen het hoogst mogelijke offer bracht, hoe zal het dan wel niet zijn, nu we *thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn*? In vergelijking met wat God heeft gedaan voor de oneerbiedige en onrechtvaardige, zal wat Hij voor de gerechtvaardigden moet doen gemakkelijk zijn. Het grootste probleem is niet hoe een rechtvaardig persoon aan toorn kan ontsnappen, maar hoe God Christus kon offeren voor zondaren en ze door enkel geloof kan rechtvaardigen. Als zulke liefde werd getoond toen we goddeloos waren, zal dan diezelfde liefde hen, die God rechtvaardig heeft verklaard, niet beschermen tegen de verontwaardiging die komt over hen die onrechtvaardig zijn? Dit is wat men een *a fortiori* bewering noemt, een bewering van een lagere naar een hogere reden. God heeft een hogere aanleiding om de gerechtvaardigden te redden van verontwaardiging dan Hij heeft om zondaren lief te hebben. Andere verklaringen van dit soort zijn te vinden in 8:32; Matt. 6:30 en Luc. 11:13. De hoogste taak van de Godheid, de rechtvaardiging van hen die verontwaardiging verdienen, is meer dan succesvol afgesloten. In vergelijking hiermee is de al het andere gemakkelijk. *Nu gerechtvaardigd is*, aan de ene kant, tegengesteld aan de tijd toen we nog zondaren waren, en, aan de andere kant, verwacht het oordeel. We zijn niet in de toekomst, maar nu al, vrijgesproken en rechtvaardig verklaard. De toestand van rechtvaardig zijn is volkomen onverenigbaar met toorn. God is rechtvaardig, daarom kan Hij geen verontwaardiging doen komen over de rechtvaardigen. Hiermee wordt het onmeetbare verschil aangetoond tussen wat God heeft gedaan en wat Hij nog moet doen.

Het is niet de liefde, en ook niet de verzoening, maar rechtvaardiging die redt van toorn, en die rechtvaardiging is *in Zijn bloed*. Sir Robert Anderson heeft onze aandacht gevestigd op het feit dat in de symboliek van de Schrift, "bloed" betekent dat de dood is *toegepast*. Ons wordt gezegd dat we zijn gerechtvaardigd door bloed, omdat dat bloed is *toepast* door geloof. Als er zou staan "door Zijn dood", dan zou het waar zijn voor het hele menselijke ras. De dood van het Paaslam leverde bloed, maar dit moest worden *toegepast* om redding te verkrijgen. Rechtvaardiging is door bloed en is voor gelovigen, maar verzoening is door de dood van Zijn Zoon en is voor de hele wereld! Het bloed is verzoenend, bevredigend en rechtvaardigend voor de goddelijke rechtvaardigheid. Hoe veel liever zal God in de dag van Zijn toorn de rechtvaardige redden dan de onrechtvaardige? Hoe veel meer mag een rechtvaardig mens verwachten aan de toorn van God te ontkomen, dan dat God dat vreselijke offer voor hem zal lijden toen hij onrechtvaardig was? Laat hem die de waarde van Gods Christus en van Zijn kostbaar bloed kan meten ons vertellen hoe veel eerder wij door Hem gered zullen worden van de toorn.

Van de toorn die ons zo volledig door Paulus, die er meer over zegt dan alle andere schrijvers tezamen, is beschreven, is de gerechtvaardigde mens gered. Dit is de fundamentele redding. Zou er geen toorn zijn, dan zou al het schrijven van de eerste vier hoofdstukken nutteloos zijn geweest. De hoofdvraag voor zondaren is niet hoe we onszelf vrij kunnen maken van zonden, waarvan we weten dat ze schade aanrichten. De grootste vraag is: "Hoe kan een zondig mens rechtvaardig worden voor God?" God heeft ons het enig mogelijke antwoord gegeven. Menselijk redeneren zou zeggen: "Als God mij genadevol heeft gerechtvaardigd, en als ik

niet in liefde en goede werken antwoord geef, dan verdien ik als een ondankbaar wezen weggeworpen te worden." Maar deze tegenwerping is hier niet aan de orde. Er zit een kleine waarheid in, en we zullen er over spreken als het onderwerp over dienstbaarheid aan de orde komt. De taal van het evangelie is deze: "Ik rechtvaardig je omdat ik van je houd, en door liefde heb ik Christus in Zijn bloed voorgesteld als jouw rechtvaardigheid. Ik ken Zijn waarde en van Zijn bloedstorting en ben tevreden. Wanneer jij ook tevreden bent met Hem en Mij vertrouwt, dan zul je van alle vrees voor de toekomst worden bevrijd."

Verwachting van heerlijkheid is niet gebaseerd op het antwoord van de heilige aan God, maar op de macht van God. Het is niet zo dat de zondaar buiten werken om is gered en de heilige door Zijn werken. Wij hebben een vrije huidige redding die zekerheid geeft voor de toekomst. Werken voor redding worden door sommigen bij de ene deur uitgesloten en bij de andere binnen gelaten. *Werken hebben altijd te maken met dienstbetoon, nooit met redding!* Gods rechtvaardigheid buiten werken der wet om is onze enige redding van de verontwaardiging; het wordt de onze door geloof. De Romanistische leer die rechtvaardiging baseert op het nieuwe leven is in tegenstrijd met de Schrift.

10.

Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft.

Nu verandert het thema van rechtvaardigheid naar vrede, van rechtvaardiging naar verzoening. Het nieuwe betoog loopt parallel aan dat van de verzen 6-9. Helaas zien veel uitleggers in vers 10 slechts een "zwaardere herhaling van het betoog in vers negen." Zo'n verklaring laat onbekendheid met het geheimenis van het evangelie zien. De feiten en betogen van deze twee verzen verschillen in ieder aspect, behalve dat ze beide beginnen met de liefde van God, en de methode van de twee betogen loopt van een kleinere reden naar een grotere. Drie onderdelen worden aangegeven. In het verleden waren we vijanden toen God van ons hield, in het heden zijn we verzoend, en in de toekomst zullen we in Zijn leven gered worden. Liefde die met weinig aanleiding in het verleden het grotere werk deed, vijandschap verwijderend en ons in deze genade bracht, heeft meer reden om het kleinere werk te doen dat hen veilig behoudt die al verzoend zijn. Dit is opnieuw zo'n *a fortiori* betoog. Als God Zijn Zoon niet spaarde, maar Hem opgaf om Zijn vijandschap met Zijn vijanden te verwijderen, zal Hij dan niet, nu dat Hij die vijanden heeft verzoend, ze veilig behouden door het leven van die Zoon? Deze taak is relatief eenvoudig en onuitsprekelijk zoet voor Hem Zelf. Zal Hij niet voor Zichzelf de vreugde grijpen van het voleinden van de redding van hen die Hij zo heeft liefgehad?

Het verschil tussen rechtvaardiging en verzoening is bij iedere stap opmerkelijk. God onthult verontwaardiging tegen oneerbiedigheid en onrecht; Hij laat geen verontwaardiging zien tegen Zijn vijanden; Hij verzoent ze allemaal met Zichzelf. Zondaren zijn niet verzoend, ze zijn gerechtvaardigd als ze geloven. Vijanden op zich zijn niet gerechtvaardigd; ze zijn verzoend, zelfs als ze vijandig blijven en

ongelovig. Gods vijandschap is verdwenen; Zijn toorn blijft zolang zondaren eigenwijs blijven. Zoals Christus stierf toen we nog zondaren waren, zo was het ook dat toen we verzoend werden toen we nog zondaren waren. De dood van Christus maakte rechtvaardiging mogelijk; het maakte van verzoening een werkelijk feit voor de hele wereld. God bereikte dit, buiten het geloof van de mens om, door de dood van Zijn Zoon. De gevolgen zijn: rechtvaardigheid in het ene geval en vrede in het andere. De respectievelijke zaken zijn redding van verontwaardiging door rechtvaardiging, en redding zoals die is opgesloten in het leven van Christus, waarvan het laatste alles inhoudt dat in de navolgende hoofdstukken over ons leven in eenheid met Christus wordt beschreven. De wereld is verzoend, maar niet gerechtvaardigd. Verzoening verwijdert Gods vijandschap; rechtvaardiging verwijdert Zijn verontwaardiging. De wereld is verzoend, maar alleen gelovigen zijn gerechtvaardigd. Verzoening bevrijdt niet van toorn. Paulus predikt zowel toorn als verzoening. Er is niets onverenigbaar met het prediken van toorn en de verkondiging dat God vrede heeft met de wereld. Daarom moet verzoening, die zich bezig houdt met vijanden aan wie God Zijn liefde heeft getoond, niets wijzigen aan Zijn onthulling over de verontwaardiging over de zonden van de mensen. *Hij houdt van vijanden, Hij haat zonde!* Zoals Hij de zonde sloeg in de persoon van Zijn geliefde Zoon, zo is Hij er tegen daar waar Hij het vindt. Rechtvaardiging is door bloed, en dit moet, voordat ontsnapping aan toorn mogelijk is, worden toegepast door geloof; verzoening is door een dood die allen aangaat(2Kor. 5:14), ze onder het regime van de genade brengend, en die zij mogelijk tevergeefs ontvangen(2Kor. 6:1,2). God heeft de wereld verzoend, maar totdat de strijdvraag over zonde en ongelooft is geregeld, kan er geen wederzijdse verzoening zijn. Alleen de gerechtvaardigden kunnen de verzoening ontvangen. Verzoening spreekt van Gods vriendelijke houding tegenover Zijn vijanden; wederzijdse verzoening omsluit de wederzijdse vriendschap van de heilige die de verzoening heeft *ontvangen*. De kern van wederzijdse verzoening is niet de houding van God, noch die van de heilige; het is Christus onze Vrede. In Christus maakte God vrede. Christus is de Vrede die God heeft en die Hij ons aanbiedt. Iemand die Christus niet heeft, kan geen vrede met God hebben.

Rechtvaardiging handelt met zonden op een legale wijze; verzoening handelt met vijanden op een persoonlijke wijze. Van een rechter mag niet worden gevraagd enig persoonlijk gevoel te hebben tegen de persoon die berecht wordt, zelfs wanneer er wederzijdse vijandschap bestaat. Tijdens de rechtszitting mag er geen persoonlijk geschil bestaan. In de mate waarin persoonlijke gevoelens binnendringen, loopt hij gevaar onrechtvaardig te worden. Liefde of vijandschap moeten niet bij rechtspraak betrokken worden. Bij de aanklacht van zondaren, worden "vijandschap" of "vijanden" niet genoemd(1:18-3:20), noch wordt er ergens van verontwaardiging gesproken in verband met verzoening. Recht en verontwaardiging van God hebben te maken met Zijn regering, net zoals bij menselijke regeringen(13:4,5). Vijandschap is persoonlijk en kan daar bestaan waar oordeel niet aan de orde is. Van elkaar vervreemde vrienden brengen de oorzaak van hun vijandschap niet naar de rechtbank, behalve als er enig onrecht is gedaan dat onder haar jurisdictie valt. Zelfs tussen vrienden moet recht gesproken worden, en totdat dat is gedaan zal er over de vriendschap een wolk hangen, hoe vriendelijk ook de houding van beide partijen is; vandaar dat

rechtvaardigheid aan vrede voorafgaat.

Dat nu pas in Romeinen voor het eerst melding wordt gemaakt van verzoening doet ons veronderstellen dat de eerste lezers van deze brief de waarheid al hadden geleerd, zoals die meer volledig wordt uiteengezet in 2Kor. 5:14-21. In vers 21 van die passage is rechtvaardiging, beknopt weergegeven, de basis van verzoening. Er is de nauwst mogelijke relatie tussen beide, maar ze worden niet met elkaar verward. Verzoening moet niet worden verward met rechtvaardiging, noch met bedekking, loskoping, pardon, verlossing, heiliging of welke andere fase van redding ook. Bij verzoening is God het onderwerp en de mens het doel. *We werden verzoend* en *verzoend zijnde*, zijn, net als "gerechtvaardigd zijnde", passieve werkwoorden. God handelt, de mens niet. Gods vijandschap naar de mens is opgehouden te bestaan, maar de vijandschap van de ongelovige mens blijft bestaan. Onze kan van de zaak is volledig en met opzet buiten zicht gehouden.

Het bewijs van Gods liefde moet worden gevonden in wat Hij heeft gedaan. Om hier ons antwoord te noemen zou niet van toepassing zijn op een betoog dat onze veiligheid geheel baseert op de liefde van God, waaraan we niet kunnen toevoegen. Het sterke punt is dat we verzoend werden *toen we vijanden waren*. Het zelfstandig naamwoord "vijanden" is ook passief. God zag ons als *vijanden*, en de dood van Gods Zoon ten behoeve van de mens stelde God in staat Zijn vijandschap weg te doen. Het heeft niet de vijandschap van de mens weggenomen. Zonder die dood kan God, Die heilig is, niet anders dan vijandig zijn tegen Zijn opstandige en aanvallende schepselen. Rom. 11:28 laat ons tegelijkertijd dezelfde mensen zien als *vijanden* en *geliefden*; zij zijn als natie opzij gezet en worden als vijanden behandeld, terwijl ze als verkozen volk de voorwerpen zijn van Gods liefde. Als natie worden ze behandeld als vijanden die buiten de verzoening staan. Als individuen mogen ze, net als Paulus en alle anderen die hun Joodse positie verliezen, de verzoening ontvangen die er is voor de hele wereld. Nogmaals: de verzoening van de wereld is niet onverenigbaar met de verontwaardiging die dit ongelukkige volk nu al negentien eeuwen achtervolgd (1Thess. 2.16).

Het instrument van verzoening is *de dood van Zijn Zoon*. Als we letten op het verschil tussen de gebruikte titels, dan zien we dat Christus de officiële titel is, terwijl "Zoon" spreekt over een persoonlijke relatie tot God als Vader. We vergeten niet dat "in Christus was God verzoenende". Beide zijn natuurlijk waar, maar de titel Zoon benadrukt het aspect van de liefde, het ontzagwekkende van het offer van de liefde en de diepte van haar buiging, zoals in 8:32. De dood was een officiële daad, maar het was ook dat wat een liefde aanbeveelt die redt, wat het ook kosten moge. *We zullen behouden worden in Zijn leven*(CV), zet de positieve kracht van leven tegenover de negatieve kracht van de dood, als een veel grotere zekerheid om te redden. In de kracht van Zijn leven, wat een zegevierende overleving is van het uiterste dat zonde in al zijn vormen kan doen, zullen wij gered worden. Het gaat hier niet om redding van verontwaardiging. Dat was al geregeld bij onze rechtvaardiging. We zijn nu een stap verder. Deze frase loopt vooruit op de leer van de hoofdstukken zes tot acht. De gelovige is in hoge mate verbonden aan de Levende en onze Redder werkt altijd voor hen die in Hem

zijn. We hebben het legale aspect gezien en het aspect van de liefde, en worden nu geïntroduceerd in het levens-aspect van redding. Het einde van het pleidooi van de Geest voor de liefde van God is bereikt. We zijn nu klaar om de gevolgen die ze voor ons heeft te aanschouwen.

11.

en dat niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben.

En dat niet alleen, niet alleen zullen we in de toekomst gered worden, maar we roemen er nu al over! Met de herhaling van deze woorden, waarmee ook vers drie begint, wordt het onderwerp van het roemen weer opgepakt. Hoewel we op zo'n gratis en genadevolle wijze zijn gerechtvaardigd dat het alle roemen in onszelf uitsluit, is het de hoogste perfectie in iemand die nog niet verheerlijkt is om in God te roemen. Redding is niet alleen maar negatief, zodat we van de toorn gered zijn; het is positief zodat we toegang tot- en onbedekte vrede met God mogen hebben. We zijn in afwachting van de overwinning die we geleerd hebben te verwachten. Maar dit alles is alleen mogelijk *door onze Heer Jezus Christus*. In de toekomst mogen we nooit vergeten wat we onze Heer schuldig zijn, noch kunnen we ooit zonder Hem voor God staan. Alleen in Hem zullen we in staat zijn het doorzoekende licht van Gods aanwezigheid te verduren. *Door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben*. Dit stemt overeen met de verzen één en twee. We verwerven geen verzoening, of maken het, maar we *ontvangen* het. Gods vrede, net als Zijn rechtvaardigheid, is een gift. Dat feit bewijst dat verzoening niet een verandering in onze houding naar God is. Wanneer we de verzoening ontvangen worden we veranderd, uiteraard, maar verzoening spreekt alleen van Gods werk en veranderde houding. Het Nieuw-Testamentische begrip verzoening is een ander dat uit het Oude Testament.

We hebben een hoogtepunt in de brief bereikt. Andere fasen van redding zullen gepresenteerd worden, maar we zullen de al gelegde fundamenten niet verlaten, noch zal nog komend onderwijs datgene wat we gezien hebben tegenspreken of wijzigen.

Rechtvaardigheid, vrede en heerlijkheid zijn een zekerheid voor allen die geloven.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 11

door G.L.Rogers

Raciale Zonde en Redding Hoofdstuk 5:12-21 (deel A)

Allesomvattendheid is een onderscheidende karakteristiek van het evangelie van de Onbesnedenheid, net zoals exclusiviteit dat is van het evangelie van de Besnijdenis. Paulus heeft vastgesteld dat Gods rechtvaardigheid "voor allen" is, niet slechts "op allen die geloven", en dat de reden daarvoor is te vinden in: "Want allen hebben gezondigd"(3:22,23). Abraham is in zijn onbesnedenengeloof het grote voorbeeld van de komst op allen die geloven. Alleen Adam kan dienen als illustratie hoe het voor allen is, buiten geloof om. Abraham, als het patroon van rechtvaardigend geloof, en als de vader van alle getrouwen, maakt nu plaats voor Adam, de universele vader en type van de Laatste Adam als universeel Redder. Het is in zijn relatie tot het hele ras, niet lettend op geloof, dat Christus vergeleken en gecontrasteerd wordt met Adam en de Tweede Mens en de Laatste Adam wordt genoemd. Als onze relatie met Adam en de Laatste Adam wordt gepresenteerd, wordt geloof niet genoemd, noch is het een factor die bekeken moet worden.

Er wordt in de prediking van Besnijdenis niet naar Adam's zonde verwezen. Als de Laatste Adam is Christus niet een bedienaar van de Besnijdenis, Hij is bedienaar van de mensheid als mens. Daarom, zoals we hebben gezien, ging Paulus in de loop van zijn betoog voorbij aan de familie van Israël als geloofsfamilie. Nu laat hij de geloofsfamilie even liggen om ons te betrekken bij de hele menselijke familie, zich niet storend aan alle onderscheid dat ze verdeelt. Dientengevolge verschijnen de termen Jood, heiden, Israël, de volkeren, besnijdenis en onbesnedenheid niet meer totdat de uiteenzetting van het evangelie tot z'n hoogtepunt is gebracht in hoofdstuk acht, en het probleem van Israël's huidige verwerping op besliste wijze wordt opgepakt in de hoofdstukken negen tot elf.

Het menselijk ras wordt gezien als een eenheid, waartoe Adam en Christus op gelijke wijze een universele relatie hebben. Gods twee mensen, hun respectievelijke daden en de gevolgen van daarvan voor allen, worden op ernstige wijze neergezet als de twee grote groepen feiten die in essentie met universele veroordeling en universele rechtvaardiging verbonden zijn. De andere mensen zijn passieve ontvangers. Er zijn slechts twee acteurs en twee beslissende daden. In dit opzicht is het ras niet verdeeld in zij die gered zijn en zij die verloren gaan, zij die geloven en zij die niet geloven. Er wordt niet aangedrongen op aanspreekbaarheid voor zonde of de noodzaak te geloven; er is geen dringende aansporing om een persoonlijke relatie aan te gaan met Christus, tenminste niet in de verzen die we nu onder ogen hebben.

Een goed gezegde is dat God slechts twee verantwoordelijke mensen heeft en dat alle anderen een soort pygmeeën zijn die aan hun broekriem bungelen. In dit

deel van Romeinen is dat waar. Slechts twee mannen hebben de loop der geschiedenis van het menselijk ras *radicaal* beïnvloed. Alle andere daden zijn ingesloten in hun beider daden van respectievelijk ongehoorzaamheid en gehoorzaamheid. De toestand en gezindheid van vlees of geest die de daden van alle andere mensen motiveren, hebben hun bron in een van deze twee. Niemand kan meer kwaad doen dan Adam deed. Hij bracht meer schade aan God toe dan wie dan ook. Hij doodde meer mensen dan wie dan ook, want hij doodde ze allemaal. Door één daad van ongehoorzaamheid zond hij zichzelf en zijn nageslacht op de spekgladde zeephelling van de vernietiging. Hij maakte het graf tot eindstation van zijn ras. Alleen de Laatste Adam kan net zoveel treffen als Adam deed, maar Hij bereikt meer, want Hij neutraliseert niet alleen die destructieve daad van de eerste mens, maar ook alle verschrikkelijke gevolgen.

Gods rechtvaardigheid en vrede, zoals die wordt overgebracht op gelovigen, en het geven van zekerheid van heerlijkheid werden aangetoond en tot een hoogtepunt gebracht in het voorafgaande deel van deze brief. Er valt niets toe te voegen aan wat werd gezegd over de persoonlijke waarden van deze geschenken. Hun raciale waarden worden nu uiteengezet. Niet alleen is ieder individu van het ras in beeld, maar de paragraaf bestrijkt het hele veld van menselijke geschiedenis. Geschiedenis heeft drie grootse afdelingen, te weten: van Adam tot Mozes, van Mozes tot Christus, en dan vervallen de namen van Adam en Mozes geheel en alleen één naam blijft over: die van Jezus Christus, onze Heer.

Het onderwerp is Christus en Zijn werk. Als Paulus plotseling van zijn vreugdevolle roemen in God overstapt naar de donkerste en meest trieste ramp in de menselijke geschiedenis, dan is dat alleen opdat hij het in onmiddellijk contrast kan stellen met de *overvloed* aan licht en blijdschap die voortvloeit uit de genade die in Christus is, Die een ramp omzet in een glorieuze triomf voor God en mensheid. Als we ons een weinig bezig moeten houden met Adam's overtreding en de vernietigende gevolgen daarvan voor allen, dan is dat alleen dat ons zo getoond kan worden dat de rechtvaardigheid van God zich in Christus op gelijke wijze aan allen zal uitstrekken.

De gelijkheden en ongelijkheden, de gehoorzaamheid en de ongehoorzaamheid zijn duidelijk, zei het kort, uitgeplozen. Eén van de twee wordt in ieder vers gevonden. Ze zijn *gelijkheid* en *overvloed*. Adam doodde allen. Christus kan in deze niet meer doen dan Adam, maar Zijn redding is gelijk in omvang aan de vernietiging die door Adam werd aangericht. Als Christus' prestatie wordt vergeleken met die van Adam met betrekking tot de aantallen die het betreft, dan is er altijd sprake van gelijkwaardigheid. Maar wanneer het resultaat van Christus' werk wordt gecontrasteerd met de gevolgen van Adam's overtreding, dan is er altijd overvloed. En de overvloed is altijd aan Christus' kant! Christus was bestemd om veel meer te doen voor ieder kind van Adam dan Adam deed. De voordelen die van de Laatste Adam werden ontvangen zijn omgekeerd evenredig met de ramp die door de eerste werd veroorzaakt. Alleen intrekking van wat sommigen de "Adamische" zonde en dood noemen zou niet de "veel meer's" van deze passage verklaren, noch roepen om de overvloed van genade die zonde overstijgt. Voor zover het aantallen betreft is er gelijkheid, maar waar het

genade, leven en rechtvaardigheid betreft is er de ongelijkheid van overvloed.

De scherpzinnigheid van vele kundige commentatoren heeft zich uitgeput in wat iemand genoemd heeft: "de fijnheid en ingewikkeldheden van een van Paulus' meest duistere passages." De passage is inderdaad diepzinnig en bezit de onpeilbare diepte van Gods woord, waarvoor we zeker zeer nederig moeten zijn. Dat fijnheid, ingewikkeldheid en duisternis gevonden zullen worden, wordt door niemand die bekend is met de geschiedenis van de interpretatie van deze passage betwijfeld. Maar deze behoren eerder bij de commentaren dan bij de tekst. Gods woord verhuult de waarheid niet. Alleen dat onthult hem. Indien er duisternis is, is het dan niet juist deze te zoeken bij de lezer? En beveelt zo'n bekentenis niet serieuze pogingen aan om enige van deze duisterheden op te helderen? We moeten deze passage met een eerlijk hart, verstandelijke oprechtheid en vrijheid van de boeien van traditionele theologie benaderen, en, bovenal, met gebed voor geestelijke intelligentie, om te kunnen waarnemen wat God zegt. Mochten we falen, dan zouden we het falen eerder moeten toeschrijven aan ons gebrek aan geestelijke kracht, dan aan duisternis van het geïnspireerde woord. De waarheid van de zaak kan verborgen zitten in de woorden die een professor citeerde voor een student, die een werkelijk groots stuk literatuur op verkeerde wijze bekritiseerde: "U heeft niets om mee op te halen, en de put is diep."

Komen onze grootste problemen met deze passage niet voort uit de vooronderstellingen waarmee we ze benaderen? We bepalen al voordat we ze lezen wat ze moet onderwijzen. We hebben een heilig klein bundeltje van ideeën waaraan de Schrift moet voldoen of anders gekruisigd worden. We zijn er niet zo zeker van dat de Schrift datgene betekent wat ze ronduit zegt, maar we zijn wel zeker van datgene dat we voortdurend, sinds onze jeugd, hebben geleerd. Is het voor ons mogelijk Gods Woord te benaderen als iemand die nog van niets weet? Dat moeten we inderdaad doen, want onze theologie, indien ze van het populaire soort is, is veel te afgesloten geworden om nog de ruimte van deze onthullingen toe te kunnen laten. En we moeten met alle middelen die we hebben wegvuchten van wat mensen "de algemene teneur van de Schrift," noemen, omdat het betekent dat we zullen proberen deze onbeperkte genade binnen de grenzen van ons middelmatige verstaan van de Schrift te persen. Nogmaals, waarheid moet op juiste wijze worden toegediend. Waarheid moet in haar juiste plaats worden gehouden, als we ze niet willen verdraaien. Bijvoorbeeld: deze brief leert op de meest positieve wijze de goddelijke verkiezing, maar toch is deze passage niet verkiezend, maar universeel in haar doel. De waarheid van verkiezing zal niet in deze passage passen. Haar introductie hier is vernietigend. Maar aan de andere kant zijn deze en andere woorden misbruikt om de waarheid van Gods verkiezende methode in de huidige tijd tegen te spreken. Verkiezing en universele redding worden beide nadrukkelijk geleerd, maar indien ze niet op de juiste wijze worden gescheiden en foutief toegepast, zijn ze wederzijds vernietigend. Als ze niet verward worden door foutieve plaatsing, dan worden ze als aanvullend gezien. Adam kan onmogelijk iets minder vertegenwoordigen dan het ras. Abraham vertegenwoordigt op correcte wijze de gelovigen. Laat ons ook streng alle andere vreemde waarheden uitsluiten terwijl we over dit deel nadenken. Zulke waarheden als geloof, bekering, vergeving, goddelijke verontwaardiging, het werk van de Geest, uitnodiging en aansporing horen hier

eigenlijk niet. "De eerste wet van de hemel is: orde." Ze komt voor in alle daden en woorden van God. Niets is meer ordelijk dan het betoog van Romeinen. Maar wanorde karakteriseert min of meer het werk van zelfs de beste leraren die niet de orde van de Schrift erkennen. Waarmee zal dan een mens zijn onderwijs op orde brengen? Door daartoe oplettend te zien naar Uw Woord!

De volgende structuur kan helpen de overeenkomst te zien tussen de vijf hoofddelen van de passage, en toont de wisselende vergelijkingen en contrasten.

VERGELIJK:	12-14 gelijk ..zo is ook
CONTRAST:	15 Maar.. niet - veel meer
CONTRAST:	16,16 Een niet zoals - veel meer.
VERGELIJK:	18 Derhalve - zo ook
VERGELIJK:	19 Want - zo ook
CONTRAST:	20 zonde neemt toe - genade is meer dan overvloedig geworden.
VERGELIJK:	21 opdat, gelijk - evenzo

We zien dat er vier vergelijkingen zijn en drie contrasten, Geen structuur, hoe symmetrisch ook, mag worden toegestaan de tekst te beperken. Een structuur kan een hinderpaal zijn die iemand er van weerhoudt de feiten te erkennen. Een feit is van meer waarde dan de meest fantastische structuur. De student zou er goed aan doen zijn eigen analyse te maken. Iedere afwijkende analyse kan veel waarheid in zich dragen. De inspanning zal beloond worden.

De verzen 12-14 introduceren een vergelijking die niet afgemaakt wordt. Er wordt maar één zijde van een uitgebalanceerde verklaring gegeven; de andere zijde wordt verondersteld(12). Deze zijde van de vergelijking wordt dan uitgelegd en ondersteunt door de overweging dat daar waar geen wet is, er ook geen overtreding is en daarom geen doodstraf(13). Maar toch regeert de dood over hen die de wet niet hebben overtreden(14). Dit betrekken van allen bij één, tijdens deze periode, is een type van het heden(14).

12.

Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan, waarop allen zondigden; (CV)

Het *daarom* laat zien dat, hoewel het betoog nu overgaat van het individu naar het ras, de lijn van denken niet onderbroken wordt. Dit tweede deel van het hoofdstuk wordt zo met het eerste verbonden, dat ons voorbereid heeft voor de introductie van Adam en het hele ras. Het idee van de verzoening van vijanden veronderstelt de parallel tussen Adam en Christus. De grammaticale verwijzing kan dan wel tot alleen "verzoening" zijn, maar aangezien die gebaseerd is op rechtvaardiging - en aangezien het heersen van genade, die in het nieuwe deel wordt gepresenteerd, ook gebaseerd is op rechtvaardiging - geloven we dat de

verwijzing zo ver terug gaat als tot 4:25. Het deel dat we nu bekijken is daarom het theologische centrum van de brief; het bevestigt alle voorgaande universele verklaringen; het onthult het geheimenis van het evangelie en opent de fontein van waaruit al het onthullen van het evangelie aan het eind van hoofdstuk acht voortkomt. De hoofdstukken 9-11 zijn een theodicee, of een rechtvaardiging van Gods handelen met het verkozen volk, die terzijde zijn gezet tijdens de verkondiging van de verzoening. Zo'n belangrijk deel vereist een meer complete behandeling dan we in deze notities gewoon zijn te geven.

GELIJK door één mens de zonde de wereld is binnengekomen, *ZO is ook door Eén mens genade de wereld binnengekomen*,
 en door zonde de dood
en door genade leven
 en zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan,
en zo zal leven worden doorgegeven aan de hele mensheid
 waarop allen zondigden
waarop allen deel zullen nemen aan gerechtigheid

Gelijk... allen zondigden. De structuur van deze zin is onderbroken door het weglaten van het belangrijkste zinsdeel. Sommigen hebben gedacht dat Paulus hier, door het vuur en de intensiteit van de gedachte, een slippertje maakte en daarom het zinsdeel wegliet. Maar zijn woorden dragen alle tekenen van zeer nauwkeurig voorafgaand denkwerk. Het missende zinsdeel kan als volgt uit de context worden aangedragen: *Zo kwam door Eén Mens de genade de wereld binnen, en door genade leven, en zo zal leven aan de hele mensheid worden uitgedeeld, waarop allen deel zullen krijgen aan gerechtigheid.* We wagen het te denken dat de intelligentie van onze vrienden ons zal bewaren voor de aanklacht dat we toevoegen aan de Schrift. We zullen geen enkel betoog baseren op de toegevoegde woorden, maar dat ze in de hele context waar zijn kan worden opgemaakt uit de overeenkomsten: zoals *één mens* en *één mens*, *zonde* en *genade*, *dood* en *leven*, *alle mensen* en *alle mensen*, *zonde* en *rechtvaardigheid*. De geïnspireerde woorden hebben geen toevoeging nodig; hun betekenis is glashelder. Paulus offert een uitgebalanceerde zin op, opdat hij de eerste zijde van de mededeling kan neerzetten. De gebroken zin is een literair inspiratiemiddel om onze aandacht te richten op de ontzagwekkende feiten die aan de eerste zijde van de vergelijking worden gepresenteerd. Wanneer deze duidelijk zijn begrepen, dan wordt de gehele rest bewezen door een *zo is ook*. De verzen 13 en 14 zijn een uitweiding die door het navolgend zinsdeel, *waarop allen zondigden*, wordt verlangd; de verzen 15-17 wijzigen de mededeling van 14, *wat een type is van dat wat nog zal komen*, aantonend hoever het type tekort schiet. Daarom zet Paulus pas in 18 de vergelijking in z'n complete vorm neer. *Derhalve* introduceert de allerhoogste mededeling, die het betoog hervat en samenvat over *de ene* en *de allen*. Vers 19 verklaart de samenvattende mededeling van vers 18 en stelt die volkomen veilig. Dezelfde samenvatting van het ras in Adam en in Christus is te vinden in 1Korinthe 15:22.

Door één mens. De nadruk ligt op *één*. Het feit dat dit woord twaalf maal voorkomt geeft er een extra nadruk aan. Twee énen, twee mensen, twee daden, twee pakketten gevolgen domineren deze passage, domineren elk individu, de

geschiedenis, en bepalen de toestand en bestemming van het gehele ras. Er zijn slechts twee mensen, niet een derde. Is er een zodanige verbinding tussen één mens en het ras, dat we voor allen veilig kunnen stellen wat één heeft aangericht? De toepasbaarheid van dit betoog hangt af van de onveranderlijke en onontkoombare relaties die er tussen het ras en zijn respectievelijke hoofden bestaan. Afstamming en solidariteit van het ras zijn geen ontdekkingen van de moderne wetenschap. Dat de mensheid één is en dat allen met elkaar zijn verbonden als afstammelingen van het eerste paar, wordt ons aangetoond in Genesis. De wet van afstamming, die vele modernen erkennen, bevat in de kiem ieder principe dat in Paulus' bewering inhoudt dat de overtreding van die ene voorouder voor de nakomelingen tot gevolg had: onvermogen, veroordeling, en dood, net zoals die andere bewering dat door de gehoorzaamheid van de Ene het ras, waarvan Hij deel was komen uitmaken, begiftigd zal worden met leven en rechtvaardigheid.

Afstammingsaanhangers moeten niet in opstand komen tegen deze waarheid, die zo overeenkomstig is met de door hen erkende principes. Er zijn er een paar die stellen dat het wanstaltig is dat we ons zouden inlaten met en gehandicapt zijn door de zonde van één primitieve mens, maar die wel tevreden zijn met het feit dat hun tekortkomingen aan hen zijn overgedragen door de een of andere hypothetische aap-voorouder.

De verkrijging van zonde en dood uit Adam wordt door Paulus behandeld als een bekend en toegegeven feit, afgeleid van het Genesisverhaal. De letterlijke nauwkeurigheid van het verhaal van de intrede van zonde wordt aangenomen en het hele betoog is er op gebaseerd. Het ras is één omdat het uit één voortsproot.

Adam was eens het ras. Het ras was in hem besloten en kon in hem gedood worden. Eva wordt hier niet genoemd, omdat het punt hier niet is wie er nu het eerst zondigde, maar hoe zonde universeel kon worden in de mensheid. Eva was de eerste die overtrad, maar autoriteit en leiderschap was niet aan haar gegeven. Het hoofd van de vrouw is de man, want de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw is uit de man (1Kor. 11:3,8). Alleen het hoofd kon zonde in de wereld toelaten. Hij deed dat met de volle wetenschap dat het de keus betekende voor het schepsel in plaats van de Schepper. Adam werd niet verleid. Eva werd bedrogen (1Tim. 2.13). Hij luisterde meer naar de stem van zijn vrouw dan naar God. Het was een zware test, zelfs voor een onschuldig mens, en hij verkoos de gift boven de Gever. Hij was niet onwetend van de betekenis van zijn ongehoorzaamheid of van de straf daarvoor. Iedere zondaar maakt precies zulke keuzes. De aanbidding van de zondige mens is het logische onderwerp van Adam's keuze van het schepsel boven de Schepper, of de leugen boven de waarheid.

Christus' leiderschap van het ras brengt een werkelijke vleeswording als het Zaad van de vrouw met zich mee. Zijn autoriteit en leiding wordt niet afgeleid van haar. Het was onlosmakelijk in Hem aanwezig, in Wie de mensheid werd geschapen, Die Eerste is in alle dingen en in Wie alle dingen samenkomen. Een originele zowel als verkregen verbondenheid bindt de mensheid aan de Laatste Adam en geeft Hem de titel en geschiktheid voor de dienst van Middelaar.

Zonde is de wereld binnengekomen. Zonde wordt hier als een persoon voorgesteld en wordt gezien als een geheel. Ze komt binnen door één enkele overtreding. Zonde is wetteloosheid, het is falen en tekortkomen, gebrek aan eenvormigheid met de geopenbaarde wil van God. Adam's zonde was de weigering onderschikt te zijn aan God. Indien ik gehoorzaam ben aan God op negen-en-negentig punten en Hem niet gehoorzaam op één punt, dan zondig ik net zo als Adam dat deed. De gevolgen tonen aan dat geen enkele zonde onbeduidend is. Adam's ene zonde bracht wanorde en vernieling in een perfect geordende wereld. Het basis-idee van *kosmos*, wereld, is die van orde, systeem en schoonheid. Zonde is de vernielers van al deze. De eerste twee hoofdstukken van Genesis schetsen een herstelde en zondevrije wereld. Zonde kwam binnen als een vreemde kracht die tot dan toe buiten de vernieuwde wereld verbleef. Aandacht wordt gevestigd op de manier van haar intrede. Haar oorsprong is een vraagstuk dat altijd roept om een oplossing, maar het nu ter hand te nemen zou ons te ver afvoeren van ons onderwerp. Als Paulus er nu niet mee omgaat, waarom zouden wij het dan doen? De intrede en het vertrek van zonde is van groter belang. De te stellen vragen zijn: "Hoe kwam deze wrede ziekte over ons?" en "Hoe kunnen we er aan ontsnappen?" Zonde is geen noodzaak, maar is te wijten aan een misbruik van vrijheid. Het is een indringer die uitgewezen moet worden.

En door zonde de dood. Deze bewering zou vandaag de dag overdacht moeten worden, nu de ontkenning van zonde en dood, of het feit van de dood zelf, vrijwel algemeen is onder ongelovigen. We hoeven niet te discussiëren of Adam's zonde nu wel of niet de dood van de lagere schepselen ten gevolge had. Dat valt niet binnen het bereik van dit betoog, dat de grenzen van het onderwerp legt bij Adam en zijn nageslacht. De dood is de straf die over Adam werd uitgesproken voor zijn ongehoorzaamheid (Gen. 2:17; 3:19). Er zijn vele pogingen gedaan om de stem van de Dood, die grote prediker van de vernielingskracht van zonde, te doen zwijgen. "Er is geen dood" is een algemeen aanvaardde ontkenning van het feit dat zonde vernietigend werkt. Het feit te ontkennen of te minimaliseren dat de dood een straf is, is het doen verstommen van een stem die ons de enormiteit en rampzaligheid van zonde verkondigt, en, omgekeerd, daar waar zonde wordt gekleineerd, wordt de noodzaak van redding van zonde genegeerd. Deze ontkenning is gericht op het hart van het evangelie, want als er geen dood is, dan is Christus niet gestorven. Als Hij niet gestorven is, dan is Hij niet opgestaan. Als Christus niet werkelijk stierf voor onze zonden, en als Hij niet werd opgewekt, dan mag Hij wel een Leraar zijn geweest, maar redde Hij ons niet van zonde en dood. Laten we niet terugschrikken om in het lelijke gezicht van de Dood te kijken of te luisteren naar zijn aanhoudende en onophoudelijke gepreek over de gevolgen van zonde.

De mens probeert zijn instinctieve angst voor zijn grote vijand te stillen door reddenaties over overleven en natuurlijke onsterfelijkheid, maar toch zijn ze daarin zelden succesvol. Meer recent hebben anderen beweerd dat de dood natuurlijk is en een noodzaak voor ieder levend organisme, en ze proberen dit te bewijzen met zulke argumenten als dat schepselen al onderschikt waren aan de dood voordat de mens kwam. Ze ontkennen dat zonde het gestel van de mens kon veranderen, zodat hij blootgesteld kon worden aan de dood. Maar dit verzoent hem niet met de dood. Onze instincten en de Schrift beweren dat de dood

onnatuurlijk is en een schande. De dood is een straf, de straf die God uitsprak over zonde. Deze sombere visie werd enigszins verlicht door nu en dan voorkomende lichtflitsen in de Hebreeuwse geschriften, maar men moest wachten tot het evangelie kwam dat een overvloed aan licht werpt op leven en onvergankelijkheid, omdat het redding van zonde en dood proclameerde door de gekruisigde en verrezen Redder.

De tweede dood moet hier niet beschouwd worden. Die begint pas na de opstanding en het oordeel. Dat oordeel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van individuen(1:32). Door dit in dit vers binnen te brengen zouden we een toekomstig oordeel en veroordeling verwarren met de veroordeling die op alle mensen is gevallen, en die zowel de heilige als de zondaar in de dood zal brengen, totdat de Heer ons zal roepen en hen die die dan leven en achter blijven levend zal maken. Paulus brengt alleen de gevolgen van zonde op Adam's nageslacht in zicht die op allen zijn overgedragen, namelijk zonde en dood, met het onvermijdelijk gevolg dat we zondigen.

Zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan. Deze clausule stelt dat zonde de *overdracht van de dood* van Adam tot op zijn verste nakomelingen veroorzaakte, terwijl de volgende clausule, *waarop allen zondigden*, het feit en de wijze van *overdracht van zonde* aan allen toont. Dit vraagt om een nadere overweging, die we in de volgende studie zullen geven.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 12

door G.L.Rogers

In Adam zijn allen stervende

De dood is het totale gevolg en straf die door God aan Adam werd opgelegd voor zijn overtreding. De verbinding tussen zonde en dood werd ooit voor allen uitgesproken toen God de mens de vernietiging liet zien die ongehoorzaamheid voortbrengt. De waarschuwing was trouwhartig en liefdevol. Niets dat de mens kon weerhouden van zondigen werd voor zijn kennis achter gehouden. De hoge straf voor zonde is de dood. Dit is de uiterste straf die iedere zondaar ondergaat, of dat nu in de eerste of de tweede dood is. Maar we overwegen nu alleen de dood waarin Adam zichzelf en ons bracht. Het loon van de zonde is de dood. Dat is het wat op onze Zonedrager viel. Christus stierf voor onze zonden. Het lijden van de Man van Smarten hadden hun voleinding in Zijn dood. De Schrift richt onze aandacht op Zijn bloedvergieten, Zijn dood en Zijn kruis, omdat dit de enige juiste voldoening waren voor de door Hem gedragen zonde. Eén stierf voor[ten behoeve van] allen; Hij proefde de dood voor ieder mens; Hij werd ten behoeve van ons tot zonde gemaakt. Zo ledigde hij de straf voor de zonde. De zonde kan niet meer doen dan de dood op de troon zetten en de Zondeloze slaan, Die het recht had op de troon. Zijn dood liet geen enkele claim van het recht onbehandeld.

Wat is de dood? Het woord komt het eerst voor in Genesis 2:17. Deze passage is zeer verhelderend. Het zegt letterlijk: Want op de dag dat gij er van eet, sterven zult gij stervende. De gedreigde dood moest Adam onmiddellijk na zijn zondigen grijpen, "ten dage dat gij eet."

Er is wel tegengeworpen dat deze dreiging niet ten uitvoer werd gebracht tot, zo'n negenhonderd en dertig jaren later, Adam werd terug gebracht in de aarde waaruit hij was genomen. Maar het proces, *sterven*, begon onmiddellijk en mondde later uit in het dood zijn. Het eerste gebruik van "dood" omvat alle varianten van de betekenis waarmee het woord in navolgende Schriftgedeelten wordt gebruikt. Zij die tegenwerpen dat het niet de betekenis kan hebben van het sterven van de geest, zoals het lichaam, missen het belangrijkste punt van de dreigende straf. Zij schijnen aan te nemen dat de afstammelingen van Adam geboren werden met een vitaliteit die ze niet verspeelden totdat ze zelf zondigden, en daarmee onderschatten ze de vernietigingskracht van de overtreding van die ene! De les die God ons wil laten leren van de ernstige en verstrekkende gevolgen van één zonde wordt op die manier gemist. Dat de mens neergaat in het graf komt omdat de mens sterfelijk wordt geboren.

Dood is het exacte tegendeel van leven. De dood die op Adam en zijn ras viel is de antithese van alle aspecten van het leven dat Christus brengt. Zijn geschenk is niet slechts leven voor het lichaam in de opstanding. De geest ontvangt onmiddellijk leven wanneer Gods evangelie wordt geloofd. Een deel van het geschenk van leven in Christus Jezus is reeds van ons. De geest is leven vanwege

gerechtigheid(8:10). De geesten van gelovigen zijn geëvangeliseerd en gerechtvaardigd. Zij zijn, in Christus, op perfecte wijze aangepast aan God. Maar het lichaam is dood vanwege de zonde. De lichamen van gelovigen zijn nog steeds onder de heerschappij van de dood die Adam inwijdde. Redding begint als proces eerst in de geest en dit was ook de volgorde toen de zonde zijn intrede deed. De crisis van de dood en de verlossing van het lichaam zijn respectievelijk de laatste gevolgen van zonde en redding. De ramp die Adam overkwam maakte hem sterfelijk in geest, zowel als in het vlees. Het scheidde en vervreemde hem onmiddellijk van zijn Schepper, geen hoop op of mogelijkheid van herstel overlatend dan door het beloofde Zaad van de vrouw.

De dood is de allesomvattende, volkomen straf voor zonde. Ieder kwaad dat de mens overkomt neemt deel aan de natuur van de dood en mondt uiteindelijk uit in de dood. Straffen die voor de dood worden opgelegd zijn vaak zeer zwaar, maar wanneer de verwoesting van de dood wordt gezien, zijn ze daarmee vergeleken maar licht. De dood vat alle straffen samen. Een concordante studie van alle woorden die gebruikt worden om de straf voor de zonde aan te geven, zal laten zien dat, terwijl ze soms een kwaad beschrijven dat *minder* dan de dood is, het nooit méér kan zijn. Van zondaren wordt gezegd dat ze afgesneden zijn, opgebrand, verteerd en vernietigd. Kijk eens naar *apollumi*, dat weergegeven kan worden door *vernietigen* of *verloren gaan*. Aan deze weergaven voegt de Authorized Version (King James) *bederven* en *sterven* toe. Omdat mensen verloren *zijn*, dat wil zeggen: vernietigd, is Christus gekomen om ze te redden(Luc. 19:10). Elk van deze woorden kan de ellende beschrijven die het hele ras is toegefallen. Het redden van de verlorenen houdt in: het uitdelen van een nieuw, goddelijk leven. Dood is vernietiging en omvat zowel de geest als het lichaam. Sommigen die toegeven dat God leven kan geven aan de doden, falen in te zien dat dit het redden van de vernietigden is. Indien één van deze woorden iets ergers omschrijft dan de dood, dan rijst de vraag: "Waarom gebruikte God dit niet in Zijn waarschuwing aan Adam?" De ontzagwekkende vergissing is dat mensen niet zien hoe vreselijk de ramp is waardoor het ras is vernietigd. Het is onmogelijk het kwaad van de dood te overdrijven. Dood dooft leven! Een "dood die nooit sterft" is net zo onmogelijk als nonsens. De zegswijze "eeuwige dood", voor sommige zo noodzakelijk, wordt in de Schrift niet gevonden, om over Gods woorden aan Adam maar niet te spreken. Als de dood eeuwig zou zijn, dan zouden haar onderschikten nooit opgewekt kunnen worden. De dood is er door een mens, en zo is ook opstanding er door een Mens. De Mens was beloofd aan de eerste gevallen mens in Eden, als Eén Die zou lijden en overwinnen.

Dood en leven zijn de nalatenschappen van Adam en Christus. Waar de dood de uiterste ramp is, daar is leven Gods allerhoogste geschenk. Leven is Gods geschenk, zowel bij de schepping als bij de redding. Leven is redding. Het is de enige afdoende redding, want het geeft ons, die stervende zijn, wat we nodig hebben: een leven voorbij de uiterste beschadiging en verwoesting die zonde kan verdienen. Zonde en rechtvaardigheid, dood en leven, Adam en Christus, zijn de uitersten van kwaad en goed die we vanaf nu tot aan het einde van het achtste hoofdstuk tegen zullen komen.

Kon Adam iets geweten hebben over de dood waar tegen hij was gewaarschuwd?

Moeten we aannemen dat hij niets wist van de geschiedenis van een bij de nederwerping vernietigde wereld (Gen. 1:2)? Verborg God voor de heer van de schepping wat Hij ons gaf via Mozes en anderen? Uiteraard gaf God hem kennis om het gevaar te begrijpen. Onwetendheid en domheid zijn deel van de straf waaronder we allen lijden. De nog niet gevallen Adam was geen dombo. Nu bereidt de dood zijn slachtoffers voor. Mogelijk kunnen alleen zij die niet door de dood aangetast waren, zoals Christus en Adam, voordat die overtrad, een terechte gruwel voor de dood gehad hebben, net zoals alleen de Zondeloze een volledig verstaan en haat kan hebben gehad voor de zonde. Zonde en dood beroven hun slachtoffers van hun gevoeligheid, zodat zij het bestaan van beide ontkennen. "Er is geen dood" leidt onmiddellijk tot "Er is geen zonde."

12.

Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan, waarop allen gezondigd hebben; (CV)

Zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan. De dood kwam de wereld binnen door zonde en zo, d.w.z. door de zonde van één mens, kwam de dood tot een ieder van ons. De dood werd verspreid toen het ras zich vermenigvuldigde. Universele dood is veroorzaakt door de daad van één individu.

Op dit moment moeten we even de daden van andere individuen vergeten. De verbinding van "één" met "allen" is de overheersende gedachte. De "éné" is actief, de anderen zijn passief. De dood bereikt niet ieder individu door een deur die hij zelf opent, maar door binnen te komen door de deur van de zonde van één man en zo doorgaand naar alle mensen. Het feit dat allen sterven is onweerlegbaar. Hier is de uitleg. Het feit van de overdracht van zonde wordt hier niet gesteld. Onze attentie wordt nu gericht op de overdracht aan allen van de *dood*, want deze dood is het gevolg, niet van overgedragen zonde, maar van Adam's éné zonde. Let op hoe dit feit in de context wordt herhaald en benadrukt: "door de overtreding van één stierven de velen" [de NBG heeft hier "de velen". Dit is onjuist;WJ], "het oordeel leidde van één overtreding tot veroordeling". Ieder kind van Adam wordt geboren met de veroordeling tot de dood op zak. Er wordt soms gezegd dat sommige kinderen, vanwege een boosaardig ouderpaar, "verdoemd geboren" worden. Het lelijke maar fundamentele feit is echter dat we *allen* verdoemd geboren worden, en dat komt niet door iets wat wij gedaan hebben. Deze veroordeling is de erfenis die we van onze eerste voorvader hebben ontvangen. Noch ons eigen boos gedrag of dat van onze recente voorouders heeft ons bij deze dreiging betrokken. Het is zeker waar dat we Adam's kwade voorbeeld hebben gevolgd, maar dat is niet de oorzaak van ons aller dood. Dat Adam's éné zonde de oorzaak is van de raswijde dood wordt ons voortdurend in dit deel voor ogen gehouden.

Er is hier niets om de eens zo populaire, maar nu achtergelaten, theorie te ondersteunen van verworven karaktertrekken. Adam verwierf niets door zonde, hij verloor alles. Hij verloor het leven en stierf daarom. Zonde benam hem zijn vitaliteit, verwarde en bedierf hem. Dood is de afwezigheid van leven, zoals duisternis de afwezigheid van licht is. Zijn verlies van God ontzielde zijn geest en

introduceerde moreel en fysiek verval, dat eindigde in de dood. Al zijn vermogens kwamen verder onder de grens te liggen. Zonde is negatief, het is falen. Het Griekse woord *hamartia*, zonde, is opgebouwd uit twee elementen, ON en DOEL. Het is zoals het missen van een doel in de boogschutterij. Zonde is een tekortkomen of gebrek lijden aan de heerlijkheid van God. Omdat hij afgescheiden was van God, de Bron van leven, nam Adam' vitaliteit af tot de dood intrad, en dit was alles wat hij kon overdragen. Uitsluiting van de Boom des Levens ontnam hem de middelen waarmee hij onsterfelijk had kunnen worden.

Wij delen in Adam's verlies. Zelfs kinderen zijn sterfelijk. Ieder van ons lijdt aan een aangeboren zwakte, omdat de doem van de dood op ieder van de hele mensheid is. Hart, geest en wil zijn verdorven. Toch heeft de mens (nog) niet de limiet van verdorvenheid bereikt. Hij is een schitterende ruïne, en draagt nog steeds het beeld van zijn Schepper. Zijn geweten trilt nog steeds bij de aanraking van goddelijke wet. Hij heeft een instinctief, hoewel wisselend, gevoel voor goed en kwaad, iets dat overblijft van natuurlijke aanhankelijkheid en andere overblijfselen van zijn oorspronkelijke edelheid. Er zijn, als ze er al zijn, maar weinigen die zo kwaad zijn als mogelijk is. Het gevolg van de ramp van de val is voornamelijk in de menselijke geest. "Een dode mens kan niets doen." Een niet-vernieuwde mens kan niets geestelijks doen, maar hij kan het evangelie gehoorzamen en zo geestelijk worden. Hij heeft enige morele kracht. Hij kan eerlijk zijn en fatsoenlijk en weldadig. Juist omdat de wet geestelijk is kan de ongeestelijke hem niet gehoorzamen. Toch kan zijn geest de wet dienen en kan hij oprecht wensen deze te gehoorzamen, zoals zovele verwerpers van Christus dat geprobeerd hebben. Paulus, vóór zijn bekering, was verheugd over de wet van God (Rom. 7:15-22). Christus deelt eerst leven uit aan onze geesten, met als gevolg een vernieuwing van onze verdorven morele vermogens, en verlost uiteindelijk het lichaam, op deze manier het proces omkerend zoals het begon bij de intrede van de zonde. De zonden van de heiligen komen voort uit hun toegeven aan de aard van het vlees, welke de dood is.

Waarop allen zondigden. Er is een grote variëteit aan vertalingen en interpretaties van deze eenvoudige woorden. De letterlijke vertaling die hier wordt gegeven lijkt de enige te zijn die niet in tegenspraak is met de omringende uitspraken. Iedereen heeft persoonlijk en feitelijk gezondigd, en dat deed men als gevolg van hun sterfelijkheid en volhardende morele verdorvenheid. Daaruit komt de dood voort. Dit doodsproces werd aan allen overgedragen, waarop allen zondigden. Dood kanaliseert het falen van Adam naar allen. Er wordt nooit gezegd dat in Adam allen zondigen, maar dat in Adam allen stervende zijn. Laat ons bij de uitspraken van de tekst blijven. Zonde veroorzaakte eerst de dood van Adam. Deze dood, die het gevolg is van zonde, is aan allen overgedragen, en zet hen aan tot zondigen. Door te zondigen bewezen ze dat de dood op hen allen is overgegaan en daardoor werden zij allen tot zondaren gerekend.

"Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van een mens zeer velen zondaren geworden zijn". Alleen de éne zonde van Adam, en niet de zonden die allen begaan hebben, maakte ons tot zondaren. We hadden part nog deel aan de handeling. We zondig(d)en omdat we tot zondaren geworden waren door het verlies van leven en de doorgifte van de dood. Met of zonder onze instemming en

ondanks de wrok die we er over mogen hebben, zijn we tot zondaren geworden door een daad die niet wij niet zelf hebben gedaan en waarvoor wij niet hebben gekozen. Wij lijdten onder de straf voor de eerste zonde, zonder onze toewijding of goedkeuring van Adam's gedrag. Die doodstraf is onvermijdelijk en onontkoombaar op ons geworpen. De hele stroom van menselijk bestaan werd al aan de bron vergiftigd. Het doel van deze hele passage is om aan te tonen dat de dood van allen alleen rust op Adam, en dat net zo zeker, net zo onvoorwaardelijk, leven voor allen zal komen van Christus.

Zonde regeert in de dood. Dankzij de universele regering van de dood zwaait de Zonde de scepter. Door de zonde van de eerste mens regeert de dood over allen. Onze sterfelijkheid geeft grond aan ons zondigen. In tegenstelling tot Adam, die, indien hij dat wilde, in staat was Gods opdracht te gehoorzamen, is geen van zijn nakomelingen in staat volledig te gehoorzamen. De dood heeft ons beroofd van morele kracht, zodat we voortdurend zondigen. Universele dood mondt uit in universeel zondigen. Zonde was eerst de oorzaak van de dood, daarna werd de dood de oorzaak van meer zondigen. Sterfelijkheid en dood zijn de belichaming en uitdrukking van het falen dat zonde ten diepste is.

Omdat de heiligen die levensgeest in Christus Jezus ontvangen hebben nog sterfelijke lichamen hebben, lichamen die dood zijn vanwege zonde, hebben zij altijd de neiging zonden te begaan, naar mate ze nog bestuurd worden door hun vlees. We zullen niet van de aanwezigheid van zonde bevrijd worden totdat het lichaam óf levend gemaakt óf opgewekt zal worden. Volledige redding omvat een zondenvrij en verheerlijkt lichaam.

Zelfs heiligen die gerechtvaardigd zijn, wederzijds verzoend en geheiligd, lijdten onder de dood, omdat ze, als afstammelingen van Adam, veroordeeld zijn tot de dood. Deze veroordeling rust op onze sterfelijke lichamen, die nog niet in Christus Jezus zijn. De heerschappij van de zonde in ons sterfelijk lichaam moet verbroken worden door een wandel in de nieuwheid van het leven. Zonde blijft in ons sterfelijk lichaam, maar ze regeert daar niet wanneer het lichaam als een levend offer aan God is gegeven, en wanneer we door de geest de werken van het lichaam ten dode brengen. Rechtvaardigheid is verbonden met leven, maar het lichaam van de gelovige is dood door zonde.

Joodse theologie, voornamelijk gebaseerd op Genesis 2:17; 3:19,22, stemt in met Paulus dat Adam de dood in de wereld heeft gebracht. Volgens Edersheim volgden de oude rabbijnen niet de leer van de oorspronkelijke zonde en de zondigheid van onze hele aard. Wat zij geloofden wordt weergegeven in de uitdrukking: "God schiep de mens voor onvergankelijkheid.... door de jaloezheid van de duivel kwam de dood in de wereld"(Wijsheid 2:23). Zij schreven de dood toe aan Adam's schuld.

Kan het rechtvaardig zijn om allen, die part nog deel hadden aan Adam's overtreding en die er niets mee te maken willen hebben, ter dood te veroordelen? De vraag zou meer gewicht hebben indien die gesteld zou worden door iemand die, tegen het licht van bekende waarheid, nooit gezondigd had of daarmee had ingestemd. Wanneer zo'n persoon de vraag stelt zullen we een

antwoord opstellen. Nogmaals: Waarom, als mensen door de daad van een ander tot zondaar geworden zijn, zou God dan verontwaardigd zijn? Er is geen melding van goddelijke verontwaardiging in deze tekst. We moeten altijd onderscheid maken tussen zaken die verschillend zijn. *Gods verontwaardiging(1:18) is tegen de afwijzing van herkende waarheid.* De mens kan de erfenis van verdorvenheid niet ontlopen, maar toch is hij wel enigszins in staat om goed te doen. Hij heeft enige kennis van goed en kwaad, hij heeft een geweten en rede, waarop God door openbaringen van waarheid een beroep doet. De mens is niet verantwoordelijk voor wat hij is door geboorte, maar hij is wel verantwoordelijk voor wat hij met de waarheid doet en voor het doen van kwaad waar hij in staat was het goede te doen. Hij is aan oordeel onderhevig, omdat hij de duisternis meer liefheeft dan de het licht.

In het eerste hoofdstuk houdt Paulus zich bezig met persoonlijke en individuele zonden, waarvoor iedere zondaar aansprakelijk is. In het nu onderhanden deel houdt hij zich bezig met zonde, waarvoor alleen Adam verantwoordelijk is. In het eerste geval is het oordeel individueel; hier is het gehele ras aan de orde. Het ras is niet langer op borgtocht vrij, het wacht geen oordeel en een mogelijke veroordeling en onderwerping aan goddelijke verontwaardiging, zoals individuen wel doen. Het oordeel van het ras vond plaats in Eden, de vijandige straf werd toen uitgesproken en begon te worden uitgevoerd. De veroordeling is geen toekomst. Ze is al uitgesproken. De straf wordt nu al toegepast en kan niet worden opgeheven zolang nog één lid van Adam's ras in leven is. Van nature, d.w.z. door de natuurlijke voortgang van de erfelijkheidswetten, zijn we kinderen van de verontwaardiging, die door onze vader en hoofd van het ras werd uitgelokt. Heiligen zijn gered van toekomstige verontwaardiging en straffen voor individuele zonden; maar zowel heilige als zondaar worden, onder de straf van Eden, naar één en hetzelfde lot gebracht. Dat lot is de eerste dood. Het staat niet met dit in verband als er elders gezegd wordt dat er geen veroordeling is. In Adam is er veroordeling en dood. In Christus Jezus is er geen veroordeling. Hij is voorbij zonde en haar doem. De dood zal over Hem niet langer macht hebben. Maar de dood heeft nog steeds macht over onze lichamen, zelfs terwijl onze geesten verlevendigd worden.

Hierin zien we het verschil tussen de geredde en de niet-geredde. Hoewel beide, als leden van het ras, onder dezelfde veroordeling en dood zijn, is de ongelovige niet van het doodsoordeel overgegaan in leven zoals de gelovige dat heeft. Hij is volkomen onder de heerschappij van dood en zonde. Hij ziet de komende verontwaardiging en een tweede dood tegemoet. Maar dit alles is vreemd aan onze tekst. De veroordeling waaronder we geboren zijn kan niet worden terug gedraaid door iets dat we kunnen doen. Ook het evangelie biedt er geen redding uit. Redding gaat verder dan dat. Maar aan de veroordeling voor onze feitelijke zonden, en de toestand die daar het gevolg van is, kan ontsnapt worden door geloof in Christus. Het verschil tussen mensen is het verschil tussen het zijn in Adam of het zijn in Christus. In Adam sterven allen, en naar het vlees zijn we allen in Adam.

Er wordt wel eens tegengeworpen dat het "allen hebben gezondigd" niet kan slaan op kleine kinderen. Het is net zo allesomvattend als 3:23. Het feit van de persoonlijke zonden van allen wordt alleen genoemd om te bewijzen dat allen die

zondigen dat doen omdat ze de dood beërfd hebben. Maar zijn kinderen uitgesloten van verval en dood? Zijn zij niet net zo sterfelijk als hun ouders? De feiten wijzen naar het punt dat de dood doorgegaan is op allen. Het binnendringen van de gedachte van verantwoordelijkheid in deze passage heeft geleid tot het spreken over bepaalde onverantwoordelijkheden, zoals het hebben van de verwachting dat redding aan anderen is ontzegd. Ze beweren dat kinderen en imbecielen, als niet-verantwoordelijke schepselen, zeer zeker door Christus' werk voor het ras gered moeten zijn, terwijl zij die de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben, welke dat ook moge zijn, en niet geloven, voor eeuwig verloren zullen gaan. Zulke mensen moeten wel grote troost ontvangen uit het feit dat imbeciliteit snel aan het toenemen is. Gezegende imbeciliteit! Aan de andere kant moet het wel teleurstellend voor hen zijn, getuige te moeten zijn van de succesvolle inspanningen om de kindersterfte te verminderen.

Er zijn eigenlijk maar twee verantwoordelijk in deze passage: Adam en Christus. De een doet al het mogelijk om het ras kwaad te doen, inclusief de kinderen; de Andere brengt allesoverstijgende genade en leven aan allen, inclusief de volwassenen.

Een paar andere vertalingen moeten hier nog worden genoemd.

(1) "In wie allen zondigden." Dit oude standpunt is nu algemeen verlaten op grammaticale en andere gronden. Er is nooit beweerd dat allen in Adam zondigden. Indien Paulus dat had willen zeggen, dan had hij de woorden "in Adam" kunnen toevoegen, iets wat zij die aan deze visie vasthouden zo nodig vinden wel te doen. Had hij het gedaan, dan zou hij zichzelf hebben tegengesproken, want die uitspraak zou niet in overeenstemming zijn met andere door hem gemaakte. Indien we zeggen dat allen zondigden in Adam's zonde, mogen we dan ook niet beweren dat allen gehoorzaamden in Christus' gehoorzaamheid?

(2) "omdat allen zondigden." Men zegt dat "Allen zijn bezocht met dezelfde straf als Adam, daarom moeten allen het op dezelfde manier verworven hebben als hij." Dit is onmogelijk, ten eerste omdat dit in rechtstreekse tegenspraak is met de vele uitspraken dat één zonde de dood van allen veroorzaakte. Ten tweede: het zou het doel van de hele passage vernietigen, die er voor zorgt dat veroordeling en dood geheel en al op Adam rust, net zoals rechtvaardigheid en leven geheel en al op Christus rust. Ten derde: Paulus laat in het volgende vers zien dat de afstammelingen van Adam, bij de afwezigheid van wetgeving, niet konden zondigen door de overtreding van een wet die dood als straf inhoudt, zoals dat bij Adam het geval was. Ten vierde: de vergelijking met Christus draait om de overdracht van de gevolgen van Adam's daad aan diens nakomelingen, terwijl daarentegen deze interpretatie de zonden van ieder mens voorstelt als de oorzaak van hun dood, en zo voorbij gaat aan de verbinding van het ras met hun hoofd. Ten vijfde: de dood van kinderen zou onverklaarbaar worden door deze interpretatie, want als zij niet verantwoordelijk zijn voor hun zonden en niet in staat zijn te zondigen, dan konden zij nooit de dood op zichzelf brengen door hun eigen daden.

De weergave van de King James Authorized Version("for that all sinned") lijkt veel

op die van "in wie allen zondigden". De redenen voor het verwerpen van de twee eerder genomene interpretaties hebben ook hier evenveel gewicht. De woorden veronderstellen te leren dat Adam's zonde ons aller zonde is. Hoewel er niet gezegd wordt dat allen in Adam zondigden, zegt men: "Toen Adam zondigde, zondigden wij met hem"; "Allen werden sterfelijk door Adam's val, omdat dit zondigen van de kant van Adam, een zondigen was van de kant van allen." Dit betekent dat allen sterven omdat ze op de een of andere manier deelnamen in Adam's zonde. Hiertegen brengen we in dat de daad van Adam niet een daad van alle mensen was, omdat de zijne een intelligente en persoonlijke daad was. Tenzij alle mensen als intelligente personen bestonden in Adam is het onmogelijk dat zij met of in hem handelden. Dat allen deden wat voor hen onmogelijk was, is een denkbeeldige en ongemotiveerde uitspraak.

De eenvoudige, letterlijke weergave van de Concordant Version (on which sinned - waarop allen zondigden) snijdt de Gordiaanse knoop door, en bevrijdt ons van alle verwarrende theorieën over de toepassing van Adam's zonde op alle mensen. Deze moeten kort onderzocht worden in verband met het volgende vers. Nu zou het zo langzaam aan eenvoudig moeten zijn te besluiten welke van deze drie ideeën juist is:

- (1) De dood van ieder persoon komt volledig voort uit zijn eigen zonde.
- (2) De dood van ieder individu komt deels voort uit Adam's zonde en deels uit eigen zonde.
- (3) De dood van allen komt voort uit de toepassing van de straf voor zonde die, in het hoofd, viel op het gehele ras.

Wij stellen dat de laatste de bewering is van vers 12. Het zondigen van allen is het zichtbare bewijs van een onzichtbare dood. Het stervensproces, geërfd van Adam, is de enige bron van zonde in de mensheid. Hij zondigde: allen sterven.

Wij zullen nu de verschillende theorieën bekijken over de beschuldiging van zonde.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 13

door G.L.Rogers

Beschuldiging of doorgave?

Arme, gekwelde, bemodderde Paulus! Hij had, volgens sommige bijdetijdse commentatoren, een groot vermogen om verward te worden. Vaak houdt zijn logica op. Indien iemand zou twifelen dat in Romeinen 5:13,14 Paulus verward raakte en in een doodlopend steegje terecht kwam, dan hebben we de verzekering van twee zeer bekende moderne geleerden dat hij dat zeker deed. De ene zegt: "De apostel vindt de puzzel in vers 13 te hoog voor hem gegrepen, en gebruikt de zin: 'die een beeld is' als middel om terug te keren naar het idee waarmee hij vers 12 begon, dat van de parallel tussen Adam en Christus." De andere zegt: "De dood ging door het hele ras, omdat alle leden van het ras feitelijk zondigden. Zeker, dat laat Paulus hier in de positie gefaald te hebben de verbinding van Adam's zonde met die van de zonde van alle mensen uit te leggen. Misschien was hij zo wel tevreden."

Ongetwijfeld is er hier en daar verwarring! Indien de hooggeleerde heren het bij het rechte eind hebben, dan maakt Paulus hier een fout in zijn denken of anders is hij zo onzorgvuldig geweest in de keuze van zijn woorden, dat hij het tegengestelde zegt van wat hij wilde zeggen. We willen niet zo onbeleefd zijn om de accuraatheid van beide wetenschappers in twijfel te trekken, maar, als Paulus blunderde, waar blijft dan de apostolische inspiratie en leergezag? Wat we veronderstelden was een goddelijke onthulling die als een stuk ijs verdwijnt voor het zonlicht van een superieure verlichting en intelligentie. We zouden behoorlijk dankbaar moeten zijn gered te worden van het blunderen van deze zo incompetente apostel. Maar, als we kijken naar de uitleggers en correctoren van Paulus, dan aarzelen we. De vraag rijst: "Heer, tot wie zullen we gaan?" Heeft niet deze Paulus aan ons het evangelie van God verkondigd aangaande Zijn Zoon? Hebben we niet, met hem, haar kracht van redding ervaren en iets van zijn verlichting mogen delen over de kennis van de heerlijkheid van God in het gezicht van Jezus Christus?

We wenden ons af van deze commentatoren en gaan terug naar Paulus. Hij heeft maar weinig woorden, maar die zijn dan ook helder en gezaghebbend. Als hij de interpretaties zou lezen die zijn vrienden in deze verzen hebben gelegd, dan zou hij waarschijnlijk uitroepen: "Here, hoe zijn mijn tegenstanders toegenomen! Zij zijn met velen die tegen mij opstaan." Neem bijvoorbeeld de uitspraak die hierboven is geciteerd: "De dood ging door het hele ras, omdat alle leden van het ras feitelijk zondigden." Komende uit de bron waaruit het voortkomt, is het zeker geen gewilde verdraaiing, hoewel het wel een rechtstreekse ontkenning is van wat Paulus zegt. De taak van een uitlegger is niet de woorden van mensen te bekritisieren, maar het Woord van God te verklaren. Maar wanneer zijn ongetwijfeld oprechte mede-gelovigen overtuigingen hebben die tegengesteld zijn aan wat de waarheid schijnt te zijn, moet hij proberen een soort verklaring te geven van hun vergissing die hemzelf bevredigt. Het zal zijn taak worden een

onderzoek in te stellen naar wijd verspreide theorieën en afwijzingen die Gods woord verduisterden en verdraaiden. Daarmee instemmend zullen wij nu eerst proberen vast te stellen wat Paulus leert, om dan enkele van de aanwassen van vergissingen aan te geven, die al lange tijd aan het populaire religieuze denken over deze Schriftplaatsen zijn blijven kleven.

13,14

want reeds voor de wet was er zonde in de wereld.

Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.

14 Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad, die een beeld is van de komende.

(Rom. 5:13,14)

Dit betoog, hoewel beknopt, is afdoende voor het dubbele doel dat ze dient. Eerst bewijst het de beweringen van vers 12. De noodzaak voor zulk bewijs blijft, zoals we zullen zien bij het bestuderen van enige uitleggingen van de verbinding tussen Adam en het ras. Een beperkte periode uit de geschiedenis dient als bewijs dat de dood op hen valt die niet persoonlijk aansprakelijk worden gehouden voor hun zonde. Ten tweede: deze periode, die werd voortgebracht door de overtreding van die ene mens, is het type van een andere periode die werd voortgebracht door de gehoorzaamheid van de andere Mens.

"Want" verbindt de voorgaande beweringen met de bewijzen. *Reeds voor de wet was er zonde in de wereld.* De zonde is die welke feitelijk door een ieder individueel werd begaan. Zonde is hier omdat door één man de zonde de wereld binnen kwam. De wijze van uitzaaiing is door de voortplanting van het ras vanuit een zondig hoofd. Het oorzakelijk verband tussen Adam's zonde en die van zijn nageslacht is teruggevonden in de woorden: "zo is ook de dood tot alle mensen doorgestaan, waarop allen gezondigd hebben." Niet iedereen ziet dat de dood, de straf voor zonde, een verdorven toestand inhoudt vanaf de geboorte. Omdat de dood niet wordt gezien als de verbinding tussen Adam's zonde en die van ons, zijn verscheidene theorieën over de beschuldiging, of toerekening, van Adam's zonde aan alle mensen geformuleerd. Beschuldiging is een gedachte die vreemd is aan de tekst. Overdraging is een feit en is de centrale gedachte. Zonde en dood zijn uitwisselbaar verbonden als oorzaak en gevolg. Toen zonde de vloek van de dood op Adam's hele wezen legde, verdierf het hem. De doorgave van de dood is de doorgave van verdorvenheid. "Oorspronkelijke zonde" was de naam die de oudere theologen gaven aan de gevolgen van de werking van de wet van vererving. Die goddelijke wet is formeel weergegeven in Genesis in de woorden "die naar hun aard vruchten dragen", en in de verklaring van onze Heer: "dat wat uit het vlees geboren is, is vlees." De overdracht van vader op zoon van lichamelijke, geestelijke, morele en andere karakteristieken wordt algemeen bevestigd. Sommigen, zoals Henoeh en zij die in een ogenblik veranderd zullen worden, ontsnappen aan de crisis van de dood, maar sterfelijkheid is ondanks dat aan hen overgedragen, hen tot zondaren makend. Zonde is in de wereld, maar de aanwezigheid van de dood, haar oorzaak, manifesteert zich vaak vroeger dan de

zonde dat doet, zoals in het geval van kinderen die sterven.

Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. Dit principe van goddelijk bestuur is axiomatisch. *Toegerekend* komt voor in één andere plek, in Filemon 18, "breng dat mij in rekening." Het verschilt van het woord "toerekenen" in "door hun hun overtredingen niet toe te rekenen" (2Kor. 5:19) door het hebben van het voorzetsel *en*, in, dat de gedachte van bijschrijven in een boek inhoudt. Op die manier is het een boekhoudkundige term. Het idee van toerekenen, of beschuldigen, is zeer prominent in Paulus' geschriften aanwezig. Jammer genoeg wordt het in onze tekst ingelezen. Het wordt verondersteld dat, voor zover er met de zonden van mensen tussen Adam en Mozes geen rekening wordt gehouden, een weinig zonde op hun rekening gezet moet zijn om er zeker van te zijn dat allen sterven. Op z'n best is dit een aanname die niet door de woorden worden onderschreven. Het betoog is dat de dood heerst over hen met wier zonden geen rekening gehouden wordt.

Bij de afwezigheid van wet neemt God zonde niet in overweging. Hij beschuldigt mensen niet van de zonde die toch echt de hunne is. Wet zet zonde formeel op de rekening van de overtreder, om hem zo te kunnen onderwerpen aan de verdiende straf. Waar geen wet is kan de zondaar niet de zonde kennen in het karakter van ongehoorzaamheid, overtreding of belediging. Hoewel een daad zondig is, is ze niet altijd een bewuste rebellie tegen het gezag van de wetgever. In het geval van Adam was de dood de voorgeschreven straf voor zijn wetsbreuk. De toepassing van de dood veronderstelt de schending van een gekende wet, waarvoor de dood de straf is. Zonde die niet aan de zondaar wordt toegerekend als het breken van de wet, kan niet de heerschappij van de dood verklaren. Het eenvoudige gebod van Eden had geen gezag over anderen dan Adam, en zelfs hij kon er niet ongehoorzaam aan zijn na zijn uitzetting uit Eden. Er werd slechts één zonde aan Adam toegerekend. Er is van die wet niets over dan wat er in Genesis 2:16 en 17 over staat opgetekend, het verhaal van de schending ervan, en het feit dat de straf daarover op het hele ras is. Waar geen wet is daar kunnen zondaren zich niet aan haar straf onderwerpen. Eén reden voor het op de voorgrond treden van "één overtreding", is dat Adam's zonden die volgden op zijn uitzetting uit de hof, geen overtredingen van een wet waren. Adam's daarop volgende zonden geven geen aanleiding voor de heerschappij van de dood, noch zijn de gevolgen daarvan doorgegeven aan het hele ras. We moeten, daarom, de conclusie van de hierboven geciteerde auteur afwijzen dat de dood doorging in het ras "omdat alle leden, feitelijk, zondigden."

Het woord "maar" heeft de nadruk. Het benadrukt het feit, kennelijk tegengesteld aan het idee van niet-beschuldiging, dat *dood heerst van Adam tot Mozes*. Hoewel de mensen uit die periode niet konden zondigen met dezelfde verantwoordelijkheid als Adam had, toch delen ze de straf voor zijn zonde. De dood zit als een tiran op de troon, omdat zijn heerschappij stevig gegrondvest is op het fundament van het in Eden uitgesproken goddelijke vonnis. De troonsbestijging van de dood is de meest verschrikkelijke catastrofe in de geschiedenis. Zo'n afschuwelijke toestand als een ras dat in zijn geheel gedoemd is te falen door te sterven, is onnatuurlijk. Het kan alleen uitgelegd worden als een goddelijke strafoplegging en een kolossale ramp. Het is meer dan de

veronderstelling dat zo'n toestand en lot niet de voleinding kan zijn van het plan van een toegewijde Schepper. Maar de filosofie en wetenschap zijn zwijgzaam over een vreugdevoller voleinding; zijn moeten terzijde staan en wachten totdat God spreekt. En Hij zegt dat deze verschrikkelijk stand van zaken een type is van een genadevol gecompenseerde staat, waar ook verlossing volledig en universeel zal zijn.

Over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad. Adam's zonde nam de vorm aan van een overtreding van een gekende wet, naast het feit dat het ongehoorzaamheid en een belediging was. De wet was als een schutting die God om de boom had geplaatst, zodat Adam er niet bij kon. Hij brak de schutting af en overtrad op die manier. Wet zet zonde om in overtreding en versterkt haar beledigende kracht. Niet alle zonde is een overtreding. Daarom kunnen mensen zonder wet niet zondigen zoals Adam dat deed. Misschien heeft de meerderheid van het ras nooit van Gods wet gehoord, maar toch zijn ze onder dezelfde scepter van de tiranniserende dood. Hun zonde kan niet aangemerkt worden als overtreding van wet. Ongetwijfeld zullen sommige van hen, met restanten van een moreel instinct en geweten, hun gekende zonde in ogeschouw nemen en verlichting zoeken in de een of andere religie, terwijl anderen, zoals kinderen en de meer verlatenen, dat niet doen. Toch sterven allen. De heerschappij van de dood, ook daar waar geen beschuldiging en overtreding is, bewijst dat iets dat dieper zit dan de zonden van de individuele mens de onderliggende oorzaak is.

Na de Sinaï zet wet zonde weer om in overtreding. Mozes' wet is zo alomvattend in zijn verboden, dat een zondaar niet kan handelen of zelfs maar wensen, zonder een overtreder te worden. Maar de straffen van Mozes' wet vervangen of verwijderden niet de dood die aan allen was doorgedaan als de veroordeling en straf voor die ene misdaad. Wet gaf een persoonlijk bewustzijn van schuld dat zij die er niet onder waren niet konden hebben (3:20; 7:8), en ze onderwierp hen die schuldig waren aan bepaalde overtredingen aan de doodstraf, die door mensen moest worden uitgevoerd. Ondanks het feit dat allen weten dat ze vroeg of laat zonder of met de wet moeten sterven, zijn deze juridische toepassingen van de hoogst mogelijke straf, de dood, zowel in Israël's dagen als in de onze, echte straffen. Ze zouden naar het feit moeten wijzen dat we allen vanaf onze geboorte veroordeeld zijn en onderworpen aan een sterfelijkheid dat ons hele bestaan aantast.

Zelfs onder de wet zijn de overtreders op een aantal wijzen niet zoals Adam. Aan de ene kant bestond tussen hem en God een originele en unieke band, en andere kant is er die band tussen hem en het ras. Omdat hij rechtstreeks geschapen was, was hij een zoon van God, terwijl alle anderen alleen door schepping in Christus Jezus zonen van God worden. God wees hem aan als het verantwoordelijke hoofd van zijn ras en heer van de schepping. Terwijl Adam rechtstreeks van de hand van God kwam, zijn alle andere mensen afgeleid van de eerste vader van het ras. Adam, met Eva, die in hem geschapen was, was als tussenweg de bron van "de velen". Het geheel van de menselijke natuur was in hem; zijn afstammelingen waren niet als individuen in hem. Voordat er enige werkelijk evolutie kan bestaan, moet er involutie zijn. Omdat het ras in Adam ingesloten was, is het uit

hem voortgekomen. Het geheel was verzwakt en verdorven in hem, zoals het in niemand anders kan dan in het hoofd. Adam sloot de mensheid in in zonde en dood, en die mensheid is voortgekomen, of voortgebracht, in de verdorven staat waarin hij ze heeft gebracht. Wanneer Paulus mensen zonder wet ziet sterven, dan hoor je hem vragen: "Voor welke wetsbreuk wordt deze straf toegepast? Met de dood, het zichtbare teken van Gods verontwaardiging, werd bedreigd in Eden en bij de Sinai, maar waarom moeten zij die de wet niet hebben toch sterven? Waarom sterven kinderen? Waarom sterven zij die van de vloek van de wet zijn verlost?" En zijn antwoord is: "De dood heerst door die ene." En dit feit staat centraal in zijn onderwijs over raciale zonde.

Dit bewijs rust op het principe dat is neergelegd in Romeinen 4:15: "De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen wet is, is ook geen overtreding." Of, als we het omdraaien: waar wet is, daar is overtreding. En omdat wet zonde tot overtreding maakt "brengt de wet verontwaardiging voort." Breng wet en zonde samen en het gevolg is overtreding. Breng wet en overtreding samen en de verontwaardiging van het gezag achter de wet is ontlokt en moet de wet gehandhaafd worden door het opleggen van een straf.

Als de dood natuurlijk is en niet een straf, dan zijn dit lege woorden. Pas dit principe toe op de feiten. Zonde is in de wereld, maar daar waar geen overtreding is, daar is ook geen legale straf, waar geen legale straf is, daar is geen heerschappij van de dood; maar toch is de straf op alle mensen gevallen, zelfs op hen die geen wet hebben overtreden. De onontkoombare conclusie is dat achter de straf verontwaardiging zit, en achter de verontwaardiging overtreding, en achter de overtreding een wet-breker, en die wet-breker is de ene man door wie zonde de wereld binnen kwam.

Een bijzonder ongelukkige weergave in de King Jaemes vertaling van 1Joh. 3:4 zegt: "whosoever committeth sin transgresseth also the law, for sin is the transgression of the law." [wie zonde begaat overtreed de wet, want zonde is de overtreding van de wet]. Dit is onjuist en misleidend. Indien zonde alleen de overtreding van wet zou zijn, dan zouden Paulus' woorden onbegrijpelijk en vals zijn, want zonde kon nog niet in de wereld zijn tot Mozes! De wet zou aansprakelijk zijn voor het in de wereld brengen van zonde! Zonde kon worden afgeschaft door het afschaffen van de wet. Wet creëert geen zonde, ze laat zien wat alreeds bestaat! "Zonde is wetteloosheid" en is op ieder mens gevallen als gevolg van één overtreding. Zonde is wetteloosheid omdat ze onlosmakelijk machteloos is zich aan de wet te houden. De wet is een transcriptie van de onlosmakelijke rechtvaardigheid van God en geeft weer wat rechtvaardigheid moet eisen. Onvermogen aan die eis te voldoen is wetteloosheid. Wetteloosheid, net als zonde, is falen. De zonde in de wereld is het bewijs dat een dodelijke ziekte ieder mens heeft besmet met onmacht in de aanwezigheid van een geestelijke wet.

De Schrift leert niet dat mensen zonder wettelijke code geheel en al onaansprakelijk zijn voor God. Zo'n foute conclusie wordt weersproken door de geschiedenis van het ras van Adam tot Mozes, waarin een paar van de zwaarste bezoeken van goddelijke verontwaardiging zijn opgetekend. Het hele betoog van Romeinen 1:18-3:20 gaat in tegen zo'n bewering. Het toont de uitwerking in

de geschiedenis van het principe uit 1:18 wat niets van doen heeft met erfelijke zonde of dood. Het gaat over hen die erkende waarheid afwijzen. Er zal altijd verwarring rijzen waar persoonlijke zonde tegen licht, en de ras-vernietigende zonde van Adam, niet in de afzonderlijke plaatsen worden gehouden waar God deze twee aparte zaken heeft geplaatst. Er is buiten de straffen van de wet ruimte voor de bestraffing van hen die niet de liefde voor de waarheid ontvangen. Zelfs zonder wet kunnen waarheidhaters en Gods-afwijzers de dood waardig zijn(1:32). Straffen zoals die vielen op de mensen uit de tijd voor de Zondvloed, op Sodom en Gomorra en op de Farao, zijn welverdiend en heilzaam voor het ras. Deze disciplinaire maatregelen onthullen het feit van Gods regerend omgaan met alle mensen; ze dienen er toe de mensheid te onderwijzen in Gods wegen, en laten de reacties zien van goddelijke verontwaardiging tegen de keus voor duisternis boven die van het licht. Maar het zijn geen gerechtelijke toepassingen die berusten op een overtreding van een wet, waarvan bekend is dat er aan het breken ervan de doodstraf vast zit.

Strikt genomen moet een oordeel overeenkomen met een wettelijk norm. Zij die zondigen onder een wet zullen door die wet geoordeeld worden. Overtredingen van bepaalde artikelen van de wettelijke code zullen onderworpen worden aan een gedetailleerd onderzoek. De natiën die geen wet hebben zullen niet geoordeeld worden, maar zij zullen niet aan bestraffing ontsnappen. Zonder wet zijnde, onbekend met wet, zijn eenvoudig zonder wet verloren(2:12). Zij gaan verloren als gevolg van hun verdorvenheden en door Gods strafopleggingen over hun keuze voor valsheid. Terwijl onze Heer volhoudt dat de mensen van Sodom en Gomorra minder schuldig waren dan de steden van Israël, en Paulus zegt dat God aan de tijden van onwetendheid van de natiën voorbijging, toch werden ze altijd bezocht met strafopleggingen, niet voor hun onwetendheid, maar voor hun afwijzen van de kennis van de waarheid(1:21,28). God strafte hen met de onwetendheid die zij kozen(1:24,26,28). De bestraffingen pasten bij de misdaad, speciaal zware straffen waar het de waarheid betrof, de bestraffingen ontvangend die zij verdienden. Het is ook waar dat God ten allen tijde werkt door Zijn wet, zodat, wat een mens zaait, wel of niet onder de wet, hij dat ook zal oogsten. Deze wet handelt met de individuele zondaar en verschilt met de wet van beërving, door welke de dood werd doorgegeven van het hoofd van het ras naar zijn verst verwijderde afstammelingen. De heerschappij van de dood was niet beperkt tot hen die Gods verontwaardiging ontlokten tot de tijd van Mozes. Ook heiligen als Set, Noach, Abraham en de oud-vaders stierven.

Die een beeld is van de komende. Een beeld staat voor een persoon, gebeurtenis of toestand van zaken die een overeenkomend toekomstig persoon, gebeurtenis of toestand voorstellen. De periode van Adam tot Mozes is een type van een dan nog toekomstige periode. De antitypische periode is *dat wat nog moet zijn*, ofwel toekomst, in relatie met de tijd tussen Adam en Mozes. Het was tegenwoordige tijd toen Paulus deze woorden opschreef en gaat nog steeds voort. Deze woorden hervatten en completeren niet de afgebroken parallel van vers 12. Dat wordt in de verzen 18 en 19 gedaan, waar het uitzicht zo breed is als de hele menselijke geschiedenis. Het type is een gedeeltelijke periode van de geschiedenis, net zoals het antitype. Tenzij er antitypische feiten zijn die de vreselijke feiten die zijn bekeken rechtvaardigen en compenseren, dan zijn dit inderdaad harde

uitspraken. Maar de scherpe kant werd van iedere tegenwerping weggenomen toen we te zien kregen wat God gedaan heeft voor Zijn verloren mensheid door de Laatste Adam. Net zoals wij, zonder deel te nemen aan Adam's overtreding, sterven, zo zullen wij, terwijl we zeker geen deel namen aan de gehoorzaamheid van Christus, leven en rechtvaardigheid ontvangen. Om te beweren dat onze persoonlijke zonde de verdiende oorzaak is van de dood waaraan we onderworpen zijn, is net zo redelijk als te beweren dat onze persoonlijke rechtvaardigheid rechtvaardiging en leven verdient. Maar aangezien het belangrijkste punt van het type is dat onze relatie met Adam, buiten enige keuze of daad van onze kant om, ons heeft betrokken bij zijn doem, zo ook het in het oog vallende punt van het antitype, dat onze relatie met de Laatste Adam ons zal betrekken bij Zijn rechtvaardige beloning. Paulus is zijn bewijsvoering van de universaliteit van Christus' werk begonnen door te bewijzen dat Adam's ongehoorzaamheid de oorzaak is van de universele zonde en dood. Nu zonde en dood in Zijn wereld zijn, komt God daar met Zijn leven-uitdelende genade.

Het type omvat de punten uit de periode tussen Adam en Mozes, die uiteengezet worden in de tekst en die onderhanden worden genomen, en in de verzen 15 tot 17 in contrast gezet worden met de huidige genade. Aan andere punten van het typische tijdsdeel wordt in de tekst niet gerefereerd, maar karakteristieken van dit tijdsdeel bestaan nog steeds in het antitypische tijdsdeel. Alle menselijk leven is afhankelijk van bepaalde zegeningen die God heeft gegeven. De zegeningen van de schepping met hun uitingen van de onwaarneembare kracht en goddelijkheid van God en de goede gaven die getuigen van de goedheid van God (Hand. 14:17) zijn nog steeds de fundamentele noodzakelijkheden van menselijke leven. Het licht van geweten en moreel instinct is een blijvende gave. Regeringen zijn nog steeds Gods dienaren ten goede, anarchie tegenhoudend en gunsten toewijzend, hoewel nu, als altijd, bezoedeld door de imperfectie van de regeerders. Deze zegeningen zijn voortdurende gaven aan het hele ras. De belofte die aan Abraham werd gegeven vindt zijn vervulling in het evangelie, terwijl zij die in Christus zijn bevrijd zijn van de onderwerping aan de wet. Deze bedelingen zijn de achtergrond van de bedeling van het geheim van het evangelie.

Theorieën over beschuldiging

Er zijn meerdere theorieën geformuleerd door grote theologen die gepoogd hebben rond te komen met het onderwerp dat wij nu bestuderen. De theorieën zijn, voor het merendeel, pogingen om Gods rechtvaardigheid te bevestigen bij het betrekken van allen bij Adam's zonde en dat in hen te bestraffen. Sommigen gaan het idee te lijf met ontkenning. Er zijn in deze systemen van theologie punten waar we mee kunnen instemmen. Elke theorie beweert dat alle andere fout zijn, hoewel alle het eens zijn dat Adam zondigde en alle mensen sterven. Maar daarbuiten heerst de grootst mogelijk diversiteit. We zijn tot het uiterste gegaan om de verschillende theorieën op juiste wijze weer te geven, de taal van de verschillende scholen gebruikend zonder in ieder voorkomend geval te citeren. Hoe vreemd sommige theorieën ook mogen lijken, het zijn in geen geval karikaturen. We verafschuwen de praktijken van sommige controversiëlisten, die

pogen vooroordeel te kweken tegen een gezichtspunt dat zij afwijzen. We proberen eerder deze theorieën te benaderen met de sympathie die zo nodig is voor een juist begrip. Vaak vertegenwoordigen ze de overtuigingen van echt grote heiligen.

We zouden moeten begrijpen dat vele van de termen niet die zijn welke de huidige schrijver zou gebruiken. De taal is die van de advocaten van iedere theorie. Nogmaals: uitdrukkingen worden in verschillende betekenissen gebruikt door verschillende scholen. Het woord beschuldiging, bijvoorbeeld, wordt gewoonlijk gebruikt als: "niet de rechterlijke en mechanische aanklacht tegen een mens voor dat waar hij niet op natuurlijke wijze verantwoordelijk voor is, maar het toerekenen aan een mens van een schuld die terecht de zijne is, of dat nu komt door zijn individuele daden, of door zijn verbinding met het ras." Anderen die het woord beschuldiging gebruiken ontkennen iedere aanvaarding van deze definitie.

Opdat wij een vergelijkende verklaring krijgen van de verschillende theorieën, zullen we proberen te ontdekken hoe ieder antwoordt op de volgende vragen. Daarna zullen wij ons antwoord geven.

- I. Wat is de toestand van een mens bij zijn geboorte?
- II. Wat is het gevolg van Adam's zonde op zijn nageslacht?
- III. Hoe zondigden allen?
- IV. Wat is verlies en verdorvenheid?
- V. Wat is beschuldig?
- VI. Wat is "de dood oplopen"?
- VII. Hoe worden mensen gered?

1. De PELAGIAANSE theorie is die welke in Rome werd voorgesteld in 409 n.Chr., door Pelagius, een Engelse monnik. Tijdens het concilie van Carthago, 418, werd het verworpen als een ketterij, en is door iedere grote tak van de kerk afgewezen. Onder haar aanhangers zijn het merendeel van de Unitarianen. Deze leer heeft een grote opleving gehad onder moderne religionisten, die nooit van Pelagius hebben gehoord. Hij leerde:

- I. Dat kinderen onmiddellijk door God zijn geschapen als onschuldig en vrij van verlies, zoals Adam was bij zijn schepping, en in staat God te gehoorzamen.
- II. Het gevolg van Adam's zonde was alleen op hemzelf. Adam was sterfelijk geschapen, en de dood was een oorspronkelijke natuurwet. Hij zou gestorven zijn, of hij nu zondigde of niet.
- III. Allen zondigden door Adam's boze voorbeeld te volgen. Kinderen ontvangen eeuwig leven. De wet is net zo'n goed middel tot redding als het evangelie, en er zijn mensen geweest die niet gezondigd hebben.
- IV. Verdorvenheid of verlies is het gevolg van ieders eigen individuele kwade gewoonten.
- V. Alle eigen zonden van een mens worden ter beschuldiging tegen hem ingebracht. Het menselijk ras sterft niet als gevolg van Adam's zonde, noch wordt het opgewekt als gevolg van Christus opstanding.
- VI. De dood die wordt opgelopen door zonde is geestelijk en eeuwig. "Allen zondigden", dwz. allen die zondigden, betekent "allen liepen de eeuwige dood op

door het zondigen naar Adam's voorbeeld."

VII. Mensen worden gered door gehoorzaamheid aan de wet of aan het evangelie.

Het zal duidelijk zijn dat Pelagius en Paulus het op ieder punt oneens zijn. Had Pelagius ooit wel eens Paulus gelezen? Toch beginnen velen, die min of meer bekend zijn met de Schriften, zoals Pelagius dat doet, bij de mens, en maken Christus tot een nobel voorbeeld, waardoor, als men Hem volgt, de mens zijn eigen redder wordt.

2. De ARMINIAANSE theorie is die van vrijwillig toegeëigende verdorvenheid. Ze werd voorgesteld door Arminius, een professor aan de Universiteit van Leiden, (1560-1609). Hij aanvaarde het feit van de eenheid van het ras in Adam, maar zijn interpretatie was semi-Pelagiaans. Ja, vele zogeheten Arminianen zijn eigenlijke Pelagianen. Whedon en Raymond vertegenwoordigen in Amerika het originele Arminiansime. John Wesley heeft de theorie behoorlijk aangepast en verbeterd, en de Methodisten zijn de hoofdvertegenwoordigers. Wesleyanisme beantwoordt onze vragen als volgt:

1. De mens is bij geboorte verdorven door beërving, maar hij is in staat met de invloed van de Geest, die God aan ieder individu geeft bij het eerste besef van bewustzijn samen te werken. Deze gift wordt soms universele genade genoemd. Het is voldoende om het gevolg van de beërfdte verdorvenheid tegen te gaan en gehoorzaamheid mogelijk te maken, indien iemand dat wenst.

II. Het effect van Adam's zonde is zijn nageslacht lichamelijk en intellectueel te verknoeien. Deze toestand houdt geen schuld of bestraffing in.

III. Allen zondigden door bewust Adam's zonde te bevestigen, ondanks de hulp van de Geest. Bij het begin van het leven eigenen mensen bewust hun aangeboren neigingen naar kwaad toe.

IV. Verval is het gevolg van boze neigingen waaraan wordt vastgehouden, ondanks universele genade die de natuurlijke vermogens herstelt.

V. De mens wordt alleen beschuldigd van zijn eigen zonden. Hij wordt niet beschuldigd van Adam's zonde, omdat de schuld van allen door Adam werd weggenomen door de rechtvaardiging van allen door Christus.

VI. Lichamelijke en geestelijke dood wordt niet toegepast door overdracht, maar is een zaak van een rechterlijk bevel. "De dood is doorgegaan tot alle mensen" betekent dat door een goddelijk bevel allen de gevolgen ondergaan van Adam's zonde.

VII. Mensen worden gered omdat God zijn Zoon zond als bevrediging voor de zonde van de wereld, en op die grond scheldt Hij alle oorspronkelijk zonde kwijt en geeft zoveel genade dat allen in staat zijn eeuwig leven te verwerven. Zij die deze genade aannemen en volharden tot het einde, zijn bestemd om gered te worden. "Genade" is een woord dat veel door Arminianen wordt gebruikt, maar in hun gebruik betekent het het herstel van het natuurlijk vermogen van de mens om voor zichzelf op te komen; het redt niet werkelijk, maar het stelt hem in staat, indien hij dat wil, zichzelf te redden.

3. De NIEUWE SCHOOL theorie is de theorie van het onverdoembare verval, die werd opgebouwd door Hopkins, Dwight, Finney en anderen. Ze leert:

I. Dat iedere ziel rechtstreeks door God wordt geschapen, maar dat alle mensen geboren worden met een fysiek en moreel gestel dat hen vatbaar maakt om te

zondigen; deze bevattelijkheid zou dan deel zijn van de menselijke natuur, zoals die voortkomt uit de creatieve hand van God. Deze bedorven staat is geen zonde; het is onschuldige verdorvenheid. De latere trend in deze school was om geen nadruk te leggen op verdorven tendensen voordat er gezondigd was.

II. Het morele verband tussen Adam en zijn nageslacht communiceert een verdorven staat, maar de mensheid is niet veroordeeld op grond van het feitelijk in Adam zijn. Gelijklopend met deze doctrine van voortdurende schepping worden mensen niet tot zondaren gesteld door Adam via voortbrenging, maar door rechtstreekse schepping van ieder in een verdorven staat.

III. Allen hebben gezondigd "door vrijwillige overtreding van gekende wet," hoewel men niet zegt welke wet dat is.

IV. De verdorven staat is op zichzelf geen zonde. Zonde bestaat alleen uit daden en uit neigingen die voortkomen uit individuele daden van een mens. Kinderen, vóór het moment van morele bewustwording, zijn onschuldig en hebben geen redding nodig.

V. De eigen overtredingen van een mens worden als beschuldiging tegen hem ingebracht. God beschuldigt allen van zonde, niet als die van Adam, maar als de hunne, omdat ze instemmen met zijn afvalligheid en op die manier deze echt en juist de hunne maken.

VI. Lichamelijke dood is niet een gerechtelijke straf. Het is eenvoudig het gevolg van wat God had uitgevaardigd om Zijn ongenoegen over Adam's overtreding aan te geven.

VII. Mensen worden gered door het aanvaarden van Christus, onder de invloed van de waarheid die door de Geest wordt aangeboden.

4. De *Federale* theorie, of de theorie van veroordeling door verbond (Lat. *foedus*, verbond), werd voorgesteld door Cocceius (1623-1687), professor te Leiden, en volledig uitgewerkt door Turretin (1671-1737), een Zwitserse theoloog. Het is het gezichtspunt van de Hervorming, hoewel niet van de Lutheraanse kerk, en wordt geleerd door de Princeton school, van wie Hodge de vertegenwoordiger was. Het merendeel van de Calvinistische theologen van de zeventiende eeuw waren Augustinianen zowel als Federalisten. Volgens deze theorie benoemde God Adam tot vertegenwoordiger van het hele menselijke ras. Met Adam als vertegenwoordiger ging God met het ras een verbond aan, er mee instemmend aan ieder lid ervan eeuwig leven te schenken op voorwaarde van Adam's gehoorzaamheid, maar daarnaast als straf voor ongehoorzaamheid het verval en de dood van een ieder van zijn nageslacht.

I. Bij de uitvoering van Zijn oordeel scheidt God rechtstreeks iedere ziel van Adam's nageslacht met een verdorven en vervallen natuur, wat op zichzelf zonde is, en onverbiddelijk lijdt tot zonde. Deze vervallen natuur is veroordeelbaar.

II. Adam's zonde verzekerde de veroordeling van zijn kameraden in het verbond, en hun vervallen schepping. Adam was niet een privé persoon, maar een publiek persoon en vertegenwoordiger. De eenheid van het ras met Adam komt voort uit een verbond; natuurlijke eenheid wordt zelden genoemd.

III. Allen zondigden doordat ze als zondaar gesteld zijn door Adam's zonde.

IV. Verdorvenheid is een kwade houding en toestand die veroordeelbaar is.

V. Adam's nageslacht wordt rechtstreeks beschuldigd van zijn zonde, waarbij hun verdorvenheid niet de oorzaak is van die beschuldiging, maar het gevolg. Turretin

zegt: "Het fundament voor beschuldiging is niet slechts de natuurlijke band die bestaat tussen ons en Adam, want als dat het geval zou zijn dan zouden al zijn zonden aan ons verweten worden, maar in hoofdzaak de morele en federale, op grond waarvan God het verbond met hem als ons hoofd aanging.

VI. Lichamelijke, geestelijke en eeuwige dood werden aan alle mensen overgedragen omdat allen beschouwd en behandeld worden als zondaren.

VII. Mensen zijn gered door rechtvaardig geacht te worden door de daad van Christus.

5. De AUGUSTINIAANSE theorie is het meest verspreid onder Calvinisten. Het is de theorie van Adam's natuurlijke hoofdschap en er werd voor het eerst over gesproken door Augustinus(345-430), hoewel de centrale gedachte al verscheen in de geschriften van Tertullianis(die stierf ± 220). Deze theorie werd door alle hervormers aanvaard, uitgezonderd Zwingli. Calvin was in essentie een Augustiniaan. De theorie leert:

I. De mens wordt verdorven geboren, onvermogen, en verantwoordelijk voor zijn zondige staat, hatelijk tegen God, en bestrafbaar. Hier wek Zwingli van af. Hij stelde dat de verlaagde staat van de mens, hoewel die niet de eenduidige oorzaak van zonde is, op zichzelf niet zondig is. "Het is geen misdaad, maar een toestand en een ziekte."

II. Adam's zonde is de rechtstreekse oorzaak van onze aangeboren verdorvenheid, schuld en dood.

III. Allen zondigden door deel te hebben aan de overtreding van Adam als oorspronkelijk hoofd van het ras. Het totale leven van de mensheid was in Adam. Zijn wil was de wil van de soort. In zijn vrije daad stond de wil van het ras op tegen God en daarmee verloor het ras haar eigen natuur.

IV. Verdorvenheid is een te veroordelen boze staat, verstoken van de liefde voor God. We konden niet terecht verantwoordelijk en schuldig zijn, als onze verdorvenheid niet zelf-verwekkend zou zijn.

V. God legt de beschuldiging van de zonde van Adam rechtstreeks op diens nageslacht vanwege die organische eenheid van de mensheid, door welke het hele ras al ten tijde van Adam bestond, niet individueel maar als zaad. De beschuldiging van Adam's zonde aan ons moet niet als iets voor ons wezensvreemds gezien worden, maar als wezenlijk de onze.

VI. De dood, fysiek, geestelijk en eeuwig, ging door op alle mensen omdat allen in Adam, hun natuurlijk hoofd, zondigden. De dood is voornamelijk lichamenlijk. De oplegging van de dood is niet een zaak van een soevereine maatregel, maar van een wettelijk straf.

VII. Mensen worden gered door het werk van Christus, met Wie de gelovige wordt geïdentificeerd. Een eenheid met de eerste Adam in diens overtreding is juist, omdat een soortgelijke eenheid met Christus onze redding zeker stelt.

Sommige Augustinianen geven toe: "geen enkele theorie kan volledig het mysterie van de beschuldiging oplossen." Augustinus benadrukte de zondigheid van onze toestand. In sommige passages verwijst hij alle boosheid naar de oorspronkelijke zonde. Augustinus faalde te zien dat de hele vraag van de persoonlijke zonde ter hand wordt genomen, geregeld en afgedaan wordt, voordat Paulus het vraagstuk van onze zondige staat ter hand neemt. Er zijn vele aanpassingen van iedere theorie door de verschillende leraren die geklasseerd mogen worden als

aanhangers van iedere school.

6. Minder bekend is de PLACEAANSE theorie van veroordeling voor verdorvenheid.
I. De aangeboren zondigheid van de mens is het gevolg, niet de straf, voor Adam's overtreding.

II. Adam verloor alle mensen door middel van zijn natuurlijke band met hen.

III. Allen zondigen door het bezitten van een verdorven natuur.

IV. Verdorvenheid is een te veroordelen kwade eigenschap en toestand.

V. Niet Adam's zonde, maar onze eigen verdorvenheid, wordt ons aangerekend.

VI. "De dood, fysiek, geestelijk en eeuwig, is aan allen door gegaan, omdat allen een verdorven natuur bezitten."

VII. De mens wordt gered door identificatie met Christus.

In zijn theologische opleiding werd uw schrijver het algemene Augustiniaanse systeem geleerd, met de navolgende belangrijke aanpassingen:

I. Al Adam's nakomelingen erven een verdorven natuur, niet als doorgegeven straf, maar als een gevolg van een wet van eenheid van het ras.

II. De verdorvenheid, die volgt op Adam's zonde, wordt ons niet ten laste gelegd, tenzij we het ons toe-eigenen. Er is geen schuld van het ras, anders dan de som van de persoonlijke schuld van de individuen van het ras.

III. Alle mensen zondigen wanneer zij opspelen en zo de aansporingen van een boze natuur aanvaarden.

IV. Verdorvenheid wordt geërfd, maar er is geen bewustzijn van schuld voor verdorvenheid, totdat we het ons toe-eigenen door een daad. Wij zijn niet verantwoordelijk voor een verdorven natuur, zolang we ons tegen haar kwade impulsen verzetten.

V. Adam's zonde wordt niet toegerekend: zijn verdorvenheid wordt doorgegeven. Wij zijn in geen opzicht verantwoordelijk voor deze daad.

VI. De dood, lichamenlijk en geestelijk, ging op allen door.

VII. Gered door geloof dat ons identificeert met Christus.

Het valt niet binnen het gezichtsveld van onze huidige tekst en de context daarvan om al de naar voren gebrachte punten van iedere weergegeven theorie te bespreken. Vele van deze punten zijn bekeken door ze te verwijzen naar hun juiste plaats in het Paulinisch systeem. Zolang de Schrift wordt gezien als een verzameling van teksten die niet met elkaar in verband staan, ongeordend, dan wordt het goddelijke systeem, en de orde die daar in zit, niet (h)erkend. Falend het systeem van de Schrift te zien, hebben kundige mannen geprobeerd hun denken te systematiseren in theologiën, waarvan er uiteraard geen overeenkomen met het systeem van de inspiratie. Ze hebben geprobeerd dat wat divers is te harmoniseren en Paulus' universele evangelie in de nauwe grenzen te persen van het Besnijdenis- en koninkrijksevangelie. Zelfs de thema's die in deze brief op zo'n ordelijke, systematische en aparte manier worden besproken, zijn op een bijna hopeloze wijze op een hoop gegooid. Zulke methoden moeten wel uitlopen op vergissingen. Bij het behandelen van de vragen zullen we pogen het antwoord van de Schrift aan te geven en soms aan te wijzen waar wij geloven dat deze theorieën de fout in gingen. De Romeinse getallen verwijzen naar de vragen.

De toestand van de mens bij diens geboorte.

Wij zijn verdorven door geboorte, omdat "Wat uit het vlees geboren is, is vlees." Welk kwaad ook het vlees karakteriseert, tegengesteld aan geest, we ontvangen het bij geboorte door middel van overdracht. Er zit geen goed in het vlees. Omdat de wet geestelijk is, is het vlees er niet aan onderworpen en kan het dat ook niet zijn. Zonde in het vlees verslaat de beste inspanning van de mens om aan de wet te gehoorzamen (Joh. 3:6; Rom. 7.18, 23-25; 8:6,7). De tekst laat zien hoe deze toestand de mens is overkomen en hoe deze is overgedragen.

In antwoord op theorie 1, zeggen we: Adam werd niet geschapen als onderworpen aan een wet van zonde en dood. Hij zaaide zonde en oogstte de dood. Omdat de dood tot alle mensen is doorgedaan, zijn alle mensen bij zonde betrokken en zijn ze stervende, iets wat het voor hen onmogelijk maakt Gods wet te gehoorzamen.

2. Het is een aanname zonder enige steun vanuit de Schrift, dat een universele invloed van de Geest verdorvenheid tegengaat. De Geest wordt in de tegengestelde genade van de verzen 15-17 niet genoemd, noch in de aanklacht in 1:18-3:20. De man in hoofdstuk zeven vindt geen hulp van de Geest in zijn vastbesloten poging de wet te gehoorzamen. De Geest komt alleen tot hen die in Christus zijn, zoals in het type wordt de olie geplaatst waar eerst het bloed wordt toegepast.

3. Er is geen onschuldige verdorvenheid, tenzij zonde en dood onschuldig zijn.

4. God schiep Adam niet verdorven, onkundig en vervallen, noch schiep Hij rechtstreeks ieder van Adam's kinderen in een verdorven staat. De basiswaarheid van de eenheid van het ras wordt genegeerd.

5. Alleen Adam is verantwoordelijk voor de verdorven toestand van het ras. Christus bevrijdt ons van onze verdorvenheid door ons op te wekken.

6. Het oordeel is al gevallen en uitgevoerd in de dood. Verdorvenheid verdient niets meer dan dit.

7. Verdorvenheid is meer dan een gevolg van ras-eenheid. Het boze gevolg is tegelijkertijd deel van de straf. Alle rechtvaardig gevolg is straf. Federalisten erkennen terecht verdorvenheid als het gevolg van de uitvoering van de doodstraf.

Adam's zonde en nageslacht.

II. Het gevolg van Adam's zonde op allen wordt herhaaldelijk gesteld (5:12,15,16,17,18,19).

1. Alleen Pelagius ontkent enig effect op anderen.

2. Arminianen hebben het bij het rechte eind als ze persoonlijke schuld en toekomstige bestraffing voor beërfde verdorvenheid ontkennen.

3. Onze kwaadaardige toestand is niet die waarin het ras werd geschapen, maar komt voort uit de overdracht van Adam's gevallen staat.

4. De Schrift is onbekend met welk verdrag of verbond dan ook waardoor de mens is verzekerd van veroordeling. Een veroordeelde staat bereikt ons door de natuurlijke wetten van voortplanting.

5. Arminianen ontkennen, terwijl Augustinus dat nu juist beweert, dat

verdorvenheid schuld is en veroordeelbaar. Het idee van schuld, verantwoordelijkheid of verontwaardiging zijn vreemd aan de tekst en context. Schuld is de verplichting de eisen van het recht te bevredigen voor iemands eigen misdaden. Het is niet slechts blootstelling aan straf, maar het houdt in dat iemand die ook persoonlijk heeft verdiend. Maar slechts één overtrad, en alleen hij was schuldig en verantwoordelijk. "Want het oordeel leidde van een overtreding", "de dood is gaan heersen door die ene." Wij zijn niet verantwoordelijk voor de oorsprong van onze verdorven staat, noch voor het feit dat we ze bezitten. Schuld of geen schuld, we zijn stervende zonder veroordeling. Gewone voortplanting geeft persoonlijke trekken door van vader op zoon, maar het draagt geen schuld over waardoor de zoon aanspreekbaar zou zijn voor een diefstal die zijn vader heeft gepleegd. Straf zonder schuld komt overeen met redding zonder verdienste.

6. Verdorvenheid is deel van de straf die Adam zich op de hals haalde. De leer van Adam's natuurlijke hoofdschap van het ras draagt het feit in zich van erfelijke overdracht van karakter van de vader op zijn afstammelingen.

7. We kunnen ons deze kwade erfenis niet toe-eigenen of daarvan afstand doen.

Hoe allen zondigden.

III. Allen, zonder uitzondering, hebben gezondigd zoals in 3:23. Dat doen zij omdat door de ongehoorzaamheid van die ene de velen tot zondaren gesteld zijn.

1. De meerderheid van hen die zondigen weten niets van Adam's voorbeeld.

2. Zij die nooit van Adam's zonde hebben gehoord, kunnen deze niet bewust onderschrijven. Saulus, onder de invloed van de wet, onderschreef niet bewust Adam's zonde, noch eigende hij zich bewust zijn aangeboren trekken toe. Hij schreeuwde om er van verlost te worden, maar toch zondigde hij. Hoe onmachtig is de hulp van de Geest die niemand van zondigen weerhoudt!

3. Indien allen zondigen door vrijwillige overtreding van gekende wet, dan zondigen zij die zonder wet zijn niet en hebben daarom geen Redder nodig.

4. Indien allen zondigden door meegeteld te worden als zondaren in Adam's zonde, dan regeert de dood omdat allen meegeteld worden als zondaren naar de gelijkenis van zijn overtreding. In dat geval moet Paulus' betoog, dat zonde niet in ogenschouw wordt genomen als er geen wet is, als volkomen niet ter zaken doende worden beschouwd, want allen worden gerekend tot overtreders van de wet van Eden.

5. Augustinus beweert dat allen eigenlijk deel hadden aan Adam's overtreding, zodat we "gelijk door een mens..." in "gelijk door allen de zonde de wereld is binnengekomen" zouden moeten veranderen en zouden lezen: "door de overtreding van het ras", in plaats van "door de overtreding van de ene". Indien allen zondigden door feitelijk deel genomen te hebben in de overtreding, dan zijn allen gered door het feitelijk deel hebben in Christus gehoorzaamheid tot in de dood.

6. Het bezitten van verdorvenheid en onderwerping aan sterfelijkheid en dood is geen zonde. "Allen zondigden" betekent dat allen dingen gedaan hebben die fout waren.

7. Mensen zondigen wanneer ze voldoen aan de lusten van het vlees(Jac. 1:15).

Verdorvenheid of bederf.

IV. Bederf is de boze instelling die we door doorgave van ons veroordeelde hoofd hebben ontvangen, en daar deze onzuivere staat al tot de dood is veroordeeld, is er geen ontsnapping aan mogelijk dan door de dood.

1 en 2. Bederf is beërfd en is niet het gevolg van kwade gewoonten.

3. Bederf maakt onschuld onmogelijk.

4, 5 en 6. We kunnen niet verantwoordelijk gehouden worden voor onze bezoedelde staat. Ze is niet veroordeelbaar, maar alreeds veroordeeld.

7. Er is schuld noch bewustzijn van schuld voor onze staat. Er is alleen bewustzijn van schuld voor gehoorzaamheid aan de zondige impulsen van het vlees.

Wat wordt beschuldigd?

V. Zonde en dood, die zijn doorgegaan tot de gehele mensheid, worden niet aan wie dan ook toegeschreven dan aan Adam. Zijn ene overtreding, en niet alle overtredingen of zonden van anderen, werd in aanmerking genomen en met de dood bestraft.

1. Niet alle mensen worden beschuldigd van iedere door hen gedane zonde, omdat sommigen zonder wet waren.

Als de schuld van Adam's zonde, die anders toegeschreven zou worden, wordt verwijderd door een universele rechtvaardiging, dan bevrijdt zo'n rechtvaardiging en verklaart deze "niet schuldig". Schuld heeft dan geen verband meer met de doodstraf, die blijft, ondanks rechtvaardiging. Verwijderde deze rechtvaardiging ook Adam's schuld? En redt die hem en ons van veroordeling? Logischerwijs lijdt dit tot de ontkenning van het straffende karakter van de dood. Dood is door oordeel, niet bij proclamatie.

3. Beschuldiging van mensen van wat inderdaad het hunne is, ontkent de verzen 13 en 14.

4 en 5. Federalisten en Augustinianen hebben gemeen dat Adam's zonde aan allen wordt beschuldigd als zijnde de hunne. De eerste beweert dat ieder individu wordt geacht in Adam te hebben gezondigd, terwijl de ander beweert dat allen feitelijk op collectieve wijze in Adam zondigden. Zo zijn alle mensen verantwoordelijk, schuldig en veroordeelbaar voor de eerste zonde. Deze veroordeelbaarheid leidt tot "eeuwige" dood.

Als dat zo is, dan is de nadruk op "ene" zonder betekenis. "Ene" wordt dan "allen". Het contrast tussen de ene en de velen verdwijnt dan. Het betoog in de verzen 13 en 14 is dan ongepast en niet ter zake doende.

6. Paulus schreeuwt in hoofdstuk zeven, wanneer hij worstelt met geërfde zonde, om verlossing, maar geeft niet toe aan schuld of verantwoordelijkheid. Hij zegt: "Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont"(7:20).

7. Bederf wordt overgedragen, niet beschuldigd.

Welke dood loopt men op?

VI. De opgelopen dood is de totale straf die aan Adam werd opgelegd en aan ons doorgegeven, inclusief al onze mentale, morele, geestelijke en lichamelijke

onvermogens. Immorele trekken, wetteloos vlees, een lichaam des doods, dat het instrument is van een ongeestelijke toestand, zijn een terecht deel van de dood, welke de inclusieve straf is. Allen, zonder uitzondering, zijn stervende. De dood bereikt zijn eindpunt in het graf. "Eeuwige dood", wat een theologische fictie is, is door Adam niet opgelopen. "Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens"(1Kor. 15:21). De dood die door Adam wordt doorgegeven is beperkt tot die waaronder zowel zondaar als heilige lijden. De straf houdt op wanneer beide overlijden. Geen boetedoening of geloof kunnen helpen er aan te ontsnappen. De Tweede Mens redt uit deze dood door opstanding en brengt hen in een leven dat onaangetast is door welke straf of gevolg van Adam's zonde dan ook. Het komt over allen, net zo zeker en gratis als de dood dat doet. Met de oordelen en straffen voor persoonlijke zonden, die achter de opstanding liggen, hebben de overgedragen gevolgen van Adam's zonde geen band.

1. Persoonlijke zonden van ongelovigen worden aangeklaagd en gaan door naar het oordeel (Joh. 5:28,29), maar ze staan niet in verband met Adam's voorbeeld.
2 en 3. De dood is niet een zaak van een soevereine proclamatie, maar van een gerechtelijke straf. Nergens in de Schrift wordt er zo'n proclamatie gevonden. De wettelijke fraseologie van de passage bevat termen als "wet", "overtreding", "oordeel", "veroordeling", "rechtvaardiging", wat allemaal het idee van straf vereist.

4 en 5. Als lichamelijke, geestelijke en "eeuwige" dood op allen is geworpen, hoe kunnen dan onberouwelijke kinderen ontsnappen? Wat voor soort "eeuwige" dood is het, als er enkelen uit kunnen ontsnappen? Als gelovigen "eeuwige" dood kunnen ontsnappen, ontsnappen ze dan een lichamelijke en geestelijke dood? Wordt vlees dan geestelijk? Kunnen we "eeuwige" dood lezen in Genesis 2:17?

7. Overdracht van zonde en dood is de waarheid.

Hoe worden we gered?

VII. Hoe mensen gered worden van de straffen die op het ras zijn gevallen, werd niet in het eerdere deel van de brief behandeld. De redding wordt in 5:15-8:14 voorgesteld. In dit ontvouwen wordt geen ontsnapping aan de doorgegeven dood gegeven, of dat nu het volgen van Christus' voorbeeld is of door samenwerking met de Geest. Verderf en zonde, hoewel tegengewerkt door de Geest, blijven tot de opstanding of verandering ons verlost.

Veel zogeheten Christen-evolutionisten geloven dat zonde onlosmakelijk aan de mensheid is verbonden "vanwege onze afstamming van de dieren." De dood is volgens hen een natuurwet. Zonde is onvolkomen ontwikkeling of atavistische omwenteling. Zulke conclusies tonen de onverenigbaarheid van evolutie met onthulling.

Aangezien het idee van beschuldiging niet wordt genoemd, behalve om te zeggen dat de dood heerst waar zonde niet in ogenschouw wordt genomen, en aangezien de grootste theologen er niet eenstemmig over zijn, en zelfs zij die beschuldiging leren niet pogen het vanuit de Schrift te bewijzen, moeten we het verwerpen.

We moeten bestendig kijken naar het feit dat als één allen dood, een Ander allen redt. Slechts twee daden, één van ongehoorzaamheid en één van gehoorzaamheid worden overwogen. Alle andere mensen zijn de passieve ontvangers van de gevolgen van deze respectievelijke daden.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 14

door G.L.Rogers

De superioriteiten van genade.

15-17

Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene de velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor de velen overvloedig geworden.

16 En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van een; want het oordeel leidde van een overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.

17 Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

(Concordant gecorrigeerd)

De sombere trekken van het type werden in Romeinen 5:13,14 uiteengezet. De superieure waarden van het antitype worden voorgesteld in onze huidige tekst, de verzen 15-17. Het type was die periode van menselijke geschiedenis waarin de dood heerste over mensen die niet een wet konden overtreden. Van Adam wordt niet gezegd dat hij een type van Christus is en ook wordt hij hier niet gecontrasteerd met Christus. Indien Adam persoonlijk het onderwerp van overweging zou zijn, dan zouden wel enige karaktertrekken van hem worden gegeven. Maar hij wordt niet beschreven. Zijn eigen naam komt slechts twee maal voor. Eén maal wordt hij genoemd als één van de eindpunten van een periode waarin de mens zonder wet was, "van Adam tot Mozes"; en nogmaals wanneer "Adam's overtreding" wordt genoteerd. Het onderwerp van het type is het gevolg van een overtreding, niet de overtreder. In 1Kor. 15:45-47, waar Adam en Christus persoonlijk worden gecontrasteerd, zijn het, beide omschreven naar hun hoofdschap, hun wording en hun oorsprong. Als hoofden zijn ze de eerste Adam en de laatste Adam; naar hun wording is de één een levende ziel en de Ander een levendmakende Geest; naar hun oorsprong is de een uit de aarde, terwijl de Ander uit de hemel is. In Romeinen worden niet de twee mannen gecontrasteerd, maar *het gevolg van hun daden voor de hele mensheid*.

Types en antitypes worden verbonden door het bezit van gezamenlijke trekken. Maar toch, omdat een schaduwbeeld nooit een perfect beeld kan geven, is een antitype gewoonlijk groter door tegenstelling dan het type. Net zoals Christus in ieder opzicht persoonlijk onmetelijk meer superieur is dan Adam, zo stijgen ook de gevolgen van Christus' gehoorzaamheid verre uit boven die van Adam's ongehoorzaamheid. Daarom, hoewel het antitype veel gelijkenis vertoont, presenteert het ook veel meer duidelijke tegenstellingen. De huidige era komt goed met het type overeen. De dood heerst nog steeds en de velen zijn onvoorwaardelijk betrokken bij de rampzalige gevolgen van die ene overtreding.

Maar, net zo onvoorwaardelijk, Gods reddende genade heeft zijn intrede gedaan en deze genade presenteert een serie van opvallende contrasten met de overtreding.

Het blikveld van de verzen 15-17 bestrijkt niet de hele menselijke geschiedenis. Ze is beperkt tot de huidige heerschappij van de genade. De rivaliserende machten van zonde en genade, en de gevolgen van de werking van deze machten tijdens deze era, zijn tegengesteld. De completering van deze parallel, begonnen in vers twaalf, wordt nog steeds uitgesteld. Ze zal in de huidige tekst niet worden gegeven. In de verzen 18 en 19 worden het type en het antitype achtergelaten. Daar wordt het blikveld ruimer en bestrijkt dan de hele mensheid en de hele geschiedenis. Sommige vertalers, ziende dat de volledige uiteenzetting van de parallel, begonnen in vers twaalf, onderbroken is en uitgesteld tot vers 18, hebben alles uit de verzen 13-17 in een tussenzin gezet. Hoewel het juist is dat deze verzen twee tussenliggende perioden in de geschiedenis beschrijven, en dat beide begrensd zijn in duur en betrokken aantallen, is het ook waar dat de in deze perioden opererende machten bestemd zijn om universeel te opereren. Verder zijn de uiteenzettingen en betogen van deze verzen hoogst noodzakelijk voor de conclusies die in de verzen 18 en 19 op hen worden gebaseerd.

Het betoog over de verzen 13 en 14 diende het dubbele doel van, ten eerste, de waarheid bewijzen van de ene zijde van de parallel die in vers 12 werd gegeven, en, ten tweede, het bewijs geven van een historisch type. Op dezelfde wijze presenteren de tegenstellingen van 15 en 17 de antitypische genade en dienen ook als bewijs voor de andere zijde van de parallel. Beide zijden van de parallel worden volledig gegeven in de verzen 18 en 19. Het ultieme doel van het hele betoog is een exacte overeenkomst te bewijzen in de strekking van de gevolgen van de daden van de twee mannen voor de hele mensheid. Het doel van de huidige verzen is beperkt tot een demonstratie van de superioriteit van genade: de zekerheid van de strekking van haar reddende kracht aan heel de mensheid wordt als een gevolg gegeven in de verzen 18 en 19.

De verzen die we nu bekijken zijn wel "de moeilijkste in het Nieuwe Testament" genoemd. We doen er goed aan te vragen: wat is het doel van de schrijver? Iemand heeft gezegd dat Paulus, vijf maal in vijf verzen, hetzelfde in andere woorden herhaalt. Als dat waar zou zijn, dan zou het op z'n minst aantonen dat Paulus dacht dat het een heel belangrijk onderwerp was. Een ander heeft gezegd dat Paulus zelf niet zeker was van zijn eigen gedachten. Maar het tegendeel is waar: er is geen herhaling, geen overbodige woorden, maar de uiterste precisie van uitdrukking, zowel als precisie en voortgang van denken.

<p>OVERTREDING niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene de velen</p>	<p>GENADE veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor de velen overvloedig geworden.</p>
---	--

gestorven zijn	
DOOR HET ZONDIGEN VAN EEN want het oordeel leidde van een overtreding tot veroordeling	DE GENADEGAVE maar de genadegave <i>Charisma</i> van vele overtredingen tot rechtvaardiging.
Want, indien door de overtreding van de ene de DOOD als koning IS GAAN HEERSEN door die ene	veel meer zullen ZIJ, DIE ONTVANGEN de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

15.

Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene de velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor de velen overvloedig geworden.

Er wordt eerst gesteld dat er een verschil is tussen het type en het antitype. *Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding.* De overtreding en de genade staan hier tegenover elkaar. De overtreding is de ongehoorzaamheid van Adam; het wordt gezien als een foute stap, een morele val, waar hij ook rechtop had kunnen blijven staan. Het gevolg van de val was een belediging tegen zowel God als de mens. Het is de belediging van die ene die de genade tekent die van een andere Ene is, met zijn gevolgen voor de velen. Hierin zit een overeenkomst tussen type en antitype. De velen stierven in die typerende era, en ook in de huidige era wordt nog steeds gestorven, en door dezelfde oorzaak. De destructieve kracht komt voort uit de overtreding van die ene. Met deze destructieve kracht staat de superieure reddende kracht van de genade gecontrasteerd, de *charisma*, waarvan de introductie de presentatie begint van de andere zijde van de parallel die we in vers twaalf missen, maar die formeel pas in vers 18 wordt gesteld. De betogen voor de tegengestelde superioriteit van genade versterken en bewijzen de beweringen van de exacte overeenkomst die nog getoond moet worden.

Wat is de *charisma*? Voordat we de betekenis uitleggen, is het nodig dat we naar het woord kijken. Griekse zelfstandige naamwoorden verschillen in betekenis naar gelang van hun samenstelling. In dit vers worden twee woorden met "genade" vertaald. Het zijn de woorden *charis* en *charisma*. Het *-ma* wijst naar *effect* of *gevolg* van een handeling, en wanneer het achter *charis* wordt gezet, voegt het toe aan de betekenis van *effect*. Wanneer *-sis* achter de stam van een zelfstandig naamwoord wordt gezet, wordt de gedachte aan *voortgang* versterkt. Voorbeeld: de stam van het werkwoord *krinein*, oordelen, is *kri-*. Als we *-sis* toevoegen, dan krijgen we *krisis*, oordelend, de voortgang of proces van het oordelen. Zouden we *-ma* toevoegen, dan hebben we *krima*, het gevolg of effect

van oordelen, de straf is uitgesproken. We zullen onderscheid moeten maken tussen *dikaiooma*, RECHT-effect, en *dikaiosis*, rechtvaardigend. In de passage die we nu bekijken zijn er verscheidene zelfstandige naamwoorden die gevormd zijn door het achtervoegen van *-ma*. Een ervan is *dikaiooma*, wat in de CONCORDANT VERSION afwisselend wordt vertaald met "just award", "just statute", en "just requirement," al naar gelang de context vereist. Wat het effect is dat *-ma* aangeeft, moet door de lezer van het Grieks ontdekt worden. Het woord *hamartia*, bijvoorbeeld, is zonde, maar *hamart^ama* wijst naar enig gevolg of effect van zonde. De betekenis lijkt te zijn: "de straf voor zonde." Populaire vertalingen hebben gepoogd het verschil tussen *charis* en *charisma* naar voren te brengen door het ene met "genade" en het andere met "vrije gift" weer te geven, waarvan het laatste niet zo helder als wenselijk is het basis-idee van genade bewaart. Overtreding, *paraptooma*, en genade, *charisma*, wijzen naar *gevolgen*, meer dan naar oorzaken. *Paraptooma* is een moreel gebrek dat uitloopt op het beledigen van iemand. Het lokt een reactie uit bij de beledigde partij. Tussen mensen lokt belediging wrok uit. De beledigde partij wordt gevraagd te vergeven (Matt. 6:14,15; 18:35); de overtreder zou zijn overtredding moeten belijden (Jac. 5.16). De beledigde partij kan op de overtredding reageren door het doen ondergaan van een juiste bestraffing, of, op een grond die voor het recht bevredigend is, hij kan het vergeven. Mensen worden opgedragen elkaar te vergeven, want God heeft Zich al met alle overtreddingen van mensen bezig gehouden en zal, waar nodig, wraak nemen (4:25; 12.19). God kan overtreddingen pardoneren, weigeren ze in ogeschouw te nemen, of de overtreder de hem toekomende straf opleggen.

Er is één niet vergeven overtredding. "De overtredding" van Adam is mogelijk de enige waarover ooit de volle straf werd uitgevoerd. In Zijn wijsheid heeft God het ras een voorbeeld gegeven van één morele zwakte die tegemoet wordt getreden met de rechtvaardige boosheid die ze verdient. Deze vreselijke tentoonspreiding van de rechtvaardige gevolgen van die ene overtredding, is Gods onthulling van het afzichtelijke karakter van overtredding. Deze langste van alle preken wordt aan iedere mens van iedere leeftijd en generatie gebracht. Haar doel is aan de onwillige toehoorders de beledigende en vernielende aard van zonde bij te brengen, naast het feit van Gods zekere oordeel over- en veroordeling van zonde. Gode zei dank dat de preek zal ophouden wanneer het laatste kind van Adam de straffende betekenis van de dood zal hebben geleerd. Wanneer het rechtvaardige oordeel over een niet vergeven overtredding zal zijn uitgevoerd en de limiet van bestraffing is bereikt, dan zal de demonstratie van Gods reactie op die ene overtredding volbracht zijn. Haar doel is ons deelgenoot te maken over Gods boosheid over- en haat tegen zonde. Maar achter de uiterste vernietiging die door één man is bewerkt, is er de verlossing die door De Andere is bewerkt. De opstanding van de doden is ook door een mens (1Kor. 15:21)!

Straks zullen we lezen over "vele overtreddingen", de vele overtreddingen van vele mensen. Iedere daad van ongehoorzaamheid van ieder mens in iedere generatie heeft dezelfde potentie aan aanstootgevendheid en vernielingskracht, zelfs als ze niet geoordeeld en bestraft wordt zoals in het geval van Adam. Het zekere oordeel van dezen viel op Een Andere, Die werd overgegeven voor onze overtreddingen. Opnieuw was er in Zijn geval geen vergeving, opnieuw was er de

doodstraf, en opnieuw kwam de redding *nadat* de straf volledig was uitgevoerd. Daarom kan overtreding nu worden tegemoet getreden met de *charisma*.

Zoals de overtreding het gevolg was van Adam's daad, zo is ook de genade, *charisma*, het gevolg van Christus' daad. Beide hebben een effect op God en mens. Het effect van de ongehoorzaamheid is tot in de puntjes door Paulus behandeld. Nu presenteert hij het gevolg van de gehoorzaamheid. De *charisma* is het effect op het ras van de rechtvaardigende en verzoenende daad van God in Christus, waardoor Hij in staat met overtredingen om te gaan zoals Hij dat *niet* deed bij de overtreding van Adam. De *charisma* bevat de manifestatie van de rechtvaardigheid van God en van de verzoening van een wereld van vijanden. Het is de heerschappij van genade door rechtvaardigheid. De rechtvaardigheid van God door het geloof van Christus Jezus, is publiekelijk openbaar gemaakt(3:21,22). Ze is niet alleen "op hen die geloven", maar ze is "voor allen". Het nieuwe onderwerp van hoofdstuk vijf is de verzoening van vijanden(5:10).

De persoonlijke waarden van Gods rechtvaardigende en verzoenende genade voor de gelovige werden in de eerste elf verzen van dit hoofdstuk naar voren gebracht. De overgang van de persoonlijke naar de raciale waarden van rechtvaardiging en verzoening worden gemarkeerd door het woord "daarom", aan het begin van vers twaalf. Iedere uitlegger ziet dat rechtvaardiging nog steeds besproken wordt. Weinigen echter hebben de waarheid van verzoening ergens gezien, en nog minder mensen hebben het naar voren zien brengen in haar raciale toepassing en bedelings-aspect.

De gelovige heeft nu "de verzoening verkregen." Het is "in deze genade" dat we staan. Wat is nu het resultaat van het feit dat God een wereld vol vijanden met Zichzelf verzoende? Het stelde Hem in staat Zijn houding zo te veranderen, dat, in plaats van hen hun overtredingen toe te rekenen zoals Hij Adam's overtreding aan hem toerekende, Hij overtreding met genade tegemoet kan treden. Door de dood van Zijn Zoon maakte God het mogelijk Zijn heilige verontwaardiging over de veelvoudige overtredingen van de mensheid ter zijde te leggen, en, publiekelijk de verzoening van de wereld met Zichzelf verklarend - wat voor de overtreders werkelijk vijandig moet zijn, hen te verzoeken met Hem verzoend te zijn. De rechtvaardige basis voor verzoening is een bereikte rechtvaardigheid die voor allen bereikbaar is gemaakt(Ro. 4:25; 1Kor. 5:21). De bewering dat het met de genade niet als met de overtreding is, is nu bewezen. De overtreding is herhaald in de woorden *want, indien door de overtreding van die ene de velen gestorven zijn*. "De velen" hier zijn zij die stierven in de periode tussen Adam en Mozes. De *charisma* wordt uitgelegd in de woorden *de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus*. Ze heeft twee aspecten, de ene is de reddende genade van God die haar komst naar alle mensen heeft gemaakt, dwz. de uitroeping van de verzoening van de wereld, en de andere is *de gave, bestaande in de genade*. Zo worden verzoening en rechtvaardiging hier, en nogmaals in vers zeventien, van elkaar onderscheiden, zoals dat al doorheen heel het hoofdstuk zo is. *Charisma* is een nieuw woord in dit verband en wordt daarom uitgelegd als zijnde beide omvattend. De *charisma* zal in het volgende vers worden tegengesteld aan oordeel; ze wordt ook verklaard *de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging* te zijn. Op zichzelf is ze niet de feitelijke, maar de potentiële redding van alle mensen. Verzoening is

niet wederzijdse verzoening. Hoewel niemand de verzoening kan verwerven, is ze niettemin toch een voldongen feit. Haar doel was niet hoofdzakelijk een verandering te veroorzaken bij de vijanden van God, maar om God in staat te stellen op rechtvaardige wijze genade aan Zijn vijanden te tonen.

Sommigen proberen van *katallag*[^], verzoening, een soort verandering van de kant van de zondaar naar God te maken. Zulke pogingen rusten, om de woorden van Aartsbisschop Trench te gebruiken: "op een vanzelfsprekende vasthoudendheid om de werkelijkheid van Gods boosheid tegen de zondaar kwijt te raken." Door Zijn oordeel van één overtreding heeft God boven alle twijfel de werkelijkheid van Zijn rechtvaardige verontwaardiging bewezen. Zijn liefde en wijsheid heeft een bodem neergelegd waarop Hij de realiteit van Zijn genade aan alle overtreders kan bewijzen door de voorziening van rechtvaardigheid voor alle zondaren en vrede voor al Zijn vijanden. *Het kruis veranderde meer in God dan in de mens!* Het was Zijn wonder van het veranderen van oordeel in genade. Haar eerste zorg was dat Zijn liefde rechtvaardig en heilig mag zijn. Twee manieren van behandelen van overtreders zijn hier aan elkaar gecontrasteerd.

Want...veel meer. De waarheid van elke tegenstelling hangt geheel af van de feiten die zo afdoende werden bewezen in de verzen 13 en 14. "Er is niets zo zeker als de dood en de belastingen." Maar terwijl het waar is dat door de overtreding van de ene, de velen stierven, nog zekerder is dat genade nu heerst, en in overvloed aanwezig is voor de velen.

Van die ene... van de ene Mens, Jezus Christus. Welke andere naam onder de mensen is waardig om naast die van Adam gesteld te worden? Zou de mensheid begerig gezocht hebben naar iemand wiens relatie tot het ras en wiens invloed daarop, voor goed of kwaad, net zo echt was als die van Adam, dan zouden ze vier millennia lang hun tijd en energie verspild hebben. In de volheid van tijd arriveerde de Tweede Mens. Wat voor soort Mens was Hij dat Zijn naam naast die van Adam geplaatst zou worden? Wat voor relatie onderhoudt Hij met het ras? Hoe zal Hij ze beïnvloeden? Zal Hij falen zoals de eerste Adam en bezwijken voor de aanval van Satan? Of zal Hij de eerste zijn die Satan verslaat, de eerste Zondeloze, Die geen reden had voor berouw? Om zulke vragen op juiste wijze te kunnen beantwoorden, moeten we de komst verkondigen van iemand die groter is dan Adam. Door één mens kwam de zonde de wereld binnen, door de Andere maakte de genade z'n entree en kwam deze op de troon. In Zijn eigen persoon zowel als in Zijn daad, bewijst de Tweede Mens op ieder terrein superieur te zijn aan de eerste. Zijn naam is de enige die overeenstemt met die van Adam als het hoofd van het ras. Bovendien staat Zijn naam, hier en elders, naast die van God als een verenigde bron van genade en vrede.

De velen gestorven zijn...voor de velen overvloedig geworden. "De velen" staat in contrast met "de ene". Zoals "de velen" verwijst naar hen uit een historische periode, zo verwijst "voor de velen" naar hen die leven in de tijd sinds genade haar intrede deed. *Gestorven...overvloedig.* Lijkt dit op een teleurstellend contrast? Worden we verleid een woord te veranderen? De Geest geeft via Paulus de waarheid precies weer.

De feiten zijn dat in de voorgaande tijd en in de huidige de velen werkelijk sterven en dat de *charisma* nu in de velen overvloedig is. Had er gestaan dat genade leven en rechtvaardigheid aan de velen schenkt, dan zou het niet

overeenstemmen met de feiten. De overtreding van de ene verslaat zonder falen de velen, maar ondanks de omvang en potentie van de heersende genade worden de velen nu niet rechtvaardig verklaard. Slechts weinigen zijn dat, en dit zijn niet "de velen", zoals sommigen beweren. Als "de velen" hier betekent "de vele broeders van de Tweede Adam", dan zou aangetoond kunnen worden dat de *charisma* niet alleen overvloedig is, maar zichzelf net zo effectief bewijst als de overtreding zelf. Als "de velen" de betekenis heeft van "het hele gezelschap dat in elk geval verbonden staat met haar respectievelijke Vertegenwoordiger,", dat wil zeggen: alle die stierven aan de ene kant en allen die geloven aan de andere kant, dan betekent het dat de *charisma* alleen overvloedig is voor zovelen als er daadwerkelijk gered worden. Zo'n conclusie ontkent dat genade haar intrede heeft gemaakt in heel de mensheid (Titus 2.11). Het verraadt onwetendheid van de karakteristieke waarheid van de huidige tijd - dat genade heerst door rechtvaardigheid. Indien "de velen" in het tweede voorbeeld heiligen zijn, dan, de superioriteit overwegend van de oorzaken en potentie en overvloed van genade, vinden we de beperking zeer teleurstellend. Genade zou dan minder effectief zijn dan de overtreding, omdat die alleen overvloedig is voor een beperkt aantal gekozenen.

Is het niet een feit dat de verzoening de hele wereld omvat? En is dit niet een deel van de *charisma* die overvloedig is voor de velen, dat wil zeggen, allen die leven in het huidige tijdperk? De tegengestelde groepen zijn "de velen" die stierven voor Mozes en "de velen" die verzoend zijn (2Kor. 5:19; Rom. 11:15). De belangrijkste tegenstelling is die van Gods behandeling van Adam, met die van Zijn huidige behandeling van een wereld vol vijanden. In het ene geval werd de overtreding in behandeling genomen; in het andere worden overtredingen niet toegerekend. In plaats daarvan worden overtreders aangemoedigd zich te neigen naar het pleidooi van smekende genade. Dit vers zegt niets over de feitelijke redding van de velen of zelfs over gelovigen, maar het verkondigt dat genade verre uitstijgt boven alle zonden van de velen. Het voorziet in een evangelie dat allen zouden moeten horen. Het eigenlijke resultaat voor gelovigen werd getoond in het eerdere deel van dit hoofdstuk (de verzen 1-11). Zij hebben de overvloed aan genade ontvangen. Maar dit is niet het uur voor de verzoening van de velen. Ons wordt nu het geheimenis van het evangelie getoond en de afdoendheid van haar reddende krachten voor de velen.

Genade stijgt boven alles uit. Eenheid van rechtvaardiging en verzoenende genade wordt aangegeven met *charisma* en in de enkelvoudsvorm van het werkwoord is het overvloedig. We zouden daarom niet twee tegen één moeten zetten: God en Christus tegen Adam. De "veel meers" richten de aandacht op de hoge mate waarin redding de zonde overstijgt. Het is veel meer dan herwinning vanuit zonde en dood, en veel meer dan herstelling van een eerdere onschuld en gunst. Niet alleen wordt de kracht van de overtreding geëvenaard door de kracht van de genade, maar de sterkste superlatieven uit de Griekse taal worden gebruikt, sommige waarvan Paulus het nodig vond ze te bedenken, om de onmetelijke overdaad van genade uit te kunnen drukken. Genade is zekerder en vloeit vrijelijker en overvloediger dan Gods zo vreselijk bewezen verontwaardiging. Er is meer in Gods hart dan heilige verontwaardiging tegen zonde. Bij het opleggen van de straf, kan er geen onrechtvaardige overmaat zijn.

Maar als Hij de rijkdom van Zijn genade zou willen tonen door het toewijzen van milddadigheid, waar is dan de grens? Als Hij in genade kwistig omgaat met Zijn gunsten, wie zal er dan nee tegen Hem zeggen?

Genade is niet het tegengewicht van de dood. Het trekt de doodstraf niet in, noch draait het de gevolgen van de overtreding terug. Het stelt de gelovige in staat inwonende zonde tegen te werken, maar het redt het vlees niet van kruisiging. De enige redding uit de oude mensheid komt door kruisiging en opstanding. Er wordt niet gedacht aan het herstellen van wat door Adam verloren ging. Het is de bedoeling dat we onder een nieuw hoofdschap worden gebracht, in een nieuwe mensheid, en in een nieuwe schepping, waar God kan wonen met een verzoende mensheid totdat deze wederzijds is verzoend en Hij Alles in allen wordt.

Waarom al die overvloed en overstijging? Vraag de Vader waarom Hij de teruggekeerde verloren zoon meer geeft dan hij nodig heeft. Het nodig hebben van zulk een mateloze wanverhouding van genade toont aan dat de liefde en genade van God in staat is grotere spanning te verdragen dan alle overtredingen en zonden van al Zijn schepselen er op kunnen uitoefenen. Sommigen, die vreugdevol kunnen zingen "Genade is genoeg voor mij" hebben nog niet de grotere vreugde van het verklaren dat genade nu overvloeit op de velen. De charisma is een schenking die afdoende is om niet alleen aan de noden van de velen van het huidige tijdperk tegemoet te komen, maar aan die van alle mensen, verleden, heden en toekomst. Zo'n overvloed onthult de waarheid dat waar God onmeetbaar groter is dan Zijn schepselen, ook Zijn genade uitstijgt boven al hun overtredingen.

16.

En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van een; want het oordeel leidde van een overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.

En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van een. Dit tweede contrast laat een andere kant zien waarin het type tekort schiet ten opzichte van de antitypische genade. Het markeert ook een vooruitgang van genade die overvloeit naar dezelfde genade die feitelijk rechtvaardigt. Wat tot de mensen kwam *door* het zondigen van één wordt gecontrasteerd met de gevolgen van genade, of het geschenk. Om dit woord, *geschenk*, te begrijpen, moeten we ons herinneren wat van de zelfstandige naamwoorden werd gezegd die worden samengesteld met *-ma*. Alle zes zelfstandige naamwoorden in dit vers moeten bekeken worden. *Dooreema*, gave; *krima*, oordeel; *katakrima*, veroordeling; *charisma*, genade; *paraptooma*, overtreding; en *dikaaiooma*, juiste beloning, worden samengesteld met *-ma*, wat het effect aangeeft van een daad. Waarom koos Paulus woorden met een verschillende samenstelling, zoals *doorea* en *doorema*; *dikaiooma*, *dikaioosis* en *dikaiosunee*, als hij daar niet andere ideeën mee wilde overbrengen? Zijn gebruik van verschillende termen is niet toevallig, maar doelgericht en opzettelijk, en het slaagt er in de waarheid accuraat voor te stellen. "De gave, *doorea*,... van de ene mens(15) en "de gave, *doorea*, van

gerechtigheid"(17) zijn niet precies hetzelfde als de gave, *dooreema*, die we nu bekijken. Dit woord komt nog slechts één maal voor, waar "ledere gave", *dosis*, wordt gevolgd door "elk geschenk, dat volmaakt is" *dooreema*, dwz. iedere gegeven weldaad of geschenk(Jac. 1.17). De *doorea* vloeit over op de velen; de *dooreema* is het gevolg van de eigenlijke toewijzing. Het *-ma* geeft aan dat genade effectief is geworden. Het huidige contrast is er een van positieve gevolgen op mensen.

Iedere kant van de tegenstelling wordt nu uitgewerkt. Wat kwam er door het zondigen van de ene? *Het oordeel leidde van een overtreding tot veroordeling*. Wat is de *dooreema*? Het is een rechtvaardige beloning. *De charisma leidt uit vele overtredingen naar een rechtvaardige beloning*. Twee weglatingen vallen hier op. Er wordt niet gerept over "veel meer" noch over "de velen". Het zijn maar relatief weinigen die de genadegave ontvangen. Wanneer "de velen" aan de ene zijde van de parallel wordt gevonden, dan wordt ze dat ook aan de andere kant. De betrokken aantallen aan de andere zijde zijn nu niet aan de orde. De contrasten zijn niet die tussen mensen, maar tussen "het oordeel" en de "genadegave", "uit de ene" en "uit de vele overtredingen", "tot veroordeling" en "tot een rechtvaardige beloning". [u ziet hier een wat andere vertaling dan in het boven gegeven vers uit de NBG van 1951. Er wordt hier in de tekst gewerkt met de Engelstalige Concordante Vertaling. De teksten daaruit zijn dan ook daaruit vertaald. Alleen waar de woordkeuze van de NBG niet teveel afwijkt, is die gebruikt. WJ]

Want het goddelijk oordeel, dat zich bezig houdt met de zonde van één persoon, mondt uit in veroordeling; de goddelijke genade echter, die zich bezig houdt met de overtredingen van vele mensen, mondt uit in een uitspraak van rechtvaardiging. Naar zonde wordt gekeken vanuit het standpunt van de Rechter die het veroordeelt; met "vele overtredingen" wordt omgegaan vanuit het standpunt van onze Redder God. De *charisma* wordt hier tegengesteld aan de *krima*, het oordeel; het staat tegenover de overtreding in vers vijftien. Het belangrijkste contrast van dit vers is dat het oordeel zich bezig houdt met de zonde van één persoon, terwijl de genade zich bezig houdt met de overtredingen van een menigte. Omdat God in Christus zich bezig hield met hun overtredingen, overstijgt de *charisma* en vaardigt Hij een uitspraak van rechtvaardiging uit. De *charisma* hield zich niet bezig met Adam's zonde, en ook nam deze niet diens schuld weg, noch verzachtte deze de zwaarte van de veroordeling. Het oordeel en de genade staan samen in een absoluut en permanent contrast. Er is geen losprijs voor die veroordeling.

De rechtvaardige maatregel over iemands zonde wordt in lengte en breedte uitgemeten. De potentie van de vernietigende kracht is die welke voortkomt vanuit slechts één zonde. De krachten staan met elkaar in tegenstelling door het aantal overtredingen van waaruit ze hun opkomst maken. Gods mededogen en genade zagen een mogelijkheid en gelegenheid in de vele overtredingen van de menigte, zoals Zijn rechtvaardigheid haar mogelijkheid zag in de zonde van de ene. Hij nam al deze overtredingen ter hand in de Ene Zondeloze, handelde ze af in Diens dood, en zorgde zo voor de *charisma*.

"Vele overtredingen" mogen dan de overtredingen van velen zijn, maar hier gaat

het niet over "de velen." Het aantal is onbeperkt. Omdat de genade overvloedig is, kan ze omgaan met vele overtredingen. "Uit één in .." is een uitbreiding naar buiten, naar de aantallen die veroordeeld zijn, waarvan later wordt gezegd dat het alle mensen zijn, terwijl "uit vele overtredingen" een groot aantal overtredingen verzamelt in "een rechtvaardige beloning."

Er wordt wel eens beweerd dat het terrein van deze passage beperkt moet worden tot de zogeheten Adamische zonde en dood, en dat de verlossing alleen daarvan is; dat wat de Tweede Mens zou doen is het vrijkopen van de dood van het Adamische ras, het herstellen tot de Adamische perfectie en aan allen de gelegenheid geven de waarheid te leren en redding te verwerven. Maar wordt van de genadegave gezegd dat het de rechtvaardiging is van de rechtvaardige gevolgen van die ene overtreding? Zouden zij die gerechtvaardigd waren van Adamische zonde sterven? Wist rechtvaardiging beërfde verdorvenheid uit? Wat voor soort rechtvaardiging is het die niet verlost van alle straffen? De zaak kan getest worden door ervaring. De genade, de genadegave, en de rechtvaardige beloning zijn negentienhonderd jaren lang door mensen ontvangen. Is ooit iemand aan de dood ontsnapt? Als de straf voldaan moet worden, wat zou rechtvaardiging dan baten?

De genadegave van rechtvaardiging bemoeit zich in het geheel niet met die ene overtreding van Adam; de veroordeling van die zonde gaat ongehinderd z'n gang. Maar het bemoeit zich wel met de persoonlijke overtredingen van de velen, die daarvan zijn gerechtvaardigd. Laten we niet de *allesoverstijgendheid* van de genade vergeten! Er is geen evenwicht tussen Adam en Christus, tussen hun werk, of tussen de resultaten. Christus is niet een gedeeltelijke Redder. "De gerechtigheid van God in Hem" brengt leven en vrede met zich. Zoals het volgende vers zal laten zien, heersen haar ontvangers in leven. Genade heerst door rechtvaardigheid in aionisch leven.

17.

Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

Het eerste woord, *want*, geeft de logische relatie aan tussen dit vers en de twee hieraan voorafgaande. De twee parallelle feiten van vers zestien zijn:

1. het oordeel is uit één tot veroordeling
2. de genade is uit vele overtredingen tot een rechtvaardige beloning

De waarheid van de eerste van deze verklaringen werd in de verzen 13 en 14 bewezen. Het doel van vers 17 is de waarheid van de tweede verklaring aan te tonen. Deze demonstratie is in harmonie met de verklaringen in de eerste elf verzen van dit hoofdstuk en bevestigt tegelijkertijd, vat samen, en draagt de resultaten die in de verzen vijftien en zestien waren bereikt naar een heerlijke climax. Want niet alleen spreekt het van hen die de verzoening verkrijgen, de

gift van rechtvaardigheid en de verwachting van heerlijkheid, wat de thema's waren van de verzen 2, 9, 10 en 11, maar het contrasteert dit staan in genade en de verwachting van heerlijkheid met veroordeling en de heerschappij van de dood.

Beginnend bij het feit dat *door de overtreding van de ene, de dood heerst door de ene*, bediscussieert hij de meer zekere werkelijkheid van het andere feit, dat *bij hen die de allesoverstijgendheid van de genade verkrijgen, de genadegave van rechtvaardigheid in hun leven zal regeren door de Ene, Jezus Christus*. In de eerste stelling in dit vers combineert en reproduceert hij de eerste stellingen van de verzen 15 en 16 als volgt: "want indien door de overtreding van de ene" combineert "de overtredingen van de ene"(15) met "uit de ene"(16). In de tweede stelling reproduceert hij de twee stellingen uit de verzen 15 en 16 als volgt: "de allesoverstijgendheid van genade" reproduceert "de genade van God .... overstijgt"(15), en "zij die de genadegave van rechtvaardigheid ontvangen" brengt "de genadegave in genade" en "de *dooreema*" samen, wat een "terechte beloning"(16) is. Zo is de *dooreema* de gave van rechtvaardigheid zoals die verkregen of feitelijk uitgesproken is.

Het betoog van vers zeventien is dan: Want indien, door zo'n betrekkelijk zwakke oorzaak als die ene overtreding van die ene man, en door de oordeelsstraf die voortkomt uit de zonde van slechts één, de velen stierven onder een veroordeling door welke de dood heerst, we veeleer mogen verwachten dat de veel krachtiger oorzaak van de overvloedige genade en goddelijke rechtvaardigheid gevolgen zal voortbrengen voor de ontvangers van de heerlijkheid die de ergste gevolgen van zonde *verre* zullen overstijgen. Er is niet alleen een tegenstelling tussen de zwakte en de kracht van de oorzaken, maar ook tussen de gevolgen, die zo verschillend zijn als dood en leven en slavernij en koningschap. Dit toont de logische relatie van dit vers met het voorgaande aan, en de relatie van de genade en de genadegave met de verwachting de heerlijkheid.

De antithesen van dit vers zijn: "want indien" en "veel meer", "de overtreding" en "de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid", "door de ene" en "door de Ene, Jezus Christus." Opnieuw noemt de apostel hier niet "de velen", omdat degenen die ontvangen niet zo groot in aantal zijn als hen voor wie de genade overstijgend is. Het punt waar het hier om gaat is niet *hoeveel* er ontvangen, maar wat het *effect* is op hen die ontvangen. De genade van God was in de verzen twee en vijftien, net als hier, onderscheiden van de genadegave van rechtvaardigheid. We zagen dat het de verzoening was, Gods huidige genadevolle houding van vrede ten opzichte van een vijandige wereld. Ze stijgt uit boven alle overtredingen van "de velen". Hier wordt ze door enkelen ontvangen. Zij zijn degenen die in vers elf werden genoemd. "De genadegave" is die uit vers vijftien, maar wordt nu gedefinieerd als "de genadegave van rechtvaardigheid", omdat het geschenk werd toegewezen en bestaat uit rechtvaardigheid voor hen die het ontvangen. Hier, net als in vers vijftien, zijn de genade en de genadegave samen in contrast gezet met de overtreding. Overtreders hebben net zo goed rechtvaardigheid als vrede nodig.

In plaats van "de velen" lezen we nu over *hen die ontvangen*. Dit zijn niet zij die

actief aanvaardden, maar zij die eenvoudig de ontvangers zijn, aangezien "we genade en apostelschap ontvangen hebben"(1:5) en "we de verzoening verkregen hebben"(5:11). Dit is geen "geestelijke verwerving". Verwerven en verkrijgen zijn tegenpolen. Als we spreken over de allesoverstijgendheid van genade, is *verkrijgen* een beter woord. Het is een bescheiden woord, nederig, smekend, en het plaatst ons waar we moeten staan: schuldig aan God. Bij ieder groot moment van de ziel voor God, hebben we aan "verwerven" niets. "Verwerven" zit vol spanning, druk, haast en uiteindelijk instorting. Het vraagt teveel van de mens, want het zet een mens aan tot een taak die buiten zijn mogelijkheden ligt. In "verkrijgen" zit een rustpunt, een stilte en efficiëntie die past bij een gave van God. Iedere term in de tekst wijst naar Gods geschenken van rechtvaardigheid en vrede en leven als iets dat net zo objectief en extern voor de mens is als de zonneshijn.

De passiviteit van de ontvangers aan beide zijden van de parallel wordt benadrukt door de verklaring dat de heerschappij van de dood *door de ene* is en dat de heerschappij in het leven *door de Ene*, Jezus Christus, is. Een actieve toe-eigening door individuen mag niet als een van de oorzaken worden gerekend waarop een grotere zekerheid kan worden gevestigd. Eén, Jezus Christus, staat tegenover Adam. Goddelijk oordeel en genade vloeien door deze twee. Christus is het enige middel en instrument van Gods reddende activiteit. Hij alleen eerde God, terwijl Adam God onteerde. God heeft Hem geëerd en Hem de bewaarder van goede dingen gemaakt. In Hem is al de afdoendheid van God, de compleetheid van Zijn redding. Zo'n redding brengt de kracht van God naar voren en zoekt niet naar kracht binnen de ontvangers.

De tegenwoordige tijd, zij die ontvangen, geeft hen aan die door al de generaties van de huidige era tot ontvangers van de genade gemaakt worden. Het gaat hier niet om de uiteindelijke gevolgen van allesoverstijgendheid van genade. Partialisten voelen zich thuis in de drie verzen die we bekeken hebben, maar wanneer zij proberen de beperkingen van de huidige antitypische era op de universele verklaringen van de verzen 18 en 19 te leggen, dan tonen ze zich werklieden te zijn die zich zouden moeten schamen. "Er is geen beloning voor anderen dan die ontvangen" is een ware beschrijving van wat in dit vers wordt gevonden. Geen eerlijke verklaarder zou hier meer willen opeisen. De verklaringen die we bestudeerd hebben zijn in overeenstemming met de waarneembare feiten - dat de meerderheid van hen die van de allesoverstijgende genade horen die verachten. Een eerlijke uiteenzetting zal het beperkte bereik en gevolg van de huidige era niet verwarren met wat duidelijk onbeperkt en universeel is. Als de waarheid van de huidige tekst alleen wordt aanvaard omdat ze overeenstemt met wat waarneembaar is, waar is dan het geloof? Iedere poging de uiteindelijke en universele prestaties van goddelijke genade te beperken of te ontkennen zal als nutteloos worden bewezen, net zo als de poging Hem te vernietigen Die de Waarheid is. "Waarheid die ter aarde geworpen wordt, zal weer opstaan!"

De zekerheid van de heerschappij van de dood wordt ons voortdurend voor ogen gehouden. De Geest van God gebruikt het feit om de grotere zekerheid te bewijzen dat genade rechtvaardigheid, vrede, leven en verhoging tot

heerschappij zal schenken. De huidige heerschappij van de dood is een orde die zo stevig is gegrondvest, dat opstand ertegen volkomen nutteloos zou zijn. Dat deze tiranniserende heerschappij rust op het verhoudingsgewijze kleine fundament van de enkele zonde van één enkele zondaar, dient als maatstaf waarmee de zekerheid van de heerschappij van het leven kan worden vastgesteld. Door te sterven geeft ieder individu een afgedwongen eerbetoon aan de soevereiniteit van de dood. Onder die tirannie zijn we onderschikte slaven van wie de vrijheid strikt beperkt is, zodat, in plaats van vrij te zijn, we tot doorgevers van de zonde gesteld zijn. Onze onderschikking aan iemand anders dan God en Christus moet ophouden. Slavernij zal plaats maken voor soevereiniteit en we zullen vrijwillige dienaren worden van een goddelijke weldadige wil.

Paulus zegt niet "het leven zal heersen." Leven onderwerpt mensen niet, het zet ze op de troon! Omdat leven verbonden is met rechtvaardigheid, net zoals zonde verbonden is met de dood, leidt de genadegave van rechtvaardigheid tot een heerschappij in leven. Die heerschappij is nog toekomst en omvat onze opstanding uit de doden. Levendmaking is een triomfantelijke ommekeer, waarvan de heerlijkheid alle schande en onderwerping aan de dood zal uitwissen. Er is geen herstel naar de perfectie van het zielese of fysiek leven zoals Adam dat leidde, maar een deelname aan het geestelijke- en opstandingsleven van de Laatste Adam. We willen niet de terugkeer van de betrekkelijke kracht en vitaliteit van onze jeugd. We zijn in afwachting van onsterfelijk en onvergankelijk leven, waaruit de smet van zonde is verdwenen en al onze mogelijkheden opgetrokken zullen worden tot een niveau dat Adam nooit heeft kunnen kennen. Dat is het heerlijke leven waar de Tweede Mens Zijn nieuwe mensheid naar toe brengt. De beloofde heerlijkheid gaat alle gedachte en kennis te boven. Alleen de Heer Zelf heeft dat bereikt en zelfs Hij wacht geduldig de dag af waarop we samen met Hem verheerlijkt zullen worden en samen met Hem regeren, wanneer een ieder van ons actief in rechtvaardigheid en heiligheid een autoriteit en kracht zal uitoefenen zoals Adam, of welke andere menselijke potentiaat dan ook, ooit kon opbrengen.

Wat een leven! Wat een heerlijke Redder!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 15 door G.L.Rogers

Veroordeling en levendmaking voor heel het ras.

18.

Derhalve, gelijk het door een daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook door een daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven.

Onze huidige tekst is Romeinen 5:18. Hier staat zowat de helderste en meest perfect uitgebalanceerde verklaring die waar dan ook in de brief kan worden gevonden. Op het eerste gezicht zijn ze zeer eenvoudig en makkelijk te begrijpen. Het zou ook geen probleem zijn ze op hun waarde te aanvaarden, ware het niet dat ze niet te verenigen zijn met de populaire theologie. Het is belangrijk dat vele geleerde godsmannen bang zijn dat deze woorden zouden worden begrepen voor wat er staat. Ze zeggen ons dat het nodig is bepaalde aanpassingen en beveiligingen aan te brengen. Hoewel ze het op andere gebieden vaak niet met elkaar eens zijn, stemmen de meeste uitleggers hier overeen dat het toestaan van de eenvoudige onbepaalde betekenis van deze laatste delen van deze vergelijkingen, gevaarlijk is. Er wordt wel gezegd dat "*de velen* in het tweede deel niet dezelfde strekking kunnen hebben als in het eerste." De uitgever van een zeer bekend commentaar zegt: "De gevolgtrekking van een universele redding uit deze passage is op het eerste gezicht zeer aannemelijk, en het zou zelfs zeer sterk zijn als dit deel geïsoleerd kon worden gezien van de rest van Paulus' leer over de voorwaarden van redding. Hetzelfde probleem wordt gepresenteerd in 1Kor. 15:22." Is het niet vreemd dat het "probleem" gevonden wordt in wat wel de meest nauwkeurige opsomming in het betoog is, waar we toch de opperste helderheid mogen verwachten? Zowel deze tekst als die van 1Kor. 15:22 zijn kern-verklaringen, waarop de hele waarheid van hun contexten draait.

Uw schrijver begrijpt en sympathiseert, tot op zekere hoogte, met de angst van zulke schrijvers, omdat hij tot voor kort deze tekst erg problematisch vond en op elke mogelijke manier probeerde haar verwarrende uitspraken in harmonie te brengen met zijn begrip van sommige andere Paulinische uitspraken. Maar toch, hoewel versterkt door al de schijn en argumenten van de meest vermaarde uitleggers, vond hij zichzelf tekortschieten bij het omgaan met de vragen van eenvoudige, eerlijke mensen. En al die tijd gaven zijn geweten en rede hem het ongemakkelijke gevoel dat hij de taal van de Schrift niet fair behandelde.

De taal zelf is kristalhelder. Ieder woord schittert als een diamant. Maar toch kunnen de uitspraken niet met de traditionele leer over de menselijke bestemming in overeenstemming worden gebracht. Zulke uitspraken zetten vele lezers op de horens van een wreed dilemma. Zij wensen de Schrift te geloven, maar de uitspraken daarin zijn klaarblijkelijk onvereenigbaar. Daarom moet het

een of andere woord aangepast of verworpen worden, met als gevolg dat de accuraatheid van Gods Woord wordt betwijfeld door hen die opkomen voor haar volledige inspiratie.

Wanneer een monteur, bij het in elkaar zetten van een gecompliceerd stuk machinerie, onderdelen vond waarvoor er kennelijk geen plaats is, dan zou hij, als hij verstandig was, moeten concluderen dat hij bij het bouwen ergens een fout heeft gemaakt, en gaan zoeken waar die fout dan wel zit. Hij zou er alleen zeker van zijn dat hij het goed had wanneer alle delen op hun juiste plaats zaten, de machine soepeltjes liep en het werk deed waarvoor hij ontworpen was. Niet alleen zou hij tevreden zijn over zijn eigen werk, maar hij zou ook de kundigheid van de uitvinder en de fabrikant bewonderen. Hoe anders is ons gevoel wanneer we verplicht worden delen van Gods Woord terzijde te leggen of te veranderen, opdat we het bestaanbaar kunnen maken. Vertrouwen in dat Woord wordt aangetast, de mens verhoogd en de theologie verkrijgt een superioriteit boven de inspiratie.

Er zijn vele schijnbare tegenspraken in de Schrift. De echte tegenspraken echter zijn tussen de Schrift en het misverstaan of misvertalen van de Schrift. De huidige tekst, bijvoorbeeld, kan nooit instemmen met het begrip van eindeloze, hopeloze bestraffing van een deel van de mensheid. Allen die geloven in een eeuwige bestraffing moeten veel van zulke uitspraken, zoals die we nu bespreken, beperken. Indien deze uitspraken waar zijn, dan bestaat er geen eeuwige bestraffing. Iedere moeilijkheid verdwijnt zodra de waarheid over de aionen bekend wordt. Vele goede vertalingen bevatten niet de woorden "eeuwig" en "eeuwigheid". De Schrift spreekt over tijdperken, of aionen, van beperkte duur. De tijdperken zullen een voleinding hebben, precies zoals ze een begin hadden. Het hele drama van de menselijke geschiedenis ontvouwt zich binnen de tijdperken, waarin de reis van schepping naar een nieuwe schepping zijn doel van perfectie bereikt, wat noch zonde noch dood kunnen beschadigen of beëindigen. De aionen zijn slechts een tijdelijk podium waarop de tragische worsteling tussen Zonde en Redding over het bezit van de mensheid zich afspeelt. De aionen gaan één voor één voorbij totdat de laatste is gevluht en met zich ieder spoor van zonde en dood en al het bittere gezwoeg meenam, en van waaruit een heerlijke en afgewerkte nieuwe schepping tevoorschijn zal komen. Het oude gaat voorbij, Christus maakt alle dingen nieuw. Hij zal aan God de Vader een verlost en nieuwe mensheid voorstellen die in God leeft en waarin God Zelf permanent zal verblijven.

Wat een vreugdevolle oplossing voor ons probleem is dat wat de harmonie bewijst van alle Schrift en getuigt van haar goddelijke perfectie! Wanneer de bron van alle verwarring is gevonden en verwijderd, dan wordt de waarde en deugdelijkheid van ieder deel duidelijk. Wanneer de waarheid over de aionen de vergissing over de eeuwigheid vervangt, dan zien we dat oordeel en genade harmonieus samenwerken, totdat ieder zijn voorbestemde doel bereikt. Alle dreigementen van bestraffing die op het oordeel van de bozen volgt, kunnen op hun volle, vreselijke waarde worden aangenomen, zonder schade toe te brengen aan ons aangeboren gevoel voor gerechtigheid en zonder de voorzeggingen van de uiteindelijke overwinning van de genade te ontkennen. God kan de straffen ten uitvoer brengen waarmee Hij zo voortdurend in Zijn Woord dreigt, en zo Zichzelf

bewijzen de Redder van alle mensen te zijn, in het bijzonder van hen die geloven.

De overblijvende verzen van dit hoofdstuk geven een opsomming van de hele vergelijking die werd gemaakt tussen de gevolgen voor de mensheid van de ongehoorzaamheid van Adam en de gehoorzaamheid van Christus. De exacte overeenkomst is uiteengezet in de verzen 18 en 19; het doel van de komst van de wet en de tegenstelling tussen zonde en genade, met het overwicht van de genade in vers 20, en de huidige heerschappij van de rivalen, zonde en genade, met de kwesties van dood en aionisch leven in vers 21.

18.

Derhalve, gelijk het door één daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is,	zo komt het ook door één daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven.
--	---

De logische verbinding tussen dit vers en het lange voorbereidende betoog wordt aangegeven door de twee woorden *derhalve* en *zo*. *Derhalve, ara*, markeert het feit dat alle stappen in het betoog, alle verklaringen van gelijkheid en ongelijkheid, nu samengebracht worden in een conclusie. *Zo, oun*, pakt de draad weer op die was gevallen aan het eind van vers 12 en introduceert een volledige verklaring van de parallel die daar werd begonnen. Het zou logischerwijze onmogelijk zijn geweest deze complete verklaring gemaakt te hebben op ieder eerder moment in het betoog. Voordat Paulus overtuigend de bevestiging kon geven van universele rechtvaardiging en leven door Christus, als tegenhanger van de universele veroordeling en dood door Adam, moest hij bewijzen dat alle mensen door die ene zonde sterven en niet door hun eigen zonde. Dit doet hij in de verzen 12-14. Daarna moest hij, in tegenstelling met de door Adam op de troon geplaatste zonde, de superieure kracht bewijzen van de genade die uit de ene Mens, Jezus Christus, is, en dat deze genade allesoverstijgend is voor de velen; dat ze niet alleen van één overtreding rechtvaardigt, maar van vele, en verder dat deze rechtvaardiging altijd wordt vergezeld door de troonsbestijging in leven. Dit doet hij in de verzen 15-17. Blijft nog over de conclusie te trekken, de afgebroken verklaring uit vers twaalf af te maken en aan de raswijde toepassing van deze feiten en krachten aan te tonen. Zoals de stelling van de verzen 12-14 een noodzakelijke logische basis was voor de verzen 15-17, zo zijn ook de feiten van zowel de verzen 12-14 en de verzen 15-17 noodzakelijk voor de conclusies in de verzen 18 en 19.

Overweeg de veelomvattendheid en universaliteit van de verklaringen die voor ons liggen. Ze bestrijken het hele veld van menselijke geschiedenis en alle generaties in één panoramisch gezicht. Alle beperkte typische en antitypische tijden, met de redding van een uitgekozen groepje en het oordeel en bestraffing

van de meerderheid, zijn opgeslokt in hun alles-omvattendheid. Net zoals de hele mensheid doorheen de tijden neergeslagen werd in de dood, in de maalstroom die voortkomt uit die ene overtreding, zo zal de hele mensheid gevangen worden in de stroom van goddelijke genade en daarin megedragen worden tot het moment dat ze leven en rechtvaardigheid zullen ontvangen en rusten in Gods schoot.

De wederkerige termen *derhalve* .... *zo ook* leggen sterk de nadruk op de exacte parallel tussen de uitspraken gedaan in de overeenkomstige delen. Het eerste deel pakt de feiten op die al aangetoond zijn en herhaalt ze op zo'n antithetische manier, dat de ene zijde van de parallel de andere zijde verklaart. Maar het is nu juist die exacte overeenkomst die voor zovelen niet te verteren is. Ze ontkennen glashard het *zo ook*, en ze staan er op schijnbaar aanvaardbare zaken toe te voegen die direct alle gelijkenis en overeenkomst vernietigen.

Het hele voorgaande betoog, dat bewijst dat de ongehoorzaamheid van één mens zonder mankeren de dood aan alle mensen brengt, wordt opgesomd in *derhalve*, en het staat vierkant achter het *zo ook*, een overeenkomstig universeel gevolg verlangend. Als Adam's overtreding alle mensen vernietigt, wat ook hun kennis of onwetendheid over hem moge zijn, dan zou de gehoorzaamheid van Christus allen net zo zeker en onvoorwaardelijk moeten redden. Het is uitgesproken verkeerd aan één zijde voorwaarden toe te voegen als er geen overeenkomstige voorwaarden aan de andere zijde zijn. Delen van de verzen 16 en 17 weg te nemen, die een tegenstelling presenteren die wordt aangegeven met de woorden *niet zoals*, om zo een parallel te ontcrachten die wordt benadrukt door *zo ook*, is geweld aandoen tegen de taal, logica en onthulling. De Schrift wreekt zichzelf ten aanzien van hen die ze mishandelt; zij kunnen de liefde in deze hoogst troostrijke waarheid niet bevatten.

De onderwerpen worden in ieder deel van dit vers weggelaten. Daarom hebben sommige vertalers uit vers zestien de woorden "het oordeel" en de "genadegave" toegevoegd. Deze toegevoegde onderwerpen zijn op zich waar. Gods oordeel werd *door één* overtreding geleid, en Zijn genade *door één* daad van rechtvaardigheid. Maar de schrijver deed iets ongebruikelijks toen hij de onderwerpen van beide zinsneden weg liet. Misschien was de weglating opzettelijk. Het lijkt beter alleen de gebruikelijke woorden "het was" en "het is" toe te voegen, die de uitspraken op geen enkele wijze beperken.

Eén daad van rechtvaardigheid, dikaiooma, wordt gesteld tegenover *één overtreding*. In vers zestien ging het over de antithese van de veroordeling. Daar was het een "genadegave" die op bepaalde ontvangers werd gelegd; hier is het één rechtvaardigende straf die fundering is van de verzoening. Daar was het de feitelijke rechtvaardiging van individuen en stelde het hun heerschappij in leven zeker; hier gaat het over wat rechtvaardiging en leven doorgeeft. Daar was het het einde; hier gaat het over de middelen. Daar ging het over de tegenstelling met veroordeling, die vanuit één gevolgen had voor de velen; hier gaat het over de tegenstelling aan de overtreding, die veroordeling verdiende. Daar werd het toegewezen aan een beperkt aantal individuen; hier geven de overtreding en de *dikaiooma* veroordeling of rechtvaardiging door aan alle mensen, zonder enige uitzondering. Er wordt geen enkel individu vermeld, zelf niet Adam of Christus.

De overtreding omvat alle mensen, inclusief Adam, en die *dikaiooma* omvat alle mensen, inclusief Christus.

Dikaiooma blijkt in dit vers een probleem te zijn. Vertalers hebben het in een opvallend aantal manieren weergegeven, hetzij als daad, hetzij als gevolg van een daad. Het *-ma* wijst naar het laatste. Uit de veelheid van weergaven laten we een aantal voorbeelden zien: "Een handeling van rechtvaardigheid," "een daad van rechtvaardigheid," "een rechtvaardige daad van een," "een rechtvaardigende daad," "een daad van herstel". In deze gevallen is de daad die van Christus. Gelijklopend met het idee van het gevolg zijn de volgende: "een rectificatie," "een straf van rechtvaardiging," "toestand van aanvaarding," "vrucht van een vrijspraak," "een bereikte rechtvaardigheid," "een herstel van rechtvaardigheid," "een rechts-oordeel," "een verklaring van rechtvaardigheid," en "een rechtvaardige beloning." Er is geen goede reden waarom we het hier in dit vers niet net zo vertaald zou worden als in vers zestien. Het is twijfelachtig of het "rechtvaardige daad" kan betekenen, omdat dat aangegeven wordt door het woord "gehoorzaamheid" in 19. *Dikaiooma* is iets dat het gevolg is van die gehoorzaamheid, net zoals "de overtreding" het gevolg was van "on gehoorzaamheid". Vers negentien zal ons van deze gevolgen mee terug nemen naar hun oorzaken in de daden van twee mannen. Dit vers laat ons niet bezig zijn met mensen en hun respectievelijke daden. Het belangrijkste wat vastgesteld moet worden is of de *dikaiooma* de daad van Christus is of Gods rechtvaardigende straf.

God is de Rechtvaardiger en Christus is Degene Die gehoorzaam was, tot de dood. In vers vijftien wordt de overtreding tegengesteld aan Gods genade, hier wordt ze vergeleken met Gods *dikaiooma*. Net zoals zonder oordeel de overtreding niet de veroordeling ontving, precies zo zal zonder de activiteit van goddelijke genade, de *dikaiooma* niet de rechtvaardiging tot leven brengen. Wat dan is die *dikaiooma*? *Het is een collectieve rechtvaardigingsuitspraak die door God over alle mensen wordt uitgesproken, als gevolg van de gehoorzaamheid van De Ene.* Er wordt niet van gezegd dat ze voor de Ene persoonlijk is. Er was niets persoonlijks aan de transactie. Het is "een rechtvaardige beloning voor de hele mensheid." Het is voor de hele mensheid zoals de overtreding er is voor de hele mensheid, "zo ook." Er wordt geen persoon als voordeelontvanger genoemd. Het is voor heel het ras, de een zowel als de ander, net zo goed voor zondaren als voor hun Zonedrager. Het is de rechtvaardige basis waarop God Zelf is gerechtvaardigd, zodat hij vrede kan leven met Zijn actieve vijanden.

Het idee van een rechtvaardigend vonnis over het ras en niet over individuen is niet tegengesteld aan Paulus' denken. Er is een rechtvaardige beloning die in feite niet slechts een enkel individu rechtvaardigt, maar zonder welke geen enkel individu gerechtvaardigd zou kunnen worden. God bereikte in Christus iets voor allen. Zijn actie is het onderwerp van het evangelie. De *dikaiooma* over het ras is helemaal waar, afgezien van geloof of ongeloof. Rechtvaardigheid is de basis van vrede. De *dikaiooma* is de rechtvaardige grond van de verzoening. God heeft de wereld met Zichzelf verzoend, omdat Hij in Christus hun zonden en overtredingen afhandelde. Op basis van de dood van Zijn Zoon sprak Hij een rechtvaardig vonnis uit over allen voor wier overtredingen Christus stierf. Hij werd overgegeven voor

onze overtredingen. Bereikte God daar iets mee? Dat overgeven won een rechtvaardige beloning en een verzoening voor allen. Dit zijn evangelie-feiten die blijven bestaan, of ze nu worden aanvaard of verworpen. De onwetendheid en ongeloof van de mens kan het goddelijke vonnis nooit terugdraaien. De transactie aan het kruis kan niet ongedaan gemaakt worden. Vrede tussen God en mens *is* uitgeroepen, het goddelijke rechtvaardigende vonnis *is* uitgesproken. Wat overblijft is dit goede nieuws te verkondigen tot geloofsgehoorzaamheid van de volkeren.

Verzoening is niet hetzelfde als wederzijdse verzoening, noch is de ene rechtvaardige beloning een persoonlijke, feitelijke rechtvaardiging. Zoals de verzoening aanleiding is voor persoonlijke wederzijdse verzoening, zo is de *dikaiooma* aanleiding voor rechtvaardiging, *dikaioosis*. De wereld is op dit moment verzoend, maar is nog niet *wederzijds* verzoend. Het ras wordt nu beschermd door Gods rechtvaardige beloning, maar is nog niet feitelijk gerechtvaardigd. De feiten zijn vrijwel onbekend, omdat zij het geheim van het evangelie vormen. Een oorzaak voor verwarring is dat het evangelie, zoals het in de eerste vier hoofdstukken van Romeinen wordt gepresenteerd, niet onderscheiden is van het geheim van het evangelie, wat in dit hoofdstuk wordt onthult. Rechtvaardiging door geloof is zou oud als Abrahams rechtvaardiging, maar een raciale *dikaiooma*, en de daaruit volgende verzoening, is een geheim dat alleen door Paulus wordt onthuld. Dit geopende geheim is nog steeds voor vele heiligen een verborgen zaak.

Voor alle mensen, de eerste echt universele uitspraak sinds vers 12, wordt in beide delen gevonden. *In de verzen 15-17*, ondanks de overvloedigheid van de genade, de superioriteit van de genadegave die bestaat uit rechtvaardiging van vele overtredingen en de daaruit voortvloeiende heerschappij in leven voor de ontvangers, heeft Adam het voordeel boven Christus voor zover dit het aantal mensen betreft die werkelijk werden vernietigd of gered. Tegen de velen die door Adam werden veroordeeld, staan maar een relatief klein aantal die door Christus werden gerechtvaardigd. *In vers achttien echter* betreft het aan beide zijden de *hele* mensheid. Er is geen "maar veel meer", maar er is de hoogst mogelijke gelijkheid! Het schijnt een zaak te zijn van algemene eerlijkheid om te zeggen dat de tweede "allen" net zo veelomvattend is als de eerste. Maar toch vervreemden sommige goede uitleggers hier ons vertrouwen wanneer ze dingen zeggen als: "Het eerste 'allen' is zo wijd als het ras en omvat ook de baby's..." en "het tweede 'allen', aan wie Christus' rechtvaardigheid komt alsof het de hunne is, wordt beperkt door de woorden van het voorgaande vers... Het eerste 'allen' verwijst naar mensen met het ene karakter, het tweede naar mensen met een geheel ander karakter, en is niet universeel."

Maar wordt er hier over 'karakter' gesproken? Deze leraar zou er op staan te zeggen dat karakter niets met rechtvaardiging van doen heeft. Hij bedoelt dat het tweede 'allen' gaat over hen die geloven. "Alle mensen" omvat in beide gevallen iedere variëteit van karakter voor wie Christus is gestorven. Oprechtheid geeft geen excuus voor het wijzigen van Gods Woord, omdat we falen het onderscheid te maken tussen rechtvaardiging die door geloof persoonlijk wordt gemaakt, waarvan Abraham het patroon is, en een goddelijke rechtvaardige beloning voor de hele mensheid, waarvan Adam's ene overtreding de illustratie is.

De rechtvaardige beloning is een goddelijke voorziening voor allen, en is een eerste vereiste voor iedere persoonlijke rechtvaardiging. Het maakt het evangelie mogelijk.

Anderen geven toe dat het 'allen' in beide delen van de vergelijking ook allen betekent, maar zij voegen voorwaarden toe die niet in de tekst te vinden zijn, zoals: "Alle mensen in beide gevallen, zonder uitzondering, maar... dit rechtvaardigt niet een universele gevolgtrekking." Bij zo'n niet onderbouwde uitspraak is er geen noodzaak of ruimte voor enige conclusie.

Een ander zegt: "Alle mensen is een absoluut universele frase die niets anders kan inhouden dan het gehele ras, een betekenis die het in het eerste deel van het vers moet hebben." Maar hij bederft zijn mooie uitspraak door toe te voegen: "Tegenover een universeel gevolg zet Paulus, als tegenwicht tegen het gevolg, een universeel doel." Jammer genoeg geloof hij dat het doel van God verhinderd kan en zal worden. Dit vernielt, door een toevoeging, de overeenkomst tussen beide uitspraken. Hij probeert Gods bewering, dat de alles-omvattende redding door "een rechtvaardige beloning" dezelfde waarde heeft als de alles-omvattende veroordeling door "één overtreding", aan te passen.

De ineensstorting van het geloof van sommige heiligen in de aanwezigheid van zulke universele uitspraken is te wijten aan het falen om aan Christus te denken als de Laatste Adam en zo te erkennen dat Zijn gehoorzaamheid het hele ras beroerd, net zo volkomen als Adam's ongehoorzaamheid dat deed. Het misverstaan werd aldus door een eminent professor in de goddelijkheid uitgedrukt: "De eenheid [van het menselijk ras] in Adam is van nature, en heeft een lichamelijke basis in de organische band tussen alle mensen doorheen de geslachten; de eenheid in Christus daarentegen is geestelijk, omdat ze afhankelijk is van geloof. Toch komt dit onderscheid in deze passage niet speciaal in beeld..." De geestelijke eenheid van gelovigen met Christus is inderdaad een gezegend feit, maar is zeker niet in deze passage in beeld. De schrijver gaat voorbij, als hij het al niet ontkent, aan het fundamentele feit van deze passage: dat Christus op z'n minst net zo'n nauwe band met de mensheid heeft als Adam. Christus heeft in werkelijkheid meer goeds voor ieder mens gedaan dan Adam aan schade toebrengt. Als Adam al een nauwe fysieke en organische band met alle mensen heeft, Christus heeft een veel nauwere. Dit wordt meer dan verondersteld in Zijn titels: Zoon des Mensen, de Tweede Mens, om maar niet te spreken over Zijn eerdere relaties en rechten als Gods Vertegenwoordiger en Bewaarder van de schepping.

De relatie van Christus met het ras is tweevoudig. Hij onderhoudt een oorspronkelijke relatie en een verworven relatie. Had de kerk als geheel deze relaties van Christus met het ras door schepping en vleeswording duidelijk begrepen, dan zou haar onderwijs op het gebied van de menselijke bestemming wat dichterbij de waarheid zijn geweest. Dat Christus de Wortel en Hoofd van het ras is, is een waarheid die ingeweven is in de schering en inslag van het weefsel van apostolisch onderwijs. Hij heeft een permanente relatie met de hele schepping. Dit is de basis van alle andere rechten en relaties. Hij is de Eerstgeborene van alle schepping. In de Eerstgeborene werden de ideale volkomenheden van de voleinding van alle dingen ingebracht in Gods geest. Hij is

Gods profetie van een geperfectioneerd universum. De uiteindelijke heerlijkheid van heel de schepping is doorheen de tijden voortgekomen uit Hem in Wie het al is geschapen (Kol. 1:15-17). Alles is in Hem geschapen. De oude schepping is "in Hem", net zoals de nieuwe. Het "in Hem" van de oude schepping is parallel aan het "in Hem" van de nieuwe schepping. Hoewel Hij persoonlijk de nieuwe schepping heeft geïntroduceerd, heeft Hij de oude niet verlaten. Hij draagt het universum (Hebr. 1:3). Alles is "in Hem" zoals het gevolg zit in de oorzaak. Hij is de grond, de reden voor haar bestaan; het is "voor Hem." Haar leven, kracht, orde en voortbestaan zijn in Hem geworteld. Zoals het grotere het kleinere in zich heeft, zoals dezelfde relatie tussen Christus en schepping bestaat, zo bestaat ze ook tussen Hem en de mensheid, die deel uitmaakt van die schepping. De mensheid is uit God, door de Zoon van Zijn liefde en "in Hem." De bewering dat "de mensheid al in Christus was voordat ze in Adam was" zou geen bezwaren mogen oproepen, want alles werd doorheen Hem geschapen. Hij is voor allen en in Hem hebben alle dingen hun samenhang.

Door de band tussen Christus en de mensheid tot een geestelijke relatie te beperken, ontzegt men Hem de eer die Hem toebehoort als Bewerker, Kanaal en Instandhouder van de schepping. Hij onderhoudt blijvende natuurlijke verbanden, net zo goed als Hij geestelijke verbanden onderhoudt. Zou het ras nooit bij zonde betrokken zijn, dan zou het net zo goed van Hem als van God zijn. Bovendien zou het op een bijzondere manier van Hem zijn geweest. Het werd voor Hem geschapen. Haar ondergang was in het bijzonder Zijn verlies. Het was Zijn recht en Zijn belang het te redden. De schepping staat in Hem voor God en is doorheen Hem met God verbonden. Precies zoals onze relatie als heiligen met God bepaald wordt door onze geestelijke relatie tot Zijn Zoon, zo is onze relatie als schepselen met God bepaald door onze relatie tot de Eerstgeborene. Alle mensen staan, als afhankelijke schepselen, in een rechtstreekse en onmisbare relatie met Hem, in Wiens hand onze adem is en van Wie al onze wegen zijn. Adam is dood, ons niets anders nalatend dan de erfenis van zonde en dood. Christus leeft als Eerstgeborene van de hele schepping, en de schepping heeft haar bestaan in Hem.

Jezus Christus verwierf een nieuwe band toen Hij in het vlees kwam. God zond Hem in de gelijkenis van zondig vlees en vanwege de zonde. Enkele van de belangrijkste doelen van de vleeswording waren dat Hij tot zonde gemaakt zou worden die niet de Zijne was, een rechtvaardigheid zou bereiken die Hij persoonlijk niet nodig had, en in Zijn eigen persoon de mensheid mee zou dragen naar de troon van God. Hij is een Zoon des Mensen die in hoogste heerlijkheid op de troon is geplaatst. De Tweede Mens - alle anderen tussen de eerste en de tweede worden overgeslagen - komt uit de hemel als de Laatste Adam, of hoofd van het ras. Als Hij in het ras komt, dan is er maar één plaats die Hij kan innemen. Hij is de terechte Meester. Hij is Hoofd over alle soevereiniteit en autoriteit. Zelfs de eerste mens, de heer van de schepping, was aan Hem onderschikt. Hij is niet een privé persoon. Hij is de tweede raciale Mens. De verschillende ambten en relaties die Hij aanneemt ten opzichte van de schepping, tot het ras en tot de kerk, zijn alle echt en onmisbaar. Misschien wordt de beste illustratie van Zijn verworven relatie tot het ras wel voorgesteld

in de titels "Tweede Mens" en "Laatste Adam".

We zijn niet alleen als schepselen, maar ook als leden van het ras met Hem verbonden, Die onze Schepper, Bewaarder, onze Bloedverwant, onze Liefhebber en onze Rechter is. Worden zulke oorspronkelijke en verworven relaties met de mensheid niet over het hoofd gezien wanneer er onderwezen wordt dat onze eenheid met Christus slechts geestelijk is? En is het niet waar dat het juist zo'n relatie is die Hem passend maakt voor het ambt van Middelaar tussen God en de mensheid (niet God en de kerk)? Ze bevatten ook een reden waarom Hij zou sterven voor de overtredingen van het ras waaraan Hij met zovele banden is verbonden.

Oorspronkelijk deelde de schepping in dezelfde harmonieuze relatie met God als die welke de Eerstgeborene van heel de schepping genoot. Zijn band met God was het ideaal van de relatie van de schepping met God in Hem. Zonde vernietigde deze heilige, harmonieuze relatie tussen Schepper en schepsel, maar toch bleef de perfecte en heilige relatie tussen de Schepper en de Eerstgeborene gehandhaafd. De Eerstgeborene van de schepping heeft een verantwoordelijkheid voor de schepping, waarvan Hij het Hoofd is. Hij moet de zonde van het schepsel verstoten. Dit deed Hij door die zonde op Zich te nemen en ze in Zijn eigen lichaam naar die vreselijke plaats te brengen. In Zijn zelf-ontleding en zijn gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis nam Hij plaats in de afstand en verbroken relatie met God, waarin het schepsel was gevallen. Hij aanvaardde de rechtvaardige straf voor de zonde, daarmee de vervreemding van de zondaar wegnemend bij God. Hij werd door Zijn Vader verlaten en stierf aan de gevolgen daarvan. God behandelde Hem als het zondige ras verdiende behandeld te worden, omdat Hij onze vernielde relatie met God als de Zijne had aangenomen. Misschien was de zwaarste straf die Christus onderging wel het verlies van zijn band met Zijn God en Vader! Terwijl de Eerstgeborene bestond in de vorm van God, was zijn relatie met God ongelijk aan die van de relatie van het gevallen schepsel met God. Hij werd daar gelijk aan toen Hij tot zonde werd gemaakt en door Zijn God verlaten werd. De Tweede Mens staat in een nauwere relatie, een relatie die werd verworven met als doel de bemiddeling en vrijkoping. Hij nam de plaats in van afstandelijkheid die hoort bij de eerste gevallen mens en diens ras. Zijn dood was een raciale dood en verstoting van de zonde van het ras. En daarom was Zijn overwinning over de dood een raciale overwinning en het bewijs van een raciale *dikaiooma* en verzoening.

Niemand anders dan de zondeloze Tweede Mens, die de echte aanstotelijkheid van zonde kende en er een goddelijk afkeer van had, kon omgaan met de zonde van de mensheid. Als het nodig zou zijn dat er ten behoeve van de mensheid een juiste erkenning van zonde en volledige instemming met de rechtvaardigheid van Gods straf zou zijn door zich er onder te schikken, dan zou geen enkel zondig en geen privé persoon die bekentenis doen. Jezus Christus deed het, niet voor Zichzelf, niet voor gelovigen, maar voor heel de mensheid. Zijn dood was niet een individuele en persoonlijke dood. De dood kon Hem net zo min raken als hij God kon raken, behalve in Zijn relatie met heel het ras en Zijn aanvaarding van hun zonden. "Eén is voor allen gestorven, dus zijn zij allen gestorven"(2Kor. 5:14). Zijn dood had voor God de dood van alle mensen tot gevolg. Deze dood was

uiteraard niet de dood die Adam over ons bracht. Christus werd niet voor deze ene overtreding overgeleverd, maar voor onze overtredingen. Omdat allen in Zijn dood stierven werd een rechtvaardige beloning uitgesproken voor alle mensen. Het heeft voor alle mensen een nieuwe band met God gewonnen. De instelling van deze nieuwe relatie wordt aangegeven in de *dikaïooma* en in de verzoening. Christus heeft in feite de hele mensheid in een nieuwe, aanvullende relatie met God gebracht. De oorspronkelijke scheppingsband wordt behouden en een genadevolle band wordt erbij aangegaan. Christus heeft feitelijke voordelen voor allen zeker gesteld, net zo zeker als Adam allen beschadigde.

Slechts weinig gelovigen twijfelen aan de opstanding van alle mensen. "Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens"(1Kor. 15:21). Christus wekt allen op uit de dood die in Adam is. Deze verlossing is niet afhankelijk van kennis, geloof of enige andere voorwaarde. Ze is verzekerd voor allen door "een Mens." Indien onze tekst gezegd zou hebben "voor heel de mensheid tot opstanding," dan zou er aan het "ook" niet getwijfeld worden. Opstanding zal voor sommigen gevolgd worden door oordeel en veroordeling tot de dood, terwijl het voor anderen een opstanding ten leven is. De tegenstand tegen de tekst zoals die er staat, is dat ze veel meer dan opstanding belooft. Ze belooft rechtvaardiging ten leven, wat niets minder is dan geestelijke levendmaking.

Tot veroordeling staat tegenover *rechtvaardiging ten leven*. Deze frases zouden moeten helpen elkaar te verhelderen. Veroordeling is het tegengestelde van rechtvaardiging. Er was een soortgelijke antithese in vers zestien. Daar verzekert de rechtvaardiging een heerschappij van het leven. Zoals veroordeling de dood brengt, zo brengt rechtvaardiging leven. De hele mensheid is veroordeeld. Veroordeling volgt op gericht. Raciale dood is een gevolg, maar het is ook de straf die God genadevol heeft opgelegd. Wat zouden we van God denken, Die heilig en rechtvaardig is, indien Hij niet zou richten over wat onheilig, onrechtvaardig en Hem beledigend is? Het niet richten en veroordelen van wat bederft, zou de niet-onderschikten en onbekwamen de aansporing geven ongehinderd door te gaan. Zondaren onsterfelijk maken zou hetzelfde zijn als "het wee te vereeuwigen." Het is allemaal voor Gods heerlijkheid dat Hij een geruïneerd ras heeft veroordeeld. Nog afgezien van iedere schuldvraag heeft Hij het als niet-passend gesteld. Als de heerschappij van de dood wordt uitgelegd als het gevolg van een natuurwet, dan zullen de mensen dat aanvaarden, net zoals ze alles aanvaarden dat God buitenspel zet. Maar als Paulus daarentegen stellig is over een goddelijke veroordeling, dan protesteren mensen onmiddellijk door te zeggen dat zo'n leer ongelovigen voortbrengt. Een dood die niet straffend is zorgt er niet voor dat mensen het feit onder ogen zien van het rechtvaardige oordeel van God. Een dood die komt als een straf is pijnlijk voor de menselijke trots. Echt, de steek van de dood is de zonde. God lapt het vernietigde ras niet op. Hij neemt het eerste weg, opdat Hij het tweede kan doen ontstaan, en Hij doodt opdat Hij levend kan maken. De Tweede Mens kwam niet om de oude mensheid op te lappen, maar om een nieuwe te maken!

Sommigen hebben geprobeerd te bewijzen dat het voorzetsel *voor*, *eis*, in dit geval eenvoudig neiging aangeeft, en maken dan zulke schijnbaar schone

uitspraken als: "voor alle mensen neigend naar rechtvaardiging ten leven," en "de strekking voor alle mensen is richting rechtvaardiging ten leven." Een ander zegt in een poging zijn interpretatie te rechtvaardigen: "te midden van alle mensen (leidend) naar rechtvaardiging ten leven," leidt tot het wanhopige hulpmiddel dat het eerste deel zo weergeeft: "Zoals dan als door één overtreding (het oordeel komt) in het midden van alle mensen leidend tot veroordeling, zo ook..."

Hoe ijdel zijn zulke pogingen, tenzij aangetoond kan worden dat alle mensen niet verdoemd en stervende zijn! Hij voegt toe: "het oordeel komt, als er geen Redder is, te midden van alle mensen en leidt ze met zekerheid naar de veroordeling." Dat wil zeggen: de neiging is zo sterk dat allen veroordeeld zijn, tenzij... Is het niet zo dat, hoewel de Redder is verschenen, Hij niemand uit de veroordeling van de dood heeft vrijgelaten? Die van Hem zijn aanvaardden de straf als zijnde rechtvaardig, en zij sterven in het vertrouwen dat de opstanding ten leven zo zeker is als de veroordeling tot de dood. Zij zorgen ervoor dat hun dood God en Christus verheerlijkt (John 21:19; Phil. 1:20). De veroordelende straf van God kan niet worden teruggedraaid. Onze broeders zouden niet blij zijn als wij zouden zeggen dat de straf in Mattheus 25:46 teruggedraaid kon worden. Zullen we zeggen: "ze zullen weg gaan *eis*, naar, aionische kastijding, als er geen Redder verschijnt; maar de rechtvaardigen *eis*, neigen naar, aionisch leven, als zij niet afdwalen?" In onze huidige tekst wordt over twee goddelijke vonnissen over het ras gesproken, de veroordeling en de rechtvaardige beloning, *dikaiooma*. De laatste doet de eerste niet te niet of verleent aan iemand gratie van de veroordeling tot de dood. Noch de universele veroordeling, noch de andere veroordelende vonnissen die uitgevaardigd zullen worden, doen de *dikaiooma* te niet. Al Gods juridische vonnissen, of die nu veroordelend of rechtvaardigend zijn, zijn onomkeerbaar en zullen ten volle worden uitgevoerd. Rechtvaardiging zal komen nadat ieder vonnis zal zijn uitgevoerd.

Rechtvaardiging ten leven correspondeert met *veroordeling*. Rechtvaardiging is *dikaioosis*. Het *-sis* wijst op *aktie* of *proces/voortgang*. De sterk actieve zin van het woord past bij het proces van toewijzen van de collectieve *dikaiooma* doorheen vele generaties aan individuen, totdat de hele mensheid is gerechtvaardigd en levend gemaakt. Er is geen proces, of voortgang, in de rechtvaardiging van een enkel individu, dat is zo onmiddellijk en permanent als Gods gerechtelijk vonnis het maar kan maken. Deze zinsnede komt nergens anders voor. Haar betekenis kan alleen vanuit de context worden vastgesteld. Drie feiten zouden ons moeten leiden: de parallel met veroordeling, het maakt deel uit van de conclusie, en het is Christus' werk als de Laatste Adam, de levengevende Geest.

Net zoals veroordeling bij de dood hoort, zo hoort rechtvaardiging bij leven. Dit is de ware antithese. Zonde brengt de dood bij de zondaar. Dat doet ze door het vonnis van God. Zoals Gods veroordeling de band tussen de overtreding en de dood is, zo is ook Gods genadevolle rechtvaardiging van het individu de band met de *dikaiooma*. "Leven vanwege rechtvaardigheid" is het tegengestelde aan "dood vanwege de zonde" (8:10). Iedereen die door God wordt veroordeeld moet sterven en iedereen die door God wordt gerechtvaardigd moet leven. Christus' missie was leven te geven aan de doden. Van alle mensen was er in Hem alleen leven; Hij

alleen was onveroordeeld en onaangetast door de dood. Leven is meer dan opstanding, want er is een opstanding die niet ten leven is, maar tot oordeel.

De conclusies van dit deel zijn gebaseerd op de onthulling van 15-17. Daarin overstijgt een overvloed aan genade de behoeften van de velen. In vers twintig overstijgt genade de meest verregaande uitwassen van de zonde. Zo'n overvloed aan genade zou, als het werkelijk genade is, ons moeten leiden tot het verwachten van redding voor allen. Daarna werd genade gezien als niet alleen Adam's ene overtreding afhandelend, maar die van vele persoonlijke overtredingen. Maar verder kregen de ontvangers niet alleen rechtvaardigheid, maar ook leven. Dat is het leven dat in vers achttien wordt vermeld. Alle mensen zullen gerechtvaardigd ten leven worden, maar alleen zij die rechtvaardigheid ontvangen in het huidige tijdperk zullen heersen in leven. Niet allen is aionisch leven beloofd. Sommigen zullen aionische verdelging meemaken. Voor hen is het leven niet bestemd, totdat hun aion-lange straftijd zal zijn beëindigd.

De genade, die rechtvaardigt ten leven, komt naar het ras vanuit haar Hoofd, de Tweede Mens en de Laatste Adam, Die een levendmakende Geest is. Als Hij werkelijk een ander Hoofd wil zijn [dan Adam], dan is de overdracht van leven aan Zijn ras een noodzakelijk deel van de gedachte achter Zijn Hoofdschap. Zijn dood was de dood van allen, Zijn gehoorzaamheid bewerkte een *dikaiooma*, voor allen, Zijn opstanding omvat de opstanding van allen, en dit alles is er gelijkelijk voor ieder mens. Zal Hij niet rechtvaardigheid en leven aan allen geven? Zal de Eerstgeborene van de hele schepping, door Wie alle dingen zijn, niet alle dingen nieuw maken? Zal de Eerstgeborene van de doden niet aan de overgebleven doden Zijn eigen leven uitdelen? Zal niet Hij door Wie allen opgewekt worden, allen levend maken? Hij zegt dat Hij allen zal levendmaken, maar ieder in Zijn eigen volgorde. Zouden we niet verwachten dat de Laatste Adam, van Wie wordt gezegd dat Hij een levengevende Geest is, leven aan de doden geven? Een relatie met zo'n Persoon houdt een uitiem geestelijk leven voor het ras in, in een echte eenheid met hun Tweede Hoofd. Rechtvaardiging ten leven is niets minder dan de levendmaking van de gehele mensheid(1Kor. 15:22).

God houdt ons vasthoudend Adam's werk voor ogen als het tegendeel van het werk van de Ander. Zullen we weigeren de feiten te overwegen, versterkt als ze zijn door de ervaringen van het ras? God heeft het ras behandeld als de eenheid die het is, vernietigd door zonde. Zijn veroordeling houdt zich niet bezig met de vraag naar persoonlijke verdienste of gebrek. Zijn rechtvaardigheid staat niet ter discussie. Hij kan scheppen en vernietigen. Als Hij verkiest te redden, dan is dat een zaak van genade en moet het door rechtvaardigheid zijn. Of nu de verkozenen door geloof zijn gerechtvaardigd en de niet-verkozenen door het ervaren van een oordeel dat tot vertrouwen leidt, alles is gelijkelijk uit genade, een genade die zonde overstijgt. De middelen die God ten allen tijde kan gebruiken of de voorwaarden die Hij stelt, staan nu niet ter overweging. Wat Hij verklaart heeft is dat rechtvaardiging en levendmaking voor alle mensen zijn. Hij heeft onuitputtelijke bronnen van oordeel, genade en geduld. De opstandigheid van de mens zal worden overwonnen. Ze is voor Zijn genade en voor Zijn veroordeling totaal onmachtig. Hij wijst naar de veroordeling en zegt *zo ook en veel meer*. Zullen we Hem geloven? Of zullen we het wagen Hem te corrigeren en

te beperken?

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 16 door G.L. Rogers

Ongehoorzaamheid en gehoorzaamheid

De diepste crises van de geschiedenis spelen zich af rond de ongehoorzaamheid van de Eerste mens en de gehoorzaamheid van de Tweede. Geen andere daden hebben het ras zo beïnvloed als deze twee, omdat geen ander mens ooit in zo'n nauwe verhouding kan staan tot "de velen" als zij. In het opzicht dat iedere daad het karakter en bestemming van het ras aangrijpen, lijken ze op elkaar. Maar in het karakter van de daden, de daders en de bestemmingen waar ze betrekking op hebben is er een groot verschil. De ongehoorzaamheid en gehoorzaamheid waren God-gerichte daden. Deze grijpen rechtstreeks en onmiddellijk de status aan die de mensheid voor God heeft. De eerste plaatste een onpasseerbare barrière tussen God en mens en bracht de mens in de dood; de andere verwijderde iedere barrière en zal ieder mens uit de dood en zonde naar boven halen, en brengen naar rechtvaardigheid. Vers 19 brengt de crises, de oorzaken en de voleindingen van raciale zonde en redding.

De vergelijking die nu wordt gemaakt is niet slechts een herhaling van het voorgaande. Ze bevestigt en ontwikkelt de conclusie die in vers 18 wordt gebracht. Eén punt in de vergelijking moet nog gemaakt worden: Adam's ongehoorzaamheid is nog niet vergeleken met Christus' gehoorzaamheid. Deze daden zijn de oorzaken die mensen tot zondaren of rechtvaardigen maken.

19.

Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van een mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van een zeer velen rechtvaardigen worden.

Want,	zo
gelijk	ook zullen
door de ongehoorzaamheid	door de gehoorzaamheid
van een mens	van één
de velen	de velen
zondaren geworden zijn,	rechtvaardigen worden.

De precisie van de parallelle uitspraken is zeer opvallend. Het verbindende *want* geeft aan dat de nieuwe vergelijking een uitleg en versterking is van het voorafgaande. Het hangt speciaal het zegel van zekerheid aan vast aan de afsluitende woorden van vers 18, want de bewering is dat de velen rechtvaardig gemaakt zullen worden, wat meer is dan rechtvaardiging. Het is niet alleen de toewijzing, maar ook het feitelijke aanbrenge van de rechtvaardigheid die onlosmakelijk is van het nieuwe leven in Christus.

De overeenkomsten, benadrukt door het *gelijk* en het *zo ook*, zouden nooit uit zicht mogen verdwijnen. *Gelijk* is sterker dan het simpele *als*. Het is gelijk aan 'precies als'. Het werd in vers twaalf gebruikt, en duidt daar het weggelaten *zo ook* aan[de schrijver gebruikt de Concordante Vertaling;WJ]. Het is jammer dat uitleggers vaak voorbijgaan aan deze nadrukkelijke oproepen om notie te nemen van de exacte en bestudeerde overeenkomsten in ieder paar van de zinsnedes. Het zou voor literaire vindingrijkheid onmogelijk zijn nauwere parallellen samen te stellen en er tegelijkertijd daden en waarden aan toe te kennen die zo divers van karakter zijn.

Hoewel deze verklaring op zich al compleet en goed begrijpelijk zou zijn, door het verband met het voorafgaande betoog, waarvan het de afsluiting is, wint ze aan een kracht en helderheid die een misverstaan onvergeeflijk maakt. Ze verschilt van de vorige verzen in haar beweringen en weglatingen. Het "veel meer," met haar overvloedige genade, verschijnt hier niet omdat meer de feitelijke gevolgen bekeken worden dan de gebruikte middelen. Hier wordt Adam's ongehoorzaamheid niet beschouwd als een overtreding die roept om veroordeling en die de dood brengt. Er wordt hier niet over oordelen gesproken. Aan de andere kant wordt over "de gehoorzaamheid van de Ene" niet gesproken als genade, of als de bezorger van de rechtvaardige beloning en de genadegave. De beweringen richten onze aandacht op de feitelijke staat van zondigheid en rechtvaardigheid die aan de velen toekomen vanuit de daden van respectievelijk Adam en Christus. Er zijn vier nieuwe thema's die om overweging roepen, te weten: de ongehoorzaamheid, de gehoorzaamheid, de velen tot zondaren stellen, en de velen rechtvaardig stellen.

De ongehoorzaamheid van de ene mens is de moederzonde. Er zijn andere woorden gebruikt om deze daad te beschrijven. Ze is zonde genoemd, overtreding, en belediging. In de goddelijke diagnose van onze gezamenlijke ziekte vertegenwoordigt ieder van deze woorden een onderscheiden fase. *Ongehoorzaamheid, parako*[^], is in het Grieks TERZIJD-HORENend. Het is: weigeren te luisteren naar de stem van de autoriteit. Dit wordt aangegeven door het niet nakomen en overtreden van de gehoorde opdracht. In Adam's geval was er een HOREN geweest, *akoe*. Hij hoorde ook een andere stem, meer geliefd dan die van God(Gen. 3.17). Adam weigerde gehoorzaamheid, *hupako*[^], ONDER-HORENde. Het Griekse woord brengt een gedachte over van onderschikking en eerbied. Ongehoorzaamheid is egoïstisch in haar handelen. Het is opstand tegen God door onterecht te veronderstellen dat we niet van Hem afhankelijk zijn. Ongehoorzaamheid aan een gebod maakte Adam's zonde tot een overtreding en beledigde daarmee God.

Onwetendheid beweert op dwaze wijze dat Adam Gods veroordeling uitlokte door het stelen van een appel. De waarheid is dat hij opstond tegen Gods autoriteit door ongehoorzaam te zijn tegen het enige gebod dat Hij had uitgevaardigd. Zonde rees als wetteloosheid en rebellie in hem tot haar hoogtepunt. Hij verkoos en gehoorzaamde liever het schepsel dan de Schepper. Geen daad van ongehoorzaamheid kon verder gaan dan de zijne, en geen zondaar had zo weinig excuses als hij. Omdat de mensheid betrokken is bij het gevolg van de eerste

ongehoorzaamheid, is ze volkomen onmachtig het karakter van zonde te oordelen. Alleen wanneer God Zijn oordeel er over geeft, hebben we een mogelijkheid de waarheid de leren kennen. Indien we Zijn oordeel over zonde aanvaarden, komen we in een gemeenschap met God hierover en wordt de kracht van onze opstand gebroken. Tot dat moment tonen we ons ware kinderen van de opstandige Adam.

Het is *door de ongehoorzaamheid van de ene mens dat de velen zondaren geworden zijn*. De ene mens is hij, reeds vier maal genoemd, door wie de zonde de wereld is binnen gekomen. Hij was het enige instrument in het verderf van de velen. Te zeggen dat "zij allen op mysterieuze wijze deelnamen aan de overtreding" is een directe tegenspraak van de tekst. Zij hadden geen deel aan Adam's daad, noch werd een ieder zondaar "door, zo te zeggen, deel te nemen aan Adam's val." Ontkenning van de geïnspireerde bewering dat alleen Adam de velen zondaren deed worden, draagt met zich de ontkenning dat alleen Christus de velen rechtvaardig zal doen worden. Er wordt zo een aanval gedaan op het evangelie van God, hoewel de uitleggers dat mogelijk niet zo bedoelden. Indien ik deelnam aan Adam's ongehoorzaamheid, dan mag ik ook deelnemen aan Christus' gehoorzaamheid. Indien ik de verantwoording deel voor Adam's zonde, dan mag ik ook deel hebben aan de verdienste van Christus' offer aan het kruis. De Schrift is zó eenvoudig, dat we ons er alleen maar aan vast hoeven te houden om veilig en zeker te zijn. Ze te rationaliseren zal alleen maar de feiten verdoezelen.

Alleen Adam was actief ongehoorzaam; de velen werden passief tot zondaren gesteld. Buiten enig actief voorval van hun kant om, en onafhankelijk van hun eigen zondige daden, werden de velen tot zondaren *gesteld*. Adam's zondige staat werd door overdracht de feitelijke staat van zijn afstammelingen. Het taalgebruik hier verbiedt ons te denken dat zij tot zondaren gemaakt werden door de herhaling van zijn zonde. Zij konden niet delen in zijn daad of zijn schuld, noch werden ze geacht zondaren te zijn. Ze werden zondaren door afleiding van de eerste zondaar. Het werkwoord staat in de verleden tijd, wat aangeeft dat het feit werd vastgesteld toen Adam zondigde. Ook al zou de laatste generatie van de aion der aionen pas over twintigduizend jaren geboren worden, dan zal het nog steeds een generatie van zondaren zijn, door de ongehoorzaamheid van die ene mens.

Alle mensen worden als zondaren geboren. Zij zijn al zondaren voordat ze een zonde begaan. Dit is niet zonde vanwege een daad, maar zonde vanwege een toestand. "Zonden", die een mens begaat ondanks de kennis van de waarheid, geweten, rede, wet en evangelie, werd behandeld in 1:18-3:20. Zij ontlokken Gods verontwaardiging. "Zonde" is aangeboren en beërfd. Er wordt niet van gezegd dat ze Gods verontwaardiging ontlokt, omdat ze al geoordeeld is en het vonnis van veroordeling met zich draagt. Toekomstig oordeel zal zich niet bezig houden met "zonde", maar met "zonden". Beërfd zonde is een betere uitdrukking om het te beschrijven dan "oorspronkelijke" zonde. Bij Augustinus betekende "oorspronkelijke zonde" dat allen deelden in Adam's oorspronkelijke zonde. Als we deze theorie verwerpen, is het het onzinnig deze uitdrukking te gebruiken, hoewel ze wijd verspreid is en makkelijk gebruikt wordt om aangeboren zonde te

beschrijven. Ons beërfde moreel onvermogen is zonde en zo zijn wij tot zondaren gesteld.

De goddelijke wet van beërving verklaart de overdracht van zonde en dood, en schuift alle theorieën over beschuldiging terzijde. De Schrift is vooruitgelopen op de wetenschappelijk waarnemer, aantonend dat Gods morele regering gebaseerd is op de werking van wetten die de biologen pas nu een beetje beginnen te na te speuren. De wet van de beërving is zo vasthoudend, dat zonde aan iedereen is doorgegeven. Ons onbevallige en slecht uitgebalanceerde morele gestel zijn ons overgeleverd vanuit onze eerste ouders. Onze aanleg is wetteloos. Onze toestand geeft aanleiding tot verkeerde verlangens en daden. David ging terug naar de oorsprong van zonden en zei: "Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen"(Ps. 51:5), maar hij voerde dit niet aan als excuus. Job stelt de vraag: "Komt ooit een reine uit een onreine?"(Job 14:4) en antwoord: "Niet één!"

Doorgave van morele karaktertrekken en een neiging tot zondigen is een zaak die bij een ieder wordt waargenomen. Jonathan Edwards was de zoon van een godvrezende vader. De geschiedenis van een paar honderd van zijn nakomelingen is nagegaan en daar zitten veertien voorzitters van schoolbesturen tussen, honderd professoren, honderden evangeliëpredikers, missionarissen en Bijbelleraren, meer dan honderd juristen en rechters, zestig doktoren, en vele schrijvers en uitgevers. Aan de andere kant is er de familiegeschiedenis van een losbandige vrouw, genaamd Jukes, die zo'n honderd jaren geleden leefde in Massachusetts, die bekend staat als een register van vijf generaties van armoede, bandeloosheid, imbeciliteit en geestesziekte. Van twaalfhonderd nakomelingen van deze vrouw hebben vierhonderd zichzelf kapot gemaakt, driehonderd-en-tien waren beroeps-armen, honderd-en-dertig waren veroordeelde criminelen, zestig waren gewoonte-dieven en er zaten zeven moordenaars bij. Van al de twaalfhonderd leerden er slechts twintig een vak, en daarvan deed de helft dat nog in de gevangenis. Het verschil tussen beide families is slechts vergelijkend. Alle mensen beërven kwade neigingen, die blijven, zelfs na de bekering.

Jonathan Edwards was misschien wel de heiligste man van zijn tijd. Daarom wist hij het een en ander van het verschrikkelijke karakter van de zonde. Hij zag dat door de verlichting van Gods Geest. Hij zei: "Mijn boosheid, zoals die in mij zit, scheen me lang volkomen onuitsprekelijk te zijn, alle gedachte en verbeelding verzwelgend - als een oneindige overstroming. Mijn overtuiging van zonde is buitengewoon klein en zwak." Het is een opvallend feit dat de helderste uiteenzetting van de diepte en kracht van zonde wordt gegeven aan de herborenen en geestelijk gezinden. Wanneer zij met gezalfde ogen in hun eigen harten kijken, dan twijfelen ze nooit aan de rechtvaardigheid van de goddelijke veroordeling. Ze delen net zo'n zwaar vonnis over zichzelf uit als God heeft gedaan.

De heiligen voelen heel goed de plaag van de zonde aan die in hun harten is. Net zoals Paulus moeten zij de ervaring hebben die in 7:7-25 wordt beschreven, voordat ze tot geestelijke volwassenheid kunnen komen. Zoals de beschuldiging van 1:18-3:20 noodzakelijk was om, door de genade, voor te bereiden voor de

ontvangst van de rechtvaardigheid van God, zo moet ook de overtuiging van onmacht in de aanwezigheid van zonde in onze leden voorafgaan aan onze verlossing uit de heerschappij van de inwonende zonde. Het feit dat we tot zondaren gesteld zijn maakt die aspecten van het evangelie noodzakelijk die in de volgende drie hoofdstukken onthuld zullen worden. Niets anders dan de macht van God kan ons verlossen. Opvoeding, een goede omgeving, hoge idealen, goddelijk gegeven wet, en religie hebben gefaald om ook maar één mens te weerhouden toe te geven aan de aandrang van de ingeboren zonde. Allen begaan zonden omdat achter hun daden zondige neigingen zitten, en zwaarwegende neigingen naar kwaad en verdorven gevoelens en verlangens.

Verschillende soorten banden weerhouden mensen van de grotere zonden, maar allen hebben ondanks deze gezondigd. Een natuurliefhebber zei dat hij eens een paar pasgeboren kuikens op een glad stuk kleding had gezet, en ze daar een paar dagen had gehouden. Klaarblijkelijk hadden ze niet hun aandrang om de grond te schrappen voor voedsel, zoals voor hun soort gebruikelijk is. Uiteindelijk strooide hij wat grind op het kledingstuk. Het grind voorzag in de noodzakelijke stimulans, want ze begonnen meteen te scharrelen. Er is in ieder menselijk hart een tendens die alleen maar de van buiten komende stimulans nodig heeft om ze naar boven te brengen. Het verborgen talent komt niet onmiddellijk naar boven, maar God ziet het en haar latere uitdrukking, en Hij moet het óf goedkeuren óf afkeuren.

De Schrift onthult het feit dat beërfde zonde een ongelukkige status voor God met zich mee draagt. Hij veroordeelde het ras tot de dood, maar dat is niet hopeloos. De twee dingen, de doorgave van kwaad met zijn neiging naar zonde en deze ongelukkige status voor God, kunnen niet gescheiden worden. Zolang de zonde wordt doorgegeven moet de veroordeling deze vergezellen. Ongeloof staat nu op om te beweren dat het een belediging voor ieder principe van billijkheid is om aan te nemen het ras veroordeeld werd door de ongehoorzaamheid van die ene. Maar veroordelen zij de kwade trekken niet die ze bij anderen zien en afwijzen? Zouden zij klaar staan om een kind uit de Jukes familie te adopteren, of zouden ze het onwaardig verklaren vanwege de mogelijke erfelijke belasting? Sommige eugenisten bepleiten de sterilisatie van criminelen en imbecielen ten gunste van de maatschappij en de verbetering van het ras. In plaats van een uitgesproken kwaadaardig ras ter dood te veroordelen zouden ze hen het leven willen ontzeggen. Zulke gedegenereerden hebben niet het recht geboren te worden. Indien God volgens dit strenge principe gehandeld zou hebben, dan zou er in het geheel niemand meer geboren worden. Zij die bezwaren hebben tegen Gods methoden zouden nooit tot stand gekomen zijn. Adam was de eerste gedegenereerde mens en hij verwierf een ras van gedegenereerden. Er is in deze geen uitzondering. Waarom zouden we het God kwalijk nemen dat hij alle gedegenereerden veroordeelde? We houden ons meer bezig met de straffen die mensen te dragen hebben dan met het kwaad dat God van ons allen te dragen heeft.

Laten we nooit vergeten dat zelfs de meest gedegenereerde het beeld van God zal beërven en door Hem geliefd zal zijn. Niemand is hopeloos veroordeeld. Christus stierf voor hen die Hij moest veroordelen, want een ander soort mens is er niet. Gods kracht om te redden is groter dan de kracht van de zonde om te

vernietigen. De meest gedegenereerde is, vanwege Gods genade, een potentiële en aanstaande zoon van God. Ten diepste is het niet de zonde van een mens, maar Gods redding die het menselijke leven en bestemming domineert. God zei tegen Noach zondaren te vermenigvuldigen die al tot de dood veroordeeld waren (Gen. 9:7). Als Hij de eerste mensheid veroordeeld en vernietigd, dan is dat om de tweede te kunnen vestigen!

De dood is een feit. Ieder moreel wezen zou liever de dood aanvaarden als Gods rechtvaardige veroordeling van een hopeloos zondige toestand, dan er aan toe te geven als een decreet van een immoreel noodlot. De liefhebber van rechtvaardigheid stemt in met Gods oordeel over zijn zondige staat. De heilige aanvaardt dat oordeel en is blij het met God eens te mogen zijn over de dood, net zoals met alles wat Hij doet. Hij berust in de goede wil van God, verlossing door dood en opstanding aanvaardend uit een anderszins onontkoombare plaag van zonde die hem zijn hele leven al achtervolgt. Hij verheugt zich dat God niet een koehandeltje maakt met de zonde die hij zelf zo is gaan haten.

Als we naar de lichtere kant van de parallel kijken, dan worden we geconfronteerd met de vergelijkende term *zo ook*. De sterke beweringen die we moeten bekijken zijn twee maal zo zwaar gemaakt, omdat ze in verband staan met het voorafgaande. De waarheid van het eerste deel versterkt die van het tweede. Alle overtuiging die we gewonnen hebben uit de Schrift, waarneming en ervaring van de waarheid van de duistere kant van de parallel, wordt aangedragen door de woordjes *zo ook*. De eerste verklaring wordt gemaakt in verband met de tweede. Dit wordt aangegeven door het *gelijk*. De eerste kant geeft ons een meetlint voor de tweede. Ondanks alle pogingen de heldere verklaring te beperken of weg te redeneren, blijft dit laatste deel, net als al Gods Woord, recht overeind staan. Waar de theologische mist optrekt, zien we dat de rots van de Schrift onaangetast blijft staan. Zo lang dit verse hardnekkig weigert te verdwijnen op bevel van grote en goede, maar zich vergissende, mensen, zijn we verzekerd van de volledige triomf van de Tweede Mens over zonde en alle gevolgen daarvan.

De gehoorzaamheid van de Ene is het speciale aspect van Christus' verlossende werk, en wordt uitgekozen als een exacte antithese van de ongehoorzaamheid van Adam. Twee daden worden vergeleken, de ene die de zonde in het ras binnen bracht en de andere die rechtvaardigheid introduceert. God ging de opstandige daad van de eerste tegen door een daad van een regelrecht tegengesteld karakter. De gehoorzaamheid is een daad, niet een proces. Het is niet "de collectieve gehoorzaamheid van het hele leven van Christus" op aarde. Het is waar dat in de Levitische vereisten het slachtoffer zonder enig gebrek moest zijn, maar toch deed een gebrekvrij dier voor de offeraar geen enkel goed, totdat het aangeboden en geslacht was. Christus was inderdaad zonder enige gebrek en voldeed zo aan het vereiste voor het passende offer, anders zou het Zichzelf opofferen onaanvaardbaar en van geen nut zijn geweest. Zijn gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis was het toppunt van een leven vol gehoorzaamheid, een leven dat verlies, vernedering en lijden inhield. Maar Zijn gehoorzaamheid hier moet los gezien worden van Zijn heilige leven. Met Adam's daad vergelijkt God een daad van gehoorzaamheid die in de menselijke geschiedenis zijns gelijke niet

kent, een daad die zo uniek en nieuw is dat daarin het begin én de voleinding van de nieuwe en perfecte mensheid ligt. Vier feiten die met Zijn gehoorzaamheid van doen hebben verlangen onze aandacht. Eerst: het was de gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis; dan: het was de vrijwillige onderwerping aan de dood die op Hem geen enkel recht kon doen gelden; verder: het was een actieve samenwerking met de geopenbaarde wil van God voor Hem; en tenslotte: Hij stelde een voorbeeld van gehoorzaamheid dat goed is en verstandig om te volgen.

De gehoorzaamheid van Christus wordt genoemd in Filippenzen 2:8. In gehoorzaamheid legde Hij heel de weg af van het sterven, zelfs het sterven van een dood van een veroordeelde crimineel. Het kruis is het centrale feit in de Paulinische prediking. Christus Zelf keek uit naar de dood aan het kruis als het hoofddoel van Zijn missie op Aarde. Zijn meest in het oog lopende en kostbare daad van gehoorzaamheid was Zijn vrijwillige onderschikking aan een onverdiende dood. De gehoorzaamheid die Paulus vergelijkt met Adam's zelfverhogende ongehoorzaamheid, is Zijn uiterste offer van Zichzelf in dienst van God en de mens. Er wordt ten onrechte geleerd dat "de gehoorzaamheid van Christus aan de wet wordt aan alle gelovigen toegewezen om ze zo rechtvaardig te stellen." Deze leer wordt de "gehoorzame rechtvaardigheid" genoemd, een frase die net zo onschriftuurlijk als onwaar is. Het is de weg van Kaïn. We moeten nota nemen van deze vergissing, omdat onze tekst er voor als bewijs wordt aangevoerd. Er wordt hier niet over toewijzing gesproken. De rechtvaardigheid die wordt toegewezen is de rechtvaardigheid van God, tentoongesteld in Christus als een Zoenmiddel, ontvangen door geloof in Zijn bloed(3:26); het is "buiten wet om"(3:21) en "door de verlossing die is in Christus Jezus."

Het gehoorzame leven van Christus en Zijn gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis moeten gezien worden in hun essentiële verschillen van elkaar en tegelijkertijd hun essentiële relatie met elkaar. Het verschil en de relatie wordt duidelijk uiteengezet in het spijsoffer en de bloedige offers. Het spijsoffer vat de de perfecte Tweede Mens samen. Hij staat in absoluut contrast met de eerste mens en al diens zaad. Aan het fijne bloem van het spijsoffer werden olie en wierook toegevoegd. Dit werd aangeboden aan de priester, die het op het altaar verbrandde als een gedenkteken en een zoete geur voor Jehovah. Het vat de perfecte mensheid samen van de Laatste Adam, bekleed en bekrachtigd door Gods Geest, die, getest door vuur, niets anders dan een zoete geur voor God oplevert. Het herinnert aan een gehoorzaam en vlekkeloos leven op Aarde, dat God nooit kan vergeten. Maar het spijsoffer was bloedloos en zonder het storten van bloed is er geen kwijtschelding van zonde, geen rechtvaardiging, geen wederzijdse verzoening, en geen toegang tot God. De bloedige offers vatten de weg tot redding samen. Het spijsoffer was een noodzakelijk aanhangsel aan het brandoffer, zoals duidelijk wordt aangegeven in de vaak gebruikte uitdrukking: "het brandoffer met zijn spijsoffer." De Tweede Mens moest perfect zijn in het leven om aanvaardbaar te zijn als offer voor een heilige God. Er is geen vermelding te vinden van een spijsoffer dat wordt geofferd zonder dat er een dier wordt geofferd; dat wil zeggen, zonder dat een ziel werd uitgegoten in de dood. De afwijzing van Kaïn's offer is een protest tegen ieder bloedeloos offer, hoewel het wel zo ideaal mooi is. De aanbieder zou nooit voor God kunnen staan zonder bloedstorting. Zo maken de offers op sterke wijze onderscheid tussen

Christus perfecte gehoorzaamheid tijdens Zijn hele leven en Zijn gehoorzaamheid tot zelfs de dood aan het kruis. Redding door karakter en gehoorzaamheid, zelfs het karakter en gehoorzaamheid van Christus Zelf, los van Zijn kruis, is een leer die door het evangelie van God volkomen wordt afgewezen.

Christus onderging vrijwillig een onverdiende dood. "Gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis" is een stuitende uitspraak. De rangschikking van gehoorzaamheid en dood is opvallend. De rangschikking van dood en ongehoorzaamheid lokt geen onderzoek uit, omdat het loon van de zonde de dood is. Als de dood de straf is voor zonde, dan is het juist dat zondaren zouden sterven; maar dan is het op gelijke wijze ook fout dat de Zondeloze zou sterven. Waarom zou van de ene perfecte Mens uit heel de geschiedenis verlangd mogen worden de ergste dood te sterven? Waarom zou deze Mens, Die altijd God genoeg deed, Wiens gehoorzaamheid feilloos was, in het uur van Zijn diepste nood door Zijn God en Vader verlaten worden? Waarom zou een leven dat zo welriekend was voor God, eindigen in het falen aan het kruis, met alle ellende die daaraan vast zat? Waarom zou God het licht van Zijn gezicht wegnemen van Hem Die op dat zelfde moment Hem verheerlijkte door de hoogste daad van gehoorzaamheid in de geschiedenis van de altijd gehoorzame Tweede Mens?

In tegenstelling tot andere mensen was Jezus Christus niet sterfelijk; de dood was nooit op Hem doorgegaan; Hij was nooit onder de veroordeling als lid van een zondig ras. Zijn dood was niet verplicht, maar vrijwillig. En toch was het geen zelfmoord, want Hij had de macht om Zijn ziel af te leggen (Joh. 10:18). Hij was geen laffe zelfmoordenaar en Hij was ook geen martelaar. Als individueel Persoon was er voor zijn dood geen reden. Als Zoon van God en Zoon des Mensen was Hij volmaakt rechtvaardig en heilig. Hij stierf vanwege Zijn band met een ras van zondaren. Dat Hij geen zonde kende was een door God en mensen gegeven getuigenis. Hij werd ten behoeve van ons tot zonde gemaakt. Daarom stierf Hij onder de vloek van God aan het kruis. Hij was een offerande voor zonde, en zonde heeft voor God geen zoete geur. Hij werd aan zonde en een heel ras van zondaren gelijkgesteld. God sloeg de zonde en wende Zich met afschuw af van het afgrijpselijke waarin Zijn Zoon was gemaakt: de zonde van de wereld.

Zonde was voor Hem net zo afschuwelijk als het voor Zijn Vader was, maar toch, hoewel Hij Zelf zondevrij was, bracht Hij vrijwillig de zonde van de mensheid naar het kruis om geoordeeld te worden, en Hij aanvaardde de veroordeling. Hij, Die vanaf het begin een onbedekte gemeenschap met Zijn heilige Vader had genoten, werd nu bekend gemaakt met de afstand die zonde veroorzaakt tussen God en mens. Hij, Die God liefhad als geen ander dat kon, zou door Hem gebroken worden en de strepen voelen die door Zijn rechtvaardige verontwaardiging toegebracht zouden worden. Hoewel Hij de komende scheiding, worsteling en de verontwaardiging van te voren kende, bleef Hij gehoorzaam tot de dood die te wijten is aan het misdadige ras. De wet verlangde Zijn dood niet, de liefde deed dat wel. De schreeuwende nood van een verdoemde mensheid vereiste dat.

Hoe verschillend is dan de ongehoorzaamheid van Adam. Hij had niets nodig om zichzelf blij te maken. Gehoorzaamheid zou hem geen pijn kosten of verlies of inspanning. Christus' gehoorzaamheid kostte Hem en Zijn Vader meer dan het

hart zich kan verbeelden. Toch aanvaardden de Vader en de Zoon het lijden waardoor de heerschappij van God en zondaren wederzijds verzoend en gered kan worden.

De gehoorzaamheid van Christus was een actieve samenwerking met de wil van God. Het was de liefhebbende wil van Zijn Vader de verloren mensheid te redden. Het was gehoorzaamheid aan Zijn roeping als Redder die Hem naar het kruis leidde. Hij wist dat Gods wil perfect is en liefdevol en dat er geen goed alternatief is voor die wil. Die wil volbrengen was Zijn hoofd passie. Hij zal de worsteling die aan Zijn gehoorzaamheid vastzat, Zijn ziel kromp ineen van de vreselijke beproeving, en Hij bad: "Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt." Onderschikking kan niet dieper gaan. In die daad van gehoorzame onderschikking werd de naam van de Vader geheiligd en werd Zijn wil op aarde als nooit te voren gedaan. Want nooit meer, zelfs niet in de hemel door de Zoon van God, kan gehoorzaamheid meer doen. Vrijwillige gehoorzaamheid tot de dood van het kruis is het hoogste bewijs van de absolute toewijding van de Tweede Mens aan de wil van God. Hij wilde veroordeeld worden tot eer van God, en voor de redding van de mensheid.

Christus stierf als de tweede raciale Mens, het nieuwe hoofd van het ras. Was Hij een niet verbonden individu geweest, dan had de dood Hem niet kunnen raken. In dat geval zou God schuldig geweest zijn aan een monsterlijk grote onrechtvaardigheid door een gehoorzaamheid tot de dood en onderschikking aan Zijn kastijding te verlangen. Ons Hoofd handelde ten behoeve van ons, niet voor Zichzelf, niet alleen voor de verkozenen, maar voor heel de mensheid. Ten behoeve van het ras bracht Hij aan God het eerbetoon die bij Diens soevereiniteit hoort, het eerbetoon dat Adam en zijn ras Hem onthielden. Christus ging, als het brandoffer - een offer dat in z'n geheel aan God wordt gegeven en in z'n geheel door Hem aanvaard wordt, om met het gebrek aan toewijding van de mens. Het hele brandoffer was door Christus' totale toewijding een zoete geur voor God, waarvan Zijn gehoorzaamheid de sublieme uitdrukking was. De bringer van het offer wordt in het Offer in al de kostbaarheid voor God vanwege Zijn gehoorzaamheid aanvaard. God heeft door deze raciale daad zoveel eerbetoon ontvangen als Adam nooit zou hebben kunnen geven. Gehoorzaamheid zou nooit aan Adam zo'n test kunnen geven, of hem in zulke diepten van ellende kunnen leiden zoals die werden getest en naar voren gebracht in de geurige perfectie van de Laatste Adam. Onze Heer is de Inwijder en Perfectioneerder van gehoorzaamheid, Die God verheerlijkte terwijl Hij onder Diens hand leed.

Met Zijn stap in het geloof aanvaardde Christus zonder reserve het lot van de verlorene. Hij accepteerde het als iets dat terecht aan de mensheid toekwam. Hij bewees de heiligheid en rechtvaardigheid van God in Diens oordelen. Het kruis is het dieptepunt van het morele universum. Daarin rekent God, via de Gekruisigde, in heilige liefde af met al de zonde van het hele universum, in een rechtvaardig oordeel en in verlossende genade. Kan God Zijn rechtvaardigheid veilig stellen, zodat de wereld, onder de ban van Zijn oordeel en vanuit de diepten van hun ellende, Hem rechtvaardig, heilig en goed zal kunnen noemen? Dat is wat Christus deed en wat Hij voor de wereld veilig stelde. Zijn gehoorzaamheid is de ene

perfecte en praktische belijdenis van Gods rechtvaardigheid, en de enig juiste houding van een veroordeelde en lijdende wereld ten opzichte van God. In de Tweede Mens rechtvaardigt de mensheid Gods wegen en en looft ze Hem vanuit de diepten van hun ellende. Christus, gekruisigd, de rechtvaardigheid van God belijdend terwijl Hij onder de uitwerking van Zijn veroordeling was, het belijdend met een heiligheid die een perfect antwoord is op die van God, en volledige gehoorzaamheid gevend onder lijden, verzoende de wereld met God. De heilige Zoon des Mensen maakte een compleet herstel voor de heilige en rechtvaardige troon van God. God genoot van de gehoorzaamheid van een mens Die niet alleen heel Zijn leven deed wat goed en geschikt was voor God, maar door Zijn dood God rechtvaardigde en voor Hem een mensheid veilig stelde die haar eigen lot kan vergeten, in opperste bewondering voor Zijn rechtvaardigheid en heerlijkheid.

Er was geen geschil tussen God en Christus. Het geschil was tussen God en de mensheid. De transactie op Golgotha had geen betrekking op de perfecte relatie tussen Vader en Zoon. Ze had betrekking op de vervreemding en vijandschap. Christus behandelde de zonde en vijandschap van ieder mens af. God heeft de rebellerende mensheid nooit Zijn rug toegekeerd. De mens keerde God de rug toe. Hij moet naar God gedraaid worden. Christus stierf niet opdat God terug op de zondaar gericht kon worden, maar opdat de zondaar terug op God gericht wordt. God hoeft niet met de wereld verzoend te worden, maar de wereld met God. Zal de mens ooit verzoend zijn met God en Zijn rechtvaardige oordelen? De Tweede Mens was in heel Zijn handelen met de mensheid verzoend met God. Hij stemde in met alles dat God in Zijn heilige en rechtvaardige oordeel met de mens doet. Hij berustte door actieve gehoorzaamheid in Gods wil voor Hem als de drager van de zonde van de wereld. Hij aanvaardde Zijn verbanning van God tijdens de enige gelegenheid dat God de mens verliet. Zijn vrijwillige gehoorzaamheid was de vrije instemming van de Mens met de wegen die God met de mens gaat. Het kruis was de opperste demonstratie van een absolute verzoening van een Mens met God. En omdat de Mens het raciale hoofd was, was het de verzoening met God van de hele wereld.

De Laatste Adam was niet alleen het Hoofd van het ras, maar ook de Dienstknecht van God. Zijn daad was Gods wil. Zijn lijden was Gods lijden. Het kruis toont de prijs aan die de Vader en de Zoon betaalden om een verloren en vijandige mensheid te redden. In Christus bracht *God* in Zichzelf de mens in harmonie met allen, wat de kruisiging van de oude mensheid verlangt. God kan niet met zonde verzoend worden. Hij kan geen compromissen sluiten met zonde, maar Hij kan er wel voor lijden. Zonde richt zich op de vernietiging van God. Welke heilige zou God vragen zijn zonden te sparen? In dit opzicht hebben de heiligen de gedachtegang van Christus, Die de smaad droeg van dat wat de troon van God zou omverwerpen en Zijn schepping zou vernietigen. Voor de heilige is, net als voor zijn Heer, Gods wil voor hem het zoetste wanneer die ten koste van hem overwint.

De twee grote voorbeelden van ongehoorzaamheid en gehoorzaamheid staan samen; de een als een waarschuwing en de ander als aansporing. Als de wil van God goed is, dan is gehoorzaamheid daaraan onze enige wijsheid en zekerheid.

God heeft een wil voor ieder mens. Hij wilde dat de Tweede Mens de zonde van de wereld zou dragen en hun rechtvaardige straf. "Er was niemand anders die goed genoeg was om de prijs van de zonde te dragen." Niemand anders kon sterven, de rechtvaardige voor de onrechtvaardige. Zo werd er door Christus een gehoorzaamheid geleverd die voor niemand anders mogelijk was. Maar wij mogen gehoorzamen. We mogen volkomen verzoend zijn met God. We mogen van harte al het kwaad dat Hij aanwijst aanvaarden, en zo voor God een zoete geur van Christus worden.

De gehoorzaamheid van Christus was niet plaatsvervangend. Zijn gehoorzaamheid was niet in plaats van de onze. Christus gehoorzaamde, daarom hoeven wij niet te gehoorzamen! Christus deed de wil van God, daarom hoeven wij het niet te doen! Christus stierf voor zonde, daarom mogen wij er in leven! *Hoe fout is dit allemaal!!* Het kwaad van alle plaatsvervangende theorieën en predikantenpraterij over redding is dat zij de plaats innemen van de waarheid van Christus' hoofdschap als de Laatste Adam. Omdat Christus gehoorzaamde, stierf, verzoend werd met God, opstond en verheerlijkt werd, zullen ook wij gehoorzamen, sterven aan de zonde, verzoend worden met God, verheerlijkt worden en in alle opzichten gelijk worden aan Hem. Maar we kunnen niet én ongehoorzaam zijn zoals Adam was, én gehoorzaam zijn zoals Christus was. Deze daden waren uniek en van het grootste beland en hoeven niet herhaald te worden.

Het kruis van Christus is de verklaring van het universum. Het is de enige plek in de geschiedenis waar God Zijn creatieve doel veilig stelde: een in gehoorzaamheid geperfectioneerde mensheid. Ware Christus slechts een uitgekozen individuele ziel, niet als Hoofd aan de mensheid verbonden en onaangetast door hun ellende, dan zou zijn aanwezigheid op Aarde en aan het kruis niet te verklaren zijn. We zouden Hem zeker links laten liggen en het uitschreeuwen om een Redder Die verantwoordelijk zou worden voor de bestemming van de wereld. Maar als Christus de Laatste Adam is en Zichzelf onder de last van menselijke zonde en ellende stelt, dan is Zijn kruis de tweede en grootste crisis in de menselijke geschiedenis. Het is de plaats waar de Niet-Gespaarde Zijn niet klaagde of tegen de wil van God inging, maar Gods naam pree en heiligde. De Laatste Adam was niet zomaar een individu. Hij was groter dan Adam, omdat Zij werk op een andere schaal was gebouwd en alleen Hij Gods ideale mensheid was. Het gevallen ras leeft alleen vanwege zijn eenheid met Hem en het zal zijn hoogtepunt in Hem bereiken. Zijn geweten over zonde zal het geweten van alle zondigen worden. Zijn overwinning zal de overwinning van de mensheid worden. Het kruis van Christus is niet slechts een inleiding van redding, het *is* redding, bereikt en wonend in de enige Mens Die Zelf geen redding nodig had. De Verrezen Christus is Gods doel met Zijn schepping van de mens. In Christus is Gods doel en het doel van de mensheid al bereikt. De crisis van het kruis overheerst de geschiedenis van de wereld en daardoor zal de mensheid gemaakt worden naar het patroon van de Mens in de hemel.

De velen, gevonden aan beide zijden van de vergelijking, zijn natuurlijk dezelfde. De laatste te beperken en minder te maken dan de eerste ontmant de zin en snijdt het hart uit de waarheid die hier wordt onthuld. Het merendeel van de

evangelische commentaren over deze hele passage wordt bij de interpretatie gekarakteriseerd door anarchie. Maar sommige werkelijk grote uitleggers geven toe dat "*de velen* en *alle* allen-omvattend zijn in betekenis. De eerste uitdrukking brengt slechts meer het contrast met *de ene* naar voren. Dat de twee uitdrukkingen, zoals gebruikt aan beide zijden van de vergelijking, gelijkelijk universeel zijn, wordt door de hele passage duidelijk gemaakt." Richard Bentley, die twee honderd jaren geleden al pleitte voor een accurate vertaling, zei dat met zo'n vertaling "een aantal pijnlijke vergissingen over gedeeltelijke verlossing en absolute verwerping gelukkig voorkomen zouden kunnen worden. Onze Engelse lezers hadden dan gezien, wat verschillende van de vaders als zagen en over getuigden, dat *hoi polloi*, de velen, in een antithese staat men *de ene* en gelijk zijn aan *pantes*, allen, in vers twaalf, en de hele massa omvat, het geheel van de menselijke soort, exclusief natuurlijk *de Ene*." Dit is duidelijk de waarheid. In vers achttien vinden we "allen" omdat niemand wordt genoemd. Daar is het niet een mens, maar een overtreding en een rechtvaardige beloning die respectievelijk veroordeling en rechtvaardigheid aan allen brengt. In de drie gevallen waar een mens wordt genoemd, lezen we over "de velen", in contrast met die Ene. De meeste evangelische schrijvers dwalen ver af. Eén beweert dat in vers achttien rechtvaardigheid aan "allen wordt *aangeboden*" en in vers negentien "door velen wordt aanvaard," hoewel de tekst niets over aanbieden en aanvaarden zegt, noch enige mogelijkheid voor keuze open laat. Een ander zegt: "*De velen* is de lange lijn aan het hoofd waarvan één man staat, en *de velen* is de lijn waarvan aan het hoofd een Andere man staat." En een ander zegt: "*De velen*, respectievelijk verbonden met de hoofden." Zijn dit twee onderscheiden groeperingen? Omsluit niet het eerste "velen" de "allen" in het tweede "velen"? Waren de tweede "velen" niet eerst tot zondaren gesteld? Zullen zij tot rechtvaardigen gesteld worden, precies zoals ze tot zondaren gesteld werden? Eerlijkheid en gewoon taalgevoel dwingt het geloof af dat "de velen" in beide gevallen dezelfde groep is, die gelijkelijk verbonden is met de eerste en de Tweede Mens. Nogmaals: "Rechtvaardiging is gebaseerd op geloof, veroordeling niet." Alleen al het citeren van zulke passages brengt ze aan de schandpaal. Niemand kwam Adam helpen bij het tot zondaar stellen van "de velen". Moeten we lezen: "door de gehoorzaamheid van de Ene en het geloof van de velen zullen zij tot rechtvaardigen gesteld worden?" Raciale vernieling en verlossing werden tot stand gebracht zonder enige persoonlijke daad van wie van "de velen" dan ook!

Tot zondaren gesteld en *tot rechtvaardigen gesteld* zijn perfecte antithesen, net zoals veroordeling de antithese is van rechtvaardiging. Zij die menen te mogen denken dat *tot rechtvaardigheid gesteld* betekent dat "men voor rechtvaardig gehouden wordt" zitten bezijden de waarheid. De velen werden niet voor zondaren gehouden, maar feitelijk tot zondaren benoemd. Op dezelfde wijze zullen ze ook rechtvaardig benoemd worden. Dit is geen rechtvaardiging door geloof. Het is de feitelijke toewijzing van rechtvaardigheid, tezamen met het geschenk van leven in Christus. Zoals er een organische eenheid van het ras is met Adam, waardoor zonde doorgegeven werd aan de velen, zo zal er een overeenkomstige organische geestelijke eenheid van het ras met Christus zijn, Die leven en rechtvaardigheid zal opleggen aan de velen.

Leven en rechtvaardigheid is alleen in Christus. Niemand kan rechtvaardig gesteld worden zonder een levende, geestelijke eenheid met Hem. Christus' oorspronkelijke eenheid met de mens in de scheppingsrelatie en Zijn latere eenheid door vleeswording, stelde Hem in staat in ons belang te handelen en voor allen een objectieve rechtvaardigheid en verzoening veilig te stellen. Maar alleen door een geestelijke eenheid kan men deel krijgen aan Zijn leven en rechtvaardigheid, zelfs terwijl we nog deel hebben aan Adam's zonde en dood, door een fysieke eenheid met hem. De geestelijke eenheid met Christus, die het thema is van de drie volgende hoofdstukken en nu alleen voor gelovigen waar is, zal volgens de onthulling die we nu bekijken de velen betreffen, ieder van hen waarlijk rechtvaardig makend, net zo zeker als ze echte zondaren werden gemaakt.

Werden gesteld en zullen gesteld worden zijn beide passieve gezegden. Zoals we op passieve wijze tot zondaren werden gesteld, zo zullen we ook op passieve wijze tot rechtvaardigen gesteld worden. Het is niet door macht en kracht, maar door Gods geest. Het eerste werkwoord staat in de verleden tijd. Zelfs zij die nog niet geboren waren, waren al als tot zondaar gesteld, net zo goed als Adam dat was. Precies zo zullen in de loop der tijd de velen tot rechtvaardigen gesteld worden. Onder "de velen" zijn de uitverkorenen van de huidige era. Maar tussen Christus' dood en de gecompleteerde schepping van de nieuwe mensheid liggen al de beheerstijden[bedelingen] van oordeel en genade, doorheen welke God Zijn doel zal bereiken. Op dit moment is Gods methode er een van verkiezing. Maar redding en verkiezing zijn niet onafscheidelijk. De geestelijke elite, of de uitverkorenen, hebben altijd de niet-verkorenen gediend. God werkt doorheen een methode van bijzondere verkiezing naar het doel van universele redding.

In zake het tot zondaren gesteld zijn of rechtvaardig is er niet een aparte voorwaarde voor iedere ziel. Een van de fouten die sommige gelovigen weghouden van het ontvangen van deze onthulling, is de gedachte aan voorwaarden. "Zoals in Adam allen vallen, zo wordt in Christus een ieder aan voorwaarden onderworpen" is een vreemd commentaar op deze tekst. Een ander zegt dat zij die geloven in universele verzoening "een tweede voorwaarde moeten aannemen na de dood, zelfs voor hen die in Christelijke landen leefden. God gaf mensen genadig slechts één voorwaarde en zij die daaraan voldeden zouden wel terugschrikken om het risico op een tweede te lopen."

Wij nemen niets aan; wij geloven God. Het hele idee van voorwaarde is een aanname die tegengesteld is aan deze passage. Tot rechtvaardige gesteld zijn door een Ander sluit aanvullende voorwaarden geheel uit. De mens is al sinds de eerste ongehoorzaamheid niet op voorwaarde vrij. Niemand loopt het risico zondaar te worden; Adam bepaalde dat al voor de velen. De ultieme rechtvaardigheid van de velen is dan ook als volgt vastgelegd: "door de gehoorzaamheid van de Ene." Redding is niet twijfelachtig gewonnen en risicovol behouden. Als er aan gelovigen voorwaarden worden gesteld, dan zou er, in plaats van risico, een absolute zekerheid van falen en verlies zijn. De uitspraak die voor ons ligt is het basisfeit van het evangelie. Het is de toetssteen die, toegepast op de theologie, haar waarheid in vergissing onthult. Ongeloof bederft alle leer.

Gods verlossende behandeling van het ras is niet een lang en onzeker proces, maar een kritische en beslissende daad. Die daad gaf het ras niet een kans, of een voorwaarde waaraan ieder mens moet voldoen, maar een bestemming, net zoals Adam's daad de dood van het ras vastlegde. De nieuwe mensheid ligt in de gehoorzaamheid van de Ene. Zoals Adam's ongehoorzaamheid het gedrag en bestemming van het ras controleert, zo controleert ook de historische daad van de Laatste Adam de carrière van het ras, oordeelt hun zonde en perfectioneert ze in rechtvaardigheid. Geloof ziet de mensheid in Christus als een gered en rechtvaardig geheel, nauw verbonden met God. Paulus' universalisme is gebaseerd op het feit dat het kruis van Christus zowel Gods veroordeling van alle zonde is als die van de Mens.

Het heersen van zonde en het daaruit voortkomend lijden is het raadsel van het universum. Waarom zouden deze dingen er zijn, in een wereld die door een welwillende Schepper werd geschapen? Dit vers beantwoordt de vraag en geeft ons de aanwijzingen die het raadsel oplossen. Zonde en lijden komen voort uit gehoorzaamheid aan God. Dat is echter niet het laatste woord. Als het zo is, dan zouden we kunnen vragen: Wordt God dan tegengewerkt en is Hij incompetent? Is Zijn plan soms misgelopen? We verwachten een woord dat dit oplost en we krijgen het met "de velen zullen rechtvaardigen worden." Wat een onschatbare waarden van goddelijke genade en menselijk geluk liggen in dat woord! Menselijke zonde zal plaats maken voor rechtvaardigheid, omdat het universum gebouwd is op een verlossend plan. De Schepper is ook Redder God. God heeft nooit de bedoeling gehad minder dan een nieuwe schepping in Christus Jezus te maken.

God aanvaardt de uitdaging van de zonde, staat toe dat deze tot het uiterste gaat en bepaalt dat daaruit een overwinning bevochten zal worden die Hij zal delen met de mensheid. Hij maakt zonden en lijden en dood tot opstapjes van waaraf Zijn genade en macht het ras optilt naar rechtvaardigheid, leven en geestelijk gezegend zijn. "De mens werd in beginsel gemaakt om uiteindelijk gered te worden." Een niet-gevallen, niet-zondigende en daarom niet-verloste mensheid was nooit Gods doel. Alleen zonde kan de gelegenheid geven voor het vertoon van genade. Goddelijke liefde blijft onbekend, tot gezien wordt dat zonde een mens nooit zo kan ver degraderen dat hij van de liefde van God vervreemd raakt. Het geheim van de liefde is dat God hen wil die Hem niet willen en die niemand anders wil hebben. Het blijkt een heilige liefde te zijn die niet met mensen wil marchanderen over zaken die betrekking hebben met rechtvaardigheid. Zonde geeft de gelegenheid voor de volle onthulling van de genade en heerlijkheid van God.

Ervaring is een dure leraar. De ervaring van het lijden is de prijs die door het ras betaald wordt om te leren over de schadelijkheid van zonde. Maar als zonde de mens al zo veel kost, hoeveel meer zal het dan God kosten! We zullen de zonde nooit volkomen haten, tot we inzien hoe het God pijn doet! Hij is niet ongevoelig! Alles wat Zijn geliefde mensheid pijn doet, veroorzaakt bij Hem lijden. Het probleem van zonden en lijden is bovenal Gods probleem. Hij alleen kan het in Zijn wijsheid en genade oplossen. Maar genade is erg kostbaar. De Redder God betaalt een verschrikkelijke prijs. Hij stelt Zich naast de mensen, niet in hun

zonde, maar in hun lijden. Zijn lijden werd voor ons zichtbaar gemaakt aan het kruis. Het kruis, dat het hoogtepunt van menselijk lijden is, onthult de strijd van de Vader zowel als die van de Zoon. God en Mens reizen samen, door middel van het kruis, naar hun doel: een verzoende en rechtvaardige mensheid.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 17

door G.L. Rogers

GENADE VS. ZONDE

Het verwijzen naar Adam en de betrokkenheid van het hele ras bij de relatie met hem verdwijnt nu uit de discussie. Ook wordt er niets gezegd over de uiteindelijke gevolgen voor het ras van het werk van Christus. Romeinen 5:20,21 gaat over het belang van de wet en contrasteert de elkaar bestrijdende krachten, zonde en genade. Zonde kwam de wereld binnen door Adam en genade heerst door Jezus Christus. Paulus heeft de uiterste zaken aangegeven, nu richt hij zich op de hedendaagse processen. Adam wordt achter gelaten, Christus blijft. Precies zo zullen zonde en dood onttroond en verbannen worden. Deze overweldigers vervliegen in het aangezicht van de heersende en overwinnende genade. God heeft ons Zijn heerlijke doel laten zien, een verlost, rechtvaardige en levend gemaakte mensheid. Maar Hij laat ons niet lang bij dit doel stilstaan. Nu we verzekerd zijn van de raswijde redding, richt Hij onze ogen op het huidige conflict. Het proces kan alleen verstaan worden in het licht dat naar ons toestroomt uit het onthulde doel.

Met welke middelen zal God Zijn doel bereiken? Door wet of door genade? En als het genade is, is die dan afdoende? Het uiteindelijke contrast van deze passage is tussen zonde en genade. En zoals in ieder contrast tussen de vernietigende en reddende krachten wordt van de superioriteit van de laatste, genade, aangetoond dat ze de opperste toename van zonde nog overstijgt. De uiteindelijke vergelijking, net als die welke hieraan vooraf gingen, laat zien dat het "zo ook" van genade net zo uitgebreid is als het "gelijk" van zonde. De middelen zijn meer dan afdoende; ze zijn allesoverstijgend. De heerschappij van de genade is niet beperkt tot een aantal verkozenen, noch is ze minder effectief voor hen over wie ze regeert dan de heerschappij van zonde dat is. Haar heerschappij zal minstens zo uitgebreid zijn.

Een derde naam, die van Mozes, werd in vers veertien genoemd. Zoals de zonde doorheen Adam en genade doorheen Christus kwam, zo werd de wet doorheen Mozes gegeven. Alles wat vanaf vers twaalf is gezegd is buiten wet om. De discussie had zich bezig gehouden met slechts twee mensen. De verwijzing naar wet in de onderhande zijnde tekst, wordt nodig gemaakt door het noemen ervan in 13 en 14, en omdat het een derde term is in de opsomming van Gods handelen met de mens. Paulus kon niet stilletjes voorbij gaan aan de komst van de wet. Een paar vragen worden beantwoord, zoals: Welke plaats heeft de wet in de religieuze geschiedenis van de mensheid? Heeft de wet net zo'n beslissend belang als zonde en genade? Is Mozes net zo echt een redder als Jezus Christus? De bewering over wet in dit vers is de grondslag voor veel van het betoog van de drie nu volgende hoofdstukken. In het ontwikkelen van de waarheid over de ondergeschikte relatie van wet, zullen vragen gesteld worden in 6:1,15 en 7:7. De onmiddellijke vragen zijn: Als zonde en redding opgehangen zijn aan Adam en

Christus, wat is dan het nut en doel van wet, welk effect heeft wet op zonde en wat is haar relatie met genade?

20.

Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden,

opdat, gelijk	zo ook
de zonde	de genade
als koning heerste	zou heersen
in de	door rechtvaardigheid tot
dood,	aionisch leven
	door Jezus Christus, onze Here.

Maar de wet is er bijgekomen als ware het langsij zonde en dood, die al veel eerder hun entree hadden gemaakt. Het was als een derde acteur die een ondergeschikte rol speelt, en die nooit de hoofdrol zal spelen. Wet kan nooit het beslissende en raswijde effect hebben dat zonde en genade wel hebben. Het woord dat met 'er bijgekomen' wordt vertaald doet niet denken aan iets geheims. Die gedachte wordt verboden door de plechtige, maar publieke afkondiging van de wet in de Sinai. De komst van de wet was de derde grootste gebeurtenis in de morele geschiedenis van de wereld. Ze bezet zo'n noodzakelijke plaats in de goddelijke methode, dat ze niet over het hoofd gezien kan worden. Men zegt wel eens dat ze langsij zonde en genade naar binnen kroop om te laten zien dat ze naast deze geen gelijkheid kan opeisen in tijd en ruimte, en de noodzaak ervan slechts tijdelijk is. Ze maakte haar binnenkomst, lang nadat zonde en dood dat deden en zal worden opgevolgd door de genade.

Hoewel ondergeschikt, heeft de wet toch een zeer belangrijke functie. De Joden maakten de wet allesoverheersend, aannemend dat ze een middel was waarmee een mens rechtvaardigheid kon opstapelen en zo redding kon verwerven. Ze konden het niet verdragen verteld te worden dat ze slechts een toegevoegde partij speelde. Tot op heden leren de religies dat kennis van de wet een weg tot redding is, in plaats van dat het een leiband is die de mens naar Christus leidt. Er is echter een plaats en noodzaak voor het onderwijzen van de wet. De wet is goed als de mens ze wettig gebruikt, maar ze is zeer slecht als de mens probeert de werken der wet als vervanging te zien voor geloof. Rechtvaardiging door geloof kondigde in Abrahams geval al de komst van wet aan(4:13-16) en legde het feit bloot dat redding komt door genade.

Wet betekent hier de wet van Mozes. Dit wordt duidelijk uit vers 13, 14 en alle daarop volgende discussie over wet. Wat voor soort wet mensen vóór Mozes ook bedachten, de gedane zonden werden hen niet toegerekend(13). Zulke wetten erkenden niet op juiste wijze de eisen van God, en we moeten ons bedenken dat alle zonde in hoofdzaak tegen God is. De Wet spreidt het rechtvaardige karakter van de Wetgever ten toon, ze vereist een gedrag dat in harmonie is met dat karakter en ze beveelt zich als juist aan aan onze morele instincten, ons geweten

en onze rede, zodat allen die goed wensen te doen haar gezag aanvaarden.

Wetten brengen een verantwoording aan die in deze hele passage anders niet te vinden is. Een van de functies is: zonde op onze rekening bijschrijven. Ze instrueert, stimuleert en versterkt het geweten. Ze doet een beroep op het beste dat in ons is, onze geest en wil in dienst nemend in de oorlog tegen de wet van de zonde en dood. Maar ze roept ook alle kwaad dat in ons is op tot rebellie, zo een ervaring gevend van het conflict met de zonde en de nederlaag daarin. Wet, toegevoegd aan de erfenis van zonde en dood, zal aan ieder mens een ervaring geven van de nederlaag, en wringt uit de ongelukkige de schreeuw om redding(7:24). Dit is de bedoeling van de Wetgever. De Wet is niet bedoeld om uit zonde te redden, maar om ons voor te bereiden op de verwijdering van de zonde door genade. De Wet kan niet uitgesteld of weggedaan worden. Het is nutteloos te zeggen dat ze alleen aan Israël gegeven werd. Eigenlijk zal ieder moreel ernstig mens die de Wet hoort, ze als de standaard van goed aanvaarden. De Wet gaat overal waar het evangelie gaat, en mensen aanvaarden ze sneller dan ze genade aanvaarden. Als ze werkelijk zichzelf onder de richtinggeving van de Wet stellen, dan zal ze hen uiteindelijk bij Christus brengen. Wanneer een mens eenmaal onder de veroordeling van de wet komt, dan zal hij geen verlossing vinden, behalve in de genade die in het verder ontvouwen van deze brief wordt gepresenteerd.

Het ontwerp van de wet is tweezijdig. Haar eerste doel is de toename van de overtredingen, maar het verder weg gelegen- en hoofddoel is dat genade moge heersen. De Wet kan alleen tevreden zijn als genade heerst. Christus verheerlijkte de wet en Saulus, de Farizeeër, was voldaan over de Wet van God. Het rechtvaardig verlangen van de Wet, de scherpzinnige wil van God, is voor de heilige aangenamer dan ze afschrikkend was voor de zondaar. Genade voleindigt de Wet.

Gods eerste doel bij het geven van de Wet is dat *de overtreding zou toenemen*. Het toenemen van de overtreding is niet alleen het gevolg, maar het goddelijk doel. Dit hoofddoel van de missie van de Wet moet niet als foutief worden afgewezen, want het komt overeen met alles dat Paulus er over zegt. Het zal geen recht doen aan de tekst als we zeggen dat het was om het bewustzijn over zonde te doen toenemen. Bewustzijn van zonde neemt inderdaad toe met de toename van *de overtreding*, in het bijzonder wanneer iemand er ernstig naar streeft de wet te gehoorzamen. Maar overtreding, zonde en genade zijn feitelijkheden die ver uitgaan boven ons bewustzijn of mening er over. De mens, in zijn gebrek aan zelfkennis, denkt dat hij de wet kan gehoorzamen(Ex. 19:8). In Israël nam onder de Wet de overtreding toe. Mozes en Christus verlangen beide geen geloof in de Wet, maar gehoorzaamheid er aan. "*Doe dat*"(Luc. 10:28). Door het horen en het falen er aan te voldoen, nam de overtreding toe. Iedereen die de Bergrede zonder een volkomen gehoorzaamheid leest en goedkeurt, vermenigvuldigt de overtreding en nodigt vernietiging uit(Matt. 7:26,27).

De overtreding is de overtreding die al eerder vier maal werd genoemd(verzen 15,17,18). De "vele overtredingen"(16) worden als een vermenigvuldiging van de overtreding van Adam beschouwd. Het enkelvoud, *de overtreding*, schijnt

opzettelijk te zijn gekozen om aan te geven dat alle overtredingen op zich herhalingen zijn van de eerste overtreding. Overtreding in het hoofd herhaalt zich in de wetteloosheid en aanstotelijkheid van de hele familie. Iedere aanstoot gevende daad noemt zichzelf de nakomeling van de oorspronkelijke overtreding. De functie van de Wet is het bekendmaken dat de eerste overtreding in haar karakter alle mogelijke overtreding inhield. Ze laat zien dat de mensheid niet alleen de status van zondaren heeft geërfd, maar ook de neiging tot ongehoorzaam zijn. Terwijl zo Adam en het hele ras achter werden gelaten, bleven de krachten die hij in het ras had geïntroduceerd, zichzelf tonend in ieder mensenleven.

"Waar echter geen wet is, is ook geen overtreding[van de Wet]," maar dit kan niet gezegd worden van *overtreding* in het algemeen. Overtreding heeft een veel wijdsere betekenis. Heidenen, zonder wet, en zelfs heiligen overtreden [in de zin van aanstoot geven aan God]. Het woord houdt de betekenis in van iedere daad van ongehoorzaamheid die gedaan wordt, of dat nu onder de Wet is of daarbuiten. Christus werd overgegeven vanwege onze overtredingen, maar als dat alleen overtredingen tegen de Wet waren, dan zou het evangelie beperkt blijven tot hen die de Wet kennen. De wereld heeft overtreden (2Kor. 5:19); heiligen geven aanstoot aan hun Vader en aan elkaar (Gal. 6:1; Efe. 1:7; Kol. 2:13). Mensen zonder wet weten voldoende van God en wat goed is, om hun zonden het karakter van ongehoorzaamheid te geven (2:14,15). Door het geven van een volledige onthulling van God en de mens, gaf de Wet voeding aan nog meer gelegenheden voor het beledigen en overtreden. Onder de Wet roept iedere bepaalde overtreding op tot boetedoening, hetzij door een offer, hetzij door een straf. Zo kwam er door inzetten en straf een betere kennis van zonde en een grotere toename van zonde.

Door de Wet wordt zonde niet vernietigd, maar de overtreding wordt er door bevorderd. Dat is het enig mogelijke gevolg van het geven van een geestelijke wet aan mensen die tot zondaren gesteld zijn. De overtreding is latent in het hart van de mensheid aanwezig. De beërfde toestand van het vlees is vijandschap voor God, en wet, die deze toestand ontmoet, wekt haar slapende antagonisme en vermenigvuldigt zo de overtreding. Wet maakt van iedere beweging van zonde een echte overtreding, want de kracht van de zonde is in de wet. Wanneer God de barrière van de Wet opwerpt tegen de zonde, dan weet Hij dat zonde in de zwakste mens sterk genoeg is om die barrière af te breken. Het verbreken van de Wet dient om het beledigende principe aan te tonen dat woont in het hart van ieder kind van Adam. Kalk is rustig en koel, totdat er water aan wordt toegevoegd. Hoewel er in het toegevoegde water geen warmte zit, is het gevolg toch dat de kalk begint te borrelen en koken. Zo ook wekt de geestelijke wet de overtreding op.

Wet scheidt geen zonde, ze geeft een oorlogsverklaring af waarop zonde de aanval kiest tegen God. Een lucifer die in iemands zak zit is vrijwel gevaarloos, totdat er wrijving op wordt toegepast. Wrijf hem tegen een ruw voorwerp en hij gaat branden. Zo slaapt ook de mensheid tot ze Gods Wet ontmoet, dan branden ze verder in overtredingen. De mens heeft zo'n bewijs van zijn inwonende vijandschap nodig, want hij is vaak niet op de hoogte van het feit dat de

overtreding die hij in Adam en anderen veroordeelt, in zijn eigen boezem sluimert. Zonde maakt mooi weer, totdat hij door wet wordt ontmaskerd. Wet vraagt niet om overtreding, maar terwijl ze ze verbiedt ontdekt ze deze. Doktoren proberen door middel van de lichaamssignalen de ziekte te ontdekken. God ontwikkelde door wet de latente overtreding en bracht ze zo tot actie, zodat de zonde niet kan zeggen dat niet al haar krachten in de strijd waren toen de genade met haar de slag aanging.

We hebben een Redder nodig, Eén Die in staat is leven te geven, want de overtreding heeft de dood gebracht. De wet is geestelijk, maar ze kan noch rechtvaardigheid noch leven geven (Gal. 3:21).

"Ja, gij zult mijn inzettingen en mijn verordeningen in acht nemen; de mens die ze doet, zal daardoor leven" (Lev. 18:5; NBG), maar dit betekent niet dat de doodstraf teruggenomen wordt. Het betekent dat rechtvaardigheid aanleiding geeft een lang leven te hebben, zoals in Spreuken 3:1,2,7,8. De zegen van het houden van de Wet zal te zien zijn tijdens het millennium, wanneer Gods Wet geschreven zal zijn in nieuwe harten; als gevolg daarvan zal dan het leven sterk verlengd worden. Maar, aan de andere kant zegt de Wet tegen iedere wetsbreker: "Vervloekt" (Gal. 3:10). "Doe dit en gij zult leven" is geen goed nieuws voor mensen die door beërving zondaren zijn. Door de eerste overtreding is alle hoop op verlossing door wet verloren gegaan. Indien er een rechtvaardig mens gevonden kon worden, dan zou de Wet laten zien dat hij rechtvaardig was en hem gezegend noemen. Er is slechts Eén zo'n Mens geweest.

De uiteindelijke tegenstelling wordt aangedragen door de woorden *waar evenwel de zonde toenam*. *Waar* is overal waar zonde is, en dat is zo wijd als de wereld waarin de zonde binnentrad. Er wordt niet gezegd waar de *overtreding* toenam, of *wanneer* wet de overtreding ontdekt. Zonde is groter van omvang dan alle overtredingen en ze drukt beter de totale som van het kwaad en de verdorvenheid van de mens uit. Genade handelt met zonde in z'n geheel, zowel met de zondige staat als met de ongehoorzame daad. *Zonde* is in alle mensen hetzelfde, hoewel ze zich niet bij allen in dezelfde overtredingen voordoet. De heiligen delen dezelfde erfenis van zonde als de dief, de echtbreker en de moordenaar. Als genade alleen handelde met de overtreding en niet met alle zonde, dan zou ze als reddingsmiddel niet afdoende zijn, omdat zonde weidser is dan de overtreding. Slechts weinige zondaren hebben alle overtredingen begaan waartoe de zonde hen aanzette. Genade moet handelen met de boze staat van mensen, met de verdorvenheid en geestelijke doodheid, zowel als met de daden van ongehoorzaamheid.

Zonde nam toe in alle mensen. Ze vermenigvuldigt samen met de vermenigvuldiging van het ras. Ieder kind dat in de wereld wordt geboren brengt meer zonde binnen. Een zondaar van 50 centimeter zal uitgroeien tot een zondaar van 1 meter 80. Het woord *toenemen* schildert de vruchtbaarheid van zonde. Ze vermenigvuldigt als zuurdesem, één zonde baart vele anderen. Deze onbeperkte capaciteit van vermenigvuldiging is het meest walgelijke feit over zonde, ziende op alles dat het kwaad door één zonde heeft voortgebracht. Waarom staat God toe dat de zonde zo vermenigvuldigt? Waarom voorkwam hij

deze monsterlijke toename niet door de eerste zondaren te vernietigen? Omdat zonde, ondanks al haar vruchtbaarheid, nooit kan toenemen boven de kracht van de genade om ze te overwinnen en uit te schakelen. Hoe groter de zonde, hoe overweldigender de genade blijkt te zijn.

Genade overstijgt de uiterste toename van zonde. Paulus moest een paar woorden verzinnen, omdat hij in zijn taal er geen vond die groot genoeg waren om de waarheid aan te geven die hij te onthullen had. *Huperperisseuoo* was er een van. Hij nam het woord *perisseuoo*, op zichzelf al een sterk woord dat overvloed uitdrukt, en versterkte het nog eens door er het voorzetsel *huper* voor te plakken, OVER, super, het woord zo een superlatieve kracht gevend. De overeenkomende woorden *toenemen* en *allesoverstijgen* zijn met elkaar verbonden als vergelijkend en superlatief.

Dit superlatieve woord is veel sterker dan het *veel meer*, dat we in de andere contrasten vinden. De toename van zonde moet ver overtroffen worden. Genade is niet alleen voldoende en ook niet méér dan genoeg; het is allesoverstijgend boven alle vermenigvuldiging van zonde. Toen Christus de menigte voedde, werden allen verzadigd en was er een groot overschot (Matt. 14:20). Zo overstijgt Gods weelde aan genade al onze noden, vragen of denken. Zonde neemt toe, maar genade niet. Er is geen mogelijkheid van toename van Gods genade, hoewel er een toename van uitingen kan zijn (6:1). Genade neemt niet toe omdat God niet toeneemt. Hoewel zonde zou moeten proberen de toevloed van genade in te dammen, vloeit de allesoverstijging van de genade over en overmeestert en verpulvert ieder obstakel.

Genade wijst op zonde. Ze is meer dan liefde: ze is liefde die de grootste zondaar kan stoppen en hem rechtvaardig omsluiten. Genade wordt alleen gevonden waar zonde is, maar waar zonde is, daar is genade in rijke overvloed aanwezig. Genade is de enige manier van redding; ze is de karakteristieke waarheid van het evangelie. Zonder genade is er voor de zondaren geen evangelie. Paulus, die de eerste plaats onder de zondaren inneemt (zoals hij zelf in 1 Tim. 1:15 zegt), verkondigt uit zijn ervaring en uit onthulling de genade. Het woord wordt in ieder deel van ieder van zijn brieven gevonden, want in dat ene woord schildert het zijn evangelie. God is Één, en Hij is altijd een God van genade (Ex. 33:19; 34:6).

Alleen genade kan zonde afschaffen. Kenden we alleen de wet en haar straffen, dan zouden we de toename van zonde moeten verwachten die weer een overeenkomende uitbarsting van goddelijke verontwaardiging oproept. Maar bestraffing zou de zonde nog steeds als overwinnaar laten voortbestaan. Straffen redden niet. Twee-en-een-half millennium bestraffing zijn over Israël gekomen en nog is het volk niet gered. Maar het volk zal opeens voortgebracht worden, wanneer God er de geest van genade en smeking over uitstort. Niemand, Jood noch Griek, kan ooit gered worden, anders dan door genade. Genade is de enige kracht die zonde kan overwinnen en afschaffen, want zolang de rechtvaardige straf over zonde bestaat, heerst de zonde nog steeds in de dood. Bestrafing laat de zonde nog als overwinnaar bestaan en de genade blijft onbevredigd.

Juist de allesoverstijging van de genade verzekert ons van haar uiteindelijke zege over alle zonde. Genade en zonde zijn onverzoenbare vijanden. Tussen hen moet

er wel een eeuwenlang conflict zijn, want genade zal zonde nooit vergevelijken of tolereren. Ze kan nooit haar tegenstand tegen de zonde en dood doen ophouden, totdat beide volkomen zijn uitgewist. Kunnen we er zeker van zijn dat de kracht van God voor redding afdoende is voor die taak? We betuttelen genade en onderschatten de kracht van God wanneer we denken dat ze nauwelijks groot genoeg zijn om om te gaan met "gewilde zonde". Sommigen schijnen te denken dat genade goede mensen kan redden, maar dat in bijzonder slechte gevallen genade afhankelijk is van hulp van de zondaar zelf. Genade alleen is afdoende voor de taak. Ze versmaadt het gebruik van middelen niet, maar sluit ze in. Medewerking zou niet overwogen moeten worden in een passage die als contrast de twee grote kernfeiten naar voren brengt die de hele geschiedenis en bestemming van het ras bepalen. Genade overstijgt in alle opzichten haar tegenstander, de zonde, en zal daarom niet de voortgang van zonde in Gods mensheid toestaan. Zoals de antiseptische eigenschappen van de oceaan de toename van rotting voorkomt, die vanuit verschillende bronnen erin wordt gestort, zoals de helende krachten van de natuur voortdurend in strijd zijn met ziekten, zo keert en overwint de genade de zonde. Het laatste woord is aan de genade, en niet aan de zonde.

Zonde en genade ontmoetten elkaar op Golgotha en namen daar elkaar de maat. Zonde toonde het uiterste van zijn vijandschap in de moordaanval op de Zoon van God. Het werd toegestaan dat hij naar voren kwam, om zich op z'n kwaadst te tonen en het meest vreselijke te doen, opdat er centraal en finaal mee afgerekend kon worden. Genade liet aan het kruis de werkelijke aard van zonde zien. Wie bewees de grootste te zijn? Haat ontmoette lijdende liefde; zonde werd te niet gedaan door genade. Als we alleen de zonde van de mens zien die de zondeloze Zoon des Mensen kruisigde, dan moeten we uitzien naar de sterkste verontwaardiging die Hem bezocht. In plaats van wraak maakte de genade haar entree. Maar als we de zonde van de mens gekruisigd zien, dan zien we de overwinning en troonsbestijging van de genade. De genade die de bloedschuld van zonde tentoon spreidt door deze te overmeesteren, neemt alle twijfel weg van de uiteindelijke zaak. De overwinning van genade stelt redding voor heel de mensheid veilig.

21.

opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here.

Deze vergelijking wordt gemaakt tussen Zonde en Genade, gepersonifieerd als twee rivaliserende koninginnen. Deze koninklijke figuren bezetten twee tronen. Elk beschouwt de ander als haar onverzoenlijke vijand en haar rivaal in de worsteling naar absolute soevereiniteit op het terrein van de mensheid. Genade is een oorlog van uitzetting begonnen en heeft haar superieure kracht in het veld gebracht om te vechten tot de overwinning is behaald.

Het ultieme ontwerp bij het geven van wet en de in dienst neming van de kracht van genade is *opdat*... genade zou heersen in eeuwig leven. Gods uiteindelijke

doel in Zijn gebruik van wet was niet om de overtreding te doen toenemen, hoewel dat wel een gevolg is, maar om haar onmacht te laten zien om te redden, en ons zo voor te bereiden voor de heerschappij van genade. Zonde in het vlees is sterker dan externe goddelijk wet. Wet is niet de tegenstander van zonde, noch helpen werken der Wet Genade in haar oorlog tegen Zonde. Wet trekt zich terug en laat de twee vechters achter op het slagveld. De wederkerigen *gelijk* en *zo ook* benadrukken opnieuw een exacte overeenkomst. Als zonde werkelijk in dood heerst, dan zal het door genade bereikte niet achter blijven, of dat nu in omvang of in werkzaamheid is, achter dat van zonde. Beide eisen het zelfde terrein op. Waar Zonde haar heerschappij uitbreidde, daar zal Genade met haar grotere macht en autoriteit komen. Hoewel Genade pas later op haar troon kwam, zal haar heerschappij voortduren wanneer Zonde al onttroond is.

Zonde heerst in de dood. Zonde is hier niet een daad, maar een toestand. Ze is groter dan de overtreding. Door de overtreding kwam de zonde de wereld binnen en nam bezit van de mens. Het is deze toestand die alle openlijke daden en overtredingen oproept. Genade is op gelijke wijze niet een daad; daden heersen niet. Achter de activiteiten van de genade zit een goddelijke prestatie en een genadevolle houding. Achter de activiteiten van de zonde zit een beginsel en houding die vijandig is tegenover God. Het is uit dit kwaad dat de heilige verlossing zoekt.

Zonde voegde de dood toe, en de dood ging door in alle mensen en zo regeert de dood. Maar waar de dood regeert, daar regeert ook de zonde. Zonde en dood wisselen van plaats als oorzaak en gevolg. Zoals zonde de dood voortbracht, zo zet de dood de zonde op de troon. Hoewel het loon van de zonde de dood is, regeert zonde op haar beurt dankzij de dood. We kunnen met evenveel waarheid zeggen dat de dood regeert in de zonde. De sterfelijkheid en verdorvenheid van de mens rust op zijn onderschikking aan de zonde. Maar dit is niet wat er in dit vers beweert wordt. De heerschappij van de zonde is niet, zoals sommige vertalingen zeggen, *tot de dood*. Ze heerst *in* het koninkrijk van de dood. Dit is natuurlijk niet alleen de fysieke dood, want de heerschappij van zonde over de mens begint al bij hun geboorte en leidt ze naar hun fysieke dood. De fysieke dood is een illustratie en figuur van de geestelijke doodsheid die de oude mensheid karakteriseert. Deze dood is een provincie die zonde voor zichzelf heeft gewonnen, en ze heeft de loyale steun van haar onderdanen. Het meest trieste en meest overtuigende bewijs van haar slagkracht is onze bewusteloosheid, die moeilijk te breken is, over onze slavernij aan de tirannie van de zonde.

Zo ook de genade zou heersen. Genade overstijgt niet alleen zonde, maar bezet ook een supertroon. Zonde wordt in het hart van zondaren op de troon gezet, maar genade bezet de troon van het universum, de troon van God. De Rechter is gezeten op een troon van genade. En de reddende genade van God heeft z'n komst voor alle mensen gemaakt, aan allen vrede verkondigend. Het is genade, niet rechtvaardigheid, die de rivaal is van zonde. Om rechtvaardigheid op de troon te zetten zou leiden tot de vernietiging van de zondaar. Het recht kan een zondaar(nog) niet redden. Maar genade redt rechtvaardig en waar genade heerst daar verblijft rechtvaardigheid. Terwijl genade zondaren redt, veroordeelt ze zonde en schaft die af. Genade is net zo tegengesteld aan zonde als

rechtvaardigheid dat is; ze is gekomen om zonde en dood te dwarsbomen.

Zal de heerschappij van genade net zo effectief en wijdverspreid zijn als die van de zonde? Zonde heerst nog steeds over de overgrote meerderheid van de mensen; de schepping zelf is onderworpen aan ijdelheid, en heiligen zuchten nog steeds om volledige verlossing uit haar tirannie. De toekomst hoort de genade toe. Het goddelijk doel is dat genade *zou heersen*, net zoals zonde *heerst*. *Heerst* is een tijdloos gezegde; *zou heersen* ligt in de toekomst. Hoe zal genade heersen? Hoe heerst zonde? *Zo ook* zal de heerschappij zijn van genade. Zonde is een overweldiger, maar ze heeft de wet aan haar zijde, want "de kracht van de zonde ligt in de wet"(1Kor. 15:56). Maar genade heeft de wet bevredigd, ze is het domein van de zonde binnengedrongen en als ze de slachtoffers van de overweldiger vrij worstelt, zegt ze tegen hen: " de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade"(6:14). Iedere toekering naar God, iedere opstanding, redt de onderschikten van zonde. Uit de grote nadruk die op de allesoverstijgendheid van genade wordt gelegd, en het *zo ook* van de vergelijking, kunnen we terecht opmaken dat de overwinning van genade universeel zal zijn. Dat feit werd bevestigend gesteld in de verzen 18 en 19; de huidige tekst verzekert dat genade voldoende gezag en kracht heeft om zelfs het hardnekkigste hart te breken. Of zonde of de Redder moet in dit duel tot de dood ten onder gaan. Ze zullen nooit overeenkomen de inzet van de slag te verdelen.

Genade zal heersen *door rechtvaardigheid in aionisch leven*. Gevarieerd maar accuraat gebruik van voorzetsels is kenmerkend voor Paulus' schrijven. Zie bv. het *door* en *in*. De heerschappij van genade is niet *in* rechtvaardigheid, wat *zo* zou zijn als rechtvaardigheid onze rechtvaardiging zou betekenen, maar *door* rechtvaardigheid, wat betekent dat de rechtvaardigheid van God is die Hij aan het kruis openbaar maakte. De uitkomst van het heersen is aionisch leven. De eisen van wet en recht zijn bevredigd en rechtvaardigheid heeft genade op de troon gebracht, zodat ze aionisch leven kan schenken aan de onderschikte slaven van de zonde. De huidige boze toestand van de wereld zal door goddelijke, dat wil zeggen: rechtvaardige, principes worden gecorrigeerd. Genade rust op fundamente van onaantastbare rechtvaardigheid, maar zonde zit op een wankelende troon, nog zwakjes haar steun zoekend bij wet waaraan inmiddels in het hoogste tribunaal volkomen voldaan is. Zo worden zondaren gered door een God Wiens methoden moreel zijn, een heilig God Die recht doet en oordeelt ten koste van Zichzelf.

De aanpassing van een zondige mensheid aan een rechtvaardig God werd bewerkt *door* Jezus Christus, onze Heer. Door rechtvaardigheid wordt ons verzekerd dat genade niet slechts door scheidsrechterlijke weg heerst. Een onrechtvaardige genade zou de troon van God ondermijnen. Goddelijke genade is een verre van toegefelijke en onrechtvaardige liefde, die zowel de Liefhebber als de geliefde ruïneert. Er is geen genade zonder rechtvaardigheid. En verder: genade is *door Jezus Christus*, Die Gods rechtvaardigheid verdedigde aan het kruis. Door Gods rechtvaardigheid en door de gehoorzaamheid van Jezus Christus begon de heerschappij van de genade.

Genade is alleen mogelijk door het kruis, en het kruis demonstreert in één keer zowel Gods liefde voor zondaren als Zijn haat voor zonde. Het lost een probleem op. Hoe kan de liefde van God de hopeloze vernietiging van een zondaar toestaan? Aan de andere kant: Hoe kan het recht van God hem redden? God, net zoals Zijn Zoon, "heeft de rechtvaardigheid lief en haat onrecht." Hij houdt van een wereld vol zondaren, maar Hij houdt ook van het recht! Hij zal niet redden ten koste van het recht! Zo zijn Gods middelen gescheiden door zonde. Een wederzijdse verzoening moest tot stand gebracht worden tussen liefde en rechtvaardigheid, tussen medelijden en waarheid. Deze wederzijdse verzoening van de eisen van liefde en rechtvaardigheid in God werd bereikt aan het kruis. Genade is door de verlossing die is in Christus Jezus. Het is uitgaan van alles dat in de Godheid is, in een reddende zoektocht naar de zondigende mensheid. Genade is een synthese van alle goddelijke middelen; het is de wederzijdse verzoening van alle houdingen ten opzichte van de zondaar. In genade is goddelijke rechtvaardigheid net zo goedgunstig voor de zondaar als de goddelijke liefde.

Genade is *tot aionisch leven*, en leven is de inclusieve gift. Het is de toewijzing van het leven van Christus, dat bevrijdt van de wet van zonde en van dood. Genade overtreft de wet, want ze geeft rechtvaardigheid die aan de terechte verlangens van de wet tegemoet komt, een rechtvaardigheid die uit God is tot geloof(Phil.3.9).

Genade zal de troon bestijgen in het leven van hen die het verkrijgen(17). Dit zijn de uitverkorenen die tijdens de komende tijden zullen regeren, als partners in de bemiddelende heerschappij van Christus, en de allesoverstijgende rijkdom van Zijn genade ten toon spreiden(Efe. 2:7).

Er zit een bedelings-aspect aan de heerschappij van genade dat het *zo ook* volledig bevredigt. Zonde heerst in de dood van allen. Wanneer zal genade *ook* over alle mensen heersen? Wanneer zal het feitelijk worden zoals zonde dat nu is? Zelfs nu krimpt het domein van de zonde. Deze bedeling van genade duurt al langer dan welke andere bedeling ook. In de twee volgende tijdperken zullen ontelbare menigten heiligen op Aarde en in de hemel aionisch leven genieten, met een volkomen verlossing van zonde en dood. Maar er is een aion van onbelemmerde genade, een aion die de theologie is kwijt geraakt, waarin genade over de mensheid zal heersen zoals ze dat nu niet doet, en die heerschappij zal zijn voor aionisch leven tot de uitsluiting van de dood. Zondaren uit eerdere tijdperken zullen onderworpen worden aan de tweede dood, die moet ophouden te bestaan wanneer de laatste vijand, de dood, overwonnen en onttroond zal zijn en alle levend gemaakt. Maar tijdens de hele laatste aion zal er geen sterven meer zijn.

De aion die volgt op het Grote Witte Troon gericht zal waarschijnlijk alle aionen waarin de zonde regeerde in de dood in duur overtreffen. Het is God betrouwbare gewoonte om de tijden van wraak te bekorten en de tijden van genade te verlengen. De laatste aion zal een tijd van onvermengde genade zijn. De generaties van het Adamische ras zullen voortbestaan in de aion der aionen(Efe.3.21). De Schrift geeft de aionen weer als tijden van menselijke

voortplanting. Vele generaties zullen nog komen. Israël's toekomstige plaats op deze Aarde wordt aangegeven door het feit dat Gods verbond met hen duizend generaties zal duren(Deut.7:9; 1Kron.16.15; Jes.66:22). Duizend generaties van het lage aantal van twintig jaren per generatie, beginnend bij Adam in plaats van Abraham, zou nog tien- tot twaalfduizend jaren over laten voor de laatste aion!

Zondaren zullen op de nieuwe Aarde geboren worden, maar toch kan God bij hen 'tabernakelen' zoals Hij met zondig Israël tabernakelde. Hij kan dit doen op basis van de verzoening(2Kor.5.17-19), zoals Hij in de oude tabernakel kon verblijven op basis van het bloed van het zondoffer. Het is de laatste bedeling, het beheer van de voleinding van de era's, wanneer alle tekortkomingen van de eerdere era's verwijderd zullen zijn en het leven van de mens, als mens, op Aarde gezegend zal zijn met betere omstandigheden dan ooit daarvoor. Zonde zal nog aanwezig zijn. Er zullen tranen zijn waar zonde is(Openb.21:4). De volkeren zullen ziekten hebben die door de bladeren van de bomen des levens genezen zullen worden(Openb.22:2); regering en gezag zullen nog nodig zijn om de anarchie van zonde te onderdrukken. De koningen zullen de heerlijkheid en eer van de volkeren in de heilige stad binnen brengen, maar de gruweldoeners en de valserikken kunnen er niet binnen komen(Openb. 21:26,27). De rivier van het water van leven en de boom des levens zijn nodig voor het voortbestaan van het leven van de volkeren.

Hoewel de zonde geërfd zal blijven, zal er geen dood meer zijn. Zonde heerst niet langer in de dood(Openb.21:4). Het eten van de boom des levens zou Adam en Eva bewaard hebben. Ze zouden heel het tijdperk geleefd hebben(Gen.3:22). Zij die de bladeren van de boom des levens te eten krijgen zullen heel die aion leven. De lange levensduur van de mensen die voor de Zondvloed leefden zal in het millennium overtroffen worden, maar tijdens de laatste aion zal er geen sterven meer zijn. Er zal ook geen oordeel, geen veroordeling meer zijn, want de Dag des Heeren is dan voorbij. Genade zal leven uitdelen aan de mensheid, zoals zij dat nu aan de uitverkorenen doet, met levendmaking voor allen bij de voleinding.

Genade en zonde blijven over, maar zonde is onttroond en tentoon gesteld. Zien neemt de plaats in van geloof. God is gekend en de Lasteraar wordt vastgehouden in de Poel des Vuurs. De heerschappij van genade brengt de mensen aionisch leven. Er zal geen opstand zijn; allen zullen onderschikt zijn aan de Zoon. Zelfs de bewoners van de onderwereld zullen, vóór de voleinding, hun knie buigen in de naam van Jezus(Phil. 2.10). Zonde zal niet slechts onttroond worden, maar door God verstoten worden als gevolg van de heerschappij van genade.

Gods genade zal regeren *door Jezus Christus, onze Heer*. Over de begraven naam van Adam bloeit de naam van *Jezus*. In die naam buigen nu de heiligen; we noemen Hem Heer, *onze Heer*, tot eer van God, de Vader. Wij zijn in deze een soort eerstelingen van Zijn schepselen. Christus Zelf is DE Eersteling. Als het rechtvaardig was de Zonedrager uit de doden op te wekken, dan is het rechtvaardig genadevol te zijn aan allen voor wie Hij stierf en weer opstond. Als we weten wat genade is, dan weten we wat Gods hoogste eer is en weten we dat wat God het meeste eert de bestemming van de mens zal zijn. De rijkdommen

van genade zijn de rijkdommen van onze Heer. Wij zien nu nog niet dat alle dingen aan Hem onderschikt zijn, maar we zien Hem gekroond met heerlijkheid en eer. Zo is ook genade op de troon gezet, maar nog niet iedereen is aan haar onderschikt. Genade zal al haar rechten krijgen, wanneer alle dingen aan Hem onderschikt zijn.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 18

door G.L. Rogers

Belangrijke vragen beantwoord.

De Schrift is een eenheid, hoewel het een hele bibliotheek is. De eenheid is die van een levend organisme, waarin ieder deel afhankelijk is van de rest. Delen moeten afgezonderd worden en terzijde bestudeerd, opdat ze helder verstaan mogen worden, maar de Schrift kan niet ontleed worden als ware het een lijk. In een levend lichaam zijn er onderscheiden systemen, zoals bijvoorbeeld het zenuwstelsel, het verteringsstelsel, en de bloedvaten, en toch zijn alle zo met elkaar verbonden, dat de gezondheid van het ene systeem afhankelijk is van die van het hele organisme, maar, aan de andere kant, een beschadiging van een deel van het systeem kan het hele organisme vernietigen. Zo zijn er in het levende Woord van God doctrines, feiten en systemen, maar ieder deel is verbonden en afhankelijk van de rest, zodat het niet op de juiste wijze op prijs kan worden gesteld, tenzij in relatie met het geheel. Een vergissing ten aanzien van een van de grote systemen van de Schrift treft beschadigend het verstaan van het geheel. Net zoals geen lid van het lichaam van Christus leeft voor zichzelf, zo kan geen deel van de Schrift permanent gescheiden worden de geïnspireerde eenheid waarvan het deel uitmaakt. De Schrift is veelzijdig, maar toch is het een levend geheel.

In de Schrift komt de Paulinische onthulling met goed gedefinieerde onderscheiding naar voren. Die onderscheidenheid van zijn onthulling was hetgene waar Paulus voor streed, en waar we nog steeds voor strijden. Hoewel onderscheiden, staat ze in een levende relatie met heel de Schrift. Paulus maakt het Woord van God compleet (Kol. 1:25); hij onthult, meer dan de anderen, de waarheid over oorsprongen, processen en voleindingen. Zijn onthulling voltooit niet alleen, maar gaat uit van-, en hangt af van, eerdere onthullingen, zoals de ene helft van een sinaasappel niet alleen de andere helft completeert, maar er ook van afhankelijk is voor zijn groei.

In de Paulinische onthulling zelf zijn er onderscheiden delen van het grotere systeem, die geïsoleerd en afzonderlijk bestudeerd moeten worden. Maar toch kan geen brief of leer permanent afgescheiden en behandeld blijven, als ware er geen verband met het hele systeem. Een oogspecialist kan nooit vergeten dat het oog dat hij bestudeert en behandelt een deel is van het hele lichamelijke systeem. Waarheid is een. Een losstaand fragment van waarheid kan in een serieuze fout uitlopen. Met andere woorden, de verwijderde zowel als de nabijge context mogen nooit worden vergeten.

Er ontstaat soms veel onrust uit het falen onderscheiden aspecten van waarheid met elkaar te verbinden. Een voorbeeld dat op dit moment in deze studie toepasselijk is, is de valse leer met betrekking tot de relatie tussen rechtvaardiging en heiliging. De schrijver heeft verscheidene zogeheten

heiligheidspredikers horen verklaren dat een persoon die alleen gerechtvaardigd is en niet geheiligd, absoluut zeker naar de hel zal gaan, want zonder heiligheid kan niemand de Heer zien. Kennelijk hadden deze mannen nog nooit van Romeinen gehoord, en in het bijzonder de verklaring in 5:9. Zulk een onwetendheid is schokkend, hoewel zeker niet zeldzaam. Anderen, die nog niet zo fout onderwezen zijn, komen in een hachelijke situatie wanneer ze aan één deel van het evangelie de voorkeur geven en andere delen negeren. Er zijn enkelen door wie het onderwijs van Paulus over rechtvaardiging niet als een aspect van redding wordt beschouwd, maar praktisch als het hele; want zij willen vrijgesproken worden, maar denken niet na over heiligheid. En er zijn weer anderen, van wie de vrezende zielen afgeschrokken worden door de bonte leer van rechtvaardiging door geloof alleen, die de voorkeur geven aan Paulus' leer over de heiliging, hoewel ze die niet verstaan. Beide falen in te zien wat de essentiële banden zijn. Rechtvaardiging zonder heiligmaking is een onmogelijkheid. Iemand kan de doctrine van rechtvaardiging leren en toch niet gerechtvaardigd zijn. *Het is niet het geloof in rechtvaardiging dat redt, maar het geloof in Christus!*

Redding is in Christus: Hij is onze *hele* redding. Redding houdt alles in van Gods voorkennis van ons eenvormig gemaakt worden aan het beeld van Zijn Zoon in heerlijkheid. Een zondaar die Christus vertrouwt, ontvangt Hem daarop, en in Hem ontvangt hij leven en de doop en verzegeling van de heilige geest. Hij verkrijgt de rechtvaardigheid van God in Hem en tegelijkertijd wordt hij geheiligd in Christus Jezus. De vleeselijke Korinthiërs werden zowel geheiligd als gerechtvaardigd (1Kor. 1:2,30; 6:11), want Christus Die onze rechtvaardigheid is, is ook onze heiligheid. Maar zelfs dat is niet de hele waarheid. Het Christelijk bewustzijn zal nooit tevreden zijn met een rechtvaardiging en heiliging die gelovigen in een toestand laat zoals de Korinthische heiligen; het verlangt een wandelen dat waardig is aan de Heer. Om redding echt te zien, moeten we het in z'n geheel zien.

1.

Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme?

De vragen in vers 1 zijn van groot belang en dienen een bruikbaar doel. Ze werden waarschijnlijk door opponenten gesteld, die Paulus' onderwijs verkeerd weergaven, maar Paulus gebruikt ze tactvol en met graagte om niet alleen een tegenstander te weerleggen, maar om te laten zien hoe het evangelie staat tegenover problemen, en ook om de onmogelijkheid aan te tonen van het redeneren van een heilige. Deze tegenwerpingen zouden terecht zijn opgeworpen als Paulus al heel het evangelie had ontvouwd, en hij niets meer te zeggen had. Ze geven aan dat er nog iets ontbreekt dat hoogst noodzakelijk is voor redding. Paulus heeft meer te zeggen, maar niet ter ondersteuning van de leer die al is verteld. Hij laat ze ongewijzigd, ongeëxcuseerd en onbuigzaam staan. Hij loopt niet in een cirkel; er is hier een opmerkelijke overgang. De vragen vatten een terugblik samen van het tot nu gegeven onderwijs, en het antwoord van vers twee geeft een vooruitblik op de feiten en leer over heiligheid in Christus Jezus. Paulus gaat voort naar een nieuwe onthulling, en met hem meegaande

verplaatsen we onszelf naar een ander gebied van de waarheid. Wat heeft hij nog meer te onthullen? Als we rechtvaardig voor God zijn verklaard, als we wederzijds verzoend zijn en vrede met Hem hebben, als we verlost zijn van Zijn verontwaardiging en zeker van heerlijkheid, wat hebben we dan nog meer nodig? Vele jong bekeerden raakten verbluft zodra ze leerden van de noodzaak van nóg iets: de verlossing uit de macht en gezag van beërfde zonde.

De onderwerpen van de hoofdstukken 6:1-8:14 zijn verlossing van toewijding aan zonde, en het toewijzen van leven. De positionele verlossing plaatst de gelovige in Christus Jezus, een plaats van absolute perfectie voor God. De twee vragen, één in 6:1 en de andere in 6:15, worden beantwoord door de waarheid van gerechtelijke vrijlating van zonde en van wet. Verlossing van zonde wordt eerst gepresenteerd. Wanneer iemand weet hoe hij verlost is van zonde, dan kan zijn vrijlating van wet geen wetteloosheid inhouden. Deze tweevoudige verlossing is opdat er praktische vrijlating van zondigen kan zijn. In 6:1-11 wordt de heilige bevrijd van zonde. Zonden werden afgehandeld door rechtvaardiging, zonde wordt aangepakt door de vereniging met Christus in Zijn dood. De vragen van vers 1 beantwoordend, wordt een samenvattende verklaring opgesteld in vers twee, die stelt dat iemand die voor de zonde gestorven is, er niet in zal leven. De waarheid van deze verklaring wordt aangetoond in de verzen 3-10: de doop in Zijn dood en het begraven worden met Hem is opdat we wandelen in de nieuwheid van het leven, 3,4; het centrale feit van de eenheid met Christus wordt positief vastgesteld in vers vijf; dan in 6-8 wordt het eerste deel van vers vijf opgepakt en overwogen, terwijl het tweede deel uiteengezet wordt in de verzen 8-10; de gelovige wordt opgeroepen Christus' dood aan de zonde en leven voor God te rekenen als iets waarin hij deel heeft vanwege de eenheid met Hem.

*Wat zullen wij dan zeggen? Welke conclusie zullen we trekken uit de voorafgaande onthullingen? Een klein woordje kan vaak een zwaar gewicht hebben en verbonden woorden zijn altijd belangrijk. Als Paulus had geschreven: "Maar wat zullen wij zeggen?", of "Daarom, wat zullen wij zeggen?", of "Want, om precies te zijn, wat zullen wij zeggen?", of "Wat, derhalve zullen we zeggen?", dan zou hij velen een plezier gedaan hebben en een weinig kleur gegeven hebben aan hun foutieve interpretaties van zijn onderwijs, want deze woorden die we gegeven hebben in plaats van *dan*, vertegenwoordigen verkeerde inzichten in de verbinding tussen de delen van de brief die op dit punt bij elkaar komen. Ze vertegenwoordigen veronderstelde verbanden tussen rechtvaardiging en heiliging.*

Had Paulus gezegd: "Maar wat zullen we zeggen?", dan zou dat gepast hebben bij hen die zeggen: "Je bent gerechtvaardigd door geloof, maar....! Je bent gerechtvaardigd, maar pas op dat je niet zondigt en opnieuw Gods verontwaardiging over je afroept en je je rechtvaardiging verspeelt. Je bent gerechtvaardigd, maar je moet je rechtvaardiging veilig stellen door voor God te leven." Dit maakt rechtvaardiging afhankelijk van een heilige wandel. Het zou betekenen dat Paulus het nu nodig vond zijn uitspraak, dat rechtvaardiging door alleen geloof ontvangen wordt, aan te passen en te wijzigen.

Misschien zal de meerderheid van de gelovigen willen lezen: "Wat, derhalve, zullen we zeggen?" Ze zouden zeggen: "Je bent genadig gerechtvaardigd, reken je

derhalve dood voor de zonde en stel jezelf voor God." Dat zou betekenen dat praktische heiligheid een verplichting is, die voortkomt uit Gods genadevolle daad van rechtvaardiging, met dankbaarheid als motief. Wat hier ook voor waarheid in of achter mag zitten, het staat niet in het evangelie. Praktische heiligheid hangt af van de groep feiten over Christus die in de hoofdstukken 6 tot 8 worden onthuld, en niet van de onthullingen uit 3:20-5:21. Met andere woorden, heiligheid hangt niet méér af van rechtvaardiging dan rechtvaardiging afhangt van heiligheid. Heiliging is geen gevolg van rechtvaardiging, zelfs al volgt het in de volgorde van het betoog en uit de ervaring. We mogen niet doorgaan in zonde, maar dit is niet omdat we gerechtvaardigd zijn, maar omdat we heiligen zijn! Als rechtvaardiging werkelijk zonde uit zou sluiten, dan zou deze vraag niet naar boven zijn gekomen, en áls ze gesteld zou zijn dan zou Paulus doorgedaan zijn met aan te tonen dat de gerechtvaardigden niet door zullen gaan in de zonde omdat ze gerechtvaardigd zijn. En dit is nu net wat hij *niet* doet. Rechtvaardiging is niet, zoals heiliging dat wel is, gegrondvest op onze eenheid met de Gekruisigde. Ze is gebaseerd op het verzoenmiddel in Zijn bloed, op Hem Die overgeleverd werd voor onze overtredingen (3:25; 4:25). Als gezegd wordt dat de Persoon dezelfde is, dan antwoorden we dat in precies dát feit we de ware relatie vinden tussen deze twee delen van Gods redding. Heiliging is niet het logische gevolg, het *derhalve*, van rechtvaardiging. De echte band tussen hen wordt gevonden in de Persoon Die zowel het zoenmiddel voor zondaren is als het gekruisigde Hoofd van het ras. Paulus zegt niet: "Jullie zijn gerechtvaardigd, derhalve behoren jullie niet te zondigen." Hij zegt: "Jullie zijn voor de zonde gestorven, hoe zullen jullie er dan in leven?" En dan gaat hij verder met het bewijzen van de waarheid van dit nieuw geïntroduceerde feit. De verandering van sfeer in dit hoofdstuk kan niet worden toegewezen aan de waarheid van rechtvaardiging door geloof. Rechtvaardiging wordt nu achter gelaten en andere feiten van het evangelie worden onthuld. Natuurlijk, Christus is nog steeds het voorwerp van geloof. De rechtvaardige zal leven door geloof. In 3:24 *ontvangt* geloof een genadevolle rechtvaardiging door de verlossing die in Christus Jezus is, maar in 6:11 zijn wij zelf in Christus Jezus en geloof rekent de verklaring tot waarheid over onze eenheid met ons Hoofd in Zijn dood voor de zonde en leven voor God.

Anderen leren dat de vraag zo gelezen moet worden: "*Want* wat zullen we zeggen?" Zij zeggen: uiteraard is rechtvaardiging uit geloof, *want* persoonlijke eenheid met Christus maakt de gelovige heilig en rechtvaardig. Je bent gerechtvaardigd omdat je verenigd bent met Christus en daardoor moreel hersteld. Rechtvaardiging uit geloof is waar omdat dit het geloof van de geheiligde is.

Dit is de officiële Romanistische doctrine, en wordt door enkele perfectionisten en anderen onderwezen. Ze ontkent 4:5, waar men van maakt dat het zegt dat God niet de oneerbiedige rechtvaardigt, maar de heilige en zijn geloof wordt als rechtvaardigheid toegerekend omdat dit het geloof is van een herstelde.

Nog weer anderen pogen Paulus te laten zeggen: "Wat zullen we *anders* zeggen?" Zij zeggen dat tot nu toe Paulus uitgewijd heeft over een theorie van rechtvaardiging die niet de zijne is en dat hij deze valse theorie over rechtvaardiging alleen maar uiteenzet om ze te kunnen ontbloten en af te

wijzen. Hij wordt verondersteld te zeggen: "Anders dan wat ik tot nu toe heb beschreven, *dit*, wat ik jullie nu ga zeggen, is de waarheid." Gelukkig houden slechts weinigen vast aan deze interpretatie, en ze is pas recentelijk uitgevonden. Het gezonde verstand van de geestelijke mens vond nooit zoiets bij Paulus. Het bewijst maar weer waartoe ongeloof kan gaan in haar afschuif van Gods evangelie. Paulus leerde al snel dat het evangelie dat hij predikte niet naar de mens was (Gal. 1:11).

Heiligheid en toegewezen rechtvaardigheid zijn niet de voorwaarden waarop mensen worden gerechtvaardigd, noch is heiligheid het logisch gevolg van rechtvaardiging, noch is het er de oorzaak van, en nog minder is het de ontkenning van rechtvaardiging door geloof alleen. Het werkelijke verband tussen deze onderscheiden aspecten van waarheid is dat ze aanvullende delen zijn van één redding. Deze redding werd bereikt door en bestaat volledig in Christus Jezus. We krijgen niet eerst Christus door rechtvaardigheid, en dan als onze vrede, en daarna als onze heiligheid, maar we krijgen een hele Christus, Die Gods Redding is. Christus wordt niet ontvangen in termijnen, naarmate de waarheid wordt geleerd. Ook is wat we in Hem zijn niet beperkt door de maat van ons verstaan van de doctrines die zo successievelijk in de onthulling van het evangelie worden gepresenteerd. Sommige heiligen leren in dit leven nooit hoe rijk ze begenadigd zijn, en toch zijn ze compleet, in Hem!

De kennis van de waarheid maakt ons vrij en terwijl we daarover leren worden we in het genieten van de vrijheid gebracht die in Christus Jezus is; we komen binnen in het bezit dat al van ons is. De heiligen hebben het evangelie nodig. Wat sommigen een nieuwe bekering noemen of een tweede genadewerk, is in werkelijkheid de vreugdevolle ervaring die voortkomt uit het ontvangen van een meer volkomen onthulling van het evangelie. Kort na de bekering wordt de waarheid van heiliging uit ervaring gerealiseerd. Dit is ook in de praktijk de volgorde van de verlossing. We moeten eerst over rechtvaardiging en vrede leren, en daarna over heiliging en dienstbetoon. Harten en gewetens moeten bevrijd worden van vrees en binnengaan in de rust, voordat een mens pure, onzelfzuchtige aanbidding en dienstbetoon kan geven. We moeten leren rusten in Zijn genade, voordat we slaven kunnen zijn van Rechtvaardigheid tot heiligheid.

Paulus stelt de vraag: "Wat zullen we dan zeggen?", opdat hij onmiddellijk de valse conclusie kan presenteren en verwerpen, die door mensen getrokken wordt die geen ervaring van redding hebben en slechts kritische theologen zijn. Hij heeft niets toe te voegen aan zijn uiteenzetting over rechtvaardiging; ze heeft geen steun of verdediging nodig. Er zijn verwachtingen geweest over wat hij nog te zeggen heeft. Er werd iets gezegd over de gave van de heilige geest (5:5) en van redding "in Zijn leven" (5:10) en dit was verbonden met het verkrijgen van de verzoening. Maar deze zaken zijn nog niet uitgelegd en toegepast. De criticus is scherpzinnig genoeg om te zien dat er in de uitlegging van Christus' raciale hoofdschap, Zijn gehoorzaamheid tot de dood en de daarop volgende heerschappij van genade, geen woord is gezegd over het voldoen aan de rechtvaardige vereisten van de wet. In plaats daarvan is de wet terzijde geplaatst om ruimte te maken voor de genade, die de wetbreker niet veroordeelt, noch gehoorzaamheid aan de wet inprent. Paulus treedt de vraag van zijn critici eerlijk

en rechtstreeks tegemoet.

Paulus' methode geeft niet aan dat hij van een primaire waarheid over gaat naar gevolgen die slechts van secundair belang zijn. Hoewel hij, in antwoord op een tegenwerping, de waarheid presenteert over heiliging, betekent dat niet dat hij dit als minderwaardig of verplichting ziet. De leer van de verlossing van zonde is dan ook niet slechts een aanvulling aan de doctrines van rechtvaardiging en wederzijdse verzoening. Het is een onderscheiden aspect van waarheid, die gebaseerd is op heel aparte aspecten van Christus' werk. Rechtvaardigheid is een waarde die wordt geleverd door middel van Zijn dood als zoenmiddel en ontvangen door geloof. Verlossing en ware heiligheid wordt voortgebracht door Zijn dood als de Laatste Adam, de oude mensheid kruisigend en een nieuwe scheppend. De twee Adams en hun werk domineren de drie volgende hoofdstukken. De eerste is altijd tegen de tweede Mens, maar de tweede Mens kruisigt de eerste. De relatie die bestaat tussen Christus en alle mensen ligt ten grondslag aan de veel nauwere eenheid die door de geestelijke doop tot stand is gebracht tussen de heiligen en hun levende Hoofd. Vrijpraak voor de rechtbank van God is een groot en kostbaar bezit, maar alleen levende eenheid met Christus stelt ons in staat te leven voor God.

De onterechte conclusie van de opponent is, dat, als Paulus' prediking waar is, we moeten zeggen *dat we zouden moeten volharden in zonde, opdat de genade zou toenemen*. Paulus brengt de vraag van de opponent alleen maar naar voren opdat hij diens gevolgtrekking kan verwerpen en er op besliste wijze afstand van kan nemen. Toch wordt de vraag nog gesteld alsof hij ze nog niet had beantwoord. Er zijn er zelfs die beweren dat Gods doel met hen bereikt kan worden door hun volharding in zonde, omdat dit God de gelegenheid zal geven Zijn genade nog meer volkomen ten toon te spreiden. Zij aanvaarden het antinomianisme, dat Paulus als laster op zijn prediking verwerpt, als waarheid. De vraag is weloverwogen. Ze betekent: Zal ik bewust besluiten te volharden in de zonde, er op rekenend dat hoe meer ik zondig, hoe meer Gods genade naar mij zal toenemen? Paulus laat in zijn antwoord zien dat geen heilige deze vraag zal kunnen overwegen. Zo'n berekening is onmogelijk voor iemand in wie de geest van Christus geestelijke instincten en -honger opwekt. De vragensteller is tot nu toe onwetend van een fundamenteel feit van het evangelie, namelijk dat iemand die voor de zonde gestorven is, er niet in kan leven als ware het een weloverwogen keuze.

Maar de tegenwerping is zo belangrijk in deze speciale omgeving, dat niets minder dan inspiratie Paulus er toe leidde ze hier en op dit moment in zijn betoog neer te zetten. Het is niet alleen maar een misleidende vraag, het is een logische, en er zit een element van waarheid in. Maar ze heeft meer onderwijswaarde over de leer van rechtvaardiging en de heerschappij van genade, dan dikke boekdelen met discussie. Paulinische predikatie komt altijd dit soort tegenwerkingen tegen. Indien iemands onderwijs niet zulke vragen oproept als die in 3:5,7; 6:1,15 en 7:7 gevonden worden, dan heeft de prediker waarschijnlijk het evangelie der genade niet goed weergegeven. Een wettische vervanging voor het evangelie zal mensen nooit de prediker er van beschuldigen

te leren dat we kwaad zouden moeten doen, opdat er goed uit voor kome(3:8).

Laten we eens luisteren naar de wettische aanklacht tegen Paulus' onderwijs. Hij zegt: "Jouw evangelie is vol met moreel gevaar. Als God vrijelijk en genadevol zou rechtvaardigen, de ongoddelijken door geloof alleen, zonder dat ze eerst een innerlijke morele en geestelijk verandering doormaken, dan zou Hij Zijn wet nutteloos maken en een beloning stellen op zonde en wetteloosheid. Je hebt de gelovige verzekerd van heerlijkheid, zonder ook maar één keer aan te dringen op de plicht van gehoorzaamheid, zodat men gered kan worden. Verder zeg je dat waar onder mensen de zonde toeneemt, genade overstijgt. De logische conclusie moet hier dan ook zijn dat hoe meer iemand zondigt, hoe meer in zijn geval Gods genade vergroot zal worden. Zo'n leer staat op tegen het geweten van de mensheid. Als toename van zonde de toename van genade is, blijf dan vooral zondigen! Dat is de logische conclusie, en het reduceert je onderwijs tot haar juiste absurditeit en ontbloot het als een ethisch monster."

Antinomianisme heeft noch de intelligentie, noch de ijver, voor rechtvaardigheid die de wettische opponent toont. Het zegt dat deze lasterlijke misweergave van Paulus' onderwijs waar is. Extreme Antinomianen zeggen: "Als ik zondig, dan ben ik niet alleen veilig, maar dan zal ik meer genade ervaren. Als het vlees zich overgeeft in deze omgeving, dan zal het geestelijke door voortdurende toename haar invloed handhaven in haar omgeving. Geestelijke volwassenheid komt door overgave aan zonde. Als ik kwaad doe, dan zal het goede komen."

Alleen mensen met zwakke morele instincten en een traag geweten kunnen genade zo misverstaan en het beschouwen als een vrijbrief om zonder zonde te zondigen. Maar geen Farizeeër, wat Paulus was geweest, zou antinomianisme kunnen beschouwen zonder de diepste afschuw te tonen.

Het belang van deze tegenwerpingen ligt in het feit dat ze alleen aannemelijk zijn wanneer ze aangedragen worden tegen de leer van een puur genadevolle rechtvaardiging en verzoening. Paulus zal aantonen dat de vraag een verkeerde voorstelling van zaken geeft van zijn hele evangelie. Maar verkeerde voorstellingen van zaken, van welke theorie dan ook, hebben meestal een band met z'n karakteristieke principes, net zoals een cartoon, die een karikatuur is van een persoon, voldoende op iemand moet lijken om door allen herkend te worden. Bijvoorbeeld: als in de strijd tussen Arminianisme en Calvinisme iemand een leraar ervan zou beschuldigen een fatalist te zijn, dan zouden allen weten dat de vrijheid van denken niet het fundament van zijn denken is. Als, aan de andere kant, van een leraar wordt gezegd dat hij de soevereiniteit van God ontkent in redding, dan zou iedereen weten dat hij geen voorrang gaf aan de leer van goddelijke uitverkiezing en voorbestemming. Wanneer Paulus een genadevolle rechtvaardiging door geloof alleen predikt, buiten werken der wet om, dan wordt hij ervan beschuldigd dat hij door geloof de wet afschaft. Dat is een verkeerde weergave, maar het getuigt van het feit dat de enige verandering die in de gerechtvaardigde wordt beoogt er een is van ongelof naar geloof, en dat rechtvaardiging op geen enkele manier rust op goede werken. Het toont verder aan dat geloof niet een samenvattend woord is voor geloof en vasthoudend gedrag. Het punt van de tegenwerpingen is juist dit: dat werken uitgesloten

worden en geloof op zich zichzelf staat.

Als rechtvaardiging wordt bereikt door de gelovige feitelijk rechtvaardig te *maken*, dan is de vraag onverklaarbaar. Als rechtvaardigen betekent: rechtvaardig *maken* en niet rechtvaardig *verklaren*, dan zou de tegenwerping onmogelijk en zelfs dwaas zijn. Als iemand gerechtvaardigd wordt op grond van heiligheid en hersteld leven, dan is de vraag gewoon stom. Maar als God de oneerbiedige en onrechtvaardige rechtvaardigt, als geloof iets anders is dan werken en Hij werken uitsluit als bron van rechtvaardiging, dan is de vraag logisch en dwingt ze een antwoord af. We danken de opponent voor het zo duidelijk aanwijzen van het karakter van Paulus' doctrines van rechtvaardiging en verzoening. Het is waar dat genade alle zonde overstijgt, maar deze waarheid wordt verkeerd toegepast en de betekenis van genade is misverstaan, wanneer men denkt dat genade de heilige een vrijbrief verschaft om te zondigen.

De vraag werpt ook licht op de waarheid over het werk van Christus. Als de hoofdwaaarde van de dood van Christus was een beroep te doen op de morele instincten van de mens, als Zijn voorbeeld een aansporing was voor heldendom en een dwingend motief leverde om goed te doen, en als deze innerlijke omwenteling in de gelovige hem aanvaardbaar maakte voor God, welke religionist of moralist zou dan iets tegenwerpen? Maar wanneer Paulus een objectieve rechtvaardiging en verzoening beweert en een heersende genade die alleen op de bloedstorting van Jezus Christus is gebaseerd, en zonder enige innerlijke morele verandering in de mens die het zou verdienen, en wanneer al deze waarden van het werk van Christus ontvangen worden door geloof alleen, dan wordt hij ervan beschuldigd een evangelie van wetteloosheid te prediken. Indien Paulus had gezegd dat de enige weg om voor God rechtvaardig gerekend te worden zou bestaan uit rechtvaardig te doen, dat de enige weg om van Christus' dood te profiteren zou bestaan Zijn vlekkeloosheid en heldendom na te streven, en dat geloof betekende dat we trouw moeten zijn aan de ethiek van Jezus Christus, dan zou hij nooit ervan beschuldigd zijn geworden een evangelie van toestemming te prediken. Zulke vragen zouden zeker gesteld zijn geworden als Paulus meende wat hij had gezegd.

Nog belangrijker dan de vragen is het antwoord van Paulus. Hij laat geen moment de conclusie toe, niet voor de heilige en niet voor de zondaar. Ook zegt hij niet dat hij gefaald heeft om zijn boodschap helder te maken, noch dat ze zijn onderwijs verkeerd begrepen hebben. Hij zegt niet, zoals wij waarschijnlijk gezegd zouden hebben, dat de gerechtvaardigden hadden opgehouden kwaad te doen en nu rechtvaardig handelden. Om maar niets te zeggen over het feit van de inspiratie, want hij had veel te accurate kennis van de waarheid en was een veel te goed logisch denker om zijn onthullingen over de rechtvaardigheid van God door geloof zo te compromitteren. Hij geeft geen verdere uitleg over de weg van rechtvaardiging en vrede, want zijn presentatie is foutloos waar. Zou hij onzorgvuldig geweest zijn in zijn spreken of logica, dan zou nu het juiste moment zijn om dit te corrigeren. Ten overstaan van al deze uitdagingen voegt hij geen woord van aanpassing of excuus toe. Het feit dat in 5:20 wordt gegeven staat voor alle mensen recht overeind, en alleen geloof ontvangt de rechtvaardigheid van God. Paulus zegt niet dat rechtvaardigheid op zich onverenigbaar is met

volharding in zonde.

Een feit is één, en een gevolgtrekking van dat feit is iets heel anders. Het is een feit dat waar in de mensheid ook de zonde toeneemt, genade daar zal overstijgen; maar het is een onjuiste gevolgtrekking dat een mens zou beslissen te volharden in zonde, opdat genade zou toenemen. Er is een groot verschil tussen de ongelovige en de gerechtvaardigde. De mensheid volhardt in zonde en genade wordt in toenemende mate betoond aan zondigende, ongelovige mensen. Het was deze genade die Saulus van Tarsus en alle andere heiligen redde. Het is de heerlijkheid van verzoening dat volharding in zonde in alle gevallen tegemoet getreden wordt met meer genade. Zullen we daarom beweren dat zondaren de genade van God meer vergroten door vast te houden aan bokkig ongelooft dan door de gehoorzaamheid van geloof? Zo'n conclusie kan alleen door iemand getrokken worden die onwetend is van het karakter, de kosten en het doel van genade. En de opponenten waren precies dat soort mensen. Onwetend spotten ze met dat wat de hoogste manifestatie is van Gods heerlijkheid: Zijn genade. Alles in God, Zijn heiligheid zowel als Zijn waarheid, Zijn rechtvaardigheid als Zijn medelijden, gaat in Zijn genade uit naar de zondaar. Er is voor God niets zo kostbaar als genade, want Hij spaarde zelfs Zijn eigen Zoon niet, maar gaf Hem voor ons allen over, opdat Hij een rechtvaardig God en een Redder kon zijn. Er is niets zo tegengesteld aan zonde als genade. Niet de wet, niet verontwaardiging, niet iets dat goddelijk is, is meer tegengesteld aan zonde dan genade. Het is de methode en kracht waarmee God zonde zal uitbannen uit Zijn schepping. Tot de heiligen zegt God: "Zonde zal jullie niet tot meester blijven, want jullie zijn onder de genade."

De opponent weet nog niet dat de genade, die toeneemt in de richting van de volhardende zondaren, werkt om te voorkomen dat heiligen zondigen. Redenerend als een buitenstaander, wordt zijn moreel bewustzijn geschokt, hoewel zijn problemen op vergissingen berusten. Paulus zal voortgaan om waarheid te onthullen die zijn evangelie volkomen rechtvaardigt voor het morele bewustzijn van ieder mens. In plaats van de wet op te heffen door geloof, zal hij aantonen hoe de rechtvaardige eisen van de wet in ons vervuld mogen worden, zoals ze dat niet kunnen in het geval van een wetticist.

2.

Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?

Paulus bewijst hier niet dat de conclusie van de opponent logischerwijs onjuist is, maar hij wijst ze verontwaardigd af met de woorden: *Volstrekt niet!* Het is een lastering die Paulus nu zal gaan ontmaskeren. Als rechtvaardiging zonder werken der wet de wetticist schokt, hoe meer zal deze schaamteloze vraag opstaan tegen ieder instinct van de heilige. Want gelovigen zijn heiligen en hebben meer morele ijver dan de heiden(2:14) of de bezitter van de wet(2.18-20) en dit zal hij gaan aantonen. Andere factoren van de waarheid die we nu binnen gaan zijn nog grootser dan die we al doorwandeld hebben.

Hoe zullen wij die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven? Het eerste deel van de zin staat daar vanwege de nadruk. Het "wij" is niet het gewone bindende voornaamwoord, maar staat in verband met kwaliteit, met de betekenis: *wij* die personen zijn die voor de zonde gestorven zijn. Hij spreekt hier van heiligen, en hij definieert ze karakteristiek als gestorven zijnde voor de zonde. Niet alle mensen zijn gestorven voor de zonde door eenwording met Christus in Zijn dood; we zijn doorgedaan in een andere kring. Er is een breuk gekomen met de oude mensheid en er is toegang tot de nieuwe. We zijn nu buiten het verband met de zonde, omdat we zijn binnen gegaan in een nieuwe relatie met Christus. Geloof aanvaardt de goddelijke onthulling dat Christus' dood voor de zonde de onze was, Hij stierf niet alleen voor onze zonden, maar Hij stierf aan onze zonden. Paulus is nog steeds bezig met het werk van Christus en niet met de innerlijke verandering in de heilige.

Er wordt niet gezegd dat zonde stierf in ons, maar dat in Christus we er aan stierven. Zonde wordt in deze aion niet van de heilige weggenomen, noch worden we uitgenodigd te sterven aan de zonde door een heilig voornemen er mee afgedaan te hebben, maar ons wordt verteld dat we stierven aan zonde toen Christus er aan stierf. Rechterlijke vrijlating uit zonde is noodzakelijk om vrijheid uit de macht van zonde te ervaren. Alle Christelijke ervaring vindt haar bron in de Gekruisigde, maar we moeten voor alles leren wat God met onze verdorvenheid heeft gedaan.

Aangezien we stierven aan de zonde, hoe zullen we er dan nog in leven? Het antwoord is dat het voor ons onmogelijk is te besluiten dat we God zouden verheerlijken door te volharden in zonde. Te *leven* in zonde betekent dat we zonde hebben als element waarin we leven. Er wordt niet gezegd dat we niet langer kunnen zondigen. Nee, we kunnen niet langer zeggen dat meer zonde meer genade zal brengen. Er is een oordeel, een kruis, een graf, en een opstanding tussen ons en de zonde. Het kernfeit van de eenheid van de gelovige met Christus brengt hem uit de sfeer van de zonde waarin wordt verondersteld dat hij leeft, en zo wordt iedere antinomiaanse redenatie ontkracht.

Het valt te betreuren dat een terecht geëerd leraar woorden als deze zou gebruiken: "Als ik gestorven ben voor de zonde om rechtvaardig gemaakt te worden, dan kan ik er niet in leven omdat ik rechtvaardig ben." Als, zoals uit de context naar voren komt, de schrijver bedoelt dat hij gestorven is voor de zonde om gerechtvaardigd te worden, dan zou zijn rechtvaardiging rusten op het feit dat hij al rechtvaardig is en niet op geloof alleen. Als hij bedoelt dat de dood voor de zonde hem praktisch rechtvaardig maakt, dan is hij niet exact, want feitelijke rechtvaardigheid is het product van het nieuwe leven. Dat is niet wat Paulus hier nu zegt. "Als ik gestorven ben aan de zonde, dan zal ik er niet meer in leven," dat is wat hij zegt. De dood met Christus, en niet ons rechtvaardig gemaakt worden, moet ons verlossen van zonde en wet. Als de Schrift onderscheid maakt tussen zaken die van belang zijn, dan eist trouw daaraan dat de lezer hetzelfde moet doen. Vaak zijn geestelijke instincten juist, wanneer iemands leer fout is. Zulke instincten zijn manifestaties van geestelijk leven,

terwijl de leer het gevolg is van onze training, goed of fout.

De geïnspireerde schrijver van deze brief isoleerde één aspect van het evangelie om het nog helderder te kunnen beschrijven en het zo accuraat te definiëren dat haar heerlijkheid niet bedekt wordt door verwarrende zaken waarover verschil van mening is. Dan voegt hij aanvullende waarheid toe, maar predikt dit niet als een verbeterd evangelie. Allen die gerechtvaardigd zijn, en alleen zij, zijn met Christus verenigd. Alle waarheid is organisch verbonden in Christus. Er is een probleem met de bewering dat de gelovige stierf. Paulus zal het in de volgende acht verzen uitleggen, maar terwijl hij dat doet gaat hij er van uit dat de heiligen deze dingen al zouden moeten kennen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 19

door G.L. Rogers

Gedoopt in Christus Romeinen 6:3,4

We stierven aan de zonde. Zo zeker als Christus stierf aan de zonde, net zo zeker zijn allen dat die in Christus zijn en gedoopt werden in Zijn dood; zo stierven wij aan de zonde. De relatie met de zonde van de heilige die in Christus Jezus is, is precies dezelfde als Christus' huidige relatie daarmee. Zoals Hij voor God leeft, zo leven de heiligen in Hem voor God. Dit is niet iets dat we moeten ervaren, maar een onthulling van wat met Christus is gebeurd en van allen die in (letterlijk: "naar binnen in") Hem gedoopt zijn. Onze plicht is niet dit te ervaren, maar het als waar te beschouwen.

Dit belangrijke feit van het evangelie wordt abrupt in vers twee geïntroduceerd, zonder voorafgaande aanduiding daarvan in deze brief. In de verzen drie en vier gaat Paulus voort met uitleggen, maar hij neemt aan dat de heiligen al weten wat hij te zeggen heeft, want het is deze waarheid die hen hun heilig-zijn geeft. Zijn evangelie is voor hem uit naar Rome gegaan. Ja, zijn volgelingen en leerlingen hadden het overal naartoe gebracht, en zij hadden het feit van de geestelijke eenheid met Christus verkondigd als essentieel deel van het evangelie. Paulus' vroegste prediking wordt weerspiegeld in de brief aan de Galaten, die werd geschreven omdat de gemeenten te Antiochië in Pisidië, Iconium, Lystra en Derbe, waar hij op zijn eerste zendingsreis had geëvangéliseerd, zich naar een ander evangelie richtten. Zijn doel was hen terug te brengen naar de waarheid die hij had verkondigd (Gal. 1:8; 3.1). In die brief vertelt hij hoe hij Petrus terecht had moeten wijzen, en hij doet kort verslag van zijn corrigerende toespraak. Hij zei tegen Petrus en de besnijdenisvolgers dat hij aan de wet gestorven was, opdat hij zou mogen leven voor God, gekruisigd zijnde met Christus; dat Christus in Hem leefde en dat, in plaats van rechtvaardigheid te zoeken in de wet, hij als een gerechtvaardigd mens leefde, door het geloof van de Zoon van God. Dit zijn karakteristieke waarheden van zijn evangelie, van het begin van zijn bediening. De toespraak waarin hij Petrus corrigeerde werd gehouden in Antiochië, toen Paulus en Barnabas daar samenwerkten; daarom gebeurde dit voorval ergens tussen Handelingen 11:25, toen Barnabas Paulus naar Antiochië bracht om daar de Griekse heiligen in die stad vooruit te helpen, en Handelingen 15:39, toen Paulus en Barnabas uit elkaar gingen. Het was waarschijnlijk enige tijd vóór de samenkomst te Jeruzalem en kan de oorzaak zijn geweest van de verzoenende houding van Petrus die hij toen tegenover Paulus toonde. Hoe het ook zijn moge, het is duidelijk dat de waarheid van de dood van de gelovige en de kruisiging van Christus centraal stond in Paulus' vroegste onderwijs en overal, waar zijn discipelen met de reddende boodschap gingen, bekend werd gemaakt.

Veel gelovigen vinden het moeilijk de bewering te geloven dat ze aan de zonde

gestorven zijn. Dat ze er aan zouden moeten sterven, dat willen ze wel toegeven, maar, zeggen ze, ervaring spreekt de stelling tegen dat ze al gestorven zijn. Toch is het duidelijk dat de apostel bevestigt, niet alleen van zichzelf, noch van een speciale klasse, maar van allen die in Christus Jezus zijn, dat zij aan de zonde gestorven zijn. Hij doet geen beroep op ervaring, of dat nu die van hem is of van een ander. Hij proclameert de waarheid waarmee ze moeten rekenen. Hij wijst naar Christus' dood aan de zonde, Zijn begrafenis, Zijn opstanding en Zijn huidige leven voor God, en zegt dat zij die in Christus Jezus zijn deelnemen in al deze verworvenheden. Er is geen verwijzing naar de subjectieve voorwaarde of ervaring van de gelovige. Laat ons eens luisteren naar zijn uiteenzetting.

3.

Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?

Of, als de bewering dat wij aan de zonde gestorven zijn u bevreedt, *weet gij niet* wat alle heiligen behoren te weten, nl. dat zij in [lett. "naar binnen in", dwz. ervan deel gaan uitmaken] Christus' dood gedoopt zijn en zo gestorven zijn aan de zonde? Jullie weten dat ze op deze wijze aan de zonde zijn gestorven, *of* je bent onbekend met het feit van de doop in Christus Jezus. De veronderstelling van onwetendheid over deze waarheid geeft de vraag een klank van verwijt. De tegenwerper's enige excuus voor het veronderstellen dat Paulus' evangelie aan volharding in zonde de voorkeur geeft, is zijn onwetendheid van dat deel ervan dat zo'n volharding onmogelijk maakt. Of er nu wel of geen heiligen zo onwetend waren in Paulus's dagen, het is zeker dat er vandaag de dag velen zijn die het verdienen weersproken te worden zoals de wettische tegenwerper dat werd, want zij proberen het feit weg te redeneren van het feit van de dood aan zonde, en dringen er bij mensen op aan hun plicht te doen door het alsnog te doen. Zij stellen de dood van de gelovige in de plaats van die van Christus. Geestelijke mensen vluchten weg van deze onwetendheid, die aan de ene kant de tegenwerper tot zo'n absurde conclusie doet komen en aan de andere kant het evangelie verminkt.

Dat wij allen duidt op de hoeveelheid, en het betekent zonder uitzondering dat allen die gedoopt zijn in Christus, in Zijn dood gedoopt zijn. Daarom hoeven heiligen niet nog eens de doop in Zijn dood te zoeken. Er zijn niet een paar heiligen die aan de zonde gestorven zijn en en anderen die dat niet zijn. *Alle* gelovigen zijn gedoopt in Christus Jezus. Ze zijn niet in Christus Jezus door geloof, maar door de doop. Natuurlijk zijn alleen hen die geloven gedoopten. Waarom wordt er dan niet gezegd: "Wij allen die geloofden in Christus Jezus?" Omdat, hoewel alleen gelovigen gedoopt zijn in Christus Jezus, het niet geloof maar de doop is die ze met Hem verenigt. Geloof is actief en wordt voortdurend uitgeoefend, maar de doop komt slechts eenmaal voor en het onderwerp is passief, want hij wordt door een Ander gedoopt. Een heilige is een gelovige door de praktijk, want hij leeft door geloof, zoals staat geschreven: "De rechtvaardige zal leven door geloof." Het is aan ons om te geloven, het is aan Christus om te dopen. Hij vraagt ons niet of we nu wel of niet gedoopt willen worden, noch wordt er geen kerkvergadering bijeengeroepen om te besluiten of een kandidaat

voor de doop aanvaard wordt. Alleen de Heer weet wie de Zijne zijn en Hij doopt ieder van hen en geen anderen. Paulus spreekt in dit deel van de brief niet over geloof, maar over dopen. Wanneer hij over rechtvaardiging predikt, dan is dat door geloof in Zijn bloed; wanneer hij eenheid in Christus verkondigt, dan zegt hij dat dit wordt bereikt door dopen.

De enige plaats in deze brief waar over dopen wordt gesproken is in deze twee verzen, waar het feit van de geestelijke eenheid met Christus wordt uiteengezet. De heiligen zijn in Christus Jezus, omdat ze in Hem gedoopt werden. Niets minder dan een feitelijke geestelijke eenheid, die een heilige een plaats voor God geeft in Christus Jezus, kan voldoen aan de vereisten van het betoog in de hoofdstukken zes tot acht. Het is een triest bewijs van ons afdwalen van de Paulinische onthulling, dat er zo weinig overeenstemming is onder de heiligen en leraren over wat de doop in Christus Jezus is en wat dit voor de gedoopten bereikt. Toch verwachtte Paulus dat alle heiligen wisten dat ze op zo'n wijze hadden deelgenomen aan de dood van Christus aan de zonde, dat het voor hen onmogelijk geworden is nog langer er in te leven. Slechts weinigen zien de betekenis van de doop, ondanks de heldere uiteenzetting in deze verzen. De reden hiervoor is niet ver te zoeken. Het komt omdat de meerderheid denkt aan de verkeerde doop. Deze vergissing verklaart de verwarring en tweedracht die de lange strijd markeren over de betekenis en doeltreffendheid van dopen in het algemeen en deze passage in het bijzonder. Zij die denken aan de onderdompeling van gelovigen in water in de naam van Christus Jezus, denken niet in harmonie met deze onthulling.

Daar er geestelijke feiten, en niet welsprekende rituelen, aan de orde zijn, kan Paulus hier niet over waterdoop spreken, maar over de doop in de geest, omdat de ideeën van eenheid met Christus, van de dood met Hem en van de begraving met Hem, en van een opstanding en levend voor God zijn in Hem, allemaal geestelijke feiten zijn. Een consequent betoog eist dat, als er zoiets is als een geestelijke doop, dit dan ook is wat het woord hier betekent. Alleen wanneer we inzien dat de doop waar het hier over gaat de geestelijke doop is, kan de passage bevrijd worden van alle problemen die in geïmporteerd zijn door de veronderstelling dat hier de waterdoop bedoeld wordt. Ieder geestelijk ingestelde student van de Schrift schrikt terug van het idee dat een rituele doop werkelijk de doop in[naar binnen in - deel gaan uitmaken van] het lichaam van Christus kan bewerkstelligen. Maar wanneer we gaan zien dat de doop die met de geest is, dan maakt een heerlijke, bevredigende onthulling van het evangelie ons blij, verlicht ons verstand en verwijderd de verslagenheid.

Waarom houden goede mensen toch zo hardnekkig vast aan de uiterlijke, lichamelijke rite en vergeten ze de geestelijke werkelijkheid? Het is zeker waar dat de rite vol van betekenis is, en toch is ze gespeend van echte geestelijke werkzaamheid. Toen de waterdoop werd ingesteld, werd er duidelijk geleerd dat het slechts een symbool was van een geestelijke doop. In Matthëus, Marcus, Lucas, Johannes en Handelingen wijst de spreker bij ieder eerste vermelding van de waterdoop door Johannes naar de doop van Christus in heilige geest. Mensen houden volhardend vast aan Johannes, hoewel hij regelmatig wijst op Degene Die sterker is dan hij Die na hem zou komen en zou dopen met geest, in plaats van

met water(Matt.3.11; Marc.1:8; Luc.3:16; Joh. 1:33). In Handelingen 1:5 maakt onze Heer weer onderscheid tussen de doop door Johannes en die door Hem, zeggende: "maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze." Deze belofte van de Vader werd vervuld aan de groep gelovige Israëlieten die in de Tempel samengekomen waren op de Pinksterdag. En ook toen Petrus predikte naar de proseliet Cornelius en de zijnen, viel de heilige geest op hen. Petrus zei: "En ik herinnerde mij het woord des Heren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden"(Hand. 11:16; 10:45). De sleutel van de waterdoop faalt het slot open te draaien van Romeinen 6:3,4 en Galaten 3:27, maar wanneer er kracht op wordt gezet zal ze het breken. Waarom proberen we niet de andere sleutel, die van de doop in geest, die het slot wel opent en niet breekt? De fout van het negeren van de doop in geest in deze passages bezoedelt niet alleen de meeste van de uitzettingen die er in staan, maar, nog erger, leidt tot een regelrechte ontkenning van iedere doop in de geest, die feitelijk de heiligen in[naar binnen in] Christus Jezus introduceert.

De volgende citaten uit de schrijverijen van de meest kundige commentatoren over deze passage zullen dienen om te bewijzen dat het idee van de waterdoop de schrijvers heeft verblind voor de betekenis van deze geïnspireerde woorden: "We werden gedoopt met verwijzing naar Christus, dat wil zeggen, we werden door onze doop binnen gebracht in de gemeenschap van Zijn dood, zodat we een echt ethisch deel hebben in Zijn dood, door het beëindigen van al ons leven voor de zonde... 'Dopen in' betekent nooit iets anders dan dopen in verwijzing naar, met betrekking tot... De voorstelling van ondergedompeld worden in Christus moet terzijde gezet worden, en moet niet ondersteund worden door de figuratieve uitdrukking van Galaten 3:27."

Maar deze tekst zegt niets over het 'gemeenschap hebben aan Zijn dood', maar vertelt eerder wat gebeurde met Christus en dat wij ons *evenzo* moeten rekenen. Christus kon niet ophouden te zondigen, omdat Hij nooit gezondigd had, en toch stierf Hij aan zonde. Ons deel in Zijn dood is niet ethisch; het is dat wat het gezag van zonde breekt en ons een juridische vrijlating er van geeft. Dan wordt de schrijver gedwongen in een gedurfde ontkenning van het feit van eigenlijke doop in [naar binnen in] Christus. Het wordt ontkend dat zulke passages zoals onze tekst en Galaten 3:27 iets zeggen over geestelijke eenheid met Hem.

Een auteur en vertaler van buitengewone kundigheid en geestelijk onderscheidingsvermogen, vervalt op dit punt in een zware fout, die alle heiligen zou moeten waarschuwen. Hij vertaalt aldus: "Of weet gij niet dat zo velen van ons die gedoopt werden naar Christus Jezus, gedoopt werden naar Zijn dood?" Hij geeft het volgende commentaar: "'Gedoopt naar Christus Jezus' is zeker correct in plaats van *in*, hoewel de Griekse woorden, als slechts woorden, hetzelfde kunnen betekenen... De frase is zodoende bevrijd van alle verdachtmaking van zo'n rituele kracht als ze in zeer tegenstrijdige belangen te dragen heeft gekregen, - alsof de wonderlijke plaats in Christus geschonken werd tijdens de doop." Deze auteur weet heel goed wat de "wonderlijke plaats in Christus" van de heilige is, maar hij zegt niet hoe een heilige in Hem werd geplaatst. Allen zouden met hem moeten instemmen dat het niet komt door een ritueel, hoe prachtig dit ook moge zijn; maar niemand zou het mogen aandurven de taal te wijzigen en de

waarheid van de Schrift te ontkennen zoals deze auteur dat doet. Is er geen alternatief voor een rituele doop? Indien heiligen in Christus Jezus zijn, dan is dat gekomen doordat ze met bepaalde middelen in Hem zijn geplaatst. Er moeten middelen zijn waarmee een echte eenheid met Christus, die er daarvoor niet was, tot stand werd gebracht. En als God onthult dat de doop dat middel is, waarom komt het dan niet bij gelovigen op dat er een doop is die werkelijk een plaats in Christus schenkt, en een die vrij is van de tegenwerpingen die tegen het gebruik van riten ingebracht moeten worden?

Anderen zeggen: "het is dopen naar Christus toe!"; "dopen is een bevestiging van Christus als onze Heer;" "in de rite verklaarden zij hun aanvaarding van Hem als Redder, en zo kwam men in Hem;" "dopen is een uiterlijke daad waarin het geloof van de bekeerde wordt uitgedrukt;" en "het is een symbool van de eenheid van de gelovige met Christus." Hoe armelijk onvoldoende en misleidend zijn deze verklaringen! Hoe verdraaien ze de taal van de Schrift! Naar Christus toe, maar niet in [naar binnen in] Christus; een symbool van een eenheid die niet feitelijk is; 's mensens verklaring of bevestiging of uitdrukking van geloof, in plaats van die reddende daad van de grote Doper in heilige geest, waarmee Hij Zijn heiligen met Zichzelf verenigt!

Het feit, zo sterk benadrukt in de vier verslagen en Handelingen, dat Christus Zelf Johannes de Doper zou vervangen en dat Hij in geest zou dopen, is vrijwel vergeten. De gedoopte en zijn gedachten en bedoelingen bij het zich onderwerpen aan riten hebben de waarheid van een betere en meer effectieve doop buiten de deur gezet. Luister naar de gedachten van mensen en let op hoe ver ze van de waarheid van onze tekst zijn gekomen: "Door de doop zegt de discipel: 'Hierbij verklaar ik mijn overeenstemming aan Zijn dood en mijn gemeenschap met Zijn opstanding'" en opnieuw: "geloof legt, in de inwijdende daad van de doop, beslag op het feit van Christus' dood"; "dopen is een vrijwillig deelnemen aan het verleden en het aannemen van een nieuwe verplichting;" "een vrijwillige identificatie van iemands 'zelf' met Christus;" en "dopen betekent dat we verzegeld worden met het zegel uit de hemel, en als het ware formeel toegevoegd worden aan alle voordelen en verplichtingen van het Christelijk discipelschap in het algemeen en van Zijn dood in het bijzonder."

Wat neemt de mens toch een ondragelijke lasten op zich, als dit allemaal waar zou zijn! De zondaar hoeft geen nieuwe verplichtingen op zich te nemen; hij moet bevrijd worden van de verplichtingen die hij heeft! Vrijwillige identificatie met Christus' dood en opstanding, daar waar geen feitelijke eenheid met Hem is, is pure onzin; het zou geen verlossing van zonde en wet betekenen.

Nog iemand die beter zou moeten weten zegt: "Ik ben gedoopt om deel te hebben in Zijn dood, want hierdoor heb ik de rechtvaardigheid waarin Hij voor God verschijnt en ik in Hem." Rechtvaardiging door dopen, of dat nu in water of in geest is, is tegengesteld aan de waarheid. Dopen kan niet de plaats innemen van geloof, net zoals geloof niet de plaats kan innemen van de doop. Het is door geloof dat we rechtvaardig gerekend worden. Rechtvaardiging door Zijn bloed moet niet verward worden met Zijn dood aan de zonde.

De psychologische of "mystische" verklaring komt jammer genoeg steeds meer in

zwang met de herleving van het mysticisme. Een beroemde levende mysticus zegt: "Mysticisme is onmiddellijkheid," waarmee hij bedoelt dat door overpeinzen en liefde iemand onmiddellijke bewustzijn van God en eenheid van wil met Hem kan krijgen. Door welk fout soort taal ook zo'n ervaring beschreven kan worden, of dat nu een "mystische" ervaring of de realisatie van God wordt genoemd, geestelijke gemeenschap met God is een ervaringsfeit van sommige heiligen uit alle geslachten. Maar het is niet waar om te spreken van eenheid met Christus als een "mystische eenheid." Er wordt gezegd dat "Paulus leer van de mystische eenheid" met Christus gebaseerd is op het "fundament van een eenvoudig psychologisch feit... de basis van Paulus' leer van de mystische eenheid is die van de ervaring van de apostel zelf... Het proces van identificatie werd bereikt in de sfeer van geestelijke emotie, waarvoor de apostel opmerkelijk geestelijke gaven bezat." Sommige mystici menen de positie te hebben om het gezag van de Schrift aan te vechten, en baseren hun religieuze overtuigingen volledig op een onmiddellijke ervaring van God. De interpretatie die nu onder de loep ligt geeft aan de ervaring een gezag dat alleen aan de Schrift toebehoort. Ze gaat voorbij aan het feit dat dopen in geest net zo goed deel is van Christus' reddende werk als Zijn gehoorzaamheid tot de dood. Paulus en zijn namaak-interpreteerders verschillen hier dus geheel van mening. Hij zegt niet zo veel over zijn intieme Gods-ervaring. Als hij in extase is, dan dat naar God en publiceert hij er niet over; wanneer hij brieven schrijft dan onthult hij Gods evangelie, dat niet werd bereikt in de sfeer van religieuze emotie, maar in Christus. Het is fnuikend Paulus en zijn bijzondere gaven en zeldzame capaciteiten in de plaats te stellen van Christus en Zijn doop in de geest, door welke doop Hij allen, zelfs de minst bedeelde van de heiligen, tot leden van Zijn lichaam zal maken.

De eenheid die door de doop tot stand wordt gebracht is niet "mystiek", maar levend en ze geeft de heilige dezelfde rechterlijke vrijlating van zonde die Christus Zelf heeft. Zo heeft de mens in Christus drie verwantschappen in Hem. Als een schepsel is hij verwant aan de Eerstgeborene van heel de schepping in Wie het universum werd geschapen; als een mens is hij verwant aan de Laatste Adam, of Hoofd van het ras; als een gered mens is hij in Christus Jezus voor God, in Wie hij aan alle eisen van de zonde en wet heeft voldaan. Door schepping is hij verenigd in de Eerstgeborene; door Christus' vleeswording is hij verwant aan Hem als zijn tweede raciale Hoofd; en door de doop is hij verenigd met het gekruisigde en verrezen Hoofd van de gemeente. Het is in[naar binnen in] deze geestelijke verwantschap dat Christus ons doopt. Christus' scheppende werk, Zijn zelf-ontlediging en gehoorzaamheid tot de dood zijn niet méér Zijn daden dan de doop waarmee Hij ons met Zichzelf verenigt als gestorven zijnde aan de zonde en levend voor God. Laat geen enkele ervaring de heerlijkheid verbergen van deze reddende onthulling!

De waterdoop zou moeten helpen de doop te interpreteren waarvan het een symbool is, maar het is zo'n obsessie geworden voor het verstand van vele interpreteerders, dat zij er niet aan voorbij kunnen zien.

Dit is een onvergeeflijke fout, omdat Paulus verklaart dat hij niet de opdracht had om te dopen, maar om het evangelie te prediken, terwijl hij in dezelfde brief schrijft over een doop die bereikt wat geen stuk rite kan doen: "want in één Geest zijn wij allen tot een lichaam gedoopt"(1Kor. 12:13;CV). Als de waterdoop,

die wordt toegediend door een mens, zou kunnen dopen in [naar binnen in] Christus, dan zou deze toch net zo belangrijk moeten zijn, omdat ze effectiever is dan prediking. Tenminste alle sacramentariërs denken er zo over, want zij stellen de rite voor de prediking. Maar als Christus' doop die van Johannes heeft vervangen, als Hij de enige is Die kan dopen in geest, dan is de reden waarom Paulus niet was opgedragen te dopen duidelijk te zien. Hij geeft geen instructies of opdrachten voor het uitvoeren van de rite, terwijl hij dat nadrukkelijk wel doet met betrekking tot de maaltijd des Heren. Zo lang als mensen geloven dat ze moeten werken onder de voorwaarden van de zogeheten "grote opdracht" uit Mattheüs 28:19,20, moeten ze wel dopen. Paulus wist dat hij deze opdracht niet had. De mens houdt er van iets religieus te doen en de waterdoop is iets dat hij van bedienen en ontvangen.

Dopen in geest is een net zo'n onmisbaar deel van onze redding als onze rechtvaardiging dat is. Het staat in belangrijkheid op het zelfde niveau als de toewijzing van Zijn leven door de geest, en alle die leven hebben in Christus zijn in Hem gedoopt, verzegeld, gezalfd, en hebben de voorsmaak gekregen van de beërving van de heiligen in licht. Alleen door doop in de geest kan iemand in Christus geplaatst worden en Christus aandoen. Soms wordt er na een doopdienst verteld dat bepaalde personen "Christus aandoen in de doop," maar toch geloven de schrijvers niet echt dat dit iets meer is dan een figuratieve uitdrukking. Het gevaar van het verstaan dat Paulus spreekt over dopen in water, is dat zijn woorden tot een lege vorm worden terug gebracht, of dat ze een redding door een rite leren. Een voorbeeld wordt gevonden in de woorden van een grote Duitse commentator: "Het idee van ondergedompeld worden in Christus moet terzijde geschoven worden en moet niet ondersteund worden door de figuratieve uitdrukking in Galaten 3:27." De onrust die uit zulke verklaring voortkomt is niet te becijferen, want ze ontkennen de substantiële feiten van Gods redding en laten slechts vormen na die niet op de werkelijkheid lijken. Luister naar wat God zegt: "Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één[mannelijk] in Christus Jezus"(Gal. 3.27,28). Is dit een vorm die lidmaatschap weergeeft in een zichtbare, aardse maatschappij, of is het een onthulling van het feit van een geestelijke eenheid in Christus Jezus, die hen die op Aarde zijn en moeten doorgaan zeer verscheiden te zijn, in één bindt? Het antwoord hangt af van welke doop men bedoelt. Als het in water is, dan moeten we, met de meeste Protestanten, ontkennen dat de rite een echte geestelijke eenheid maakt met Christus en met allen die in Hem zijn, óf we moeten de leer van de sacramentariërs aanvaarden die zegt dat de fysieke rite van de doop leven schenkt en een plaats geeft in Christus. Als het een doop in geest is, dan schijnt de heerlijkheid van de onthulling ongedimd, zowel het verstand als het hart blij makend.

Twee serieuze kwaden zijn voortgekomen uit het falen in te zien wat de doop is waar Paulus van spreekt. De eerste is dat sommigen ontkennen dat er sinds de Pinkstertijd zoiets is als doop in geest. Een zeer bekende Baptisten pastor, sprekend over Efeze 4:5, zegt: "Één sluit twee uit. Één Heer sluit twee Heren uit. Één geloof sluit twee geloven uit. Één doop sluit twee dopen uit." Dan gaat hij verder met aan te tonen dat de "ene doop" de waterdoop is, en moet daarom de

doop in geest uitgesloten worden. Vreemd genoeg gelooft hij dat de gerechtvaardigden ook in Christus Jezus zijn, deelnemen aan Zijn leven en met Hem bevrijdt zijn van zonde. Maar hij toont niet aan *hoe* iemand in Christus geplaatst is, tenzij dit door de waterdoop komt.

Het andere kwaad is dat velen, die niet weten wat dopen in geest werkelijk is en doet, verplicht worden te zoeken naar de een of andere ervaring die ze verondersteld worden te hebben tijdens de doop. Ze weten dat als iemand niet Christus' geest heeft, hij niet van Hem is; maar zij veronderstellen dat de doop in geest een soort speciaal geschenk is. Als mensen in geest konden dopen, dan zouden ze het onmiddellijk gedaan hebben. Daarom wenden ze zich nu tot God en bidden tevergeefs voor iets wat allen die echt gered zijn al ontvangen hebben. Gods antwoord op zulke gebeden is Zijn onthulling van het feit dat ze gedoopt zijn en Zijn opdracht dit als waar aan te nemen. Velen, die er niet aan twijfelen dat ze in Christus zijn, verlangen naar een "doop van de geest." Zij gaan voorbij aan de doop door Christus in geest, waarin Hij de Zijnen hun positie in Hem geeft. Groter dan alle geschenken van de Pinksterperiode is de doop die Christus en Zijn heiligen één maakt.

Heel vreemd is het dat sommigen denken dat ze bekeerd, "wedergeboren", hersteld of nieuwe schepselen gemaakt zijn, zonder de geest te ontvangen. Daarom zien ze uit naar een soort waarneembare geestelijke manifestatie of geschenk, zoals het spreken in tongen, die als een "tweede genadewerk" volgt op hun bekering. Deze manifestatie wordt ten onrechte gezien als de doop in de geest. Het feit dat het vullen met geest en de doop in geest twee verschillende zaken zijn die zeer verschillende doeleinden dienen, wordt niet herkend. Dopen in geest identificeerde tijdens Pinksteren de gelovige met de naam van Christus, meer dan met de persoon van Christus. Door de bediening van Petrus werd niemand in Christus Jezus gedoopt; alleen Paulus onthult dit wonderlijke feit. En deze doop wordt niet vergezeld door geestelijke uitingen, die bewijs geven van de eenheid met Hem. "Hij die met de Heer verbonden is, is één geest," en zo'n persoon behoeft geen geschenk, als spreken in tongen, om dit aan hem te bewijzen. Maar om op dit punt in de brief van de ervaringen van de heilige te spreken zou ons vooruit doen lopen op het betoog. Gods Woord is groter bewijs dan alle ervaring. Hij kondigt feiten af die alleen door onthulling gekend kunnen worden.

Dopen is eenmalig en is inwijdend; vullen met geest kan steeds weer herhaald worden. Ons wordt nooit gezegd om in geest gedoopt te worden, maar ons wordt verteld gevuld te zijn met geest. In plaats van een "nieuwe doop in de geest" te zoeken, moeten we gevuld worden met geest. Geestelijk gevuld zijn mondt meestal uit in de een of andere uiting of dienstbetoon. We zouden niet moeten bidden om de doop in geest, dat is het werk van Christus, en Hij doet dat zeer trouw. Ook zouden we niet moeten vragen ons met geest te vullen, maar veel meer gehoor geven aan Zijn opdracht: "Weest met geest gevuld"(Efe. 5:18;CV). Het is iets dat we mogen doen. We mogen met vlees of met geest gevuld zijn naar mate we ons met beide bezig houden. Er zijn niet twee dopen in geest, net zo min als er twee lichamen zijn en twee Heren. We zijn één keer gedoopt. Het is eigenlijk ongeloof dat God vraagt dat Hij Zijn verklaring bevestigt over het feit

dat wij gedoopt zijn in Christus, door ons een ervaring te geven die ten onrechte "de doop van de heilige geest" wordt genoemd.

Allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, zijn één gemaakt met Hem in Zijn reddende daden. Ze zijn niet alleen gedoopt in de Persoon, maar ze zijn ook gedoopt in Zijn dood. De Persoon Die stierf aan de zonde, werd begraven, opgewekt en leeft nu voor God. Geen van deze zijn privé daden, alleen voor Hem Zelf gedaan; ze zijn er voor alle mensen. Alleen zij die in Hem zijn door de doop in geest zijn feitelijke deelhebbers aan Zijn dood. De verklaring dat we gestorven zijn aan de zonde is alleen waar van hen die in Zijn dood zijn gedoopt. Het speciale aspect van Zijn dood is Zijn dood aan de zonde. We moeten er op aandringen dat de waarheid, die zo helder in de volgende verzen wordt verwoord, is dat het niet een dood *voor* de zonde was, maar *aan* de zonde, zodat Zijn verbinding met de raciale zonde, wat Hij was gemaakt, volkomen en finaal werd verbroken. Wat de dood, die Zijn band met de zonde verbrak, voor Hem betekent, moet het ook voor allen betekenen die er in gedoopt zijn. Te beredeneren dat, omdat we onder genade zijn, we straffeloos kunnen volharden in zonde, is een regelrechte ontkenning dat de dood het loon van de zonde is, zelfs voor de Zoon van God Zelf. Hij ontkwam alleen door de dood aan de zonde. Als we niet met Hem aan de zonde gestorven zouden zijn, dan zou de zonde nog steeds een beslag op ons kunnen leggen waaraan we zelfs in de tweede dood niet zouden kunnen voldoen.

Zijn dood aan de zonde, wat zullen we er van zeggen? Het was voor heel de mensheid. Het werd feitelijk de onze door onze doop er in. Het is niet een "mystische," subjectieve dood aan de zonde, voortgebracht door de identificatie van de menselijke wil met de Zijne. Het is de historische, objectieve veroordeling van heel het ras en hun zonde, in de persoon van de Tweede Mens. Die dood was voor mij; meer dan dat, het werd feitelijk de mijne door de doop in Christus, zodat ik net zo dood voor zonde ben als Hij is. De doop is net zo Christus' werk als Zijn dood aan zonde dat was. De waarde van Zijn dood wordt de mijne, niet door geloof, maar door de doop in geest. Dit is evangelische waarheid, die door geloof wordt ontvangen en waarin ze zich verheugt.

Het is niet gewoon dopen in de dood, maar in *Zijn* dood. Het woord *Zijn* is de meeste belangrijke in de clausule. In ieder opzicht was Zijn dood anders dan alle andere. Hij is uniek in alles wat Hij is en doet. Alleen God weet alles wat Christus' dood voor Hem en voor het universum was. De dood is het gemeenschappelijke vonnis over alle zonen van Adam, maar Hij was niet onderworpen aan die dood. Andere mensen zijn ondergeschikten aan de zonde, de dood en veroordeling; Hij kende geen zonde, was niet sterfelijk, noch gedoemd te sterven. Andere doden raken alleen het individu dat sterft; Zijn dood was raciaal. Anderen sterven in hun zonde; Hij stierf voor[ten behoeve van] en aan hun zonde. Hij stierf voor[ten behoeve van] allen; alle anderen hadden Hem nodig om voor hen te sterven. Door de gewone dood van de mensheid wordt God niet verzoend met de wereld; door Zijn dood werden wij, als vijanden, verzoend met God. Als de dood van een mens de oude mensheid kon kruisigen, het lichaam der zonde te niet doen, en van de slavernij van de zonde bevrijden, dan was Christus' dood overbodig en zonder reden. Niemand heeft de dood zo gemaakt als Hij, of de schande van het kruis, de vervreemding van God, en de vloek van

de Wet. Er zijn diepten, hoogten, lengten en breedten van betekenis en waarde in Zijn dood die we niet kunnen vatten, maar aangezien we er in zijn gedoopt, zijn alle verlossing en weelde aan zegen de onze. Mijn dood kan geen van de dingen doen voor God, voor de mensheid of voor mijzelf, wat Christus' dood aan de zonde deed. Ik sterf omdat ik zondaar ben; de dood die Hij stierf was mogelijk omdat Hij geen zonde kende. Mijn dood kan mijn eigen zonde niet veroordelen of verwijderen; Zijn dood kan de zonde in zijn geheel te niet doen.

Iemand die zich aanmatigt met gepastheid over Zijn dood te spreken, is nog niet begonnen er over na te denken; maar toch zijn we er zeker van dat de overpeinzingen van ons hart hierover en over alle onderwerpen, voor God aanvaardbaar zullen zijn naar mate ze overeenkomen met Zijn Woord. We zouden nauwkeurig moeten luisteren om te horen wat Hij zegt en alle verkeerde voorstellingen vermijden. Als God meent wat Hij zegt, dan moet Hij wel gegriefd zijn door de onnauwkeurigheid die zegt dat we "gedoopt zijn in een geloof van de verlossende en reddende werkzaamheid van die dood, als de verzoening van onze zonden." Gedoopt in een geloof, wat dat dan ook moge zijn, is een armzalige vervanging voor gedoopt zijn in Zijn dood. Ook moet de verzoening in het bloed, hoe kostbaar dat ook op de juiste plaats is, niet hier in de tekst worden ingebracht. Christus is hier niet de Verzoener "voor onze zonden," maar de Tweede Mens die de zonde van het ras draagt, de vloek uitputtend, en er voor stervend. Bewustzijn van onze onwetendheid zou ons zeer voorzichtig en zeer eerbiedig moeten maken in ons omgaan met Gods Woord. Gelovige, overdenk Zijn dood aan de zonde en Zijn vrijlating er van, zodat Hij mag leven voor God. Dank dan God dat door dopen in geest deze dood aan zonde ook de uwe is.

4.

Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.

Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood. Het verbindende *dan* geeft aan dat dit een gevolgtrekking is van het feit van de dood en de juiste gevolgtrekking moet zijn dat de dood gevolgd werd door een begrafenis. Begraven bevestigt het feit van de dood en maakt het compleet. Dopen-in-de-dood is een middel waarmee we begraven worden. Sommigen hebben zich afgevraagd of *in de dood* verbonden mag worden met *dopen* of *begraven*. We zijn niet rechtstreeks in de tombe gedoopt, maar kwamen door dood in de tombe. Dopen is hoofdzakelijk begraven, maar toch is de dood de hoofdnoot die door heel deze passage loopt. Indien we deelnemen aan Zijn dood op het kruis, dan delen we ook Zijn plaats in de tombe. Begraven is het laatste dat we voor de dode kunnen doen, en het verbreekt de laatste band tussen hen en het leven en activiteiten van de mens. Het is de begrafenisplechtigheid waarin de zondaar zichtbaar wordt weggedaan. In Kolossenzen 2:12, waar besnijdenis de dood van Christus weerspiegelt, wordt de betekenis van dopen beperkt tot de begrafenis. De drie essentiële feiten van Paulus' evangelie zijn Christus' dood, begrafenis en opstanding (1Kor. 15:3,4; Hand. 13:28-30; Kol. 2.11,12), en dit zijn ook de drie feiten in onze tekst.

De tombe van Christus is een onderwerp van voortdurende interesse. Als een engel ons zou zeggen: "Kom hierheen en zie de plek waar de Heer lag," met welk een aanvullende belangstelling zouden we er binnen gaan, gezien het feit dat we *samen met Hem* begraven waren. En wat zouden lofzingen over de leegte van de tombe! Niemand kan uit die tombe komen en in het oordeel en de veroordeling komen, want hij putte zelfs de goddelijke veroordeling uit. Verlossing uit die tombe liet geen enkele onafgehandelde eis van het recht achter zich.

Dit zijn figuren. We moeten onze gedachten weg houden van de echte tombe en "het waterig graf", en ons richten naar de werkelijkheid van de eenheid met Christus in Zijn dood aan zonde en begraven zijn. Daar, verenigd met Hem, wachten we op de opwekking met Hem, want door samen met Hem begraven te zijn bereiken we het einde van het ras van Adam. Eenheid met Christus Jezus in Zijn dood belooft iets wat verder ligt: een nieuwe mensheid.

De waterdoop is een welsprekend figuur van de doop in geest. Het is mogelijk dat het te veel tot symbool is gemaakt. Ons wordt verteld dat dopen drie delen heeft: onderdompeling, overstroming en boven komen, en dat deze drie overeenkomen met de drie gebeurtenissen in Christus' ervaring: dood, begrafenissen en opstanding. Deze bewegingen kunnen weergegeven worden door drie voorzetsels: in[in de zin van 'naar binnen in', het is een beweging], in[het er zijn] en uit. Paulus, echter, werkt zulk een symbolisme niet uit. Hij zegt niet dat dopen opstanding symboliseert. Laten we deze ideeën eens testen. We zijn in Christus gedoopt, zodat we in Christus zijn. Zullen we de derde stap, uit, nemen? We zijn in één lichaam gestopt en zijn daarom er leden van, moeten dan nadruk leggen op het figuur van 'boven komen'? Zo ook met het dopen in de naam van Jezus Christus. We zien dat het doel van dopen vervuld is door de ideeën van *in*[naar binnen in] en logischerwijze gevolgd door het zijn *in*. Dopen is 'naar binnen in' gaan in de dood, zodat de gedoopte samen *met Hem* is in het begraven zijn. Maar nergens suggereert de Schrift dat dopen het *uit* laat zien in verband met het feit van de opstanding.

De bekende vertalingen van Kolossenzen 2:12 laten de invloed zien van het geloof dat 'boven komen' een essentiële gedachte is achter het dopen. "Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt"(SV) voegt aan dopen toe wat in werkelijkheid de "handeling van God" is. "Door dopen" wordt vervangen door "door de heerlijkheid van de Vader"[Rogers gaat hier uit van Engelse vertalingen!]. Wat Kolossenzen 2:11,12 zeggen is: "In Wie[Grieks: *en hoo*] jullie besneden werden met een besnijdenis die niet met handen gedaan is... samen met Hem begraven zijnde in de doop, in Wie[Grieks: *en hoo*] jullie opgewekt werden, tezamen met Hem." In deze passage gaat de kracht van de doop niet tot voorbij het graf. Het is niet in de doop dat we worden opgewekt, maar in Christus in Wie God het wonder heeft gemaakt. Dopen spreekt van begraven en niet van leven. Had dit feit herkend geworden, dan zou de aloude fout van "herstel door doop" ontkleed zijn geworden van iedere gelijkenis met Schriftuurlijk gezag en zou Tertullianus zich nooit schuldig hebben gemaakt aan uitspraken als deze: "Water was het eerste dat leven heeft voortgebracht, zodat het geen verbazing mag wekken dat de doop in water wist hoe het leven kon

geven."

Het doel voorbij het dopen is nu gegeven. Het is *opdat...* we zouden wandelen in de nieuwigheid van het leven. Dit is een geestelijk leven en een wandel die overeenkomt met het opgestane leven van Christus. De lichamelijke tegenhanger hiervan is de lichamelijke opstanding van de heiligen tot een leven van zondeloosheid en vrijheid van alle veroordeling. De algemene dood en opstanding van mensen leidt niet tot geestelijk leven. Als wij opgewekt zullen worden met Hem, dan moeten we eerst met Hem verenigd worden in Zijn dood aan de zonde en Zijn begrafenis. De doop in Christus Jezus stelt ons eerst in een plaats vanwaar we samen met Hem opgewekt en levend gemaakt kunnen worden. Alle mensen zullen opstaan, maar alleen de heiligen, die geestelijk één met Christus zijn, hebben nieuwigheid van leven in het nu en verzekering van opstanding zoals Christus in de toekomst.

Lazarus stierf en werd begraven, maar niet met Christus, door de doop in geest. Zulke voorbeelden van opstanding, waar de onderwerpen hun gewone leven en toestand van sterfelijkheid en onderschikking aan zonde en dood hervatten, dienen er voor het verschil aan te tonen tussen de opstandingen van de geredde en de niet geredde. De algemene opstanding levert niet meer op dan de algemene dood doet. Als ze dat wel deed, dan zou een toekomstig oordeel en bestraffing net zo onmogelijk zijn voor de zondaar als ze dat voor de heilige is. Christus' opstanding is het patroon waaraan allen zich moeten conformeren. Hij alleen heeft de eer Eerstgeborene uit de doden te zijn, Die alleen onsterfelijkheid heeft (1Kor. 15:20; kol. 1:18; 1Tim. 6:15,16). Dit is één doel van geestelijke doop: ons in Zijn dood en begrafenis een maken met Christus, opdat we een met hem kunnen zijn in Zijn opgestane leven. "Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven" (2Tim. 2:1).

opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is .... zo ook wij... De wandel van de gelovige is uit te zijn op het patroon van Christus en te wandelen in de macht van Christus' opstanding. Daarom zou het *gelijk* een onderwerp van nauwkeurige overweging moeten zijn, zodat de wandel *zo ook* zal zijn. In de tombe was Christus onder de doden en was Hij zo met hen in die toestand verbonden, dat van Zijn opstanding wordt gezegd dat het er een uit de doden was. Dat wil zeggen, de persoonlijke opstanding van Christus was niet alleen de meest heerlijke illustratie van het feit van de opstanding, maar een belofte dat ook de rest van de doden zal worden opgewekt. In Romeinen 1:4 was Zijn opstanding algemeen, alle doden omvattend, maar in 6:4 gaat het over een opstanding van verkozenen *uit de doden*. Christus wordt hier alleen vermeld, maar van hen die in Hem zijn wordt elders gezegd dat ze in Hem opgewekt zijn en dit komt omdat ze eerst in Zijn dood werden gedoopt.

Toen Hij onder de doden was, verschilde Christus van alle anderen omdat Hij aan de zonde gestorven was. Toen Hij werd opgewekt hervatte Hij niet Zijn relatie met de zonde waaraan Hij was gestorven. Hier wordt met nadruk op gewezen in vers 10. Hij werd opgewekt uit de doden *door de heerlijkheid van de Vader*. De opstanding is Gods rechtvaardiging van Zijn Zoon, daarmee aantonend dat Hij de

Zoon van God is. Van God wordt terecht gezegd dat Hij Degene is "Die Jezus, onze Heer, opwekte uit de doden." Hier van uitgaande is het verbazingwekkend dat iemand kan zeggen dat Christus in de dood Zijn eigen leven weer opnam. De Schrift zegt gewoon dat Hij het gezag had gekregen van Zijn Vader om Zijn leven af te leggen, zonder welke een vrijwillige dood zelfmoord zou zijn, en dat Hij gezag had gekregen het te ontvangen wanneer de Vader het Hem gaf (Joh. 10:18).

De opstanding van Christus was het ultieme vertoon van de heerlijkheid van de Vader. In andere passages wordt van Christus gezegd dat hij opgewekt werd door de kracht van God (1Kor. 6.14; 2Kor. 13:4), want het is de grootste tentoonspreading van kracht. Gods heerlijkheid omsluit Zijn kracht, maar het is meer uitgebreid. Ze omsluit alles wat de perfecties van onze Redder God laat zien aan Zijn schepselen. Alle goddelijke attributen dragen bij aan de heerlijkheid van de onthulling van God, die tentoongespreid werd bij de opstanding van Jezus Christus. Die reddende daad presenteert Zijn liefde en rechtvaardigheid en genade en medelijden en elke andere goddelijke voortreffelijkheid, net als Zijn macht, in teken en heerlijke manifestatie. Het was met betrekking tot de opstanding dat onze Heer tegen Martha zei: "Jij zult de heerlijkheid van God zien." Maar als het gaat over de de opwekking van de Zoon van God, dan spreekt Paulus over de heerlijkheid *van de Vader*. Hoe veel meer wordt Gods genade en macht vergroot door de opstanding van Hem Die tot zonde werd gemaakt!

Zo ook, naar dit patroon, zouden wij moeten wandelen in de nieuwheid van leven. Dit *wij* is met klem; het zijn wij die in Christus Jezus zijn. *Zouden* betekent hier niet 'behoren'; het drukt geen verplichting uit, maar de intentie van de Vader bij het opwekken van Christus, in Wie wij zijn. Alles was in verband met onze *wandel*. Zelfs zo waardeert God gedrag. De goddelijke bedoeling en kracht voor een juiste wandel worden hier voorgesteld; de details worden in latere hoofdstukken meer in detail gepresenteerd. Er is een nieuwe standaard, *zo ook*; een nieuw principe, *nieuwheid*; een nieuwe kracht, *leven*; *een nieuwe motivatie, de heerlijkheid van de Vader*. We mogen God danken dat Hij nooit de standaard van ethische perfectie naar beneden bijstelt. God kon niet zijn Wie Hij is en minder verlangen dan Hij doet. Maar mét Zijn eisen geeft Hij ook de mogelijkheden.

De heilige moet wandelen in de kracht van een goddelijk leven. Dit loopt vooruit op het onderwijs in hoofdstuk acht, maar het wordt hier geïntroduceerd omdat het past bij de vraag: Hoe zullen we er nog in leven? Dit *leven* is het toegewezen (of uitgedeelde) leven van Christus, zoals getoond in 8:2-13, waar de grondregels van onze wandel volledig worden gepresenteerd. Het woord *nieuwheid* benadrukt de *kwaliteit* van leven, afgeleid van de Laatste Adam, in contrast met het eerdere bevleete leven van Adam. Het is een leven dat hoort bij de nieuwe schepping, op een wijze die niet eerder bestond in de oorspronkelijke schepping (2Kor. 5:17).

Wandel is een heel vertrouwde figuur in Paulus' brieven, waarin veel aansporing en volledige instructie ligt voor het gedrag van de heilige. Wandel is een herhaalde stap. De term beschrijft aldus de continuïteit en vrijwilligheid van de

keuze en actie van een goed mens. De eerste maal dat het woord voorkomt, is in een omgeving die de nadruk legt op het belang van een correcte wandel. Zo'n wandel brengt de tegenwerper, die zegt dat het evangelie wetteloosheid voortbrengt, tot zwijgen, het bevredigt het morele bewustzijn van de mensheid, het veronderstelt, en het wordt alleen mogelijk gemaakt door eenheid met Christus en door de dood met Hem aan de zonde.

Verder vervult ze het doel van God om Zijn heiligen te laten wandelen op een manier die overeenkomt met het verrezen leven van Christus, tot Zijn eigen heerlijkheid. Zo komen al Gods reddende prestaties samen in het gedrag van de Christen. De vrucht van een perzikboom is niet alleen een bewijs dat de boom een perzikboom is en dat hij levend is, maar het is het doel waarvoor de boom bestaat. Het is net zo waar dat de Vader wordt verheerlijkt in de mate waarin de vrucht van Zijn werk overvloedig is in Zijn heiligen, wanneer hun wandel *zo oo* is.

Zo is dus een van de hoogste goddelijke doelstellingen die door het evangelie gerealiseerd worden: een wandel op Aarde die bewijs levert van een nieuw leven. Alle mensen dragen het beeld van de eerste mens; alleen heiligen dragen ook het beeld van de hemelse Mens. Er is maar één manier waarop een geestelijk soort leven en wandel verwezenlijkt kan worden. Het is niet door kennis alleen, want iemand kan "zo orthodox zijn als de duivel en net zo kwaad."

Christelijke mannen en vrouwen kunnen alleen door Christus worden voortgebracht, en Hij kan ze alleen voortbrengen door binnen te komen in een levende eenheid met hen. Aan de kant van de mens is het bewustzijn van een persoonlijke eenheid met Hem de uitleg van de intense persoonlijke toewijding van levende heiligen aan de levende Christus. Een heilige is iemand die niet langer op zichzelf gericht is, omdat Zijn leven is gericht op God. Heiligheid is zich nooit van zichzelf bewust of van zijn eigen inspanning, omdat het hele leven in beslag genomen is door God in Christus Jezus.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 20

door G.L. Rogers

De gelijkenis van Zijn dood Romeinen 6:5,7

Paulus' zegswijze, "in Christus Jezus," geeft de positie weer voor God die ingenomen wordt door hen die gedoopt zijn in Christus Jezus. Onder de zegeningen die met zo'n positie mee worden geschonken, zijn er deze drie: We zijn verenigd met Christus, we delen de gelijkenis van Zijn dood en opstanding, en we hebben een geestelijk leven ontvangen dat identiek is aan het Zijne. Deze feiten worden in dit deel van de brief uiteengezet en zijn de overheersende feiten van het overblijvende deel van de uiteenzetting van het evangelie, tot aan het einde van hoofdstuk acht.

De ideeën over eenheid, gelijkenis en identiteit zijn heel duidelijk. Twee personen die in het geheel niet op elkaar lijken, kunnen in een huwelijk, zakelijke relatie of op andere wijze verenigd zijn. Twee personen die niet verenigd zijn, kunnen zo op elkaar lijken dat de een voor de ander wordt aangezien. Gelijkenis is niet eenheid, en het is ook geen eentonigheid. Twee eieren kunnen er hetzelfde uitzien, maar ze zijn niet identiek. In een rechtbank is de vraag naar de identiteit van het hoogste belang; het zou onrechtvaardig zijn iemand te straffen die lijkt op de bedrijver van de misdaad, in plaats van de misdadiger zelf. Indien ik in Christus Jezus ben, dan ben ik met Hem verenigd door een geestelijke doop, maar ik ben niet identiek aan Hem, en in sommige opzichten lijkt ik helemaal niet op Hem. Hij is een Persoon en ik ben een ander, heel verschillend persoon. Omdat ik in Hem ben, ben ik met Hem verenigd in de gelijkenis van zijn dood en van Zijn opstanding. Ik ben niet feitelijk Zijn dood gestorven en ik ben ook nog niet feitelijk opgewekt. Ik kan nooit dezelfde dood sterven of dezelfde opstanding ervaren als Hij. Hij was uniek in Zijn persoon en werk. Maar vanaf het moment van mijn doop in Hem, deel ik de gelijkenis en oogst ik de voordelen van Zijn dood en opstanding. De geest en het leven dat Hij schenkt aan Zijn leden zijn niet slecht zoals die van Hem; ze zijn *identiek* aan de Zijne. "Die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem"(1Kor. 6.17). En Hij, de leven-gevende Laatste Adam, schenkt Zijn eigen leven aan heel de nieuwe mensheid.

Vers vijf is het centrale thema van dit deel. Het bevestigt en herhaalt de waarheid van vers 4, en het schotelt ons een tekst voor die versterkt is en wordt uitgelegd in de verzen 6-10. De eerste kant van de mededeling wordt ter hand genomen in de verzen 6 en 7, en de tweede kant in de verzen 8 tot 10. De twee kanten van onze verlossing worden volledig toegelicht in dit deel.

5.

Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan Zijn opstanding;

Het introducerende woordje *want* verwijst speciaal naar de zinsnede "zo ook wij in de nieuwheid des levens zouden wandelen.(4)" Het brengt bewijs naar voren van de juistheid van de mededeling van die zinsnede, door te laten zien dat er een noodzakelijke relatie is tussen dood aan zonde met Christus en de nieuwheid van het leven zoals dat met Zijn opstanding gepaard gaat. Indien eenheid met Christus onze eenheid met Zijn dood inhoudt, dan houdt het ook eenheid met Zijn opstanding en Zijn leven in.

Indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood is een voorwaarde waarvan aangenomen wordt dat ze waar is als gevolg van onze doop in Christus Jezus. Het *indien* drukt niet een mogelijke vraag over het feit uit; het betekent: aangezien dit een feit is. *Samengegroeid zijn met*, of gezamenlijke groei, is een ander beeld van eenheid met Christus. Fysieke feiten worden tot beelden van geestelijke feiten gemaakt. Lichamelijke doop is een beeld van de geestelijke doop in Christus Jezus, net zoals lichamelijke besnijdenis een beeld is van een geestelijke besnijdenis die niet met handen gedaan is (Efe.2:11; Fil.3:3; Kol.2:11). Maar ieder beeld geeft zijn eigen speciale fase van de waarheid. Het beeld van de gezamenlijke groei van twee planten, of delen van bomen, is niet een andere uitdrukking voor dopen. Eenheid door groei geeft ons de gelijkenis aan Zijn dood en opstanding. Tennyson's uitspraak: "groei verenigend in U," waarmee hij de toenemende eenheid van twee zielen uitdrukt, lijkt heel erg veel op die welke nu voor ons ligt. Wij zijn zo geestelijk met de gelijkenis van Christus' dood aan zonde verenigd geworden, dat wij zelf mogen zeggen dat we er werkelijk dood aan zijn.

Het feit van volste eenheid met Christus werd uitgesproken als gevolg van de doop in Hem. Dit vers presenteert twee bijzondere aspecten van die eenheid - de specifieke feiten dat we tezamen zijn in de gelijkenis van Zijn dood en opstanding. Wij kunnen nooit dichterbij komen dan gelijkenis. Onze dood en opstanding zouden niet meer identiek met Hem kunnen zijn dan dat we identiek met Hem kunnen zijn. Waaruit deze gelijkenis bestaat zal worden getoond als Paulus verder gaat.

Zullen wij het ook zijn staat voor een sterk Grieks deeltje dat de gevolgtrekking versterkt die werd getrokken uit de voorafgaande bewering. Is de gelijkenis van Zijn dood eenmaal aangenomen als werkelijkheid, dan kan het niet anders zijn dan dat gelijkenis van Zijn opstanding zeker zal volgen. Deze hoofdbewering van dit vers is bedoeld om te bewijzen dat we zouden en kunnen wandelen in de nieuwheid van leven. De bovenliggende gedachte is opstanding, die wordt voorgesteld als een noodzakelijk en heerlijk gevolg van onze dood aan de zonde. Indien we verenigd zijn met Christus, zijn we in een opzicht in alle opzichten verenigd. Het is onmogelijk deel te hebben aan de gelijkenis van Zijn dood, zonder ook deel te hebben aan de gelijkenis van Zijn opstanding.

Zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan Zijn opstanding. Heiligen zijn nu nog niet echt opgewekt uit de doden, en hun letterlijke opstanding zal niet in

de gelijkenis zijn van die van Hem. Maar zij hebben reeds de *gelijkenis* van Zijn opstanding, omdat ze in Christus zijn en levend voor God. Op basis van dit onthulde feit worden ze uitgenodigd zichzelf voor God te stellen "als waren zij levenden uit de doden." Het "als waren" stemt in met de gedachte van gelijkenis. Op dezelfde wijze werd, in een gelijkenis, Izaak opgewekt uit de doden(Hebr.11:18,19), maar hij had niet het soort eenheid met Christus zoals wij die hebben. De onze is méér dan een gelijkenis. Voor zover het oordeel en straf betreft zijn we er vrij van, zoals Christus dat is, want we zijn in Hem als opgestaan en levend voor God.

Het toekomstige *wij zullen zijn* wijst niet naar onze toekomstige opstanding; het is toekomst vanuit het standpunt van onze dood aan de zonde, die een feit werd toen we verenigd werden met Christus. We zijn al gezamenlijk geplant geworden in de gelijkenis aan Zijn dood, en uit dat moment vloeit voort dat we ook in de gelijkenis van Zijn opstanding zullen zijn. We zijn niet onmiddellijk met veranderde lichamen opgewekt in de heerlijkheid waarin Hij verblijft, maar de dood aan de zonde wordt onmiddellijk gevolgd door de gelijkenis aan Zijn opstanding. We moeten niet uitstellen onszelf levend voor God te achten of ons voor Hem als levende uit de doden te presenteren, totdat opstanding werkelijkheid wordt. 'Achten' zal dan overvleugeld worden door verwerkelijking. Paulus spreekt hier van een huidig privilege en huidige verlossing.

Het is vaak moeilijk voor heiligen die genieten van de ervaring van het nieuwe leven in Christus, om het een juiste plaats te geven bij het omgaan met de Schrift. Ervaring mag niet toegestaan worden deze passage binnen te dringen. Het leven dat we van Christus ontvangen is niet in dit vers; het is niet een leven zoals het Zijne, maar het is Zijn eigen leven dat we ervaren. Maar de gelijkenis van Zijn opstanding kan niet ervaren worden; het is strikt een zaak van onthulling en van de afrekening van geloof. Het heeft te maken met ons rechterlijk staan voor God en niet met de kracht van het nieuwe leven in Christus. Van dat leven wordt gesproken in hoofdstuk acht. Wij zijn *zoals Christus* zoals Hij nu staat voor God in opstandingsheerlijkheid, gestorven zijnde aan de zonde en zo bevrijd zijnde van iedere eis die het recht tegen de mensheid had; wij zijn *identiek* met Christus voor wat het leven betreft dat Hij schenkt aan Zijn leden. Ervaring spreekt zowel dood aan zonde als het feit dat we opgestaan zijn in Christus tegen.

6.

dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;

De zinsneden in dit betoog zijn nauw verbonden. *Dit weten wij immers*, bindt de uitleg van de volgende verzen aan de voorafgaande. Verlichte heiligen kennen de feiten door onthulling, feiten die gebruikt worden om te bewijzen dat de heilige niet mag voortgaan in de zonde. Onwetendheid werd in vers drie berispt; hier wordt kennis verondersteld en in vers acht wordt van de heiligen gezegd dat ze *waargenomen hebben* dat de verrezen Christus niet meer zal sterven. Deze kennis

stelt ons in staat te begrijpen hoe we zelfs nu deel hebben aan de gelijkenis van Zijn dood en van Zijn opstanding.

Dat onze oude mens medegekruisigd is. De betekenis van de uitdrukking *onze oude mens* moet voorzichtig worden gezocht. Het 'oude' houdt een 'nieuw' in, en Paulus spreekt hier van de oude tegen heiligen die al de nieuwe mens hebben. Het voorzetsel *onze* verwijst naar heiligen, en het is meervoudig omdat ieder van ons deel heeft aan deel heeft aan de nieuwe mensheid. Zowel de gelovige als de ongelovige delen één gezamenlijke mensheid, maar alleen de gelovige die in Christus is heeft deel aan de nieuwe mensheid. Drie zaken in dit vers moeten onderscheiden worden: de oude mensheid, het lichaam der zonde en "wij". De oude mensheid is niet bevrijd. Het kruis vervloekt, vernietigt en doodt. Het lichaam der zonde moet buiten dienst gesteld worden. "Wij" moeten gered worden. "Wij" wijst op personen. Persoonlijkheid zal blijven wanneer de oude mensheid voorbij gegaan is en plaats gemaakt heeft voor de nieuwe. De oude mensheid en haar zonde zijn krachten die onderliggend zijn aan persoonlijkheid. Ieder persoon is een apart en onderscheiden individu, terwijl de oude mensheid en haar lichaam der zonde gezamenlijk aan alle mensen toebehoort. De oude mensheid is die welke afstamt uit Adam, en draagt ten gevolge daarvan de gevolgen van de raciale ramp. Maar in tegenstelling daaraan is de nieuwe mensheid afgeleid van Christus, en komt overeen met het beeld van haar Schepper.

Onze oude mensheid werd medegekruisigd met Hem. Christus bracht ze naar het kruis. Zijn kruisiging was de onze. De mens had het plan alleen Hem te kruisigen; God kruisigde de mens samen met Hem. Het kruis verdeelt de twee mensheden en de twee scheppingen. Het houdt het oude terug; dat kan niet méér langs het kruis komen dan Farao en zijn menigten door de Rode Zee konden. Christus liet Zijn heerlijkheid achter, opdat Hij de oude mensheid kon meenemen en onder de vloek van het kruis kon meedragen en zo rechtvaardig ze weg kon doen. Hij nam haar zonde op zich, aanvaardde de verantwoordelijkheid er voor, onderging de terechte straf die het verdiende, en legde ze terzijde. Hij aanvaardde persoonlijk uit Gods hand de doodsklap die aan de verdorven mensheid was gegeven en Zijn verantwoordelijkheid om er voor God rekenschap van af te leggen toen het afgelopen was. Het is niet dat Christus als Hoofd van de schepping ophield de oude mensheid en heel de schepping in stand te houden; maar door het kruis verwijderde Hij de oude mensheid en haar zonde van Zichzelf en is nu dood voor haar zonde en vrijgelaten van de aanspreekbaarheid daarvoor voor God. De oude mensheid bracht Hem aan het schandelijke kruis, maar kan dat niet meer doen. Hij en hen die in Hem zijn, zijn gerechtvaardigd van zonde. Hoewel heiligen nog steeds deelhebben aan de oude mensheid, weten ze dat ze niet langer deel hebben aan haar ondergang, want zij geloven dat de goddelijke veroordeling uitgeput werd aan het kruis. Indien wij in Christus zijn, dan is het achter ons, net zoals het achter Hem is.

Christus gaf, door het aan het kruis brengen van de oude mensheid, een voorbeeld dat ons leert die oude mensheid af te leggen, die verdorven is, in overeenstemming met haar verleidende verlangens (Efe. 4:22-24). Dit afleggen moet uitgevoerd worden "waar het jullie voorgaande gedrag betreft." De oude

mensheid, die verdorven is, heeft geen goede grondhouding en kan geen gedrag voortbrengen dat God behaagt. Maar de nieuwe mensheid harmonieert met God, omdat ze geschapen is in rechtvaardigheid en de heilzaam kracht van waarheid. In Kolossenzen 3:9,10 worden de heiligen opnieuw uitgenodigd: Lieg niet tegen elkaar, leg de oude mensheid met al haar praktijken af. Liegen en andere boze praktijken, jammer genoeg zo algemeen voorkomend onder heiligen, bewijzen de aanwezigheid van de oude mensheid en haar kwade karakter. Het feit dat God haar gekruisigd heeft en ze zo heeft verstoten, verplicht ons haar praktijken weg te doen. De jonge mensheid daarentegen, is vernieuwd in overeenkomstig het beeld van Degene Die haar scheidt. Zo bestaan in feite beide mensheden naast elkaar, totdat de heilige de praktijken van de oude weg doet.

Vanwege de kruisiging van de mensheid op Golgotha, kruisigen zij die in Christus zijn het vlees tezamen met de hartstochten en lusten. Dat betekent dat zij Gods woord van het kruis over de oude mensheid aanvaarden, met alles wat daarbij hoort. Als levende uit de doden kunnen zij kwade activiteit, die God heeft gekruisigd, niet toestaan. Het praktische resultaat van onszelf dood houden voor de zonde door kruisiging, is dat we het kruis houden tussen ons en de activiteit van de oude mensheid. Op deze wijze doen we het weg. De activiteit van haar zondige praktijken toe te staan betekent een praktische ontkenning dat we tezamen geplant zijn in de gelijkenis van Zijn dood. Het ontkent de scheiding die het kruis maakt, het is een weigering onszelf dood te houden voor zonde, en het is een poging tegelijkertijd aan beide zijden van het kruis te leven. In zo'n geval spreekt het gedrag van de heilige zijn heiligheid en zijn positie in Christus Jezus tegen.

Christus onderging de schaamtevolle en vloekdood van het kruis. Zij die in Hem zijn delen de gelijkenis van Zijn kruisiging, want de schande en vloek was eigenlijk de onze. Dit is een in het bijzonder Paulinische onthulling, en ze is afhankelijk van een verwante waarheid van Paulus' evangelie - die van de twee mensheden en de relatie die Christus met beide heeft. Alle waarheid van hoofdstuk 5:12-21 is de grondoorzaak van het feit dat Christus de gehele mensheid met Zich aan het kruis meenam. Van de menselijke kant gezien was het kruis het meest monsterlijke onrecht dat ooit door mensenhanden aan een onschuldig Individu werd aangedaan; maar van de goddelijke kant gezien was het kruis Gods strafoplegging, niet op het Individu, maar op de gehele mensheid. Voor Christus was het nodig dat Hij met de mensheid verbonden zou worden als hun verantwoordelijk Hoofd, voordat Hij ze naar het kruis kon brengen. De mensheid zou er nooit vrijwillig naar toe zijn gegaan. De tweede Mens aanvaardde vrijwillig de goddelijke straf en de uitvoering daarvan. Hij kon onmogelijke de dood van het kruis verdienen, want Hij kende geen zonde. Maar de mensheid verdiende niets minder dan een oordeel dat ze niet redt, maar rechtvaardig het oude weg doet, opdat een nieuwe in Hem geschapen moge worden. Hij is op deze wijze gebonden aan de oude mensheid dat het nodig was dat Hij hun doem aanvaardde, voordat Hij kon sterven aan zonde. Nu we voortgaan met het ontdekken van de diepe verdorvenheid van onze oude mensheid en haar ongeneselijk kwade karakter, dan gaan we voor God met belijdenissen van onze hopeloze verdorvenheid. Hoe hebben de worstelende belijdenissen van de heiligen God gerechtvaardigd in het wegdoen van de oude

mensheid door kruisiging! Hoe vinden ze zich geheel in gemeenschap gebracht met Gods oordeel! En hoe heerlijk is het God te horen zeggen: "Je kunt me niets vertellen over jullie verdorvenheid dat Ik nog niet weet; jullie hebben de helft er nog niet van ontdekt. Mijn heilige boosheid en verontwaardiging is uitgegaan over datgene dat jullie zo hopeloos verdorven vinden. Jullie moeten het oordeel hierover en de kruisiging er van als volbracht zien. Nu, doe dan, in de kracht van het nieuwe leven, alle driften en verlangens en praktijken van de oude mensheid weg, waarover jullie in gemeenschap komen met Mijn veroordeling."

Aan het kruis behandelde God de oude mensheid als de crimineel die ze is. Hij verwacht er niets goeds van. Het enige rechtvaardige ding dat Hij kon doen was het vervloekte te kruisigen. Voor zover het haar straf en de uitvoering daarvan betrof, werd de mensheid aan het kruis beëindigd. Christus liet het daar achter. En rekening houdend met het geloof moeten wij, die in Christus zijn, het daar ook achter laten. Onze breuk er mee moet net zo compleet zijn als die van Christus. De gelijkenis aan Zijn dood wordt gevonden in het weten dat, hoewel we feitelijk niet de dood aan het kruis ondergingen, onze mensheid er was. Ja, de hele schepping was verzameld aan het kruis. God en Christus en de mensheid en soevereiniteiten en autoriteiten hadden allen deel aan die nooit meer te herhalen transactie.

Wat zijn we gezegend te mogen weten dat onze oude mensheid, die ons zo vreselijk verdriet doet en waar me met graagte afstand van zouden willen doen, al onder het goddelijke oordeel en straf aan het kruis is gebracht! Daarom, omdat we gehoorzaam onszelf dood houden door de kruisiging, mogen we in de realiteit van alledag Gods toepassing van het kruis bevestigen door de zondige passies, die in ons bleven, weg te doen. Konden we echt door een mens gekruisigd worden, dan zou dat ons niet rechtvaardigen van zonde. God zal ons nooit meer kruisigen, want Hij zal Christus nooit meer kruisigen. Geen enkele zondaar kan zich kwalificeren om Gods Slachtoffer te zijn aan het kruis. De kruisiging van Christus was voor eens en altijd. Het Adamitische ras staat als reeds gekruisigd voor God, want de enige maal dat de gevallen mensheid zonder een beschermende bemiddelaar voor God kwam te staan, werd ze gekruisigd. Op de Bemiddelaar lag de zonde en de mensheid onbeschermd voor de goddelijke verontwaardiging, en ontvingen ze het rechtvaardige oordeel waarvoor ze aan het kruis werden gebracht. Het kruis staat centraal in de geschiedenis en het universum, omdat de Gekruisigde Degene is die heel het universum in Zijn greep houdt(Kol. 1:17).

De kruisiging van onze oude mensheid is een kenmerkende trek van de Paulinische onthulling; geen van de anderen spreekt er over. Het is een onlosmakelijk deel van het geheimenis van het evangelie dat alleen Paulus proclameert. De verzoening van de wereld werd bereikt door de dood van Gods Zoon: Eén stierf voor allen, dientengevolge zijn allen gestorven(2Kor.5:14). Maar een nog veel dieper feit is dat de Éne werd gekruisigd voor de mensheid, dientengevolge is de mensheid gekruisigd, en zij die in Christus zijn, zijn door die kruisiging gerechtvaardigd van de verdorvenheid die vastzit aan onze oude mensheid en zichzelf manifesteert als een wet van zonde in onze leden. In de stappen die de nederdaling van onze Heer van Zijn eerdere heerlijkheid markeren, toen Hij bestond in de vorm van God, tot de dood van een crimineel, is

de kruisdood een stap lager dan een offerdood. Een dood als offer op Israël's altaar zou voor Hem niet zo vernederend zijn geweest, maar het zou te kort geschoten hebben voor wat de mensheid verdient. Hoe bevredigend zou zo'n dood voor Israël zijn geweest! Maar het zou verteld hebben van de sterke vijandschap die zich uitte in de schreeuw: "Kruisigt Hem!" De Zoon van God kon niet tot een lagere diepte vallen, want Hij ging beneden de mensheid en hun morele verdorvenheid. Het kruis meet de hele morele en geestelijke afstand tussen God en de mensheid. Het geheim is dat Hij werd gekruisigd, niet alleen voor Israël, of alleen voor een uitverkoren kerk, maar voor iedereen, en dat Zijn kruis een veel radicaler oordeel was dan wat naar voren kwam in de slachtoffers.

De Besnijdenisschrijvers spreken van het historische feit van de kruisiging, maar ze leggen de leer van het kruis nooit uit, noch passen ze die toe. Terwijl zij nooit "het woord van het kruis" proclameren, doet Paulus dat wel (1Kor. 1:18), en hij gebruikt het voortdurend in zijn conflict met de Besnijdenis. Dat woord gaat de mensheid als zodanig aan en heeft niets te zeggen aan de het verbondsvolk. Zij zijn een verkozen deel van de oude mensheid, die speciale beloften en voorrechten hebben, die nog aan hen vervuld moeten worden. Hun oude mensheid moet herboren worden en hun voorrechten in het vlees moeten bevredigd worden, voordat ze van de oude mensheid kunnen overgaan in de nieuwe. Besnijdenis is het teken van een verbond met de *fysieke* kinderen van Abraham: "zo zal mijn verbond in uw vlees zijn" (Gen. 17:13). De zegen voor het uitverkoren volk ligt in het vlees en op Aarde, gedurende de Sabbatsrust van de oude schepping. Israël's speciale privilege, voordeel en leiderschap zal ten volle bekend worden tijdens het duizendjarig rijk. Het onderscheid tussen Israël en de volkeren zal groter zijn dan ooit tevoren. Dat koninkrijk is het doel van het evangelie van de Besnijdenis en zal op de huidige Aarde gevestigd worden, in deze oude schepping. Het "woord van het kruis" is niet verenigbaar met de roeping en verwachting van Israël. Dientengevolge wordt er in de prediking van het evangelie van de Besnijdenis niets gezegd over een kruis dat de mensheid met hun nationale, raciale en religieuze verschillen terzijde stelt.

Israël kan niet tot het kruis komen en daarmee tot een nieuwe mensheid, totdat Gods speciale beloften aan het verkoren volk allemaal zijn vervuld. Daarna zullen zij ingaan in de nieuwe schepping en al de kracht van het kruis ontdekken. Het Besnijdenisevangelie heeft niets te zeggen over "samen sterven met Christus" en "samen met Hem opgewekt" worden; het heeft niets over "dood zijn voor de wet", want Israël is onder de wet en verwacht dat de wet in hun harten geschreven zal worden. De wet werd gegeven aan de vleeselijke mens en de herboren natie zal de rechtvaardigheid van de wet tentoonspreiden. Dat evangelie zegt niets over de kruisiging met Christus, niets over de twee Adams, niets over de twee mensheden en de twee scheppingen. Zij weten dat een nieuwe schepping komende is en nieuwe hemelen en Aarde, maar ze zeggen niet of er al iemand daar is. Een nieuwe mensheid, waarin Griek noch Jood is, en een nieuwe schepping waarin besnijdenis noch onbesneden zijn iets betekent, dat konden ze niet verkondigen; het was voor hen altijd een onwelkom woord. Alle privileges waarin zij behagen scheppen zouden als sneeuw voor de zon verdwijnen indien zij zo'n verwachting zouden hebben. Volgens de bedelingen kunnen zij niet bij het kruis arriveren voordat de oude Aarde en hemel wegvluchten en de nieuwe hemelen en nieuwe

Aarde gekomen zijn. Israël is een deel van de oude mensheid van wie de zegeningen alleen op grond van bijzondere verbondsbeloften mogelijk zijn. Heidenen staan als zodanig buiten deze verbonden.

Het kruis maakt scheiding, niet alleen tussen twee mensheden, maar ook tussen twee evangeliën: tussen het evangelie van de Besnijdenis en het evangelie van de Onbesnedenen. Het bracht scheiding tussen Petrus en Paulus en hun respectievelijke bedieningen. Het was het woord van het kruis dat Paulus gebruikte om Petrus aan diens kant van de scheidslijn te zetten (Gal. 2:20). Wanneer Joden, zoals Paulus en Barnabas, van hun voetstuk van Joods privilege afkomen, en alles dat hen "vertrouwen in het vlees" zou geven inruilen voor de superioriteit van de kennis van Christus Jezus, zijn ze gered op basis van het algemene zondaarschap. Zij verliezen hun Joodzijn en Israël's verwachting van het aardse koninkrijk. In Christus Jezus vinden zij rechtvaardiging door geloof, iets waarvan de Besnijdenis niets weet; zij zijn verzoend met God, dood en opgestaan in Christus en hun burgerschap is nu in de hemel. Maar de Besnijdenis zou ontrouw zijn aan hun Messias en afvallig aan hun opdracht, indien ze Paulus' evangelie aanvaard zouden hebben. Wat God gescheiden heeft, laat geen mens proberen dat te verenigen.

Het woord van het kruis is veel meer dan alleen een verslag van de tragedie op Golgotha. Het gedrag van de mens in die tragedie laat slechts het maximum van menselijke zonde zien; het zegt niets over Gods redding. Hoewel God de zonde van de mens gebruikte, Zijn raadsbesluit uitwerkend door wetteloze handen, was toch de misdaad van het kruis de climax van menselijke belediging van God. Het was de grootste misdaad die Petrus tegen Israël inbracht (Hand. 2:36; 4:10; Openb. 11:8). Verder spreekt noch Petrus noch een van zijn volgelingen ooit weer over het kruis of de kruisiging. Ze vertellen over het lijden en van het bloed van Christus, vergoten voor de vergiffenis van zonden. Israël was geschoold door het onderwijs over Pasen en de offers, om zo de waarheid van vergiffenis van zonde door het storten van bloed te begrijpen. Maar ze waren in het geheel niet op de hoogte met de gedachte van verlossing door de schaamtevolle en vervloekte dood van de Gekruisigde. Het was een valstrik waarin ze getrapt waren en dat is tot op heden zo (1Kor. 1:23; Gal. 5:11).

Jammer genoeg spreken velen over het kruis alsof het slechts een synoniem is voor lijden, het storten van bloed en de dood van Christus. Men ziet niet dat het woord van het kruis een nadrukkelijk deel van Paulus' evangelie is. Het behoort tot het geheimenis van het evangelie, terwijl rechtvaardiging door geloof dat niet is. Rechtvaardiging werd al eerder door de profeten beloofd. Het werd niet stil gehouden in aionische tijden; het werd al vóór Abraham verkondigd (Gal. 3:8), en het is "door geloof in Zijn bloed." Nauwkeurige studenten beginnen het verschil tussen het bloed, de dood en het kruis van Christus te zien, en wanneer ze dat doen, dan beginnen ze de exactheid te vinden die we in geïnspireerde woorden mogen verwachten. Bloed moet altijd toegepast worden voordat het kan redden. Tijdens Pasen kon de bloedstorting alleen niet redden; het bloed moest op de bovendorpel en de posten van het deurkozijn gestreken worden. Rechtvaardiging is uit genade, door bloed en door geloof. Deze drie gaan samen (Rom. 3:24; 5:1,9). Hetzelfde is waar van vergeving. Maar wanneer Hij een hele wereld vol vijanden

verzoent, dan is het de dood van Zijn Zoon die de relatie van God met ieder mens verandert, zonder enig geloof van de kant van de mensheid. God kruisigt de hele mensheid, gelovig of ongelovig. Het woord van het kruis zou niet passen in het onderwijs over rechtvaardiging door geloof; het houdt zich bezig met de mensheid in het algemeen. Daarom wordt het kruis niet genoemd in het eerdere deel van deze brief.

Verzoening en kruisiging zijn delen van het geheimenis van het evangelie. Deze geheimenissen zijn in de prediking van 'De Twaalf' niet te vinden. Hun evangelie ging niet over de mensheid; het was gericht aan de twaalf stammen van Israël en de proselieten die zich bij Israël gevoegd hadden. Weinigen geloven dat God woorden kiest met een precisie waar een nauwkeurig menselijk schrijver slechts op kan richten. Wanneer Hij over het kruis spreekt en over kruisiging, dan kunnen er geen andere woorden voor in de plaats gezet worden zonder de waarheid te verliezen. Erkenning van de nauwkeurigheid van de Schrift opent wegen naar accurate kennis er van, en dit leidt tot geestelijke wijsheid door het verstaan van het evangelie van Christus.

Het Christendom is voor het grootste deel onbekend met het woord van het kruis, hoewel het spreken over het kruis gewoongood is in het religieuze spreken, en wordt verondersteld een bewijs te zijn van orthodoxie. Voor velen betekent het eenvoudig zelf-ontkenning, en voor anderen betekent het de opperste zelf-opoffering van Christus. Passiespelen, kruisen en kruisbeelden spreken niet over onze veroordeling, hoewel ze kunnen herinneren aan het lijden van Christus. Maar wanneer Paulus het woord van het kruis predikt, dan wordt de mensheid vernederd en veroordeeld, of ze vecht terug. De religionist, de wereldwijze mens en de vleselijke vinden het een valstrik en een dwaasheid. Het woord van het kruis is de goddelijke uitleg van een historisch feit, en het verdeelt de alleen religieuze en de mens in Christus in twee groepen. Het kruis kan een teken zijn van onwetendheid en zelfs afvalligheid, of het kan betekenen dat we de schande aanvaarden, die Christus verachtte, als ons toebehorend (Hebr. 12:2), en dat we nederig bevestigen dat de vloek die Hij droeg, toen Hij aan het kruis gehangen werd, de vloek was die onze wetteloosheid en weerspannigheid verdiende.

Vergeving en verzoening worden gegeven door middel van het bloed van Christus, toegepast door geloof; de dood van Gods Zoon was het middel waarmee God de wereld met Zichzelf verzoende, onafhankelijk van geloof. Maar de dood van het kruis executeerde de mensheid als een veroordeelde en hopeloze crimineel. Als het bloed van Christus wordt bekeken buiten Zijn dood om, dan kan gezegd worden dat het zich bezig hield met de zonden van mensen; als de dood van Gods Zoon gescheiden zou worden van Zijn kruisiging, dan zou het zich bezig houden met menselijke overtreding en vijandschap, zonder het afleggen van de oude mensheid. Het kruis geeft de mensheid geen grond om op te staan voor God. Het staat centraal en cruciaal in de menselijke geschiedenis en in individueel leven. Het neemt de eerste mensheid weg, opdat de tweede gegrondvest kan worden. De geestelijke mensheid is niet de eerste, maar die welke ziels is. Na het kruis komt de geestelijke en onverdeelde mensheid.

De waarheid dat onze oude mensheid samen met Christus werd gekruisigd ligt ten

grondslag aan alles wat Paulus leert over het kruis. Wanneer we gaan zien dat het kruis op een effectieve manier de oude mensheid weg doet, met alle aanzien waaraan ze zo krampachtig vasthoudt, dan begrijpen we waarom Paulus het woord van het kruis gebruikt in zijn strijd met rationalisten en ritualisten. Één Korinthe en Galaten worden vaak de brieven van het kruis genoemd. In deze houdt God Zich bezig met de wijzen naar het vlees en met hen die worden beschreven als 'de Besnijdenis', in vlees, met handen gemaakt. Geen van hen kon het woord van het kruis verdragen. Zij begrepen, waar het Christendom dat niet doet, dat het kruis niet overeenkomt met welk roemen in het vlees dan ook.

Op dit punt aangekomen maken we een klein uitstapje uit Romeinen, om te laten zien dat in zijn andere brieven Paulus vasthoudend leert dat het kruis verdoemt en scheiding brengt met de primitieve mensheid. Om in de nieuwe mensheid te komen, met haar vrede en eenheid, moet iemand de weg gaan van de kruisiging met Christus. Aan de verre kant van het kruis is er geen nationaal-, religieus- of klassenverschil, zoals die de vijandschap veroorzaakte hebben die bestaat tussen delen van de oude mensheid.

In de gemeente van Korinthe was er het gevaar van het vervalsen van het evangelie door het om te zetten in een filosofie. Door het evangelie te prediken in wijsheid van woorden zou het kruis van Christus leeg en zonder waarde maken(1Kor.1:17). Vanwege het overheersen van de wijsheid van de wereld onder de Korinthiërs besloot Paulus hier niets van te willen weten, maar Christus te prediken als de Gekruisigde. Daarom bracht hij het getuigenis van God niet met superioriteit van wijze woorden(1Kor.2:1,2). Het woord van het kruis en de wijsheid naar het vlees zijn elkaars tegenstanders; ze maken elkaar leeg. De verkondiging van Christus als de Gekruisigde lijkt dom en een valstrik. De tekenliefhebbende Jood, met zijn veel geprezen teken van de besnijdenis, vond de valstrik. Door het kruisigen van zijn Messias had de Jood een valstrik laten dichtklappen waarin hij zelf gevangen werd, want het kruis laat hem niets te roemen over. De Griek zocht wijsheid, terwijl hij de wijsheid van de alleen wijze God afwees. Beide zagen in het kruis, zoals Paulus dat predikte, de omverwerping van zaken die zij het meest zochten en koesterden, omdat het voor het vlees niets te roemen voor God over liet(1Kor.1:29). In de Talmoed portretteren de Joden Christus zeer minachtend als "de gehangene," terwijl de Grieken Hem "de gehangen sofist" noemen. In deze grafschriften leggen ze hun protest vast tegen een evangelie dat hun zo eminente mensheid brandmerkt als crimineel en dwaas.

Nog sterker geurend is het woord van het kruis als het wordt toegepast op de Besnijdenisketterij in de kerken van Galatië. De Galaten stonden op het punt weg te lopen van de genade van Christus. Paulus vervloekt hen die aan de heidenen een andersoortig evangelie wilden prediken, wat geen evangelie is; het was voor hen geen goed nieuws(Gal.1:6-9). Hij had Christus voor hun ogen afgeschilderd als gekruisigd. Zij hadden de boodschap geloofd en het geschenk van de geest ontvangen. Maar nu, hoewel begonnen in geest, probeerden ze in vlees volmaakt te worden(Gal.3:1-13). De onruststokers waren zij "die uit de besnijdenis zijn"(Titus 1:10), op wier bevel Petrus terug gedeinsd was, zich afscheidend van Christenen uit de heidenen, met wie hij daarvoor nog had gegeten. Paulus stond tegen hem op en legde zijn hypocriet gedrag bloot. Daarmee proclameerde hij

een paar onderscheiden kanten van het evangelie van de Onbesnedenen - rechtvaardiging door geloof, en niet door werken der wet; zijn dood voor de wet; en zijn kruisiging met Christus. Zo, door het woord van het kruis, corrigeerde hij hun houding voor de waarheid van zijn evangelie, en leerde hij aan Petrus dat de Grieken te Antiochië niet tot proselieten gemaakt moesten worden, zoals Cornelius dat wel was.

Op dezelfde manier legde hij ook de motieven van de Besnijdenisfanaten bloot. Zij dwongen heidenen om besneden te worden, opdat ze niet vanwege het kruis van Christus vervolgd zouden worden (Gal. 6:12). Het was Paulus' vleesvernietigende onderwijs van het kruis dat hem zoveel vervolging bracht van hen die de apostelen van de Besnijdenis hadden aanvaard (of op z'n minst getolereerd). Besnijdenis stelde hen in staat een mooie show in het vlees op te voeren, en zij wilden door besnijden proselieten uit de naties toevoegen, opdat ze konden roemen in hun vlees. Door het gewicht van het getal probeerden ze mooi weer te spelen in de religieuze wereld waartoe ze behoorden, en waarin de besnijdenis de mens op een voetstuk plaatst. Paulus behoorde eens tot die wereld, maar nu, door het kruis van de Here Jezus Christus, was die wereld voor hem gekruisigd en hij voor die wereld, want -en let op de antithese van het kruis en de besnijdenis- in Christus betekenen noch besneden zijn, noch niet besneden zijn iets, maar is er een nieuwe schepping. Daarom spreekt het evangelie van de Besnijdenis net zo weinig over een nieuwe schepping als dat het over het kruis spreekt.

Het lijkt er op dat de Galaten verteld is dat Paulus nog steeds de besnijdenis verkondigde. Dit kwam waarschijnlijk omdat hij, om bepaalde redenen, Timothëus besneed toen hij in Lystra was (Hand. 16:1-3). In dat geval vraagt Paulus: "Waarom wordt ik nog steeds vervolgd?" Als hij de besnijdenis predikt, dan is er niets dat vervolging oproept, want dan is de valstrik van het kruis verdwenen (Gal. 5:11). Wat heeft het kruis de Besnijdenis in de valstrik laten lopen!

Het risico voor de Galaten was dat ze overtuigd zouden worden de besnijdenis te ontvangen, en zo het vlees van de gekruisigde mensheid op zich te nemen en er volmaking in te zoeken. Paulus stelt dat als zij tot besnijdenis zouden komen, Christus ze in het geheel niet van nut zou zijn; ze zullen schuldenaren van de hele wet worden, en de poging om rechtvaardig te worden terwijl men onder de wet is, zal ze van Christus verwijderen. In het kort: *ze vallen uit het gebied van genade terug in het gebied van de wet*. In tegenstelling daaraan wacht Paulus en de getrouwen de hoop op rechtvaardiging door geloof, omdat zij weten dat in Christus noch de besnijdenis noch het onbesneden zijn ook maar iets teweeg brengt, maar alleen geloof dat werkt door de liefde (Gal. 5:1-6). De Concordante Vertaling bewees aan alle Engelstalige lezers een grote dienst door bij het vertalen van het Grieks in Galaten 3:11 en 5:4 "in law" te schrijven, in plaats "law". Velen weten dat rechtvaardiging niet mogelijk is door middel van de wet, maar toch vinden enkelen van hen het nodig te leren dat rechtvaardiging niet mogelijk is in een toestand van wet, daar de Besnijdenis voortging te bestaan.

De Galaten wilden hun rechtvaardiging behouden én ingaan in een

wetstoestand(3:11). Dit is onmogelijk want wie het van de werken der wet verwachten, die zijn onder een vloek. Hoe dan kan ook maar één Israëli gered worden? Door zijn toevlucht te nemen tot offerbloed en belijdenis van zonden! Toen ze hun zonden beleden was God getrouw en rechtvaardig om hen te vergeven en hen te reinigen van alle onrechtvaardigheid. Wet en vergeving zijn met elkaar verbonden: de gerechtvaardigde is niet onder de wet. Christus wint terug van de vloek van de wet door Zelf een vloek te zijn geworden, ten behoeve van ons. Maar deze vloek werd verduurd tijdens het kruis, zoals staat geschreven: "Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt"(Gal.3:11-13). Paulus, als Romeins burger, was vrijgesteld van de dood door kruisiging; hij hoefde niet te sterven op de manier van zijn Heer, maar zijn oude mensheid onderging de vloek samen met Hem. De mensheid, of die nu onder de wet is met vergeving of zonder de wet, komt onder de vloek van de wet zolang als ze een wetbreker is. Israël zal nog in staat worden gesteld de wet te houden. Het is niet aan heiligen in Christus om de oude mensheid op te nemen en te pogen ze te vervolmaken door ze te onderwerpen aan de heerschappij van een morele of ceremoniële wet. Als, zoals Paulus, ze van oorsprong Joden zijn, dan wenden ze zich af van hun Joods privilege en geloven in Christus, opdat ze gerechtvaardigd mogen worden door het geloof van Christus, en niet door werken der wet. Als ze heidenen zijn, dan aanvaarden ze Christus als gekruisigd en gaan binnen in een nieuwe mensheid achter het kruis, waarin geen onderscheid is tussen Jood en Griek. Ze proberen niet bijwoners van Israël te worden, de ondergeschikte plaats van een proseliet innemend. Integendeel, zij aanvaarden de kruisiging en opstanding die hen voor God stelt als een nieuwe mensheid en zij kruisigen het vlees met haar passies en verlangens(Gal.5:24). Het kruis scheidt ons van zonde en brengt ons voor God. Het is zoals iemand ooit zei: "Het kruis veroordeelt me om heilig te zijn."

Er is in Efeze(2:14-16) maar één verwijzing naar het kruis, maar het is wel een zeer leerzame. Het thema is de verwijdering van de scheidsmuur tussen Jood en heiden, zodat beiden, in één lichaam, verzoend met God mogen zijn. Zolang de oude mensheid bestaat zal er vijandschap zijn tussen deze twee. De twee worden alleen één wanneer ze in één nieuwe mensheid geschapen worden. De vijandschap zit hem in het vlees van de oude mensheid. Beide zijn door middel van het kruis verzoend met God in één lichaam, waardoor de oude mensheid werd gekruisigd. De vijandschap in het vlees is daarmee gedood. Zelfs Christus is naar het vlees uit Israël(Rom. 9:5). Als de Zoon van David en de Leeuw van Juda zal Hij overwinnen en regeren over een verkozen natie. De vijandschap is in het vlees, waarin Israël nog zal stralen.

Ja, de Joden scheppen nu al op dat het Christendom een Jood aanbidt. Zijn bijzondere relatie met Israël zal hun heerlijkheid zijn tijdens heel het millennium, ja zolang als de oude mensheid zal bestaan in deze oude schepping. Maar in de nieuwe mensheid, waarin noch Griek noch Jood is, is er daarom geen raciale vijandschap, zoals die voortduurt in het vlees van de oude mensheid. Het lichaam van Christus, waarin beide aanwezig zijn, behoort niet tot de oude schepping en de oude, primitieve, mensheid. Maar zelfs indien enkele leden van het lichaam op een bepaald moment Christus naar het vlees gekend hebben, toch zullen ze Hem op die wijze niet meer kennen. Daarom: indien iemand in Christus is, dan is er een nieuwe schepping; het primitieve is voor hen voorbij gegaan en

alles is nieuw geworden(2Kor.5:16,17). Heidenen kunnen in de oude mensheid nooit iets anders genieten dan een ondergeschikte positie aan Israël, maar het kruis dat de twee mensheden scheidt, doodt ook de vijandschap in het vlees.

In Filippenzen is de houding van Christus, aangetoond in Zijn nederdaling van de heerlijkheid van de vorm van God tot de dood aan het kruis, het "waarom" van Zijn verhoging. Hij, Die de vorm van een mens aannam, is verhoogd en ontvangt universele erkenning als Heer(Filip. 2:5-11). Het kruis van Christus kent niet alleen rationalisten en ritualisten als vijanden, maar ook sensualisten(Filip.3:18,19). Vele professoren in de kerken tonen door hun wandel dat ze vijanden van het kruis van Christus zijn; ze zijn er toe geneigd zich over te geven aan alle lusten van de gekruisigde mensheid. Het is een beklagenswaardig feit dat velen, die door de eeuwen heen de naam van Christus beleden hebben, aantonen dat ze een ware afkeer hebben, ja zelfs vijandig staan tegenover, het Woord van het kruis, ook al dragen ze een kruis of een crucifix.

Twee verwijzingen naar het kruis zijn te vinden in Kolossenzen(1:20; 2:14). Het gezichtsveld is hier weidser dan de mensheid; ze omvat heel de schepping. Vijandschap en zonde zijn niet tot alleen de mensheid beperkt. Allen in heel het universum moeten verzoend worden, en wederzijdse verzoening betekent dat er vijandschap is. Vrede moet gemaakt worden door het bloed van het kruis; niet door het kruis alleen, maar door het bloed van het kruis. De combinatie van bloed en kruis wordt waarschijnlijk gemaakt om twee aspecten van redding te presenteren: de vergeving van zonden en de veroordeling en verwijdering van vijandschap. De schande en vloek van het kruis behoren net zo goed tot de geestelijke krachten van boosheid in de hemelse gewesten als tot de mensen, en hun wederzijdse verzoening wordt door middel hier van tot stand gebracht.

In de tweede passage wordt de morele en ceremoniële heerschappij van de wet beëindigd, omdat de handschriften van de aanklachten tegen ons aan het kruis genageld zijn. Niet alleen dit, maar het kruis hield zich ook bezig met de vijandschap van de soevereiniteiten en autoriteiten. Hij werd gekruisigd door zwakte, de zwakte van iemand die overgeleverd was aan de dood van het kruis. Hij was alleen breekbaar toen Hij tot zonde gemaakt was, niet alleen de zonde van de mens, maar alle zonde. In het uur van Zijn zwakte pleegden de soevereiniteiten en autoriteiten, waarmee de heiligen nog steeds worstelen, hun dodelijkste aanslag. Net zoals de mens zijn wreedste haat toonde toen genade zijn terechte oordeel droeg, zo lijkt het er ook op dat de machten van de duisternis tezelfdertijd hun uiterste best deden(Lc.22:53; Efe.6:12). Toen Hij Zijn vleselijk lichaam aflegde, legde Hij daarmee ook de greep af van de soevereiniteiten en autoriteiten. Gekruisigd door zwakte is Hij levend door de kracht van God. Het Slachtoffer wordt de Overwinnaar: Hij maakt een publiek spektakel van Zijn vijanden en viert een triomf, ze als Zijn gevangenen voor Hem uit laten lopend. De zwakte van God is sterker dan de soevereiniteiten en autoriteiten.

Gods voornemen met het kruisigen van de oude mensheid is tweevoudig. Het is naast het "*opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde*"(6:6), ook dat we bevrijdt zouden worden van onze slavernij aan de zonde. Dit is mogelijk omdat,

gestorven zijnde met Christus, we gerechtvaardigd zijn van de zonde. Het lichaam der zonde is niet hetzelfde als onze oude mensheid. Er is een verschil tussen het ding waarop gemikt wordt en het middel dat gebruikt wordt. Hoe deze doelen in de praktijk bereikt worden wordt duidelijk in dit hoofdstuk. Het lichaam der zonde wordt in de praktijk teniet gedaan door de gehoorzaamheid aan het gebod van de verzen 12 en 13, terwijl de vrijheid van dienstbaarheid aan zonde getoond wordt in de verzen 16-23. Maar voordat deze verlossingen ervaren kunnen worden, moet de heilige weten van zijn dood door kruisiging en daarop volgende rechtvaardiging van zonde. Wanneer hij het vertrouwen heeft dat hij een wettige grond heeft om zichzelf dood te achten voor zonde, zelfs al blijft het als een wet van zonde in zijn leden, dan kan hij zeker van zijn van zijn positie voor God. Op die manier heeft hij gezag en kan hij Gods kracht benutten om te kunnen omgaan met de inwonende zonde, voor zover God hem daartoe in staat stelt.

Het lichaam der zonde is het menselijk lichaam waarover de zonde en de dood regeren. Zonde en dood kwamen binnen en namen bezit van de oude mensheid met haar lichaam, en maakten dit lichaam de zetel en instrument en slaaf van zonde. "Het lichaam der zonde" past beter bij de context van 5:12 dan "het vlees, aan der zonde gelijk"(8:3). Het is een lichaam waarin de zonde heerst(6:12), in de leden waarvan de wet der zonde werkzaam is(7:23). Het is een lichaam des doods(7:24), dat er praktijken op na houdt die ter dood gebracht moeten worden(8:13). Zonde is niet onlosmakelijk aan het menselijk lichaam verbonden; ze was in Adam's lichaam niet te vinden, tot hij overtrad. Hoewel ons lichaam sterfelijk is en gedoemd is te sterven, zal het verlost en veranderd worden. Zelfs het sterfelijk lichaam mag aan God gepresenteerd worden tot Zijn gebruik; de lichamen van de heiligen zijn leden van Christus en zullen daarom verlost worden(1Kor.6:15), en het leven van Jezus zal in onze lichamen openbaar gemaakt worden(2Kor.4:10,11).

Het lichaam der zonde is het menselijk lichaam dat onderworpen is aan de heerschappij van zonde. Als lichaam der zonde zal het teniet gedaan worden. Overgedragen aan God zal het ophouden te handelen als instrument van de zonde. Het fysieke organisme wordt niet op non-actief gesteld, en ook raadt de Schrift niet lichamelijke soberheid of tuchtiging aan. Maar er is een wijziging in meesters en van dienstbetoon; het lichaam moet zich niet langer gedragen als bezit van de zonde, maar als lid van Christus. De nieuwe mensheid kan niet een lichaam der zonde in dienst hebben, hoewel het wel een sterfelijk lichaam gebruikt. Gestorven zijnde aan de dood door het kruis, zijn we vrij onze lichamen aan God voor te stellen.

Het verdere doel is dat "wij niet langer slaven der zonde zouden zijn." Zonde is heer geweest. Haar straf, de dood, overmeesterde Christus(vers 10), en ooit slaafden we er voor. Omdat we nu onder de heerschappij van de genade zijn, zal zonde niet langer onze meester zijn. Het is in de kracht van Zijn opstanding dat volledige verlossing wordt gevonden, maar voordat we opstaan moeten we eerst verenigd worden in de gelijkenis van Zijn dood. Rechtvaardigheid verlangt de dood van het kruis en genade heerst door middel van rechtvaardigheid. Wanneer we onze plaats innemen op de opstandingsgrond, en zolang we dat doen, zijn we

vrij van de slavernij van zonde, zoals Israël, staande aan de wilderniskant van de Rode Zee, vrij was van de slavernij van Egypte. Het is niet waar dat we zonde moeten begaan zolang we in dit sterfelijk lichaam verblijven.

"Wij" is een derde term die we moeten onderscheiden van de oude mensheid en het lichaam der zonde. Ze moeten weggedaan worden; toch overleven we omdat we gered zijn. De collectieve oude mensheid kan niet overleven, omdat ze al veroordeeld is; het sterfelijk lichaam moet sterven en ophouden te bestaan als lichaam der zonde. Maar wij, de personen die God heeft gemaakt, een ieder apart en individueel, zijn zelfs nu Gods bevrijde mensen. Het zijn wij die onszelf dood achten voor de zonde en leven voor God. Het zijn wij die onszelf presenteren aan God als levenden uit de doden. Er wordt niet gezegd dat we onszelf presenteren als dood voor de zonde. Die negatieve verlossing is noodzakelijk voor de positieve opstanding. Het is als levend uit de doden dat we kracht hebben God te gehoorzamen.

7.

Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde moet geïnterpreteerd worden door de context. Het is niet de rechtvaardiging van zonde waarover in eerdere hoofdstukken gesproken werd, waar het over persoonlijke zonden ging. Het is de rechtvaardiging van beërfde raciale zonde, en dat niet door geloof, maar door dood. We zijn met Christus aan de zonde gestorven. Onze rechtvaardiging van zonde is de Zijne. Hij werd tot zonde gemaakt en verantwoordelijk voor de zonde van een zondige mensheid. Indien Hij er aan stierf, dan deden ook wij dat, die in Hem verenigd zijn. Indien Hij gerechtvaardigd is van zonde door de dood aan het kruis, dan zijn wij dat evenzo. Het is niet een vraag of zonde nu wel of niet in ons is, ze was nooit in Christus. En toch werd Hij aanspreekbaar ervoor gemaakt voor en omdat Hij aanspreekbaar was, zijn wij dat niet. Omdat Hij vrijelijk de rekening heeft betaald, zijn wij vrijgelaten. Hij hief iedere eis van het recht tegen een zondige mensheid op. Christus stierf niet aan zonde opdat wij er niet ook aan zouden sterven; Zijn kruisiging was niet om onze oude mensheid te redden. Wij zijn niet verlost van de dood van het kruis, maar er *door*. We delen nu de gelijkenis van Zijn dood, met de huidige rechtmatige vrijlating van zonde; maar de feitelijke vrijlating zal komen door de dood of de verandering bij de wederkomst van Christus.

Wij stierven aan de zonde. Geen gerechtshof kan een aanklacht uitbrengen tegen een dode. Als wordt gevraagd: "Hoe kan ik gerechtvaardigd zijn van zonde, terwijl ik het nog steeds in me vind?", dan kan als wedervraag gevraagd worden: "Waarom is dan Christus gestorven?" Hield God Zich bezig met zonde die Hem toebehoorde of aan ons? Er bestaat geen vraag over de uitwissing van zonde van Hem of van ons, maar over Gods veroordeling ervan. Indien Christus ons niet door Zijn dood aan de zonde vrijgelaten heeft van de goddelijke verontwaardiging er over, waardoor zullen we dan vrijlating vinden?

God spreekt een woord van vrede voor ons geweten en hart. Hoe meer ik in mijzelf diepere lagen van verdorvenheid ontdekt, des te meer veroordeelt mijn

hart mij en klaagt mijn geweten mij aan. Dan ben ik klaar en in staat om dit deel van het evangelie te ontvangen en mij er over te verheugen. Iedere geloofsblik op de gekruisigde Christus brengt vrede voor mijn geweten en vult mijn hart met vreugde en mijn mond mijn lofgezag.

Op deze wijze wordt de gelijkenis aan Zijn dood uiteengezet. Het is de negatieve zijde die rechtvaardiging van zonde geeft. De positieve zijde is de gelijkenis aan Zijn opstanding, die ons toegang tot God geeft en aanvaarding volgens de aanvaardbaarheid van ons verrezen Hoofd.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 21

door G.L. Rogers

De gelijkenis aan Zijn opstanding Romeinen 6:8-11

6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;

7 want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

8 Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

Christus' opstanding en onze gelijkenis daaraan zijn de twee onderwerpen van deze verzen. De gelijkenis behoort alleen aan hen die gedoopt zijn in Christus Jezus. Alles wat dit deel van de brief zegt over Christus' dood en opstanding zijn van persoonlijk belang voor ieder van de heiligen, want ze zijn in ieder opzicht precies als Hij. We zouden daarom heel zorgvuldig iedere stap moeten markeren in de presentatie betreffende Zijn kruis en opstanding, zodat we op verstandelijke wijze de oproep gehoorzamen: "Zo moet het ook voor u vaststaan."

Het vaststaan scheidt geen feit; het legt beslag op de feiten die hier onthuld worden. God en Christus zijn de twee enige Acteurs. De heilige luistert en leert zodoende wat God voor elkaar heeft gebracht. Hij heeft voorzien in een rechtvaardiging van beërfde zonde. Veel heiligen zijn zich niet bewust dat de noodzaak voor zoiets ooit bestond! Toch is het de basiswaarheid van de verlossing en heiliging, die in de hoofdstukken zes tot acht worden gepresenteerd. Het is zelfs voor de heiligen moeilijk "stil te staan en de redding van Jehovah" te zien;" ze willen zo graag iets doen. De opdracht "gaat heen" volgt op de onthulling van Gods reddende macht.

De heilige moet zich niet beroepen op zijn geloof. Het was niet vanwege het feit dat wij geloof hebben dat Christus met onze oude mensheid verbonden was of door die relatie het recht had er voor verantwoordelijk te worden en het aan kruisiging te onderwerpen. Geloof deed de gekruisigde Zondedragers niet opstaan uit de doden; God deed het allemaal. Het was Christus Die, in uiterste gehoorzaamheid, naar de veroordeling en kruisiging ging. Hij was het Die ons in Zijn lichaam doopte. Wij waren niets meer dan nietsdoende en ongeïnteresseerde toekijkers bij de tragedie op Golgotha, totdat God onthulde wat Hij in Christus' dood en opstanding aan het doen was. Toen leerden we dat Hij ten behoeve van

ons tot zonde was gemaakt, dat het onze veroordeling en dood was die Hij droeg, omdat wij niet in staat of gekwalificeerd waren om af te rekenen met onze beërfde zonde. Alleen als we naar Gods onthulling van wat nodig was voor onze redding, dan realiseren we ons de vreselijke veroordeling waaronder onze oude mensheid lag. Dan, wanneer we de verlossende handelingen van God overdenken, ontwaakt een diepe persoonlijk interesse, wordt geloof ontdekt en verblijdt genade onze harten.

Het laatste deel van vers vijf, "zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn opstanding;", wordt nu opgepakt en bekeken. Aangezien wordt verklaard dat we tezamen met Christus gestorven zijn aan de zonde, draagt kennis van dat feit de overtuiging met zich mee dat we ook met Hem zullen leven. Deze overtuiging is degelijk gegrondvest, omdat we weten dat Christus, met Wie we verenigd zijn, niet nogmaals zal sterven. De dood heeft niet langer heerschappij over Hem. Dat komt omdat Zijn dood een dood aan de zonde was en dat is slechts eenmalig, en, omdat Hij leeft voor God, zo bracht Zijn dood aan de zonde en opstanding uit de dood een rechtvaardiging van zonde die de heiligen in Christus Jezus met Hem delen, iets waarop ze altijd kunnen rekenen.

Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

8. *Indien wij*, volgens de voorgaande uitspraken, *tezamen met Christus gestorven zijn*, en indien wij in Hem zijn, zijn we verzekerd van het aanvullende feit dat *we ook tezamen met Hem zullen leven*. Indien we niet op deze manier gestorven zijn, dan hebben we ook geen zekerheid dat we met Hem zullen leven. De veelvuldig voorkomende woorden "*tezamen met*" zijn van belang. Tezamen met Hem begraven zijnde, tezamen geplant in de gelijkenis van Zijn dood, tezamen gestorven zijnde met Christus, zullen we tezamen met Hem leven. Dit zijn de feiten van onze eenheid met Hem. Na te zijn gedoopt in Christus, wordt de heilige nooit van Hem gescheiden gezien. Hij is of tezamen met Christus, zoals Christus, of in Christus als gevolg van die doop. We zijn niet alleen gerechtvaardigd van zonde omdat Hij aan zonde stierf, maar ook omdat wij tezamen met Hem stierven.

Tezamen sterven met Christus is geen innerlijke verandering, het is een verandering van relatie met zonde en diens doem, zoals die plaatsvond in Christus toen Hij er aan stierf. Hoewel we aan zonde stierven, en we er dientengevolge van gerechtvaardigd zijn, bestaat ze nog steeds in ons. Maar ze was nooit in Christus. Zijn dood aan de zonde had niet als doel Hem van een aansprakelijkheid voor zonde te bevrijden.

Wanneer gezegd wordt dat we met Hem stierven, betekent het dat onze dood aan de zonde voor ons precies hetzelfde betekent als wat het voor Hem deed. We zijn bevrijd van dezelfde veroordeling en kruisiging als onze oude mensheid moest ondergaan toen die werd gekruisigd. We mogen dan gedood zijn omwille van de rechtvaardigheid, maar we kunnen nooit meer veroordeeld of gekruisigd worden vanwege onze inwonende zonde!

We geloven, dat wil zeggen: we hebben een goed gegrondveste overtuiging. Dit is

geen bewering dat de gelovigen zijn. Het betekent eerder dat, aangezien we weten dat we met Christus gestorven zijn, we logischerwijze ook moeten concluderen dat we ook samen met Hem zullen leven. De toekomstige tijd, (we zullen leven), wijst niet naar onze toekomstige opstanding, maar naar het nimmer eindigen van die gelijkenis aan Zijn opstanding waarin we tezamen met Hem geplant zijn geworden. Het dekt het heden met de woorden "*wij zullen ook zijn*" uit vers 5; de toekomst, aionisch leven, zal logischerwijze volgen. We zijn levend in Christus, en dat is onherroepelijk! Het zal bewezen worden dat dit waar is, omdat we verenigd zijn met Hem die niet meer kan sterven. De gelijkenis aan Zijn opstanding bestaat uit het feit dat we nu voor God leven of "*tezamen met Hem*", levend zijnde in dezelfde wijze als we met Hem gestorven zijn. Als een individuele mens verdiende Christus opgewekt te worden, want als individu verdiende Hij het kruis niet. Maar het was niet als individu dat Hij werd gekruisigd of opgewekt, maar als de tweede Mens. Ons leven voor God is net zo zeker inbegrepen bij Zijn leven als onze dood aan de zonde inbegrepen is in het Zijne. Zijn opstanding werd mogelijk omdat, door het voldoen van de hoogste straf, Hij onze oude mensheid vrij maakte had van iedere aanklacht. Verder was dit het begin van een nieuwe mensheid in Christus.

Het onderhande zijnde thema is de gerechtelijke eenheid met Christus. Natuurlijk hebben de heiligen een levende eenheid met Hem, maar Christus, als de Leven-gever Die Zijn leven uitdeelt aan Zijn leden, wordt in deze verzen niet genoemd, hoewel deze waarheid besloten ligt in de woorden "in Christus Jezus." De prominente waarheden die hier gevonden worden zijn onze rechtvaardiging van zonde en het bewijs van de rechtvaardiging door het feit dat we samen met Hem leven. Wij zijn in Christus gerechtelijk dood voor de zonde, gerechtvaardigd van de zonde en levend voor God; later zullen we veel over "Christus, ons leven" horen. Toen Paulus zei: "Ik ben gekruisigd met Christus," rekende hij zich inderdaad als zijnde dood voor de zonde. Toen hij toevoegde: "Christus leeft in mij," gaf hij uiting aan de waarheid die werd uitgesproken in hoofdstuk 8:2-17. Tot nu toe is er geen positieve leer dat Christus aan ieder van Zijn leden Zijn eigen geest en leven toedeelt. Voordat we dat kunnen leren moeten we de verlossing van veroordeling leren kennen, die de grote vereiste is voor geestelijk leven en wandel.

9

daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

De grond voor de overtuiging die in vers 8 werd uitgesproken wordt nu gegeven: *dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft*. Zouden we al enige angst hebben dat de Ene, met Wie wij verenigd zijn, nogmaals zou sterven, dan zou onze overtuiging zonder grond zijn en onze toerekening twijfelachtig. We kunnen van niets zeker zijn indien Zijn triomf omgedraaid kan worden in een nederlaag. Maar wanneer we echter de doodloosheid van de opgestane Christus waarnemen, dan weten we dat er meer dan voldoende grond is voor een voortdurende verzekering dat ook wij zullen leven. Als ons Hoofd een onzekere plaats zou hebben voor God, dan hebben wij die ook; maar als Hij veilig is voor

verdere aanvallen van zonde en dood, dan zijn wij dat ook. Onze veiligheid en zekerheid zijn alleen gebaseerd op de duurzaamheid van Zijn leven. Als Hij nu buiten het machtsbereik van de dood is, dan kan geen angst het fundament van onze overtuiging doen oplossen. Leven met Christus hangt niet af van de duurzaamheid van onze overtuiging, maar onze overtuiging hangt af van de duurzaamheid van Zijn leven. Hij leeft in de macht van een onvergankelijk leven. Dit geeft ons een zekerder grond voor verwachting van een eindelooz leven dan het gebruik van het woord *aioonios*, aionisch. Aangezien er geen teruggang kan zijn voor Christus, hoe zal er dan veroordeling zijn voor hen die de gelijkenis hebben aan Zijn opstanding? *De dood voert geen heerschappij meer over Hem* is een onafhankelijke en nadrukkelijke herhaling van de verklaring dat Hij niet langer sterft. De dood had Hem ooit volkomen onder beheer. Hij stierf werkelijk, alle doem en loon van de zonde op Zich nemend. Het gewicht van de straf werd niet verzacht ten gunste van de Persoon Die hem moest ondergaan; Hij werd niet behandeld als de Zoon van God, maar als de zonde zelve. De heerschappij van de Dood kon alleen gebroken worden wanneer het recht geen enkele macht meer kon uitoefenen. De Dood had dezelfde heerschappij over Hem als de Zonde had over het hele ras. Hij nam de doem op Zich, die niet op een enkele mens lag, maar op de hele mensheid, die bestond uit vernietiging, dat wil zeggen: de dood. Onze oude mensheid zal niet gepijnigd worden, ze zal worden afgeschafte; ze zal sterven. De Dood kreeg alleen heerschappij er over omdat ze ons eerst overwonnen had, en tenzij iemand de goddelijke verontwaardiging erover weg droeg, was er geen bevrijding van de heerschappij van de Dood mogelijk. De heerschappij van de Dood over Hem bewijst dat Hij werkelijk tot zonde gemaakt was en bewijst verder dat daar waar de zonde is, ook de dood moet volgen.

10.

Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

De dood heerst niet langer over Hem, omdat Hij Die stierf, *één maal* aan de zonde stierf. De mogelijkheid van herhaling van Zijn dood wordt nadrukkelijk uitgesloten door het woord *ephapax*, *één maal*, of eenmalig; *hapax* betekent "ooit een keer" en staat, in tegenstelling tot het sterkere woord *ephapax*, herhaling toe. In tegenstelling tot de Levitische offers, of de zonde-offers op de Grote Verzoendag, die jaarlijks herhaald werden, geschiedde Zijn dood voor eens en altijd. Net zoals Hij als laatste Adam elke mogelijkheid tot opvolging uitsluit, zo was ook Zijn dood het enige doodsoordeel over heel het ras, de mogelijkheid van herhaling uitsluitend. Aan Adam's zonde is tegemoet gekomen en opgeheven door die ene dood van de laatste Adam. God, Die Mozes zo zwaar strafte voor het ten tweede male slaan van de rots, in plaats van er tegen te spreken, zoals opgedragen, zal Zijn Zoon niet ten tweede male slaan. Dat doen zou de afdoendheid van die ene dood ontkennen. Alleen afvalligen kruisigen voor zichzelf de Zoon van God nogmaals (Hebr. 6:6).

Hij stierf aan de zonde, daarom stierven wij aan de zonde. Dat laatste is alleen waar van hen die in Christus Jezus zijn, en omdat we samen met Hem stierven. Indien gevraagd zou worden hoe de Zonde en de Dood een claim op de ene

zondeloze Mens konden hebben, dan wordt de uitleg gevonden in deze verklaring: *Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt*, (2Cor. 5:21). Het feit van Zijn persoonlijke zondeloosheid moet altijd vastgehouden worden naast het feit dat Hij tot zonde gemaakt was. Aan Hem persoonlijk was de zonde vreemd, ook al droeg Hij de schande en doem van de zonde van de mensheid. Hoewel Hij onbesmet was door de zonde, zelfs toen Hij aan het kruis hing, was Hij, als altijd, absoluut toegewijd aan het uitvoeren van Gods wil voor Hem, nam Hij de verantwoording voor de zonde van heel de mensheid op Zich en droeg daarvoor de uiterste prijs. Zo veel hield Hij van de mensheid, zo veel hield Hij van gerechtigheid, en zo veel hield Hij van Zijn God en Vader. Getriomfeerd hebbend over de kwaadaardige inspanningen van Satan om Hem weg te verleiden van God, door de provocatie en oorzaakloze haat ervaren te hebben die de wereld toont - die niets anders is dan de vijandschap van de mensheid tegen God, de zwakheid gezien hebbend van het vlees van de zonde - wat menselijke ongehoorzaamheid zeker maakt, en de menselijke afwijzing en vervreemding van God kennende, verzamelde Hij al deze zonde en droeg ze onder het goddelijk gericht en kruisiging, opdat ze Gods rechtvaardige veroordeling en verstoting zou ontvangen.

Er is het grootst mogelijk verschil tussen Christus' band met de zonde en die van ons. Wij waren feitelijk als zondaren ingezet door natuurlijke voortbrenging (Efe. 2:3); Hij echter kende geen zonde, of dat nu door daad of overerving was. Wij zijn niets anders dan zondig; Hij werd pas tot zonde gemaakt aan het kruis, waar Hij een korte, maar belangrijke band met onze zonde had, met als doel ze gerechtelijk te verwijderen. Onze zonde is een persoonlijke en individuele erfenis; Hij nam het volledige zondige ras mee in Gods aanwezigheid om geoordeeld te worden. Wat wij zijn verdient het kruis; van alle mensen verdiende alleen Hij het niet, maar toch werd Hij gekruisigd. Hoewel onaangestast door zonde, was Zijn band er mee zo echt, dat Zijn dood, en alleen de Zijne, ons van de veroordeling er van kon verlossen. Zijn dood aan de zonde verbrak niet alleen Zijn band er mee, maar ook die van ons. Aangezien de dood het einde is van leven en volledig iemand's band met de oude omgeving verbreekt, was Christus' dood aan de zonde een absolute breuk met enige verantwoording voor onze band er mee. Als Hij volledig gebroken heeft met de zonde, dan kan de dood niet langer over Hem heersen, want de dood kan niemand raken die geen band met de zonde heeft.

Wanneer gezegd wordt dat Hij stierf aan de zonde, betekent dat niet dat Hij stierf aan een toestand van leven waarin Hij blootgesteld was aan zonde en waarin Hij in alle opzichten verleid werd en toch zonder zonde werd bevonden. Ook betekent het niet dat de dood voor Hem een levenslange worsteling was met de zonden van hen om Hem heen. Het is zeker waar dat de zonden van de mensen Hem pijn deden, maar dat doen ze nog steeds. Het is niet dat Hij stierf aan een verplichting of mogelijkheid om zonden te begaan, maar aan echte zonde, de totale som van zonde in ieder mens. Zijn relatie met de zonde was tijdelijk en van het grootste belang. Er was een crisis waarin zonde Hem scheidde van Zijn God en Vader en gaf de dood zijn heerschappij over Hem. Tijdens deze korte crisis, kort als we het in tijd afmeten, ging Hij binnen in de duisternis van de vervreemding van God en leed Hij onder het verbergen van Diens gezicht en

de goddelijke verwerping. De zonde waaraan Hij stierf was die welke op het kruis op Hem werd gelegd. Christus keek vaak uit naar het uur waarin Hij zou sterven onder het gewicht van zonde. Toen het nabij was werd Zijn ziel ontroerd en verklaarde Hij: "Hiertoe ben Ik in deze ure gekomen." De Vader verheerlijkte Zijn naam, niet door Zijn Zoon weg te houden van het ingaan van dat uur, maar door Hem er uit te redden (Joh. 12:27,28). Dat was HET crisis-uur van heel de geschiedenis. Toen de crisis voorbij was, had Christus afgerekend met de zonde.

De heerschappij van de dood over Christus is geen bewijs dat Christus sterfelijk was, maar dat Hij tot zonde gemaakt was. In de Schrift beschrijft het woord sterfelijk altijd een stervenstoestand die leidt tot de dood. Wij zijn stervelingen omdat we tot zondaren gesteld zijn en we erven onze sterfelijkheid met zonde; Christus was zondenvrij en niet sterfelijk. Christus' dood was een dood aan de zonde; de dood van de anderen is geen dood aan de zonde. Christus kan niet meer sterven; heiligen in Christus die tezamen met Hem stierven, zullen, omdat ze sterfelijk zijn, de dood ondergaan, tenzij de Heer eerst komt en dit sterfelijke onsterfelijkheid aan zal doen. De dood op zich verbiedt geen terugkeer in een opstanding naar de oude, zondenvolle staat; de dood aan de zonde doet dat wel. Niet allen die sterven zijn met Christus gestorven en daarom zijn niet allen gerechtvaardigd van zonde. Wanneer de heiligen zullen zijn opgestaan zal de dood geen heerschappij meer over hen hebben; andere mensen zullen na het oordeel ondergaan in de tweede dood. Het betoog van deze verzen zou onnodig zijn als de dood, in het geval van sommige mensen, niet herhaald zou kunnen worden. Want als opstanding mensen buiten de mogelijkheid van opnieuw sterven zou brengen, dan volgt daaruit zonder bewijs dat Christus niet langer sterft. Maar wat wordt bewezen is echter dat een dood als die van Christus niet herhaald kan worden. Er is een groot verschil tussen het tezamen met Christus sterven aan zonde, en het sterven in Adam. Alleen de heiligen zijn in Christus' dood gedoopt geworden; alle mens, zelfs de heiligen, zijn betrokken bij Adam's dood.

Zou de vraag gesteld worden of de tweede dood een dood aan de zonde is, dan moet het antwoord "Nee" zijn. Alle oordelen en straffen hebben te maken met menselijk handelen uit zonde, en niet met beërfde zonde (Rom. 2:6; Openb. 20:12). Alleen de dood van Christus kan op afdoende wijze afrekenen met zonde. Hij heeft afgerekend met de raciale zonde, maar de individuele mens moet geestelijk met Hem verenigd worden, voordat ze dood kunnen zijn voor de zonde en levend voor God. Zij die gericht zullen worden, worden "de doden" genoemd, hoewel ze opgestaan zijn uit de dood. Zij missen de eerdere opstanding en "leven niet, totdat de 1000 jaren voorbij gegaan zullen zijn." Hoewel opgestaan zijn ze niet levend voor God en zijn ze aanspreekbaar voor de tweede dood vanwege hun persoonlijke misdrijven.

Het tweede deel van dit vers, *wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God*, geeft aanvullend bewijs dat de dood niet langer heerschappij over Hem heeft. In het leven dat Hij nu heeft is geen band met zonde en dood. In tegenstelling tot Zijn aardse leven, waarin Hij de verantwoording voor zonde op Zich nam, is Zijn huidige leven terecht bevrijd van de band die Hij er ooit mee had. Daarom kan de dood Hem niet raken. God zond Zijn Zoon in deze wereld in de gelijkenis van zondig vlees, en voor de zonde, dat wil zeggen: als een zondoffer. Hij nam deel

aan vlees en bloed, opdat Hij een verlossing zou bewerkstelligen door Zijn dood(Hebr.2:14). Aangezien het buiten werking stellen van de zonde en dood, één van de hoofddoelen van Zijn vleeswording was, is het logisch dat Hij Zich veel bezig hield met dit deel van Zijn Aardse missie, totdat Zijn taak volbracht was. Toen het verlossingswerk gedaan was en datgene dat de vervreemding tijdens dat duistere uur veroorzaakte was verwijderd, kon de Vleesgewordene voor God leven als nooit tevoren.

Christus leefde altijd in de opperste toewijding aan God, in perfecte trouw en gehoorzaamheid, zelfs in het uur van Zijn dood, altijd die dingen doende die Hem genoeg doen. In Zijn vernedering en lijden vond Hij vreugde in het uitvoeren van Gods wil. Maar Hij stond in zo'n bijzondere relatie met de zonde, dat Zijn leven altijd overschaduwde werd door de aanstaande kruisiging. Hij werd geconfronteerd met de zonde waarmee Hij moest afrekenen. Hij werd er voortdurend door aangevallen, Hij leed er voortdurend onder, en Hij stond er voortdurend tegen op. Het lag zwaar op Zijn geest en maakte Hem oud voor Zijn tijd, zodat Zijn leeftijd werd geschat op vijftig jaren(Joh.8:57). Het beroorfde Hem van Zijn menselijke, wettelijke en goddelijke rechten; de teisteringen zogen Zijn vitaliteit weg en brachten Hem tot huilen. Maar nu Hij de overwinning heeft behaald, reageert Hij alleen op God.

Hij was bij de Vader vandaan in deze wereld gekomen en aangezien Hij de wereld weer verliet om naar de Vader te gaan, wist Hij dat Hij moest terugkeren via de weg van het kruis. Terwijl Hij in de wereld was, was Hij Zich bewust dat Hij op weg was naar een ongekende doodsstrijd. Verscheidene malen sprak Hij van de doop waarmee Hij gedoopt moest worden, over de druk op Zijn geest en de ontroering van Zijn ziel die het vooruitzicht voortbracht. Er zijn vele aanwijzingen over de beroeringen van Zijn geest, die vooraf gingen aan Gethsemane en het kruis. Er is, Gode zij dank, nu niet meer zo'n druk. De bittere beker, het schandelijke kruis, de duisternis en de verlating zijn voorbij. Nu is er geen onafgemaakte taak meer tussen God en Hem. De tirannieke heerschappij van de dood is gebroken. Hij kent de vreugde van een goed vervulde taak en de zegen van een onverstoorbare toewijding aan God. Het is dit exclusieve leven voor God dat ons de uiteindelijke zekerheid geeft dat de dood niet langer heerschappij heeft over Hem.

Hij leeft voor God door de heerlijkheid van de Vader. Zo'n opstanding naar zulk leven demonstreert Gods goedkeuring van Zijn offer. Het is niet alleen dat God Hem zuiverde door het omkeren van het onterechte oordeel van mensen, die Hem tot de kruisiging veroordeelden; het was Gods wil en daad dat Hij werd gekruisigd en de uiterste straf voor de raciale zonde onderging. Hij ging die dood in die God Hem gerechtelijk gaf en waaruit niemand dan God Hem kon verlossen. Door Hem op te wekken zette God Zijn zegel op de bevredigingswaarde van Zijn volbrachte offer voor de zonde van de mensheid: de Veroordeelde is nu gerechtvaardigd van de zonde die Hij droeg.

Hij werd gekruisigd door zwakte, verzwakt door Zijn zelf-ontleding, door Zijn verbintenis met een ras van zondaren, die een voortdurende aanval op Hem maakten en z'n toppunt bereikte op Golgotha; maar het meest van al werd Hij

verzwakt door het verlaten worden door Zijn God, die onze zonde aan Hem toeweest met de oplegging van de bijhorende straf.

"Maar Hij leeft uit de kracht Gods"(2Kor.13:4). De kracht van God is de enig mogelijke oorzaak en uitleg van Zijn levend zijn na zo'n dood. Niet alleen is Hij hersteld tot Zijn eerdere heerlijkheid, niet alleen is het veroordeelde Hoofd van een zondig ras gerechtvaardigd, maar de Mens Christus Jezus is op de troon van het universum gezet. De heerschappij van de mens is niet langer beperkt tot de Aarde; allen, God uitgezonderd, zullen aan Hem onderschikt worden. Hij is niet langer onderworpen aan de heerschappij van de Dood, maar is nu de Heerser over de Dood, die Hij zal afschaffen. De kracht van God, tentoongespreid in de opstanding van Christus, plaatste het Hoofd van de nieuwe mensheid in een positie van onaantastbare veiligheid en gezag(Efe.1:19,20). Christus leeft voor God door de kracht van Zijn God, Die Hem eerst sloeg en toen opwekte. De bovenliggende gedachte is dat het leven van Christus, Gods bekrachtiging is van Zijn dood aan de zonde.

11.

Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

Paulus richt zich nu van onthulling naar aansporing. De compacte toespraak over inspiratie staat geen onnodige aansporing en toepassing toe. De eerste van de vele aansporingen in deze brief begint hier. Aansporing staat in contrast met wat is gepresenteerd, want op geen enkel moment tot nu is de lezer aangespoord te geloven; de aangesprokenen zijn heiligen die door geloof zijn gerechtvaardigd. Maar voor zover zij zichzelf de waarheid van hun gelijkenis aan Christus niet toerekenen, is er de noodzaak ze daartoe nu aan te sporen.

Waarheid wordt toegeëigend door geloof, maar we zijn niet dood voor de zonde en levend voor God door toe-eigening. De doop in Christus Jezus, met alles wat zo'n eenheid met zich mee brengt, wordt niet veroorzaakt door toerekening; het is waar buiten onze kennis of toerekening om. Zulke kennis en toerekening zijn echter wel voorwaarden voor praktische verlossing.

Dit vers beantwoordt de volgende vragen: Wie worden aangespoord? *U*, de heiligen. Waartoe worden ze aangespoord? Rekening te houden met iets. Waarmee moeten ze rekening houden? Dat ze dood zijn voor de zonde en levend voor God. In hoeverre is de gelijkenis tussen Christus en Zijn leden waar? "Ook voor u!" Wat maakt deze gelijkenis de hunne? Zij zijn in Christus. Wat is de praktische waarde hiervan? Het is een voorwaarde om in de nieuwheid van leven te wandelen, het lichaam der zonde traag te maken, naar de vrijheid van de slavernij van de zonde. Er is ook de waarde van de omzetting door bezetting door God, in plaats van de bezetting door zonde. Dit is de eerste formule voor levensheiliging.

U, heiligen in Christus Jezus, moeten uzelf dood houden voor de zonde, zoals Paulus dat deed toen hij zei: "Ik ben tezamen gekruisigd met Christus." Deze kruisiging is niet iets dat Paulus had verworven; iedere heilige wordt geboden hetzelfde van zichzelf te zeggen.

Het misverstaan van zulke uitspraken heeft mensen vaak gebracht tot nadelig denken over zichzelf als Gods schepselen. Er is een "u" dat iets van uzelf moet toerekenen. Er is een individuele persoonlijkheid die God schiep en die Hij redt; er is ook een "zelf" dat Hij kruisigde en dat Hij zal vernietigen. Zulk een onderscheid heeft zo z'n problemen en kan gemakkelijk leiden tot nutteloos gespeculeer en foute redematies; toch is het noodzakelijk voor een herkenning van de partijen bij het conflict in hoofdstuk zeven. Wanneer Paulus zegt: "Ik ben gekruisigd," dan identificeert hij het "Ik" kennelijk met de gekruisigde oude mensheid. Hij poogde zeker niet te zeggen dat hij niet dezelfde persoon was die hij altijd was geweest, net zo min als Erasmus aan twee verschillende individuen dacht toe hij zei: "Paulus leeft, Saulus van Tarsus is dood." Het "Ik" van de persoonlijkheid bleef, terwijl de "Ik" van het "zelf" werd gekruisigd. Als we onszelf en anderen willen respecteren als Gods schepselen, als we, zoals geboden, alle mensen eren, dan moet de mensheid op z'n minst respectabel en eerbaar zijn. God behandelt de mensheid als Zijn beeld. Jezus Christus toonde groot respect en achting voor de individuen waarmee Hij omging. Een juist zelfrespect is gebaseerd op het feit dat God de mens heeft geschapen, en dat feit, meer nog dan de incidentele zaken die mensen van elkaar onderscheiden, is wat ieder mens eerbaar maakt.

Er is de "Ik" van de individuele persoonlijkheid die God maakte, die Hij redt en die voortgaat door alle omstandigheden van leven. Dan is er de "Ik" van "zelf", de kwaadaardige erfenis en ontwikkeling van raciale zonde, die God heeft gekruisigd en volkomen zal doen verdwijnen. De "Ik" van de persoonlijkheid onderscheidt iemand van alle anderen: de "Ik" van "zelf" probeert iemand boven alle anderen te verheffen en ze dienstbaar te maken aan zijn zelfzucht. Zonder persoonlijkheid zou "Ik" niet een mens zijn die gemaakt is naar het beeld van God. Zonder de zelfzucht die "zelf" centraal stelt zou "Ik" zijn als Jezus Christus. God en "Ik" kunnen in perfecte harmonie zijn als "zelf" weg gedaan kan worden, maar God en "zelf" kunnen nooit ophouden met de vijandigheden. Zelf-minachting over onze God-gemaakte persoonlijkheid is een misdaad en onrecht, want het berooft de Schepper van de heerlijkheid die Hem toekomt en het kleineert de mens en stelt hem in een verkeerd daglicht. Minachting voor het schepsel komt overeen met het geloof dat God het zal vernietigen of eindeloos zal kwellen; maar het komt in het geheel niet overeen met het milde mededogen dat Hij heeft voor Zijn maaksel - "de zielen [ademende dingen] die Ik heb gemaakt"(Jes.57:16). Er is iets in ieder mens wat door God wordt geëerd, gewaardeerd en verlost, en er is iets in iedere heilige wat door God is gekruisigd en wat Hij zal uitwissen; het verdient de minachting van zowel God als de mens. Het is onze oude mensheid, ons *ego* dat werd gekruisigd, de zonde waaraan we ons dood rekenen.

Verstandelijk verstaan van de feiten uit 6:2-10 moet vooraf gaan aan toerekenen. De negatieve en positieve zijden van onze verlossing van zonde moeten onderwerp zijn van onze voordurende toerekening. Dood voor de zonde en levend voor God, beide zijn voor ons waar omdat we in Christus Jezus zijn. Het bijvoeglijk naamwoord *dood* beschrijft onze huidige en permanente relatie met de zonde; we zijn dood voor de zonde omdat we tezamen gestorven zijn met Christus en hoewel we tezamen leven met Hem leven, blijven we dood voor de zonde. We zijn *levend* voor God. De werkwoordsvorm is de tegenwoordige tijd en

de actie is onvolledig: we zullen voortgaan te leven voor God zolang Christus leeft voor God.

Zo zijn we dubbel zeker; de positieve zijde van onze verlossing is het goddelijk getuigenis dat we buiten de veroordeling van de zonde zijn en dat we niet beschuldigd kunnen worden. David bad: "*Ga niet in het gericht met uw knecht, want niemand die leeft, is voor U rechtvaardig.*" (Psalm 143:2). Dat is een ware belijdenis, maar in Christus staan we voor God en is er geen veroordeling, omdat we gerechtvaardigd zijn van zonde. Hoe zouden we voor God kunnen staan als we niet door geloof Gods rechtvaardigheid hadden ontvangen en rechtvaardiging van zonde door de dood aan het kruis? De dood scheidt ons van de zonde die ons nu niet meer kan scheiden van God, want we zijn levend voor God, onze Rechtvaardiger van zonde. Het soort leven dat we hebben wordt bepaald door de soort dood die we stierven; beide hebben een verwijzing naar de veroordeling van raciale zonde en de rechtvaardiging daarvan.

Toerekenen is een geestelijke activiteit van geloof. Het woord werd vaak gebruikt in deze brief; God rekt geloof toe als rechtvaardigheid (4:3,6,8,9,10,11,22,23,24). Net zoals we er op rekenen dat de mensheid gerechtvaardigd wordt door geloof, zo moeten wij ons dood rekenen aan de zonde en levend voor God, in Christus Jezus (3:28). Tenzij ze onwetend zijn over dit deel van het evangelie, moeten gelovigen zich met dit toerekenen bezig houden. *Rekent u toe*, is een gebiedende oproep voor een voortdurende berekening van geloof, en dit wordt nodig gemaakt door de feitelijke aanwezigheid van de zonde waarvan we gerechtvaardigd zijn. Toerekening, net als geloof, komt door het horen van goede berichten, daarom zou het deel dat nu voor ons ligt het voortdurend onderwerp moeten zijn van onze studie, aangezien vergeetachtigheid van deze feiten zou leiden tot twijfel en daaruit voortkomend verlies van zekerheid en gewetensvrede. In plaats van het opgeroepen worden tot het volbrengen van het onmogelijke, doet het evangelie een beroep op ons te geloven wat de kracht van God in ons heeft volbracht. Ons wordt niet gezegd te sterven aan de zonde; toerekening doet ons de ogen op Christus wenden en houdt ons bezig met Zijn kruis en Zijn overwinning en de zegen van onze eenheid met Hem.

God is waar en Hij spreekt met precisie. Zouden gelovigen met dezelfde precisie hebben geluisterd, dan zouden ze aan vele vergissingen zijn ontsnapt. De dood van Christus wiste de zonde niet uit. Indien de zonde zou zijn uitgewist, dan zouden we ons er niet dood voor moeten houden; het zou een voortdurende realisatie zijn in onze dagelijkse ervaring. De afwezigheid van kwade gedachten en neigingen, spontaan geloof en alle goedheid zou aan allen getuigen dat de zonde verdwenen zou zijn. De zonde als dood te rekenen is een fout en produceert foutieve belijdenissen van zondeloosheid en de kwaden van zelf-misleiding en zelf-voldaanheid. De aanwezigheid van de zonde kan alleen door een letterlijke dood verwijderd worden. De verandering die aangebracht wordt in hen die in leven zullen zijn bij de (weder-)komst van Christus is noodzakelijk, juist omdat de zonde in ons woont! Verval en sterfelijkheid zijn de gevolgen en bewijzen van aanwezige zonde, en deze kunnen geen deel hebben aan het koninkrijk van God. Zonde zal alleen uitgeroeid worden wanneer we

sterfelijkheid voor onsterfelijkheid hebben omgeruild(1Kor. 15:50-54).

Wanneer God zegt *toerekenen*, dan zouden wij dat niet door *verwezenlijken* moeten vervangen, of wandel of worsteling. Deze redding is objectief; ze werd bereikt buiten ons om en in Christus Jezus. Daarom moeten we niet naar binnen zien. De feiten zijn niet vergelijkbaar met onze ervaringen, hoewel ze wel een ervaring mogelijk maken. We zullen falen te verstaan wat God heeft gedaan, als we proberen het te brengen op het niveau van ervaring, want niemand kan de kruisiging van zijn oude mensheid ervaren, zijn dood en zijn rechtvaardiging van zonde. We mogen geen ander woord voor toerekenen inzetten, zoals wandel of worsteling. Rechtvaardiging van zonde is niet de onze omdat we zouden wandelen in overeenstemming met de geest, maar, tegengesteld zelfs, het is een voorwaarde om zo te kunnen wandelen. Ook ben ik niet dood voor de zonde wanneer ik overwinnaar ben in een worsteling met de verleiding tot zonde; zonde en dood regeerden en ik werd niet verlost door vechten, maar door sterven. Christus bevocht niet de zonde aan het kruis! Hij aanvaardde de doem van de zonde en stierf er aan! We zullen de exacte waarheid krijgen wanneer we nauwkeurig zien op wat er met Christus gebeurde en dan ons *ook zo* rekenen.

Dit toerekenen is alleen mogelijk wanneer we weten dat de heilige zelf *in Christus Jezus* is en al zijn redding daar vindt. Omdat de zegswijze *in Christus Jezus* alleen door Paulus wordt gebruikt lijkt ze de positie te beschrijven van hen die leden zijn van het lichaam van Christus, tegengesteld aan de heiligen uit de Besnijdenis. Van hen wordt nooit gezegd dat ze in Christus Jezus zijn. *Jezus Christus* is de titel die verklaart dat de historische Jezus de Christus is, terwijl het gebruik van *Christus Jezus* Zijn officiële positie en hoofdschap lijkt aan te geven. Dit gebruik relateert vaak aan de verzezen en verheerlijkte Christus als de Ene in Wie de gelovige is gedoopt en in Wie hij zijn plaats vindt als heilige. Zij die in slaap gevallen zijn worden "de doden in Christus" genoemd, maar er zijn geen doden in Christus Jezus; zij worden gezien als levend voor God. "Zij die in Christus Jezus zijn," zijn zij die in Hem zijn gedoopt. Het "geen veroordeling" betekent niet dat zij de ontvangers zijn van de rechtvaardigheid van God door geloof, maar dat zij in Christus Jezus, zoals Hij, bevrijd zijn van de veroordeling door de zonde. In Hem is er niets van onze zonde en dood, maar het geheel van onze redding. De delen van deze redding worden in deze brief stapsgewijs voor ons neergezet. Zij die in Christus Jezus zijn krijgen alles wat in Hem is, zoals verlossing, rechtvaardigheid, heiliging, wijsheid, de genade van God, de zegeningen van Abraham, zoonerschap en eonisch leven.

Paulus spreekt soms over zijn gedrag als zijnde in Christus Jezus, als zijn wegen, zijn roemen, het geloof en liefde voor de heiligen. De zegswijze lijkt ook alle onderscheiden waarheden in zich samen te vatten van het evangelie van de Onbesnedenen. Wanneer de rijkdom van de betekenis van deze frase wordt ingezien, dan wordt iedere maal dat ze wordt gelezen de nadruk gelegd op de allesoverstijgende genade die Paulus onthult. Dat zo zijnde is het een groot verlies dat de populaire vertalingen *door Jezus Christus* vertalen[de schrijver gaat hier uit van de Engelstalige King James vertaling. De Nederlandse Staten- en NBG vertalingen hebben het correct; WJ]. *In Christus Jezus* is rijker in betekenis, hoewel beperkter in gezichtsveld, dan *in Christus*. Het laatste wordt soms

omschreven als een relatie met Christus van hen die nooit in het lichaam van Christus kunnen zijn. *In Christus* zullen allen levend gemaakt worden, maar niet iedereen is uitverkoren en gedoopt in *Christus Jezus*. *In Christus Jezus* heeft niet de inclusieve betekenis die vastligt in de titel *de laatste Adam*; ze omvat alle uitverkoren leden van het lichaam van Christus, terwijl de laatste Adam allen omvat die uit de eerste Adam zijn voortgekomen. Christus is de laatste Adam van de oude mensheid en de enige Adam van de nieuwe. Te zeggen, zoals sommigen dat deden, dat Christus "de laatste Adam is van de nieuwe schepping," leidt ons naar de vraag wie dan wel de eerste Adam van de nieuwe schepping is, want een laatste houdt ook een eerste in!

Het geheel van het evangelie van verlossing van inwonende zonde is nog niet gegeven. We hebben gepoogd, ter wille van de helderheid, waarheid die vreemd is aan de onderhavige Schrift weg te laten.

Uit dit deel(6:1-11) komen drie feiten naar boven:

- het inclusieve feit dat we in Christus Jezus zijn
- dat we gerechtvaardigd zijn van zonde
- dat we geheiligd zijn voor God

In onze drang om een praktische verlossing te vinden van de macht van de ingeteelde zonde, kunnen we falen de grote waarde van wat God heeft gedaan om ons voor Hemzelf te heiligen te herkennen. Hij heeft ons in een positie gezet waar herkende zonde geen barrière is voor omgang met Hem en in ons noch vervreemding noch vrees voortbrengt. Er is een compleetheid en doelmatigheid over onze dood aan de zonde en leven voor God die het bereikte markeert als volledig het Zijne. Als het ook maar op enige wijze afhing van ons geloof of onze gehoorzaamheid, dan zou de verlossing wankelend en imperfect zijn. Wat ook onze talenten zijn (of het gebrek daaraan), dat wat God bewerkt heeft zal blijven.

Zo zeker als God ons heeft weggehaald bij de veroordeling die over onze zonde zou moeten komen, zo zeker zal Hij de zonde zelf vernietigen. Maar in de tussentijd zijn drie dingen van praktische waarde mogelijk gemaakt - een wandel in de nieuwheid des levens, het lichaam der zonde kan nu machteloos worden, en we hoeven niet langer als slaaf van de zonde te leven. Nieuwheid des levens vloeit van Christus Jezus naar hen die in Hem zijn, en dit maakt een wandel naar de geest mogelijk. Hoewel voor eenheid met Christus niet een juiste wandel noodzakelijk is, is voor een juiste wandel wel die onontbeerlijke eenheid met Hem nodig. We werden destijds met Christus gekruisigd, opdat het lichaam der zonde machteloos zou worden. Aangezien we gekruisigd zijn en van zonde gerechtvaardigd, zijn onze lichamen voor God aanvaardbaar; ze zijn leden van Christus geworden en kunnen voorgesteld worden als gereedschappen van rechtvaardigheid voor God en zo worden ze machteloos als gereedschappen van de zonde. God aanvaardt het dienstbetoon van hen die, onder de genade zijnde, bevrijd zijn van de slavernij van de zonde. De zonde kan ons niet langer met veroordeling dreigen; de dood die we sterven zal ons alleen maar van haar aanwezigheid verlossen, aangezien haar regering al is beëindigd en we nu aan

God toebehoren.

Boven dit uit zal het toerekenen van geloof ons doen bezighouden met God en onze plaats in Christus Jezus. Naar mate waarin wij ons bezighouden met God en Zijn reddingskracht, zijn we bevrijd van het bezig zijn met zonde. Een mens kan niet tegelijkertijd in tegengestelde richtingen kijken; terwijl hij zichzelf actief levend voor God rekent, is hij in de praktijk dood aan de zonde. Zulk een bezig zijn met God en Zijn reddende activiteit aan het kruis en het graf van Christus onderwijst ons over de zondigheid van zonde, haar weerzinwekkendheid en onze blijdschap over de verlossing uit haar machtsgebied. Het verbiedt ons te stoeien met zonde en voorkomt nutteloze inspanningen ze te bestrijden en ze uit te roeien. Zekerheid groeit en daarmee liefde; wanneer we richting God zien, dan volgt het hart het oog en worden we in liefdevolle gemeenschap met Hem en Zijn methoden gebracht.

Het antwoord aan de tegenwerper is nu volledig. Er is vooruitgelopen op de leer van de brief over heiliging, dienstbetoon, leven en wandel, wat allemaal een verpulverende weerlegging van zowel het wettiscisme als het antinomianisme is. God liet aan het kruis zien dat Hij de zonde geen millimeter de ruimte zal geven, hoewel Hij wel de zondaar zal redden. Hij zal laten zien dat het loon van de zonde de dood van de slaaf van de zonde is, en dat redding uit de macht van de zonde, de praktijk van de zonde en de aanwezigheid van de zonde, de voorzorgsmaatregel van Zijn evangelie is.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 22

door G.L. Rogers

Subjectieve heiligheid Romeinen 6:12-14

Heiliging is een thema dat altijd een intense belangstelling oproept in het hart van een heilige. Ondanks de meest diverse en foutieve leringen over dit onderwerp, is het nog steeds het overheersende verlangen van heiligen om waarlijk geheiligd te zijn voor God. Sommigen van hen die geregeerd worden door de instincten van het nieuwe leven in Christus hebben het vaak juist over hun toewijding aan God, ook al is het verstaan van het evangelie van hun heiliging vaak niet helemaal correct. Maar aangezien het evangelie Gods kracht is voor redding, moet iedere misvatting er over of ontoereikende presentatie er van leiden tot een bepaald verlies. Dit verklaart mogelijk de verwarring, de verslagenheid en de ontmoediging van velen die naar het beste verlangen dat God hen te geven heeft, en het verklaart zeker de vreemde vaagheden van veel wat heiligingsleer wordt genoemd.

Als het woord *heiligheid*, daar waar het door predikanten en leraren wordt gebruikt, altijd precies betekende wat het betekent als het door geïnspireerde schrijvers wordt gebruikt, dan zou er een grote vooruitgang in het verstaan van het evangelie uit voortkomen. Het betaamt ons dan ons in te spannen om al Gods termen zo veel mogelijk in dezelfde betekenis te gebruiken zoals Hij dat doet. Heiliging is het overheersende thema in het zesde en achtste hoofdstuk van Romeinen, hoewel de woorden heilig, heiligen, heiligheid niet vaak worden gebruikt. Een heilige is een afgezonderd persoon en deze brief is alleen aan heiligen geadresseerd. Voordat we ons onmiddellijk gaan bezighouden met de tekst, zouden we moeten proberen te ontdekken hoe deze woorden elders in de Schrift worden gebruikt.

De betekenis van deze woorden kan niet gevonden worden door te verwijzen naar woordenboeken, want de samenstellers daarvan proberen de betekenissen op te schrijven zoals die tegenwoordig gebruikt worden. Als het theologisch gebruik verkeerd is, dan probeert de lexicograaf het niet te corrigeren. Jammer genoeg kunnen theologen een betekenis aanvaarden voor een woord uit de Schrift en dan hun veronderstelling verklaren. Indien de veronderstelde betekenis fout is, dan is logischerwijze ook de verklaring fout! Theologen zijn het verre van eens over hun definities van heiligheid in God en in de mens. Het overheersende idee wordt in de Standard Dictionary als volgt gegeven:

1. De staat of kwaliteit van heilig zijn.
2. Volledigheid van morele en geestelijke reinheid, perfectie en integriteit; absolute morele reinheid; perfecte heiligheid: alleen bij God.
3. Perfecte overeenstemming in doel en karakter van de morele wet; morele reinheid en perfectie; godsvrucht: wordt van de mens gezegd.

4. De staat van iets dat geheiligd of toegewijd aan God is of aan Zijn aanbidding.

De vierde definitie is waar, de tweede en derde vertegenwoordigen foutieve veronderstellingen van heiligheid.

De voorstelling van heiligheid als "morele en geestelijke reinheid of perfectie," is verantwoordelijk voor de heersende gedachte dat een gelovige pas een heilige is nadat hij verheerlijkt is. De heiligen in Rome zijn zij die overleden zijn, opgebaard en dan, als kan worden aangetoond dat door hun tussenkomst wonderen zijn gebeurd, kunnen ze heilig verklaard worden of als heiligen worden beschouwd. Hoewel Paulus en de andere geïnspireerde schrijvers *alle* gelovigen als heilige aanschreven, is de meerderheid van deze terughoudend deze term als een ware beschrijving van henzelf te aanvaarden. Ze zeggen: "Ik ben geen heilige," waar God zegt dat ze het wel zijn. Wat ze bedoelen is dat ze niet kunnen stellen dat ze "morele en geestelijke reinheid en perfectie" bezitten. Maar wat God bedoelt is dat zij door Hem opgeëist zijn en geheiligd zijn in Christus Jezus. Voor God is de onveranderlijke naam van iedere gelovige: "heilige," en gelovigen worden in deze brief acht maal zo genoemd (1:7; 8:27; 12:13; 15:25,26,31; 16:2,15). Deze naam wordt aan allen gegeven, ongeacht het niveau van hun geloof of de reinheid en waardigheid van hun karakter.

Heiligheid in de mens is een relatie met God en niet een morele of geestelijke kwaliteit. Een heilige is iemand die door God afgezonderd is voor Zijn gebruik. Omdat het waar is dat wat ook voor God is afgezonderd, hetzij in een rituele of in een praktische manier, gewoonlijk ook afgezonderd is van alles dat niet van God is of tegengesteld aan Hem is, heeft heiligheid scheiding van zonde tot gevolg. Daarom is het dat het woord heiligheid in het gewone gebruik een morele betekenis heeft gekregen. In de populaire opvatting en definitie zijn gevolg en oorzaak omgedraaid. In de Schrift betekent het werkwoord "heiligen" de toewijding van een persoon of zaak aan God, en heiligheid is het gevolg van die daad, zonder dat de gedachte aan verandering van morele kwaliteit noodzakelijkerwijze aanwezig is. Zo geeft de Schrift vaak het predikaat heiligheid aan dat wat geen morele kwaliteit kan hebben en zelfs aan hen die ongelovig en immoreel zijn! *Heiligen is dan ook niet het reinigen van zonde, maar iets of iemand toewijden aan God.*

Het is nodig dat we de algemene leer van de Schrift onderzoeken, zodat we kunnen verstaan wat heiligheid betekent en we onze tekst in dat licht mogen bezien. Wanneer we een paar voorbeeldpassages citeren uit de meer dan duizend die over heiligheid in de Schrift zijn, dan vragen we onze lezers iedere genoemde passage te bestuderen. Exodus, Leviticus en Numeri zijn boeken die meer dan andere absoluut de betekenis van heiligheid onthullen, en dit komt omdat in hen God de verlossing en heiliging van een volk voor Zichzelf heeft opgeschreven. Hij leert een heilige natie de fundamentele feiten van heiligheid. Het eerste voorbeeld is de heiliging van de eerstgeboren mannen, zowel van mens als dier.

Heilig Mij alle eerstgeborenen, die onder de Israëlieten het eerst uit een moederschoot voortkomen, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom.

...dan zult gij al wat het eerst uit de moederschoot voortkomt, de Here wijden; ook van elke eerste worp van het vee dat gij hebt, zullen de mannelijke dieren voor de Here zijn.

(Ex.13:2,12,15; 22:29; Deut.15:19; Luke 2:23).

Wat God opeist is heilig en Hij eist de mens en zijn bezittingen op op grond van verlossing. Later werden, in plaats van alle eerstgeborenen, de Levieten genomen als een geheiligde stam(Num.3:12,13; 8:16-18). Israël werd afgescheiden van tussen alle volken, om "een heilig volk" te zijn. Gedurende de tijd dat ze "niet Mijn volk" is, is het overschot van Israël het heilige volk(Exodus 19:5,6; Lev.20:26; Hos 1:10-2:1; 1 Petr. 2:9-12; Matt.21:43). Deze voorwerpen hadden geen morele kwaliteiten; ze waren heilig omdat ze voor God apart waren gezet.

De grond rond het brandende bosje en de berg Sinai werd geheiligd door Gods aanwezigheid(Ex.3:5; 19:23). De Tabernakel en alle zaken daarin waren een heiligdom, met daarin het Heilige en Heilige der Heiligen. Ook het altaar was allerheiligst en wie het aanraakte was heilig(Exodus 25:8; 29:37; 30:29,32; Lev.6:18; Matt.23:16-22). Deze voorwerpen hadden geen morele kwaliteiten, ze waren heilig omdat ze door God apart gezet waren.

De vuurpannen van Korach's gezelschap, mannen die zondigden ten koste van hun leven, moesten tot geslagen platen worden gemaakt als overtrek voor het altaar, "want zij hebben ze voor het aangezicht des Heren gebracht, zodat deze geheiligd zijn;"(Num.16:3,38). Een andere passage die spreekt over dingen die nu niet bepaald puur of moreel heilig zijn is Deuteronomium 22:9. De vertalers hebben getwijfeld om dit letterlijk te vertalen: "U zult uw wijngaard niet met twee soorten zaad inzaaien, opdat niet alle vrucht[dus niet alleen de tiende] geheiligd zal worden.". De Revised Version vertaalt met "verbeurd rake" en zet in de marge dan "toegewijd," waar de King James zegt "bezoedeld". We kunnen dit ook vergelijken met bijvoorbeeld de vernietigers van Babylon, van wie wordt gezegd dat ze geheiligd zijn omdat ze gekozen instrumenten zijn van goddelijke wraak(Jes. 13:3; Jer.51:27,28). In de dag van Jehovah zullen de schaduwen van de paarden en iedere pot in Jeruzalem heilig zijn voor de Heer der heren, omdat iedere dienst, zelfs de minste, geleverd zal worden aan Jehovah(Zach.14:20,21).

In de Hebreeuwse geschriften wordt heiligheid in een groot aantal gevallen toegekend aan levenloze en redeloze voorwerpen die geen morele kwaliteiten hebben. Ze zijn heilig omdat ze in relatie staan met God, als Zijn bezit. Doorheen heel de Schrift heerst dit rituele begrip. Deze objectieve heiligheid wordt toegekend buitenom enige wezenlijke of subjectieve verandering in dat wat geheiligd wordt. Wanneer intelligente wezens, die al heilig zijn gemaakt door Gods eis, zichzelf aan God presenteren voor Zijn exclusief gebruik, dan zijn ze subjectief heilig. Heiligheid heeft zo twee aspecten: er is een heiligheid die gelovigen hebben in Christus Jezus, die ze tot heiligen of heilige personen maakt, en er is een heiligheid die voortkomt uit de persoonlijke presentatie van zichzelf aan God, in antwoord op Zijn opeisen. Dit laatste kan subjectieve heiligheid

genoemd worden.

Het perfecte en finale voorbeeld van zowel objectieve- als subjectieve heiligheid kunnen we zien in Jezus Christus, de Heilige van God. De Vader heiligde Hem en Hij heiligde Zichzelf voor de vervulling van een goddelijk doel; er kon in het geval van Christus geen gedachte zijn aan reiniging van zonde. Objectief gesproken werd Hij, Die voorheen bestond in de vorm van God, geheiligd door Zijn Vader en in deze wereld gezonden (Joh. 10:36). Vóór Zijn vleeswording kondigde Gabriël de voortbrenging van iets heiligs aan. Het onzijdig geslacht kondigde op juiste wijze het heilig embryo aan (Luc. 1:35). Subjectief gezien werd Hij, volgens een geest van heiligheid (Rom. 1:4), van allen onderscheiden als Zoon van God, een geest van onbeperkte en uiterste toewijding aan God. Wat ooit over heiligheid als type werd gegeven in de heilige voorwerpen en personen van de Mozaïsche wetgeving, vond verwerkelijking en volmaking in Hem. Hij was de Inhuldiger en Perfectioneerder van heiligheid, net zoals Hij dat was met geloof. Daarom zei Hij: "Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid." (Joh. 17:19). In Zijn dagelijkse toewijding aan God heiligde Hij Zichzelf, maar reinigde Hij Zichzelf niet van zonde. Zijn heiliging is de bron van de onze.

Daar Hij de Heilige van God was, verwachten we in Hem iemand te zien Die, als de Zijne, in een bijzondere relatie staat met God, en als iemand Die alleen leeft om de wil van God te doen. Hij stelt ons niet teleur, want "Christus is van God," "het Hoofd van Christus is God" (1Kor. 3:23; 11:3), en "Mijn spijze is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen" (Luc. 2:49; Joh. 4:34; 5:30; 17:4). Hij was het ene leven, geleefd in vlees en bloed, waarvan God het enige doel, het enige perfecte voorbeeld van subjectieve heiligheid.

De frase "heiliging van zonde," zo vaak gehoord in hedendaagse predikatie, is nergens in de Schrift te vinden. Als afscheiding van zonde de hoofdbetekenis zou zijn van heiliging, dan zou het onmogelijk zijn voorwerpen te heiligen die zonder enige morele kwaliteit zijn, of te begrijpen hoe een ongelovige echtgenoot of echtgenote geheiligd is dankzij het huwelijk met een heilige, of waarom hun onbekeerde kinderen heilig zijn. Dit zijn verdere voorbeelden van heiligheid zonder redding. Voor zover dit het huwelijk aangaat omvat de heiliging van de een ook die van de ander, omdat man en vrouw deel uitmaken van elkaar. Van de gelovige echtgenote of echtgenoot wordt verwacht dat hij of zij de ongelovige partner als een heilig voorwerp beschouwd en behandeld, anders zou zijn of haar leven noodzakelijkerwijze verdeeld worden tussen heilig en werelds, en tussen tegengestelde loyaliteiten. Zo'n deling zou tegengesteld zijn aan de betekenis van heiligheid, dat de gedachte aan heelheid omvat.

Onzekerheid over wat heiligheid inhoudt in God, neigt er naar de zeer duidelijke leer van de Schrift over wat heiligheid in Zijn schepselen is, te verduisteren. Vreemd genoeg is er geen algemeen aanvaardde definitie van Gods heiligheid, en ook de Schrift definieert Zijn heiligheid niet. Ze wordt op verschillende manieren beschreven, zoals: "Gods zelf-bevestigende reinheid;" " heiligheid is reinheid die zichzelf wil;" "heiligheid is het samenstel van de goddelijke perfecties;" "heiligheid is Gods zelf-liefde;" "heiligheid is manifestatie van liefde;"

enzovoorts....

Zulke problemen zijn er niet over rechtvaardigheid en liefde; ze zijn hetzelfde in God en mens. En als Gods heiligheid Zijn reinheid is, of liefde, of rechtvaardigheid, of volmaaktheid van morele uitmuntendheid, of zelf-liefde, dan zou het ook hetzelfde moeten zijn in de mens. Maar we zagen al dat dit niet het geval is. Als we het hebben over de heiligheid van God kan dat niet een radicaal andere betekenis hebben dan die ze heeft doorheen de gehele Schrift waar die toegekend wordt aan de mens en aan verschillende levenloze en niet-morele voorwerpen. Als God zegt: "Weest heilig, want Ik ben heilig," moet Hij bedoelen dat heiligheid in de heiligen overeenkomt met iets in Hem Zelf. Als Hij bedoelt te zeggen: "Jullie moeten een volmaaktheid van morele en geestelijke reinheid, perfectie en integriteit hebben, omdat Ik ze heb," dan kan het woord *heilige* niet echt gelovigen beschrijven in dit leven. We zullen inderdaad omgevormd worden naar het beeld van Gods Zoon, maar de heiligheid van de Zoon bestond niet uit Zijn morele perfectie en integriteit, maar in Zijn absolute toewijding van de wil en het werk van Zijn Vader. Heiligheid is iets dat God in dit leven nadrukkelijk vereist van Zijn volk, en het komt overeen met de heiligheid die Zijn volk, zonder falen, in hun God vindt.

Heiligheid wordt onderscheiden van andere kwaliteiten die kenmerken zijn van hen die heilig zijn. Jezus Christus is "de Heilige en de Rechtvaardige"(Hand. 3:14); "de Heilige en Ware"(Openb.6:10); heiligen moeten "heilig en vlekkeloos" zijn(Ex.30:35). Zo kan wat heilig is ook rechtvaardig, waar, vlekkeloos en rein zijn. Deze kwaliteiten zijn niet heiligheid, maar gewoonlijk diens metgezellen. Een heilige plaats kan vervuild zijn, maar ze is toch heilig; hoewel God Zelf zegt, "Ik ben onder hen bezoedeld," is Hij toch de Heilige van Israël. Het woord goddeloos is de ware tegenhanger van het woord heilig, en is, net als heilig, bedorven door misbruik. Waar de vertalers van de King James Version het woord "profane"(goddeloos) gebruikten, hebben de Revisers het vervangen door het woord "common"(gewoon). Een goddeloos persoon of plaats is er een die niet door God is geheiligd. Zoals de vuile staat tegenover de schone, zo staat de goddeloze tegenover de heilige. " En zij zullen mijn volk het onderscheid leren tussen heilig en niet heilig en het onderscheid doen kennen tussen onrein en rein"(Ezek.44:23; 22:26; 42:20; 48:15; Lev.10:10; 1 Sam.21:4).

Heiligheid is dan ook niet reinheid, morele perfectie, gerechtigheid of liefde. Het komt voort uit, in antwoord op Zijn eis, iets aan God presenteren. Als scheiding van zonde het gevolg is van zo'n wijding aan God, dan moeten we het gevolg niet verwarren met de oorzaak. Als morele en geestelijke perfectie en afkering van zonde het gevolg is van heiliging, dan is het net zo dwaas als fout om deze gevolgen te verwarren met de heiligheid die er de oorzaak van is. Wat moet het een grote vergissing zijn die de mens de heiligheid van God anders laat zien dan ze is! Een soortgelijke en wijd verspreide fout is de bewering: "de dood is scheiding," omdat ze scheidt; opnieuw wordt de oorzaak vervangen door het gevolg. Dit soort redeneren zou kunnen bewijzen dat dood en heiligheid hetzelfde zijn, omdat het verklaart dat beide scheiding brengen.

God onderwees Israël door middel van aanschouwelijk onderwijs en betekenisvolle rituelen. Voordat Hij zei: "Ik ben heilig," bereidde Hij Israël voor

om de betekenis van heiligheid te begrijpen. Hij zette voor hen vele voorwerpen neer die Hij heilig noemde, en legde uit dat ze heilig waren *omdat ze van Hem waren*. Zodat, wanneer een persoon, ding of dag heilig was verklaard, Israël het zag als verbonden met God, doordat het Zijn heilig bezit was. De Israëlieten wisten dat ze bestemd, ja zelfs geroepen waren, om een heilig volk te zijn: "dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn" (Ex. 19:5,6; Deut. 14: 21;26:19). Ze wisten dat Gods eis de eerstgeborene heiligde, het heiligdom en de sabbat (Gen. 2:3; Ex. 20:8-11).

De Tabernakel, het priesterschap, de offers behoorden aan God, omdat Hij ze voor Zichzelf had geheiligd. Wat betekende het dan toen Hij tegen hen zei: "Ik ben heilig?" Zouden ze dat gevolg niet kunnen trekken, aangezien ze heilig waren omdat ze Gods volk waren? God moest heilig zijn omdat Hij de God van het volk was. Als heiligheid een relatie is, meer dan een morele en geestelijke kwaliteit, mag dan Gods heiligheid niet een relatie zijn met Zijn schepselen en in het bijzonder met hen die met Hem verbonden zijn als Zijn uitverkoren volk?

De eerste maal dat een woord of frase in de Schrift voorkomt, geeft ze soms een aanwijzing voor de betekenis ervan. De eerst keer dat God verklaart dat Hij heilig is, is te vinden in Leviticus 11:44,45, en het is zeer verhelderend.

Want Ik ben de Here [Jehovah/IEUE;WJ], uw God; heiligt u en weest heilig, want Ik ben heilig;

We vinden in dit vers, en in iedere andere passage waar God zegt "Ik ben heilig," drie dingen. Ten eerst: de naam Jehovah [IEUE;WJ] komt voor [zie de Hebreeuwse teksten; WJ]; dan "Ik ben uw God"; en dan zegt God dat Zijn heiligheid de reden is waarom Israël heilig zou moeten zijn. Let er op dat het zinsdeel "Ik ben Jehovah, uw God" overeenkomt met "want Ik ben heilig," net als "heiligt u" overeenkomt met "weest heilig." God is de Heilige van Israël omdat Hij Israël's God is. Verder is Hij Jehovah, een naam die spreekt van de bijzondere band die Hij heeft gemaakt tussen Zichzelf en Zijn uitverkoren volk. Israël spreekt van "mijn God," "onze God," maar nooit van "mijn Jehovah." Op zich, zonder het bezittelijk voornaamwoord, spreekt de naam van een verbondsrelatie. Toen God Israël voor Zichzelf verlost en heiligde, maakte Hij Zijn naam Jehovah [eigenlijk IEUE;WJ] bekend. Hij zei:

Voorts sprak God tot Mozes en zeide tot hem: Ik ben de Here.

3 Ik ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God de Almachtige [El Shaddai; WJ], maar met mijn naam Here {Jehovah/IEUE;WJ} ben Ik hun niet bekend geweest.

(Ex. 6:2)

Ze gebruikten de naam, maar God had tot dat moment niet de verlossing van het volk bewerkt door wie Hij de betekenis van die naam bekend zou maken:

Ik ben de Here, Ik zal u onder de dwangarbeid der Egyptenaren uitleiden, u redden van hun slavernij en u verlossen....

Ik zal Mij u tot een volk aannemen en Ik zal u tot een God zijn, opdat gij weet, dat Ik, de Here, uw God, het ben.

(Ex. 2:6, 8)

"Want Ik ben de Here, die u uit het land Egypte heb doen trekken, om u tot een God te zijn; weest heilig, want Ik ben heilig" (Lev. 11:45).

Let nogmaals op de overeenkomst en ook dat het doel van de verlossing is dat Hij hun God kan zijn. Is het niet opvallend dat in iedere passage waarin God Zijn heiligheid uitspreekt, er een verbinding zit met de verklaring dat Hij Jehovah is, hun God (Lev. 19:2; 20:24,26; 21:6,8; 22:32,33)? Toen Habakuk riep: "Oh Jehovah mijn God, mijn Heilige," bracht de naam de verzekering "wij zullen niet sterven" (Hab. 1:12; 2:4). Jehovah was de Heilige van Israël, maar Hij was niet de Heilige van enig ander volk! Het misverstaan van dit feit heeft er toe geleid dat de onwetenden met Israël's idee van God spotten, als ware Hij een stammengod. Israël wist heel wel dat hun God de Schepper was van het universum, maar dat, hoewel Hij goed voor allen was en Zijn zachtmoedige genadegaven uitdeelde over al Zijn werken, Hij niet de Jehovah, de Heilige, van welk ander volk dan ook was.

Juist omdat Jehovah de God van Israël was, was Hij niet de God van de andere volken. "De Here der heerscharen, de God van Israel, is een God voor Israel;" (1Kron. 17:24), want "En na vierhonderd en dertig jaar, juist op de dag af, gingen al de legerscharen des Heren uit het land Egypte" (Ex 12:41). De legerscharen van Israël behoren Jehovah toe, want Hij is de God van de legers van Israël (1Sam. 17:45). De nietige legers van Israël leerden hun vijanden wat het betekent Jehovah der heerscharen als hun God te hebben. Farao zei: "Ik ken Jehovah niet," en Hij kon hem nooit kennen, behalve als zijn vijand. Toen Israël hun verlossing en de nederlaag van Farao vierde, zongen ze de lof van Jehovah, Die zo glorieus triomfeerde. Ze zongen: "Wie is gelijk aan U onder de goden, O Jehovah? Wie is als U, heerlijk in heiligheid?" Het hele lied verheerlijkt Jehovah als God van Israël en als een "man van oorlog," wonderen doende ten behoeve van Zijn volk. Maar meer nog dan dat brengt dit het feit naar voren dat, als Jehovahs heiligheid is getoond, Hij verheerlijkt wordt onder de volken, want "de volken hebben gehoord, ze beven." Van deze eerste nationale verlossing keren we ons naar de laatste en daar zijn we getuige van de tentoonspreiding van Zijn heiligheid en Zijn heerlijkheid wanneer Hij Israël van Gog verlost en Hij jaloers is vanwege Zijn heilige naam:

Ik zal Mij groot en heilig betonen en Mij doen kennen ten aanschouwen van vele volken; en zij zullen weten, dat Ik de Here ben.

(Eze. 38:23)

Het huis Israels zal weten, dat Ik de Here hun God ben, van die dag af en voortaan.

(Eze. 39:22)

Onze Heer leerde Zijn discipelen bidden: "Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome," want te vaak al had Israël die naam gelasterd door hun overspeligheid en de bijhorende vervuiling; maar Jesaja schrijft Jehovahs belofte op aan het huis van Jacob: "Zij zullen de Heilige Jakobs heiligen en voor de God van Israel ontzag hebben" (Jes. 29:22-24). Wanneer Gods heiligen werkelijk voor God geheiligd worden, dan heiligen zij Hem en Zijn naam, daarmee Zijn claim op hen bevestigend. Een huwelijk illustreert de heiliging van twee personen aan elkaar. Ontrouw in de huwelijksrelatie is onheiligheid, en hun onheiligheid voor God, Die Israël gehuwd had, was een falen Zijn naam te heiligen. Omdat God de Heilige is van Israël, is Hij jaloers vanwege haar overspeligheden: "Ik, de Here,

uw God, ben een naijverig God"(Ex.20:1-5; Joz.24:19). Zelfs Mozes en Aäron werd niet toegestaan het land der belofte binnen te gaan, omdat ze door ongeloof faalden God voor het volk te heiligen(Num.20:12; Deut. 32:51).

Israël is een heilige natie, omdat ze "het Israël *van God*" is, of Gods Israël, Zijn bezit; God is heilig omdat Hij de God van Israël is, of Israël's God. Op gelijke wijze is Christus "de Heilige van God," of Gods Heilige, omdat alles wat Hij is en doet voor God is. God is Zijn "Heilige Vader" vanwege de speciale relatie die altijd bestaat tussen de Vader en de Zoon. Hij is de God en Vader van onze Here Jezus Christus, en God toonde Zichzelf Zijn God te zijn door Hem te verlossen, zo op krachtige wijze Hem, door de opstanding uit de doden, aanwijzend als de Zoon van God, waarmee de Vader opnieuw liet zien dat Hij "heerlijk in heiligheid" is(Rom.1:4; 6:4). Toen Christus tot Zijn "Heilige Vader" bad, ging dat over het behoudt van een volk dat God aan Zijn Zoon had gegeven en dat de Zoon bewaard had terwijl Hij in de wereld was, Zichzelf heiligend, opdat zij in waarheid geheiligd mochten worden(Joh. 17:11,12,17).

In drie andere passages in het Nieuwe Testament wordt de heiligheid van God genoemd: Hebr.12:10; 1Petrus 1:15,16 - waar Leviticus wordt geciteerd, en Openbaring 4:8, waarin de taal van Jesaja 6:3 wordt geciteerd en aangepast. Het "Heilig! Heilig! Heilig!" benadrukt in beide gevallen de waarheid dat "Ik, Jehovah, verander niet, daarom worden jullie, zonen van Jacob, niet verteerd." Ondanks Israël's onheiligheid is God heilig, en Hij zal de hele aarde vullen met heerlijkheid door Zijn verbond, waarvan de naam Jehovah een belofte is. Jehovah is Israël's Komende en Heilige(Openb.6:10)

Is het niet een opvallend feit dat de apostel van de heidenen, hoewel hij veel zegt over de heiligheid van de gelovigen, niet één maal spreekt over God als de Heilige of als Jehovah? Het Lichaam van Christus is de kerk *van God*, omdat het geheiligd is voor God, maar de relatie van God met Zijn kerk wordt niet uitgedrukt als heiligheid, of met de naam Jehovah. Hoewel Hij een kerk heeft, is Hij nog steeds alleen de Heilige van Israël, en is exclusief aan hen beloofd als Jehovah. De vraag: "Wat is Gods reëte relatie met het Lichaam van Christus?" komt onvermijdelijk op, en het antwoord is dat God met Christus is verbonden als Hoofd van de kerk, dat wil zeggen: als God en Vader. Deze namen drukken alle toewijding en nauwe band uit die Zijn heiligheid aan Israël uitdrukte, en nog veel meer. De Heilige van Israël en Jehovah, de God van Israël, zijn exclusieve titels, die een relatie uitdrukken die nooit universeel kan zijn. Het karakter waarin God uiteindelijk gekend zal worden is dat van Vader. Wanneer Jezus universeel erkent zal worden als Heer, zal het zijn voor de heerlijkheid van de Vader, en bij de voleinding zal het koninkrijk overgedragen worden aan God, de Vader(Phil 2:11; 1 Kor.15:24).

Het was niet de "*Heilige van Israël*" Die de wereld met Zichzelf verzoende; ja, die verzoening is zelfs onverenigbaar met Israël's voorrechten en de uitroeping er van werd mogelijk door Israël's verwerping. Wanneer God Israël opnieuw opneemt en Zijn heiligheid verheerlijkt door wraak te nemen op de vijanden van Zijn volk, dan zal het tijdperk tijdelijk opgeschort worden, totdat al Gods beloften aan Israël zullen zijn vervuld. Israël zal God kennen als Vader. Jezus Christus leerde

Zijn discipelen dat ze Gods kinderen waren en dat Hij hun Vader was, maar in geen van hun opgeschreven toespraken of in hun geschriften zeiden de discipelen ooit: "God, onze Vader." Alleen Paulus zegt dit, en hij zegt dit in ieder van zijn dertien brieven, met de mogelijk belangrijke uitzondering van Galaten, en alleen Paulus verklaart dat zij die in Christus zijn, nu al zonen zijn, zoals het Grieks ons toont. Terugvordering van onder de wet is noodzakelijk voor zoonschap(Gal.4:6,7). Niet al Gods kinderen zijn zonen, maar iedere zoon is een kind.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 23

door G.L. Rogers

Subjectieve heiligheid (vervolg) Romeinen 6:13-14

13. en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.

Hoewel we een ruime omweg hebben genomen om onze tekst te bereiken, zullen we zien dat we er indirect toch uitleg over gegeven hebben. Er is een stukje van de waarheid die in de verzen 3-11 te vinden is, waarvan we de uitleg terzijde hebben gelegd zodat ze bezien kan worden in relatie met de verzen 12-14, en we zo in staat zijn onze objectieve- en subjectieve heiliging tezamen te bezien. We hebben geleerd dat al onze redding in Christus Jezus is, en dat Hij voor ons heiligheid is geworden, zodat allen die in Christus Jezus zijn geheiligd zijn voor God en op die wijze heiligen zijn geworden. Deze objectieve heiligheid wordt stellig gegeven in 1Korinthe 1:2 "aan de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen", waar het woord "geheiligd" in de voltooid verleden tijd staat en niet een voortgaand proces is, maar een vaststaand feit en een permanente toestand. Subjectief gezien zijn sommige heiligen zeer onheilig en is de uitspraak dat wij heiligen zijn, geheiligd als we zijn, een zeer krachtig beroep op onze harten en gewetens voor een persoonlijke presentatie van onszelf voor God.

Heiliging heeft zo een dubbel aspect: het is, ten eerste, een werk van God, voor ons volbracht door Christus' opstanding en onze eenwording met Hem als levend voor God, en aan God behorend zoals Hij aan Hem toebehoort, een werk waarin geen vooruitgang is, geen herhaling en waaraan een heilige net zoveel deel aan heeft als welke andere ook. En het is, ten tweede, een subjectieve en experimentele heiliging van onszelf en al onze vermogens en leden voor God, een activiteit waarin wel vooruitgang te vinden is, meer of minder falend en wisselend naarmate de graad van toewijding in de ene heilige, vergeleken met de andere. Wanneer een heilige wordt gezegd zich in Christus Jezus als levend te houden voor God, dan is dat gelijkwaardig aan het geloven dat hij geheiligd is voor God in Christus Jezus. God eist allen die in Christus Jezus zijn op als de Zijne, want Hij heeft ze verlost en tot Zichzelf gebracht in Christus; zij zijn tot heiligen gesteld door Zijn roepen. In de opeenvolgende links van Romeinen 8:30 wordt er niets gezegd over heiliging, zoals we wel zouden verwachten. Het is niet "die Hij rechtvaardigt," die heiligt Hij ook; maar de waarheid is dat "die Hij roept" heiligen zijn, en zij zijn daartoe gesteld door Zijn effectvolle roep en ook omdat Hij ze van te voren kende en afzonderde om één te worden aan het beeld van Zijn Zoon. *Heilige* is een woord dat niet alleen verklaart wat God doet, maar ook wat Hij verwacht dat de gelovige zal zijn. Hoewel de priesters heilig waren, wat

ook hun gedrag was, verlangde God dat ze zichzelf heiligden(Ex.19:10).

Onze objectieve heiliging is een voldongen feit, want God heeft het in Christus Jezus volbracht; maar onze subjectieve heiliging moet nog geheel gedaan worden en kan alleen door ons gedaan worden. Onze eerste taak daarin is Gods verklaring voor waar te aanvaarden. Onze heiliging in Christus Jezus is een feit, niet een belofte; een feit moet geloofd worden en toegerekend, maar een belofte moet verwacht en naar verlangd worden; van een feit kan nu genoten worden, maar een belofte moet in de toekomst vervuld worden. Alleen hen wie door God objectief heilig zijn gemaakt kunnen ook subjectief heilig zijn, want onze heilige toestand is afhankelijk van onze heilige staat, maar ons vertrouwen en uiteindelijke zekerheid hangt af van Gods handelen, en niet dat van ons. Wanneer God een onderpand voor ons neemt, dan verlangt Hij een betere naam en betere heiliging dan die van ons. Aan het kruis verscheen Christus niet zonder onze oude mensheid voor God en nu verschijnt Hij niet voor God zonder Zijn leden. Hij scheidt Zich niet van ons en Hij is onze heiligheid.

Israël's heiliging was gebaseerd op het feit van hun verlossing uit Egypte; op dezelfde wijze is onze heiliging gebaseerd op onze rechtvaardiging van zonde, want God heiligt alleen hen die bevrijd zijn van het oordeel. Kruisiging en dood met Christus gaan vooraf aan de opstanding en heiliging met Hem. In de onderhavige tekst zit een positieve en negatieve kant, overeenkomend met onze dood aan de zonde en ons leven voor God, en aan de verzen 6-8 en de verzen 8-10, waarin beide zijden respectievelijk werden ontwikkeld. De regelende feiten moeten nu uitgewerkt worden in gehoorzaamheid aan een verbod en een positieve opdracht, en zij die graag iets doen worden nu geconfronteerd met een taak die, hoewel doenbaar voor iedere heilige, zelden tot zijn eigen voldoening wordt gedaan.

"Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam," is een onmogelijke opdracht, ware het niet voor de verlossing waar ze naar wijst, zoals gegeven in de verzen 6 en 7 en samengevat in vers 11. Indien we echt deze feiten geloven, dan zullen we de echtheid van ons toerekenen bewijzen door te handelen naar de feiten en trouw te weigeren aan de Zonde, waaraan we gestorven zijn. Dit is een taak die geen enkele heilige mag verzaken; geen heilige staat boven de noodzaak voor deze oproep. Aan de gehoorzaamheid van het geloof wordt nu een praktische test en beproeving gegeven op het gebied van de ervaring en in de keuze van heren. Zonde, Gehoorzaamheid, Onreinheid, Rechtvaardigheid worden verpersoonlijkt als heren die onze trouw en dienst opeisen. Drie monarchen heersen over de mens: Dood, Zonde en Genade(5:12,17,21); twee van hen worden in vers veertien genoemd. Een monarch regeert wanneer zijn wil gedaan wordt en waarschijnlijk zal geen enkele menselijke monarch ooit zo zijn wil gedaan krijgen en zo absoluut regeren als de Zonde. God verlangt op gebiedende wijze dat de heilige niet langer de heerschappij van de Zonde zal toestaan, maar de Zonde zal laten weten dat hij verlost is van diens slavernij.

"Laat dan de zonde niet langer... heersen" gaat er van uit dat deze nog steeds in ons is, maar dat men er vanaf kan komen. Dat de zonde nog steeds in de heilige

aanwezig is staat buiten twijfel, maar de tegenstelling is die tussen heersen en wegdoen. Over dit punt maakt een van de meest gelezen commentatoren een verschrikkelijke vergissing als hij zegt: "Laat zonde dan geen plaats hebben, niet zijn, want waar hij ook is regeert hij in meerdere of mindere mate, en zonde is inderdaad geen zonde zonder dit. Het bestaan alleen al van een kwade gedachte waaraan de passie of honger zich vastzet, is bewijs dat de zonde daar heerst, want zonder heersen zouden passies niet opgewekt kunnen worden.... Zonde kan zich niet rustig houden; als ze niet werkt dan bestaat ze ook niet."

Meer dan een eeuw lang hebben deze gedachten de leer van velen verdraaid en hen misleid met ideeën over zondeloze perfectie. Ieder woord van Paulus uit hoofdstuk 5:12 tot het eind van hoofdstuk acht is hier een absolute ontkenning van; als Zijn geïnspireerde woorden niet overtuigen, dan zijn andere overbodig. Als zonde niet aanwezig zou zijn, dan zou ze onmogelijk kunnen heersen, in welk geval deze oproep een onnodig en misleidend woord zou zijn. De troon te ontkennen aan een dode of verbannen heerser, zou een zeer magere overwinning zijn.

Zonde bevindt zich "*in uw sterfelijke lichaam*", waarvan de sterfelijkheid is overgedragen van onze eerste ouder: Adam. Onze menselijke vaders zijn de "vaders van ons vlees," maar God is "de Vader van geesten," Die ons onze geest geeft bij de geboorte en naar Wie ze terugkeert bij onze dood(Hebr. 12:9). Paulus kijkt naar de band tussen zonde en dood, en de overdracht van deze aan alle mensen, niet door middel van geest of ziel, maar door middel van het lichaam, dat "het lichaam der zonde" wordt genoemd en "dit lichaam des doods". Het lichaam is de zetel van de beërfde verdorvenheid, van waaruit het z'n vervuiling uitspreidt naar de geest(2Kor.7:1). Het lichaam is het bezit van de zonde geweest en deed wat de heerser wenste, maar nu richt het conflict tussen God en de zonde zich op het lichaam en het gebruik van haar leden, opdat, nu God het verlost heeft en er bezit van genomen heeft, het lichaam der zonde traag zou worden. We zijn gerechtvaardigd van de zonde die feitelijk nog in onze lichamen bestaat. Indien we feitelijk en experimenteel verlost zouden zijn van de aanwezigheid van de zonde, hoe zouden we er dan nog mee beschuldigd worden?

Het sterfelijke lichaam is niet een dood, maar stervend lichaam; dat is een lichaam dat onderworpen is aan de heerschappij van de dood. De mens sterft vanaf zijn geboorte omdat de Zonde aan ieder van ons een dodelijke wond heeft toegebracht, die de aanleiding is voor onze morele verdorvenheid. Paulus heeft de heerschappij van de Zonde en Dood nagespeurd tot op de ene mens door wie ze de wereld binnen kwamen en alleen hij spreekt over sterfelijkheid en onsterfelijkheid. Hij geeft nooit het predicaat sterfelijkheid of onsterfelijkheid aan de ziel of de geest, maar alleen aan het lichaam. Hij zegt dat alleen Christus onsterfelijkheid heeft, wat weer een nieuw bewijs is dat de Dood over Hem geen heerschappij meer heeft en is ook een belofte dat, wanneer Hij Zijn levende heiligen roept, dit sterfelijke ook onsterfelijkheid zal aandoen(Rom.6:12; 8:11; 1Kor.15:53,54; 2Kor.4:11; 5:4; 1 Tim.6:16). Het is een vergissing te zeggen dat sterfelijkheid wordt genoemd om ons te herinneren aan de kortheid van sensueel plezier en de dwaasheid van het vertroetelen wat voorbijgaand is, of om te zeggen dat het sterfelijke lichaam wordt tegengesteld aan het geestelijk leven. Het wordt genoemd omdat het lichaam de zetel is van de Zonde en een wet van

Zonde in haar leden heeft, van wiens aanwezigheid we alleen verlost zullen worden door onsterfelijkheid aan te doen.

Zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen zou betekenen dat we de Zonde onbetwiste heerschappij toestaan, maar ze onderdrukken en onder controle houden zou uitlopen op een onttroonen van zonde. De primitieve lusten van het lichaam, zoals God het heeft gemaakt, zijn natuurlijk en noodzakelijk voor het voortbestaan van het leven van het individu en van het ras; maar in het sterfelijk lichaam zijn de lusten verdorven, pervers geworden en onnatuurlijk. De meeste psychologen zijn ongelovig en, falend het feit van het bestaan van de zonde en de rampen die ze gebracht heeft te erkennen, spreken ze over de lusten van het sterfelijk lichaam als over "onze primitieve verlangens en natuurlijke gevoelens." En sommige van hen protesteren tegen de repressie van wat zij als natuurlijke gevoelens zien, omdat zulke repressies veel ernstige verstoringen van ons zenuwgestel veroorzaken.

De man in hoofdstuk zeven had "ernstige verstoringen van het zenuwgestel," vanwege een conflict tussen herkend goed en kwaad. Psychologen denken dat onze "onconventionele biologische aandrang" gezien moet worden als een variant op zekere hoge levensidealen, en dat diepe emoties in het individu in conflict met elkaar zijn; maar zij (h-)erkennen niet dat het conflict bestaat omdat zonde de oorspronkelijke harmonie heeft vernietigd tussen aan de ene kant moreel instinct, geweten en rede, en onze natuurlijke lusten aan de andere kant. Het heeft de laatste verdorven.

Er zou protest aangetekend moeten worden tegen een ascetisme dat afwijst wat natuurlijk en goed is, en tegen de taboes van mensen die in de plaats zijn gekomen van goddelijke inzettingen, want dat is een frauduleuze vroomheid die verbiedt wat God toelaat en ontkent wat natuurlijk is. Maar zolang ons lichaam sterfelijk is, zal het de zetel zijn van kwade verlangens die onder controle gehouden moeten worden. Door middel van haar leger van verdorven verlangens heeft koningin Zonde haar heerschappij over alle zonen van Adam zo lang volgehouden. Door aan deze gehoorzaam te zijn betuigt men trouw aan de Zonde, maar over ze te heersen, door de zelfcontrole uit te oefenen die de vrucht van de geest is, is opstand tegen haar tirannie en een vlucht uit haar slavernij. Alleen wanneer de lusten van het sterfelijk lichaam worden weerstaan, kan men leren dat er in de mens geen kracht is om ze te overheersen (1Kor. 9:26,27). Voorstanders van "onbeperkte zelfontplooiing" pleiten voor de heerschappij van de Zonde in het sterfelijk lichaam. Wanneer een mens gehoorzaamd aan zijn lusten, dan is hij een slaaf van de Zonde.

Stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid. Gehoorzaamheid aan deze oproep zou de Zonde van haar leger beroven; als een onttroonde monarch zou ze niemand hebben die haar wil ten uitvoer zou brengen en aan haar onrechtvaardige verlangens zou voldoen. God zegt: "Hou op met je leden te geven aan de Zonde", want gehoorzaamheid aan Hem zou de Zonde onmachtig maken; want ieder lid is het speciale gereedschap voor de bevrediging van een bepaalde kwade lust. De lusten van het lichaam komen overeen met de verschillende leden. Laster mag dan wel uit het hart komen, maar ze kan niet

worden geuit zonder tong of pen.

Gehoorzaamheid maakt ons lichaam onwerkzaam als instrument voor de Zonde en onttrekt onze leden aan de dienst aan de Zonde. Iemand kan nu dienst weigeren aan de Zonde, omdat het kruis ons heeft afgescheiden van haar domein en eis. Zonde kan ons niet bedreigen, want we zijn er van gerechtvaardigd en indien we ons er voor dood houden en handelen naar dat dood zijn, dan zullen we ons vrij bevinden van haar slavernij, net zoals Israël dat was van Farao toen ze de Rode Zee overgetrokken waren. Maar Israël was bevrijdt van de heerschappij en dienstbaarheid aan de Farao voor de heerschappij van Jehovah en de dienstbaarheid aan Hem, want toen God de eerstgeborenen van Egypte sloeg, heiligde Hij de eerstgeborenen van Israël; en wanneer Hij ons doet sterven aan de Zonde en ons er van rechtvaardigt, dan eist Hij ons op als de Zijne in Christus Jezus. We mogen onze leden net zo min aan de Zonde ter beschikking stellen als Israël voort mocht gaan met te slaven voor de Farao. God eist ons op als Zijn exclusieve eigendom en dienaren als door Hem bevrijdde mensen. Israël werd verder opgevoed in de betekenis van een positieve, subjectieve heiligheid door de Tabernakel, het ritueel daarvan en de verschillende offers die zij aan God brachten.

"Maar stelt u ten dienste van God". Het "maar" markeert dezelfde overgang van de negatieve naar de positieve kant van verlossing zoals die als was gemarkeerd door het "ook" in vers 5, door het "indien wij dan" tussen vers zeven en acht, en door het "wat" in vers elf. "Stelt" vraagt om een onmiddellijke toewijding aan God, zonder verwijzing naar tijd, terwijl "stelt uw leden" in de eerdere frase sprak van een voortgang in het oude dienstbetoon, dat moet ophouden. Het dienstbetoon moet zo vaststaand en onherroepelijk zijn als die van twee personen die aan elkaar geheiligd zijn in een ideaal huwelijk, en het is aanvangend in de zin dat het ons in een permanente relatie en toewijding brengt. Israël kende geen herinwijdingsceremonie, want de priesters, de tabernakel, de tempel en de eerstgeborenen werden voor eens en altijd ingewijd. Ons dienstbetoon aan God is het enige alternatief voor het toestaan van het regeren van Zonde. Zo is heiligheid de eigenlijke verlossing van zondigen en een onlosmakelijk deel van redding, een feit dat zij die spreken van "gered en geheiligd zijn" moeten leren. Teveel mensen schijnen te denken dat heiligheid iets extra's is, iets wat toegevoegd kan worden, iets dat ze wel of niet kunnen doen als een soort nascholing, en dat een soort speciale onderscheiding verleent. Maar indien God ons niet bezit, dan bezit de Zonde ons, want we kunnen niet twee heren dienen en een derde is er niet.

Heiliging maakt God onze Eigenaar, het enig voorwerp van onze trouw en toewijding, want het verlost ons geheel aan Hem. Het is niet alleen negatieve gehoorzaamheid aan een "Gij zult niet..", niet slechts een ophouden met zondigen. Ophouden met zondigen, of zelfs het uitroeien van zonde, zoals bij Israël's toekomstige verlossing, is op zich geen heiligheid. God vraagt nu, terwijl de zonde nog in ons is, dienstbetoon aan Hem, omdat we geheel geheiligd kunnen zijn voor Hem, ondanks de aanwezigheid en verzoeken van de Zonde. Wat zijn we gezegend dat we in staat zijn Hem iets te geven waar Hij naar verlangt en om vraagt, speciaal als we ons realiseren dat alle ellende van de mensheid voortkomt

uit het feit dat, hoewel we voor alles van God afhankelijk zijn, we de ondergeschikten van de Zonde zijn of zijn geweest, en dat al onze zegen geheel en al in Hem bestaat!

Stelt u herinnert ons aan wat Paulus' zei tegen de Korinthiërs: "want het is mij niet om het uwe, maar om uzelf te doen"(2Kor.12:14), maar hij wist heel goed dat als hij hen zelf zou krijgen, hij spoedig hun bezittingen voor God zou hebben. Zijn gebed: "de God des vredes, heilige u geheel en al"(1Thess.5:23), wijst niet op gradatie of vooruitgang van iemands toewijding aan God, maar naar de absolute heiliging van ieder deel van een mens met al diens krachten. "U" omsluit hier dan ook alles dat in de mens is, met mogelijk de uitzondering van de fysieke leden, die apart opgeëist worden, zoals we later zullen zien. Iedere kwaliteit en iedere uitoefening van de wil of intellect en van de emotionele natuur wordt door God opgeëist, alles wat ooit in dienst is geweest van de Zonde.

Een geheiligde wil is er een die de vrijwillige, actieve rentmeester van Gods gekende wil wordt. Ze zal altijd tegen God zeggen: "Niet mijn wil, maar de Uwe." Dit is het doel van al Gods uitnodigingen en oproepen. Omdat Hij geen waarde hecht aan een opgedrongen dienstbetoon door hen die Hij lief heeft, net zo min als wij dat doen, zegt Hij, in plaats van te nemen: "stelt", "gehoorzaamt" of "geeft." Het geweten van iemand die geheiligd is voor God zal zeer snel gehoor geven aan Gods wil; ze zal levend zijn, zacht en zeer gevoelig voor de zachte, kleine stem van God. De heilige zal het geweten niet in onderschikking en ongevoeligheid knuppelen, maar laat het een voertuig zijn van de aanmaningen en oordelen van God. Een geheiligd intellect zal alert zijn op de zaken van God en zal geen verwarde waarheidzoeker zijn, want het zal druk bezig zijn met Hem die de Waarheid is, en de waarheid liefhebbend, zal het gered zijn van vele waanvoorstellingen. Waar God gebruik maakt van het verbazingwekkende middel van de verbeelding, daar zullen geen afzichtelijke kwade beelden de muren van onze gedachten ontsieren. Het was heilige verbeelding die de "Christen- en Christinnereis" voortbracht, die werd geschreven met het goede doel om onwaardige gedachten en herinneringen uit het hoofd van de schrijver te verbannen. Wanneer de afhankelijkheid van onze harten op God gericht is, dan richt ons verlangen zich op Hem en is gebed spontaan, want het gesprek tussen geliefden verflauwt nooit. En wanneer, zoals in "De Heilige Oorlog," de vijf poorten van de stad Man-Soul, de vijf zintuigen, in het bezit van de koning zijn, dan zijn de duivelsen verslagen en onderworpen.

De oproep onszelf voor God te stellen, daagt ons uit een grote geloofsstap te maken, een stap die een twijfelaar nooit zal nemen; maar wanneer men hem neemt maakt het God de enig grote Realiteit. Het geeft ons alles voor Zijn alles. Het verbindt iemand in opperste vertrouwen aan Hem en verwacht alle goeds van Hem, er van overtuigd zijnde dat alles goed is wat Hij geeft en het alleen kwaad is wat Hij weerhoudt. Zo'n verbintenis getuigt niet alleen van een waar geloof, het geloof bevestigend dat de stap maakte om de rechtvaardigheid van God en de andere (nog-) niet ervaren feiten van Gods onthulling te aanvaarden, maar het brengt het tot z'n hoogste uitoefening en vergaart de bevestiging van de ervaring, omdat, terwijl het ons zonder reserve in Gods handen stelt, het God in de plaats zet die de Zonde eerder bezette, in onze mogelijkheden die Hij nu bezet en in

ons werk. Het geeft de sterke overtuiging dat, wanneer we onszelf in Zijn dienst stellen - met onze reputatie en al onze belangen, wij en zij veilig zijn in Hem en in Zijn dienst.

Alsof levend uit de doden(Conc.Vert); de manuscripten geven hier "alsof", en dat gaat ook op voor intern bewijs. De lezing volgend "als levend", zeggen sommige uitleggers dat heiligen al echt levend zijn uit de doden: "Hij die deel heeft aan het opstandingslichaam van de Heer is levend uit de dood, maar niet levend alsof uit de dood." Maar dit betoog ziet voorbij aan de voorliggende context en de kracht van de woorden "gelijkenis" en "toerekenen". Indien de heilige werkelijk levend uit de doden zou zijn, dan zou hij meer dan een *gelijkenis* en een toerekening hebben en zou hij geen probleem hebben met het zich onttrekken uit de aanwezigheid van de zonde in zijn sterfelijk lichaam. Het neemt geen notitie van het verschil tussen onze positie in Christus Jezus en onze feitelijke toestand als vleeselijk mens. Terwijl men juridisch gesproken dood is en daarmee gerechtvaardigd van zonde, is die zonde feitelijk aanwezig en actief in onze sterfelijke lichamen, en onze praktische verlossing van dit soort activiteiten wordt gevonden in onszelf dienstbaar te stellen voor God. Deze wijze, alsof we levend zijn uit de doden, maakt dit dienstbaar stellen onmogelijk voor een ieder die het zich niet toerekent, en nu worden we geboden naar dit feit te handelen. Al wat we hebben aan gelijkenis met Christus Jezus zal in feitelijke lichamelijke ervaring worden gerealiseerd wanneer dit sterfelijke onsterfelijke aan zal doen, en de aanwezigheid van zonde zal ons dan niet langer van God afleiden. Maar we worden geroepen hier en nu onszelf voor God te heiligen, net *alsof* we al feitelijk in Gods aanwezigheid zijn door opstanding uit de doden. Dan zullen we de wil van God doen zoals Christus dat altijd deed; daarom moeten we nu Zijn wil op aarde doen alsof we in de hemelen waren. Zo'n subjectieve heiligheid volmaakt en complementeert de objectieve heiliging die werd geperfectioneerd in Christus Jezus. Het enige dat nog ontbreekt van volmaaktheid is de verlossing van ons lichaam.

En stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God. Er staat niet dat we onze leden, die de leden zijn van ons sterfelijk lichaam, dienstbaar moeten stellen voor God *als waren ze levend uit de doden*, omdat ze ten dode gedoemd zijn. Het lichaam is niet in Christus Jezus, noch kan het deel hebben aan de gelijkenis van Zijn opstanding, totdat het is opgewekt of omgezet. Als we deel zouden hebben aan de lichamelijke gelijkenis van Zijn opstanding, dan zouden we nu onsterfelijke en zondeloos zijn. Hoewel we sterfelijke zijn eist God onze lichamen op en heeft Hij ze leden van Christus gemaakt. Hij vraagt van hen exclusief bezits- en gebruiksrecht, opdat Christus verhoogd moge worden en het leven van Jezus in onze lichamen gemanifesteerd moge worden(1Kor.6:15; Phil.1:20; 2Kor.4:10). Dit is het eerste dat God verlangt van hen die Hij tot heiligen gesteld heeft, en komt als eerste omdat, wanneer gehoorzaamd, het *alle* gehoorzaamheid met zich draagt. Het staat opnieuw vooraan in hoofdstuk twaalf, waar voorschriften worden gegeven die het hele leven van de heilige reguleren. Totdat de hele mens is overgegeven in het bezit en meesterschap van God, is het voor Hem van geen nut de details van wandel en dienstbetoon te geven. De vraag is of God óf de Zonde ons en onze leden zal bezitten. Indien Zonde een deel van

ons heeft, zal ze alles bederven en gehoorzaamheid onmogelijk maken.

God is bezig onze leden *als werktuigen van gerechtigheid* te gebruiken, als de uitvoerders van Zijn rechtvaardige wil; *gerechtigheid* wordt hier voor het eerst gebruikt in de zin van vervulling van morele verplichting, wat in contrast staat met het onrecht dat voortkwam uit de dienstbaarheid aan de Zonde. Zonde heeft onze leden niet juist gebruikt. Wij kunnen het niet, omdat we gevangen gehouden worden door een wet van de zonde die in onze leden is. Daarom kan God alleen ze gebruiken als gereedschappen[NBG: wapenen] van gerechtigheid. Zij die hun leden weghouden van God, zijn als de conservator van het prachtige orgel in Freiburg, die aanvankelijk iemand weigerde er op te spelen. Met tegenzin toch toestemming gevend een paar noten te spelen, hoorde hij al snel de meest heerlijke muziek en vroeg hij de speler naar diens naam. Horend dat het de grote Mendelssohn was, zei hij nederig: "En ik weigerde u toestemming om op mijn orgel te spelen!"

Wanneer God het gebruik heeft over onze leden, dan zal Hij de hemelse muziek van gerechtigheid uit ons voort laten komen en het laten galmen door heel de onrechtvaardige wereld, Zijn kunde uitroepend doorheen instrumenten die eens de wanklanken van ongerechtigheid voortbrachten.

Heiligheid heeft maar één kijkrichting, anders is het geen heiligheid, want het is alleen maar toewijding en alleen maar *aan God*, en daarom sluit het alle zelfzuchtige doelen van de heilige uit. Op geen enkele manier wordt wijding aan God zo gedwarsboemd als door het binnendringen van zelfzuchtige doelen in Gods werk. Christus maakte geen winst voor Zichzelf uit Zijn heiligheid; nee, het was Zijn heiligheid die Hem in uiterste zelfontkenning leidde naar het kruis. Een ware heilige is zo toegewijd aan God en zo verlangend naar Diens heerlijkheid, dat hij niets geeft om het verkrijgen van een naam voor zichzelf of verdienste onder zijn medeheiligen vanwege zijn heilig-zijn. Nederigheid is de schoonheid van heiligheid, maar trots over heiligheid houdt ons met een ander onderwerp bezig dan God. Een Schotse heilige, sprekend over de heerlijkheid op Mozes' gezicht, riep uit: "O, hadden we maar een heilige onwetendheid van onze glans!"(Ex.24:29). Heiligheid op zich is niet een genade die gecultiveerd kan worden, omdat ze niet bestaat, behalve in dienstbaarheid aan God. Het is een persoonlijke band met Hem en niet een moreel of geestelijke kweek. Toewijding aan een doel, een beweging, een werkstuk, of een kerk is geen heiligheid. Het tegendeel is waar, zulke onderwerpen maken, wanneer we ze in de plaats van God stellen, heiligheid onmogelijk.

Van de "blijde soldaat" wordt gezegd dat hij het is van wie "zijn morele bestaan zijn hoofddoel is," maar er zit een wereld van verschil tussen dit en heiligheid, die de heerlijkheid van God als z'n hoofddoel heeft. De gedragsregels en beleefdheden van een beschaafde gemeenschap maken goede moraal zowel handig als voordelig, en het is voor mensen mogelijk een grote mate van zaken- en sociale moraal te hebben, met weinig kennis van God. Maar heiligheid is voor God en gaat dwars in tegen de geest van een godloze tijd. Heiligheid maakt de mens excentrisch, omdat ze het centrum van menselijk leven van zichzelf naar God verlegt, en wanneer mensen onze glans waarnemen, dan worden ze richting God geleid. Heiligheid van leven geeft getuigenis aan de onzichtbare God, en wijs

en argeloos, maar volhardend en krachtig, werpt ze het feit van God in de gezichten van allen die toeschouwen. Heiligheid is de ware evangelisatie!

14. Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Nu wordt de oproep nadrukkelijker gedaan door een belofte en een aanleiding. *De zonde zal over u geen heerschappij voeren*, en dit wordt gedragen door een verdere ondersteuning: *want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade*. Aangezien het grote gebied van waarheid, die in dit korte betoog is samengevat, in hoofdstuk 7 wordt onderzocht, volstaat nu kortweg het verband tussen dit vers en de voorgaande te bezien. De belofte is dat een heilige volkomen dienstbaar kan zijn aan God, *want*, hoewel zonde nog steeds hem zal uittesten en lastig vallen, hoewel het nog steeds een krachtige, gevaarlijke en soms overwinnende kracht kan zijn, ze kan niet langer hem overheersen zoals ze het ooit deed. Zonde had een machtige medestander die er voor zorgde dat de overtreding overvloedig (5:20), en zo de zondaar in gevangenschap bracht bij de Zonde. Maar Christus heeft Zijn leden dood gemaakt voor zowel de zonde als voor de wet, en voor zover het "de kracht van de Zonde is in de wet" betreft, is ze de kracht om tot slaven te maken ontnomen.

Onder wijst op een toestand van onderschikking aan gezag. Hoewel niet *onder* het gezag van de wet, zijn we nu *onder* het gezag van de *Genade*, die de beste garantie is dat de Zonde zal worden te niet gedaan. De wet werd gegeven voor het herkennen en erkennen van zonde, maar genade is er voor haar uiteindelijke uitroeijing.

Paulus zegt nooit iets dat tot wetteloosheid zal leiden. Hij zegt niet: "Want gij zijt niet onder de wet," en houdt dan verder zijn mond. Hij is ook geen buitenwettelijke, want hij staat onder de wet van Christus (1Kor.9:21). Ook zegt hij niet, zoals zovelen doen: "Jullie zijn onder de wet en ook onder genade," om zo te proberen twee elkaar vernietigende principes te combineren. Wat hij wel zegt is: "Jullie zijn niet onder wet, maar onder genade," zo heiligen onder een heerschappij plaatsend die hen zal redden van zondigen en werkelijk de wet zal handhaven. Genade past de wet niet aan aan het onvermogen van de moreel zwakken, wat de ergste soort antinomianisme zou zijn, maar komt tegemoet aan de rechtvaardige eisen van de wet. Zo ontvangt de vraag van vers 1 opnieuw een negatief antwoord.

Ontelbare heiligen, velen van wie gefaald hebben of geen mogelijkheid hadden deze beredeneerde onthulling van God te volgen, hebben in ervaring en praktijk bewezen dat ze zo ver bevrijd zijn van de heerschappij van de Zonde, dat ze in staat zijn geweest zichzelf aan God te geven en Hij heeft hen getuigenis gegeven van Zijn aanvaarding. Een goed voorbeeld wordt gegeven in de zaak van broeder Lawrence, een arme en ongeletterde monnik, wiens weergegeven gesprekken en brieven een geestelijke klassieker zijn en werden gepubliceerd onder de titel: "De praktijk van het dienstbetoon aan God." Hij zegt: "Ik wees alles af wat Hij niet was, vanwege de liefde van Hem, en ik begon te leven als ware er niemand in de wereld dan Hij en ik." Een nogmaals: "Alles bestaat in afzien in het hart van alles waar we gevoelig voor zijn en niet tot God leidt."

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 24

door G.L. Rogers

Slaven van God Romeinen 6:15-23

Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

16 Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?

17 Maar Gode zij dank: gij waart slaven der zonde, doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is;

18 en, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid.

19 Ik zeg dit van menselijk standpunt om de zwakheid van uw vlees. Want gelijk gij uw leden gesteld hebt ten dienste van de onreinheid en van de wetteloosheid tot wetteloosheid, zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid tot heiliging.

20 Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid.

21 Wat voor vrucht hadt gij toen? Dingen, waarover gij u nu schaamt; immers, het einde daarvan is de dood.

22 Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.

23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

Iedere heilige kan met Paulus roemen dat ook hij "een slaaf van God" is. Dit hoge voorrecht is zeker gesteld door het kruis en de opstanding van onze Heer. Het doel van de kruisiging met Hem was dat we niet langer zouden slaven voor de zonde, en het doel van ons leven tezamen met Hem is dat we slaven van God zouden zijn. In deze passage zien we deze doelen feitelijk bereikt. De twee slavernijen van dit deel zijn zover van elkaar verwijderd als het kruis en de opstanding ze maar kunnen krijgen.

De mens in Christus is verzekerd dat zonde niet over hem zal heersen, en de reden die hiervoor gegeven wordt is dat hij niet onder de wet, maar onder de genade is. Vreemd genoeg heeft deze overzetting uit het gezag van de wet naar dat van de genade, aanleiding gegeven tot een zeer verdorven conclusie, die Paulus stelt in de vorm van een vraag. We mogen er zeker van zijn dat hij deze vraag meermalen had gehoord, want dezelfde verdorvenheid wordt ook nu nog vaak gehoord. Paulus antwoordt door nog meer waarheid naar voren te brengen, nog meer gezegend ontvouwen van het evangelie. Voor sommigen kan dit precies de correctie zijn die ze nodig hebben. Ja, allen zouden over deze passage na moeten denken, totdat ze glashelder en niet verkeerd verstaan wordt, want het

zal aan ze tonen of ze slechts ijdele theoretici zijn, die spelen met een nieuw idee, of dat ze overtuigde en beschaamde zondaren zijn die pogen te ontsnappen aan de bittere boeien van de zonde. Als we met afmeten aan de lengte, gewicht en urgentie van het antwoord, dan is de zaak op dit moment van het betoog van het grootste belang.

Deze passage is niet een geïsoleerd fragment, noch is het verstandig ze te negeren. Het was eerder in de brief voor de apostel niet mogelijk de zaak van het dienstbetoon van de heilige grondig te bespreken, noch kon hij een zo belangrijke en dringende zaak verder uitstellen. Hij kon het niet eerder behandelen omdat alleen heiligen slaven zijn van God; men moet heilige worden en het weten voordat men als zodanig slavendienst kan doen. Nogmaals: het onderwerp van dienstbetoon brengen aan iemand die niet weet dat redding allemaal genade is, zou hem blootstellen aan het altijd aanwezige gevaar van veronderstellen dat dienstbetoon, ook al is het maar een klein beetje, een bijdragende oorzaak van redding is. Deze passage, net als een deel van een vakkundig gemaakt horloge, past alleen op de juiste plaats. Het doet zijn werk alleen als het is verbonden met wat vooraf ging en het leidt naar wat volgt. En wat vooraf ging heeft zo'n gratis redding naar voren gebracht, zo onafhankelijk van enig dienstbetoon van onszelf, dat sommige de gevaarlijke conclusie hebben getrokken dat, aangezien God onze enige Redder is, menselijk dienstbetoon voor Hem een zaak van weinig of geen waarde is. Zulke gedachten hebben te vaak opgang gemaakt onder hen die verliefd zijn geworden op de hoge doctrines van genade. Gelukkig geeft de vraag aan Paulus de gelegenheid die fase van het evangelie te presenteren die deze misvatting corrigeert.

Het is hoog te waarderen wijsheid die de volgende instructie in de meest nauwe plaatsing naast elkaar geplaatst heeft over beide slavendien, door te verklaren dat: "wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn," want deze verklaring is zo vaak verdraaid door als betekenis te geven dat een heilige zichzelf dienstbaar kan stellen aan de zonde, zonder enige straf op te lopen, omdat de wet hem geen straf meer op kan leggen en de genade niet toestaat dat hij verloren gaat. Een van de grootste hervormers placht dit in zijn begindagen te zeggen, maar gelukkig brachten zijn goede verstand en geestelijk onderscheidingsvermogen hem er toe in te zien dat die conclusie het tegendeel was van de waarheid, waarop hij zijn fout terug draaide. Nog steeds is het een subtiel kwaad. De verzen veertien en zestien zouden voortdurend samen voor ogen gehouden moeten worden van hen die veronderstellen dat de bevrijding van de wet betekent dat we onze rechtvaardige standaarden mogen laten zakken, of dat genade het dienstbetoon aan de zonde sanctioneert. Ze zouden gedwongen moeten worden deze hele passage te overwegen, totdat ze zien dat zulke gedachten een lastering zijn tegen de genade en dat het alleen genade is die bevrijdt van zonde en ons slaven van God maakt.

De hoofdstelling van dit deel van Romeinen en van de brief aan de Galaten is dat in de zaak van dienstbaarheid, de heilige niet onder de wet, maar onder de genade is. In hoofdstuk zeven zal aangetoond worden dat de heilige dood is gemaakt voor de wet, en dat deze bevrijding noodzakelijk is, omdat zonde alleen gezag kan hebben over iemand die onder de wet is, terwijl in hoofdstuk acht de

gift van de genade bevrijdt van een wet der zonde en van dood en heiligen in staat stelt de hoogste morele standaarden van gedrag te bereiken.

Voordat hij verder gaat met deze zaken, houdt Paulus zich in de voorliggende verzen bezig met de foute conclusie. De vaak gehoorde vraag ter hand nemend, antwoordt hij eerst met een verontwaardigde ontkenning(15); dan vervolgt hij met een lange weerlegging(16-23). De basis van zijn betoog is de vooronderstelling die algemeen als waar wordt erkend, dat een ieder de slaaf is van de heer die hij gehoorzaamd en passend voor zijn diensten wordt beloond(16); het principe wordt dan op de eerdere en huidige dienstbaarheid van de heilige(17,18); hij wordt dan opgeroepen zijn leden dienstbaar te stellen aan de nieuwe heer, net zoals hij dat bij de vorige deed(19); de huidige vruchten en toekomstige voleindingen worden aan elkaar tegengesteld(20-22); en het betoog wordt samengevat in een laatste tegenstelling tussen beloningen en genade(23).

15. Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

De vraagstelling doet veronderstellen dat de vragensteller iemand is van de "wij" die onder de genade zijn. Het is niet dezelfde vraag als in vers één gesteld werd en ze verlangt een ander antwoord. Er ligt een groot gebied van waarheid tussen beide vragen. Beide komen voort uit een misverstaan van evangelie-uitspraken. De eerste wordt veroorzaakt door een betoog over de verzoening van de wereld, dat "waar de zonde toeneemt, genade overvloeit;" de tweede door het betoog betreffende heiligen dat zij "niet onder de wet, maar onder de genade" zijn. Beide verstaan het karakter van de genade en haar perfecte competentie om met zonde om te gaan verkeerd. De een gaat in tegen de genade die over heel de wereld heerst; de ander gaat in tegen de genade die heiligen opleidt. De eerste geeft als reden dat heiligen mogen volharden in zonde "opdat de genade zou toenemen;" de ander dat heiligen mogen zondigen "omdat we niet onder de wet, maar onder de genade zijn." Beide veronderstellen dat genade zonde toestaat, en beide vergissen zich omdat zij niet zien dat het een goddelijk reddende kracht is die bij machte is met zonde om te gaan, zonder de weerhoudende assistentie van de wet. Het was dit niet afdoende idee van genade dat een heilige er toe bracht te zeggen: "Ik heb zowel genade als wet nodig om me te redden."

Deze vraag, net zoals de andere, is opzettelijk. Ze suggereert dat, aangezien we niet onder de wet maar onder de genade zijn, we opzettelijk en veilig kunnen zwelgen in de geneugten van de zonde. Zulk gedrag, zeggen ze, kon niet als onwettelijk veroordeeld worden, noch de vloek van de wet oproepen over hen die niet onder de wet zijn. Verder wordt genade misverstaan als Gods inschikkelijkheid ten aanzien van zondaren, een goddelijke toelating aan de zwakte van het vlees. Een onethisch evangelisme heeft er toe geleid te denken dat God zomaar klaar staat om te vergeven, dat Hij dat zo goedkoop doet, zonder Zijn afkeer van zonde aan te geven. De vraag die we overdenken duwt dit idee tot in het extreme en veroorzaakt de onthulling die uiteindelijk de valsheid ervan naar boven brengt.

Opnieuw, zoals in andere zaken, wijst de vraag in de richting van haar vergissing wat de waarheid is die ze verdraaid. De waarheid is in dit geval dat de heilige op

geen enkele manier onder de wet is. De vragensteller begreep dus wat Paulus zei. Veel theologen echter leren foutief dat, hoewel we niet gerechtvaardigd zijn door werken der wet, de voorwerpen van de genade nog steeds onder de wet zijn als een regel voor het leven, maar de wet voor hen niet een systeem is van vloek en straf, omdat Christus die vloek en straf droeg. Dit is de ketterij die door Paulus zo hardhandig werd blootgelegd als niet anders dan van de genade weer terugvallen in de wet (Gal. 5:4). Had Paulus bedoeld dat de wet bleef als een regelmechanisme voor het gedrag van de heilige, dan zou de vraag niet gesteld zijn. Of zou ze uit domheid zijn gesteld, dan zou Paulus, net zoals de theologen dat vaak doen, geantwoord hebben dat de wet gehoorzaamd moest worden. In deze context hebben wet en genade te maken met het gedrag van de heilige, en vrijheid van de heerschappij van de wet is er om vrijheid te krijgen van de dienstbaarheid aan de zonde. De wet tot regelmechanisme te maken van dienstbaarheid zou voortgang betekenen van de oudheid van de letter van de wet. Nogmaals: een wet die ontdaan is van zijn vloek en straf is niet langer een wet; nee, net zoals de zogenaamde wetten van de mens zou het slechts advies zijn dat men mag veronachtzamen. Gods wet ziet zichzelf gehandhaafd of vervloekt de wetsovertreder. Het kruis toont het onvermogen te ontsnappen aan de straf van een overtreden wet. De dood van Christus, en van hen met Hem, ondersteunt de wet en brengt in rechtvaardigheid de genade op de troon.

Paulus zal aantonen dat de heerschappij van genade absoluut is en sluit die van de wet uit. Zijn antwoord op de vraag verschilt van die van de theologen die zijn betoog in vers veertien zouden willen aanpassen. Hij zal laten zien dat het onhandelbare vlees van de heilige niet door de wet onderworpen kan worden, maar er eerder tot actieve rebellie tegen wordt ontlokt; terwijl daarentegen genade de heilige in staat stelt te dienen en wandelen naar de geest, zodat de rechtvaardige vereisten van de wet in hem vervuld worden. De vragensteller in vers veertien is meer scherpzinnig dan sommige van Paulus' beste uitleggers, die het punt missen waar hij naar toe wil. Paulus' antwoord is het juiste en het handhaaft de waarheid dat de heilige op alle wijzen vrij is van de dood aan de wet.

Twee groepen vergissen zich in hun denkbeelden over de genade:

1. zij die denken dat haar gezag en vermogen om te handelen met de zonde kleiner is dan die van de wet, en dat genade niet echt kan opleiden om zonder de hulp van de wet verstandig, rechtvaardig en eerbiedig te leven.
2. zij die genade zien als een morele anarchie en een onrechtvaardige goddelijk mededogen.

De laatsten zouden, als ze de moed hadden, de genade van God willen omzetten in dartzelheid. Ze verlangen niet echt naar de genade, ze willen immuniteit voor de straf. Ze worden meer door angst voor de gevolgen geregeerd dan door hun haat voor de zonde en hun liefde voor de gerechtigheid. Als zulke mensen eerlijk zijn, dan is dat niet omdat ze eerlijkheid liefhebben, maar omdat het hun beste beleid is. Zulke mensen zeggen: "Indien er geen eeuwige hel is, kan ik doen wat ik wil," daarmee bewijzend dat ze de zonde liefhebben en alleen terugdeinzen van zondigen vanwege de hun angst voor de gevolgen. Bewijs aan zogeheten gelovigen dat er geen hel is, en ze zullen alle religie verliezen die ze ooit hadden. Verzeker ze dat de wet ze niet kan vervloeken en dat genade geen tucht heeft

voor de ongeregelden, en ze zullen in een orgie van zonde onderduiken!

De eerste groep is echt gered, maar slecht voorgelicht. Hun theologie is niet op Christus gericht, maar op het Gehenna. Een Gehenna-centrisch evangelie(?) doet een beroep op de motieven van angst, en haar "bekeerden" zijn voornamelijk door die motieven in beweging gebracht. Echte heiligen zijn soms bang niet alleen de banden van vrees voor het Gehenna weg te nemen, maar ook voor die van de wet. Een heilige die eerlijk was en voorbeeldig in zijn gedrag, zei: "Als ik niet onder de wet ben, dan mag ik stelen." Hij werd op juiste wijze geantwoord met: "Als jij echt onder genade bent, dan zul je niet *willen* stelen; maar als je het doet zul je mogelijk in de gevangenis terecht komen." Genade maakte het voor hem onmogelijk te stelen en de vrees voor het gevang was voor hem geen motief. Maar toch denken hij en anderen over God als een politieman. Zelfs respectabele niet-gelovigen hebben geen strafwetgeving, politiemensen of gevangnissen nodig om zich fatsoenlijk te gedragen. Ook leiden deze zaken niet tot vroomheid. Wanneer iemands theologie en geloof is gericht op Christus, dan zal er geen vrees meer zijn voor het aanvaarden dat we niet onder de wet zijn, maar onder genade, en dat zonder enige reserve of aanpassing. Wanneer een slecht opgeleide heilige vraagt: "Zullen we zondigen omdat we niet onder de wet zijn, maar onder de genade?", dan doet hij dat omdat hij wetteloosheid vreest; maar wanneer een niet-geredde mens de vraag stelt, dan probeert hij of om het evangelie absurd te laten lijken of om toestemming te vinden om te zondigen.

Volstrekt niet! Dit is een ontoelaatbare conclusie! Zo'n veronderstelling moet met alle beschikbare energie worden verworpen. Toch neemt Paulus de vraag ter hand en door verder onthullen van het evangelie laat hij de vragensteller zien dat geen enkele heilige opzettelijk kan kiezen voor de dienst aan de zonde, en dat als een belijdend gelovige, die maar wat babbelt over vrijheid en genade, zichzelf dienstbaar stelt aan de zonde, hij daarbij aantoonst wie zijn echte heer is, en hij zal zijn loon voor die dienstbaarheid ontvangen. De vraag over de kastijding van de zondigende heilige wordt hier niet naar voren gebracht. Het gaat hier over de moedwillige voorkeur voor gehoorzaamheid aan zonde.

16. Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?

Een gezamenlijk standpunt waarover beide partijen het eens zijn is de eerste noodzaak in ieder verschil van mening, dus begint Paulus met het betoog over een universeel aanvaard principe. Waar de tegenstander de fout is ingegaan, is dat hij veronderstelt dat genade een soort nieuw systeem is, waarbij iemand die er onder staat vrijgelaten kan worden van de werking van dit principe. Sommigen zouden willen zeggen dat het principe niet van toepassing is op hen die onder de genade zijn, omdat, naar ze zeggen, het wettelijk van karakter is. Jammer genoeg zijn dispensationalisten meer gevoelig voor deze misvatting dan anderen, omdat ze wet en genade onderscheiden. Vergissing is de schaduw van de waarheid, in het bijzonder daar waar iemands belangen slechts speculatief zijn. Het principe scheidt mensen in twee groepen en stelt de redding van God als barrière tussen hen.

Weet jij niet... is een zaak van ervaring dat een ieder die de zonde doet, een slaaf is van de zonde? Hebben jullie niet de band gezien tussen slavernij en beloning? Het antwoord wordt door Paulus niet geschreven, omdat iedereen weet dat het op alle pagina's van de geschiedenis en in het geheugen, geweten en de lichamen van een stervend ras van slaven van de zonde is geschreven. Is het niet slechts een *feit, dat aan wie je jezelf dienstbaar stelt als slaaf der gehoorzaamheid, je diens slaaf bent aan wie je gehoorzaamt?* Een stelling die zo duidelijk waar is hoeft niet bestreden te worden. Maar waarom zouden we ze introduceren? Omdat de toepassing van dit principe afdoende de vraag beantwoordt. Wat ook iemands veronderstelde relatie met wet of genade is, het is een feit dat je de slaaf bent van wie je gehoorzaamt. *Als slaven* zijn jullie het exclusieve eigendom van de meester die jullie dienen; jullie kunnen niet toebehoren aan zowel genade als zonde. *In wiens dienst gij u stelt als slaven* van de zonde, onthult daarmee het heersend verlangen van jullie harten. Zo'n dienstbaarstelling is *voor gehoorzaamheid* aan heel de wil van de heer die we gekozen hebben; zo'n gehoorzaamheid is het wezen van slavernij. Het scheidende *hetzij* stelt op een nadrukkelijke en levendige manier het enige alternatief, veronderstellend dat als het een aanvaard is, het ander noodzakelijker wijze afgewezen moet worden, want niemand kan twee heren dienen. Niets kan op meer beslissende wijze iemands geloof of ongeloof aantonen dan zijn keuze *voor Gehoorzaamheid of voor Zonde*. De noodzaak van keuze tussen de twee toont de onverenigbaarheid aan van geloofsgehoorzaamheid met zonde. Hij die zich dienstbaar stelt aan zonde kan geen gelovige in God zijn, maar is eerder een "gelovige in zijn eigen geloof," een ijdele marskramer van religieuze nieuwigheidjes, waaronder een ongebonden "genade." Zonde en Gehoorzaamheid zijn de twee alternatieven die Adam had. Het blijvend rampzalige gevolg van zijn "ene overtreding" getuigt van de werking van het principe dat gehoorzaamheid aan Zonde leidt tot de dood. Hoe zou iemand God kunnen geloven, zichzelf als dood rekenend, onderwijzend dat de zonde niet meer over hem heerst, en dan zichzelf dienstbaar stellen voor de zonde? Wat een verdraaiing is dit die reden die ons is gegeven om ons te verzekeren dat Zonde niet meer over ons zal heersen, in een reden te slavernij aan de Zonde te kiezen!

Het dienstbetoon van de *Gehoorzaamheid* is *vanwege gerechtigheid*. Maar gehoorzaamheid aan wie of wat? Zou Adam God gehoorzaamd hebben, dan zou hij aan de dood zijn ontsnapt en overgegaan zijn van een negatieve onwetendheid naar een positieve rechtvaardigheid. Geloof is altijd een gehoorzamen aan een goddelijke onthulling die het verlangt; het is rechtvaardig om God te gehoorzamen. Het evangelie roept om gehoorzaamheid des geloofs, als tegenstelling tot gehoorzaamheid aan de wet(1:5;16:26), en in die gehoorzaamheid stelt de heilige zich dienstbaar aan God voor een rechtvaardig dienend leven. *Rechtvaardigheid* staat tegenover *dood*, waar we *leven* zouden verwachten. Is het niet omdat, terwijl de dienstbaarheid aan de zonde regelrecht uitloopt in de dood, en gehoorzaamheid in rechtvaardigheid, leven niet een zaak van gehoorzaamheid is, maar de gift van de genade?

Zo zijn we terug gebracht naar het essentiële karakter van de zonde en de gehoorzaamheid, dat het evangelie niet kon omverwerpen zonder de regering van

God omver te werpen. Hoe vreselijk zou het zijn na te denken over een onrechtvaardige God! Wie zou een God wensen Die zonde niet met de dood bezocht en beloning geeft aan gehoorzaamheid, Een Die het op een akkoordje kon gooien met onrechtvaardigheid en van Zijn schepselen niets anders dan foutloze rechtvaardigheid verwacht? Wat zou dat een onrechtvaardige genade zijn, die zich aanpast aan de onwetendheid en zonde van de vleselijke mens?

17. Maar Gode zij dank: gij waart slaven der zonde, doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is;

Hij heeft het principe neergelegd, maar voordat hij het toepast en als vermaning gebruikt, brengt Paulus dank dat de heiligen al hebben gekozen om slaven van de gehoorzaamheid te zijn. *Maar Gode zij dank* is zijn vreugdevolle erkenning dat het Gods reddingskracht was die werkt in hen die eens *slaven der zonde* waren. De voorbijheid van hun slavernij voor de zonde wordt in het bijzonder gemarkeerd door de nadruk op *gij waart*. Zonder de ervaring van hun voorbije slavernij aan de zonde, toen ze nog ongelovig en boosaardig waren, zouden ze nu geen kennis hebben van de bitterheid van die knellende band. Maar nu, in het licht van hun vrijheid daarvan, kunnen ze Paulus bijvallen in het uiten van dank voor hun bevrijding en hun nieuwe gehoorzaamheid. Zij -zullen we niet zeggen "wij"?- hebben een ervaring van beide slavernijen, die hen helpen met het verstaan en op prijs stellen van zijn betoog, en wat het sterke beroep dat hij gaat maken nog versterkt. Het verleidende van zonde is zodanig, dat alleen zij die aan haar roepen zijn ontsnapt en nu naar hun verleden kijken met verlichte ogen des harten, kunnen weten hoe vreselijk de slavernij was. Tot nu toe heeft Paulus feiten onthuld die niet begrepen kunnen worden door ervaring, nu is hij gekomen in het gebied van de waarheid dat te controleren is door ervaring. Voor de ervaring die de onthulling bevestigt is hij God dankbaar.

De nieuwe slavendienst is die aan gehoorzaamheid, en aangezien *gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is*, zien we hoe beide zijden van het principe werken.

Hoe weet Paulus dat ze van harte gehoorzaamd hebben? Omdat geloof gehoorzaamheid van het hart is. Drie feiten uit deze tekst zouden overdacht moeten worden:

- de harts-gehoorzaamheid van iedere gelovige,
- gehoorzaamheid aan een bepaald type onderwijs,
- en het zich overgeven aan een nieuwe meester van hen die de leer gehoorzamen.

Paulus, net zoals zijn Heer en wij zelf, had een type gelovige gezien wiens geloof niet uit het hart kwam, die niet op Christus vertrouwde en wie Christus niet vertrouwde, gelovigen van wie de Lasteraar de vader was (Joh.2:23,24: 8:31,44); gelovigen die overtuigd waren door tekenen, die geloofden wat ze zagen, maar die niet op Christus vertrouwden. Er zijn zij die geloven in "wat redelijk is," en weer anderen die een aanmatigende mening als bevlogen geloof zien. Zulke gelovigen worden door de Schrift aan verscheidene testen onderworpen, in het bijzonder in de eerste brief van Johannes. Deze passage is ook een zware test voor hen die de vraag overwegen van vers vijftien; ze test allen van wie de

hartentrouw aan God twijfelachtig is (1Kor.15:2; Gal.3:4; Kol.1:28).

Harts-gehoorzaamheid geeft bewijs voor waar geloof, want met het hart wordt het evangelie geloofd voor rechtvaardigheid. Harts-geloof is niet noodzakelijk voor het aanvaarden van veel wat waar is. Als ik zeg: "De drie hoeken van een driehoek zijn gelijk aan twee rechte hoeken," en ga dan nijver verder deze stelling uit te leggen een de een of andere twijfelaar, dan bewijs is ik daarmee niet dat ik geloof heb van het soort dat redt. Men kan de Paulinische leer geloven en er voor strijden op dezelfde positieve en harteloze wijze, en toch gespeend zijn van geloof, want geloof is niet een formele en oppervlakkige, hoewel gemeente, instemming met serie theologische (of andere) stellingen. Er zijn zeer bekende voorbeelden van grote predikanten die de leerstellingen van genade op stichtende wijze naar voren brachten, en wier volgende bekering niet de vorm van hun prediking veranderde, hoewel het Christus in de mensen en hun boodschap bracht.

"Ik ben jarenlang zeer geïnteresseerd geweest in Bijbelstudie, en toch ben ik me niet bewust van enige innerlijke verandering," was de bekentenis van een iemand wiens belangstelling slechts speculatief en intellectueel was geweest. Veel bevlogen mensen beschouwen het evangelie eerder als voedsel voor hun gedachten, als een filosofie of systeem of leer, dan een onthulling die roept om een hartsverwantschap aan een Persoon. Ze zoeken meer ideeën dan vrijheid van zonde en toegang tot God. Precisie van denken is wenselijk, maar geloof reikt naar Christus en werkt onder de drang van Zijn liefde. Iemand die echt verenigd is met Christus heeft de weerhouding van de wet, noch de dwang van angst nodig om hem te laten gehoorzamen, net zo min als een liefhebbende moeder gedwongen moet worden voor haar baby te zorgen. De gehoorzaamheid waarvoor Paulus God dankt vraagt niet: "Zullen we gaan zondigen?"

De vorm van onderricht was het evangelie van Paulus. Hadden de Romeinen het soort onderricht ontvangen zoals dat door de verdraaiers aan de gemeenten in Galatië werd gebracht, dan zou Paulus hen een corrigerende brief geschreven hebben, in plaats van zich te verheugen in hun gehoorzaamheid aan wat ze was verteld. "Het zijn slechts moderne ogen die verschillende leerstellige typen zien in het Nieuwe Testament, en Paulus, voor zover hij wist(1Kor.15:11), predikte hetzelfde evangelie als de andere apostelen." Maar het tegengestelde is waar; wat moderne ogen steeds helderder zijn gaan zien, zijn de werkelijk grote verschillen die zitten tussen de twee evangeliën, die vanaf het begin de evangeliën deed scheiden in de twee groepen van apostelen met hun evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenen. De geciteerde schrijver miste de betekenis van zijn bewijstekst. Wat Paulus daar zegt is dat, hoewel hij en de andere apostelen verschillen, zoals zij verplicht waren te doen, hij toch kan zeggen, ondanks aan de ene kant het "ik" en aan de andere kant "of zij": "zo prediken wij." Wat ze overeengekomen waren te verkondigen, was het historische feit van de opstanding van Christus, waarvan zij op verschillende momenten en op verschillende wijzen getuigen waren geweest. Maar toen Paulus de betekenis van Christus' opstanding in dat hoofdstuk begon te interpreteren, bracht hij een waarheid die aan de het Besnijdenis-evangelie onbekend was, en onthulde hij een

geheim dat voor hen altijd een geheim was geweest.

"De vorm van onderricht" betrof Paulus' evangelie in het algemeen, maar in het bijzonder was het dat deel er van dat in dit hoofdstuk wordt voorgesteld. Daarom kan Paulus tegen de Romeinse heiligen zeggen: "weet gij niet", "dit weten wij immers," "wij geloven," "daar wij weten"(verzen 3,6,7,9). En deze kennis van hen gaat over de kenmerken van zijn evangelie, waarvan men geen spoor kan terugvinden in de andere geïnspireerde geschriften. Deze vorm van leer verklaarde de feiten van de dood, begraving en opstanding van Christus, en deze feiten gaan de hele mensheid in z'n geheel aan, maar in het bijzonder hen die gedoopt zijn in Christus Jezus en nu deelhebben aan de gelijkenis van Zijn dood en opstanding. De waarheid van het evangelie werd niet voor het eerst onthuld bij het schrijven van deze brief. Wat Paulus hier verkondigde had hij al vanaf het begin van zijn bediening aan de volkeren onderwezen. Anderen hadden het ontvangen en meegenomen naar Rome. Zij hadden het evangelie aanvaard, zodat Paulus in staat is een beroep te doen op hun kennis, wanneer hij strijdt tegen de verdraaiingen die zij en hij gehoord hadden. De Romeinen waren goed begonnen en Paulus corrigeert ze nu niet.

Aangezien de activiteit van de heiligen gezien kan worden in hun gehoorzaamheid, zo kan ook hun passiviteit gezien worden in het feit dat zij *overgeleverd* werden aan vorm van onderricht over de meesterschap van een nieuwe heer. De leer onthult grote goddelijke verworvenheden die voor ons bereikt zijn, buiten ons en in ons. We hebben niet de kracht om de feiten te veranderen zonder ze te beschadigen, wat uiteraard geen gehoorzaamheid aan het onderricht zou zijn. Korinthe, waar vandaan Paulus schreef, was beroemd vanwege het gieten van metalen beelden. Terwijl Paulus keek hoe dat er aan toe ging, zag hij in de gesmolten metalen die in prachtige patronen werden uitgegoten, een beeld van de heiligen, plooibaar voor goddelijke onthulling, gekneed wordend naar het beeld van Gods Zoon. De waarheid moet de heiligen vasthouden en vorm geven. We moeten oppassen voor de val van het pogen waarheid in het patroon van *onze filosofie* te gieten. Zelfs Christus probeerde nooit van Zichzelf te spreken, maar was een getrouwe Getuige, alleen de woorden sprekend die Zijn Vader Hem gaf (Joh. 8:28; 12:49; 14:24; 17:8,17). Zijn trouw aan Gods boodschap en Zijn gehoorzaamheid aan Gods wil moet die van ons vorm geven.

18. en, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid.

En, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid. Deze vrijheid en slavernij is het gevolg van Christus' werk, dat u uit de heerschappij van de wet heeft gebracht in die van de genade. De wet heeft van de mens nooit slaven van de gerechtigheid gemaakt; genade doet dat wel. Dit vers doet geen oproep, het geeft een feit weer. Hoewel heiligen op deze wijze bevrijd zijn van de heerschappij van de zonde, is ze toch altijd aanwezig, begerig loerend naar een mogelijkheid om weer op de troon te klimmen. Moedwillig haar heerschappij aanvaarden zou het ontkennen zijn van de gehoorzaamheid van het geloof, want iemand kan niet gelovend zondigen. Heiligen kunnen door

onachtzaamheid en ongewild in zonde vallen, maar geen enkele gelovige stelt zichzelf als slaaf dienstbaar aan de zonde.

19. Ik zeg dit van menselijk standpunt om de zwakheid van uw vlees. Want gelijk gij uw leden gesteld hebt ten dienste van de onreinheid en van de wetteloosheid tot wetteloosheid, zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid tot heiliging.

Wanneer Paulus het weerzinwekkende beeld van de slavernij gebruikt, dan doet hij dat niet gedachtenloos, maar hij legt uit: *Ik spreek dit van menselijk standpunt*. God spreekt tot de mens in diens eigen taal. Slavernij was een gewone relatie, bekend aan alle mensen en beeldt de absoluutheid uit van het eigenaarschap van zonde en gehoorzaamheid. Toch lijkt dit woord Paulus' gevoel voor juistheid te beschadigen en hij verontschuldigt er zich bijna voor. Veel van zijn lezers waren slaven en voor hen had de beeldfiguur meer dan een oppervlakkige weerzinwekkendheid, omdat ze op de hoogte waren van de verlaging die de slavernij vaak bracht, van zowel de eigenaar als de slaaf. Maar toch staat *slaven* er als geïnspireerd woord en is des te meer krachtig gemaakt omdat het wordt gebruikt ondanks Paulus' afkeer er van. Slavernij op z'n slechtst is een niet te sterke beeldfiguur van de ellende van de knechtschap van de zonde, en op z'n best, met de warme wederzijdse liefde die soms opbloeide tussen meester en slaaf, beschrijft ze op een armelijke wijze de loyale toewijding van veel heiligen aan God.

Zulk taalgebruik is nodig vanwege *de zwakheid van uw vlees*. Wat is die zwakheid? Het is niet zo dat vlees op zich een hindernis is, want het Woord is vlees geworden en terwijl Hij in het vlees was Hij omgeven door zwakte, maar Zijn vlees was niet tegengesteld aan Zijn geest, noch hinderde het Zijn geestelijk onderscheidingsvermogen. De zwakheid waarnaar hij verwijst is dan ook iets dat niet onafscheidelijk is van hen die nog in het vlees zijn. Ze komt voort uit een ongeestelijke toestand waaraan allen die in het vlees zijn onderhevig zijn. Sommigen hebben beweerd dat de zwakte verstandelijk of moreel is, maar verstandelijk onderscheidingsvermogen wordt zodanig bepaald door iemands morele en geestelijke toestand, dat de twee nauwelijks van elkaar gescheiden kunnen worden. Het vlees, met haar kwade neigingen, kan geen geestelijke zaken onderscheiden, en als heiligen vleeselijk zijn, dan zullen ze geestelijke sufferds zijn. Veel van de eerste gelovigen hadden eerder geleefd onder grove losbandigheid, met de daarbij horende lage morele idealen, en Paulus vond het vaak zijn taak hen te waarschuwen voor het terugvallen naar de lage levensstandaarden en -gedachten waaraan ze eerder gewend waren. Alle heiligen die toestaan dat de aard van het vlees over hen heerst, zullen de gedachte aan de slavernij van de rechtvaardigheid zeer weerzinwekkend vinden. Ze zeggen dat zij hun vrijheid niet moeten opgeven. Daarom gebruikt Paulus het beeld van de slavernij, om aan te dringen op de absoluutheid van de eis van God. De eis is wijs en vriendelijk, maar ook gebiedend, want indien God in enige mate Zijn eis aan de heilige voor absolute toewijding zou verminderen, dan zou dat hem in gelijke mate overgeven aan het wrede dienstbetoon aan Zijn vijand en zo Zijn soevereine eisen opgeven. Een rechtvaardig God kan niet minder dan alles opeisen.

Het motto van de oude Franse aristocraten, *noblesse oblige*, dat wil zeggen: adel

verplicht tot een hogere standaard van gedrag, geldt zeker voor de heiligen. Net als weleer *gij uw leden stelde*, in een ononderbroken dienstbetoon en ogenschijnlijke vreugde, de zonde hartelijk dienend, *zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid* in een toewijding die gelijk is aan die welke werd gegeven aan *de onreinheid en van de wetteloosheid tot wetteloosheid*, de twee kenmerken van een zondig leven. *Onreinheid* is de verontreiniging van de zondaar zelf, terwijl *wetteloosheid* geen acht slaat op de regering van God. "Zonde is wetteloosheid" en wetteloosheid is zonde. Onreinheid komt eerst, omdat het verlangen naar wat onzuiver is rebellie oproept tegen alles wat weerhoudt. Wanneer de wet de bevrediging van de een of andere lust verbiedt, dan lokt ze opstandigheid op. Alle wetteloosheid en ongeloof komen voort uit de een of andere gekoesterde onreinheid. Een rein hart zou gelovig zijn en gehoorzaam aan de wet, en Paulus houdt zich hier bezig met harten. Slavernij aan deze twee heren leidt in toenemende mate *tot wetteloosheid*, en iedere wettelijke inspanning om hun activiteit in te perken heeft nog meer wetteloosheid tot gevolg. "Dit is werkelijk de vloek over de wetteloze daad: ze wordt het zaad van meer kwaad." De vruchtbaarheid van wetteloosheid is zodanig, dat één daad van ongehoorzaamheid de wereld heeft overspoeld met onreine en wetteloze mensen.

Zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid tot heiliging, is Gods oproep aan ons. Dit heeft te maken met de oproep in vers dertien. Gerechtigheid is hier niet iets dat de gelovige toegerekend wordt, maar het is de vervulling van de plicht, die genade oplegt, om goed te doen. Slaven van de gerechtigheid dienen onder de zoete dwang van de genade (1Kor. 15:10). De onmacht van hen onder de wet om goed te doen, heeft in hen die onder de genade zijn plaats gemaakt voor de uitvoerende macht van God. Wanneer de heilige de ontdekking heeft gedaan: "ik heb de kracht voor alles in Hem die mij kracht geeft: Christus," dan is er niet alleen de emotionele vreugde, maar ook de vergroting van geestelijke waarneming. Geen enkel geredeneer kan de essentie verkrijgen van geestelijk gevoel. Er is iets anders waarover de kille intellectueel en ongehoorzame altijd zal uitglijden, zonder in staat te zijn door te dringen in de kern. Voor Zijn slaaf wordt God de ene grote Werkelijkheid, terwijl voor de ongehoorzame het zicht op God wegsterft in het licht van alledag. Velen hebben in hun twijfel hun zekerheid van God heroverd door vast te houden aan de simpele paalhoofden van de gerechtigheid en dit komt omdat God bekend staat als de Bron van het soort leer waarin Zijn wil wordt gedaan (Joh. 7:17).

Slavernij aan gerechtigheid is *tot heiliging*. Gerechtigheid en heiligheid zijn verschillend. Iemand wordt rechtvaardig door eenwording aan een standaard van goed; hij wordt heilig door toewijding aan God. Als iemand echt heilig is, dan zal hij slaaf zijn van de gerechtigheid; als iemand slaaf is van de gerechtigheid, dan zal hij perfect worden in heiligheid. Hoe zou iemand subjectief heilig kunnen zijn als hij nog slavendienst zou verlenen aan de zonde? Slavernij voor de zonde maakt de mens goddeloos. Gerechtigheid en heiligheid wandelen hand in hand, en dit moet geleerd worden door sommigen die van "heiligheid" een soort hobby maken, terwijl ze klaarblijkelijk tekort schieten in essentiële moraliteit. Gerechtigheid levert heiligheid met het positieve morele gedrag dat anders niet

aanwezig is.

20. Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid.

De overige verzen presenteren een serie van tegenstellingen tussen de oude en nieuwe dienstbaarheid, en deze leveren een aanleiding voor gehoorzaamheid aan de zojuist gemaakte oproep. Er zijn tegenstellingen tussen verleden en heden, tussen twee heren, tussen de vruchten en tussen de voleindingen. Vers twintig is het omgekeerde van vers achttien. *Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij*, niet bevrijdt!, *van de gerechtigheid*. Jullie inspanning voor de zonde werd niet gehinderd door een gedeelde toewijding; want hoewel jullie instinct, geweten en onthulling je enige kennis gaven van de eisen van de gerechtigheid, werden jullie meegesleept door de zonde, totdat jullie losgemaakt werden door de kruisiging en gerechtvaardigd van jullie zonde. Jullie konden toen niet twee heren dienen. Nu zijn jullie bevrijd van de zonde, opdat jullie meegesleept kunnen worden door de gerechtigheid.

21. Wat voor vrucht had gij toen? Dingen, waarover gij u nu schaamt; immers, het einde daarvan is de dood.

Wat voor vrucht had gij toen? Het "wat" is logisch, het "toen" betekent dat de tijd van toen in contrast staat met het "nu" van het volgend zinsdeel. Door hun vruchten mag je rechtmatig de twee slavernijen beoordelen. *Waarover gij u nu schaamt*. Hoewel er in het verleden niets was dat vrucht genoemd kon worden in de goede betekenis waarin het woord gewoonlijk wordt gebruikt, is er in het heden een oogst van schaamte. Het dienstbetoon aan de zonde, ontdaan van alles wat goed genoemd kan worden, is iets van het verleden, maar het boze resultaat blijft als Sodomappels, naar onze smaak bitter. We zijn verlost uit de dood, die de voleinding van deze dingen is, maar de schaamte blijft en wordt verdiept in het licht van Gods aanwezigheid. Paulus sprak van schaamte als behorend bij iedere heilige die opgewekt is uit de bedwelming die zonde opwekt. Er wordt van een van de heiligste aller leraren geschreven dat "zijn gebed in de klas altijd met een bekentenis begon; voor hem was God zo werkelijk aanwezig dat zijn gezicht rood kleurde van de schaamte er over." Niemand hoeft een gevoel van schaamte voor zonde op te wekken; het zal komen wanneer het geweten wordt verlicht en geestelijke gevoeligheden fijngevoeliger worden. Geen geestelijk persoon kan de kwaden uit zijn verleden opnoemen zonder schaamte en diep berouw te ervaren. De schaamte die zonde brengt aan de fijngevoelige mens is een van de grootste afschrikkingsmiddelen. Er zit iets in de mens dat weigert door dreigementen afgeschrikt te worden, maar schaamte en afwijzing worden door allen gevreesd. Laten zij die branden van schaamte vanwege zonde zich de vraag stellen: "Zullen wij zondigen omdat we onder de genade zijn?"

22. Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.

Maar thans, vanwege onze positie in Christus Jezus, zijn we *vrijgemaakt van de zonde en in dienst van God gekomen*. Ons dienstbetoon moet overeenkomen met onze positie. Zo worden we teruggebracht naar de oorspronkelijke en normale relatie met God. Net zoals Onesimus zijn we allen weggelopen slaven, die door genade zijn terug gekeerd naar onze rechtmatige Eigenaar. Slavernij aan

gehoorzaamheid is niets anders dan slavernij aan God, als Zijn persoonlijke aanwezige slaven, die met vreugde alles doen wat Hij wil. Zoals de Hebreeuwse slaaf, zegt Gods slaaf: "Ik heb mijn heer... lief, ik wil niet als vrij man weggaan"(Ex.21:5). Slavernij voor God is redding. Het vat de energie op die zo vaak wordt verspild en concentreert ze op de enige taak die waard is gedaan te worden door mensen die gemaakt zijn naar Gods beeld en van heiligen die geschapen zijn in Christus Jezus. De gemeenten die Paulus bediende leerden dat hij niet voor zichzelf slaafde, en ook niet voor hen, maar voor God. Vandaar ook zijn oprechtheid, zijn hoog gezag, zijn diepe nederigheid en zijn bewuste onafhankelijkheid van lofprijzing of schuld van hen in wier belang hij werkte. Christus heeft ons in slavernij aan God gebracht en we kunnen onze levens adelen door onszelf vrijwillig en opofferend dienstbaar te stellen aan God, in alle gehoorzaamheid en gerechtigheid.

Reeds *hebt gij tot vrucht uw heiliging*. Over welk soort hoefde hij niet te spreken, want iedereen wist dat. De vrucht van de gerechtigheid wordt altijd gezien in het verschil tussen Christelijke- en niet-Christelijke gemeenschappen, huizen en individuen. Een notoire atheïst daagde eens een predikant uit om over het Christendom te debatteren. Deze aanvaardde het met graagte, maar stelde een nieuw soort debat voor: "Ik zal honderd mannen en vrouwen meebrengen naar het podium, die zullen getuigen van Gods reddende kracht in hun levens. U mag ze ondervragen zoveel als u wil. Maar u, daarentegen, moet ook honderd mensen meebrengen die, door middel van uw atheïstische leer, verlost zijn van een zondig leven." Het is niet nodig te zeggen dat het debat nooit heeft plaatsgevonden. "Door hun vruchten zult gij ze kennen." Deze vruchten hebben de wereld gezegend, de genade verhoogt en de naam van God geheiligd. Het gehoor dat "de laatste Christen stierf aan het kruis" is onwaar gebleken door de massa van vrucht brengende levens. Zulke vrucht is "voor heiligheid." Het voert bewijs aan, voegt toe aan en complementeert een praktische heiligheid. Het is nutteloos heiligheid van leven te belijden, als deze vrucht niet de belijdenis staft.

En als einde het eeuwige leven, maar leven is niet het gevolg of de beloning voor dienstbetoon. Het wordt overgedragen aan allen die in Christus Jezus zijn. Het wordt hier genoemd als antithese voor de dood; maar, zoals vers drie-en-twintig beweert, hoewel zonde en dood aan elkaar zijn verbonden als oorzaak en gevolg, zo zijn gehoorzaamheid en leven dat niet. De dood is de voleinding "van deze dingen;" aionisch leven is niet de voleinding van dienstbetoon, maar van een genadevolle redding. Gehoorzaamheid is voor gerechtigheid, waarin ze uitmondt; gerechtigheid heeft heiligheid als gevolg, zoals ook de vrucht doet van een leven in Gods dienst; maar aionisch leven is geen gevolg van een of al van deze.

23. Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

Het belang van het *want* moet hier opgemerkt worden; het introduceert een betoog over het verschil tussen de twee voleindingen. *Loon* verwijst naar de armelijke voorziening die voor het onderhoud van de slaven werd gedaan. Het is een karige beloning voor hard werken. De dood beloont op passende wijze het dienstbetoon aan de zonde; dit kwade paar wordt altijd samen gevonden. Geen

enkele zondaar was ooit alert genoeg om het gevolg van de zonde, de dood, te ontspringen. Het betoog dat de dood het loon van de zonde is, vernietigt de vergissing dat de dood een "natuurlijke schuld" is, zonder moreel karakter. De dood is net zo onnatuurlijk als de zonde, en beide zijn voorbijgaande episoden in de doelstelling van de aionen. De valse filosofie die de dood aanvaardt als natuurlijk, ontkent de geestelijke relatie van de mens met de Schepper en degradeert hem tot een immoreel niveau, waar hij geen verwantschap met Hem kan hebben. Voor de mens die is geschapen naar het beeld van God, moet alle goed of kwaad dat hem overkomt een moreel en gerechtelijk belang hebben. Het kruis is de voleindende uitdrukking van het feit dat de dood het loon van de zonde is en dat dood en zonde hoogst onnatuurlijk zijn. Als zonde en dood anders zijn dan wat wordt uitgedrukt in het woord van het kruis, dan is het offer van Jezus Christus de grootste vergissing in de geschiedenis van het universum.

Gods genadevolle gift is het tegendeel van beloning. Het is een geschenk en geen beloning. Het woord "charisma" werd eerder gebruikt in 1:11; 5:15,16, en is een effect, of gevolg, of verlening van genade. Geen van Gods geschenken staan op zich; ze zijn verenigd in Christus Jezus. Hij geeft geen rechtvaardigheid of enig ander deel van verlossing, buiten het leven om. Omdat het leven geestelijk en zonder dood is, moet het aionisch zijn.

De laatste woorden van hoofdstuk vijf en zes zouden vergeleken moeten worden en de verschillen opgemerkt. In hoofdstuk vijf werd aionisch leven genadevol voorzien voor alle mensen, maar hier is het een genadevolle gift, die wordt overgedragen aan de heiligen. Daar was het naar de mensen toe bemiddeld *door* Christus Jezus; hier wordt het uitgedeeld aan hen die nu *in* Christus Jezus zijn. Leven is geen schenking buiten Hem om, en allen die in Hem zijn hebben het leven. Christus is niet alleen ons leven, maar Hij is *onze Heer!*

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 25

door G.L. Rogers

Vrijgesteld van de wet Romeinen 7:1-6

1 Of weet gij niet, broeders, (ik spreek immers tot wie de wet kennen) dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?

2 Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond.

3 Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft.

4 Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen.

5 Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen;

6 maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter.

De evangelie-uitspraak die aan de heiligen gedaan wordt, "gij zijt niet onder de wet," is voor velen van hen zeer onsmakelijk, want zij denken dat Christelijk gedrag bestaat uit gehoorzaamheid aan een wet die van de mens alleen eist wat heilig is en rechtvaardig en goed. Maar toch is het een centrale gedachte in Paulus' evangelie dat de heiligen vrijgesteld zijn van diezelfde wet. De noodzaak voor deze vrijstelling wordt in dit hoofdstuk aangetoond en het feit dat deze noodzaak bestaat en dat ze verlossing uit de heerschappij van de wet verlangt, is een welsprekend getuigenis dat er in de heilige iets blijft dat niet onderworpen is aan de wet en dat ook niet kan zijn. Als het vlees in de gelovige blijft, dan zal het de wet net zo vaak breken als ze optreedt, en hem zo tot het oordeel brengen. Als de wet zal blijven zonder de vloek aan te brengen, dan moet het vlees veranderd worden. Maar de wet heeft niet de kracht om het vlees te veranderen, en Paulus' evangelie belooft niets anders dan de kruisiging van het vlees, tezamen met haar passies en lusten. Zonde is in het vlees, en hoewel het geoordeeld is aan het kruis, en hoewel zij die in de dood van Christus gedoopt zijn ervan gerechtvaardigd zijn, blijft haar wetteloze karakter en vijandschap tot God onveranderd.

In het laatste deel (6:15-23) liet Paulus zien dat genade haar onderdanen slaven maakt van God; in het deel dat nu voor ons ligt verklaart hij dat de heiligen bevrijd zijn van de wet, opdat hun dienstbetoon geestelijk en niet wettelijk moge

zijn, terwijl het overige deel van het hoofdstuk aantoonde dat eerlijke inspanning om de wet te houden ze alleen maar gevangenen ervan maakt, en dat bevrijding uit de slavernij van de wet een noodzaak is voor de bevrijding uit de slavernij van de zonde. Ja, verlossing van de heerschappij van de zonde hangt geheel af van de vrijstelling van de wet. "Zonde zal niet over u heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder genade." Alleen wanneer we overgaan van de heerschappij van de wet naar die van de genade kan de tirannieke rol van de inwonende zonde worden gebroken.

Dit hoofdstuk moet in drieën verdeeld worden. Christus heeft er bij Zijn sterven voor gezorgd dat zij die in Hem zijn stierven aan de wet(1-6); toch is de wet geen zonde, maar rechtvaardig, heilig en goed, hoewel ze zonde doet herleven(7-13); een geestelijke wet is niet in staat om te gaan met een vleeselijk mens. Ze kan geen gehoorzaamheid krijgen, want ondanks de beste inspanningen van een mens om te gehoorzamen, wordt hij door de wet in gevangenschap gebracht van een wet van zonde in zijn leden(14-25).

Het deel van het hoofdstuk dat nu voor ons ligt stelt een algemeen erkend wettelijk principe, 1;

dan wordt dit principe geïllustreerd door de wet die de vrouw bindt aan haar man zolang die leeft, en vrijlating vindt alleen plaats door zijn/haar dood, 2;

als tijdens het leven van de man de vrouw zich bindt aan een andere man, dan pleegt zij overspel; maar na zijn dood is ze vrij om zonder schande een andere man te trouwen, 3;

de toepassing van dit principe en de illustratie ervan, is dat net als de vrouw dood gemaakt werd voor de wet door het overlijden van haar echtgenoot, zo is de heilige dood gemaakt voor de wet door de dood van Christus en zo bevrijd zijnde mag hij verenigd worden met de Ander, 4-

het doel van deze vrijstelling en nieuwe eenheid is vruchtdraging voor God, -4;

in het eerdere leven in het vlees, bracht de wet, door het uitlokken van passies, vrucht voor voor de dood, 5;

maar nu dat we bevrijd zijn van de wet, zijn we in staat God op aanvaardbare wijze te dienen, niet in de oudheid van de letter, maar in de nieuwheid van geest, 6.

Omdat Paulus verlossing van de wet door de dood van Christus verkondigde, zochten de wettelijken voortdurend hem op om hem te bestrijden. Dit onderdeel van zijn evangelie, niet aanwezig in het evangelie van de Besnijdenis(!), kostte hem bijna zijn leven(Hand. 21:28). Het was dit verschil tussen hun evangeliën dat er voor zorgde dat Paulus in Antiochië opstond tegen Petrus, en dat leidde tot zijn uiteenzetting dat rechtvaardiging is door geloof en niet door werken der wet, *Want ik ben door de wet voor de wet gestorven om voor God te leven*(Gal. 2:11-21)). En het waren de inspanningen van de wettelijken om het evangelie te

verdraaien, dat hem er toe bracht de brief aan de Galaten te schrijven, waarin Paulus aantoont dat wettelijkheid voor hen niets anders zou betekenen dan scheiding van Christus(5:1-6).

In de eerdere hoofdstukken van Romeinen, die gaan over de daden van zonde, wordt de wet gezien als kennis gevend over het karakter van deze daden. Het gedrag van hen die gezondigd hebben zal door de wet geoordeeld worden(2:12); de wet stelde de Jood niet in staat rechtvaardigheid te verkrijgen(2:17-29); het leidde tot de (h-)erkenning van de zonde, maar verwijderde die nooit(3:20); rechtvaardiging komt door geloof, buiten werken der wet om(3:28); toch heft geloof de wet niet op, maar ondersteunt ze die(3:31); de beloften die aan Abraham gedaan zijn waren niet afhankelijk van het houden van de wet. Waren ze dat wel geweest, dan zouden ze van geen waarde zijn geweest, omdat de wet verontwaardiging brengt over de werken van de kwaaddoener(4:13-15). Wanneer we dat deel van de brief bereiken dat zich bezig houdt met beërfde en inwonende zonde, dan doet de werking van de wet de overtreding toenemen(5:20) en is ze de kracht van de zonde, deze opporrend tot opstand en ze heerschappij gevend over iemand die tevreden is met de wet en er naar streeft ze te gehoorzamen(7:5; 7:25). Wet zal de heilige niet toestaan zichzelf dood aan de zonde te rekenen, want ze ontdekt voortdurend zonde en laat ons bezig zijn met zonde, in plaats van te leven voor God. Vandaar de noodzaak voor verlossing!

De ervaring die in dit zevende hoofdstuk wordt geportretteerd, leidt naar een schreeuw om redding en deze redding is niet van goddelijke verontwaardiging of van vervreemding en vijandschap, maar van dat wat geestelijk dienstbetoon onmogelijk maakt.

Er is een diepe noodzaak voor zo'n discussie als in dit hoofdstuk word gegeven. Ze wordt noodzakelijk gemaakt door alles wat Paulus heeft gezegd over onze kruisiging met Christus. Er is elders geen hoofdstuk zoals dit; het is fundamenteel voor alles wat Paulus in zijn andere brieven te zeggen heeft over het onderwerp van de heiliging van de wandel van de heilige en diens vrijheid van de wet als een regel voor geestelijk gedrag. Hij verdedigde dat deel van zijn evangelie dat verklaarde dat Gods rechtvaardigheid aan de gelovige wordt toegerekend, door te verwijzen naar de Hebreeuwse geschriften over Abraham's rechtvaardiging, en toonde dat diens rechtvaardiging niet door de wet was, maar door geloof. Maar wanneer hij voortgaat met aantonen dat de heilige dood gemaakt is voor de wet door het lichaam van Christus, dan ondersteunt hij de onthulling niet met de Schrift, omdat dit onderdeel is van het geheim van het evangelie waarover de Hebreeuwse Schriften zwegen. Eerst interpreteerde hij het doel van de wet als een voorbereiding van een genadevolle rechtvaardiging(3:20), en nu maakt hij zijn ervaring onder de wet tot bewijs voor de noodzaak van verlossing daarvan, zodat hij kan een wandel kan hebben die de Heer waardig is. De wet kan niet heiligen en omvormen, net zo min als ze kan rechtvaardigen. Nee, het is precies omgekeerd: ze verbiedt ons onszelf dood te rekenen aan de zonde en levend te zijn voor God, omdat ze de wet toepast op zonde die al door God geoordeeld is, en waarvan Hij ons rechtvaardigde door de dood. Het verergert zonde in het vlees en zet de wet van zonde, die in onze leden is, aan tot activiteit en voert ons in gevangenschap. Zo omvat het onderwijs van 6:1-14 zowel de dood aan de wet als

de dood aan de zonde.

1. Of weet gij niet, broeders, (ik spreek immers tot wie de wet kennen) dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?

Of, als jullie er aan twifelen dat voor jullie de heerschappij van de wet geëindigd is, moet ik vragen, *weet gij niet, broeders, (ik spreek immers tot wie de wet kennen) dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?* Het voegwoordje *of* verbindt deze vraag niet met het onderwerp dat er direct aan vooraf ging, maar met het betoog: "Gij zijt niet onder de wet," wat duidelijk het onderwerp van dit hoofdstuk is. We zagen dat de vooronderstelling van 6:14 leidde tot de onwetende misvatting over vers vijftien, die afgewezen werd in de verzen 16-23. Dat gedaan zijnde wordt nu een principe neergezet dat de waarheid laat zien dat "jullie niet onder de wet zijn." Het principe is er een dat gevonden wordt in ieder gezaghebbend wetsvoorschrift, of dat nu Mozaïsch is, Romeins of ergens anders vandaan, dat wet een mens alleen bindt zolang zijn leven duurt en dat de wet geen doden kan vervolgen en straffen. Aangezien jullie tezamen met Christus stierven, kunnen jullie niet langer twifelen aan het feit dat jullie niet langer onder de wet zijn, tenzij jullie natuurlijk dit algemeen bekende principe ontkennen. *Weet gij niet*, is een vraag die altijd aan een onweerlegbaar feit vooraf gaat (6:3, 16: 7; 1). Jullie zouden niet onwetend moeten zijn, *ik spreek immers tot wie de wet kennen*. Hoewel het principe op alle wet toepasbaar is, is Paulus hier geheel en al gericht op de Mozaïsche wet, en neemt terecht aan dat deze bij zijn lezers bekend is, want het voorlezen van de wet ging al op een vroeg tijdstip over van de synagoge naar de kerk. Ja, lange tijd had men geen andere geschriften! Zij die aangesproken worden als *broeders* zijn niet een bijzondere klasse, noch zijn het Joodse broeders; maar ze zijn gezamenlijk heiligen. Geestelijke banden zijn nauwer dan vleselijke verwantschap. In de nieuwe schepping wordt een hoger verwantschap verworven en worden oude banden worden verbroken. *Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees*, zelfs Christus wordt niet meer naar het vlees gekend, d.w.z. als een Israëliet (2Kor. 5:16; Rom. 9:5). Wanneer Paulus verwijst naar zijn mede-Israëlieten, dan noemt hij hen nadrukkelijk "mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees." Maar hij noemt alle heiligen *broeders*, speciaal wanneer hij zijn toevlucht neemt tot een meer vertrouwde manier van onderwijs of oproep. Niet alleen Joden, maar alle intelligente mensen kennen het principe van de wet dat hier gegeven en geïllustreerd wordt.

De bewering dat de wet alleen aan Israël gegeven werd is niet zo onschuldig of waar als het lijkt. Het is een aannemelijke vergissing, die leidt tot het verwaarlozen van een groot deel van het evangelie door hen die aannemen dat de verlossing van de wet alleen hen aangaat die van Israëlitische afkomst zijn. Zeker, het verbond van de wet werd alleen met Israël gesloten, en met de gemengde menigte die met hen mee opgetrokken waren En dat verbond braken ze. En het is waar dat het verlorene Israël eens de perfectie en heerlijkheid van de goddelijke wet zal gaan tonen onder de voorwaarden van het nieuwe verbond, dat Jehovah met hen in de toekomst zal maken (Jer. 31:31-34; Hebr. 8:8-12). Maar Paulus vond in ieder volk en geweten een erkenning van de wet. Hij vond dat sommigen die geen wet hadden, soms van nature deden wat de wet van hen

verlangt, zodat ze, hoewel ze geen wet hebben, zichzelf tot wet zijn; dat wil zeggen: ze hebben de kennis van goed en kwaad geschreven in hun harten, en hun gewetens dragen hun getuigenis aan, met hun morele instincten, over de wet die ze voor zichzelf gemaakt hebben. Het is een feit dat de wet zich beroept op de natuurlijke moraliteit, het geweten en de rede van de mensheid, en wanneer ze wordt verkondigd dan erkennen de mensen dat ze een rechtvaardige eis is van God. Week na week, wanneer de samenkomsten de opdrachten van de wet horen, bidden ze: "Maak onze harten zo dat wij deze wet kunnen houden." Sommige van de heiligste mensen hebben geloofd dat de worsteling van dit hoofdstuk een normaal Christelijke ervaring is. Zelfs correct onderwezen gelovigen, zoals de Galaten, kunnen nauwelijks afgebracht worden van de poging om wet en genade te vermengen. Hele kerkgenootschappen zijn in de greep van deze Galatiaanse lastering, en staan er op te zeggen dat er zonder het houden van de wet geen redding is, terwijl zelfs onder de meer verlichtte en juist denkenden veel predikatie min of meer wetticistisch is. Het kan maar van weinigen gezegd worden dat ze niet onder de wet zijn.

De nederig makende ervaring van verslagen te worden terwijl men onder de wet is, is bij allen voorgekomen, of ze nu gelovigen of ongelovigen zijn, die ernstig geprobeerd hebben om aan alle eisen van de wet te voldoen. Velen die niet van Israël zijn, hebben de schreeuw om redding uit dit lichaam des doods voortgebracht, terwijl velen uit Israël niets schijnen te weten van de ervaring die de wet hen zou moeten geven. Het is niet juist te zeggen dat we verlost kunnen worden door enige band met of verplichting aan de wet te ontkennen, want we kennen de wet, bevestigen haar eisen, en ze heeft gezag over ons zolang we leven. We moeten er voor dood gemaakt worden!

Wanneer de wet een overtuiging van morele onmacht voortbrengt, dan doet ze op juiste manier haar werk. Ze werd ontworpen om ons de noodzakelijke en heilzame ervaring te geven waarmee dit hoofdstuk in verband staat. Veel heiligen hebben een oppervlakkige overtuiging, als ze er al een hebben, dat het goede niet bij hen inwonend is en dat zij vaak onderworpen zijn aan een wet van zonde. Zij aanvaarden wat zij de zwakheid van het vlees noemen als een excuus voor slecht gedrag. Sommige belijdende gelovigen zijn onwetend van enige noodzaak voor verlossing, omdat ze nooit werkelijk geprobeerd hebben de wet te houden, net zo min als ze enig bewustzijn van falen hebben.

De wet heeft macht over een mens zolang die leeft, maar langer niet. De enige ontsnapping van de heerschappij van de wet is door de dood. Zij die niet verenigd zijn met Christus in Zijn dood, blijven onder de wet; het maakt niet uit in welke bedeling ze leven. Israël en de meerderheid van de mensen zijn onder de wet, zelfs gedurende de heerschappij van de genade. Indien iemand bevrijd kon worden van de wet doordat God eenvoudig een nieuwe bedeling zou instellen, dan zou toch zeker de komst van Christus en de gift van de heilige Geest tijdens de Pinksterdag wel voldoende zijn geweest; maar deze verlostten Besnijdenisvolgers, zoals Petrus, niet van de wet! De enige verlossing is die waar Paulus over spreekt. Bedelingen sluiten niet uit, maar zijn samenvoegend en samenvallend. Heidenen hebben slechts de drie vroegste bedelingen van God ontvangen. Onbekeerde Israëlieten zijn nooit verder gekomen dan de wet. De Twaalf en hun volgelingen kwamen niet verder dan Pinksteren en velen die, door

de eenheid met Christus, gered zijn van de wet, ondervinden nog steeds gevangenschap, omdat zij geloven dat ze moeten pogen de wet te houden.

De wet zelf stelt de grens van het gezagsgebied van de wet. Ze werd aan de vleselijke mens gegeven voor de regulering van het leven in het vlees. Haar zegeningen en vloeken hebben alleen betrekking op het leven op aarde, zoals het voorbeeld van de wet over het huwelijk zal tonen. De wet legt niets vast over aionisch leven; haar zwijgen over de toekomstige tijden is veelzeggend. Terwijl de kennis van de wet voor sommigen de standaard zal zijn waarmee hun gedrag zal worden beoordeeld, voor zondaren is ze alleen een bedeling van de dood. Alleen het evangelie van de genade kan redden en aionisch leven geven.

2, 3 Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond.

3 Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft.

Het principe dat de dood verlost van de slavernij van de wet wordt geïllustreerd door het voorbeeld van de wet van het huwelijk, die in het bijzonder geschikt is omdat ze een geval laat zien waarin de dood een nog levende persoon en daarom in staat is een nieuwe relatie aan te gaan. *Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden.* Een kenmerk van iedere wet is dat ze bindt en zo iemands vrijheid van handelen beperkt. De gedachte van heerschappij ligt besloten in het Griekse woord dat wordt vertaald met de woorden *huwen*, *hupandros*, ONDER-MAN, zoals in de sublineaire tekst van de Concordant Version. Er is een verwijzing naar de zin: "hij zal over u heersen"(Gen.3:16), wat overeenkomt met het feit van *onder wet* zijn. Aangezien Paulus niet het geval naar voren brengt van een vrouw die verlost is door echtscheiding, hoeven we dat hier niet te overdenken(Deut.24:2), want als we dat zouden doen, dan zouden we het voorbeeld, dat de nadruk legt op de verlossing door de dood, ondoorzichtig maken.

Wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond. De wet bindt haar niet aan haar overleden man, maar zijn dood bevrijdt haar zodanig dat haar status als gehuwde vrouw wordt afgeschaft, en hoewel de vrouw leeft, houdt de *echtgenote* op te bestaan. Het rigoureuze karakter van de huwelijkswet is zo dat als de man nog leeft en de vrouw een vrouw van een andere man wordt, ze dan *echtbreekster(overspelige)* zal heten en onder de wet is overspel een misdaad die met de dood bestraft kan worden(Lev. 20:10). Ze is alleen vrij een andere huwelijksverbintenis aan te gaan als haar man is overleden, in welk geval ze zodanig van de wet is bevrijdt dat de mag trouwen en niet een overspelige wordt. Verscheidene punten in dit voorbeeld, die met veel details is uitgewerkt, moeten opgemerkt worden: de wet sterft niet; de vrouw sterft niet, maar wordt dood voor de wet gemaakt door het overlijden van haar man. De vrouw is niet met de wet getrouwd, maar met een man. Verlossing van de wet komt op wettelijke wijze; de periode van de heerschappij van de wet, zijnde "zo lang hij leeft", wordt beëindigd door de dood.

4. Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen.

Bijgevolg, mijn broeders, zijn ook jullie in de positie van de vrouw in het voorbeeld. Zoals zij bevrijd werd van de wet door de dood van haar echtgenoot, zo zijn jullie *dood voor de wet door het lichaam van Christus*. Zoals de vrouw niet zelf stierf, maar stierf aan de wet door de dood van haar echtgenoot, zo werden jullie, die nog steeds leven, dood gemaakt voor de wet door het lichaam van Christus. En zoals de vrouw, bevrijd van de huwelijkswet, de vrouw van een andere man kan worden, zo zijn jullie verlost van de slavernij van de wet *om het eigendom te worden van een ander*. En ook: zoals de vrouw tijdens het leven niet de vrouw van een andere man mocht worden, zo kunnen jullie van Christus worden voordat jullie dood gemaakt zijn voor de wet door Zijn dood. Jullie moeten vrijgesteld worden van de wet, opdat jullie met Hem verenigd kunnen worden als opgewekten uit de dood. Als jullie terug gaan onder de wet zullen jullie vrijgesteld zijn van Christus.

Voor hen die deel hebben aan de gelijkenis van Zijn dood en de gelijkenis van Zijn opstanding, zijn wet en genade tegengestelde kanten van het kruis. Voor hen die in Christus zijn kan er geen mengsel zijn van wet en genade, zoals die er was in Israël ten tijde van het geven van offeranden, tezamen met het geven van de wet in de Sinai, en aangezien de voorziening van het offerbloed van Christus blijft bestaan, samen met de wet, vinden we het ook in het evangelie van de Besnijdenis. Het kruis van Christus scheidt twee groepen die ieder op verschillende wijze banden hebben met Christus. Israël is met Hem, als hun Messias, verbonden in het vlees; maar de kerk, die Zijn lichaam is, is alleen met Hem verbonden door geestelijke banden. Israël kent Christus naar het vlees en als behorend bij de oude schepping; wij kennen Christus niet naar het vlees, maar als de Maker van een nieuwe schepping, waar geen Griek of Jood zal zijn. Genade zal Israël eens de zegeningen geven van het nieuwe verbond en zal zo haar vlees omzetten dat ze de wet kunnen houden zoals Christus dat deed in de dagen van Zijn vlees; maar wij zijn door de dood van Christus verwijderd van heel de wet. Een gelovige Israëliet, zoals Petrus, kan zowel wet als genade hebben. Maar iemand die leeft als levende uit de doden, moet terug komen van de kruisiging van zijn oude mensheid om zichzelf onder de wet te stellen. Hij kan niet leven in Christus hebben op het nieuwe scheppingsniveau én ook onder de wet in het vlees leven. Voor hem betekent het aanvaarden van de wet: vallen uit de genade. Maar toen Christus Zijn bediening aan Israël uitvoerde, begon Hij, in wat de Bergrede wordt genoemd, de wet te prediken en uit te leggen en ook het evangelie van het koninkrijk te verkondigen.

Gelovige Besnijdenisaanhangers houden vast aan de dingen die hun voorrechten en voordelen in het vlees markeren; ze roemen over de besnijdenis, die hen schuldenaren van de gehele wet maakt. Ze zien niet uit naar de kruisiging, maar naar het herstel van het vlees, zodat ze de schoonheid van de wet van God in het vlees kunnen laten zien. Maar zij van wie de oude mensheid en vlees terzijde is gesteld aan het kruis en die in geest verenigd zijn met Hem *Die is opgewekt uit de doden*, verwachten niets van het vlees. Zij moeten het met haar passies en

lusten kruisigen. Door de wet stierven ze aan de wet, opdat ze mogen leven voor God. Net zoals Christus zijn ze niet langer onder de wet. Toen Hij vlees werd, kwam Hij door een vrouw en werd Hij onder de wet gesteld, en terwijl Hij onder de wet en in het vlees was, was Hij onderworpen aan de wet, zoals ons vlees dat niet kan zijn. In het vlees zijnde vervulde Hij alle rechtvaardigheid en was Hij het Type waaraan Israël gelijk gemaakt zal worden. Hij was toen Israël's Redder en het juiste Onderwerp van hun geloof. Hij werd niet naar de volkeren gezonden, maar naar de verloren schapen van het huis Israël's. Paulus stelt Christus niet voor zoals Hij aan Israël werd voorgesteld. Het juiste Onderwerp van ons geloof is de Ene Die stierf, werd begraven en weer opstond, in Wie al onze verlossing is. Verder stelt hij de heiligen voor als in Hem gedoopt, zodat zij zowel in Zijn dood aan de zonde als in Zijn dood aan de wet deel hebben. In Christus Jezus zijn zij uit de oude schepping, met haar verwachting van zegen tijdens het koninkrijk, gedragen. Het is altijd noodzakelijk deze duidelijke verschillen te blijven benadrukken, in het bijzonder vanwege de verschillen tussen herstel en nieuwe schepping, iets waar we snel aan voorbij zien.

Tot dusverre is er een exacte parallel tussen de zaak van de vrouw in het voorbeeld en de zaak van de heilige, zoals dat hoort te zijn. Het doel van een voorbeeld is een toelichting te geven op een onderhavig onderwerp, en Paulus' voorbeeld doet dat. Maar, op een paar uitzonderingen na, toch zeggen de moderne verklaarders dat het voorbeeld eerder verwart dan verheldert. We citeren een paar schrijvers:

"Een onderzoek van deze passage dwingt ons de klaarblijkelijke ineenstorting van het voorbeeld van de apostel te erkennen."

"In de uitwerking van dit voorbeeld zit een zekere mate van ingewikkeldheid, veroorzaakt door een verschuiven van het standpunt in het midden van de paragraaf..... Het is vreemd om van dezelfde personen op het ene moment als 'gedood' te spreken en op het andere moment als opnieuw getrouwd."

Maar dat is nu precies wat het voorbeeld vermijdt, want de vrouw is niet gedood; ze leeft, maar is dood voor de wet!

Anderen zeggen:

"Als het voorbeeld behoorlijk uitgevoerd zou zijn..."

"De overeenkomst roept om de dood van de wet."

"Er is een schijnbare discrepantie tussen het voorbeeld en de uitleg... de echtgenoot staat voor het vlees."

"Logische samenhang is bij Paulus een overweging die ondergeschikt is aan de helderheid van uitdrukking, Hij laat de vrouw eerst sterven en dan weer trouwen."

De bronnen van deze vergissingen zijn te vinden in verscheidene valse veronderstellingen over wat Paulus bedoelde te zeggen, maar er niet in slaagde het helder te stellen, en in een onvoorzichtig lezen van wat hij zei. Ondanks dat het voorbeeld zo voorzichtig is ontworpen om het te beschermen tegen vergissingen, concluderen deze schrijvers dat de echtgenoot het vlees voorstelt, en dat de vrouw met de wet is getrouwd, in plaats van met de man. Nog erger is het idee dat het vlees, vertegenwoordigd door de man, sterft. Als dat het geval was, dan zou verlossing van de wet nutteloos zijn, want alleen het onmachtige

vlees is niet onderworpen aan de wet. Paulus' logische vasthoudendheid en helderheid van uitdrukking staan beide boven verdenking en kritiek.

Een andere dwarsligger vervolgt:

"Om de vergelijking in te vullen moeten we bedenken dat wij niet slechts de dienstknecht, maar ook de vrouw van de zonde zijn geweest. Onze echtgenoot was een moordenaar. Maar we hadden hem als onze heer gekozen en de wet erkende het huwelijk."

Wanneer trouwden we de zonde? Kozen we voor de zonde, of ontvingen we ze als een nalatenschap van onze eerste vader? Vermoordde zonde ons aan het kruis? Als dat zo is, verlost de moord ons van de wet? Zou zo'n dood als die van ons de eis van de wet bevredigen?

Maar er zijn nog meer duidelijke parallellen. Hoewel het niet zinnig of veilig is om op ieder detail van ieder voorbeeld de nadruk te leggen, meer dan nodig is dan wordt vereist door stellig verklaarde waarheid, en hoewel zo iets kan leiden tot grote absurditeiten, is het toch best goed te vragen of de relatie van de man met de vrouw, die door zijn dood bevrijd is van de wet, niet parallel loopt met een soortgelijke relatie tussen Christus en hen die voor de wet werden gedood door Zijn dood. En zo'n relatie is er. We citeren: "Er kan geen overtuigend oordeel worden uitgesproken over de vraag of de apostel, in het geval van de Christen, nu exact een eerste echtgenoot in gedachten had, of, als dat zo is, dat dit nu de zonde of de wet was." Het voorbeeld zou de lezer moeten beschermen tegen zo'n vergissing. Het laat ons zeker niet zien als verenigd met zonde of wet, en geen van beide is dood. Maar er wordt nadrukkelijk gezegd dat *jullie ook gedood zijn voor de wet door het lichaam van Christus*, (CV) waarbij het doden van Christus' lichaam overeenkomt met de dood van de echtgenoot. De verwijzing naar de onthulling van 6:3-6 geeft zekerheid over wat er hier wordt bedoeld. *Gedood* is een sterk woord dat herinnert aan de gewelddadige kruisdood van Christus. Aan dat kruis stortte Hij Zijn bloed voor onze rechtvaardiging, Hij stierf om de wereld met God te verzoenen, Hij kruisigde onze oude mensheid, Hij stierf aan de zonde die Hij droeg en aan de wet waaronder Hij tot vloek werd. Hij deed dit allemaal omdat Hij verwant was aan zondaren, voor wie Hij Zijn bloed stortte; voor heel de wereld, die Hij met God verzoende; voor onze oude mensheid, waarvan Hij, als tweede Mens, het verantwoordelijk Hoofd was; aan de zonde, als tot zonde gemaakt ten behoeve van ons; voor de wet, als er onder komend en de vloek dragend van allen die er onder waren. Het was vanwege deze banden dat Hij naar het kruis ging. Maar hoewel Hij een band had met vleselijke mensen die parallel is aan die in het voorbeeld, toch zou het zeer absurd zijn om te zeggen dat Hij met zondaren, met de wereld en met de oude mensheid getrouwd was. Niemand heeft de onversaagdheid te zeggen dat Hij de echtgenoot is van allen voor wie Hij stierf. Om nu het voorbeeld van het huwelijk nog verder in de relatie met Christus te duwen, of dat nu aan het kruis is of in de aanwezigheid van God, zou te ver gaan. De banden van Christus krachtens welke Hij in staat was voor allen te sterven, zijn heel anders dan die van een echtgenoot. Hij was Eerstgeborene van heel de schepping, de Zoon des mensen, het Zaad van de vrouw, de laatste Adam en de tweede Mens, Die voortkwam uit een vrouw, onder de wet kwam, opdat Hij hen die onder de wet zijn terug kan opeisen.

De eenheid die heiligen deed overlijden aan de wet werd bewerkt door een

geestelijke doop en niet door een huwelijk. Hij en wij braken met zonde en wet. Paulus is de enige schrijver die de dood van Christus verbindt met de wet of haar vloek, en alleen hij verkondigt vrijlating van de heerschappij van de wet. Het was *door het lichaam van Christus*, dat geslagen was, dat Hij eer bracht aan de wet en die bekrachtigde, terwijl Hij de volle straf er van droeg (Kol. 1:22; 2:11). We zijn net zo dood voor de wet, met haar eisen en vloek, als Hij. De wet kan ons niet raken. Wij zullen niet *onder haar vloek* sterven, maar we sterven vanwege de nalatenschap van sterfelijkheid die Adam naliet. Er is een toenemend aantal belijdende gelovigen, die een gevoel van afschuw hebben tegen het feit van redding door bloedstorting en de gewelddadige dood van Christus onder het oordeel van God. Maar deze feiten verwerpen betekent ook Christus verwerpen en de redding die God gaf. Dat wat Christus leed is wat ieder van ons verdient. Alleen de veroordeelde en berouwvolle zondaar kan heerlijkheid vinden in het kruis van Christus; voor anderen is het buitengewoon weerzinwekkend. De wet sloeg Christus en liet Hem dood achter. Hij werd niet half dood achter gelaten, zoals de man die door de barmhartige Samaritaan werd gered, en ook stierf Hij niet aan slechts een deel van de wet, zoals de ceremoniële-, de gezondheids- of economische wet, ons nog steeds achter latend onder de morele wet. De Schrift scheidt op deze manier de wet niet in verschillende delen.

Het doel van deze verlossing van de wet is *om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is*. We zijn vrij gemaakt van de ene meester opdat we onder een andere kunnen dienen. Paulus zegt niet "van een andere man," zoals hij dat twee maal doet in het voorbeeld. Het voorbeeld van het huwelijk wordt niet voortgezet. Hij verwijst alleen in het voorbeeld naar een echtgenoot. Zelfs al zou de kerk de bruid van het Lam zijn, dan zou dat nog collectief zijn. Het onderwerp van deze verzen is niet de relatie van de kerk met Christus, maar dat van individuen die één voor één in Zijn lichaam gered en gedoopt zijn door Christus. En onze huidige eenheid met Hem is niet een wettelijke, zoals het dat zou zijn in het geval van de vrouw die een nieuw huwelijk aanging. De onze is een geestelijke eenheid die gemaakt is opdat we niet dienen in een wettelijke wijze of verplichting. De echte bruid van het Lam, het verlorene Israël, zal niet alleen met Hem verbonden zijn door een huwelijk, maar ook door wettelijke en geestelijke banden. Israël zal in haar geregenereerde vlees verbonden worden aan haar verwante Redder. Het huwelijk zal beide partijen tot één vlees maken en tot één geest (Gen.2:24).

Het woord *ander* betekent niet een ander van dezelfde soort, maar een ander van een andere soort. Het Griekse woord hier is *heteros*. De Verschillende is Hij *Die uit de doden opgewekt is*. In het voorbeeld is de vrouw verbonden aan twee verschillende mannen. In het evangelie is de heilige in twee geheel verschillende relaties verenigd met Christus. Er is een groot verschil tussen de Christus Wiens geslagen worden ervoor zorgde dat wij stierven aan de wet en de verzen Christus met Wie we verenigd zijn door nieuwe geestelijke banden. Een groter verschil dan dat wat gevonden kan worden tussen welke twee echtgenoten dan ook, bestaat tussen Christus aan het kruis en Christus in heerlijkheid; tussen de Christus die ten behoeve van ons tot zonde werd gemaakt en de Christus Die voor ons de rechtvaardigheid van God werd; tussen de Christus die voor ons tot vloek is geworden en de Christus in Wie wij allen geestelijke zegeningen hebben;

tussen de Christus Die gezonden werd in de gelijkenis van het vlees der zonde en de verheerlijkte Christus Die we niet langer naar het vlees kennen. Een groter verschil is niet denkbaar. Het geeft de hele afstand weer tussen de verdorven en zondigende mens en de verheerlijkte Zoon van God, tussen de verdoemde oude mensheid en de nieuwe mensheid die in Zijn beeld is geschapen, en tussen de oude schepping en de nieuwe. Het verschil tussen Christus in deze twee toestanden is zo groot als tussen dood en leven, als tussen de dood van het kruis en de verhoging tot de universele toejuiching die de Zijne zal zijn.

Het doel van de vrijstelling van wet en vereniging met Christus is *opdat wij Gode vrucht zouden dragen*. Met bijval citeren we: "Dit te interpreteren als de vrucht van het nieuwe huwelijk, is zowel zonder noodzaak als grotesk." En: "We kunnen niet met zekerheid beslissen of het voorbeeld van het huwelijk wordt voortgezet in 'opdat wij...vrucht zouden dragen'." Deze beide schrijvers geloven dat de kerk de bruid is van het Lam, maar ze hebben wel ingezien dat dit hier niet wordt geleerd. Huwelijk is een figuur, en niet de kernwaarheid. Het wordt gebruikt om het principe aan te geven dat dood vrijstelt van wet en iemand vrij maakt voor een andere verbintenis. De kernwaarheid zit hem niet in het voorbeeld, maar in de onthulling van wat voortkomt uit de geestelijke band met Christus. We moeten opmerken dat het voorbeeld niets zegt over het trouwen van de vrouw met een andere man, met als doel vrucht voort te brengen. Het feit dat de vrouw onder de wet was die haar in gelijke mate aan beide echtgenoten bond, zou in geen van beide huwelijke hindernis zijn om vrucht te dragen. Maar de voornaamste noodzaak voor onze vrijstelling van de wet ligt in het feit dat onder de wet geen geestelijke vrucht geboren kan worden. Dit is een waarheid die voor velen moeilijk te leren valt; namelijk dat, niet alleen voor onze rechtvaardiging, maar ook voor onze vruchtbaarheid, de wet, goddelijk en geestelijk als ze is, tegen ons is.

5. Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen;

Deze korte ervaringsuitleg zal in het volgende deel van dit hoofdstuk versterkt worden. "In het vlees" was de omgeving van het oude leven, voordat geloof kwam, en is het tegengestelde van het nieuwe leven in Christus Jezus. Alleen Christus Jezus heeft tot dusverre in het vlees geleefd én Gode behaagd. Wij kunnen dat niet, maar wij zijn niet in het vlees als Gods geest in ons woont(8:8,9). Het woord *vlees* wordt in verschillende betekenissen gebruikt, net zoals het woord *geest*. We moeten nu nota nemen van twee plaatsen waar dat *in het vlees* wordt gebruikt. Soms wordt het gebruikt voor ons fysieke vlees waarin we leven en dat heiligen met alle andere mensen gemeen hebben. Het wordt op die manier gebruikt wanneer Paulus zegt: "voor zover ik nu nog in het vlees leef,"(Gal. 2:20). Christus werd ook vlees, draagt nog steeds vlees, en zal in Zijn opgestane vlees zitten op de troon van David(Rom.1:3; 8:3; Luc 24: 39; Hand. 2:26,30,31).

In deze tekst wordt *vlees* gebruikt als tegenstelling tot geest. Hoewel we lichamen in het vlees zijn, is het niet de omgeving van ons morele en ware leven. In onze tekst is de frase "in het vlees" praktisch dezelfde toestand als

"onder de wet." We moeten ons lichamelijk in het vlees zijn niet verwarren met het vlees waarin de zonde haar woning maakt. Hoewel ons lichaam een lichaam van vlees is, moet het voor God en in Zijn tempel gesteld worden; maar het vlees is ethisch tegen God ingesteld en tegen Zijn wet, zelfs in heiligen!

De zondige hartstochten komen door boze neigingen, die slapend kunnen liggen wachten totdat de wet ze tot passies opwekt, van waaruit een daad van zonde voortkomt; het zijn deze passies die de heilige moet kruisigen (Gal. 5:24). Normale trek is verdorven door aan ons doorgegeven zonde en dit stelt ons in staat tot het doen van allerlei wetteloze daden. Deze boze honger kan zich lang passief houden, maar de verboden van de wet zet ze aan tot passies en wetteloze daden, net als het slijm en het vuil dat zich op de bodem van een vijver afzet, opgepord kan worden met een stok. Wet verergert zonde, in plaats van dat ze deze onderdrukt. Ze kan zonde niet verwijderen of veranderen. Alleen de dood kan er een einde aan maken en de heilige wordt geacht ze dood te rekenen.

De passies van de zonden die door de wet uitgelokt werden, werkten in onze leden *om vrucht te dragen voor de dood*. Iedere passie vindt in het een of andere fysieke of psychische lid een middel waarmee het zonde produceert. De dood is gepersonifieerd als de rivaal van God, die z'n voordeel haalt uit de zonden die mensen onderschikken aan zijn gezag. Iedere eenheid met Christus heeft voor elk van haar hoofddoelen het vrucht dragen dat God zal verheerlijken, als ware het de vrucht van Zijn eigen Geest.

We zijn niet met de dood getrouwd. Er wordt in dit vers, noch in het vierde, aan vrucht uit een huwelijk gedacht. De vrucht van een alliantie tussen vlees en een geestelijke en rechtvaardige wet leidt tot de dood.

Wet spoort aan tot zondigen. Psychologen waarschuwen ouders regelmatig tegen het kinderen in ongehoorzaamheid duwen door voortdurend "niet doen" te zeggen, want zulke vermaningen neigen er naar ongehoorzaamheid uit te lokken. Zulke ongehoorzaamheid aan een verstandige opdracht dient er toe de weerspanning van het vlees te bewijzen. Omdat een rechtvaardige wet op geen enkele manier haar eisen kan afdwingen en een hartelijke gehoorzaamheid kan voortbrengen, bewijst het haar onmacht als middel om een verdorven mensheid te redden.

6. Maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter.

Maar nu, in tegenstelling tot de tijd dat we in het vlees waren, *zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar*, dankzij Zijn dood onder de vloek van de wet, aan haar die ons gevangen hield, of vasthield, dat wil zeggen: de wet, want ze hield ons in gevangenschap totdat het geloof kwam (Gal. 3:23). De manier en methode van onze dood is herhaaldelijk voorgesteld. Het is niet een fysieke dood, maar een deelname in de gelijkenis van Zijn dood, dankzij welke wij onszelf nu dood rekenen, niet alleen dood voor de zonde, maar ook voor de wet.

Maar bevrijding van de wet ontslaat ons niet van dienstbetoon. Het blijde gevolg van onze vrijstelling is dat wij in staat gesteld zijn *slavendienst te doen in de*

nieuwheid van geest. God heeft werk te doen voor Zijn heiligen, en dit werk kan niet door het vlees gedaan worden terwijl het onder de wet is. Slavernij voor God is opvallend in dit deel van de brief, wat laat zien dat we gered zijn om te dienen zoals Christus gediend heeft (6:6,17,18,19,20). Eenheid met Christus is niet zeker gesteld door ons werk, maar het maakt het voor ons mogelijk God op een aanvaardbare wijze te dienen.

Nu dienen we *in de nieuwheid van geest*. Er is een *nieuwheid* in ons dienstbetoon, en deze nieuwheid wordt voortgebracht door de geest. Het is geen nieuwe geest, maar een nieuw dienstbetoon die mogelijk is gemaakt door de geest. Op gelijke wijze is een nieuwe wandel mogelijk door de gift van leven in Christus (5:10; 6:4), zodat we alleen dienstbaar zijn aan God door de werking van de geest, omdat niets goed doet aan God dat wordt voortgebracht door het niet herstelde vlees. Dit is de eerste maal dat de geest wordt genoemd sinds 5:5, hoewel die wordt verondersteld in onze doop in Christus Jezus. Over deze nieuwheid van geest wordt in hoofdstuk acht ruim uitgeweid. Ze sluit de oude wettische dienst geheel uit. *En nadrukkelijk niet in de oude staat der letter*. De *oude staat* wordt gecontrasteerd met de *nieuwheid*. Het zat bij de zaken die voorbij gegaan zijn. *Geest* en *letter* dragen in het Paulinisch gebruik niet de betekenis die er normaal in het Engels {en ook in het Nederlands;WJ} aan wordt gegeven, en daar ligt de oorzaak van veel fout-verstaan van Paulus' uitdrukkingen. Zelfs woordenboeken herkennen deze woorden als onderscheid makend tussen de essentiële en letterlijke betekenis van een opdracht. Paulus gebruikte ze nooit op die manier en het hedendaags gebruik in deze passage introduceren zou leiden tot onzin. Hij spreekt over een geschreven wet, waarvan de letters gegraveerd waren op stenen tafelen, in tegenstelling tot het leven en inspiratie van de geest. Wat bedoeld wordt met knevel van de letter is te zien in de ervaring van dit hoofdstuk. Letter en geest zijn respectievelijk wet en leven (Rom.2:29; 2Kor.3:6,7). Er zit geen kracht in een externe en abstracte wet of ideaal of geloofsbelijdenis, om de kracht van de passies en lusten van het vlees tegen te gaan. Wat nodig is, is een nieuwe kracht, die groter is dan de kwade krachten die in de harten van mensen aanwezig zijn. En die kracht stroomt voort uit Hem Die aan het kruis al de boosheid van het universum overwon.

Na het lezen van dit vers staat men versted als men het volgende commentaar van een geleerde bisschop leest: "Let er daarom op dat zelfs onder de genade hij zichzelf als een dienaar van de wet beschouwt. Ja, genade is gegeven opdat hij in staat en gewillig zou zijn om met een blij gemoed dienst te verlenen aan de wet." Gewilligheid is er in velen die Christus niet kennen, maar in staat zijn de wet te houden wordt in geen enkel mens gevonden. Gij zijt niet onder de wet! Geen richtlijnen, geen menselijke tradities, geen gewetensvolle bezwaren van anderen hebben ook maar enige wettelijk gezag over heiligen. We staan niemand toe hun gewoonten, geloven of afspraken aan ons op te leggen voor het reguleren van ons gedrag. Geen externe regel zou door ons aanvaard moeten worden in verband met het regeren van ons vlees of de productie van vrucht voor God.

De voorschriften die in de Paulinische brieven worden gegeven, bedekken vrijwel al de vereisten van de tien geboden, maar met één zeer groot verschil: de wet is geadresseerd aan mensen die in het vlees zijn en vereist de onderschikking van

het vlees; de Paulinische voorschriften zijn geadresseerd aan de geestelijk capabelen die door het evangelie de kracht hebben om te gehoorzamen. De wet zegt: "Doe dit en gij zult leven," maar reikt daarbij niet de helpende hand; genade zegt: "Leeft en doe de wil van God," en ze stelt iemand in staat dat te doen in de kracht van het geestelijke leven. De wet eist van het vlees wat onmogelijk is, zolang dat onveranderd is. Alle activiteiten van het vlees zijn wetteloos en kwaad, maar tegen de vrucht van de geest is geen wet. Het evangelie komt niet met wettische vereisten, maar brengt de gelovigen de kracht van God die hen, die wandelen in de geest, in staat stelt de rechtvaardige vereisten van de wet te vervullen terwijl men niet onder de wet is of probeert het vlees er aan te onderschikken.

Voor het hoge doel, dat ons dienstbetoon geestelijk en vruchtbaar voor God zal zijn, heeft Hij voor ons de grote verlossing bedacht die in deze hoofdstukken wordt onthuld. Hoe belangrijk en waardevol moet ons dienstbetoon voor God zijn, wanneer zulke grote transacties als die van het kruis en de uitgebreide middelen die God door Zijn Geest geeft, ingeschakeld worden om het mogelijk te maken! Met welk een onmetelijke afstanden heeft God ons afgescheiden van ons leven in het vlees, onder de wet, en ons in het gebied van de geest van leven onder genade gebracht! Hoe heeft het kruis alles terzijde gesteld wat voortkomt uit de vleeselijke mens, wat alleen vruchtbaar is voor de dood! En hoe heeft God ons besloten tot uiterste afhankelijkheid van Hemzelf voor aanvaardbare aanbidding, dienstbetoon en vruchtbaarheid! De heilige heeft geen andere bekwaamheid of goedheid dan die welke Christus uitdeelt. God heeft ons leven in Christus Jezus gegeven en dat is alles wat een verlost heilige nodig heeft. Waarom zouden we ook maar iets zoeken dat uit het vlees voortkomt? Gods werk in ons wordt gehinderd door de wettische inspanningen van het vlees. Het geheel van de boosheid van de mens komt voort uit het feit dat hij al vanaf zijn geboorte van God verwijderd is en het geheel van de goedheid van de heilige bestaat uit wat hij van God ontvangt. Over God te denken als iemand die ons assisteert bij het produceren van geestelijke vrucht is net zo dwaas als te zeggen dat Hij onze opstanding zal assisteren.

Nieuwheid van geest moet ons dienstbetoon karakteriseren. Nu de provocatie van de wet is verwijderd, moeten er geen passies meer in ons vlees zijn; maar in de nieuwheid van geest moeten we een rijke oogst van vrucht in ieder goed werk dragen. De vrucht van de geest moet overdadig gemanifesteerd worden. De modelkerk van Thessalonica diende in de nieuwheid van geest in haar geloofswerk en liefdesinspanning en geduldig verwachten. Wij dienen God in Zijn reddingskracht, die te vinden is in het evangelie over Zijn Zoon. Het evangelie brengt aan hen die geloven een hele Christus voor een hele redding. Een gedeeltelijke Christus met een gedeeltelijke redding is niet afdoende. Er is een groot gevaar in het stilstaan bij deelaspecten van redding, net zoals bij het proberen te rijden op een fiets zonder een of meer wielen. Geloof moet Christus *voor[ten behoeve van]* ons omarmen, in Zijn bloedstorting, dood, kruis, en opstanding; Christus *in* ons, Zijn leven delend, waarin Hij God dient, en in de kracht waaruit ook wij dienen; Christus *over* ons, in Zijn soevereine Heer-zijn, ons taken toewijzend en ons werk prijzend; en Christus *voor* ons, onze blijde Verwachting, onze inspanning aansporend, onze redding

volmakend en Zijn lofuiting over ons gevend. Hij kan ons redden van die drukke, slijtende energie van het vlees, dat zoveel goed bedoeld dienstbetoon verspilt en echte waardering van Christus voorkomt. Dienstbetoon in nieuwheid van geest wordt bewerkt onder de drang van de liefde van Christus, ze wordt aangedreven door de geest van Christus, en het doet God genoeg omdat het een smaak van Christus heeft.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 26

door G.L. Rogers

Is de wet zonde? Romeinen 7:7-13

7 Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.

8 Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is de zonde dood.

9 Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven,

10 en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn;

11 want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.

12 Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

13 Is dan het goede mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft, opdat zij zou blijken zonde te zijn, door het goede mijn dood bewerkt, opdat de zonde bij uitstek zondig zou worden door het gebod.

Heersende wetteloosheid neigt er naar om zelfs onder goede mensen de eerbied voor de wet van God te verminderen. Een gedachteloos evangelie schijnt soms het eerbetoon te vergeten dat Jezus bracht aan het gezag van de wet en de verschrikkelijk prijs, ten koste waarvan Hij haar eis in stand hield en haar majesteit uitriep. Kleinere inzichten in Gods wet krijgen van deze apostel geen steun, die alleen stelt dat de heilige er van is vrijgesteld. De mens moet voortdurend zijn denken bijstellen naar het concertniveau van Heilige Schrift, of hij zal genade, wet en alles waar hij over spreekt verkeerd weergeven. De Schrift moet ons denken op alle onderwerpen oordelen en corrigeren, omdat er een tendens is in de mens om alles te verderven en verdraaien. Minnetjes over de wet denken is God en ook Zijn evangelie verkeerd weergeven. We bewonderen de geest van Adolphe Monod, die zichzelf niet van schande en berouw wilde redden door de standaard van de wet te verlagen, die zei: "Redt eerst de heilige wet van mijn God; op die manier zul je mij redden!" Dat is precies wat God deed.

Het zou een voordeel zijn voor de student van Paulus' leer over de wet van God, als hij het onderwerp zou kunnen benaderen met Paulus' training onder de wet, met zijn eerbied er voor, en met zijn overtuiging dat geloof de wet ondersteunt. Hoe vaak en hoe lang spreekt Paulus niet over de wet! In deze brief, "welsprekend met samenvatting" als ze is, keert Paulus keer op keer terug naar het onderwerp en hier wijdt er hij er een heel hoofdstuk aan om te laten zien wat het karakter en de functie van de wet is. Er zijn onpeilbare en ongepeilde diepten in dit onderwerp. Om, na de redding van hoofdstuk zes, nogmaals te

spreken van ervaring onder de wet, ziet er uit als achteruitgang, maar toch is het een onmisbare benadering van de heerschappij van de genade. In de hoofdstukken twee en drie heeft Paulus laten zien dat de wet de zondaar niet kan rechtvaardigen van zijn zonden. Nu zal hij laten zien dat de wet het vlees niet kan onderschikken en dat de wet de kracht van de zonde is.

In dit deel kunnen we zien dat wet en zonde niet hetzelfde zijn; maar de wet maakt het karakter van de zonde duidelijk, terwijl ze op zich, net zoals haar Auteur, heilig, rechtvaardig en goed is.

Twee vragen worden beantwoord. De eerste vraag introduceert het onderwerp en vraagt of de wet geïdentificeerd moet worden met zonde. Dit wordt onmiddellijk ontkend en dan wordt een ervaring gegeven die onderscheid maakt tussen het karakter van de wet en die van de zonde. Paulus geeft zijn ervaring over de tijd toen hij zonder de wet was en na het komen van de wet. Ooit had hij geen kennis van de zonde, 7; de wet sprak en zonde gebruikte de inzetting om onwettig verlangen voort te brengen, 8; zonder wet was de zonde dood en hij levend, 8-9; toen de wet kwam, herleefde de zonde en stierf hij, 9-10; de wet toonde hem de weg ten leven, maar door haar werd hij ter dood gebracht, 10; dit kwam omdat de zonde de inzettingen gebruikte om hem te misleiden en te doden, 11; de conclusie is dat het karakter van de wet goed is, 12.

De tweede vraag vraagt of het de goede wet was die zijn dood werd; ze wordt ontmoet met een verontwaardigde ontkening, 13; het was niet de goede wet die hem sloeg, maar de zonde onthulde zichzelf, de dood uitwerkend door dat wat goed is, waarbij het doel van de wet was dat door de inzetting de zonde een buitensporige zondaar zou worden, 13.

We zouden er niet aan moeten twijfelen dat Paulus hier iets vertelt uit zijn eigen ervaring. Maar er worden heel wat vragen gesteld over het feit of zijn ervaring was vóór of ná zijn bekering. We nemen als vaststaand aan dat de verzen die voor ons liggen Paulus' vroege geschiedenis beschrijven en we hopen aan te tonen dat de strijd die wordt weergegeven in de verzen 14-25 er een is van iemand die onder de wet is en niet onder de genade. De hele ervaring is die van Saulus, van zijn jeugd tot aan de tijd dat hij onder de genade kwam. De ervaring is niet die van een heilige, maar van een goed mens, die die probeert zijn leven in lijn te krijgen met de wet van God.

7. Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.

Is de wet zonde? Deze vragen rijzen, zoals het *dan* aangeeft, uit wat Paulus heeft gezegd over de weg die gelegenheid geeft aan de toename van de overtreding en die passies opwekt (5:20; 7:4-6). Wat betekent deze alsmaar doorgaande verbinding tussen wet en zonde? Het is een gekend feit dat zo'n verbinding bestaat. Hoe schokkend was het spreken over vrijstelling van de wet voor een devote Jood! De Schrift zei niets over sterven aan de wet en Paulus citeerde geen enkele Schriftplaats om zijn stelling te onderbouwen. Zelfs gelovigen in Christus verschilden van mening, want de Twaalf en hun volgelingen waren houders van de

wet. Zolang een Jood Jood blijft moet hij onder de wet staan. Hij zag er de vorm van kennis en waarheid in(2:20). Het bezitten van de wet verleende aan Israël een onderscheid waarvan ze niet gewillig afstand zou doen. Ze beschouwden het als een beschermende, goddelijke instelling, die gelijkwaardig was aan de redding van God. Het verbond ze aan hun Verbondsgod en vrijstelling van de wet zou ze buiten die verbondsrelatie brengen. Daarenboven hadden ze een belofte dat God de wet op hun harten zou schrijven. Het was dan wel goed om dood te zijn voor de zonde, maar waarom zou iemand van de wet bevrijd worden? Zou Paulus veronderstellen dat zonde onlosmakelijk is verbonden met de wet?

En er zijn vragen, die bijna net zo moeilijk zijn, over de relatie van de heidenen met de morele wet, waarvan het bevredigend antwoord sommige gewetensbezwaren van mensen van het moreel hogere type zou verwijderen. Hoe kan een moreel wezen vrijgesteld zijn van de wet? Is de wet van God tijdelijk, plaatselijk, nationaal, onderworpen aan verandering en aanpassing? Hoe kan Christus mensen vrijmaken van de wet en daar Zelf de prijs voor betalen? Maakte God de wet willekeurig? Kan Hij ze afschaffen? Is de heilige wetteloos? Wat neemt de plaats van de wet in bij het beheer van het gedrag van de heilige?

Hoewel de Schrift het woord *wet* niet definieert, is er weinig twijfel aan de betekenis er van. Het Griekse *nomos*, wet, is afgeleid van *nomo*, aangeven/toewijzen; het Latijnse *lex* is van *lego*, zeggen; het Engelse *law* is van *lay* or *lie*(leggen). De Concordant Version van 1Timothüs 1:9 zegt: "the law is not laid down for the just/de wet is niet gelegd voor de rechtvaardige," wat, in tegenstelling tot andere vertalingen, een juiste vertaling is. De wet van God(7:22,25; 8:7) is het onderwerp van dit hoofdstuk en er kan van gezegd worden dat het de gedragsregel is die door het Allerhoogst Gezag is voorgeschreven aan Zijn morele onderdanen en bekrachtigd wordt door straffen. Wet houdt in: een gezaghebbende wetgever; onderdanen die geregeerd worden volgens de wet; algemeen geldend, geen enkel persoon ontziend, maar toepasselijk voor allen; en een macht die haar handhaaft. Ze onthult de normale relaties tussen de heerser en de onderdanen. Wetenschappers die een algemeen voorkomen van natuurlijke fenomenen in dezelfde volgorde en onder dezelfde omstandigheden onderzoeken, spreken hierover als de wet van de natuur. Maar dit is fout, tenzij achter de uitdrukking de wil van een gezaghebbende gevonden kan worden. Wet is niet de efficiënte oorzaak van wat dan ook, omdat wetten niet zichzelf vervullen, net zo min als een verzamelboek(van wetten) een revolutionaire opstand kan onderdrukken. Er is er Één Die het universum draagt(Hebr.1:3) en de wetten van de natuur zijn Zijn gewoonten.

Gods wet komt in twee vormen. Ten eerste is daar wat de natuurwet genoemd kan worden en verwerkt is in de elementen, materialen en krachten in heel de schepping, zowel bezielde als onbezielde. Ze heeft de tweevoudige vorm van fysieke en morele wet. Fysieke wet regelt het materiële universum; ze bepaalt de orde in de onbezielde schepping en wordt gehandhaafd door de kracht van God. Morele wet is verwerkt bij het samenstellen van morele wezens en wordt niet gehandhaafd door kracht, maar door straf. Ten tweede is er de wet van God die in de vorm van een verordening die door Mozes aan Israël werd gegeven. Ook deze wet is tweevoudig van vorm, bestaande uit algemene morele inzettingen, de

Tien Geboden, en uit speciale ceremoniële geboden. Natuurlijke en onthulde morele wet, beide komend van God, zijn in perfecte overeenstemming met hun eisen. De morele wet moet gehouden worden; de ceremoniële vereisten kunnen afgeschaft worden. De discussie in dit hoofdstuk houdt zich hoofdzakelijk bezig met de onthulde morele wet, die in de Sinai openbaar werd gemaakt, en ook wel de Mozaïtische wetten worden genoemd. Het is van deze wet dat zij die in Christus zijn vrijgesteld werden. Morele instincten blijven en worden geperfectioneerd onder de heerschappij van de genade. De morele instincten van de heilige zullen bevredigd worden en zijn geweten opgevoed, omdat hij niet zonder Gods wet is (1Kor.9:21).

Paulus spreekt van natuurlijke moraliteit in 2:14,15. Heidenen, die niet de wet van Mozes hebben, doen soms vanuit hun instinct precies die dingen die door die wet vereist worden. Wanneer ze dat doen, onthullen ze dat zij *zichzelf tot wet* zijn. Deze elementaire morele wet houdt in dat er een wetgever moet zijn, roept een gedachte op aan plicht, vereist hetzelfde van allen, en maakt bekend dat ongehoorzaamheid door straf wordt gevolgd.

In vers vijftien wordt drievoudig bewijs geleverd dat zo'n wet bestaat. Iedere keer dat mensen zonder wet goed doen, dan laat hun gedrag het handelen van de wet zien die in hun harten is geschreven. Dan voegt het geweten haar innerlijk getuigenis toe aan het uiterlijke getuigenis dat wordt gedragen door gedrag dat in overeenstemming is met de wet. Er moet wel opgemerkt worden dat moreel instinct en geweten twee verschillende zaken zijn.

Tenslotte wordt zijn morele onderscheidingsvermogen aan het licht gebracht bij de oordelen die over het menselijk gedrag worden gehouden, beschuldigend of verdedigend naar mate van een standaard die als gezaghebbend wordt herkend.

Wanneer de mens wordt geregeerd door zijn morele natuur, schikt hij zich onder de wet van God. Wanneer de mens verloren is van God, is hij verloren van het beste in zichzelf. Van Adam tot Mozes vertelden geweten en moreel instinct hem wat goed en wat kwaad was. Rechtvaardige wetten werden al eeuwen vóór Mozes ontwikkeld, gecodificeerd en vrijwel algemeen aanvaard, maar in de periode tussen Adam en Mozes hadden de mensen geen door God uitgegeven wet overtreden, omdat er (nog-)geen was. Zijn doodstraf was het gevolg van Adam's overtreding. Maar buiten dat echter oogste de mens wat hij had gezaaid en ontving hij zware straffen die goddelijk toegebracht werden. De natuurlijke wet brengt de straf aan de wetbreker, en zelfs zij die onder de genade zijn kunnen hun morele instincten niet zonder gevolgen breken, zoals het algemeen ondervinden laat zien. Natuurlijke moraliteit is dat wat de mens tot moreel wezen maakt en natuurlijke wet is net zo constant als het recht van God.

Wetteloosheid maakt niemand vrij; ze maakt tot slaaf en eindigt altijd in ellende, die wijst naar de weg van de rechtvaardigheid. Het is net zo gevaarlijk niet te letten op natuurlijke moraliteit, als pal voor een aanstormende trein het spoor te willen oversteken. Een spoorwegdirecteur zei eens: "Onze regels zijn geschreven in bloed."

Het handelen van de wet is niet alleen in onze harten geschreven, maar ook in vreselijke straffen. De wet heeft geen persoonlijkheid van zichzelf; ze komt voort uit een persoonlijk gezag. Achter de morele wet, natuurlijk of onthuld, is God de Bron en de Instandhouder. Dit feit leidt ons naar het kruis en naar Christus, Die

de Volbrenger van wet is voor rechtvaardigheid van allen die geloven.

Wat is Gods verhouding tot de wet en haar straffen? Staat God, als maker van de wet, boven de wet? Staat Hij onder de wet en is Hij er aan onderworpen? Is Hij de Bron van de wet en haar Gezaghebber? Als de wet een eigenmachtige schepping van Gods wil zou zijn en als goed alleen goed zou zijn omdat Hij besliste dat het zo zou moeten zijn, hoe is het dan voor ons mogelijk God lief te hebben en Hem te aanbidden vanwege Zijn morele voortreffelijkheid? Aanbidden we God simpel en alleen omdat Hij de Despoot van het universum is? Wanneer God probeert Zichzelf te bewijzen en onze morele goedkeuring te winnen, dan spreekt Hij van Zijn rechtvaardigheid en goedheid. Aan het kruis bewees Hij Zijn eigen persoonlijke rechtvaardigheid, omdat rechtvaardigheid in zichzelf beter is dan ongerechtigheid. Hij betaalde een hoge prijs om Zijn rechtvaardigheid te bewijzen en Zijn liefde aan te bevelen. Hij is "een rechtvaardig God en een Redder."

Er zijn een paar dingen die Hij niet kan doen: Hij kan niet liegen; Hij kan Zichzelf niet verloochenen; Hij kan geen mensen redden ten koste van rechtvaardigheid. Hij is "een God van trouw, zonder onrecht, rechtvaardig en waarachtig is Hij" (Deut. 32:4). Wanneer we Hem eer betuigen vanwege Zijn rechtvaardigheid, goedheid en waarheid, dan geven we te kennen dat als Hij niet rechtvaardig, goed en waar zou zijn, Hij niet zo'n groot recht zou kunnen hebben op onze eerbied. God kan geen morele voortreffelijkheid hebben als Hij eigenmachtig het onderscheid heeft gemaakt tussen goed en kwaad. Te zeggen dat God bestaan heeft gegeven aan goedheid, zou gelijk staan aan te zeggen dat Hij bestaan aan Zichzelf gaf.

Is God onderworpen aan het gezag van de wet? God is oppermachtig en Hij is niet onderworpen aan een ideale wet. Jezus Christus was niet onder een wet, totdat, komend door een vrouw, Hij er aan onderworpen werd, met als doel ze te vervullen terwijl Hij in vlees was en haar vloek te dragen toen Hij tot zonde werd gemaakt. Nu is Hij niet onder de wet, en daarom zijn wij, die in Hem zijn, er van vrijgesteld. De relatie van God met een morele wet is die van identiteit. De wet van God is een uitdrukking van de natuur van God in de vorm van morele vereisten, en is een noodzakelijke uitdrukking in verband met het bestaan van morele wezens. "De wet heeft haar thuis in Gods schoot." In God leeft de wet. Hij is haar gezag en ze is heerlijk in Zijn majesteit. De wet is Gods methode van regeren, maar God is meer dan de wet. Niet alleen is de wet van God, maar ook liefde is van God. Er is meer in Gods hart dan de rechtvaardige wet laat zien. Wet is de ware uitdrukking van slechts een *deel* van Gods natuur; genade is een perfecte uitdrukking van *heel* Zijn natuur, want genade overstijgt de wet niet, noch schaft ze die af, maar ze ondersteunt haar en heerst door rechtvaardigheid. Genade heeft haar eigen wet: de wet van de geest van leven in Christus Jezus.

Het geweten van de mens zonder wet of evangelie getuigt van het onderscheid tussen goed en kwaad, en bevestigt dat de herkenning van goedheid iemand onder de verplichting stelt om goed te doen. Het geweten belijdt een ongeschreven rechtvaardige wet, die een permanent en noodzakelijk gezag heeft. Wanneer God eenmaal bekend wordt, dan bekent het geweten dat het gezag die het achter de wet herkend had, geen ander is dan het gezag van een

levende Persoon. Rechtvaardigheid is de vervulling van morele plicht. Alleen een opdracht kan nooit een plicht scheppen, tenzij er een verplichting is om het gezag te gehoorzamen dat de opdracht geeft. Het woord van een officier is voor een soldaat in het leger gezaghebbend. Dezelfde opdracht, komend van een mede-soldaat, kan net zo wijs en terecht zijn, maar vanwege de afwezigheid van enig gezag is er geen verplichting. En als een soldaat de opdracht van een officier van de tegenpartij gehoorzaamt, dan is dat een daad van verraad; hij zou dan vreemd gezag gehoorzamen. De eer die door trouwe onderdanen aan een president of koning wordt gegeven is te danken aan het gezag waarmee deze bekleed is. "Uwe majesteit," gericht aan een soevereine gezaghebbende, is meer dan een persoonlijke aanhef; het is de erkenning van het feit dat, vanwege het ambt dat hij bekleedt, in hem al de majesteit woont van de staat waarover hij regeert, en dat hij bekleed is met gezag, macht en de plicht haar wetten te handhaven. Het valt te vrezen dat wetteloosheid en het verval van eerbied voor het gezag, God beroofd heeft van veel waarnaar Hij zoekt in hen die geacht worden Hem te aanbidden. Ware aanbidding van God gaat samen met warme liefde voor Hem en met verwondering over de aanwezigheid van Zijn goedheid, een heilig eerbetoon aan Zijn gezag dat uitgaat boven wat het wakker geweten aanbiedt aan het opperste gezag van de morele wet.

De morele wet, of die nu natuurlijk of onthuld is, is niet de eigenmachtige wil van een despoot, maar een kopie van de heiligheid, het recht, de goedheid en geestelijkheid die in God is. Als een weerspiegeling van deze volmaaktheden in Hem, is ze blijvend en is het niet mogelijk dat ze aangepast worden. Ze verlangt ook schikking naar Zijn liefde (Luc.10:27; Matt.5:48). Ze stelt eisen aan alle morele wezens, en komt net zo goed overeen met iets wat voor de mens nodig is, die gemaakt is naar het beeld van God, als met het karakter van God Zelf. Of we ons er nu wel of niet van bewust zijn, zowel fysieke als morele wetten werken foutloos onder de supervisie van het Gezag Dat verplicht is Zijn wetten te handhaven, door macht of door straf.

Wat is Gods relatie tot de straffen van de wet? De Schrift beschrijft de lange geschiedenis van de het goddelijk toepassen van straffen en Christus stierf onder de straf voor gebroken wetten. Een straf wordt opgelegd om zo het principe te staven dat de wet gehandhaafd moet worden en dat de wetbreker verdient om te lijden. Straffen kunnen trouwens ook goede gevolgen hebben, maar dat is niet hun doel. Een door God opgelegde straf is niet bedoeld om de boosdoener te hervormen, noch om een voorbeeld te geven dat anderen zal doen afschrikken, noch is het de uiting van Gods persoonlijke weerzin tegen hen die Hem beledigd hebben. Deze theorieën over het doel van de straffen zijn onwaar en onvoldoende. Straf is alleen rechtvaardig als ze door gedane zonden is verdiend en wanneer een wet ze vereist.

Als hervorming het doel zou zijn van straffen, dan zouden ze niet rechtvaardig toegepast kunnen worden waar zondaren zich bekeren en bereid zijn zich te veranderen. De maat van de straf zou in zo'n geval afgemeten moeten zijn, niet door de grootte van de zonde, maar naar de mate van het berouw. Indien de grootste zonde onmiddellijk gevolgd zou worden door bekering, dan zou het doel van de straf bereikt zijn. En indien bekering en verandering in alle gevallen

zouden voldoen aan de eisen van het recht, dan zou het lijden van Christus en de genade die daarop gegrondvest is, tevergeefs zijn. Straf is niet bedoeld om de mens in een andere grondhouding te brengen. Nee, het maakt de lijder vaak slechter! Ook is het geen goede theorie die stelt dat God straf oplegt om een voorbeeld te stellen dat anderen zou weerhouden de wet te breken. Menselijke regeringen handelden soms uit dit verkeerde principe en hebben wanhopige moeders opgehangen vanwege het stelen van voedsel en kleding voor hun behoeftige kinderen. Zo'n politiek riep niet alleen de verontwaardiging op van rechtvaardige mensen, maar had alleen maar meer wetteloosheid tot gevolg. Lijden dat wordt geleden ten behoeve van de gemeenschap is geen straf; indien het eigenmachtig wordt toegepast is het aan de ene kant onrecht en aan de andere kant martelaarschap. Lijden is alleen een terechte straf wanneer het verdiend wordt.

Nogmaals: een straf is meer dan de uitdrukking van Gods rechtvaardige boosheid tegen een persoonlijke belediging. Ware het slechts een persoonlijke zaak, dan zou persoonlijke boosheid terzijde gezet kunnen worden en persoonlijke eisen weggewuifd. Sommigen begrijpen niet dat goddelijke vergeving veel meer is dan een zaak van persoonlijke relaties. Stel de vraag: "Waarom kan God, als wij in staat zijn te vergeven zonder een straf op te leggen, niet hetzelfde doen?" Als deze theorie juist zou zijn, dan zou God vrij zijn om straf op te leggen of kwijt te schelden, zonder daarbij het recht tekort te doen en zonder de wet te ontoren. Deze gemakkelijke oplossing van het probleem gaat voorbij aan het verschil tussen de onderlinge relatie van mensen en hun gemeenschappelijke relatie met God, Die het Gezag is achter de wet. Als individuen hebben we niet het gezag om anderen te straffen voor hun overtredingen tegen ons; dat gezag behoort aan God toe of aan de staat. Het recht om te straffen kan niet los gezien worden van de plichten van het gezag, en het gezag maakt gewoonlijk het opleggen en uitvoeren van straf tot haar taak. Darius wilde graag iedere persoonlijke belediging vergeven die hem door Daniël's minachting voor de wetten van de Meden en Perzen werd aangedaan, maar de taak van zijn positie en gezag dwong hem Daniël in de leeuwenkuil te werpen. De majesteit van de staat vereist dat zelfs een slechte wet gehonoreerd moet worden. God voert straffen uit om het principe te bevestigen dat de wetbreker verdient te lijden. Als Hij, vanuit genade, de straf voor het een of andere individu verzacht, dan is het principe niet onderdrukt; ze is op een andere manier bekrachtigd. Zo ook worden wij geboden anderen vrijelijk te vergeven, ook al vinden we dat het recht eist dat de overtreder zal lijden. Wij moeten onszelf niet wreken, maar ruimte geven aan de toorn van God (Rom. 12:19). Het lijden van Christus heeft vergeven tot iets goeds gemaakt voor God en mens.

De suprematie en het gezag van de wet berust bij Gods persoonlijke soevereiniteit over heel Zijn schepping. Hij kan Zijn schepselen niet vrijlaten van de verplichting Hem te eerbiedigen en te gehoorzamen. Een heerser die nooit straf heeft uitgeoefend over verraad tegen zijn gezag, zou een andere misdaad toevoegen aan de misdaad van de verrader. Een rechter die iemand vrij zou spreken van wie bewezen was dat hij schuldig was, zou minachting brengen over de wet en de rechtbank. God, in tegenstelling tot welke aardse potentaat of rechter ook, kan, zelfs in gedachten, niet los gemaakt worden van Zijn wet, die

het principe bevestigt dat zonde door het Gezag bestraft moet worden. Het is noodzakelijk dat God Zelf dit principe zou bevestigen. Als het niet bevestigd en onderhouden wordt, dan kan de wet van rechtvaardigheid niet langer in overeenstemming gebracht worden met de wil van God. In zo'n geval zou het universele geweten tegenwerpen dat, terwijl de zondaar de wet gebroken had, de Wetgever die onteerd had door te weigeren een straf op te leggen. Zo'n schisma tussen de wet van rechtvaardigheid en de rechtvaardige God is *onmogelijk*. Of God, of de wet zou onrechtvaardig verklaard worden. Het is daarom onontkoombaar dat God de straf zal opleggen die door de wet wordt voorgeschreven. Het is onmogelijk dat Hij genade zou betonen ten koste van de majesteit van de wet van de rechtvaardigheid. De bestraffing van de zonde is een goddelijke daad, waarin de overeenkomst tussen de wil en het karakter van God en de wet van de rechtvaardigheid wordt bevestigd. De goddelijke wet scheiden van de goddelijke Persoon zou onheil brengen in het morele en geestelijke universum. Het gezag van de hele wet, de goedheid van haar inzettingen en de rechtmatigheid van haar straffen moeten met goddelijke kracht gehandhaafd worden. Als God niet Zijn persoonlijke rechtvaardigheid als de Morele Heerser handhaaft, als Hij niet het feit bevestigt dat de wetbreker bestraft moet worden door de straf op iedere overtreder toe te passen, dan moet Hij het principe op een andere manier bevestigen en Zichzelf op een andere manier handhaven. De een of andere goddelijke daad is vereist die de volle waarde zal hebben van het toepassen van de daad van al het straffen die door zondaren verdient zijn. God heeft op die wijze Zijn rechtvaardigheid laten zien aan het kruis(3:26). Hij hield in het bloed van Christus het principe overeind dat de zondaar verdient te lijden. Op een glorieuze manier en door het meest kostbare offer heeft Hij het rechtvaardige fundament gelegd voor Zijn genadevolle redding. Het gebrek aan eerbied en het onrecht, dat wil zeggen: de wetteloosheid van de mensheid, is op dusdanige wijze afgehandeld, dat God genadevol kan zijn naar de mens, zonder hun zonden te vergoelijken of Zijn wet, in de ogen van alle morele schepselen, te minachten.

De band van Jezus Christus met de wet en haar straffen is een tweevoudige; Hij heeft een oorspronkelijke band en een die Hij verwierf door Zijn vleeswording. Als Zoon van God, door Wie God scheidt en handelt, is Hij het actieve Gezag achter de wet. Hij gaf ze in de Sinäï aan Mozes en door Hem maakte God de mens met zijn morele natuur, geweten en affiniteit voor de wet. Er bestaat een zelfde band en harmonie tussen Christus en de wet als tussen God en de wet. Voor wat betreft de natuurlijke wet is Hij het Die het universum draagt door de bekendmaking van Zijn kracht. God delegerde alle gezag aan Zijn Zoon. Door Zijn vleeswording werd Hij de Zoon des Mensen, de erfgenaam van Adam, aan wie de heerschappij over de wereld werd gegeven, en Hij is de Mens die God in beeld had toen, onder de voorwaarden van het verbond dat met Noach werd gemaakt, Hij aan de mens het recht en de plicht gaf zijn medemens te oordelen en te straffen. Als Zoon des Mensen(van de mensheid) heeft Hij recht op de heerschappij en regeringsgezag. Psalm 8:6 zegt over de Zoon des Mensen: "alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd"((Heb.2:8; Efe.1:22; 1 Kor.15:25-27). Christus bevestigde op niet mis te verstane wijze Zijn gezag als de wetgever, toen Hij de wet interpreteerde en zei: "Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: ... Maar Ik zeg u:..."(Matt.5:21,22,31,32,33,34,38,39). En de morele instincten en

gewetens van Zijn toehoorders erkende dat Hij onderwees als een gezaghebbende(Matt.7:28). Hij had het gezag om zonden te vergeven(Matt.9:6,8). Hoewel Hij niet kwam om de wereld te oordelen, Zal Hij dat wel doen wanneer Hij terugkomt(Joh. 3:17;Hand. 10:42; 17:31). "Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven,... En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is."(Joh.5:22-27). Zijn gezag is hetzelfde als die we herkennen achter de wet van God. Hij is de Regeerder en Uitvoerder van recht, Die de wet moet handhaven.

Christus heeft nog een andere band met de wet. De straffen voor het breken van de wet moeten door Hem opgelegd worden; een straf die Hij kwijscheldt moet door Hem gedragen worden. Hij werd het Slachtoffer waarop de vloek van de overtreden wet werd gelegd. De Rechter van de hele mensheid bevestigde het gezag en het recht van de wet, niet door het opleggen van de straf aan de wetbreker(s), maar door ze Zelf te ondergaan. Hij, Wiens lippen de straf van doem zouden moeten uitspreken, en Wiens macht ze zou moeten uitvoeren, aanvaardde de straf van God en bracht een ongewoon eerbetoon aan Zijn gezag door onderwerping aan de beschuldiging van zonde en de vloek van de wet. Aan het kruis was God de Uitvoerder van het recht. De wederzijdse liefde tussen de Vader en de Zoon begiftigd dit offer met de hoogste verhevenheid. Wanneer aan een hooggeplaatste mens een straf wordt opgelegd, zien we het recht gaan boven de invloeden die dat gewoonlijk verderven. Maar wanneer een straf wordt opgelegd om de rechtvaardigheid van God te verdedigen zoals die in de wet is uitgedrukt, wanneer de doodstraf, in gehoorzaamheid aan Zijn God en Vader, is aanvaard door de Rechter en Uitvoerder van de wet Zelf, dan wordt de wet van God stevig gegrondvest op Gods eigen troon. God, Die het lijden eiste en het met Zijn Zoon doormaakte, liet de overeenkomst zien van Zijn rechtvaardigheid met Zijn wet. Het geloof dat de wet bevestigt is "geloof in Zijn bloed"(3:25,31). Gebrek aan eerbied voor de wet kan niet een helder zicht op de betekenis van het bloed en het kruis van Christus overleven. Voorbij de menselijke vijandschap die Hem vervolgde tot de dood, nemen we de rechtvaardigheid van God en Zijn Christus waar, die boven alle twijfel is gevestigd.

Christus is niet langer onder de wet, noch zij die met Hem verenigd zijn in Zijn opstandingsleven. De vloek die Hij verduurde bevredigde de eisen van het recht die de wet ooit op ons had gelegd. Toch is Christus niet wetteloos; de wet ontdekte bij Hem nooit een fout in Zijn vlees of in Zijn gedrag. Hij vervulde alle rechtvaardige vereisten van de wet en betaalde toen iedere rechtvaardige eis van de wet tegen wetbrekers. Hij is de Voleinding van de wet ten behoeve van de rechtvaardigheid voor Zijn leden. Hij geeft ons de heiligheid, het recht, de goedheid en de geestelijkheid die de wet vraagt en waarvan wij verstoken waren. De wet van God leeft nu in Christus' leven, net zoals toen Hij op Aarde was.

"...In Uw leven verschijnt de wet, opgeschreven in levende letters."

Daarom is ons antwoord op de vraag "Is de wet zondig?": "Volstrekt niet!"

Maar terwijl de wet geen zonde is, was de ervaring van Saulus dat ze de kracht van de zonde versterkte, want " *ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet.*" Hij was onkundig van de aanwezigheid van zonde, totdat ze onthuld stond in het licht van de wet. De wet schiep de zonde niet, maar ze ontmaskerde haar. Natuurlijk was hem van kindsbeen af verteld dat bepaalde daden van hem fout waren; maar hij had geen ervaring van zonde als een kwaad die aan hem, in gemeenschap met heel de mensheid, was doorgegeven. Hij wist niet dat Adam hem tot zondaar had gesteld. En het is deze zonde, de ontdekking waar hij nu over vertelt en die hij tot onderwerping probeert te krijgen, die hem doet schreeuwen om redding(24). Het is veel eenvoudiger het boze karakter van de zondige daden te leren kennen, dan de aanwezigheid en kracht van de zonde als wet in onze leden te ontdekken. Daarom is deze veroordeling een vooruitlopen op de beschuldiging die tegen ons werd ingebracht in 1:8 - 3:20. De zonde van dit hoofdstuk is die van waaruit we gerechtvaardigd zijn door met Christus te sterven(6:7), maar toch is iets meer dan rechtvaardiging noodzakelijk. We moeten van de kracht van de zonde gered worden, maar ook van haar veroordeling. Toen Saulus luisterde naar de Stem uit de Sinai kwam hij te weten dat zonde in menselijk vlees woont van de wieg tot het graf, of dat nu het vlees van een gelovige is of van een ongelovige. Allen hebben zonde als inwoner, maar slechts weinigen kennen haar als zondanig. Het is de taak van de wet van God om ons deze kennis te geven.

Ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: "gij zult niet begeren." Deze woorden uit vers zeven laten zien hoe Saulus bekend werd met de zonde. Hij kende de aanwezigheid of kracht van begeren niet, totdat de inzetting het hem verbood. Hij noemt niet iets speciaals dat de wet hem verbiedt te begeren, omdat hij hier spreekt over begeren in de breedste zin van het woord. Het Griekse woord *epithumia* dat hier wordt gebruikt, betekent begeren, verlangen, lusten, en smachten. Het is niet een op zichzelf kwaad ding, want het wordt soms ook voor goede verlangens gebruikt(Filip.1:23), en het werkwoord *epithumeo* wordt gebruikt in verband met Christus, de geest en de boodschappers(Luc.22:15; Gal.5:17; 1Pet.1:12). Het moet niet verward worden met een ander woord, dat in de populaire versies vertaald wordt met "hebzucht", *pleonexia*. Wanneer Paulus spreekt van het hebben van allerlei begeren, dan belijdt hij niet de zonde van "de hebzucht, die niet anders is dan afgoderij", (Kol.3:5), maar hij spreekt van verlangen, of van het zetten van het hart op iets dat God niet geeft. De zonde van het begeren zit hem niet in het kwaad van het verlangde ding, maar in het verlangen zelf. De andere inzettingen verboden openlijke daden die mogelijk door anderen gezien kunnen worden. Saulus was kennelijk voorbij de negen inzettingen gekomen met het gevoel dat hij foutloos was, maar de tiende ontdekte de eerste bewegingen van zonde in zijn innerlijk verborgen leven; het dook weg onder het uiterlijk vertoon naar de verborgen lusten. Er ligt een diep geestelijk doel ten grondslag aan deze inzetting; ze verbiedt iemand te verlangen, en gebiedt iemand tevreden te zijn met wat God geeft. Verlangen naar meer stelt vragen bij Gods wil. De inzetting wordt gebruikt om in het menselijk hart allerlei wetteloos verlangen te ontdekken.

8. Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is de zonde dood.

De zonde wordt gepersonifieerd als de booswicht van deze tragedie: "*uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op;*", en door deze boze activiteit maakt ze zichzelf bekend. Saulus is het slachtoffer van de zonde, die vastbesloten is en er ernstig naar streeft de inzetting te gehoorzamen. Vanwege deze oprechte poging heeft hij een scherper oog voor de innerlijke betekenis van de wet en het werken van het verlangen in zijn eigen hart. Geen onoprechte en oppervlakkige jongere is zo introspectief als de jonge Saulus. Hij is nu geïnspireerd om ons zijn ervaring mede te delen, dat, terwijl hij toekeek, door het gebruik van de inzetting de zonde begeren voortbracht. Er is een duidelijk verschil tussen de zonde, die wordt weergegeven als een verleidster, en het verlangen, wat een wetteloze activiteit is. De zonde poogt Saulus te verleiden tot een daad van begeren. De partijen in deze tragedie zijn de Zonde, Saulus, de inzetting, en voorwerp van verlangen, en een gewekt verlangen. Wet en oordeel houden zich bezig met daden, en begeren, hoewel niet openlijk zichtbaar, is veroordeelbaar door de wet die het verbiedt. Zonde vond haar aanleiding, of punt van aanval, in voorwerpen die een beroep doen op verlangen, en bewerkte *door* de inzetting die het verbiedt, allerlei soorten van begeren. Voordat het verbod kwam, was verlangen sluimerend aanwezig, maar inactief en niet herkend.

Ovid zegt: "Wat wettig is is smakeloos; de sterkste neiging wordt opgewekt naar dat wat verboden is." Dat is niet de hele waarheid. We moeten er aan denken dat Paulus betoogt dat het de zonde is, en niet de inzetting, die allerlei lusten voortbrengt. Het gevolg van het verbod was dat men het woord "verboden" ging plakken op ieder voorwerp dat de zonde voorschotelt aan het verlangend oog. Zonde doet iemand neigen naar het verlangen van verboden vruchten. In de gevallen van Eva en onze Heer kwam de uitnodiging om zonde te begaan van buiten af, want beide waren ze zondenvrij; maar in ons geval is de verleider de zonde die in ons woont. Dit bepaalde voorschrift kan zo makkelijk overtreden worden, omdat, zodra ons verlangen gericht wordt op iets anders dan Gods wil, de zonde heerst. Hoewel ik aan de buitenkant foutloos ben, maar mijn hart een broeïnest van verlangens is naar verboden dingen, dan ben ik een zondig mens! Hoe foutloos was de rechtvaardigheid van onze Heer! Geen ander doel dan God te behagen kon een verlangen in Zijn reine hart veroorzaken, want Hij kende geen zonde. Maar ieder van de Tien Geboden verbiedt iets dat sluimert of actief werkt in ieder kind van Adam. Door de wet wakkert de zonde sluimerend verlangen aan tot intens smachten naar iets. Dit is niet alleen het geval met Gods wet. maar ook met vele menselijke voorschriften. Te veel waarschuwing en advies, en het veelvuldig uitspreken van onjuiste vermoedens, hebben vaak tot gevolg dat iemand juist die dingen gaat doen die men poogde te voorkomen.

Want zonder wet is de zonde dood is een stelling die bewijst dat het werkelijk de wet is die de zonde gebruikt en ze stemt in met een andere stelling waarin Paulus al zijn onderwijs over zonde en wet samenvat: "De kracht van de zonde is de wet"(1Kor.15;56). Zonde en wet zijn verweven in een slechte combinatie. Maar zonder de wet zou de zonde krachteloos zijn om ons te verslaan, want de dood is

de straf voor een gebroken wet. Zonde maakt gebruik van een wet die de zondaar veroordeelt. De zonde wordt gepersonifieerd als iemand die op haar eigen belangen is gericht, maar zonder de wet machteloos is en zo, figuurlijk gesproken, dood is. Hoewel de zonde in het hart bestaat als vervuiling, zonder het gezag van de wet is ze zo dood als een opstand die geen voorschrift heeft waartegen ze zich kan verzetten. Zonde is wetteloosheid, maar haar anarchie en verzet wordt niet duidelijk totdat er een wet is die overtreden kan worden. Zonde is doelmissen, maar zonder een doel dat men moet raken kan er geen falen zijn, zonder een te behalen niveau is er geen tekortschieten. Als de zonde zowel feitelijk als figuurlijk, zonder de wet, dood zou zijn, dan zou de afschaffing van de zonde onmiddellijk volgen op de opheffing van de wet.

9. Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven,

Het nadrukkelijke *ik* is tegengesteld aan *de zonde*, terwijl *geleefd* een andere levendige figuur is die tegengesteld is aan *dood*. Na wat Paulus onderwezen heeft dat allen tot zondaren gesteld zijn, kan hij niet bedoelen dat hij levend voor God was, zoals heiligen dat zijn, noch bedoelde hij dat de zonde feitelijk dood was. Hij gebruikt doorheen heel dit deel leven en dood in de figuurlijke zin. Hij spreekt over zijn eigen ervaring, en voor zover zijn ervaring reikte was de zonde dood en hij levend. Eens wist hij niets van de zonde en leefde in onwetende zelfgenoegzaamheid. Hoewel hem het verschil tussen goed en kwaad gedrag geleerd was, was hij volkomen onwetend en niet overtuigd over een kracht in zijn leden die niet aan de wet van God onderworpen kon worden. Hij dacht dat hij de wet kon houden en er door leven, en dat vastberadenheid om te gehoorzamen alles was wat nodig was. Het was op zo'n foute veronderstelling dat Israël tegen Mozes zei: "Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen"(Ex.19:8). Onwetendheid wordt vaak ten onrechte gezien als onschuld en zelfs persoonlijke rechtvaardigheid. De wet is Gods methode van het vernietigen van de waangedachte van het vermogen van de mens om te doen wat hij weet dat goed is.

Eertijds verwijst mogelijk naar de tijd van zijn onschuldige kindertijd, voordat Saulus, op de leeftijd van 12 jaren, een zoon van de wet werd. Als een vroom kind, opgevoed in de kennis van God en zijn vaderen, was hij eerbiedig en probeerde Hem genoeg te doen door goed te doen. Zo velen van ons hadden zo'n jeugd en we herinneren ons hoe echt ons vertrouwen in God was en hoe oprecht onze gebeden waren. Hoe vredig legden we ons hoofd neer om te slapen in de wetenschap dat onze Vader voor ons zorgde! Maar ook: wat waren we onwetend van onze verdorvenheid en onze onmacht om Gods wet te houden! Daarom was Saulus, toen hij de wet ontving, vastbesloten te gehoorzamen. Toen de inzetting kwam zei hij: Ik zal niet begeren; maar hij wist niet dat de zonde in hem woonde, een kracht die veel sterker was dan zijn wil. Hij zou spoedig leren dat, ondanks zijn pogen, de zonde hem in conflict zou brengen met de wil van God.

Toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven. Dringt ook maar één Schriftwoord direct door bij de eerste keer dat we het lezen? Maar wanneer het

dat doet, dan bewijst het haar kracht. Het gebod was krachtig; maar in plaats dat het Saulus kracht gaf, gaf het kracht aan de zonde en wekte die op tot een actief leven. Bekleedt met de kracht van de wet ging ze voort om de verleiden en te slaan. Ze nodigde uit tot daden die van de wet een uitdeler van veroordeling en dood maakte (2Kor.3:7,9). Zodra Paulus serieus was begonnen dit gebod op zijn hart toe te passen, ondervond hij dat hij alles wilde wat aangenaam was in zijn ogen, en deze verlangens hielden stand en groeiden, ondanks alle weerstand van zijn wil. Toen sloeg de goedheid van deze vrome jongen en zijn ingebeeld vermogen om door gehoorzaamheid te leven voor Gods wet, als een breekbare kano op de rots "Gij zult niet begeren," en zonk. Anderen mogen wat toegankelijk zijn vanwege "de zwakte van het vlees," maar de wet doet dat niet en Saulus ook niet. Hij las in de overtreden wet zijn doem en het leidde hem er toe de waarde in te zien van het zonde-offer. Zonde doet in dezelfde figuurlijke zin *herleven* als waarin van haar wordt gezegd dat ze dood is. De slapende bacil kwam tot leven.

10. en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn

Deze verrassende veranderlijkheid vond hij in zijn ervaring. *Het gebod*, zoals heel de wet, beloofde leven aan hem die er aan gehoorzaamde (Lev. 18:5; Deut. 5:33; Gal. 3:12). Het vervloekt hem die er ongehoorzaam aan is. Het gebod was goed, en er was van de kant van Saulus het voornemen en vatsberadenheid om te gehoorzamen, omdat hij het er mee eens was. Maar toch was de verbazende ontdekking dat het gebod voor hem de dood betekende. Zo'n onverwacht gevolg roept om een verklaring en die wordt nu gegeven.

11. Want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.

Dit verklaart hoe zonde de wet gebruikt als haar kracht om mensen te doden. Haar methode is dezelfde als die van de gemoedstoestand van Eva. Inwonende zonde neemt de plaats in van de uiterlijke gemoedstoestand en werkt, net als deze, door het verbod. Had God Adam en Eva niet verboden te eten van de boom van kennis van goed en kwaad, dan had de slang geen wapen tegen hen gehad en zou geen overtreding de dood hebben geeist waarmee gedreigd werd. Dat gebod was er voor het behoud van hun levens, maar het draaide er op uit dat het hun dood werd. Op dezelfde manier gebruikt de zonde nu het gebod om de aandacht te vestigen op het verboden voorwerp en schept daar een verlangen naar, en aan verlangen wordt haar uitnodiging toegevoegd. De zonde fluistert dat de verboden voorwerpen wenselijk zijn en goed voor ons, en zo wordt men *bedrogen*. Net zoals Eva werd bedrogen en de leugen geloofde, zo worden wij dat (1Tim. 2:14). Wat zijn we toch een stelletje onnozele halzen! We bewijzen voortdurend dat we Eva's kinderen zijn en staan altijd klaar om opnieuw bedrogen te worden. De zonde doodt me door het gebod, net zoals ze Eva tot sterveling maakte op de dag dat ze van de verboden vrucht at. Het was niet om wat er in de verboden vrucht zat, maar door het breken van de wet, dat de slang Eva doodde en mensenmoordenaar werd. De zonde begon met begeren en werd voleindigd in het eten.

12. Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

Zo is dan kondigt de conclusie aan over de wet en de zonde, die we kunnen trekken uit de vertelling over zijn ervaring. De wet is in het geheel niet zondig, maar *heilig en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed*. Hoewel de zonde zo'n fataal gebruik heeft gemaakt van het gebod, kan noch wet noch gebod geïdentificeerd worden met zonde. De wet kan niets verweten worden. Elk van de bijvoeglijke naamwoorden, heilig, rechtvaardig en goed, beschrijft een karakter dat tegengesteld is aan dat van de zonde. Zowel de wet als het onderhavige gebod zijn heilig, omdat ze van de mens verlangen zich aan God toe te wijden met alle liefde in hun hart, ziel, geest en kracht. Zo'n gehoorzaamheid zou het onmogelijk maken andere goden te hebben of iets te doen dat de wet verbiedt. Ze is *rechtvaardig* omdat ze van iemand eist zijn naaste lief te hebben als zichzelf. Ze geeft aan zowel God als mens wat Hem/hem toekomt. Ze is *goed* omdat ze heilzaam en levensbevorderend is en vreugde brengt (Deut. 10:13). Zonde, die wetteloosheid is, is altijd onheilig, onrechtvaardig en boos.

13. Is dan het goede mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft, opdat zij zou blijken zonde te zijn, door het goede mijn dood bewerkt, opdat de zonde bij uitstek zondig zou worden door het gebod.

Bij het noemen van het woord *goed* schiet bij Paulus een mogelijke gevolgtrekking door het hoofd en hij stapt even opzij om ze te benoemen en te beantwoorden. Hij stelt de gevolgtrekking over het karakter van de zonde uit, die de lezer uit het Griekse *men - inderdaad* doet verwachten. De conclusie, dat de wet de passies van de zonde opwekt, die gebruikt kunnen worden om de dood toe te brengen, kan geen juiste zijn. Daarom vraagt hij "Is dan het goede mijn dood geworden?" Deze gedachte afwijzend gaat hij door naar de gevolgtrekking over de zonde, die hij had uitgesteld. Het was niet het gebod, dat juist goed was, *maar de zonde*. Een goede wet is op zich onschadelijk; ze wordt het alleen wanneer ze de kracht van de zonde wordt, en mij doodt. Hoewel de wet op zich goed is, is het voor iemand in wie de zonde woont niet goed onder haar te zijn. Maar zonder de wet zouden de mensen in onwetendheid gebleven zijn over de aanwezigheid van de zonde, waarvan het karakter tegengesteld is aan dat van de wet die ze gebruikt.

Er is een dubbel doel. Het eerste is *dat zonde zonde zal blijken te zijn*. Het masker moet van haar lelijk gezicht afgetrokken worden, zodat haar afzichtelijkheid te voorschijn kan komen, omdat ze *door het goede mijn dood bewerkt*. God wilde dat het gebruik door de zonde van een wet die bestemd was voor het leven, maar door haar verdorven werd om de dood voort te brengen, het werk en karakter van de zonde zou onthullen. Dit verdorven gebruik van de wet door de zonde doet haar juist dat uitlokken wat dit gebod verbood. Het ergste dat van zonde gezegd kan worden is dat ze zonde is; ze hoeft alleen ontmaskerd te worden om gehaat te kunnen worden.

Het tweede deel van het doel is *dat zonde, door dit verdorven gebruik van het gebod, een buitensporige zondaar* geworden is. Doorheen de passage is de zonde de verleider die werkt *door* het gebod, zodat de schuld van de dood van de mens niet aan de wet kan worden toegeschreven, maar aan de zonde. Dit gebruik van de goede wet dient er toe de buitengewone boosheid van de zonde te laten zien.

Zonde en wet zijn gescheiden en duidelijk van elkaar onderscheiden. Het antwoord is dat de wet heilig, rechtvaardig en goed is, en geen schuld heeft aan de dood van de mens; de zonde is de boosdoener! Zou de wet door God bedoeld zijn geweest om de zonde te overwinnen en te onttronen, dan zou dit niet het gevolg zijn geweest. De wet kan noch de zonde noch de dood overwinnen, want ze kan niet levend maken (Gal. 3:21). De wet moet eerst haar werk van overtuiging en veroordeling doen, en dan zal het evangelie redden. Het evangelie is niet een later invallende gedachte, of een hulpmiddel ten leven voor de wet, die in de handen van de zonde het instrument werd van de dood. Ook is de wet niet een falend experiment; ze doet haar werk, het blootleggen van de zonde, buitengewoon effectief. Zij die nog niet de overtuiging kennen die Saulus in zijn jonge jaren kreeg, hebben niet echt gepoogd de wet van God te houden. Het is niet voldoende de wet te kennen; ze zegt: "Doe dit en gij zult leven." De wet snijdt aan twee kanten; wie de wet predikt zal er door geslagen worden. Het is het wapen dat Christus sloeg toen Hij tot zonde werd gemaakt voor onze zonden. Als de mens onder Gods wet blijft, dan moet hij er door vervloekt worden of de zonde moet uit hem verwijderd worden. Indien de zonde in zijn vlees blijft, dan moet hij of door de wet veroordeeld worden, of er van worden vrijgesteld, en dit is wat er gedaan is voor de heiligen die opgestaan zijn met Christus.

Men kan de vraag stellen: "Hoe kan een moreel wezen bevrijd zijn van een wet die instemt met zijn natuur, waarvan het geweten universeel beweert dat ze rechtvaardig is en als gezaghebbend aanvaardt, maar tegelijkertijd alle mensen vervloekt?" Het antwoord is te vinden in de dood en opstanding van Jezus Christus. Zijn dood onder de vloek van de wet, die door alle zondaren overtreden is geworden, is de objectieve grondslag waarop we aan de vloek ontsnappen. Omdat Hij de straf onderging wordt ze niet aan ons opgelegd. Zijn onderschikking aan de eis van de geschonden wet ondersteunde de wet in onbedekte majesteit. Hij ging de dood in ten behoeve van ons, door de wet, en stierf aan de wet opdat Hij mocht leven voor God. Hij heeft ons met Zichzelf verenigd in die dood, verlossing en dat leven voor God. Wij zijn nu dood voor de wet en de wet heeft geen eis meer tegen ons. Als, omdat vrijheid soms wordt gezien als zonder banden zijn, de wet in een bepaalde vorm nog steeds noodzakelijk is voor het regeren van het morele leven, dan voorziet de wet van de geest van Christus Jezus in alles wat nodig is. In plaats van het zoeken naar rechtvaardigheid door gehoorzaamheid aan een van buiten opgelegde regel, heeft de heilige de rechtvaardigheid die het nieuwe leven van Christus Jezus uitdrukt. Er zit geen grijs gebied tussen de wet en de genade. Onder de wet zijn we nog steeds onder het oordeel. Onder de genade hebben we de wet van de geest van Christus, die voor ons die liefde mogelijk maakt die de vervulling is van de wet. Over onze tekst kunnen we zeggen: Dit is ervaring. De enig bevredigende uitleg er van is er een die voortkomt uit een ervaring die iemand in volle gemeenschap brengt met Paulus' overtuiging over het karakter van zonde en wet.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 27

door G.L. Rogers

Gevangenschap aan de wet van de zonde Romeinen 7:14-25

14 Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

15 Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik.

16 Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is.

17 Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

18 Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet.

19 Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik.

20 Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

21 Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig;

22 want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,

23 maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.

24 Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Genade!!(Concordante vertaling; in de NBG en SV ontbreekt ten onrechte dit woord)

25 Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here! Derhalve ben ik zelf inderdaad met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde. Conc. Vert. In de NBG ontbreekt "inderdaad".

Eeuwen van twistgeschrijf door mensen van wie de namen de pagina's van kerkgeschiedenis sieren, zijn er niet in gelaagd de vraag bevredigend te beantwoorden of Paulus hier verhaalt over zijn ervaring vóór of ná zijn bekering. Zelden wordt er iets besloten door twistgeschrijf, maar vaak gebeurt het dat toeschouwers kunnen zien waar beide strijders de fout in zijn gegaan, iets waar strijders vaak aan lijden. Het verstaan van dit deel leidt niet naar de vraag of dit nu wel of niet in verband staat met de ervaring van iemand die leven heeft in Christus. De atmosfeer zal gezuiverd worden van veel gedebatteer, wanneer we in plaats daarvan de vraag stellen: Is dit de ervaring van een man die onder de wet is of van een man die onder de genade is? Er kan hier maar één antwoord mogelijk zijn.

Veel ernstige gelovigen hebben een levenservaring die in veel opzichten lijkt op die welke hier wordt beschreven. Ze vinden zichzelf gehinderd door een wet van

zonde. Ze zijn er zeker van dat ze gelovigen zijn, maar ze denken dat de wet er is om hun leven te regelen. Omdat ze ondervinden dat hoe ernstiger ze er naar streven Gods wet te houden, ze des te meer de nederlaag lijden, trekken ze de conclusie dat deze ervaring het meest hevig voorkomt bij heiligen die niet tevreden zijn met geestelijke middelmatigheid. Ze aanvaarden het en verwachten niet echt redding in dit leven. De ervaring aanvaardend als een die normaal Christelijk is, interpreteren ze de passage in het licht, of duisternis, van hun eigen nederlaag. En zo wordt de Schrift naar hun eigen niveau omlaag getrokken. Ervaring zou de waarheid moeten bevestigen, maar het Woord der waarheid zou zich niet moeten schikken naar iets dat zich in de gebrekkige mens bevindt. De waarheid van het evangelie zou ervaring moeten vormgeven, in welk geval het een betere zal zijn dan waarnaar Paulus hier verwijst.

Deze passage portretteert de nobele worsteling van een mens onder de wet. Het is een ernstige inspanning van een wetticist die gehoorzaamheid aan Gods wet als de enige weg ten leven beschouwt. Wij zien dit als een geïnspireerd verslag van de lange strijd in het innerlijk leven van Saulus, de Farizeër, geschreven door de pen van Paulus, de man in Christus. Hij was zowel de voorbeeldwetticist als de voorbeeldreligionist (Filp3:4-6). In verband met religieuze inspanning en capaciteiten, kan hij zeggen: Maar ik nog meer! Heeft ooit een ander dan hij zo gepassioneerd gepoogd foutloos te worden waar het de rechtvaardigheid betreft die in de wet is? En als hij al zo'n zware nederlaag opmerkte in zijn innerlijk leven, wie kan dan nog hopen te slagen? Iedereen, of hij nu een moralist is of een heilige, die probeert de wet te gehoorzamen in zijn innerlijk leven, zal enige gemeenschap voelen met de ellendige toestand van Saulus; maar geen heilige kan zo zonder hoop zijn als hij. Een mens die gerechtvaardigd is door genade, kan niet van ganser harte wetticist zijn; hij weet dat zijn rechtvaardiging niet afhangt van het houden van de wet (3:20). Wetticisten zijn noodzakelijkerwijs vooringenomen met het vlees en de zonde die daar in is, zodat ze zichzelf niet dood rekenen aan de zonde. Paulus zegt tot hen die de wet als wapen zouden willen gebruiken om de zonde te overwinnen: "Luister naar me! Ik ben in dat pogen verder gegaan dan wie van jullie dat ooit zal kunnen, en ik ben slechts nederlaag en gevangenschap tegengekomen. Er is in die richting geen redding te vinden. Laat je zonde achter bij het kruis, en weet jezelf er dood voor en ook voor de wet. Je kunt niet én onder de wet zijn én onder de genade. Ik ben het levend voorbeeld van de nietigheid van wetticisme."

De stelling of these van dit deel wordt eerst gegeven. Die luidt dat de wet geestelijk is en niet door een vleselijke mens gehouden kan worden, die er door tot slaaf van de zonde wordt gemaakt. Bewijs en illustratie er van worden in de rest van deze passage gegeven, en wordt gepresenteerd in drie ronden van beklag, waarin de slaaf de nietigheid van zijn inspanning, om het ideaal van de wet te bereiken, beklagt. Hoewel we een zangerig geklaag horen, is de methode betogend. De drie ronden zijn niet slechts herhalingen, maar worden gemarkeerd door vooruitgang. Ze zijn als de rondingen van een wenteltrap, die met iedere draai ons dichterbij de uiteindelijke conclusie brengt. Hoewel de treden veel op elkaar lijken, komen ze voort uit de fundamentele stelling en leiden naar de bekronende demonstratie. In iedere ronde is er eerst een stelling die de hoofdstelling ondersteunt, dan het bewijs van die stelling en daarna een

gevolgtrekking.

In de eerste ronde van het betoog bewijst Paulus dat hij onder de zonde is, want hij is onwetend van het ontwerp dat hij uitwerkt, 15-; het bewijs is dat hij doet wat hij niet wil, maar wat hij haat, -15; de conclusie is tweevoudig, want zijn onwilligheid om het bevel van de zonde toe doen, toont zijn instemming met de wet aan, 16; en ook dat het niet hij, maar de zonde is die de echte booswicht is, 17.

In de tweede ronde van geklaag begint hij met de klacht dat het goede niet in zijn vlees woont, 18-; het bewijs is dat hoewel hij beslist het goede wenst, hij het niet kan doen, maar in tegenstelling daaraan doet hij het kwade dat hij niet wenst, -18-19; hij komt tot dezelfde conclusie als voorheen, 20.

De derde ronde van geklaag begint met de bewering dat hij als gevolg daarvan vindt dat, wanneer hij probeert het goede te doen, het kwaad in hem is, 21; zijn innerlijke mens is in harmonie met de ideale wet, maar er is een andere wet dan de wet van zijn geest, die oorlog tegen hem voert en hem gevangen neemt, 22-23; de conclusie wordt uitgesteld door een tussenzin met een schreeuw om redding, 24; die weer wordt gevolgd door een uitroep van dankzegging, 25-; dan volgt de uiteindelijke gevolgtrekking: hij probeert twee tegengestelde wetten te dienen, de wet van zijn geest en de wet van de zonde, -25.

In het eerdere deel maakte Paulus het onderscheid: Niet het gebod, maar de zonde werd mijn dood. In dit deel gaat hij dieper en maakt hij onderscheid tussen twee oorlogvoerende krachten: Niet ik, maar de zonde. In dat deel was de zonde tegengesteld aan heel zijn wezen; nu beschrijft hij een conflict binnen hemzelf. Aan de ene kant is er de protesterende morele natuur, en aan de andere kant de inwonende zonde. Zijn wil stemt overeen met de wet, zijn innerlijke mens is er door bevredigd, maar ondanks zijn beste pogen slaagt hij er niet in Gods wet te gehoorzamen, omdat hij de slaaf van de zonde is. De wet verdiepte alleen maar de tweedracht tussen zijn wil om goed te doen en de wil van de zonde in het vlees. Deze diepzinnige psychologische analyse van de werkelijkheden van het innerlijk morele leven van de mens zou de sympathiserende instemming moeten winnen van velen die nooit van de wet of het evangelie hebben gehoord.

14. Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

Een overgang van het gebruik van de tegenwoordige tijd naar de verleden tijd vereist een uitleg. Sommigen beweren dat dit aangeeft dat in dit deel Paulus zijn toestand beschrijft ten tijde van het moment dat hij dit schrijft. Maar in veel talen wordt de tegenwoordige tijd gebruikt bij het vertellen van gebeurtenissen uit het verleden, om ze bruikbaar te maken om ze op een meer levendige en beeldende wijze te presenteren. Het is correct te zeggen dat wanneer deze passage herschreven zou worden in de verleden tijd, ze van haar kracht en vitaliteit beroofd zou worden. Zouden we schrijven: De wet is geestelijk, maar ik was vlees, dan zouden we een gebrek aan harmonie voelen. Óf het betoog van de schrijver zou in het verleden geplaatst worden, óf het tegenstellende betoog over hem zelf zou in het heden geplaatst moeten worden. Paulus heeft het laatste gedaan en op die manier presenteert hij, op een heel levendige wijze, zijn

herinnering aan een, nu voorbije, tragische worsteling. Er is op dit moment een overgang van het feit dat zonde de wet gebruikt om te doden, naar een uitleg van het feit. Het komt door een onverenigbaarheid van de geestelijkheid van de wet met de vleeselijkheid van de mens. De wet had dit effect, *want* haar geestelijkheid is het tegengestelde van wat ik als een ongeestelijk mens ben.

Wij, zowel gelovigen uit de Joden en de heidenen, *weten immers dat de wet geestelijk is*, omdat ze instemt met de geestelijkheid van haar Auteur en Gezag. Ze is in harmonie met het karakter van God en ze veroordeelt alles wat niet zoals God is. Ze vereist geestelijk gedrag, en lokt de tegenstand uit van alles wat ongeestelijk is. Ze vond geen obstakel of vijandschap in het hart van de tweede Mens. Voor Hem was de wet niet een dode "letter", geschreven op stenen tafelen. Ze leefde in Zijn leven en haar geestelijke volmaaktheden werden openbaar gemaakt door de energie van de Geest van God, die zonder beperking aan Hem werd gegeven (Joh.3:34). Omdat de wet in wezen geestelijk is, kunnen haar rechtvaardige vereisten alleen in heiligen vervuld worden als die in de geest wandelen. De wet neemt deel aan de geestelijkheid van God - haar Auteur, van Christus - haar Voorbeeld, en stemt in met het geestelijke leven dat toegewezen is aan hen die in Christus Jezus zijn. Hoewel de wet geestelijk is, is ze niet levensgevend. De rechtskracht van de wet staat nu niet voor ons.

Mensen zonder Gods geest kunnen in vele dingen rechtvaardig zijn, maar zij kunnen in geen geval geestelijk zijn.

Ik echter ben vlees. Het *ik* in dit vers blijkt identiek te zijn aan vlees, en is als zodanig tegengesteld aan de geestelijke wet; maar in de volgende verzen wordt *ik* onderscheiden van *mijn vlees*, en is tegengesteld aan zonde. Dit wordt verklaard door het feit dat het contrast hier is tussen wat geestelijk is en wat vleeselijk is, tussen een geestelijke wet en een ongeestelijke, dat wil zeggen, een niet-geredde mens. Maar de volgende verzen beschrijven een disharmonie in de mens die niet de Geest heeft ontvangen, tussen een goede zelf en een slechte zelf. Iedere mens behoudt iets van zijn originele natuur, maar deze is zwak en kan de zonde niet aan, die haar woning maakt in het vlees. De Griekse tekst laat twee verschillende lezingen zien: *sarkinos*, vlezig, dat wat uit vlees bestaat; en *sarkikos*, vleeselijk, dat wat het morele karakter heeft van vlees. Het eerste woord is sowieso sterker, maar er is geen verschil in materiaal. Het vlees is zo overheersend in de mens, dat hij *vlees* genoemd mag worden. Er is in dit vers dezelfde absolute tegenstelling als in Joh.3;6. "Wat uit het vlees geboren is, is vlees," en kent als zodanig niets anders dan vijandschap tegen geestelijke zaken. Wet en vlees zijn tegengesteld, omdat de een afgeleid is van God en de ander tot ons komt als een wetbreker die zijn nageslacht verdierf en ieder geslacht wetteloos maakte.

Verkocht onder de zonde door de handeling van een geestelijke wet naar een vleeselijke mens. Zelfs heiligen hebben nog steeds een wet van zonde in hun leden, maar ze zijn slaven van God en niet van de zonde. Het is niet alleen geërfde verdorvenheid die ons tot slaven maakt. Zonde is altijd aanwezig, maar zonder de wet heeft ze geen macht om iemand aan haar tirannie te onderwerpen en te doden. Hoewel Saulus wordt gecompromitteerd door een boze erfenis, is hij

niet zonder Gods wet onder de heerschappij gebracht van de zonde. Vrijgesteld zijn van de wet betekent dat de zonde niet langer de heerser zal zijn over een kind van Adam. Het zou heel duidelijk moeten zijn dat deze ellendige knechting niet de toestand is van iemand die onder genade is, en daarom slaaf van God(6:14-23). Indien een gelovige de taal van deze passage op zichzelf toepast, dan ontkent hij de macht van God en de werkzaamheid van genade. Ze gaat voorbij aan de onthulling van het feit dat hij vrijgesteld is van de wet en slaaf van God is.

Het woord "vlees" kan verschillende betekenissen hebben, en daarom kijken we er even naar. Vlees heeft niet altijd een boos karakter. Het is nodig dat we onderzoeken hoe het de boze aanduiding verkreeg, die het woord altijd met zich draagt wanneer het aan geest wordt tegengesteld. Beginnend met de hoofdbetekenis: "vlees" heeft geen morele smet. Het staat voor het zachte materiaal van de lichamen van vogels, dieren, vissen en mensen. Sommige samenstellers van woordenboeken leiden het Griekse *sarx*, vlees, af van *surroo*, aftrekken/afscheuren, er op duidend dat het vlees dat is wat van de botten afgetrokken kan worden. Soms wordt vlees onderscheiden van het bloed en de botten(1Kor.15:50; Lucas 24:39); soms betekent vlees het hele lichaam. Omdat zijn vlees alles is wat we van een mens kunnen zien, wordt er van hem gesproken als vlees, zonder verwijzing naar zijn karakter. Aangezien vlees het gemeenschappelijk bezit is van alle levende dieren, inclusief de mens, beschrijft "alle vlees" alle schepselen die op Aarde leven(Gen.6:12,13,19; 7:21). Soms is "alle vlees" beperkt tot de mensheid(Psa.65:2; Joel 2:28; Eze.20:48; Jes.40:5).

Een andere betekenis van "vlees" is die van verwantschap(Gen.37:27; Rom.9:3; 11:14).Israël was Paulus' vlees en zo kwam ook Christus naar het vlees uit David en Israël(Rom.1:3; 9:5), en Zijn vlees geeft Hem een bijzondere band met Israël. Maar Christus en Zijn lichaam zijn verenigd in een geestelijke eenheid waarin niets vleselijks is; de verwantschap is geestelijk. Daarom kennen de leden van Zijn lichaam Christus niet als een Israëliet(2Kor.5;16). Onze ouders worden "de vaders van ons vlees" genoemd, in tegenstelling tot God, die "de Vader van onze geesten" is, dat wil zeggen: onze menselijke geesten waardoor wij leven zijn niet overgedragen via onze ouders, maar rechtstreeks en individueel bij onze geboorte aan ons gegeven(Hebr.12:9). God maakte met Israël een verbond in het vlees.

Vlees is het gezamenlijke eigendom van alle mensen en deelt de gezamenlijke honger, noden en verlangens die eenheid geven aan het idee van het vlees. Over vlees wordt zodoende gedacht als gezamenlijk voor heel het ras. Dit stelt ons in staat onderscheid te maken tussen "vlees" en "lichaam". Het lichaam is een persoonlijk en individueel bezit en het heeft haar eigen structuur en organisme, met wederzijds verbonden leden. Wij spreken van "een lichaam", maar niet van "een vlees." Dit komt omdat het lichaam een organisme is met leden, en dat het een passend figuur is voor de kerk(Efe.1:23). Lichamen behoren toe aan individuen; vlees kan gezamenlijk zijn van twee of meer in seksuele, familiale of raciale eenheden(Efe.5:31; 1Kor.6:16; Gen. 37:27; 6:12). Afgezien van dit verschil, worden "vlees" en "bloed" onderling uitwisselbaar gebruikt. Beide hebben

dezelfde passies en lusten en beide kunnen gebruikt worden als dragers voor de openbaarmaking van Christus(2Kor.4:10,11).

Het vlees is in wezen niet zondig, noch is het in essentie sterfelijk. Hoe vlees sterfelijk werd en de zetel van de zonde, wordt in 5:12 uitgelegd. Het Woord werd vlees en woonde er in. Hij werd gezonden in de gelijkenis aan het vlees van de zonde, Hij bezat vlees, en zal terugkomen als Davids Zaad in het vlees en zitten op Davids troon(Joh. 1:14; Rom.8:3; Luc 24:39; Hand. 2:26,30,31). Toch kende Hij geen zonde.

Vlees is niet het natuurlijke principe van de zonde, maar is, in de afstammelingen van Adam, sterfelijk en het thuis van de zonde. Als vlees van origine en onlosmakelijk zondig zou zijn, dan zou het verhaal van Romeinen 5:12 niet waar zijn, want in dat geval waren Adam en Eva zondig voordat ze zondigden. Vlees wordt hier en daar in de oorspronkelijke zin gebruikt, als datgene wat gevoel heeft, in tegenstelling tot ongevoelige stenen tafelen. Paulus spreekt gunstig over vlezen harten(2Kor.3:3), en toen God via Ezechiël sprak van het herstel en reinigen van Israël, zei Hij: " een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven."(Eze. 36:26). Het vlees is verlosbaar.

De zonde in alle menselijk vlees verenigt de oude mensheid in een gezamenlijke ramp. Allerlei soorten mensen hebben zonde blijvend in hun vlees. Daarom zijn de verlangens en hongers naar zelfs noodzakelijke dingen verdorven en waarom gehoorzaamheid aan de lusten van het lichaam de zonde op de troon zet. Daarom is het lichaam van een ongeredde mens een lichaam der zonde of een lichaam des doods. Omdat wat uit het vlees van de zonde voortkomt vlees voortbrengt, is er noodzaak voor een geestelijke regeneratie of een nieuwe schepping. Waar het gebied van de zonde wordt binnengedrongen door de geestelijke wet, daar ontstaat oorlog. Wanneer er geestelijk leven wordt ingebracht in iemand in wie het vlees van de zonde verblijft, daar ontstaat een voortdurend conflict(Gal.5:17). Waar een geestelijk wet tegen een lust van het vlees zegt: "Gij zult niet...", daar is opstand. Geest en vlees zijn onverzoenbaar. De geest is de nieuwe eenheid van de nieuwe mensheid, zoals het vlees de eenheid is van de oude.

De tegenstellingen tussen vlees en geest worden uiteengezet in Romeinen 8:2-16; Galaten 5:16-25; 6:8 en elders. Door het vlees vervuult de zonde onze menselijke geest; de geest van Christus verlevendigt en verenigt onze geest met onze Heer en maakt zo Hem en de heilige tot één geest(1Kor.6:17). Het vlees dat komt door Adam en de geest die van Christus komt, zijn zo divers als God en ruïneerde Adam; vandaar de tegenstrijdigheid.

Dit zijn de hoofdbetekeningen die "vlees" heeft in de Schrift. Het is van groot belang te zien dat het vlees in essentie of noodzakelijkerwijs kwaad is. De vooronderstelling dat het wel zo is ligt ten grondslag aan vele ketterijen die we heden ten dage in het herleefde Gnosticisme vinden. Het is karakteristiek voor spiritisme en voor alle ontkenning van opstanding. De Zondeloze nam deel aan

het vlees en toonde dat het tot instrument van Gods wil gemaakt kan worden. Israël's besnijdenis is een belofte aan het volk dat de wet van God geen tegenstrijdigheid zal vinden in hun verlost en gereinigde vlees.

15. Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik.

Nu we de fundamentele stelling van dit deel gegeven is, volgt het bewijs van haar waarheid.

In deze eerste ronde(15-17) uit hij zijn klacht: Ik ben geheel onderworpen aan de zonde, *Want wat ik uitwerk, weet ik niet*. Ik ben als een soldaat die handelt onder het commando van zijn generaal - "Het is niet aan hen om te vragen "Waarom?" Of ben ik soms een slaaf die blindelings gehoorzaamt, niet wetend van het doel of gevolg van wat hem opgedragen wordt? Pas nadat de order uitgevoerd is kan ik helder zien of correct beoordelen wat ik heb gedaan. "Wat ik uitwerk" is niet het gevolg van enig plan of keuze van mijzelf, maar van de tiran die over mij regeert. *Want*, het bewijs leverend van mijn verachtelijke dienstbaarheid, *ik doe niet wat ik wens*, de weerstand van mijn wil is overdragen en verijdeld; *maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik*. Mijn natuur komt in opstand tegen wat ik gedwongen wordt te doen. Ik zou me diep schamen als dit het werk van mijn eigen ontwerp zou zijn.

16. Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is.

De eerste gevolgtrekking is er een over zijn instemming met de wet. Als ik onwillig verkeerd doe, dan is mijn falen niet het gevolg van een kwade keus, want ik wens niet kwaad te doen. Omdat mijn wil aan de zijde van de wet is, *stem ik toe dat de wet goed is*. Mijn falen is niet te wijten aan een verkeerde houding ten opzichte van de wet, of gebrek aan waardering van haar uitmuntendheid en nobelheid. De wet is niet alleen *goed*, ze is *goed en geestelijk*, en ze doet en beroep op mijn oordeel en brengt vreugde aan mijn morele gevoel. *Instemmen* staat voor het Griekse *sumpheemi*, TEZAMEN-BETUIGEN. Het *sum*, tezamen, verklaart zijn volle instemming met de wet. De wet en zijn geest bevestigen wat goed is. Zijn begrip stemt in met ieder rechtvaardige eis van de wet; hij haat wat de wet verbiedt en ondanks zijn falen koestert hij de wet als zijn ideaal. Door zijn afkeer uit te spreken over wat hij gedaan heeft, brengt hij eerbetoon aan de wet. Hoewel de wet hem ontmaskert, staat hij toch aan haar kant, tegen de zonde, want hij stelt op prijs wat geestelijk is, hoewel hij geboren is uit het vlees. Veel Farizeeën en moralisten kunnen dit echt zeggen.

17. Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

Een andere conclusie is dat de zonde de werkelijke overtreder is. Doch dan, zoals de zaak er nu bij staat, *bewerk ik het niet meer*. Ik kies niet, maar ik haat wat ik doe. Het *Ik*, *ego* wordt benadrukt, en het betekent het ware zelf, dat de voorkeur geeft aan het goede en beslissingen neemt, het hogere zelf dat instemt met de wet en zijn geest, en kwaad afkeurt. Hoewel hij slaaf is van de zonde, zijn zijn geest en wil in staat te protesteren. Lichamen mogen dan gevangen gehouden worden, maar de innerlijke mens kan niet gekocht en verkocht worden. Een vreemdeling is zijn huis binnengedrongen en tiranniseert hem daar. De zonde dwingt hem te handelen tegen zijn wil. "De oude Adam is sterker dan de jonge

Melanchton" als Melanchton probeert de oude Adam te onderwerpen aan de wet. De zonde, sinds 5:12, is niet de verkeerde keuze van een mens, een kwade daad, gewillig begaan tegen het licht; het is een vreemde macht, sterker dan alles wat goed is in de mens. Hoewel Paulus laat zien dat hij met tegenzin slaaft voor de zonde en instemt met de wet, pleit hij niet voor immuniteit. Hij zegt: "Ik stierf," "De zonde brengt de dood in mij voort." Het *ego* in "ik ben echter vlees"(14) is het complexe bewuste zelf dat onderworpen is aan het oordeel. In dit vers, hoewel hij onderscheid maakt tussen een goed en kwaad zelf en concludeert dat "niet meer ik" de boosdoener is, is hij een gekweld mens vanwege haar aanwezigheid. Hij is nog niet gered en is onwetend dat haar oordeel op Christus viel en dat hij gerechtvaardigd mag zijn van de zonde(6:6,7).

18. Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet.

Deze tweede ronde van betoog start met het onderscheid dat net gemaakt is tussen "ik" en "de zonde...in mij," een onderscheid dat nog wat helderder gemaakt moet worden. Luister naar hem: Dit goede verlangen waarvan ik spreek komt niet van mijn vlees, *want ik weet*, niet door een speculatieve analyse, maar door een pijnlijke ervaring van verbijsterd kiezen en pogen, *dat het goede niet in mij woning maakt*. Ik verwacht van die bron niet langer enig goeds, omdat ik geleerd heb dat de zonde daar is. Maar ik moet onmiddellijk de betekenis van *in mij* definiëren en beperken, door toe te voegen: *dat wil zeggen, in mijn vlees*. Deze beperking is van groot belang, want hoewel de zonde in mij verschanst en krachtiger is dan al mijn goede verlangens, is het goede toch echt aanwezig. Het goede dat in mij is behoort tot mijn *ego*, waarin iets is dat opstaat tegen mijn vlees. Mijn goede instincten, mijn geweten, en mijn morele keuzes van wat goed en geestelijk is, zijn niet gelegerd in mijn vlees. Ik ben niet alleen vlees en niet iets anders, want ik heb een geest en wil om dat te doen wat geestelijk is; ik stem in met het doel van de wet. Ik streef naar haar ideale standaard en probeer voortdurend om te groeien, zodat ik tenminste uiterlijk vlekkeloos wordt(Fil.3:6). Dit is goedheid en die komt niet voort uit mijn vlees. Maar het ontdekken van het boze in mijn vlees doet niet een compleet beeld van mij ontstaan. Ik ben noch geheel kwaad, noch ben ik geheel goed; maar ik ben als een soort huishouding die innerlijk verdeeld is.

19. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik.

Als hij bij zichzelf naar binnen staart ziet hij de bestaande verdeling. Hij zegt: *het wens is wel bij mij aanwezig*, ik ben zeer goed in staat te kiezen voor het hoge goed van de wet, *maar wat ik niet wens, ..., dat doe ik*. Mijn goedheid kan niet voorbij komen aan de bedoeling, en zo wordt mijn goede willen altijd verijdeld. *Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik*. Niet alleen ben ik in staat te kiezen wat goed is, ik kies het ook altijd! En toch wordt mijn pogen altijd verijdeld en in plaats van het goede dat ik wil, *breng ik het kwade dat ik niet wil in praktijk*.

Hij geeft nog steeds weerstand aan wat hij nu benoemd als *kwaad*. Het nieuwe is

hier dat, naast het weerstaan van het kwade, hij nu actief *het goede* wil! Dit is het drama van zijn morele leven, dat ondanks zijn uiterste vastberadenheid om goed te doen, hij gedwongen wordt het kwaad te doen dat hij zo haat. Hij verwijt het niet aan een wispelturige en zwakke wil; zijn willen is vasthoudend, en toch wordt hij net zo vasthoudend tegengewerkt en overwelmd door de zonde. Velen hebben gedacht dat als hun wil niet zo slap en wifelend was, zij zouden kunnen overwinnen; maar Saulus zette al de kracht van een buitengewoon sterke wil aan de kant van de wet, om alleen maar te zien dat ze niet effectief was.

20. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

De conclusie van dit vers is identiek aan die van 16 en 17. *Wat ik niet wil, dat doe ik.* De weerstand aan het kwaad is niet variabel. Het is niet zo dat hij zo nu en dan kwaad doet omdat hij dat fijn vindt. En ook faalt zijn wil om goed te doen niet. Het is ook niet een tijdelijke terugval van een gelovige om naar het vlees te leven. Nadat Christus in de man kwam die dit schrijft, kon hij zeggen: "Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft"(Fil. 4:13). Nu belijdt hij voortdurende en niet verholpen verslagenheid in een taal die geen enkele heilige zou kunnen gebruiken. Omdat hij de kracht van de keuze heeft en ze correct gebruikt, om dan toch alleen maar verslagen te worden, dan maakt hij op dat zijn vlees bezet is door een vijand die machtiger is dan hij en dat de zonde deze vijand is. Hij uit zijn protest en zegt dat hij een onvrijwillige zondaar is.

21. Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig.

Deze derde ronde begint op dit punt en voert het betoog naar z'n einde. *Zo vind ik dan deze regel*, begint de uiteenzetting van zijn bevindingen na zijn wegen van de betekenis van zijn ervaring. Terwijl er geen goed in mijn vlees is, vind ik *in de wet dat... het de zonde is die in mij woont, zelfs bij mij die het goede wil doen*; voor mij is het werk van zo'n wet duidelijk. De betekenis van *de wet* is veel besproken. Sommigen betogen dat met de wet van God(sommigen zelfs altijd!) de Mozaïsche wet bedoeld wordt, tenzij anders wordt aangegeven. Hiertegen willen wij inbrengen dat *de wet* er een is die hij heeft ontdekt als gevolg van zijn ervaring. Hij definieert ze als *de wet...dat kwaad in mij aanwezig is*. Deze ontdekking komt overeen met wat volgt over een *andere wet en de wet van de zonde*. De aanwezigheid van deze wet wordt aangegeven door zijn voortdurende onbekwaamheid het goede te doen dat hij wil. Hoewel ze niet zijn wil kan sturen, dwingt ze hem af het boze te doen dat hij niet wil. De wet heeft het gezag van de heersende zonde en ondanks zijn vrijwillige trouw aan de goddelijk wet, legt de zonde haar wet op, die de heersende regel wordt voor zijn gedrag. Het is heel normaal een algemeen voorkomend gevolg toe te schrijven aan de een of andere wet(3:27; 8:2).

22 want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,
 23 maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.

Het bewijsmateriaal voor de aanwezigheid van deze wet wordt nu gegeven. *Want*

naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods. Suneedomai, SAMEN-behagen, is een sterker woord dan sumpheemi(16). Het schijnt meer te zijn dan zelf-felicitering. Er wordt wel verondersteld dat de wet van God gepersonifieerd is als 'genoegen hebben in dat wat goed is', en dat Saulus deelnam in dat 'genoegen hebben'. Alles wat goed is doet een beroep op de morele natuur van de mens. Ieder geweten keurt de wet van God goed, en de rede beweert dat, als er een God zou zijn, dit precies het soort wet zou zijn dat Hij zou geven. Er is een gradatie waarneembaar in zijn betogen over de wet: hij is zich bewust van haar geestelijkheid, 14; zijn rede komt overeen met een wet die goed is, 16; emotioneel wordt hij bevredigd door de wet, 22; en vanuit zijn wil slaaft hij er voor, 25; zodat intellectueel, emotioneel en vanuit zijn wil hij in overeenstemming is met Gods wet. Men hoeft niet een heilige te zijn om zo'n wet goed te keuren. Alle heidenen die de Bergrede lezen bewonderen haar goede perfectie en velen hebben in hun onwetendheid gezegd: "Dit is alle religie die ik nodig heb."

In Saulus is deze bevrediging beperkt *tot de innerlijke mens*. Omdat sommigen aannemen dat alleen een herstelde mens vreugde kan vinden in Gods wet, denkt men dat de "innerlijke mens" ook de "nieuwe mens" moet zijn. De uitdrukking is niet exclusief voor de Schrift. Plato zei in zijn "Republica", bijna vier eeuwen voor Christus, "wanneer de innerlijke mens de controle verloren zal hebben over de mens." De innerlijke mens is het betere zelf. Het is de onderscheid makende, gewillige, morele mens, met al zijn talenten en vermogens waarmee hij in staat is goedheid en waarheid waar te nemen en ze te onderscheiden van kwaad. Het is datgene in de mens waarop zowel de wet als het evangelie een beroep doen. Geweten en natuurlijke moraliteit zijn altijd twee geallieerden van de verkondiger van gerechtigheid. Hierdoor is de manifestatie van de waarheid in staat de verkondiger ervan in het geweten van ieder mens aan te bevelen(2Kor.4:2). De twee andere Schriftplaatsen zijn te vinden in 2Kor.4:16 en Efeze 3:16. De context bepaalt de precieze betekenis. In Efeze 3:16 is de "innerlijke mens" zwak en moet versterkt worden door de Geest. Hij ontvangt de kracht, die in hem wordt uitgestort, en hij wordt een passende woonplaats voor Christus. Hij is niet het product van de versterking, maar de voedingsbodem. In 2Kor. 4:16, terwijl de uiterlijke mens verdwijnt omdat hij sterfelijk is en verder verteerd wordt door ontbering en vervolging, "wordt onze innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd." De "innerlijke mens" is het verst verwijderd van de wereld en de waarneming van de mensen. Ze heeft dagelijks behoefte aan vernieuwing, net zoals het "denken", zijn belangrijkste vermogen(12:2). Paulus zelf ervaart dagelijks de vernieuwing van zijn innerlijke mens, waarvoor hij ook voor anderen vroeg in zijn Efeze-gebed. De "innerlijke mens" is niet wat sommigen foutief "de nieuwe natuur" noemen. Hij wordt bevredigd door Gods wet; hij is niet bij machte de wet dan de zonde te weerstaan; hij heeft dagelijkse versterking nodig; hij is, in onze tekst, een terughoudende gevangene van de zonde; maar in Efeze 3:16,17 wordt hij uitgerust om de blijvende woonplaats van Christus te zijn.

23. Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.

Dit vers ontwikkelt het feit dat "in mij is het kwaad aanwezig." *Maar in mijn leden zie ik*, terwijl ik de innerlijke worsteling bekijk, *een andere wet*, een wet die verschilt van de wet van God. Ze heeft zo veel gezag, dat ze mijn handelen bepaalt en me doet handelen tegen mijn wil in. Deze wet bevindt zich in *mijn leden*, dus niet in mijn innerlijke mens, en ze *voert strijd*, een voortgaande en overwinnende campagne voerend *tegen de wet van mijn verstand*. Deze tegengestelde wetten zijn onverzoenbaar. Ze vechten om de suprematie in het *ego*, wat de prijs is die beide willen winnen. *De wet van mijn verstand* is de gebiedende wet van zijn morele natuur, die eist dat hij zal doen wat hij erkent dat goed en waar is. Ze is niet gelijk aan de wet van God, maar ze vreest die en stemt er mee in. De uitdrukking *verstand* omvat alles dat aan de kant staat van Gods wet. In vers 25 wordt de mens verdeeld in de innerlijke, *verstand*, en de uiterlijke, *vlees*. Het is in wezen dezelfde als de *innerlijke mens*, de mens die versterkt moet worden, en aan wie Christus geest en leven toedeelt.

Het *denken* is eerder moreel dan mentaal, en schijnt de ratio te zijn van de morele natuur. Als een natuurlijk vermogen is het op zichzelf niet veel zaaks, maar het kan onder de invloed zijn van vlees of geest. In Titus 1:15 zijn *denken/verstand* en *vlees* betrokken in een gemeenschappelijke verontreiniging. De gnostische filosofen hebben, zelfs tot op de dag van vandaag, de geest van het vlees (Kol. 2:18). Aangezien het denken van de mensen beschadigd is door de eerste zonde en onze daaropvolgende aftakeling, heeft het denken van de heilige dagelijks vernieuwing nodig (Rom. 12:2). "De wet van mijn denken" was Saulus' denken, en was niet het ijdel denken van de misleide heiden (Efe. 4:17). We citeren zulke passages om aan te tonen dat het natuurlijk denken niet bevredigd kan worden met de wet van God, en om de onwetendheid te laten zien van het feit dat zulk onbekwaam denken het gevolg is van de toepassing van Gods boosheid. Zij die licht weigeren zijn al veroordeeld en gestraft, want God geeft hen over aan een onbekwaam denken (Rom. 1:28). Maar de mens die zijn innerlijke worsteling in verband brengt met Gods wet, heeft gehandeld in "een volkomen zuiver geweten" (Hand. 23:1). Zijn denken was onder de invloed van een goddelijke wet en godsdienst, waarin hij zeer ervaren was. Zijn denken was dat van een zeer hoog type mens.

De andere wet slaagt er in *mij in gevangenschap te leiden*. De figuur van gevangenschap, die we uit het oorlogvoeren verkrijgen, verklaart eens te meer zijn complete onderwerping aan de zonde. Ondanks de opstand van zijn denken, is hij bezet door zijn vijand en gedwongen voor hem te slaven. *Mijn* is identiek aan "Ik ben vlees", de persoon om wiens bezit de slag wordt gestreden. De *leden* zijn de militaire instrumenten die door de zonde worden gebruikt. De *andere wet* en *de wet van de zonde* zijn beide te vinden *in mijn leden*, en dit geeft aan dat ze dezelfde wet zijn. Hoe kan een wet die oorlog voert en me gevangen neemt, dezelfde zijn als die waarvan ik gevangene ben? Mogelijk is het antwoord dat een soldaat zijn gevangenen gevangen maakt aan zichzelf. Er zijn dan drie wetten: de objectieve wet van God, de subjectieve van mijn denken en de andere wet in mijn leden, die zo instemmend is met het kwaad, dat ze de wet van de zonde wordt genoemd. De wet van God heeft een bondgenoot in de wet van mijn denken in mijn sterfelijk vlees.

24. Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?
Genade!!

De figuur van de oorlogsvoering wordt verder doorgevoerd. De gevangene is als iemand die roept naar een kameraad om hem te bevrijden uit de handen van zijn gevangenhouders. *Ik, ellendig mens!* zijn niet de woorden van Paulus, de heilige, die kort tevoren deze woorden had opgeschreven; nu dankt hij God Die ons altijd een overwinning geven in Christus (2Kor.2:14). Hij is niet tegelijkertijd de gevangene van de zonde en de gevangene van Christus. De ellendige mens heeft de hoop zichzelf te redden verloren. Terwijl hij kreunt onder de tirannie van zijn gehate gevangenhouders, weet hij niet wie hem zal redden. Iedere heilige weet dat hij een beroep mag doen op Christus als bijstand. Hij zegt dat hij *ellendig* is, maar bekent geen schuld; hij roept om redding, niet om gratie. Hij wil verlossing uit *het lichaam dezès doods*, wat het lichaam van de zonde is, in de leden waarvan hij de wet van de zonde en de dood vindt (6:6; 8:2). Hij is een onderdaan van de dood, die samen met de zonde regeert in zijn vlees. De wet bevrijdt niet, maar vervloekt hem. Ze slaat hem in boeien en hij vindt geen ontsnappingsroute. Zijn benauwde schreeuw is muziek in de oren van God, Die altijd klaar staat om op zo'n schreeuw antwoord te geven. De redding is al voorzien (6:1-7) en zal hem bevrijden (8:2). Het lichaam de tempel van God worden en haar leden Zijn instrumenten voor gerechtigheid.

De verschillende versies van de Griekse tekst zijn interessant. De Concordante tekst geeft volledig al de versies van de drie Griekse manuscripten weer, en vertaalt daarom: *Genade!!*

Dit is te vinden in de Codex Vaticanus, die de Douay Version ook volgt. De Concordant Version geeft ook *Ik dank God*, wat de Vaticanus niet heeft. Als het woord "genade" een tussenvoeging is, dan geeft het nog steeds de waarheid weer, en in dat geval kan het voortgekomen zijn uit een verlangen te antwoorden in overeenstemming met 6:14.

25. Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here! Derhalve ben ik zelf met mijn verstand inderdaad dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde. (Conc. Vert.)

Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here! God heeft hem gered door Zijn genade. Christus Jezus is de Bemiddelaar van Gods genade aan de mens en van de lofprijzing van de mens aan God. Er is geen geestelijke wisselwerking tussen God en de mens, behalve door Hem Die de zonde als *onze Heer* terzijde heeft gesteld. De gevangene is gered en hij is niet langer de slaaf van de zonde.

Het woord *derhalve*, neemt het onderbroken betoog weer op en brengt het tot een einde. De derde ronde geeft de conclusie die oprijst uit wat vooraf ging, en nu is de conclusie die hier gegeven wordt niet alleen de samenvatting van deze ronde, maar van de hele passage. De hele worsteling wordt, na zijn emotionele uitbarsting van dankzegging, samengevat in twee zinnen. Paulus kijkt nog eens terug naar deze tragische opsomming en stelt beknopt de toestand van waaruit hij gered werd. *Ik zelf* duidt naar hoe hij was, buiten Christus, zijn Heer, en de genade die in Hem is. *Zelf* is de slaaf van de zonde. *Inderdaad.... maar* vertalen het Griekse *men...de*. Zij geven aan dat de eerste van de twee leden

tegengesteld is aan de tweede, en dat hij overgaat van de eerste zinsnede om in de tweede te verblijven. Doorheen heel de passage heeft hij laten zien dat *met het denken* hij slaaft voor Gods wet en dit komt omdat hij nog niet slaaf van God is geworden. Hij slaaft in de oudheid van de letter van de wet. Zou hij gered zijn, dan zou hij nu slaaf zijn in de nieuwheid van de geest. Het is *het denken* dat waarheid waarneemt en iemand toerekenbaarheid geeft voor God. Hij erkent geen ontrouw aan de waarheid of aan de wet. *Met mijn vlees aan de wet der zonde*. De kracht van het evangelie heeft deze man op geen enkele manier geraakt. Hij heeft het woord niet gehoord, dat zegt: "Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn"(6:6). Hij is de slaaf van de zonde, die zijn ellende betreurt en schreeuwt om redding.

In dit deel wordt de mensheid op z'n best geportretteerd. Het geeft de ervaring weer van iemand die gereikt heeft naar het nobelste morele niveau dat zonder Christus mogelijk is. De taal is voor een heilige hoogst ongepast. Ze spreekt alles tegen dat Paulus zegt over het leven van een mens in Christus. De gedachte dat hij spreekt over de ervaring van een geredde mens, ontkracht het hele evangelie van onze eenheid met Christus en ons leven in Hem. Doorheen deze discussie neemt het slachtoffer aan dat de wet voor hem de enige manier van leven is en dat deze het juiste gezag is waaraan hij gehoorzaamheid verschuldigd is. Maar niemand die Paulus' onthullingen kent zou de legaliteit van de wet erkennen voor de regeling van het leven en de wandel van de heilige. Deze ellendige toestand, voortgebracht door de gecombineerde actie van de wet en de zonde, gaat noodzakelijkerwijs vooraf en maakt voorbereidingen voor de ontvangst van het evangelie van het kruis. De mens in Christus Jezus weet van de aanwezigheid van de wet van de zonde en dood, maar hij is bevrijd van haar heerschappij door de tegenactie van een hogere wet(8:2). De mens in dit deel is niet bevrijd. Hij geniet geen tijdelijke overwinning, maar in plaats daarvan lijdt hij voortdurend een nederlaag. Hoe meer hij probeert te voldoen aan het geestelijke van de wet, hoe meer hij zijn vleselijkheid en gevangenschap ervaart.

Er wordt wel tegengeworpen dat geen ongeestelijk mens bevredigd kan worden door de wet. We citeren: "Het is absoluut noodzakelijk de invloed van de heilige Geest te veronderstellen en de mens in een staat van genade te stellen, voordat de bewering(van vers 22) waar kan zijn. De Geest wordt doelbewust buiten gelaten, totdat hij als verlosser gepresenteerd kan worden. Hoewel de Geest niet als verlosser wordt genoemd, is de uiting van geestelijk leven de bevrediging." Dit is een fraai voorbeeld van de verwarring die voortkomt uit de vooronderstelling dat dit Paulus' ervaring was, nadat hij Christus had leren kennen. Deze man, die zegt dat hij vleselijk is, geeft in werkelijkheid uiting aan een geestelijk leven, maar toch brengt dit leven geen verlossing uit de gevangenschap door de zonde, omdat hij nog steeds onder de wet is en onder haar vloek. De "toestand van genade" is niet een toestand van vrijheid. Al wat het doet is hem de geestelijkheid van de wet aantonen en er bevrediging mee voortbrengen. Die bevrediging met een onverkrijgbaar goed maakt hem alleen nog meer volledig onderworpen aan de zonde. Hij wordt gedacht tegelijkertijd onder de genade te zijn en onder de wet, gerechtvaardigd te zijn van zonde en er nog steeds door geslagen te worden, geestelijk leven te hebben en toch krachteloos om het goede

te doen dat hij zo graag wil. Gods redding, als dit waar is, heeft gefaald de gevangene van diens knellende band en veroordeling te bevrijden.

Paulus vertelt over de ervaring van Saulus, de Farizeeër, die de meest vaardige religionist van zijn of andere dagen. Hij kon zeggen: "O, wat heb ik de wet lief!" De wet was een uitdrukking van zijn hoogste streven. Hij mediteerde er zodanig over, dag na dag, dat hij achter de letter haar diepe geestelijke inhoud zag. "Weest perfect, zoals uw hemelse Vader perfect is" zou de inspanning hebben uitgedaagd van iemand die met niets minder dan perfectie genoeg zou hebben genomen. Toch was deze ambitie niet voortgekomen uit de geest, maar door de uitwerking van de goddelijke wet op zijn morele natuur. Hebreeërs, opgevoed onder wet en godsdienst, waren verre superieur aan de mensen uit de volkeren. Toegewijden aan de wet kwamen regelmatig naar Christus. Hij testte ze door de wet (Luc. 10:26; Marc. 10:17-22). Hij had een jongeman lief die vanaf zijn jeugd de wet had gehouden. De wet had deze man zuiver gehouden en maakte hem een zoeker naar aionisch leven. Maar hij was niet in staat om zijn naaste lief te hebben als zichzelf.

In relatie tot de rechtvaardigheid die in de wet is, werd Saulus onberispelijk. Hij zegt niet dat hij onberispelijk werd "bevonden", noch dat hij onberispelijk was; hij was het aan het worden. Dat wil zeggen: hij was op resolute wijze bezig uit zijn gedrag alles weg te doen waarvan zij die de wet kenden wisten dat het zou schaden. Ja, ook vandaag zouden we hem een voorbeeld Christen noemen. Hij werd geïnspireerd ons het innerlijke leven van een mens te onthullen. Zijn ervaring was zodanig dat die alleen zich kon voordoen bij hen die vastbesloten waren volledig één te worden met de wet. Zijn diepe toewijding aan Mozes maakte hem haatdragend tegen iets nieuws. Toen Christus dit grote wetticisme ontmoette, op de weg naar Damascus, zag Saulus in dat licht dat al zijn wettische winst niet meer dan vuilnis was. Ongelovig en afvallig Israël had de Geest van God niet nodig om ze te laten leunen op de wet en daarin de vorm van kennis en waarheid te zien (2:17-20). Ze waren onwetend van Gods rechtvaardigheid, juist omdat ze poogden hun eigen rechtvaardigheid te bewerken, een rechtvaardigheid van de wet (10:3,5).

Niet alleen de wet van Mozes, maar de natuurlijke morele wet brengt een innerlijk conflict voort en een ervaring van verslagen zijn. De innerlijke worsteling tussen vlees en inwonende zonde aan de ene kant, en natuurlijke moraliteit aan de andere, is net zo wijd verspreid als er rassen zijn. De volgende citaten uit de geschriften van mensen die nooit gehoord hadden van de wet van God of van het evangelie, geven de scheiding aan in het innerlijke leven zoals die door Paulus werd beschreven:

Euripides (een Griekse dichter, stierf in 406 v.Chr.) zei:

"Wij begrijpen en kennen de goede dingen, maar we bewerken ze niet.... Passie is sterker dan mijn doelstellingen."

En, elders, in een toneelstuk, doet hij Phaedra roepen:

"Tijdens vele wakende nachten heb ik overdacht hoe het komt dat de mensheid zo algemeen verdorven is geworden... Heel wel wetend wat goed is, brengen we

het niet in praktijk."

Xenophon(Grieks historicus en soldaat, stierf in 255 v.Chr.) zei:

"Ik heb duidelijk twee zielen, want als ik er maar een had, dan zou er niet tegelijkertijd goed en kwaad zijn; noch zou ik tegelijkertijd beide wensen en niet willen dezelfde dingen te doen. Maar het is duidelijk dat er twee zielen zijn, en dat wanneer het goede aan de macht is, de eerbare zaken gepraktiseerd worden, maar wanneer het kwade aan de macht is, de oneerbare zaken uitgeprobeerd worden."

Seneca(Romein, Stoïcijns filosoof, staatsman, schrijver en tijdgenoot van Paulus) schrijft:

"Wat is het toch dat ons trekt in de ene richting, terwijl we pogen in de andere richting te gaan, en ons aanzet tot datgene dat we wensen te vermijden?"

Saulus' ervaring van verslagen zijn was meer acuut dan de hunne, omdat de geestelijkheid van de wet en van zijn krachtiger inspanning om zijn ideaal te realiseren.

Waarom veronderstellen zo veel gelovigen dat deze passage hun eigen falen beschrijft? De belangrijkste reden is dat zij proberen de wet van God te houden en hun vlees er aan willen onderwerpen. De Geest en genade van God zullen iemand die onder de wet wil staan niet willen helpen. De nederlaag zou zo'n persoon moeten leren dat hij op een verkeerde wijze bezig is.

Een andere reden is dat ze aannemen dat het conflict tussen vlees en denken hetzelfde is als dat tussen vlees en geest(Gal. 5:16.17). In het eerste geval slaaft hij voor de zonde, ondanks zijn meest vastbesloten inspanning om de wet te gehoorzamen. In het andere conflict wordt hem verteld, dat als hij in de geest wandelt, hij de lust van het vlees niet zal voleindigen. Hij die kiest te wandelen in de geest, zal overvloeien in de vrucht van de geest; maar geen enkel kind van God kan slaaf en gevangene van de zonde zijn.

Er wordt beweerd dat er een gevaar schuilt in het toewijzen van deze ervaring aan een ongeredde mens, omdat dit een ontmoediging is voor zwakke gelovigen. Een oudere kerkmens verklaart dat hij vaak gered is geworden van wanhoop door het lezen van deze passage en zich te herinneren dat zelfs Paulus dezelfde nederlaag leed als hij. Het valt te betreuren dat iemand aan wanhoop zou ontsnappen door zo'n foute en oppervlakkige methode. De wet werd juist ontworpen om zulke wanhoop voort te brengen. Redding die enige waarde heeft komt niet van de overdenking dat Saulus wanhopig was, maar dat Christus hem redde van de oorzaken van zijn wanhoop. Er is een veel groter gevaar dan dat het zwakke gelovigen ontmoedigt, en dat zit hem in het idee dat alle overtuiging een evangelische overtuiging van zonde is. Overtuiging is geen bewijs voor redding. Alle mensen hebben de een of andere vorm van overtuiging van zonde, in het bijzonder tijdens hun jeugd. Zogenaamde "evangelisten" hebben veel schade aangericht door alle in hun geweten geraakten te tellen als "bekeerlingen." Deze "opwekkings"ketterij is veel voorkomend en is net zo vernietigend als het modernisme. Predikanten die zich richten op het geweten en niet toekomen aan het verkondigen van het evangelie, kunnen altijd meer "bekeerlingen" krijgen dan iemand die Christus aan hen voorhoudt en de genade die in Hem is.

Ontevredenheid met zichzelf is iets anders dan geloof in God. Iemand met een veroordeelde ziel zal vanuit een eerste impuls iets willen doen; hij zal alles

willen ondertekenen, van alles lid worden en alles doen wat een prediker van hem vraagt. Daarom zijn er zoveel zwakke gelovigen, als ze al gelovigen zijn!

Saulus was een nauwgezet en voorbeeldig Farizeeër. Hij had een ijver voor God en leefde volgens de regels van de meest precieze sekte in Israël. Toen hij oorlog voerde tegen Christus deed hij dat onwetend, in ongelof(Hand. 22:3; 26:5; 1 Tim. 1:13). Hij maakte van zijn godsdienstige en morele leven een opvallend succes. Wat dan was het *goede* dat hij niet kon doen? De wet had hem opgevoed en onder haar invloed werd hij een nobel lid van de gemeenschap, rechtvaardig, eerbaar, trouw, loyaal aan alle godsdienstige vereisten. De wet deed veel voor haar toegewijden. Wat was het in de wet dat Saulus' wil zo volledig verbijsterde? Hoe komt het dat de mens, op z'n best!, niet onderworpen kan zijn aan de wet van God? Het zit hem in de kracht van de menselijke wil om fatsoenlijk, eerlijk en zachtmoedig te zijn. Veel niet-gelovigen zijn dit. Het is niet haar ethische vereiste, maar haar geestelijke vereiste dat maakt dat Gods wet onmogelijk te houden is. Op het gebied van het geestelijke is de wet zwak door het vlees. Over de Tien Geboden kan men zeggen: Ik heb ze alle van mijn jeugd af aan gehouden. Maar wanneer het geestelijke hart van die inzetten wordt onthuld, zoals het geval was bij Saulus, en zoals Christus ze uitlegde in de Bergrede, wordt in onze leden een wet van zonde gevonden, die het ons onmogelijk maakt om aan de geestelijke eis van de wet te voldoen. Dat de reine van hart God zal zien is een belofte die geen blijdschap brengt aan hen van wie de innerlijke onreinheid door de wet werd ontdekt. Liefde is van God en in ons is een exotische vrucht van de geest.

Voordat we dit hoofdstuk verlaten, lijkt het goed om nota te nemen van de verschillen tussen de twee grote passages in deze brief, die de menselijke zonde behandelen. De eerste wordt gevonden in 1:18 tot 3:20 en de tweede in 7:7-25. De eerste is een aanklacht vanwege *zonden*, dat wil zeggen: persoonlijke zondige daden die voorkomen hadden kunnen worden, waarvan elke zonde een zonde was tegen het licht dat te zien is in de schepping, in de natuurlijke wet en in de gegeven wet van God; waarvan elke zonde de boosheid van God oproept tegen het individu die gezondigd heeft. De tweede is niet een aanklacht, maar een persoonlijke ontdekking van een *wet* van de zonde. Deze zonde is niet individueel, maar in heel het menselijk ras aanwezig. We krijgen ze niet door toewijzing, maar door overerving, en ze is onontkoombaar. Ze komt voor uit Adam's ongehoorzaamheid en niet uit die van ons, zodat Saulus kon zeggen: "niet langer ik." De verontwaardiging valt niet nu, noch in de toekomst, ze viel in Eden; wij zij sterfelijk omdat "van nature", dat wil zeggen: door natuurlijke voortbrenging van Adam, we "kinderen des toorns" zijn. Met betrekking tot de zonden kan niemand zich verontschuldigen door te zeggen: "Ik werd als zondaar geboren;" hij is zonder verdediging, omdat hij geen van deze zonden gedaan zou moeten hebben(1:20; 3:19).

De voorzieningen voor redding van zonden en van zonde verschillen. Rechtvaardiging door bloed redt van toekomstige toorn. Geloof wordt tot rechtvaardigheid gerekend en rechtvaardigheid is de voorwaarde voor vrede of persoonlijke verzoening. De gerechtvaardigden en verzoenden zijn verzekerd van de heerlijkheid van God. Genade schenkt dit allemaal door de verlossing die is in

Christus Jezus. Met betrekking tot *zonde* wordt het bloed niet genoemd, of geloof of toorn. Zonde wordt niet tegemoet getreden met verzoening, maar de zondaar wordt gekruisigd, opdat hij niet langer de zonde zal dienen. Dopen, niet geloof, verenigt met Christus in Zijn dood aan de zonde en leven voor God. De gedoopte wordt tot heilige gemaakt en slaaf van God. In plaats van deel te nemen aan de verlossing die in Christus Jezus is, is de heilige zelf in Hem. Voor wat betreft *zonden*, wordt de gelovige vrijgesproken, en de rechtvaardigheid van God aan hem toegewezen. Voor wat de zonde betreft, de heilige is er dood voor, en de dood, niet geloof, rechtvaardigt hem van zonde, zodat er nu geen veroordeling voor hem is vanwege zonde. Niet alleen wordt de gelovige rechtvaardig gerekend, maar rechtvaardigheid wordt feitelijk aan de heilige uitgedeeld bij het inbrengen van het leven in Christus. Iedere ontdekking van wat nodig is wordt gevolgd door een specifieke onthulling van een afdoende redding. De overheersende wet van de zonde zal tegengewerkt worden door een sterkere wet!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 28

door G.L. Rogers

God veroordeelt zonde in het vlees Romeinen 8:1-4

1 Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn.

2 Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

3 Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees,

4 opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.

Iemand heeft eens gezegd dat als de Schrift een ring zou zijn, en de brief aan de Romeinen haar kostbare steen, hoofdstuk acht de schitterende punt van het juweel zou zijn. Het verkondigt de "goede toestand" van hen die in Christus Jezus zijn en schetst het ideale leven. Het toont het geestelijk gedrag dat voortkomt uit de levende eenheid met Christus, 1-11; dat zij die door de geest worden geleid, zonen van God zijn, 12-17; dat de schepping, samen met de heilige, diens vurig verlangen deelt naar het openbaar worden van de zonen van God, 18-25; dat in de tussentijd de geest onze zwakheid bijstaat, 26,27; dat God alle dingen laat meewerken ten goede van hen van wie de uitverkiezing deel is van Zijn doelstelling, 28-30; en dat ondanks aanvechtingen en tegenstand niemand hen kan veroordelen of scheiden van de liefde van God, 31-39. Het hoofdstuk brengt zo de onthulling naar een ander hoogtepunt.

Ten gevolge van de redding door God is er nu geen veroordeling voor de heiligen, 1; niets veroordeelt, want hij is nu bevrijd geworden uit de gevangenschap, door de wet van het nieuwe leven in Christus Jezus, 2; hoe dit mogelijk werd gemaakt wordt in de verzen drie en vier uitgelegd. De heilige is niet onder een oordeel, omdat datgene wat hem tot veroordeling zou brengen zelf veroordeeld is geworden, 3; dit werd gedaan opdat de rechtvaardige eis van de wet in ons vervuld zou worden, net zoals dat het geval was in Christus, Die de zonde *in het vlees* veroordeelde, opdat wij niet in overeenstemming met het vlees zouden wandelen, maar in overeenstemming met het geestelijke leven dat Hij uitdeelt.

1. Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn.

Veroordeling, (*katakrima*), is een vijandig oordeel van God, zoals dat in 5:16, "het oordeel[*krima*, de beslissing van de rechter] leidde van een overtreding tot veroordeling(*katakrima*). " En ook in 5:18, "door een daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling. " Dat was het vonnis dat alle kinderen van Adam verdoemde tot de dood, een vonnis dat, zoals we zien, met vaste hand wordt uitgevoerd. Het zelfstandig naamwoord (*katakrima*) komt slechts deze drie keer

voor. Het werkwoord wordt in vers drie gevonden. De proclamatie dat nu niets veroordeelt, is gebaseerd op het feit van de redding uit de gevangenschap. Die redding uit de slavernij van de wet van de Zonde heeft onze verlossing gecompleteerd van alles wat ons nog zou kunnen veroordelen. Veroordeling is het tegengestelde van rechtvaardiging, en we zijn gerechtvaardigd geworden van de zonde die in ons vlees is(6,7).

NIETS, of het nu begane zonden zijn of overgedragen zonde(denk aan Adam), kan ooit voor heiligen tot veroordeling leiden. Wat ik ook nog verder aan ontdekkingen kan doen over de vasthoudendheid en enormiteit van de inwonende zonde, ik vrees geen vonnis van verwijdering of doem, want God heeft me niet alleen vrijgesproken van alle aanklachten, maar Hij heeft in mij de rechtvaardigheid van Zijn Zoon aangebracht.

Nu geeft het contrast aan tussen de huidige toestand en die welke in 7:7-25 werd beschreven. Het vreselijke feit is, dat zij die niet in Christus zijn nu onder het oordeel zijn. *Dan* laat zien dat deze vreugdevolle staat het gevolg is van de bewerkte verlossing. Het is een gevolg van de redding waar Paulus voor dankt in 7:25, zowel als van onze vrijstelling van de wet, zoals uitgesproken in 7:1-6. Dit is niet een op zichzelf staande verklaring. De waarheid hiervan hangt af van de redding, die uitgelegd wordt in de verzen 2-4. God heeft alles veroordeeld wat veroordeelbaar was.

De uitspraak dat *er nu geen veroordeling is* slaat alleen op *hen die in Christus zijn*, en is waar omdat ze in Hem zijn. Sommigen zien in deze woorden een verwijzing naar de rechtvaardigheid van God, die is toegerekend aan hen die geloven, het thema van 3:21-5:11. Er is in dit vers geen directe verwijzing naar dat feit. Geloof wordt zeker tot rechtvaardigheid gerekend, maar toch is het niet geloof maar doop waarvan gezegd wordt dat het de gelovige in Christus plaatst. Natuurlijk, het zijn slechts gelovigen die gerechtvaardigd worden die in Hem gedoopt zijn. Slechts op deze in directe wijze kunnen de woorden *er is nu geen veroordeling* tot verwijzing gemaakt worden naar rechtvaardiging door geloof. Het is alleen geloof dat God toerekent tot rechtvaardigheid. Er is in dit vers geen terugkeer naar eerdere onthulling. Het uitgangspunt van het huidig betoog ligt in 5:12, en de antithese voor "in Christus Jezus" is "in Adam". Eenheid met Christus is het overheersende feit. Wat ook in Adam veroordeelbaar is en wat ook in Christus Jezus, ligt allemaal buiten het bereik van veroordeling.

Geen is nadrukkelijk en het is een verzekering dat, hoewel de heilige in zichzelf een wet van zonde moge ontdekken en een aanleg die niet onderschikt is aan de wet van God, er toch geen veroordeling is. Het is niet langer: "Ik dien zelf met mijn verstand Gods wet," maar: "Ik slaaf in de nieuwheid van geest en niet in een oudheid van de letter." Er moet niet gepoogd worden het onhandelbare vlees te onderwerpen aan Gods wet. Vrijgesteld van de wet komen we niet onder haar vloek. De macht van de Zonde door wet heeft opgehouden te bestaan. De wet is de kracht van de Zonde, omdat de wet geen kracht had om de zondaar te redden. Ze kon hem veroordelen, maar ze kon niet de Zonde in het vlees veroordelen. De wet is de kracht van de Zonde, omdat ze ongehoorzaamheid uitlokt, waarvoor de dood de straf is.

Wij zijn net zo onveroordeelbaar als Christus dat is! In Hem zijn wij voor God aanvaardbaar en ontvangen we al de weelde van barmhartigheid, genade en heerlijkheid die God maar geven kan. Christus is alles wat God bij de mens in gedachte had en de mens in Christus zal dan ook voldoen aan de maatstaf van Gods ideaal. Christus is alles wat God voor de mens kan zijn en Hij is alles wat de mens voor God kan zijn. God heeft het doel van Zijn doelstelling met de mens in één Mens bereikt, Christus Jezus. De nieuwe mensheid zal ooit volkomen één gemaakt worden aan het beeld van Gods Zoon. Hij zegevierde over Zonde en Dood en maakt Zijn overwinning de onze. De feiten van van de onthulling liggen op dit moment nog voor op onze ervaring, maar geloof doet ons verheugen bij het verwachten van de heerlijkheid.

Dit is een veel mishandeld en misbruikt vers. "Geen veroordeling" wil niet zeggen dat er geen correctie zal zijn, geen oordeel van de werken van de gelovige, geen wet van oorzaak en gevolg, geen conflict, geen verval, geen sterfelijkheid en dood, en dat er niet iets in onze wandel is dat veroordeling verdient. Het is een feit dat alle zonen van Adam veroordeeld zijn te sterven(5:16,18). In Adam is er niets dan veroordeling. Ons vlees stamt af van Adam en is veroordeeld tot sterfelijkheid en dood. Vleselijk gedrag en werken moeten geoordeeld en vernietigd worden. Maar zulke zaken zijn er niet in Christus Jezus. "In Christus" is niet identiek aan "in mij." In Hem is er geen kwaad; in mij, dat wil zeggen: in mijn vlees, is er nog steeds niets goed. In Hem is er geen verval, noch is er een sterfelijk vlees; in mij zijn beide aanwezig. In Christus Jezus zijn dood en begrafenis verleden tijd; in mij zijn ze nog toekomst, want ik verblijf in een verdoemd lichaam, gekenmerkt door verval, oneer, ziekte, een lichaam dat ziels is en van de Aarde, het beeld dragend van de zielse mens: Adam. Omdat vlees gedoemd is tot verval en sterfelijkheid, is het niet in staat een verblijfplaats in het koninkrijk van God op prijs te genieten. De dood van de heilige heeft niet méér zijn strafkarakter verloren dan de dood die Christus onderging. De dood is altijd de goddelijke doem over zonde. Alles in Christus Jezus is doodloos.

Er is ook een verschil tussen de betekenis van "in Christus Jezus" en "in de Heer". In Christus Jezus ben ik een heilige, compleet in Hem en foutloos voor God. In de Heer ben ik nog steeds op Aarde, een slaaf die kan falen in zijn dienstbetoon en afgewezen kan worden(1Kor.9:27). Het is voor een heilige in Christus Jezus onmogelijk te verspelen wat God voor hem heeft bereikt; maar als slaaf zou hij zijn beloning kunnen verliezen; zijn werk zou verbrand kunnen worden. Heiligen kunnen er in falen het voorgeleefde model voor hun wandel te imiteren(1Kor.9:24-27; Fil.3:17). Het zevende hoofdstuk ging uitgebreid in op de stelling "gij zijt niet onder de wet." De woorden "maar onder genade" werden getoond om te laten zien dat heiligen ook slaven van God zijn(6:15-23). Het huidige hoofdstuk weidt verder uit over "de genade die is in Christus Jezus," en het rechtvaardige gedrag dat genade voortbrengt.

2. Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

Het tweede vers wordt nu uitgelegd, zoals het woord *want* laat zien. *De wet der*

zonde en des doods is die welke Saulus ontdekte in zijn leden, en die hem in gevangenschap bracht. Ze werd zowel "de wet... het kwade is bij mij aanwezig," "een andere wet," en "de wet der zonde." Deze wet is sterker dan "de wet van God" en "de wet van mijn verstand" tezamen. Sommigen hebben geleerd dat de wet van Zonde en Dood geen andere is dan de wet van Mozes, omdat de wet de kracht is van de Zonde en de overtreder ter dood veroordeelt. Dit kan niet waar zijn, omdat Saulus deze wet *in zijn leden* ontdekte, net zoals vele andere mensen. Ze is geheel verschillend van de wet van God, die niet in de leden is van welke mens dan ook, en dat ook niet kan zijn, totdat God Zijn verbondsbeloften aan Israël vervult (Hebr.8:10). De wet van God verwijst alleen naar de Mozaïsche wet en niet naar enige andere wet, fysiek, moreel of geestelijk, die we als goddelijk herkennen. De wet van Zonde en Dood werkt in sterfelijk vlees en ze schrijft ongeestelijk gedrag voor.

De wet van de Geest des levens ... in Christus Jezus is een nieuwe wet die alleen in heiligen werkt. Zij zijn vrijgesteld van de wet van Mozes, maar toch zijn ze niet wetteloos, want ze zijn onderschikt aan de wet van het nieuwe leven, die ze ontvangen hebben. We zijn "wettelijk van Christus", letterlijk: *ennomos Christou*, IN-WETTIG VAN-GEZALFDE. Het is onze plicht de wet van Christus de vervullen (1Kor.9:21); Gal.6:2). Deze wet is niet, zoals de Mozaïsche wet, een verordening, geschreven op tafels van steen en extern aan het hart dat wordt aangesproken, maar, zoals de wet van Zonde en Dood, het is een innerlijke autoriteit die het gedrag bepaalt. Noch is dit de wet van geloof die God verving door een wet van werken (3:27). Mozes' wet vereiste werken, Gods evangelie betreffende Zijn Zoon verlangt geloof. Wanneer Paulus spreekt van een wet des geloofs, dan wil hij zeggen dat het evangelie - dat geloof verlangt - gelijk in gezag is aan de Stem in de Sinai, die werken vereiste. Maar de wet van de geest verschilt van de wet van geloof. De wet van het geloof legt beslag op een objectieve onthulling van God en gelooft Hem eenduidig; de wet van de geest is de energie van een innerlijk geestelijk leven, de wet van Zonde en Dood tegenwerkend en rechtvaardig, want geestelijk, gedrag voortbrengend. Eenduidigheid is een karaktertrek van de activiteit van wet. Zoals de wet van Zonde eenduidig een wandel naar het vlees voortbrengt, zo produceert de wet van de geest een wandel overeenkomstig geest.

De wet van de geest is die welke het aardse leven van onze Heer bestuurde, waarin Hij overeenkomstig wandelde en waardoor Hij iedere verleiding om te doen wat niet naar de wil van God was, weerstond. Als een afhankelijk Geloofsmens, aan Wie God zonder maat Zijn geest gaf, vervulde Hij alle geestelijke vereisten van de wet. Hij kende geen zonde, en in Hem werd geen wet van Zonde en Dood gevonden; de wet van de geest was de enige wet in Zijn bestaan en was in volkomen harmonie met Gods wet. Hij diende altijd in wat voor ons is: nieuwheid van de geest. De wet van God vond in Hem geen lust die ze moest verbieden.

De wet van de geest is de regelende kracht van het *leven* dat *in Christus Jezus* is en dat ook aan ons is toebedeeld. Ons geestelijke leven is identiek aan het leven van Christus; dezelfde wet werkt in ons zoals in Hem. De laatste Adam is een levend makende geest, Die Zijn leven toedeelt aan Zijn leden, net zo echt als

Adam zijn zonde en dood aan ons allen doorgaf. De geest ontvangen is het leven ontvangen dat in heerlijkheid in Christus Jezus is, en wordt aan iedere heilige toebedeeld, wanneer deze in Hem gedoopt wordt. Indien iemand niet Christus' geest heeft, dan is deze niet in Hem. Iedere heilige kan net zo waar als Paulus zeggen: "Christus leeft in mij." Zijn geest en onze geesten zijn verenigd, want wie toegevoegd is aan de Heer is één geest. Onze geest is levend gemaakt door de Zijne. Deze eenheid is bewerkt opdat *net zoals* Christus was opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader, *zo ook* zouden wij moeten wandelen in de nieuwigheid des levens(6:4).

We werden vrijgesteld van de Mozaïsche wet door Christus' dood, genoodzaakt er aan te sterven door het lichaam van Christus. Maar de dood voor de wet bevrijdt ons niet van de wet van Zonde en Dood, hoewel het de Zonde berooft van zijn macht. Het is Christus' *leven* dat ons bevrijdt. Eenmaal vrijgesteld van de wet van God, zijn we onder de genade. De genade die in Christus Jezus is, deelt leven toe en daarmee rechtvaardigheid. De *dood* van Christus bevrijdt ons van de claim en vloek van de wet; Christus' *leven* bevrijdt van de kracht van inwonende Zonde. De onthulling is voortgeschreden van: Christus *voor* ons in de dood en opstanding, naar: Christus *in* ons terwijl we in het vlees leven op Aarde. Dit geeft ons de sleutel tot heel deze passage, en dat is: Christus als vleesgewordene de Zonde in menselijk vlees veroordelend. Jezus Christus is niet slechts vleesgewordene in Zijn eigen persoonlijke vlees, maar in Zijn lichaam, de ecclesia. Het leven van Jezus - en Jezus is de naam die Hem gegeven werd toen Hij vlees werd en Hem beschrijft als een individuele Mens - moet openbaar worden in ons sterfelijke vlees(2Kor.4:11).

Veroordeling is geen uitroeiing. De Zonde is nog steeds aanwezig in het vlees van de heiligen, maar de doem daarover is al uitgesproken. Ooit hield ze, als een sterke man, haar ondergeschikten in slavernij. Maar een sterker iemand is binnengekomen en heeft een nieuwe wet opgezet. Het bewijs van Zijn gezag en bezit wordt gezien in het feit dat de eertijdse slaven van de Zonde nu de nieuwe Heer gehoorzamen. Iedere uiting van geestelijke vrucht en gedrag is bewijs dat geestelijke mensen onder een nieuw regime leven. De gevangenen van de Zonde zijn nu de trofeeën van Christus' triomf en een geur van Christus voor God(2Kor.2:14-16).

Paulus stelt de nieuwe wet boven en tegenover de oude. De nieuwe wet bevrijdt van de oude, zonder die af te schaffen. De wet van de zwaartekracht is niet afgeschaft wanneer een grote magneet een grote massa staal optilt, noch wanneer Petrus over het water loopt, noch ook wanneer vliegtuigen oceanen en continenten oversteken. De ene kracht kan de andere opheffen. Centrifugale kracht wordt tegengewerkt wanneer in scherpe bochten in spoorbanen en snelwegen de buitenkant van de bochten opgehoogd is, om zo de krachten te weerstaan. Op gelijke wijze zijn geest en vlees aan elkaar tegengesteld, maar de geest stelt iemand in staat om aan de heerschappij van het vlees te ontkomen. Het nieuwe leven is de regerende autoriteit en ook een explosieve kracht. Van wijlen professor Huxley wordt gezegd dat hij zei: "Ik getuig dat als er de een of andere kracht zou zijn die me altijd de juiste gedachte doet denken, het juiste zeggen, het goede doen, op voorwaarde dat ik me dagelijks zou kunnen

presenteren opgewonden te zijn als een klok, dan zou ik dan direct die deal zou sluiten." Dit alles is mogelijk en op betere voorwaarden dan hij nu noemt, want we mogen altijd onderworpen zijn aan de wet van de geest, die handelt op een uniform rechtvaardige manier. Dat de wet van de geest ons werkelijk *bevrijdt*, is iets waarover vele heiligen septisch zijn. Maar toch, als zij de eenheid van doelstelling zouden inbrengen, die Saulus had in zijn pogen de wet van God te houden en Paulus had in zijn geestelijke leven, dan zouden ook zij voorbeelden kunnen zijn en zeggen: "Weest allen mijn navolgers, broeders, ..., gelijk gij ons tot voorbeeld hebt."(Fil. 3:17).

3,Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees,
4 opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.

Deze verzen verklaren wat God deed met de Zonde in het vlees en waarom. *Want* laat zien dat dit het voorgaande feit verklaart en de verklaring loopt door in het vierde vers. Er is geen veroordeling, *want* de heilige is geëmancipeerd, *want* datgene dat hem tot veroordeling zou brengen is zelf veroordeeld, ja, zelfs op z'n eigen troon! Hoe ze werd veroordeeld is het onderwerp van vers drie, terwijl de realisatie van vrijheid en de vervulling van rechtvaardigheid het onderwerp is van vers vier. De onmacht van de wet, *omdat ze zwak was door het vlees*, werd aangetoond in het geval van Saulus, de ernstige Farizeeër, en in heel de geschiedenis van de mens onder de wet. Terwijl de wet voor de mens die er onder stond een bedienaar van veroordeling en dood was, was ze nooit in staat te worstelen met de Zonde in het vlees. Integendeel, ze was er de oorzaak van dat de overtreding toenam en versterkte de passies van zonden, zo hen die onder haar waren nog meer volledig onder de heerschappij van de Zonde brengend. Voor liefhebbers van de grammatica, die vragen naar het Grieks achter de frase *wet... zwak door het vlees*, volstaat het te zeggen dat het een nominatieve absoluut is, en dat hele verklaring over wet een aanhechting is aan de verklaring van wat God deed. Dat wil zeggen: God was in staat in hetzelfde vlees waarin de zwakte van de wet werd gemanifesteerd, alles te doen wat de wet niet kon; Hij veroordeelde de Zonde en kreeg de rechtvaardige vereisten vervuld in menselijk gedrag.

De wet was in staat alles te doen waar God ze voor had ontworpen: zondaren de kennis van de zonde bijbrengen, ze afsluiten van de geloofsweg van redding en ze naar geloof in Christus te leiden. Mozes is niet Christus, noch is de wet genade. Zondaren kijken tevergeefs voor redding naar de wet, want die is niet genadevol, noch kan ze leven geven(Gal.3:21). En meer dan wat dan ook hebben de zonen van Adam leven nodig! De wet kon zondige daden verbieden en de zondaar vervloeken, maar ze kon de Zonde in het vlees niet veroordelen. Ze leidde tot de ontdekking van de wet van de Zonde, maar ze kon er niet van bevrijden. Alleen Christus kon overweg met de Zonde in het vlees. Verkeerswetten zijn goed, en wanneer er een politieagent in de buurt is meestal ook effectief; maar ze veroordelen niet datgene in het menselijk hart dat de mens tot overtreder van

wet maakt.

De wet was *zwak door het vlees*. In het vlees verblijft niets goeds. De wet kon er geen voet aan de grond krijgen, noch daar enige goedkeuring wegdragen. Vlees is wetteloos, sterfelijk en ten dode gedoemd. De wet is gericht op mensen in het vlees. Ze stelt eisen van het vlees. Tot iedere passie en lust van het vlees zegt ze: Gij zult niet... Wanneer de wet gehoorzaamheid van het vlees vraagt, ondervindt ze dat alle krachten die haar opdracht zouden moeten uitvoeren gedeserteerd zijn en overgelopen om de wet van de Zonde te dienen. Ooit werd een poging gedaan een gezonken veerboot te lichten. Er werden sterke ketenen rond gespannen en toen sterke bokken begonnen te tillen, brak de boot. Zoals de zwaartekracht triomfeerde over de zwakte van de boot, zo triomfeert de Zonde over de zwakte van het vlees. Er is een echte verwantschap tussen het vlees en de zonde, maar er is er geen tussen het vlees en de geestelijke wet van God. Men zou eerder verwachten een elektrische stroom door een stuk rubber te kunnen geleiden, dan dat het vlees de rechtvaardige eis van de wet zal vervullen.

Tegengesteld aan de onmacht van de wet is er Gods kracht. Christus is de kracht van God. *God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, ... en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees*. God zond Zijn Zoon in het domein waar de Zonde heerste en waarin de wet geen entree kon vinden, en daar, op dat door de Zonde gekozen slagveld, ontmoette Hij de Zonde en versloeg en veroordeelde Hij deze. De vleeswording was Gods invasie van menselijk vlees met als doel Zich te meten met de Zonde. God zond *Zijn eigen Zoon*. In de missie van Christus trokken de Zender en de Gezondene samen op tegen de vijand. Wat de Zoon bereikte was ook wat de Vader bereikte. De veroordeling van de Zonde in het vlees door de Vader, was gelijk aan die van de Zoon. De woorden *Zijn eigen* vertellen van de nauwe persoonlijke relatie van de Zoon met God. Het zenden van zulk een Persoon in menselijk vlees onthult de energieke manier waarmee God handelde met vleesgeworden Zonde; ze benadrukt de grote urgentie van de noodzaak van de redding van de mens, en ze vergroot de heerlijkheid van het behaalde resultaat. God handelde met vleesgeworden Zonde door de vleesgeworden Zoon. Wanneer de vechters zijn: de Zonde en Gods Zoon, dan kan er geen vraag zijn wie de winnaar zal zijn. God sloeg in de Mens, voor de mensheid, de boosdoener.

Jezus Christus was al Gods Zoon voordat Hij werd gezonden. In de Zoon van Zijn liefde werd het universum geschapen. Hij bestond in een vorm die totaal anders was dan die waarin Hij werd gezonden. In de vorm van God was Hij de Ene door Wie het universum werd geschapen, maar om met de Zonde te kunnen worstelen moest Hij Zichzelf ontledigen, de vorm aannemen van een slaaf, gelijk worden aan de mensheid, gevonden worden mens te zijn (Fil. 2:5-8). Het zenden verwijst niet naar alleen Zijn geboorte - het is niet slechts dat Hij vlees werd, maar dat Hij door God in het vlees werd gezonden. Zijn komst introduceerde leven en rechtvaardigheid, waar eerst alleen Zonde en Dood regeerden. Waar alle waterbronnen bitter en giftig waren, ontsprong nu een rivier van leven en genezing. De aankomst in het vlees van de Redder uit de slavernij van de Zonde markeerde het einde van de Zonde.

We moeten letten op de accuraatheid en precisie van de zinsnede *in een vlees, aan dat der zonde gelijk*. Het beschermt tegen ernstige ketterijen over de persoon van Christus. Zou de schrijver gezegd hebben dat Gods Zoon was gezonden *in.. zondig vlees*, dan zou hij ruimte vrijgelaten hebben voor de vergissing dat Jezus Zelf niet vrij was van zonde die behoort bij ons sterfelijk vlees. Sommigen hebben onderwezen dat Christus' vlees zondig vlees was, en dat Hij op die wijze verleid werd als wij; maar zij geven toe dat de Zonde nooit de toestemming van Zijn wil verkreeg, noch dat het leidde tot feitelijke overtreding. Dat zou van Jezus een soortgelijk zielig geval hebben gemaakt als onszelf, die nodig gered moeten worden van de aanwezigheid van zonde. Het bewijs dat dit alles fout is zien we in het woord *gelijkenis*. Hij was precies als ons, afgezien van zonde.

Een andere vroege ketterij zou de voorkeur hebben gekregen, indien Paulus had geschreven *"in de gelijkenis van het vlees."* Dit was de fout van de Docetae, (van *dokeoo*, schijnen/liken), die de echtheid van Christus' vlees ontkenden, zeggend dat het was óf een fantoom, óf van een hemelse oorsprong, zodat Hij alleen schijnbaar handelde en leed, en niet feitelijk. Johannes bestempelt dit als de geest van de antichrist (1Joh. 1:1; 4:2). Jezus Christus was een echt mens en niet een geesteswezen. Een andere fout van de Gnostici was de theorie dat alle materie onafscheidelijk aan kwaad is verbonden. Het feit dat Jezus in echt vlees werd gezonden is afdoende om deze ketterij af te wijzen, die nog steeds ingang heeft onder sommige gelovigen. God zond Zijn Zoon in vlees dat leek op het vlees van de zonde, maar geen zonde in zich had. De gelijkenis was zo precies dat velen die in nauw contact met Hem leefden, nooit iets anders in Hem herkenden dat wat ze in zichzelf hadden. Slechts een enkeling ving een straaltje op van Zijn werkelijke heerlijkheid, die achter het gordijn van het vlees verborgen zat.

Het feit van de komst van de Zoon van God in menselijk vlees, jaarlijks door het Christendom gevierd, vereist onze oprechte overweging. Toen Christus deelnam aan vlees en bloed, introduceerde God, binnen het gebied waar de Zonde heerste, een nieuwe en zondeloze mensheid. De vleeswording van Gods Zoon is blijvend. De Tweede Mens uit de Hemel bond zich door een andere band - de band van het vlees - met heel de mensheid. God neemt de eerste dingen weg, opdat Hij de tweede kan aanbrengen. De Tweede Mens zal nooit ophouden te bestaan. Hij is blijvend Mens. In de dood kende Zijn vlees geen verval, en in Zijn hemelvaart droeg Hij de mensheid in z'n geheel naar de troon van God. Jezus is nu gekroond met heerlijkheid en eer, een Mens die het oog en hart van God vult en al Diens verlangens vervult. Dit is de Mens Die ook de Zoon des Mensen is, onder Wiens voeten God in onderschikking het hele universum zal plaatsen (Ps. 8:4-6; Hebr. 3:6-9; 1Kor. 15:27). Hij is de laatste Adam, die heel het ras voorgaat en er de oorzaak van is dat ze uiteindelijk allen deel krijgen aan de redding die Hij heeft bewerkt. Ons Familielid heeft in Zijn eigen Persoon de mensheid in haar compleetheid van geest, ziel en lichaam op de troon aan Gods rechterhand gezet. Door Zijn geest is Hij met God verbonden, door Zijn ziel met heel de dierlijke schepping en door Zijn lichaam met heel de materiële wereld. Door Zijn intrede in menselijk vlees heeft Hij, het enige zondeloze-, onveroordeelde lid van het ras, de borgtocht betaald voor de verlossing van ons

vlees van zonde en dood.

De reden waarom God Zijn Zoon in het vlees zond wordt uitgelegd in de woorden *en wel om de zonde*. Het was Zijn taak niet alleen te handelen met de Zonde aan het kruis, maar ook met de Zonde in het vlees. Zou het vlees van de mens niet de zetel zijn van zonde, dan zou Gods Zoon verschenen zijn in de vorm van God en met een andere opdracht, zoals Hij tot Adam kwam voordat die zondigde. Maar de abnormale en onnatuurlijke toestand van de mens vereiste dat de Zoon zou komen in de gelijkenis van de mensheid, ontdaan van Zijn heerlijkheid. Degene Die rijk was moest arm worden. Vandaar Zijn zelf-ontlediging en verschijning in de gelijkenis van het vlees der Zonde, Zichzelf in alles aanpassend aan de toestand van de mens, behalve in zonde.

Veel goede verklaarders stemmen in met de gedachte die in de marge van de Revised Version (King James vertaling; W.J.) staat: "en als een offerande voor zonde, Lev. 7:37." Maar indien het idee van boetedoening door offeren moet ingelegd worden in de woorden *en wel om de zonde*, dan is het toch zeker niet de leidende gedachte. Het is waar dat een doel van de vleeswording was dat Christus zou sterven, maar noch deze tekst, noch de hele context vereist deze gedachte. De frase zou overeenstemmen met het thema, dat zich niet bezig houdt met Christus' *dood*, maar met het *leven* dat Hij toebedeelt. Het idee van boetedoening werd afdoende behandeld op de juiste plaats, maar is geheel vreemd aan deze context. In Leviticus en Hebrreeën, waar de woorden *om de zonde* verwijzen naar offers voor zonde, houdt de hele context zich bezig met offer en kwijtschelding van zonden. Maar in deze passage houdt Christus Zich niet bezig met onze zonden die Gods toorn oproepen, noch met onze overtredingen - waarvoor Hij stierf, maar met onze tiran, wiens dienst we zo haten, met de Zonde die voortdurend ons sinds 7:7 voor ogen staat. Het probleem van de inwonende Zonde blijft, nadat het evangelie van rechtvaardiging, verzoening, samen-kruisiging en opstanding duidelijk is gepresenteerd. Het huidige thema is de veroordeling van Zonde door middel van de vleeswording van de Zoon. Christus was krachtig, waar de wet zwak was; het doel van de wet was niet boetedoening, en ook het onvermogen van de wet noch het vermogen van Christus hebben in deze tekst ook maar iets te doen met boetedoening. Het enige offer waar we naar zouden kunnen verwijzen is het maaltijdoffer en dat spreekt niet van boetedoening.

God heeft... de zonde veroordeeld in het vlees. God Zelf uit de veroordelende straf, maar Hij uit Zichzelf alleen in Zijn Zoon, Die het Woord van God is. Alles wat Christus is en doet als Gezondene van God, is Gods Woord. God spreekt niet op andere wijze tot Zijn schepselen. "Het feit zonder het Woord is dom; het Woord zonder feit is leeg." Gods veroordeling werd uitgedrukt in Christus' daad. Christus bood in het vlees aan Satan dezelfde gelegenheid als die hij vond in Adam en Eva. Door Zijn overwinning in iedere verzoeking, waarbij de Zonde een ingang probeerde te vinden in Zijn hart, ontzegde Hij de Zonde het recht op een plaats in een normaal menselijk leven. De heerschappij van de Zonde over het vlees werd gebroken toen ze een Mens tegenkwam Die ze voor de eerste maal versloeg. Alle andere mannen en vrouwen waren voor de aanslag van de Zonde bezweken, maar nu had de Zonde een Man ontmoet en Hem op iedere mogelijke

wijze getest, en ondervonden dat Hij iedere subtiele uitnodiging afwees.

De overeenkomsten en tegenstellingen tussen de verleidingen van Christus en die van onze eerste ouders zijn vaak naar voren gebracht. In iedere verleiding moet verlangen zitten, de gelegenheid om ze te bevredigen en de uitnodiging het te doen. Al Christus' verlangens waren legitiem; Hij kon ze alle bevredigd hebben; Hij werd uitgenodigd ze te doen; maar toch weerstond Hij ze, omdat Hij was gekomen om alleen te doen waarvan Hij wist dat het de wil van Zijn Vader was. Ontdaan van alle gunstige omstandigheden die Adam rond zich had, verzwakt door vasten, met een intens en juist verlangen voor de zaken die Hem aangeboden werden, weerstond Hij de uitnodigingen van de Zonde en versloeg en veroordeelde Hij op die manier de Zonde in het vlees. De Zonde werd er toe gebracht in te zien dat ze teniet gedaan werd door een Sterkere. John Milton had het geheel bij het juiste eind in zijn "Paradise Regained," toen hij de verlossing van de mens koppelde aan de Christus' overwinning over de verleiding. De Zonde was vanaf toen gedwongen haar suprematie in het vlees over te dragen aan Overwinnaar. De Tweede Mens uit de Hemel had Zijn gezag gevestigd in het machtsgebied van het vlees. Zoals in Davids laatste dagen, toen Adoniah zei: "Ik zal koning zijn," David zijn wijsheid toonde door niet tegen zijn tegenstander op te trekken met een legermacht, maar door te verordenen dat Salomo tot koning zou worden uitgeroepen, met als gevolg dat het verraad in elkaar zakte in de aanwezigheid van de echte koning, zo was het toen de Mens uit de Hemel oppermachtig werd in het machtsgebied van het vlees en de Zonde werd veroordeeld als overweldiger. De godvrezende Noach veroordeelde de wereld op gelijke wijze door geloof(Hebr. 11:7).

De wet kon dit niet doen. Ze kon een mens in het vlees niet in staat stellen de Zonde te overwinnen en zo bewijzen dat deze een vreemde is in het vlees. De wet verbood alle activiteiten van de Zonde, maar al haar verboden werden bespot. De laatste Adam slaagde er in, in het vlees, aan alle rechtvaardige vereisten van de wet de voldoen. Gods veroordeling van de Zonde verdoemt ze om uitgedelgd te worden uit het vlees. Zo zeker als ons sterfelijk vlees onder het oordeel is en moet sterven, zo zeker moet de Zonde die Hij veroordeelde volkomen uitgebannen worden. God heeft de doem die Hij in Eden over het vlees uitsprak, niet herroepen. Christus nam deel aan het vlees, niet om het te vernietigen, maar om het van de Zonde, en de gevolgen daarvan, te redden. Vlees is sterfelijk vanwege zonde. Sterfelijkheid is alleen aan vlees toegekend of aan het lichaam. Wanneer dit sterfelijke wordt opgeslokt door leven zal ons vlees net zo onsterfelijk worden als Christus' nu is. De Zonde zal uitgeblust zijn, maar het vlees waarin wij leven zal gered zijn. Christus verdoemt alles wat niet van Hem is en redt alles wat Hij voor Zichzelf opeist.

De laatste woorden, *in het vlees*, behoren bij *veroordeeld*. Zonde is in het vlees, maar het punt waarop gelet moet worden is dat de veroordeling uitgesproken werd *in het vlees*. Dat betekent niet in Zijn vlees, want er was geen zonde in Zijn vlees, noch was de wet er door verzwakt. Het betekent: in het zelfde vlees waardoor de wet zwak was, het vlees van de mensheid, waaraan Hij deelnam. Er is een gevaar van onderschatting van de waarde van wat Christus bereikte door Zijn vleeswording. Hij bracht leven en rechtvaardigheid in een stervende en boze

mensheid. We doen de waarheid erg tekort als we zeggen dat Hij een voorbeeld gaf van wat een mens eigenlijk zou moeten zijn. Hij was een levengevende geest. Hij zij: "Ik ben het leven." Door middel van Zijn vleeswording introduceerde Hij in de mensheid een nieuw leven, en miljoenen heiligen hebben, waar ooit de Zonde oppermachtig was, dat leven in hun sterfelijke vlees laten zien.

Er zijn vijf grote offeranden in Leviticus die noodzakelijke delen van Christus' verlossende werk naar voren brengen. Ieder aspect van dat werk wordt in de brief aan de Romeinen terug gevonden. De overtredingsofferande heeft z'n antitype in Rom. 3:6; 4:25; 5:9; het zondoffer in 6:6; het vrede-offer in 5:10; het brandoffer in 5:19. Dit waren allen bloederige offers. Maar er was het maaltijdoffer, waarbij geen bloed vloeide, wat spreekt van het perfecte en onbezoedelde leven dat de Tweede Mens in het vlees leefde voor God. Het fijne meel, de olie en de wierook spreken van van Zijn positieve volmaaktheden, van de heilige Geest en van Zijn geur voor God, terwijl de afwezigheid van zuurdesem vooruitzag naar Zijn zondeloosheid. Het antitype van het maaltijdoffer wordt gevonden in Christus' leven in het vlees. Zo geeft Romeinen een volledig panorama van het reddend werk van Christus. Deze aspecten worden los van elkaar voorgesteld terwille van de duidelijkheid en het leidt alleen maar tot verwarring en vergissing om verzoening, dood of kruisiging van onze oude mensheid of Zijn gehoorzaamheid tot de dood te lezen in een vers dat zich uitsluitend bezig houdt met de vleeswording. Waar we herinnerd worden aan het feit dat het maaltijdoffer nooit alleen gepresenteerd werd, dan stemmen we van harte in. Christus' leven, zonder Zijn offer aan het kruis, kan niet redden! Maar ook zou Hij geen verzoening geweest zijn in Zijn bloed, als Hij niet het maaltijdoffer type zou zijn geweest: heilig, argeloos, onbesmet en afgezonderd van zondaren. Wat God als type heeft samengebracht, laat geen mens dat scheiden!

4. opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.

Gods doel met het zenden van Zijn Zoon en het veroordelen van de Zonde in het vlees wordt nu gegeven. Het is *opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons*. Hoe vloeit deze vervulling voort uit het zenden van de Zoon en de veroordeling van de Zonde? Door de Zonde te veroordelen ontnam Christus deze haar heerschappij en gezag in het machtsgebied van het menselijk vlees. Christus is de nieuwe autoriteit! Waar Hij ook verblijft moet Hij oppermachtig zijn. Paulus verklaart hier de stelling dat de wet des levens van de geest in Christus Jezus bevrijdt van de wet waarin heiligen eerder gevangen werden gehouden. Achter deze wetten staan gezaghebbers: Gods Zoon en de Zonde. De wet van het geestelijk leven is sterker dan de andere, omdat Hij Die de Gezaghebber is de overhand had over de Zonde. De veroordeelde Zonde kan niet langer zijn wetten opleggen, noch zijn gevangenen vasthouden. Waar de Overwinnaar Zijn eigen wet heeft gevestigd, daar is de Zonde z'n gezag ontnomen en zijn wet wordt vertrapt onder de voeten van hen die er ooit aan onderworpen waren. De Zoon is niet alleen de Overwinnaar Die de Zonde opzocht in zijn vesting, Hij is ook de Levendmaker Die Leven toedeelt aan hen die in Hem zijn, en hen onderschikt aan de wet van het geestelijk leven. Zoals Hij vervuld is van alle rechtvaardigheid, zo

zullen zij die wandelen in overeenstemming met de geest in staat zijn datzelfde te doen. Zelfs hoewel ze fysiek in het vlees leven, leven ze net als Hij in overeenstemming met de geest. Zo demonstreren zij dat zij gered zijn uit gevangenschap en bevrijdt van de wet van de Zonde.

De eis van de wet staat in het enkelvoud. Het betekent: die inclusieve eis van de wet, waarvan Mozes, Christus en Paulus spreken: liefde tot God en de mens (Deut.6:5; Lev.19:18; Luc. 10:27; Matt.22:36-40; Gal.5:14). Het Griekse woord *dikaiooma* heeft hier dezelfde betekenis als in 2;26 en Lucas 1:6. Het kan hier niet betekenen: een rechtvaardigende straf. Die betekenis zou hoogst ongepast zijn, want de onderhevige zaak is Gods volbrenging van dat wat de wet niet kon doen. Niet alleen kon ze niet de Zonde in het vlees veroordelen, maar ze kon ook niet levendmaken; daarom kon gerechtigheid niet voortkomen uit de wet. God heeft beide gedaan. De rechtvaardige eis van de wet is niet minder de eis van het evangelie dan van de wet, maar het evangelie is niet zwak door het vlees. Omdat dit de kracht van God is, brengt ze rechtvaardigheid voort en verwerpt ze zonde.

Rechtvaardigheid wordt in ons vervuld, net zoals het was in Christus Jezus (Matt.5:17,18). Tot dusverre is de eis van de wet alleen in Hem voldaan en in hen in wie Hij leeft. Het woord *in* betekent niet door, of op, of te midden van, of door ons. Buiten Christus hebben we geen rechtvaardigheid, en ze is alleen in ons vervuld als Hij in ons woont en de wet van de geest onze wandel reguleert. De gedetailleerde eisen voor een geestelijke wandel worden gegeven in de inzettingen die te vinden zijn in Romeinen 13-15. Iedere brief die Paulus schreef, bereikt zijn hoogtepunt in zijn leer over de wandel van de heilige. De heilige vervult niet de rechtvaardige eis van de wet; al wat hij kan doen is wandelen in overeenstemming met de geest, opdat door de wet van de geest Christus in hem getoond kan worden. Maar hij zal ondervinden dat er in hem een houding is die vijandig is tot God en die niet onderschikt kan worden aan Zijn wet. Indien de wet zou worden toegepast op het vlees van de heilige, dan zou hij onder het oordeel zijn. Wij zijn vrijgesteld van de wet, maar toch komt door de werking van de wet van de geest de wet van God tot z'n recht in de heiligen.

Een geestelijke wandel is de menselijke voorwaarde voor de vervulling van rechtvaardigheid. Doorheen de Schrift is de wandel een stijlfiguur die werd gebruikt om iemands gewoonten en gebruiken te beschrijven. Wandel is een herhaalde stap, die spoedig een onvrijwillige gewoonte wordt. Geloven en wandelen zijn twee verschillende zaken; velen die zichzelf sterke gelovigen vinden, zijn vaak buitengewoon zwak in hun wandel. Er is een negatieve en een positieve voorwaarde. *Die niet wandelen naar het vlees* is de eerste. We hoeven niet te wandelen naar de wet van de Zonde in het vlees, want we zijn bevrijd en we zijn, wanneer haar oproepen afwijzen, in staat actief deel te nemen aan Gods veroordeling van de Zonde. Zij die de zonde vergoelijken die God veroordeelt, heeft geen gemeenschap met Hem. Ook betekenen de woorden "Niets veroordeelt nu" niet dat de Zonde aan het oordeel ontsnapt, of dat de zonden die door de heiligen gekoesterd worden niet veroordeelbaar is. Christus is niet méér goedgunstig voor zonden in heiligen dan in zondaren. Ook zijn heiligen niet immuun voor de pijnen en verliezen die worden geleden door anderen die naar

het vlees wandelen. De zwakte van het vlees aan te voeren als excuus voor het zich overgeven aan de Zonde, staat gelijk aan de ontkenning van het feit dat God in staat is ons te redden uit de slavernij voor de Zonde.

Doch naar de geest is de positieve voorwaarde voor vervullende rechtvaardigheid. De *geest* is Christus' geest, waarvan het bezit ons een met Hem maakt (vers 9). Het is *geestelijk* leven dat Hij met Zijn leden deelt. Geestelijk leven met diens wet is niet de voorwaarde waardoor we gerechtvaardigd zijn, verzoend of gedood voor de Zonde en de wet. Het is aan ons toebedeeld die samengegroeid zijn met Hem in de gelijkenis van Zijn opstanding (6:4-11). Dit is Gods methode voor het voortbrengen van rechtvaardigheid.

Velen denken dat de heiliging het onderwerp van deze verzen is, maar is het niet veel meer de rechtvaardigheid? Alleen de geestelijken [niet het beroep! W.J.] zijn rechtvaardig en alleen de rechtvaardigen zijn geestelijk. De wet kan niet de vrucht van de geest voortbrengen, maar in het leven van vele heiligen, wie de genade heeft geleerd verstandig, rechtvaardig en eerbiedig te leven, getuigt de rijke vrucht van geestelijke genaden dat zij de wandelen in de nieuwheid van leven.

Toebedeelde rechtvaardigheid, tentoongespreid in een dagelijkse wandel, is voor ons een getuigenis van de objectieve aspecten van redding, de onze gemaakt door geloof. Het levert aan anderen het bewijs van onze persoonlijke rechtvaardiging, verzoening en eenheid met Christus, want alleen zodanigen kunnen wandelen naar de geest. Ons leven laat het zien in de wandel van de heilige, omdat Christus sterker is dan de Zonde. Om vast te stellen of iemand een heilige is, vragen we niet: "Wat is zijn belijdenis," maar "Is hij rechtvaardig?"

Calvijn wierp tegen dat deze vervulling niet plaats vindt. Hij moet wel buitengewoon onfortuinlijk zijn geweest met zijn kennissenkring! Wanneer iemand in een heilige Christus ziet, dan kan hij nooit meer de kracht van het evangelie betwijfelen. Toch is het waar dat een paar heiligen voorbeelden zijn van de genade van God. Net zoals elektrisch licht of kracht kan geestelijk leven beschikbaar zijn, maar ongebruikt. Vele heiligen wandelen in een geestelijke duisternis en machteloosheid, omdat de stroom is afgesneden bij de schakelaar; dat wil zeggen: ze wandelen naar het vlees en verschillen in dat geval maar weinig van ongelovigen. Deugdelijkheid van leer kan nooit compenseren voor het verlies van geestelijkheid. Een groot leraar sprak van "dat dodelijke onderscheid tussen positie en toestand." Het is dodelijk wanneer iemand zo bezig is met zijn veronderstelde compleetheid in Christus, dat hij onverschillig staat tegenover zijn plicht rechtvaardig te leven. De leer van de Paulinische brieven is hachelijk hoog. Het evangelie moet hen die zeggen te geloven wel of rechtvaardig of hypocriet maken. Laten we goed de woorden overwegen van een Amerikaanse criticaster die vertelt hoe de Christenen overkomen op de Oosterse mens. We kunnen er ons voordeel mee doen, zonder toe te geven dat alles wat hij zegt waar is.

"De wereld heeft de Christenheid nog niet leren kennen. Ze kent alleen het Christendom. De Evangelien hebben weinig indruk achter gelaten op het gedrag van de mens, tenzij het datgene is dat vanuit de schijnbare aanhang daaraan, langzaam het dualisme van gedrag en belijdenis heeft ontwikkeld, dat zo

karakteristiek is voor de Oosterling en dat door andere rassen te simpel als hypocrisie wordt bestempeld... De schoonheid van idealen die hoger zijn dan die van welk ander geloof, is nooit door ongelovigen aangevochten, nog minder de wenselijkheid van hun vervulling. Er werd alleen van gezegd dat ze onbereikbaar waren... Christenen hebben zich altijd als rechtvaardigheid toegerekend, en het als een merkteken van hun superioriteit gezien, dat zij het christelijk streven belijden.... Voor het Christendom heeft daarom de belijdenis van de christelijke idealen gediend als ontheffing van iedere plicht om er zelfs maar zijdelings in overeenstemming naar te handelen. Nadat de idealen waren beleden, was de mens de mens vrij om achter wereldse zaken aan te gaan, die horen bij een wereldse interesse. Aziaten en anderen van analytische oorsprong, dit dualisme aanschouwend, hebben het hypocrisie genoemd. Ze begrijpen niet dat idealen en gedrag in twee geheel verschillende categorieën vallen, elkaar nergens overlappend, elkaar nergens rakend."

Leer en gedrag zijn in de Schrift nergens gescheiden in twee verschillende categorieën. Nergens is er zo'n voortdurende aandring op onze plicht waardig naar onze roeping te wandelen als in de Paulinische brieven. Geen nadenkende heilige kan pleiten dat het ideaal onhaalbaar is. Eerder zal hij belijden dat vleeselijke lusten hebben toegestaan hem te beroven van zijn privileges. God vraagt niet het onmogelijke. Onze plicht is niet rechtvaardigheid voort te brengen, maar ze te gebruiken. Als we besluiten te wandelen naar de geest, dan zal het resultaat onze eenheid met Christus aantonen, de macht van God demonstreren en Zijn genade verheerlijken. Zij die het enigermate bereikt hebben, zullen uitroepen: "Niet aan ons, O Heer, niet aan ons, maar aan Uw heilige naam zij de heerlijkheid gegeven."

Veroordeling houdt kritiek in. Laten we alle kritiek verwelkomen die in onze wandel de zonde ontdekt die Christus veroordeelde. We brengen vaak werken van het vlees voort omdat onze kritische kant zich bezig houdt met de fouten van anderen, met als gevolg dat we geen zicht meer hebben op onze eigen zonden. Het zal veel genoeg uit ons leven wegnemen als we ophouden de fouten in de leer en dagelijkse wandel te bekritisieren die we in anderen zien, maar toch zullen we daarmee moeten stoppen, tenminste tot het moment dat we zelf niet meer te bekritisieren zijn. Wat goed zal het me doen als ik andermans tuin onkruidvrij houd, terwijl het in mijn tuin manshoog staat?

Paulus' interpretatie van doel en gevolg van de wet wordt afgesloten. Christus is de Voleinding van Gods wet geworden tot rechtvaardigheid. De werking van de wet van de geest resulteert in een vlekkeloze rechtvaardigheid. Welk een uitdaging stelt dit feit aan de gehoorzaamheid van het geloof! We moeten niet alleen onzelf dood rekenen voor de Zonde, maar die stap voor stap veroordelen tijdens onze wandel naar de geest.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 29

door G.L. Rogers

Vlees of geest? Romeinen 8:5-9

5 Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest.

6 Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede.

7 Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet:

8 zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

9 Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.

De wandel van de heilige zou altijd in overeenstemming moeten zijn met de geest. Alleen op die manier kan de rechtvaardige eis van de wet in hem vervuld worden.

Waarom dat zo is wordt in deze verzen getoond.

Vlees en geest zijn divers in hun gezindheid, hun interesses en hun gevolgen. Deze twee manieren waarop mensen wandelen worden als waarschuwing gepresenteerd en zijn een oproep voor gehoorzaamheid in geloof. Heiligen wandelen soms naar het vlees en wanneer zij dat doen zijn de gevolgen vaak zeer ernstig. Vlees en geest zijn absolute tegengestelden, want uit het vlees komt niets geestelijks en uit de geest komt niets vleselijks. Uit het vlees kan alleen dat komen wat voor hen die er naar wandelen leidt tot de dood.

"Als God van heiligen verlangt dat ze alleen naar de geest wandelen, zoals Hij dat doet, waarom laat Hij dan zonde in ons vlees bestaan?" De vragensteller gelooft dat God zonde uit het vlees verwijdert. Anderen zeggen dat zonde blijft, maar ze wensen dat dit niet het geval is. Nog weer anderen, die weten van de aanwezigheid van zonde, geloven dat God er een wijs en liefdevol doel mee heeft, hoewel ze onwetend zijn van het hele doel. Zij geloven dat wat God ook doet rechtvaardig en goed is. De vraag wordt soms gesteld door hen die Israël's verbondsbeloften willen stelen. Zij lezen over een verandering van het hart en van het schrijven van Gods wet in het hart. De belofte is specifiek aan het huis Israël en het huis Juda gedaan en is (nog)toekomstig. Het is kwalijk deze belofte *nu* op iemand toe te passen, want het vraagt mensen iets te geloven dat onwaar is voor Gods evangelie en tegengesteld aan onze eigen ervaring. Er zijn grote bedelingsverschillen tussen nu en de toekomst, tussen gemeente en Israël. Nu delen we in het lijden van Christus en Zijn handelen met zonde, die Hij weerstond. Wanneer Hij voor de tweede maal komt zal Israël delen in Zijn aardse heerlijkheid, afgezien van zonde en haar veroordeling. Wij zullen pas zondeloos zijn wanneer we samen met Hem verheerlijkt zullen zijn.

De aanwezigheid van zonde in ons stelt ons in staat deel te hebben aan het lijden van Christus. We komen dezelfde zonde tegen die Hij tegen kwam en overwon, en we ontmoeten ze in de kracht waarmee Hij ze veroordeelde. Alleen door zo'n soort contact met zonde kunnen we haar kracht leren kennen. Christus realiseerde zich de omvang en enormiteit van zonde zoals niemand dat ooit zal kunnen. Wij hebben, hoewel beperkt, de gelegenheid in onszelf en anderen de zonde te ontdekken waarmee Hij handelde. Toch kunnen we nooit voelen wat Hij voelde toen Hij de volle vijandschap van zonde voelde van één individu, laat staan die van heel het ras. Dat kon alleen geleerd worden door altijd de Zonde te weerstaan en verder door haar hele doem te verduren. Zonde zit in ons persoonlijke vlees en was niet in het Zijne. Toch bestreed Hij precies die zonde die in ons is en in ieder ander lid van het ras - zonde in haar geheel, met al haar kwade vermogens. Hij versloeg en veroordeelde ze. Wij ontmoeten een verslagen en onttroonde vijand, en wij mogen Zijn kracht gebruiken, Zijn overwinning delen en Zijn veroordeling van de Zonde bevestigen. Hij bevrijdt ons niet van de aanwezigheid, maar van de kracht van Zonde en Dood.

Alleen wanneer we zonde weerstaan leren we ze kennen en krijgen we gemeenschap aan Christus' schatting ervan. Zo zijn de geestelijk volwassenen zij die het meeste weten van de zonden en ziekelijkheden die uit het vlees voortkomen. Alleen de geestelijken en de rechtvaardigen kennen echt zonde en genade. Grove zondaren en zij die zich overgeven aan verleiding zijn onwetend van beide. De zondeloze Christus wist meer van zonde dan wie dan ook. En Paulus, die grootste exponent van zonde en genade, kwam als tweede. De heilige die leeft in de aanwezigheid van God, met zonde in zijn vlees, zal het meeste van de afzichtelijkheid van zonde zien. De onvoorzichtige gelovige denkt licht over de zonde en redeneert foutief over genade, die hij vaak misverstaat als een vrijheid om te doen en laten wat hij wil. Iemand heeft ooit gezegd: "Christus huiverde wanneer Hij het woord 'vlees' uitsprak." Ieder contact met zonde in het vlees was voor Hem een aankondiging van het kruis. Dat lage en moordende ding wierp een schaduw van afschuw over Hem, die over Hem kwam toen Hij tot zonde gemaakt werd en verlaten werd door Zijn God.

Zou u iets willen opvangen van wat Hij doorstond? Ontdek dan de kwaadaardigheid van de zonde die in onszelf is, door ze in het licht van God te brengen. Dan zullen we ze gaan verafschuwen zoals God dat doet, ze gaan haten met iets van de haat van Hem Die ze versloeg, zelfs terwijl ze op Zijn Zoon was gelegd. De kennisname van God geeft de kennisname van de zonde. Hoe helderder het licht van God waarin men loopt, hoe dieper de schaduw zal zijn die geworpen wordt door de zonde van die persoon. Zo zal de heiligste ooit de meest overtuigde en berouwvolle zijn, en daarom de meest waarderende van de genade van God. Hoe blind zijn we voor onze eigen zonde!

Maar veroordelen we onze eigen zonden wanneer we ze in anderen zien. Slechts wanneer we besluiten in alle dingen te wandelen naar de geest zullen we de waarheid leren kennen in de verzen die we nu bestuderen. Bij het zoeken naar deze hoge standaard zullen we leren hoe zonde in ons vlees onze geestelijkheid bedreigt. Gemeenschap met Christus' gedachten over zonde en deelname aan Zijn veroordeling ervan, worden alleen mogelijk gemaakt door de aanwezigheid van zonde. We leren meer over zonde nadat we heiligen geworden zijn, dan voor ons mogelijk was voordat we gered werden.

Herkenning van een altijd aanwezig gevaar zorgt er voor altijd afhankelijk te zijn van onze Verlosser. Alertheid voor de vijand controleert onze zelfgenoegzaamheid. Een niet herkende vijand is de meest gevaarlijke. Maar al te vaak gebeurt het dat, zonder dat we het in de gaten hebben, het vlees onze motieven voedert en onze gedachten en handelen regeert. Het maakt van ons zelf-strelers en mensen-strelers, totdat we ons plotseling bewust worden van onze nederlaag. Zulke ervaringen leren ons dat onze enige veiligheid in de aanwezigheid van zo'n oplettende tegenstander is gelegen in het contact houden met God. Afhankelijkheid houdt ons betrokken bij Hem, totdat Hij voor ons de Grote Realiteit wordt. Christus is de altijd aanwezige kracht van God, een kracht boven alle kracht van de vijand.

De aanwezigheid van zonde vraagt om de voortdurende uitoefening van geloof. Waar geloof is actief. Het houdt zich niet bezig met abstracties, maar met de werkelijkheden van zonde en redding. Geloof moet God gehoorzamen en triomferen, anders is ongeloof ongehoorzaam en triomfeert zonde. Zonde verslaat Hem nooit. Haar overwinning bewijst onze gehoorzaamheid.

Het evangelie is niet slechts een abstracte waarheid waarover vleselijke mensen kunnen haarkloven, maar het is een innerlijke, geestelijke energie die haar ondergeschikten omvormt. Het is niet een kale filosofie, maar een levenswet. Als dit ontbreekt is belijden nutteloos. Evangelisatie moet meer dan emotioneel genoeg voortbrengen en meer presenteren dan "voedsel voor gedachten." Het evangelie roept om onderschikking aan God. Velen luisteren net zo naar het evangelie als anderen naar het theater gaan. Ze zijn al tevreden als zij voorgelicht en hun emoties geroerd worden, want zij zijn niet van plan naar de waarheid te handelen of te werken naar de lijn van hun emoties. Ezechiël was een populair prediker die tevergeefs tot zulke mensen sprak. Luister naar de klacht van Jehovah:

Gij nu, mensenkind, uw volksgenoten spreken onderling over u bij de muren en aan de deuren der huizen; de een zegt tot de ander, ieder tot zijn naaste: Kom toch mee en hoor, welk woord er van de Here is uitgegaan.

31 En zij komen bij u als in een volksoploop, zetten zich voor u neer, als mijn volk, en horen uw woorden, maar doen er niet naar;
(Eze 33:30,31)

Vele andere predikers weten dat ze falen wanneer ze mensen vleien die hun gehoorzaamheid terughouden.

Het is een wet van emotionele reactie dat een emotie waartegen niet wordt opgetreden, al snel tot ontbranding komt, steeds sterker wordt, en moeilijk te onderdrukken. Emotie staat bekend als een werkende kracht. Er zijn ongezonde mensen die voortdurend naar bijeenkomsten gaan om hun religieuze emoties bevredigd te krijgen. Ze houden van "donderpreken", waaronder ze kunnen sidderen, maar ze houden vast aan hun zonden. Ze vinden het fijn verguld te zijn in iets wat lijkt op geestelijk leven, en voelen zich bedroefd als zij merken dat ze niet geroerd worden zoals het ooit eens het geval was. Wanneer emotioneel genoeg niet plaats maakt voor gehoorzaamheid, dan gaat vroeger of later emotionele kracht verloren. Ook: waarheid die niet toegepast wordt op gedrag, raakt versleten en middelmatig. De religieuze nieuwtjesjager is een beklagenswaardig mens. De kostbaarheden waarmee

vele heiligen leven hebben voor hem geen aantrekkingskracht. "Om een alledaagse waarheid weer terug te brengen tot haar oorspronkelijke luister, hoef je ze alleen maar terug in actie te brengen." Heldere waarneming van waarheid maakt ons slechts tot genadeloze polemisten. Maar de gehoorzaamheid van het geloof zal ieder deel van het evangelie dagelijks meer in het licht stellen en levenskrachtig maken. Het zal ons het bewustzijn van een kracht over de altijd aanwezige vijand bijbrengen en ons leven maken tot een voortdurende triomferende reis.

De Schrift zegt veel over geestelijke gevoelens en over tijden van zien. Toch stonden de zieners op gehoorzaamheid. Paulus was een verrukt en liefhebbend aanbidder. Hij had ook de grootste onthullingen en visioenen, maar ze kwamen alle samen in de redding van de dagelijkse wandel. Gods opperste onthullingen zijn verbonden met "de gewone taak, de alledaagse ronde." Inzicht wordt vastgehouden door plicht, want "taken gewild in uren van inzicht, kunnen doorheen uren van duisternis worden vervuld." Om de emotionele natuur te behoeden voor uitputting is het noodzakelijk een gevoel te verbinden aan een taak.

Het betoog van deze verzen zet het thema voort dat in vers twee werd gegeven, maar wordt hier niet tot een conclusie gebracht; die wordt pas in vers 16 bereikt. De vrijheid wordt pas gerealiseerd wanneer men niet naar het vlees, maar naar de geest wandelt, -4. De bronnen van vleselijk en geestelijk gedrag staan met elkaar in contrast. Vlees en geest worden voorgesteld als verschillende toestanden, met verschillende houdingen, interesses en kenmerken. Ze zijn ook de verschillende gebieden waarin ongeredde en geredde mensen leven. Zoals iemand overeenstemt met vlees of geest, zo is ook zijn houding of gezindheid, 5, en zoals zijn gezindheid is, zo is het kenmerk: dood of leven en vrede, 6; het eerste deel van vers 6 wordt ter hand genomen en het bewijs wordt geleverd dat de gezindheid van het vlees de dood is, omdat ze vijandig staat tegenover God, en deze vijandschap wordt bewezen door haar onbekwaamheid onderschikt te zijn aan Zijn wet, 7; dat zo zijnde, kunnen we nu stellen dat zij van wie het gebied van het leven in het vlees is te vinden kunnen God geen genoegen doen, 8; zij in wie Gods Geest inwonend is verblijven in een ander gebied, dat van geest, 9-; maar indien iemand niet de geest van Christus heeft, die is niet van Hem, -9. Hoe de gezindheid van de geest leven is, zal aangetoond worden in 10 en 11, en de afsluiting en haar toepassing wordt gegeven in 12 en 13, terwijl vers 14 precies laat zien wie de zonen Gods zijn.

5. Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest.

Tussen deze twee gezindheden en interesses kunnen alleen heiligen kiezen, want alleen zij hebben de geest. Daarom houdt deze passage zich hoofdzakelijk bezig met hen en hun wandel. Men geeft zich zonder falen over aan de een of de andere gezindheid. Zowel vlees als geest dingen naar onze voorkeur. Twee soorten interesse dringen zich aan ons op en voor ieder van deze is er in ons een overeenkomstige gezindheid. Zij die leven naar het vlees hebben interesses gemeen met de hele ongelovige wereld. Zij worden door de wereld geregeerd, door haar grondregels, haar doelen en haar gelukzaligheden. Ze zouden het liefste leven zoals ongelovigen dat doen, als ze maar verzekerd konden zijn dat ze de dood van een rechtvaardige zouden

sterven en zijn beloning ontvangen. Ze zijn niet geneigd tot eenzaam gebed, toegewijde studie van Gods Woord of omgang met de heiligen.

Zij die leven naar de geest hebben wijde vergezichten, want zij leven in de verwachting van aionisch leven. Ze lezen Gods Woord, en achter de heilige woorden zoeken zij God. Zij houden van het Boek omdat het God aan hen onthult. Ze wenden zich er toe, vragend: "Wat wilt u dat ik doe, Heer?" Wanneer God onthult, dan geloven zij; wanneer Hij opdracht geeft, dan gehoorzamen zij. Ze verlangen naar Gods redding en haten zonde.

Mensen kunnen onderverdeeld worden als fysiek of ziels, als vleselijk of als geestelijk. Zij die niet de geest hebben zijn geheel in het vlees(1Kor.2:14; 15:44,46; Jac. 3:15; Judas 19; dit zijn allemaal voorbeelden van het bijvoeglijk naamwoord *psychikos*, ziels). De heiligen in Korinthe waren vleselijk(1Kor.3:3,4; *sarkikos*). Ze wandelden de meeste tijd naar de mens, wat aantoonde dat ze tot dan toe ongeestelijk waren. De heilige leeft normalerwijze naar de geest(1Kor.2:13,15; 3:1; Gal.6:1). Nicodemus en Saul van Tarsus zijn opmerkelijke voorbeelden van de op en top zielse mens. Zij gebruikten hun religie om Satans plan uit te werken in hun vlees: "Gij zult als God zijn." Ze waren druk bezig met "karakter opbouw," toen ze nog vleselijk en ongeestelijk waren. Sommige heiligen zijn ook vleselijk, vandaar ook het onchristelijke karakter van hen die hun geloof wel belijden, maar weinig vrucht dragen van de geest. Paulus is hét voorbeeld voor alle geestelijke mensen. Hij toonde de gezindheid van de geest in alles wat hij deed.

Het Griekse werkwoord *phroneo*, *gezind zijn*, zou niet vertaald moeten worden met "denkzin." *Nous*, denkzin, en *phroneema*, gezindheid, kunnen duidelijk van elkaar onderscheiden worden door 1Korinthe 2:16 en Filippenzen 2:5 met elkaar te vergelijken. De "gezindheid" betekent: de richting van de aanhankelijkheden, de wil en de morele interesses die voortkomen uit vlees of geest. De gezindheid die in Christus is, is dezelfde gezindheid die behoort bij de geest die Hij toedeelt aan ons, en zal altijd op dezelfde wijze haar aanwezigheid laten zien.

In Joh.3:6 laten de bekende vertalingen lezen: "Wat uit de Geest geboren is is geest." De vertalers, het verschil tussen Gods Geest en het geestelijk leven erkennend dat aan gelovigen gegeven is, hebben een hoofdletter gegeven aan de eerste maal dat geest voorkomt, maar niet de tweede maal. Dat zou op zich een goede regel zijn om na te volgen, als de vertaler in staat zou zijn iedere keer feilloos vast te stellen welke geest bedoeld wordt. Een vertaler moet niet interpreteren, dat doet een uitlegger. De lezer heeft het recht te weten of hij te maken heeft met een vertaling of met een uitlegging. Het recht van de uitlegger gebruikend in deze studie, geven we een hoofdletter G daar waar we geloven dat Gods Geest bedoeld wordt en een kleine g wanneer het een geestelijke gift lijkt te zijn. Het zal niet altijd mogelijk zijn te zeggen wat juist is. Gewoonlijk wordt, als geest wordt tegengesteld aan vlees, de geest bedoeld die we ontvangen van Christus.

6. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede.
(Rom.8:6;NKG)

De gang van gezindheden naar belangen wordt nu een stap verder gezet om hun

respectieve kanten te tonen. De gezindheid die zoekt wat vleeselijk is kan slechts tot de dood leiden. Vlees wordt aan de macht gehouden door de kracht van zonde en dood, en is ten dode gedoemd. Daarom kan ze niets anders voortbrengen dan wat de dood voortbrengt. Genade redt niet het vlees, verandert ook niet het karakter daarvan, en verbreekt niet de band tussen zonde en dood. God geeft de geest, met haar gezindheid voor wat geestelijk is. Dat geschenk is zo overvloedig, zo afdoende en bevredigend, dat iemand nooit meer iets van de dingen van het vlees nodig heeft. Zoals de vleeselijke gezindheid nooit een uitstapje maakt in dat wat geestelijk is, zo richt de geest zich nooit naar het vleeselijke. Er is niets van Christus in het vlees en niets van wat naar vlees riekt in de geest. Onze redding omvat ook de redding uit het vlees. Hij die gewoontegetrouw wandelt naar het vlees, is nog steeds in het vlees en is onderdaan van Zonde en Dood. Wanneer een heilige gericht is op wat uit het vlees is, dan zaait hij overeenkomstig het vlees, en naar de maat van zijn zaaien zal hij ook verdorvenheid van het vlees oogsten. Dit wordt aangetoond in maar al te vaak voorkomende ervaringen. Een vleeselijke gezindheid vervreemdt heiligen van God, berooft hen van de waardering van geestelijke waarden en verstikt de stem van het gebed. Twijfel aan God en Zijn Woord beginnen het hart te bestoken, heldere waarneming van waarheid wordt onmogelijk, het geweten wordt minder gevoelig en de geest raakt verdorven. Hoe vleeselijk een heilige kan worden weet God alleen. Wat er uit komt wordt door de bron bepaald. Iedere bron heeft z'n eigen voortbrengselen.

Liefde en vrede worden gesteld tegenover de dood en vijandschap tegen God. De vrucht van de geest is allereerst: liefde, en liefde voor God en mens is het tegendeel van vijandschap. Liefde is de vervulling van de wet, terwijl vijandschap wordt bewezen door tegenwerking van de wet. De vrede van Christus wordt toebedeeld in het leven dat Hij geeft. Waar de gezindheid van de geest heerst, is er een rust die een weerspiegeling is van Gods eigen vrede. Dit is niet de vrede naar God toe, die de wederzijdse verzoening is. Het is eerder die vrede van God die door Christus genoten werd tijdens Zijn lijden en vernedering, een vrede die Hij geeft aan de Zijnen om hen te kalmeren en te ondersteunen ten tijde van de zwaarste aanvechtingen. De gezindheid die deze dingen zoekt en ontvangt is Christus' gezindheid, en daarom kan ze ook in ons zijn.

Laat die gezindheid in u zijn, welke ook is in Christus Jezus, (Fil. 2:5 CV)

Dit is Paulus' oproep aan alle heiligen. We ontvangen niet leven en vrede buiten Christus om, maar *met* Hem.

7. Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet:

De gezindheid van het vlees is de dood, *want* het is *vijandschap tegen God*. Paulus geeft nu bewijs van het eerste deel van vers zes; hij zal het tweede deel funderen in de verzen tien en elf.

Vijandschap tegen God staat in een vreselijk contrast tot de vrede die de vrucht is van de geest. Het maakt vrede onmogelijk! *Vijandschap* zit dieper dan ongehoorzaamheid, want het is de onderliggende oorzaak. Vijandschap is meer dan een vijand, want hoewel een vijand verzoend kan worden, zoals wij dat zijn, kan vijandschap onmogelijk omgezet worden in liefde. De Zonde is niet slechts een rebel, het is de

rebellie zelve. Zonde en vijandschap kunnen niet veranderd worden, ze moeten worden uitgeroeid. Daarom kan de gezindheid van het vlees niet veranderd worden of iets anders zijn dan vijandschap. Als ze veranderd zou worden zou ze ophouden te bestaan. Er is geen redding voor beschikbaar, het bloed van Christus reinigt het niet, en ook kan het niet gerechtvaardigd of gered worden. Het einde voor deze gezindheid is de dood, want ze is niet te onderschikken of te veranderen. Het vlees, afgezien van de zonde, hoort bij de mens en zal verlost worden van de dood, maar zonde en vijandschap zijn wezensvreemden en moeten vernietigd worden. Wanneer het vlees levend gemaakt zal zijn, zal het bevrijd zijn van de zonde die er nu in verblijft en zo zondeloos worden als dat van Christus. Onverzoenbare vijandschap tot God is fataal.

Want, bewijs leverend voor de vijandschap van de gezindheid van het vlees, *het onderwerpt zich niet aan de wet Gods*. De meeste mensen zijn zich niet bewust van vijandschap. Ze mogen dan wel God willen liefhebben en zich verheugen in Zijn wet, maar wel tegelijkertijd breken ze wel de wet en zijn ze Hem ongehoorzaam. Dit herhaalt in een paar woorden de hele ervaring van 7:7-25. Het is waar dat, zoals Saulus, veel mensen willen dat ze met God op goede voet komen door Zijn wet te gehoorzamen. Maar samen met deze goede verlangens is er een gezindheid waarvan de vijandschap voortdurend wordt aangetoond bij het breken van Gods wet. Ze is zelfs in heiligen aanwezig die zichzelf voor God stellen als zijnde levend uit de doden. Daarom moeten zij niet wandelen naar het vlees, en ook daarom kan de rechtvaardige eis van de wet alleen vervuld worden als zij wandelen naar de geest. Genade kan de gezindheid van het vlees niet onderschikken aan Gods wet, want het is niet mogelijk ze te onderschikken. Ze *kán* niet omgevormd worden. We moeten er niets van of voor verwachten, behalve haar dood. Wat Christus veroordeelde is zonder hoop. We verheugen ons in haar veroordeling, terwijl we onszelf er dood voor houden. Saulus zei: "Ik zal deze perfecte wet gehoorzamen." De gezindheid van zijn vlees zei tegelijkertijd: "Ik zal het niet doen." Ze kon ook niet anders, want ze kon alleen aan Gods eis voldoen door zelfmoord te plegen. Hoewel ik de aanwezigheid van de zonde herken, moet ik haar verlangens afwijzen, want deze gezindheid is de muitende en bloedbesmeurde moordenaar van Christus en de mensheid. Dat is het antwoord op "Gij zult niet doden."

Dit vers is misbruikt geworden om te bewijzen dat een ongered mens niet kon zeggen "met mijn verstand ben ik dienstbaar aan de wet Gods", omdat "de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God." Daarom, zo redeneert men, moet de "wet van mijn verstand" wel het verstand van de heilige zijn. Deze vergissing zou voorkomen kunnen worden door een meer precieze vertaling. In 7:23,25 staat het Griekse woord *nous* en in 8:7 is het *phroneema*. Omdat beide zijn vertaald met "verstand", hebben mensen kolossale blunders begaan bij het verklaren van deze teksten. Iemand's *nous*, verstand, kan veranderd worden. Immers, bekering is een verandering van denken. Maar gezindheden zijn onveranderlijk. Een heilige heeft slechts één verstand, maar hij heeft twee gezindheden. Iemand's verstand kan afgewezen, ijdel, vleselijk of vernieuwd worden (Rom.1:28; Efe.4:17; Col.2:18; Rom.12:2; Efe.4:23), maar de gezindheid van de geest is onveranderlijk goed en de gezindheid van het vlees is onveranderlijk slecht. De gezindheid van de geest kan niet goddeloos worden, noch kan die van het vlees worden vernieuwd. Het gebruik van de woorden "het vleselijk verstand is vijandschap tegen God", om te bewijzen dat een verstand dat Gods wet goedkeurt wel dat van een heilige moet zijn, lijkt op het werpen van een boemerang.

Want het betoog van 8:7 is dat "het vleeselijk verstand" niet veranderd kan worden opdat het zich zou verheugen in Gods wet. Paulus zegt dat het niet is onderworpen aan Gods wet, omdat het daartoe niet in staat is. De gezindheid van het vlees was dezelfde als die van Saulus van Tarsus, net als het die was in de apostel Paulus. Het is net zo goed vijandschap in een heilige als het dat is in een zondaar. Het is daarom voor iemand met zo'n "verstand" onmogelijk slaaf te zijn van Gods wet. Maar wanneer we leren dat Paulus hier spreekt van een gezindheid aan de ene kant en zijn verstand aan de andere, dan verdwijnt het probleem. In de mens zit iets krachtigers dan het verstand. Beide gezindheden zijn sterker. De gezindheid was sterker dan het verstand in hoofdstuk zeven, omdat de gezindheid van de geest een goddelijke kracht is. De heilige, die beide bezit, kiest in welke hij wil wandelen. Zoals een monteur gebruikt hij krachten die groter zijn dan de zijne.

8.zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

In het vlees heeft hier dezelfde betekenis als in 7:5. Van een heilige wordt gezegd dat hij in de geest is. Geredden en niet-geredden behoren toe aan verschillende sferen - "in het vlees" en "in de geest." De interesses van een mens die niet de geest ontvangen heeft zijn beperkt tot wat in het vlees is. Uit de vijandschap van het vlees tegen God volgt dat zij die alleen die gezindheid hebben, God niet kunnen behagen. Een heilige kan God altijd een plezier doen, zelfs als hij het niet doet, want hij heeft de geest van Christus, Die zelfs niet één maal Zijn Vader onwelgevallig was. Zij die in het vlees zijn, zijn in staat tot heel wat religieuze en morele inspanningen. Hoewel ze met hun verstand Gods wet kunnen dienen, zijn ze toch gevangenen van de Zonde.

De heilige *moet* God behagen en hij is in staat dat vanuit zijn geestelijke leven ook te doen.

"dat gij, zoals gij van ons vernomen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen,"(1Thess.4:1).

De geest van Christus stelt iedere heilige in staat dit te doen, want onze Heer Zelf deed altijd de dingen die Zijn Vader een plezier deden, hoewel Hij Zichzelf niet behaagde(Joh.8:28; Rom. 15:3). Paulus was altijd druk bezig God te behagen(2Kor.5:9); hij bidt dat heiligen een realisatie hebben van Gods wil en geestelijke wijsheid en begrip, opdat ze de Heer waardig zullen wandelen(Kol.1:9); en hij somt een paar zaken op die God fijn vindt(Rom.12:1; 14:18; Efe.5:9, 10; Phil.4:18; 2 Tim.2:4). Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen(Hebr.11:6; 1Thess.2:15). Zij die het wel kunnen en God behagen hebben de zekerheid dat zij "in de geest" zijn en ook dat God in hen werkt(Gal.1:10; 1 Thess.2:4; Heb.13:20,21).

9.Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.

Dit geeft een directe, persoonlijke toepassing van het voorgaande onderricht. De nadruk ligt op *Gij*. Paulus spreekt gewoonlijk vertrouwen uit in de belijdenis van hen die zichzelf gelovige noemen. Maar nu, denkend aan het feit dat zo'n veronderstelling niet voor iedereen waar zal zijn, beperkt hij voorzichtig de veronderstelling tot hen

die bewijs leveren van hun heiligheid. Het bewijs dat iemand in het gebied van de geest verblijft, is dat Gods geest in hem inwonend is. Fysiek bent u in het vlees, maar de gave van de geest heeft u in een bijzondere klasse geplaatst. Het Griekse woordje *eiper*, althans, druk niet twijfel uit. Het staat gelijk aan "indien, als dat zo is," of "indien, naar ik aanneem.." Het doel is zelfonderzoek aan te moedigen, zodat de waarheid van de veronderstelling kan worden geverifieerd. Dit is nodig omdat er altijd mensen zijn geweest die waarheid eerder begripen dan dat ze die op zichzelf toepassen.

De Geest Gods in u woont. Gods Geest is onderscheiden en afgezonderd van de menselijke geest van hen in wie God verblijft. De Gast en de gastgever worden niet één! Maar de geest van Christus wordt onuitwisbaar verenigd met de geest van de heilige, die Hij levend maakt. Christus en Zijn leden zijn één geestelijk organisme. God en Christus onderhouden verschillende relaties met mensen en met de schepping. God is allesoverstijgend en daarom boven Zijn schepping en is daar niet van afhankelijk. Hoewel allesoverstijgend is Hij ook immanent (in Zichzelf besloten). Hij verblijft in Zijn schepping, maar Hij mag er niet mee worden geïdentificeerd. De vergissing van het pantheïsme is dat het beweert dat alles wat bestaat God is; het zegt: alles is God. Het kleine element van waarheid in het pantheïsme is, dat God "door allen" is (Efe.4:6). God is in Zijn universum, maar het universum is niet in God. Pantheïsme is een filosofie die de mens vergoddelijkt en voorbereidt op de aanbidding van de wetteloze mens. Haar sleutelwoord is "eenheid." Ze beweert dat God en mens in wezen één zijn en beide goddelijk zijn. Hoewel God in mensen verblijft, zijn ze niet één met God gemaakt zoals ze dat met Christus zijn. Christus is een Mens en is met de mensheid en de schepping verenigd op een manier die God nooit zal zijn. God houdt zich met de schepping en de mens bezig via Christus, en Hij maakt alleen woning in hen die één zijn in geest met Christus. Daarom verschilt de relatie tussen Gods Geest en de heilige met die tussen Christus' geest en de heilige.

De mens en de schepping werden gemaakt om de verblijfplaats te zijn van de Godheid. Maar Gods Geest verblijft niet in hen die in het vlees zijn, hen in wie Christus niet aanwezig is. God gaat alleen door Christus met het universum om. Maar daar waar Christus is, daar is ook de Geest van God. Zoals Christus' eigen lichaam een tempel van God was, zo is dat ook Zijn geestelijk lichaam. God verbleef bij het zondigende Israël, omdat de tabernakel en tempel in structuur, inrichting, ritueel en offerande, een geur waren van Christus. Het bloed op het Verzoendeksel sprak van "het betere bloed." Deze schaduwen van Christus werden de mensen voor ogen gesteld, terwijl Gods ogen altijd op de Substantie gericht waren. De tabernakel en de tempel zijn verdrongen door de huidige. Gods tempel is het lichaam van Christus, zowel collectief als individueel. Iedere heilige is een heiligdom van de Godheid, en hij is een heiliger plek dan Jeruzalem of het heilige land. God heeft besloten Zijn thuis te maken in de mensheid, nadat deze aan Christus zal zijn onderworpen. Hij zal Alles in iedereen zijn en zal Zijn thuis maken in allen.

Kunnen we aantonen dat Gods Geest *altijd* in alle heiligen verblijft? Ja, dat kan. Want ten eerste is de inwoning van Gods Geest datgene wat bewijs levert dat iemand in de geest is. Ten tweede: nergens is er een waarschuwing dat Gods Geest Zijn tempel zal verlaten, hoewel Hij hen die Zijn tempel verderven dreigt. Ten derde: zelfs kinderen in Christus, die nog vleselijk zijn, zijn tempels en het feit dat God in tempels verblijft

is een grondslag om op te staan(1Kor. 3:16,17; 2Kor. 6:16-18). Ten vierde: Christus is in iedere heilige, zoals de heilige in Christus is. Dit feit, *en niet iemands wandel*, maakt van iemand een tempel! Ten vijfde: de tijdsvorm waarin het werkwoord staat, *is wonend*(lett.), laat zien dat Gods inwoning nu én voortdurend is. Een wijze monnik zei tegen Madame Guyon: "U zoekt wat u al in u heeft. Zoek God in uw hart!" Dit zou tot alle heiligen gezegd kunnen worden, maar wel alleen tot heiligen. Wat heeft God destijds de tabernakel en tempel toch prachtig gemaakt! Hij inde belasting uit ieder mogelijke bron om beide te bouwen. En hoe mooi maakt Hij Zijn tempels nu! Hij legt beslag op de bronnen van genade en heerlijkheid, totdat ieder is omgevormd naar het beeld van Zijn Zoon en aan Diens verheerlijkte lichaam. Het zal met elk van Zijn tempels zo zijn als het was met die van Salomo:

"De priesters konden het huis des Heren niet binnengaan, want de heerlijkheid des Heren had het huis des Heren vervuld."
2Kron. 7:2)

Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.

Eiper introduceerde de veronderstelling dat de lezer had bewezen dat hij in de geest was, omdat Gods Geest in hem woning maakte. Het *indien*, *ei* in deze clausule stelt de tegengestelde veronderstelling en laat zien dat iemand zonder de geest van Christus niet van Hem is. Is er geen levende geestelijke eenheid met Christus, dan is men een vreemde voor Gods redding. Voor ons is het van Hem zijn in Christus Jezus zijn. Deze tussenzin brengt een serieuze waarschuwing naar voren en levert een test waarvan van een ieder wordt verwacht dat hij hem op zichzelf toepast. Er is altijd de serieuze mogelijkheid dat enkele van de meest vertrouwden deze fatale afwijking hebben. De Here weet altijd wie van Hem zijn; de mens kan zichzelf bedriegen. Laat een ieder van ons zeker zijn dat hij de geest van Christus heeft. De geest van Christus en het vlees zijn in deze verzen nauwkeurig geschetst, zodat een ieder zichzelf kan kennen, en kan opmaken of hij trekt naar de dingen van de geest of naar die van het vlees. Geestelijke interesses bewijzen een echte eenheid met Christus. Paulus fijnzinnigheid voortkomt dat hij zegt: "Indien iemand van jullie," maar hij zegt: "Indien iemand." Hij wilde niet veronderstellen dat ze schijnheiligen waren, maar toch wil hij dat ze de test ondergaan.

Het hebben van de geest van Christus is hetzelfde als "in de geest zijn." *Christus' geest* moet niet verward worden met Gods Geest. Christus' geest is de geest des levens, die in Christus Jezus is, die Hij toedeelt aan ieder lid van Zijn lichaam en die ons bevrijdt van de wet van Zonde en Dood. De Zoon heeft leven in Zichzelf, en Hij maakt levend wie Hij wil. Want Hij is een levengevende Geest, Die de geesten van gelovigen levend maakt bij hun doop in Hem. Een mens is gered of verloren als hij Christus' geest wel of niet heeft. Hij spreekt leven, net zo zeker als Adam de dood doorgaf. Niet alleen verblijft Gods Geest in ons, maar "God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader.", zodat we ook de geest van zonschap hebben(Gal. 4:6; Rom.8:15).

Hoe zal ik weten dat Christus' geest in mij is? Het is niet voldoende hier te zeggen dat ik geloof heb. Wat bewezen moet worden is dat het geloof echt is. Alleen geloof redt, maar niet het geloof dat alleen is. "Laat mij uw geloof zien." Indien ik geloof heb, dan

heb ik Christus; en als ik Christus heb, dan zal er een onmiskenbare manifestatie van Zijn aanwezigheid voor en door ons zijn. Wij manifesteren onze gelijkenis aan Adam, daarom zou Christus net zo zeker gemanifesteerd moeten zijn. Hoe? Indien ik de geest van Gods Zoon heb ontvangen, dan zal ook ik "Abba, Vader!" roepen tot God, net zoals Hij deed. Ik zal wensen bij God te zijn, zoals Hij deed. En ik zal iets van Zijn genade hebben, de schoonheid ziende van het zachtmoedig en nederig van hart zijn. Ik zal gerechtigheid liefhebben en ongerechtigheid haten, en altijd datgene wensen te doen wat mijn Vader fijn vindt. De liefde van Christus zal mijn dienstbetoon en offer oproepen. Als er gebrek aan bewijs is voor Christus' aanwezigheid, dan kan ik slechts een bevlogen religieus persoon zijn, zoals Nicodemus en Saul van Tarsus. Is het geloof echt, dan is Christus' geest de onze.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 30

door G.L. Rogers

Levendmaking van geest en lichaam Romeinen 8:10,11

10 Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.

11 En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.

Levendmaking bevrijdt van de aanwezigheid van de kracht van zowel zonde als dood; eerst van hun kracht en tenslotte van hun aanwezigheid en zo wordt de redding compleet gemaakt. Het onderwerp van deze verzen is levendmaking, of leven in Christus Jezus, aan ons ten beurt gevallen door de toedeling van de geest van Christus door de doop in geest(6:3-10). God is ook de Levendmaker van onze sterfelijke lichamen. Dit is in harmonie met de verklaring van onze Heer, opgetekend in Johannes 5:21:

Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil.

In vers tien maakt Christus onze geest levend, en in vers 11 maakt God, Die Christus Jezus opwekte uit de doden, onze sterfelijke lichamen levend. De Zoon leeft in de heilige en de Vader maakt woning in Hem, op die wijze hem tot een tempel van God makend. Waar de Zoon komt, daar is ook de Vader(Joh.14:23)

Niets anders dan levendmaking kan een afdoende verlossing voor de ten dode gedoemde zonen van Adam zijn. Verlossing moet de mens redden uit de uitersten van de dood. Dat Christus een Verlosser is Die zelfs voor dit gekwalificeerd is, wordt getoond in de eis dat "de Zoon maakt levend wie Hij wil," en in de verklaring: "Ik ben de Opstanding en het Leven." Opstanding alleen zou niet voldoende zijn, want hoewel het een grootse prestatie is, die de kracht van God en Christus demonstreert, draagt het niet het leven over van Christus, dat Hij kwam brengen, dat de heiligen van Hem hebben en wat hen in een hogere relatie met God brengt dan Adam had bij zijn schepping. Opstanding alleen verenigt mensen niet met Christus en maakt hen geen leden van Zijn lichaam en van de nieuwe mensheid. Geestelijk leven zal niet aan ongelovigen worden gegeven door middel van hun opstanding. Dat er een verschil is tussen opstanding en levendmaking wordt duidelijk gemaakt door het feit dat overleden heiligen levend gemaakt zullen worden vanwege het geloof en dat zij die niet zullen sterven en opstaan niettemin levend gemaakt zullen worden. Christus als het Leven, anders dan Christus de Opstanding, zal worden gepresenteerd in vers 10.

De twee verzen nemen het thema ter hand van leven in Christus en tonen waarom de gezindheid van de geest leven is. Onze huidige toestand met

betrekking tot leven in Christus wordt eerst genoemd en dan onze toekomstige levendmaking. Ondanks dat is Christus in ons is, wordt van het lichaam gezegd dat het dood is, terwijl van de geest wordt gezegd dat hij leven is. Dan worden deze doodsheid en leven teruggevoerd naar respectievelijk Adam's zonde en Christus' rechtvaardigheid. De eerste uitdeling van leven is de levendmaking van de geest; de completering van de levendmaking betreft ons lichaam. Dit wordt beloofd door de inwoning van Zijn geest, Die Jezus uit de doden opwekte, wat voor ons die geloven de maat is van Zijn kracht.

10. Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.

Indien Christus in u is is een gunstige veronderstelling, zoals "indien iemand Christus' geest niet heeft" ongunstig was. *Indien*, naar ik aanneem, *Christus in u is*; dit is uw huidige toestand voor wat betreft lichaam en geest. Christus is in allen die in Hem zijn. Dit is de eenheid van geestelijk leven. Voor iemand is het hebben van de geest van Christus het hebben van Christus. Twee onderscheiden persoonlijkheden, de Zijne en de mijne, blijven onderscheiden, maar naast de persoonlijkheid delen Hij en ik één geestelijk leven. Precies zo, als verschillende persoonlijkheden, zijn alle zonen van Adam gezamenlijk delers in zijn zonde en dood. Maar Adam is dood en wij hebben geen gemeenschap meer met hem, terwijl Christus onze levende Heer is, met Wie wij een buitengewoon intensieve gemeenschap hebben. Iedere heilige mag net zo waar zeggen als Paulus: "Christus leeft in mij." Dit is niet het bereiken van een klasse, maar een eenheid waaraan iedere heilige deel neemt (Gal.2:20; 2Kor.13:5). Christus is aanwezig als onze Bron en Afdoendheid voor alles wat te maken heeft met leven, wandel en vrucht dragen. De kracht van zonde in het vlees, die het beeld van de gevallen Adam bestendigt, kan nooit worden opgeheven door besluiten, wetten of idealen, zelfs niet door een beroep te doen op Christus' voorbeeld. Alleen de energie van het nieuwe leven is voldoende om te bevrijden van de macht van overgedragen zonde.

Er is een verschil tussen het feit van Christus' aanwezigheid en de manifestatie daarvan in iemands wandel. In sommige gelovigen is de manifestatie van zonde duidelijker. Daarom heeft ook de manifestatie van Christus haar variabele graden, haar progressie en afglijden, haar plussen en minnen. Soms is het niet moeilijk er aan te twijfelen dat Christus in ons is, en sommigen veronderstellen dat Christus niet in alle heiligen is, omdat Paulus bidt dat "opdat Christus door het geloof in uw harten woning make." (Efe. 3:17). Zij vragen: "Waarom zou Paulus bidden dat Christus in hun harten zou wonen, als Hij daar al is?" De waarheid is dat Paulus in zijn gebed vraagt voor iets meer dan Zijn leden al bezitten. Allen hebben ze Christus in hun geest; niet allen hebben Christus in hun *hart*. Allen zijn ze één met Hem in leven; niet allen zijn één met Hem in hun hart. Voorbij het feit van de levende eenheid met Hem, die alle heiligen hebben, is er een voortdurende en bewuste hartsbezetting met Hem, die bij sommige heiligen ontbreekt. De realisatie van God en Christus is een ervaring, verkregen door een vervulling van bepaalde voorwaarden (Kol.1:9,10). In Efeze 3:1 wordt het werkwoord *katoikeoo*, verblijven, gebruikt. Dit is een sterker woord dan dat wat in Romeinen 8:9,11 wordt gebruikt en het benadrukt de gedachte van vestigen in

een permanente verblijfplaats, tegengesteld aan een tijdelijke onderkomen. Christus' aanwezigheid wordt niet altijd op prijs gesteld in de harten van Zijn heiligen. Het hart kan andere gasten hebben, die het zo exclusief bezetten dat er voor Christus geen permanente plek is. Het hart is de zetel van de gedachte, verlangen en afhankelijkheid. Het is heel gewoon dat we over hen die we liefhebben praten als zijnde "in ons hart." Een van Napoleons soldaten, die van zijn generaal hield, raakte zwaar gewond. Terwijl een dokter in zijn borstkas zocht naar de kogel, zei de soldaat: "Ga nog wat dieper en je vindt de keizer!" Dit is de taal der liefde, verstaan door iedereen die liefheeft. Het is Paulus' verlangen dat Christus in onze harten zo'n plaats mag hebben. Op die manier verbleef Hij in Paulus' hart, en omdat Hij daar was, waren de heiligen daar ook (2Kor.7:3; Fil.1:7). Daarom nodigde Paulus zijn lezers op: "Heilig de Here Christus in uw harten."

We zijn op vitale wijze verenigd met Christus door de doop in geest, maar Christus verblijft in onze harten door altijd actief geloof. De armen van het geloof trekken Hem naar onze harten als het voorwerp van ons uiterste verlangen en afhankelijkheid. Hiertoe vraagt Paulus dat wij "met kracht gesterkt worden door zijn Geest in de inwendige mens," omdat ons verlangen naar Christus zwak en onregelmatig is. We hebben geestelijke kracht nodig in onze innerlijke mens, zodat we ons van andere onderwerpen kunnen afkeren en vasthouden aan Christus. "Gij, Christus, is alles wat ik wens," zou ons oprecht verlangen moeten zijn. Omdat Hij liefde is, verlangt Hij er naar geliefd te worden, maar Hij kan Zich niet werpen op een liefdeloos en onwillig hart. Ongeloof sneert hiernaar als ware het mysticisme. "Mysticisme is nabijheid." Het is hart op hart gemeenschap tussen God en mens. "Niet iedere mysticus is een Christen, maar iedere volwassen Christen moet een mysticus zijn." Christus bant iedere twijfel uit het hart, Hij verzekert Zijn aanwezigheid aan ons bewustzijn, Hij bepaalt onze interesses en onze motivatie bij het bestuderen van de Schriften. Wij zien Hem in onze harten, net zoals we Hem in de heilige pagina's zien.

Een passage die gelijk is aan onze tekst is te vinden in Johannes 14:23:

Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen.

Zowel Vader als Zoon komen verblijven bij hen die in hun liefde gehoorzaam zijn. Aangezien de Vader en de Zoon verschillend zijn, moeten we daarom niet de Geest van God, de Vader, identificeren als de geest van Christus, Zijn Zoon. Door de eerste worden we tot tempels van God gemaakt, door de laatste worden we zowel zonen als heiligen, omdat we leven hebben in Christus en we in Hem geheiligd zijn.

Dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde. Van het woord dood wordt gewoonlijk gezegd dat het betekent dat het lichaam aan het sterven is. Had de schrijver dit bedoeld, dan zou hij *sterfelijk* hebben geschreven, in plaats van *dood*. Het is onmogelijk een geïnspireerd woord te wijzigen, zonder iets van de waarheid te verliezen. *Dood* is in deze passage de antithese van *leven* in de volgende. Het onderwerp is levendmaking door middel van geest. Terwijl de

geest het leven van Christus heeft ontvangen, is het lichaam dood omdat het dat leven ontbeert. Fysiek is het levend, hoewel onderweg naar de dood; geestelijk gezien is het dood. Daarom wordt van Abrahams lichaam gezegd dat het "reeds dood" was, voor zover het voorttelende kracht betrof. Zo is het lichaam van de heilige dood, voor zover het leven van Christus betreft. Een geestelijk lichaam wordt alleen verkregen door verandering, of door opstanding, wat een verandering inhoudt. Wanneer we sterven worden onze lichamen als zielse lichamen gezaaid, en opgewekt als geestelijke lichamen (1Kor.15:44,51; Rom.4:19). Het is dood *vanwege de zonde*. Dit is niet de persoonlijke zonde, maar die overgedragen zonde die de dood voortbracht, zonde die haar zetel heeft in onze sterfelijke lichamen en die alleen afgedaan kan worden in de dood. Ze staat niet op uit de dood. God lapt niet op wat onder Zijn oordeelsstraf ligt en bij onze oude mensheid hoort. Afgezien van het feit dat verstandige gewoonten en eenvoud bijdragen aan een gezond lichaam en geest, zijn de lichamen van de heiligen net zo onderworpen aan ziekte en dood als die van de ongelovigen. Vele heiligen dragen tot de dood de littekenen met zich mee die achter zijn gelaten door hun eerdere boze leven! Het lichaam van de heilige maakt deel uit van de oude schepping die onderworpen is aan ijdelheid, maar zijn geest behoort al tot de nieuwe schepping. Zo zijn heiligen met beide scheppingen verbonden en ze hebben het leven en vrede van de ene, en het kreunen van de andere (8:23).

Het woordje *maar* dient er toe dat we zien dat bovenliggende gedachte is dat *de geest leven is vanwege de gerechtigheid*. Hoewel het lichaam dood is, is de geest leven. Levendmaking begint in onze geest en zal eens ook het lichaam omvatten. De menselijke geest heeft *leven* ontvangen. Men kan zich afvragen hoe de levende geest leven gegeven kan worden. Twee soorten leven voort uit de gave van geest. Door geest werd Adam een levende ziel, net zoals alle dieren (Gen.6:17; 7:15; Job 27:3; Psa.104:30; Pred.3:19,21). De menselijke geest is Gods gift aan de mens waardoor de ziel leeft. Maar de geest die Christus geeft is die van de laatste Adam, Die een levendmakende Geest is. Het maakt van de menselijke geest een deelnemer aan het nieuwe leven, het leven dat in de Vader en de Zoon aanwezig is.

" Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf. "
(Joh.5:26)

Het leven dat Christus geeft is veel meer superieur aan het leven van de menselijke geest dan het goddelijke superieur is aan de menselijke, zoals Christus superieur is aan Adam (1Kor.15:45-49). De geest is niet alleen leven, maar is in wezen *Leven*, Christus' leven. We zouden verwachten: *levend* in tegenstelling aan *dood*. Maar hoewel de geest leven is, wordt er van het lichaam niet gezegd dat het dood is, want de doden mag dan leven gegeven worden, maar de dood zal worden afgeschaft. Er is een variatie aan leven: plantenleven, fysiek en zieleven, en geestelijk en goddelijk leven. Christus onderhoudt alle, maar tussen deze verschillende soorten van leven zijn grenzen, die de een van de ander scheiden.

De geest is *leven vanwege de gerechtigheid*. Zoals het lichaam dood is vanwege

Adam's zonde, zo is de geest levend vanwege Christus' rechtvaardigheid. Leven en rechtvaardigheid gaan hand in hand, net zoals zonde en dood. In het leven van Christus zit alle waarde van wat Hij is, en van wat Hij leed en bereikte als de Tweede Mens. Rechtvaardigheid zit in Zijn leven besloten, zodat wanneer Hij Zijn leven toedeelt, Hij ook Zijn rechtvaardigheid toedeelt. Rechtvaardigheid staat hoog in het vaandel van Romeinen. Aan hen die het evangelie geloven rekent God hun geloof toe als rechtvaardigheid(4:24). Zij die met Christus sterven zijn gerechtvaardigd van zonde, wat een negatieve rechtvaardiging is, vrijspraak of niet-beschuldiging(6:7).

Intussen is het lichaam sterfelijk en gedoemd te sterven. Maar wanneer onze geest de rechtvaardigheid van Christus ontvangt, zijn we positief rechtvaardig gemaakt. Dit is de "rechtvaardiging ten leven," die uiteindelijk aan heel de mensheid zal worden gegeven. De toebedeelde rechtvaardigheid is net zo positief en actueel als die van Christus. Ze vervult de rechtvaardige eis van de wet en maakt het, voor hen die wandelen naar de geest, mogelijk iedere inzet in de brieven te gehoorzamen. In de heiligen is gemengd gedrag te zien, omdat vlees en geest, de dode en de levende, zij aan zij bestaan in dezelfde persoon. De volgende verzen laten ons onze plicht zien met betrekking tot deze krachten. De lusten van een ongeestelijk lichaam gehoorzamen staat gelijk aan het de zonde toestaan te regeren.

De wereld houdt niet van preken. Waarheid is vaak levenloos en afgezaagd. Er ligt geen zalving op de prediker of toehoorders. Lauw publiek verlangt naar de kick van nieuwigheden. Anderen kijken smachtend uit naar een glimp van Christus, of een demonstratie van de kracht van het evangelie. Maar Christus is in iedere heilige, Zijn leven is "de kracht in ons, niet onszelf, die zorgt voor rechtvaardigheid." "Getuigenissen" zijn vaak vals en bespottelijk, maar het getuigenis van een leven dat geestelijk is en rechtvaardig, kan niet worden tegengesproken. Schieten we hier in tekort, laten we dan de vrede bewaren, opdat we niet een vals getuigenis afleggen.

11. En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.

Het voorafgaande vers beloofde niets voor het lichaam als gevolg van de inwoning van de Levensmaker en in dit vers wordt niets gezegd over het opwekken of opstaan van het lichaam. Iemand die over dit vers schreef zei: "De opstanding van de heiligen is in Romeinen in het geheel niet in zicht." Als dat zo zou zijn, dan zou dat een opvallende en serieuze misser zijn, die onverklaarbaar zou zijn in een passage waarvan de verlossing van de wet van de dood het onderwerp is. Moet het lichaam aan de dood worden overgelaten, zoals sommigen beweren? Of zal de dood afgeschaft worden bij de universele levendmaking(1Kor.15:22-26)? De verlossing van de individuele heilige wordt voleindigd door de levendmaking van zijn sterfelijk lichaam, en zal plaatsvinden wanneer de Heer uit de Hemel zal komen. Hij zet dan het lichaam van onze vernedering om, wat niet hetzelfde is als de opstanding van een dood lichaam(Filip.3;21). Dit is het absolute hoogtepunt van het werk van de levendmaking.

De verlossing van ons lichaam is "adoptie", waarnaar we kreunend verlangen. We herhalen dat het eenvoudig ongelofelijk is dat een brief die het evangelie uiteenzet dat Gods kracht voor redding is, dit meest noodzakelijke en bekronende deel van onze verlossing zou missen. Alleen Paulus onthult het geheim van de verandering van de levenden, en het is niet waarschijnlijk dat hij die verwachting in Romeinen zou laten liggen, zelfs als hij ze al ten volle in 1Korinthe 15 heeft uiteengezet. Dit is de logische plek om te spreken van verlossing van het sterfelijk lichaam van hen die in leven zullen zijn bij de wederkomst, want na het lezen in vers tien dat het lichaam nog steeds dood is, moet men vragen: "Wat dan moet het dan worden?" Onze vraag wordt bevredigend beantwoord door de verklaring dat onze sterfelijke lichamen ook levend gemaakt zullen worden. Op die wijze gaan we van het "ten dele" door naar het complete.

En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, is een andere gunstige veronderstelling. Het doet de vraag rijzen of de Geest van God in jullie is. Als we mogen aannemen dat jullie heiligen zijn, dan verblijft de Geest in jullie, en dan *zal Hij Die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook jullie sterfelijke lichamen levendmaken.* Jezus is de persoonlijke naam van onze Heer als menselijk individu, terwijl *Christus Jezus* Zijn officiële titel toevoegt, Zijn verhouding aangevend met hen die Hij redt. De persoonlijke naam benadrukt het historische feit van de opwekking van de Mens uit de doden, wat de hoogste manifestatie van de kracht en heerlijkheid van de Vader is. Maar Jezus was ook de Christus, de gezalfde tweede Mens, het Hoofd van het lichaam en de Koning, Die in zo'n relatie tot de mensen staat dat was met Hem gedaan is ook in hen gedaan zal worden. De heilige zalving vloeit van het Hoofd naar beneden, naar al Zijn leden. Zo is Zijn opwekking een belofte dat ook wij net zo volledig verlost zullen worden uit de dood als Hij is. Paulus betoogt vaak vanuit de opstanding van Christus naar de verlossing van de heiligen (1 Thess.4:14; 1Kor.15; Efe.1:19,20). God zal net zoveel doen voor de leden van het lichaam als Hij deed voor Christus, en de opwekking van Christus is niet slechts een belofte daarvan, maar een patroon. Na het twee maal lezen van "opgewekt uit de doden" mogen we in redelijkheid verwachten te lezen dat God jullie *dode* lichamen zal opwekken. Maar dat staat er niet, hoewel de meerderheid van exegeten aanneemt dat Paulus dit bedoelde. Hun reden om dat zo te geloven is dat zij beweren dat de levendmaking wederkerig moet zijn aan de opwekking. De verlossing, die de inleidende betogen voor onze lichamen doen verwachten, moet van dezelfde omvang zijn als van de opwekking van Christus Jezus. Zij zien niet dat de levendmaking van het sterfelijk lichaam een verandering is die net zo groot is als de opwekking van Jezus uit de doden, want het zal ons als Hem maken, met heerlijke en onsterfelijke lichamen.

In plaats van *dode* lichamen spreekt Paulus van *sterfelijke* lichamen, en in plaats van opwekking spreekt hij van levendmaking. Er is een fysiek leven, waar mensen verstoken zijn van geestelijk leven. Het behoort bij de oude schepping. Dit is het geval met onze sterfelijke lichamen. Lichamen kunnen zowel fysiek als geestelijk dood zijn, in welk geval ze klaar zijn voor de begrafenis. Wanneer iemand sterft is hij niet langer sterfelijk, maar dood. We lezen niet "Het is gezaaid als sterfelijk

lichaam," want mensen moeten niet de sterfelijke begraven, maar de dode. Ook wanneer mensen hun grootste kracht genieten zijn ze sterfelijk en veroordeeld te sterven. Er zijn twee wegen om uit de sterfelijke te ontsnappen. De ene is door de dood, die de sterfelijke voleindigt en beëindigt; de andere is door middel van levendmaking, waarin deze sterfelijke onsterfelijke aantrekt.

Het Griekse woord *zoopoieeo* is samengesteld uit twee elementen, LEVEN-maken, en betekent levendmaken, of levend maken. We zullen iedere weergave van dit woord geven, en het zal blijken dat het nooit wordt gebruikt om alleen opstanding te beschrijven, hoewel dat er soms ook aan te pas komt. Het betekent altijd: iets levend maken van wat dood of sterfelijk is. De Schrift geeft voorbeelden van levendmaking in de planten-, fysieke- en geestelijke wereld. Nooit beschrijft het een verbetering of toename van leven dat men al bezit. Ja, de regel lijkt te zijn dat, wat ook het onderwerp is, iets niet levend gemaakt kan worden zonder dat het (eerst) sterft. Onze sterfelijke lichamen zijn prima voorwerpen voor levendmaking, omdat in tegenstelling tot onze verlevendigde geest, van hen wordt gezegd dat ze dood zijn. Eenmaal levend gemaakt zullen ze geestelijke lichamen worden.

Zal... levend maken is een belofte. Uw geest is leven en uw sterfelijke lichamen zullen ook levend gemaakt worden. Ook is eigenlijk geheel overbodig, tenzij de noodzaak van zo'n verzekering bestaat omdat het nog niet heeft plaatsgevonden. Wij zijn levend gemaakt en gerechtvaardigd in geest, maar het lichaam is dood, sterfelijk, en onder het oordeel. Wanneer de uitspraak is uitgevoerd, zal de straf uitgeput zijn. Dan zal ook het lichaam leven gegeven worden, zodat het geestelijk wordt in plaats van ziels, zoals het nu is (1Kor. 15:44).

Zulke toepassingen van deze tekst, zoals die tegenwoordig door helende culten worden gedaan, verzwakken en veranderen niet alleen de betekenis van het werkwoord *levendmaken*, maar ze zijn er ook de oorzaak van dat mensen het zicht kwijtraken op de beloofde levendmaking van onze lichamen. Er zijn maar weinige heiligen, als ze er al zijn, en als ze het hard nodig hebben en zulk een fysieke vernieuwing ervaren, die niet erkennen dat die in de verste verte niet vergelijkbaar is met de opwekking van Jezus uit de doden. Zoals Paulus doen vele heiligen levenslang hun werk ondanks hun lichamelijke handicaps. Het algemene gebrek aan lichamelijke vernieuwing leidt er bij de voorstanders van dit idee toe dat men ontkent dat Gods geest in alle heiligen verblijft. We citeren: "De beloofde opstanding van de sterfelijke lichamen hangt af van de voorwaarde van het inwonen van de Geest van Hem Die Jezus deed opstaan uit de doden, en we kunnen niet met zekerheid bevestigen dat deze geest in iedere gelovige verblijft (dat wil zeggen: permanent verblijft)." Zouden deze leraren immuun zijn voor de ziekten en zwakheden die algemeen voorkomen bij andere mensen, dan zouden we enig geloof kunnen hechten aan hun getuigenis. Levendmaking is niet helend, maar het verwijderd totaal alle oorzaken van ziekte en zwakte, door het overdragen van onsterfelijke.

Een groot commentator vraagt zijn lezers "waar te nemen dat Paulus hen die bij de wederkomst nog in leven zijn buiten zicht laat. Hun verandering is niet ingesloten in de uitdrukking *zoopoieesei*." Hij gelooft dat Paulus hier spreekt van

opwekking van de doden, omdat hij uitziet naar een opstanding die een "samengaan is met de opwekking" van Jezus. "Wat hier gezegd wordt staat in verband met de zaak van hun reeds overleden zijn bij de wederkomst." Deze schrijver overpeinst een toekomst waarin de nu sterfelijke lichamen dood zullen zijn en hij gaat in dit vers voorbij aan het verschil tussen opstanding en levendmaking. Indien "hun verandering niet is inbegrepen in de uitdrukking *zal ook levend maken*," zoals deze schrijver beweert, dan mogen we ook de vraag stellen wanneer ze dan veranderd zullen worden. Ze kunnen niet opgewekt worden omdat ze niet zullen slapen, noch kunnen zij opstaan omdat ze niet in het stof van de dood zullen vallen. Al wat overblijft is levendmaking, waardoor de stervende levend gemaakt wordt. Wij zullen allen veranderd worden. Dat wat in vergankelijkheid wordt gezaaid, zal worden opgewekt in onvergankelijkheid en dat wat nog steeds sterfelijk is zal onsterfelijkheid aandoen. Van geest, ziel of een dood lichaam wordt nooit gezegd dat het sterfelijk is. De doden die worden opgewekt moeten levend gemaakt worden na hun opstanding. Paulus beweert dat de zaden die we zaaien niet levend gemaakt worden, tenzij ze sterven(1Kor. 15:36). Hij verklaart dat de opwekking van de doden en hun komst met een lichaam, in sommige aspecten analoog zijn aan een plant die te voorschijn komt uit een zaad dat sterft en tot leven komt nadat het gezaaid is.

Wanneer Paulus verwijst naar de wegrukking van de levenden, samen met de doden, bij de wederkomst van Christus, spreekt hij altijd alsof het zeer nabij was en alsof hij en zijn toehoorders het nog zouden beleven. Op die wijze stelt hij de verwachting ook altijd ons voor ogen. "Wij, de levenden, die achterbleven," zijn zij die de levendmaking van onze sterfelijke lichamen verwachten. Wanneer hij vooruitloopt op de dood zegt hij:

" Immers, wij weten, dat Hij, die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u voor Zich stellen. "
(2Kor.4:14)

Hij beweerde zeker niet dat hij zou leven tot de wederkomst, of dat hij dan al dood zou zijn; maar hij presenteerde beide mogelijkheden. In 2Korinthe 5:1-4 overweegt hij drie toestanden:

- een huidig aards tabernakelhuis, ons sterfelijk lichaam, dat zal worden afgebroken
- dan is daar het gebouw van God, een huis dat niet met handen is gemaakt, aionisch, in de hemelen, ons geestelijk en onsterfelijk gebouw, waarnaar we kreunend uitzien, er naar verlangend gekleed te worden in onze hemelse dracht.
- de derde toestand staat tussen deze twee in. Het is de naaktheid die voortkomt uit het afbreken van het aardse huis, voordat we bekleed worden met de dracht uit de hemelen.

Naar dat laatste verlangen we niet. We willen niet uitgekleed worden, wat gebeurt bij de ontbinding van de huidige tabernakel, voordat we ons nieuwe huis krijgen. Wat we wensen is dat het sterfelijke, de huidige aardse tabernakel waarin we leven, opgeslokt wordt door leven, zodat we niet de naakte toestand

zullen ervaren, maar gekleed worden in ons onsterfelijk lichaam. Levendmaking geeft ons dit huis dat niet door handen gemaakt wordt. Wanneer dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoet, wordt het opgeslokt door leven, ofwel in een oogwenk veranderd. Er wordt in Filippenzen 3:21 ook over deze verandering van sterfelijke naar leven gesproken, waar het sterfelijke lichaam "ons vernederd lichaam" genoemd wordt, dat de Redder Die we uit de hemelen verwachten zal omzetten. Omzetting beschrijft de verandering van de toestand van vernedering die bij sterfelijke hoort, naar die van heerlijkheid die behoort aan Hem Die tot nu toe als enige onsterfelijkheid heeft.

Door Zijn Geest, die in u woont. Studenten van de Griekse tekst hebben veel aandacht geschonken aan twee verschillende weergaven. *Door Zijn Geest* beweert dat de levendmaking is bereikt door middel van de inwonende Geest. Wat lijkt de echte weergave te zijn, *vanwege Zijn Geest*, beweert dat de reden waarom God zal levendmaken is dat het lichaam alreeds Zijn woning is. Zoals Hij het lichaam van Jezus tot tempel maakte, zo heeft Hij ook de onze gemaakt. Zijn aanwezigheid in de zin van "Hij Die Jezus opwekt uit de doden" is zowel de reden als de belofte dat Hij precies ook dat voor óns zal doen. Zo wordt de tegenstelling tussen vlees en geest, tussen de wet van de geest van leven en de wet van zonde en dood, tot een voleinding gebracht. De redding van God blijkt een afdoende verlossing te zijn voor hen die onderworpen zijn aan zonde en dood.

Een kort overzicht van iedere plaats waar het woord *zoopoieoo*, levendmaken, voorkomt, zal het verschil laten zien tussen dit en het woord *anastasis*, OPSTAANde, opstanding, wat een opstaan van dat wat gevallen is. Het is van belang op te merken over wat of wie wordt gezegd dat opstaat. Hoewel de passage "de opstanding van het lichaam" in de best bekende geloofsbelijdenissen voorkomt, staat ze niet in de Schrift; die spreekt van de opstanding van personen. We lezen van "de opstanding van de doden," van Christus, of Jezus Christus, of van de Here Jezus. Het werkwoord *egeiroo*, opwekken, wakker maken, wordt in een enkel geval gebruikt voor lichamelijke opwekking. Gewoonlijk worden *personen* opgewekt of staan ze op uit de doden; van *lichamen* wordt gezegd dat ze worden levend gemaakt, omgezet, en opgewekt (Rom.8:11; Filip.3:21; 1Kor.15:44). Natuurlijk komen zij die opstaan met lichamen. Christus is het Leven voor de doden. De laatste Adam is een levendmakende geest," tot leven brengend wie Hij wil. Op die wijze is Hij tegengesteld aan de eerste mens, Adam, die een levende ziel werd (1Kor.15:44-49). Het leven dat Christus toebedeelt is dat van Hem. Op iedere plaats, twee uitgezonderd, omvat levendmaking geestelijk leven. Voor zover als stervende en zielse (fysieke) lichamen tot geestelijke lichamen gemaakt zullen worden, wordt levendmaking zowel aan het lichaam als aan de geest toebedeeld. Er zijn voor de levendmaking van het lichaam voorbeelden uit de planten- en fysieke wereld.

Levendmaking van de geest gaat soms vooraf aan de dood en opstanding. Sommigen zullen opstaan zonder geestelijk leven, in welk geval er opstanding is zonder geestelijke levendmaking. Zij die nooit zullen opstaan, omdat ze niet zullen sterven, zullen levendgemaakt worden in lichaam zowel als geest. Tenslotte zal er een levendmaking zijn die een opstanding uit de doden zal

inhouden voor een enkeling.

Heiligen worden onmiddellijk nadat ze zijn gaan geloven levendgemaakt in Christus. Deze geestelijke levendmaking vindt dus plaats voordat men sterft. Onze geest is nu leven vanwege de rechtvaardigheid. De eerste plaats in de Griekse geschriften waar dit voorkomt is zeer instructief. Ze wordt gevonden in Johannes 5:20,21. Het komt voor in een verhandeling voortgebracht door het verlangen van sommige Joden om onze Heer te doden, omdat Hij op de Sabbat een zieke man had genezen. Hij zei: " Hij zal Hem grotere werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert." (vers 20) Hij gaat dan verder met spreken van het grootste werk, dat van het levendmaken van de doden. " Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil." Indien Hij levend kan maken zoals de Vader, dan heeft zo'n Persoon zeker gezag om mindere zaken te doen zoals het genezen, zelfs op de Sabbat. Dan zegt Hij hoe Hij de doden levendmaakt. "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij *is overgegaan uit de dood in het leven*. Deze zullen uit het graf gaan in een opstanding van leven, omdat ze de stem hebben gehoord van de Zoon van God en leven. Opnieuw: "De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven(Joh.6:63). Het woord des levens wordt ontvangen wanneer men de stem van de Zoon van God hoort. Dit is heel verschillend van de wet, die slechts leven belooft aan hen die haar geboden doen. "Indien er een wet gegeven was, die levend kon maken, dan zou inderdaad uit een wet de gerechtigheid voortgekomen zijn"Gal. 3:21). Omdat de wet geen leven geeft, geeft ze ook geen rechtvaardiging. Alleen wie Christus' leven hebben zijn rechtvaardig. "Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend"(2Kor.3:6). In twee gevallen is het werkwoord levendmaken samengevoegd met "mede": "hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, (door genade zijt gij behouden),

6 en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus" Efe. 2:5,6) en "In Hem zijt gij ook medeopgewekt.... 13 Ook u heeft Hij, ... mede levend gemaakt met Hem,"(Kol. 2:12,13; CV). In beide gevallen zijn levendmaking en opwekking geestelijk en nu de onze vanwege onze huidige eenheid met Christus.

Er is ook opstanding zonder geestelijke levendmaking. Indien iemand niet geestelijk leven heeft ontvangen voordat hij sterft, zal hij ook zonder dat opstaan. Als leven en onsterfelijkheid het deel waren van allen die zullen opstaan, dan zullen allen eenvoudig door opstanding gered worden en niet onderhevig zijn aan de tweede dood of onderworpen zijn aan haar gezag(Openb.2:11; 20:6,14; 21:8). " Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet," maar toch zullen alle doden opgewekt worden(1Joh.5:12; 1Kor.15:21; Joh.5:28; Openb.5:12,13). Opstanding redt de ongelovige van de dood waartoe hij is veroemd as zoon van Adam. De eerste dood is de straf voor de raciale zonde. De laatste Adam verlost allen die sterven van deze dood. De tweede dood volgt op het oordeel(Openb. 20:11-15) en is de straf die zal worden opgelegd voor alle persoonlijke zonden van hen die niet

gerechtvaardigd of vergeven zijn.

Voor hen die niet sterven is er fysieke levendmaking zonder opstanding. Levendmaking zal dan zowel lichamelijk als geestelijk zijn. Die heiligen die in leven zijn bij de wederkomst zullen fysiek worden levend gemaakt. Hun zielse lichaam zal tot geestelijk lichaam worden gemaakt, zonder dood, begraven en opstanding. Dit is het geheim van de verandering dat Paulus mocht onthullen. Alleen doden kunnen opstaan, maar allen zullen levend gemaakt worden. In de toekomstige tijden zal niemand meer sterven. Toen Christus zei: "Ik ben de opstanding en het Leven," voegde Hij daar aan toe: "wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven"(Joh.11:25) Voor hen is Christus de Opstanding uit de doden. De volgende uitspraak wordt niet zo goed begrepen. Ze luidt: "en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in de aion niet sterven"(Joh.11:26;CV) Voor deze is Hij het leven, zonder opstanding. Sommigen hebben gedacht dat dit verwijst naar hen die overleven totdat de Heer neerdaalt uit de hemel. Als dit zo is, dan zou het geheim dat Paulus nu onthult al verwacht zijn, en dan zou het geen geheim meer zijn toen hij het vertelde. Zowel in het Koninkrijk als in de nieuwe schepping zullen velen niet sterven. Toen Christus zei "in de aion", sprak Hij van het Millennium, waarin alleen de bozen zullen sterven. Hij bedoelt dat sommigen de hele aion zullen leven, terwijl anderen sterven. Maar het is onthuld dat in de *laatste* aion niemand zal sterven en dat voordat de voleinding plaats vindt, allen levend gemaakt zullen worden. Doorheen de aion zal de dood beperkt en begrensd worden tot de Poel des Vuurs, waarin de bozen geworpen zullen worden bij het Grote Witte Troon gericht.

Veel van de zegeningen die uitgedeeld worden aan de ecclesia, die Zijn lichaam is, zijn verwachtingen van gunsten tijdens de nieuwe schepping(1Kor.10:11). Het lichaam van Christus behoort echt tot de nieuwe schepping en niet bij het Millennium. Net zoals de gemeente op de Pinksterdag veel voorproefjes kreeg van de toekomstige aion, zo zullen de heiligen die in leven blijven tot de wederkomst een voorproefje krijgen van de laatste aion, wanneer, zonder dood en opstanding, mensen levend gemaakt zullen worden en dat is wat Paulus volhardend onderwijst.

Hoewel er opstanding is voor hen die geen geestelijk leven hebben, lijkt een fysieke levendmaking noodzakelijk te zijn om hun opstanding mogelijk te maken. Levendmaking kan betekenen: de toewijzing van plantaardig, fysiek of geestelijk leven aan dat wat dood is. God is de Auteur van alle leven, wat voor soort dan ook. Hij maakt ook levend wat dood is, of dat nu een dood zaadje is, Abrahams lichaam, of de lichamen van de heiligen. God maakt *ta panta* levend, het al, het universum(1Tim.6:13). Dit kan levendmaking inhouden op een lager niveau dan het geestelijke. Paulus geeft hiervan twee voorbeelden. De dubbele vraag beantwoordend: "hoe worden de doden opgewekt? En *met* wat voor lichaam komen zij?"(1Kor. 15:35) laat hij zien dat er een analogie is tussen de levendmaking van zaden en de levendmaking van een dood lichaam. De cursieve woorden attenderen op het feit dat de dode personen opgewekt zijn en dat deze komen *met* een lichaam. De vragensteller vraagt naar het soort lichaam, en Paulus handelt dit volledig af. Zaden die gezaaid zijn worden niet levend gemaakt, tenzij ze sterven. Het zaad is niet opgestaan, maar levend gemaakt. Vaak wordt, wanneer de aardappelen worden gerooid, samen met de nieuwe aardappelen ook

de teloor gegane restanten van de pootaardappel opgegraven. Dit zou opstanding zonder levendmaking illustreren, als zoiets mogelijk zou zijn. De geïnspireerde illustratie van 1Korinthe 15:36-38 is gebaseerd op natuurkundige fenomenen, en wordt gegeven om dwalend denken te corrigeren. Hoofdzakelijk zijn de heiligen in beeld, maar verklaart deze illustratie ook niet de opstanding van de boze doden?

Wanneer Paulus over verandering spreekt, dan betreft dat vlees en bloed, ofwel vergankelijke en sterfelijke lichamen. Het verstaan van onze tekst hangt af van wat staat geschreven in 1 Korinthe 15:35-49, waar fysieke levendmaking het belangrijkste is. Stervende zaden, niet sterfelijke, *thneetos*, worden levendgemaakt. Er bestaat over het ontkiemen van zaden net zo'n groot mysterie als over de levendmaking van een dood lichaam, maar toch verbaast niemand zich over dat feit.

"Als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders. 38 Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam."
(1Kor.15:37,38)

De begrip ondersteunend van een veranderd lichaam, laat hij zien dat er verschillende soorten vlees en verschillende heerlijkheden zijn. Zo is dat ook met de opstanding van de doden(meervoud). Dan, de analogie van het zaaien van zaad volgend, zegt hij vier maal: "Het[h]et lichaam] wordt gezaaid... het wordt opgewekt." In ieder geval is een verandering van toestand, want je zaait niet het lichaam dat zal zijn, of dat nu zaad is of een dode mens. Er is een levendmaking en verandering. De opgestane lichamen van de boze doden zullen aan de Adamitische veroordeling ontsnappen. Zij zijn nog steeds ziels, gelijk Adam was voordat hij zondigde.

Wat een ander voorbeeld lijkt te zijn van fysieke levendmaking, is te zien in het geval van Abraham, in wie bepaalde lichamelijke krachten gestorven waren. Maar hij geloofde God als zijnde de Ene Die levend kan maken uit de doden. Door geloof in Gods belofte van een veelvoudig nageslacht, ervaarde hij, met Sara, een levendmaking van dode fysieke vitaliteit. Dit was niet een geval van het genezen van ziekte, of van het geven van kracht in plaats van zwakte, noch van opwekking, maar van het levendmaken van "zijn eigen verstorven lichaam"(4:17). Dat wat levend wordt gemaakt is al dood of stervend - een zaad, dode voorttelende kracht, of doodsheid in de menselijke geest en in het sterfelijk lichaam. Levendmaking omvat altijd een verandering van de ene toestand naar de andere, van doodsheid naar leven. Dezelfde persoon die in slaap viel wordt onveranderd opgewekt, maar niet met hetzelfde lichaam.

Christus, de Levendmaker, werd Zelf levend gemaakt omdat Hij echt stierf. Een vraag die uw schrijver ontving stelt: "Staat er niet in 1 Petrus 3:18 dat Christus was opgewekt als een geest?" Als Hij "een geest" zou zijn in het laatste zinsdeel, was Hij dan "een vlees" in het eerste? Laten we eens de Griekse tekst lezen met de sublineair van de Concordante Vertaling: *thanatootheis men sarki*, ZIJNde-

(veroorzaakt-naar)-STERVEN ZEKER AAN-VLEES, *zoopoieethis de pneumati*, ZIJNde-gemaakt-LEVEN DOCH NAAR-GEEST. Het "aan" dat voor "vlees" en voor "geest" staat, geeft aan dat deze naamwoorden in de derde naamval staan. Dit wordt in vertalingen aangegeven door een voorzetsel. De Griekse derde naamval heeft, net als de andere gevallen, vele gebruiksmogelijkheden. Het duidt interesses, positie of middel aan. Er is de derde naamval van belangstelling of verwijzing, de derde naamval van locatie en de derde naamval van het instrument of middel. Geen van deze zou aangeven dat Christus werd opgewekt an een geest. De instrumentele derde naamval betekent dat Christus ter dood werd gebracht door middel van het vlees, iets waarmee Hebr. 2:14 instemt. Hij werd vlees opdat Hij zou sterven. Hij werd levend gemaakt door middel van geest, zoals ook wij dat zullen worden. Het was niet alleen Zijn geest die werd levend gemaakt, maar dat wat ter dood gebracht was: Hij! Hoewel Hij werd opgewekt en opstond, wordt dat hier niet vermeld.

"Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden."
(1Kor.15:22)

Ook hier is Christus de Opstanding en het Leven. Er mag dan een opstanding zijn zonder levendmaking, maar volledige levendmaking moet opstanding omvatten voor allen die gestorven zijn. Dat dit zo is wordt duidelijk door het feit dat, als gevolg van levendmaking, de laatste vijand, de Dood, zal worden afgeschaft. De drie klassen van hen die levend gemaakt worden, zijn duidelijke onderscheiden(1Kor.15:20-26). De gevolgen zijn: de afschaffing van alle soorten dood; de opheffing van alle soevereiniteit, gezag en macht. Dit leidt niet tot anarchie, want allen zullen onderschikt zijn aan de Zoon, in een onderschikking die zó liefdevol is, dat uitoefening van gezag en kracht overbodig zou zijn. Zoals Christus Zichzelf zal onderschikken aan God, zo zullen al Zijn schepselen aan de Vader onderschikt worden, opdat God mag zijn Alles[meervoud] in allen. Dit wordt veroorzaakt door Hem Die een levendmakende Geest is. Hij zegt niet: "Ik bewerk het," maar: "Ik ben de Opstanding en het Leven." Geen enkel soort dood kan overleven voor de levengevende energie van de laatste Adam.

Er zijn door uitstekende exegeten andere interpretaties gegeven. Uw schrijver ontkent niet de waarheid daarvan. En er kan een ogenschijnlijk verschil zijn tussen deze interpretatie en bijvoorbeeld een commentaar in de notities bij de Concordante Vertaling. Dit is eerder oppervlakkig dan fundamenteel, want beide schrijvers aanvaarden de gepresenteerde aspecten van beide. Er zal nog veel licht doorbreken uit het geïnspireerde Woord, en wanneer men het vindt zal waarschijnlijk blijken dat de ogenschijnlijke verschillen alleen maar facetten waren van dezelfde diamant. Voorbeeld: het is niet eenvoudig te zeggen hoe groot "het onderpand van de geest" wel niet is, noch zouden we scheidsrechterlijk moeten beslissen wat figuratief en wat letterlijk is. Aan sommige standpunten houden we schuchter vast, totdat meer licht gloort. Het onuitputtelijke Woord levert eerst de fundamentele en onweerspreekbare waarheid, waardoor mensen leven, waarheid die geen vraag of aanpassing verdraagt. Dan zijn er andere dingen waarvoor slechts weinigen afdoende geestelijke kracht hebben om ze te begrijpen. Iedere heilige heeft zijn eigen mate van begrip van Christus, en allen

hebben dat min of meer segmentarisch. Daarom is ook ons begrip van de waarheid zo onvolledig, dat we altijd meer zouden moeten verwachten en er voor open staan het te ontvangen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 31

door G.L. Rogers

Romeinen 8:12-14 Verplichting en noodzaak

12 Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven.

13 Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven.

14 Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.

Sommige delen van de Schrift, die op zich al van belang zijn, krijgen nog meer nadruk door de positie waarin ze staan. Deze verzen zijn zo van belang, omdat ze de verplichting verklaren van hen die Christus ontvangen hebben, en de noodzaak van het gebruik bevorderen van de kracht die de geest des levens geeft aan hen die de boze praktijken van het lichaam doden. Te midden van onthullingen en onderwijs richt Paulus zich op toepassing en aansporing, sprekend over plicht en waarschuwend voor gevaar. De Schrift weeft leer en praktijk zo nauw tezamen, dat het onmogelijk is beide van elkaar te isoleren, zoals deze brief laat zien. De verplichting is zo dringend, dat ze niet uitgesteld mag worden tot wat het praktische deel van deze brief wordt genoemd. De plicht en noodzaak komen onmiddellijk voort uit wat er over vlees en geest is gezegd. En hoewel het doen van de plicht ons niet redt, tonen onze gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid of we de weg gaan van het leven of van de dood. Dit feit zou de kwade neiging moeten controleren van het ons bezig houden met of leer of praktijk, waarbij we een van de twee uitsluiten. Waarheid leidt van zichzelf naar een juist leven en de afwijzing van de lusten van het lichaam, terwijl, aan de andere kant, geloofsgehoorzaamheid altijd haar voeten stevig in de leer van de genade heeft staan. Iedere goede preek heeft zijn praktische toepassing. Daarom is het gevolg van wat in dit hoofdstuk wordt geleerd, dat de gelovige de plicht en noodzaak heeft te handelen in de kracht van het nieuwe leven.

Er is in Romeinen slechts één thema, en dat is: Gods reddende kracht. Een nieuwe fase van redding is gepresenteerd en nu moet die kracht gebruikt worden, opdat we gered worden uit een leven en wandel naar het vlees. Deze redding bevrijdt eigenlijk van de wet van zonde en dood. We zijn niet bevrijdt als we nog leven naar het vlees. Deze verzen wijzen op de gevolgen van wat gezegd werd, en dat is dat we een plicht hebben te leven naar de geest die we ontvangen hebben, 12; dat deze plicht er een is die we niet mogen verwaarlozen wordt daarna uitgelegd, want levend in het vlees moeten we sterven, maar indien we leven in geest zullen we de praktijken van het lichaam der zonde doden, 13; iemand die geleid wordt door de Geest van God kan niet naar het vlees leven en de praktijken van het lichaam ongecontroleerd laten. Zulke leiding laat zien wie zonen van God zijn, 14. Dit brengt ons bij een ander deel van onze redding:

zoonschap en leiding. De volgende verzen ontwikkelen de feiten van zoonschap, zoals waardigheid en verwantschap, en dit houdt verder erfrecht en lijden in, tezamen met Christus, terwijl we onderweg zijn naar het delen in Zijn heerlijkheid, 15-17.

12. Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven.

Derhalve, broeders. In onze studie, zo ook in onze prediking, is het noodzakelijk de verbanden op te merken in deze sterke keten van betoog, omdat het niet een collectie is van losse verklaringen. Tekstueel prediken dat aan de verbindingen voorbijgaat, beschadigt soms het Woord. *Derhalve*, zoals in 5:18 en 7:3, zijn banden die aangeven welke conclusie getrokken moet worden. Wanneer Paulus probeert persoonlijke waarheid toe te passen, of als hij wil waarschuwen, dan noemt hij de geadresseerden *broeders*(1:13; 7:1; 10:1; 12:1). Op die manier krijgt het betoog nu het karakter van een oproep. De vergelijking tussen vlees en geest wordt niet gegeven om de verschillende soorten van gedrag te verklaren of te vergoelijken die in een en dezelfde persoon te zien zijn, maar om de noodzaak te laten zien van het weigeren van het vlees en van het aanwenden van de kracht van de geest. De vergelijking bereikt hier haar hoogtepunt, omdat het doel ervan was de dringende noodzaak te laten zien van het afkeren van een leven dat in overeenstemming is met het vlees. De diagnose van de zieke is gesteld, zodat de ziekte uit het dagelijks handelen kan worden uitgebannen.

Zijn wij schuldenaars. Genade heeft ons tot haar schuldenaren gemaakt en ze zegt ons wat er van ieder van ons wordt verwacht. Ik *moet* mijn plicht doen, want plicht is wat verwacht wordt. Dit is niet een terugkeer naar wetticisme! De gehoorzaamheid van het geloof verschilt van de gehoorzaamheid aan de wet. Genade heerst en regeert en de heilige is schuldenaar aan de genade. Hoe verloren is de schuld, als de schuldenaar zonder middelen is! Maar wat is het een zegen te realiseren dat precies dat wat ons tot verplichting stelt, tegelijk de weeldebron is die aan ons is gegeven om te gebruiken. Paulus was een schuldenaar door het feit dat hem het evangelie was toevertrouwd(1:14). Iemand die onder de wet is, is schuldig heel de wet te houden(Gal. 5:3). De uitspraak "Plicht, de sterke dochter van de stem van God," wordt door allen bevestigd die naar Zijn stem hebben geluisterd, of Die nu spreekt van de verplichtingen van wet of genade. Een levend gevoel van plicht is de druk van Gods Geest op ons. Wanneer God opdracht geeft, dan zeggen de heiligen in Christus Jezus: "Ik kan het," maar de mens die onder de wet is verslagen, klaagt over zijn onvermogen.

Maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven. Het vlees kan niets voortbrengen dan vijandschap tegen God en dood aan de mens. Het heeft ons nooit enig goeds gedaan, en daarom zijn we het ook niets schuldig dat ons naar haar pijpen zou doen dansen. We moeten iedere eis ervan ontkennen. Zij die onbekend zijn met haar onnatuurlijk en verdorven karakter betwisten soms haar onderdrukking. Sommige snel groeiende sekten ontkennen de zonde in het vlees of gaan eraan voorbij. Tegengesteld aan het feit van de zonde beweren ze dat alles uit God is en dat, ondanks alles wat Paulus zegt over de vijandelijkheid van het vlees, de mens een is met God en de natuur. Echte heiligen hebben geleerd

dat zij de eisen van het vlees, dat zo kwaad en vernielend is in haar activiteiten, niet mogen, en veilig kunnen, toestaan. God zegt dat wij geen zorg mogen besteden aan de verlangens van het vlees(13:14). Hoewel we het vlees niets schuldig zijn, zijn we schuldenaren. Het enig alternatief voor vlees is geest, en het wordt duidelijk uit het betoog, dat Paulus een verklaring in gedachten had die zo voor de hand lag dat hij het niet nodig vond het op te schrijven: "die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest"(8:4). We zijn het de geest schuldig de eisen van het vlees af te wijzen.

13. Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven.

Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven. We moeten aan het vlees geen enkele van haar eisen inwilligen, want dat te doen zou betekenen dat we de dood aanvaarden. Om te bewijzen dat dit zo is, werd in de verzen 6-8 het vlees met haar oppositie tegen God en mens geschetst. En deze passage werd geschreven om de plicht van het wandelen naar de geest te ondersteunen. Zelfs genade kan de band tussen de leven in het vlees en sterven niet verbreken. Genade haalt ons van het pad dat naar de dood leidt en zet ons op de weg naar leven. Redding bevrijdt ons van leven zoals we deden toen we nog in het vlees waren. Over de dood die voortkomt uit vleselijk leven wordt gesproken in 6:21-23.

Sommigen hebben geprobeerd een vermeende tegenstelling tussen dit vers en vers één te harmoniëren. Ze vroegen: "Leert Paulus dat zij voor wie er geen veroordeling is, zullen sterven?" Zij vergeten dat zij die in Christus zijn nu niet veroordeeld zijn, omdat ze bevrijd zijn uit het lichaam des doods(7:14), en deze redding wordt nog steeds in deze verzen uitgelegd. Zij die niet veroordeeld zijn, zijn zij die bevrijd zijn van de wet van zonde en dood, zoals vers twee uitlegt. Dit misbruik van de verklaring in vers 1 is een goed voorbeeld van misleidend omgaan met het Woord, door het weergeven van een passage buiten de gegeven context. "Maar," zo zal men vragen, "Handelen echte heiligen dan nooit naar het vlees? En zullen zij veroordeeld worden wanneer zij het doen?"

Indien gij naar het vlees leeft betekent dat het vlees de heersende kracht is over dat leven. Het is hetzelfde als in het vlees zijn(vers 8), en als de hele teneur van iemands leven vleselijk is, dan is die iemand niet een heilige. Niemand kan tegelijkertijd in Christus en in het vlees zijn. Dit vers spreekt niet van een af en toe terugvallen in vleselijke gezindheden en daden, maar over wat heel het leven karakteriseert. Naar mate een heilige de eis van het vlees inwilligt, zo werkt in die mate ook de dood(Gal.6:7,8). Er zijn heiligen die nog steeds vleselijk zijn(1Kor.3:1-3). Ze zijn slap, ziekelijk en stom in geestelijke zaken. Iedere plicht die we verzaken verbergt een beetje waarheid die we zouden moeten kennen. Maar in hoofdzaak echter is deze passage een test waarmee iemand zeker kan weten of hij echt een heilige is. Is hij er een, dan probeert hij de plicht te doen die de genade van hem verlangt. Paulus houdt zich hier niet bezig met de mogelijkheden van vleselijk gedrag in de heilige. Hij staat geen halve maatregelen toe, want iemand leeft óf in het vlees, óf in de geest. Paulus is Gods spreekstem in deze en hij laat zien dat de dood het zekere gevolg is van het leven in het vlees en dat we het daarom niets schuldig zijn. De eenduidige leer

van de Schrift, bevestigd door alle menselijke ervaring, is dat de zonde de dood voortbrengt.

Maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven. De geest wordt geïdentificeerd met het leven dat in Christus Jezus is(2), met leven en vrede als kenmerk(6), en als leven en rechtvaardigheid toebedeeld aan onze menselijke geest(10). Het is de wet van deze geest die ons bevrijdt van de wet van zonde en dood. Deze vitale kracht stelt ons onder de plicht de kwade krachten van ons lichaam als voor dood te houden. Gods kracht is onze bron is voor verovering en overwinning, niet onze kracht of wil. De menselijke factor hierin is simpelweg de gehoorzaamheid van het geloof. Er wordt op ons een beroep gedaan de vijand aan te pakken, die in hoofdstuk zeven de gekwelde man doet roepen om de redding uit een lichaam des doods. Het lichaam is nog steeds de zetel van de zonde, met een wet van zonde in haar leden, maar in de kracht van het nieuwe leven kunnen haar kwade praktijken onder de voet gelopen worden en ter dood gebracht worden. Indien we dit doen zijn we gehoorzaam aan God en verwerkelijken we het feit en de macht van de redding.

We zouden verwachten dat we te lezen krijgen over de praktijken of lusten van het vlees, in plaats van de praktijken van het lichaam. Sommigen denken dat Paulus het woord lichaam in plaats van vlees gebruikte. Dit is onjuist, want hoewel het lichaam het instrument is van het vlees, is het niet hetzelfde als het vlees. Het vlees, in de zin waarin het in dit hoofdstuk wordt gebruikt, heeft een onveranderlijk kwade gezindheid en kan nooit een instrument van Gods wil worden, iets wat het lichaam wel kan. God eist dat het lichaam aan Hem ter beschikking gesteld wordt, voor Zijn gebruik. Hoewel we geen zorg moeten hebben voor het vlees, moeten we wel goed zorgen voor ons lichaam. Het lichaam van de heilige is een tempel van God; het vlees, als tegengesteld aan geest, kan dat nooit zijn. *De praktijken van het lichaam* zijn die waarvan het lichaam de auteur is, en die voortkomen uit zonde die in het lichaam verblijft. Zo'n kracht moet tegengewerkt worden door de wet van de geest, en de praktijken die er uit oprijzen moeten ter dood worden gebracht, opdat God de Auteur kan zijn van de nieuwe bezigheden van een geheiligd lichaam. Onze leden moeten de gereedschappen zijn van de rechtvaardigheid voor God.

Het lichaam moet niet ter dood worden gebracht - zelfs niet haar lusten, maar haar praktijken. De lusten van het lichaam zullen blijven, maar de kwade praktijken moeten verslagen worden. Niemand die de lusten van zijn lichaam *gehoorzaamt* kan rechtvaardig zijn, want dan zullen de praktijken van zijn lichaam wetteloos en dodelijk zijn. We moeten iets aan ons lichaam doen, want het is deel van onszelf. Haar gewoonten en daden zijn de onze, hoewel ze verdorven zijn en versterkt door zwelgen. Voorbije gewoonten zijn een aanwezige kracht die vijandig is aan rechtvaardigheid. Gelovigen worden hieraan soms dermate gebonden gehouden, dat ze wanhopen aan een verlossing uit een ervaring zoals die in hoofdstuk zeven is beschreven. Maar ver boven de kracht van een lang gevestigde gewoonte, hebben ze kracht waarmee ze, als ze die benutten, kunnen overwinnen. Hoevele heiligen zijn verslagen door de praktijken van het lichaam! Gods genade heeft ze niet in de steek gelaten, maar de heilige heeft op juist dit punt gefaald. De praktijken van het lichaam zijn niet haar

goede en natuurlijke functies. Deze ter dood brengen zou zelfmoord betekenen.

Het woord *praxis*, praktijk, komt voor in Kolosse 3:9, waar het wordt gebruikt voor de praktijken van de oude mensheid. En in die passage zijn de "leden" die gedood moeten worden: prostitutie, onreinheid, passie, kwaad verlangen, hebzucht, die afgoderij is (Kol. 3:5). De leden van het lichaam zijn de instrumenten van al deze kwaden, en praktijken van het lichaam regelen het hele gamma van zonde - het verlangen van het vlees, het verlangen van de ogen en al het uiterlijk vertoon. De wereld van het kwaad trekt ons aan door onze lichamelijke zintuigen, en nodigt ons uit tot het doen van kwaad in al haar vormen. Door de geest overwinnen we en "versmiden we de verlokkingen van de zintuigen, omdat ik steeds naar U verlang." Zo lang we in ons zielse lichaam zijn, zijn we blootgesteld aan zonde, omdat ons lichaam sterfelijk is. Ons geestelijk lichaam zal alleen praktiseren wat rechtvaardig is. Een geheiligd lichaam vereist rechtvaardige praktijken.

Doodt is hetzelfde woord als wordt gebruikt voor Christus' dood in 1Petrus 3:18, en voor de oorzaak van ons sterven voor de wet (7:4). Het is niet "een zich dood houden," maar een feitelijke geveld worden. Het is de heilige die Gods beulswerk doet. Deze praktijken, net zoals bij de Amelekieten, moeten volledig vernietigd worden (1Sam. 15:3, 9, 10-23). Saulus werd verbannen uit zijn koningschap vanwege zijn ongehoorzaamheid door het sparen van Agag en de buit. Dit oude verhaal is ons als voorbeeld gegeven en we worden opgedragen onze boosheid te verslaan en niet te sparen. We moeten geen blatende schapen achterlaten die onze ongehoorzaamheid navertellen. Hier is het nieuwe leven in een actieve manifestatie, de oude gewoonten afleggend, zodat nieuwe gevormd kunnen worden. Onszelf dood houden voor de zonde is niet onze gehele plicht. We hebben een verdere plicht om de praktijken van de zonde te vernietigen. Toch moeten beide plichten op hun juiste plaats gehouden worden. In 6:10-11 onthulde Paulus wat God heeft gedaan om ons een rechtvaardiging van zonde te geven en ons aan God voor te stellen door de dood en opstanding van Christus. We moeten dit als waar aanvaarden, want er is tot nu geen onthulling van de kracht die met de zonde zal afrekenen. We moeten onszelf aan God presenteren als zijn wij reeds levend uit de doden.

Maar in deze passage is het onderwerp niet juridische verlossing door het kruis, maar praktische verlossing door de toebedeelde kracht van het nieuwe leven in Christus Jezus. Deze kracht bevrijdt ons, stelt ons in staat te wandelen naar de geest, en de praktijken van het lichaam te doden. We kunnen niet zondige lusten uitbannen, maar we kunnen wel zondige praktijken vernietigen. Deze kracht zit niet in het bloed, of het kruis, maar in de geest van leven in Christus Jezus. Men zegt wel "er is kracht in het bloed," maar dat is niet wat de Schrift zegt. Rechtvaardiging is door bloed, maar redding uit het lichaam des doods en de mogelijkheid om rechtvaardig te wandelen komt door de geest!

Zult gij leven, als jullie niet leven in het vlees. Je kunt niet in beide zijn (verzen 8 en 9). Dit is vreugdevol nieuws voor iemand die zo verdrukt is door zonde dat hij het een gruwel vindt, en van de heilige wordt verwacht dat hij dat zo vindt (7:24). Na het zevende hoofdstuk zou iemand zo ziek van de zonde kunnen zijn, dat hij niet eens *poogt* te zien tot hoe ver hij er in kan gaan. Het evangelie

brengt een zuiverheid van leven binnen ons bereik dat zelf-onderdrukking op zich nooit kan bereiken, ons begiftigend met goddelijke kracht om rechtvaardig te leven. Geen enkel betoog voor de veiligheid van de heiligen kan ons de zekerheid geven die overwinning over het kwade brengt. Er zijn een aantal amfibische diersoorten die in twee elementen kunnen leven; een heilige kan dat maar in één. Hij kan niet bestaan in het vlees(7:5; 8:8,9). Er kan een kortstondig vertrek zijn uit geestelijke naar vleeselijk gedrag, net zoals een mens voor korte tijd onder water kan verblijven, of zoals een vis kan overleven als hij snel weer wordt teruggezet in het water. Maar als een mens in het water zou blijven, dan zou dat net zo zeker zijn dood betekenen als voor een vis die op het land blijft. Een heilige kan alleen in Christus Jezus *leven*; hij kan niet heilige zijn en leven naar het vlees. Kwade praktijken worden niet zomaar weggedaan; in de meeste gevallen is het een levenslange taak.

Geestelijke volwassenheid wordt altijd gemarkeerd door een toenemende gevoeligheid voor alles wat voortkomt uit de zonde in de leden, en wat de heilige eens toestond, wordt door de volwassene energiek ter zijde gesteld. Hoe weinigen bereiken de volwassenheid die voor allen bereikbaar is! Er wordt wel gezegd dat het echte werk van de Heer in alle generaties slechts door enkelingen is gedaan. John Wesley zei: "Tien echte Christen zouden het gezicht van Engeland veranderen." Hij bedoelde tien die volkomen toegewijd waren aan Christus en die met spoed alle hindernissen in hun leven uit de weg ruimden. *De mens ziet uit naar kwantiteit en aantallen, maar God wenst kwaliteit.* Hij zorgt voor de aantallen. Ja, sommigen van hen die zich inspinnen om velen te redden, lijken wel bang dat Hij allen redt. Nu traint Hij Zijn gekozenen!

14. Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.

Het vermelden van "vlees" wordt nu verlaten. Van de heilige wordt nu verwacht dat hij er zich van heeft afgekeerd, en zich bezig houdt met wat van de geest is. Het is van groot belang de opeenvolging van gedachten op te merken, wat wordt aangegeven door het verbindende "want". *Gij zult leven, want* de zonen Gods worden door Gods Geest geleid en geven niet toe aan de eisen van het vlees, maar doden de praktijken van het lichaam. Deze leiding navolgen is de zekere manier om de wet van zonde en dood tegen te gaan. Alleen zij die dit doen zijn zonen van God. Dit vers bewijst dat, door het wijzen op de wegen van dood en leven, Paulus spreekt over twee verschillende klassen: de geredden en de niet-geredden. *Want allen die... zijn zonen Gods.* Dit is een nadrukkelijke beperking van het zoonschap tot hen die worden geleid door de Geest van God en sluit alle anderen buiten. Te veronderstellen dat genade haar onderdanen toestaat geleid te worden door allerlei lusten en verlangens, is een fatale gedachte. Daarom voorzien deze verzen in een belijdenistest.

Van het grootste belang voor een heilige is: veilige leiding. Een redding die hierin niet zou voorzien, zou verre van afdoende zijn. Alle heiligen worden nu *geleid door de Geest Gods*. Onze Vader leidt ons persoonlijk, zoals Hij ook eens Israël door de grote en vreselijke wildernis leidde.

Hij geleidde hen met een wolk des daags en met vurig licht de ganse

nacht;
(Psalm 78:14)

Jehovah ging overdag voor hen uit in een rookkolom; vandaag leidt Hij als iemand Die verblijft in Zijn heiligen. Onze behoefte aan leiding is niet minder dan die van het verlorene Israël. Zoals de wolk het paviljoen was van Jehovahs aanwezigheid, zo is de Geest van God in ons aanwezig om ons vandaag op het rechte pad te houden. De wereld is groot, maar voor de heilige is er maar één veilig pad: dat van Gods keuze. *Geleid worden* is passief, want God doet het. Zijn leiding voert ons vaak naar plaatsen waar wij zelf niet vrijwillig zouden gaan, en zeker zou het vlees ons er niet naartoe voeren, maar er zit in het woord zeker geen gedachte aan *opjagen*. Onze Heer, Zelf Zoon zijnde, was van zo'n leiding afhankelijk en werd de wildernis ingevoerd; toch paste Hij Zijn weg aan aan die van God (Lucas 4:1). En Hij werd als een schaap naar de slachtbank gevoerd, maar Hij berustte er in als zijnde de wil van Zijn Vader (Hand. 8:32). Het is ons grote voorrecht, als dommen en onwetenden, om ons naar Gods wijze leiding te voegen.

Een woord dat werd geschreven met als doel de heiligen verstandig te maken over de redding door geloof in Christus Jezus (2Tim.3;15), is te vinden in Psalm 37:5.

Wentel uw weg op de Here en vertrouw op Hem, en Hij zal het maken;
Zo verzamelt Paulus in deze zin de kostbare instructies die in de heilige Schrift worden gegeven over leiding en past ze toe op hen die in Christus Jezus zijn. Zoals de ene persoon de andere leidt, zo leidt onze Vader Zijn zonen via wegen die hen verbaasd doen staan, maar voor hen die Zijn leiding vertrouwen, zijn die paden wegen van aangenaamheid en vrede. God dwingt de menselijke persoonlijkheid niet, noch doet Hij die geweld aan. Hij stelt de twee wegen voor, de weg van het vlees en de weg van de geest, en laat zien dat zij die de laatste bewandelen Zijn zekere leiding hebben. Toen we wegen insloegen van het vlees en in de problemen kwamen, volgden we andere leiding dan de Zijne. De gevolgen zijn meestal ernstig.

De heiligen worden hier *zonen van God* genoemd, terwijl ze in de navolgende verzen *kinderen van God* worden genoemd. Deze woorden moeten niet onderling verwisseld worden. Het verschil lijkt te zijn dat *kind* de natuurlijke verwantschap met een ouder uitdrukt, terwijl *zoon* lijkt te zeggen, en hieraan toevoegt: de erkende status en wettelijke privileges die gereserveerd zijn voor zonen die hun volwassenheid hebben bereikt. Het verschil wordt duidelijk gegeven in Galaten 4:1-6, waar Gods Zoon hen opeist die onder de wet zijn, opdat ze de plaats zullen krijgen van een zoon. Van hen die onder de wet zijn wordt in de Griekse geschriften nooit gezegd dat ze al zonen zijn; ze worden kinderen en minderjarigen genoemd. Het woord zoon veronderstelt ook gelijkenis.

Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen,
45 opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijn zoon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.
(Matt.5:43-48)

Een zoon is soms iemand die dezelfde algemene principes en karaktertrekken heeft als degene van wie hij volgeling is, zoals bijvoorbeeld in: "zoon van de Lasteraar"(Hand. 13:10), "zonen van Abraham"(Gal. 3:7), "zonen van de ongehoorzaamheid"(Efe. 2:2; 5:6) en de "zonen van de donder"(Marc.3:17). Zo zijn ook de zonen van God zij in wier gedrag iets te vinden is van God. Anders is de belijdenis van zoonschap leeg. De liefdelozen lijken niet op de God Die liefde is.

Zoonschap is altijd het resultaat van geloof in God en het bezitten van de geest van de Zoon van God. We zijn alleen zonen als we in de Zoon zijn en als de geest van de Zoon in ons is. Daarom wordt gezegd dat we pas zonen zijn, nadat we hebben geleerd dat we in Christus Jezus zijn door eenheid en gemeenschappelijk leven. Hoewel de Schrift nergens beweert dat rechtvaardiging ons tot zonen maakt, zegt ze wel dat hetzelfde geloof dat rechtvaardigt ons ook tot zonen van Abraham maakt, en door middel van dit geloof zijn allen die het bezitten zonen van God in Christus Jezus. Hoe we in Christus Jezus kwamen wordt uitgelegd in de woorden:

26 Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus.

27 Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

28 Hierbij is geen sprake van Jood of Griek...
(Gal.3:26-28)

Om zoon van God te worden moet men opgeëist worden van onder de wet(Gal. 3:7; 25-29; 4:5).Deze tekst is ook een scherpe berisping tegen de leer dat alle mensen nu zonen van God zijn. De Geest van God verblijft en leidt alleen hen die van Christus zijn. De Vader zei: "Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem,(Matt. 17:5); daarom heeft onze God en Vader plezier in allen die Hij genade geschonken heeft in de Geliefde en die Hij als zonen in eigendom heeft. Er is niet alleen berisping; er is ook bemoediging wanneer we ons herinneren dat we ons tot God wenden vanwege de activiteit van de Geest, dat we wensen Hem te dienen en verlangen naar eenheid met het beeld van Zijn Zoon. Zelfs onze "goddelijke ontevredenheid" over onze huidige capaciteiten is een zeker bewijs van de leiding van onze Vader.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 32

door G.L. Rogers

Romeinen 8:15-17 Bewijzen van heiligheid

Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.

16 Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

17 Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

Iedere ware gelovige is een heilige, en iedere heilige is ook een zoon en kind van God, en ook een slaaf. In 6:16-22 werd een test toegepast op de belijdenis van het slaaf zijn van God; in 8:12-17 wordt een test gegeven waardoor iemand kan weten of hij inderdaad een heilige is, een zoon en kind van God. Mensen worden tot heiligen gemaakt door de genade en kracht van God, maar bewijs van hun heiligheid wordt gezien in hun gehoorzame dienst en in de uitingen van geestelijk leven, zoals die in deze verzen worden beschreven. Zoals vruchten aan een boom deze niet doen leven, maar alleen aantonen dat ze levend is, zo maakt gehoorzame dienstbaarheid en geestelijk gedrag niemand tot heilige, maar zij bewijzen dat hij een heilige is en in leven is. Het geloof dat redt is een geloof dat gehoorzaamt. De in de brieven gegeven test maakt een helder onderscheid tussen hen die gered zijn en hen die verloren gaan. Het was noodzakelijk dat zulke tests toegepast zouden worden op al het belijden. In 8:12-17 worden verscheidene herkenningspunten geven, opdat niemand door zichzelf misleid zal worden en dat allen zekerheid mogen hebben voor God.

Zij die door de Geest van God geleid worden zijn zonen van Hem. Dit feit wordt uitgelegd en ondersteund in onze huidige tekst. Als Gods zonen ontvingen we een nieuwe geest; niet een van dienstbaarheid uit vrees, maar een geest van zoonschap die tot God roept als Vader, 15; de zoonse liefde die verlangt naar onze Vader komt voort uit onze levend gemaakte geest en uit de nieuwe geest van Gods Zoon, die aan ons werd geschonken. Deze samen geven een getuigenis van het feit dat onze Vader voorziet in de noden van Zijn kinderen, ons een lotdeel toebereidend. Maar Hij schenkt ons geen voordelen buiten Christus om, want we zullen alleen met Christus beheerders zijn van een lotdeel in het landgoed van onze Vader. Verwijzend naar dit lotdeel worden we nu verder geïdentificeerd met Christus als deelhebbers aan Zijn lijden, want Hij noch wij zijn nu al in het bezit van wat de Vader ons heeft toevertrouwd. Wanneer het zover zal zijn, zullen Hij en wij tezamen worden verheerlijkt, 17. Lijden is een ander kenmerk van de kinderen van God. Het bewijs van het betoog van vers dertien is nu compleet. In ons bewustzijn van geestelijke aanhankelijkheden, die

voortkomen uit het dubbele getuigenis dat we kinderen van God zijn, hebben we betrouwbaar bewijs van onze heiligheid.

15. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.

Want gij hebt niet ontvangen, ten tijde dat u de leven-gevende geest van Christus ontving, een geest van slavernij om opnieuw te vrezen. Deze negatieve uitspraak dient een dubbel doel. Het dient om de nu volgende positieve uitspraak over de geest van het zoonschap te benadrukken, die gespeend is van slaafsheid; verder laat het zien dat de testen die werden toegepast op de belijdenis geen vrees voortbrengen in echte heiligen, als ware hun redding twijfelachtig, of dat ze verzekerd waren door hun eigen inspanning. *Geest van slavernij* is noch de menselijke geest, noch de geest van Christus. *Geest* staat vaak voor een geestestoestand of -stemming, die over iemands gedachten en daden heerst. Het woord wordt gebruikt in deze zin in zinnen als "van diepe slaap", "geest van zachtmoedigheid", "geest des geloofs", "geest van lafhartigheid"(Rom.11:8; 1Kor.4:21; 2Kor.4:13; 2Tim.1:7). Hoewel de zonen van God Zijn slaven zijn, hebben zij niet de geest van hen die slaven van de zonde zijn, of van onrechtvaardige en overheersende meesters. Ook zijn zij niet als mensen die vrezen voor hun baan, want zij zijn zonen! Zelfs zij die slaven voor hun menselijke meesters, mogen bij hun dienst vrij zijn van vrees, als zij bij die dienst slaven als ware het voor de Here Jezus Christus, Die hen zal vergoeden(Efe. 6:5-8; Kol. 3:22-24).

Een geest van slavernij leidt tot nieuwe vrees. Bewust zijn van zonde doet mensen van God wegluchten, net zoals Adam en Eva dat deden. Veel van de haat tegen God en Zijn Woord is gegrond op door schuld verkregen vrees. Gods redding bant zulke vrees uit en geeft de mens vertrouwen in Hem. Daar waar geen kennis is van rechtvaardiging door het bloed van Christus en verzoening door Zijn dood, of waar mensen niet weten dat Zijn bloed vloeide voor de vergeving van zonden, is er een ineenkrimpende vrees voor God, en Hij haat dat! Afgezien van een paar moderne culten, waar het bestaan van zonde wordt ontkend, overheerst in de religie het gevoel van angst. Heidense eredienst wordt geïnspireerd door terreur, en wetticisme heeft de geest van Israël en Mozes in de Sinai(Ex.19:16; Deut.9:19; Hebr.12:21).

Er is een juiste vrees voor God die Zijn dienstknecht-zonen eigen wordt.

Indien Ik nu een vader ben, waar is de eerbied voor Mij? en indien Ik een heer ben, waar is de vrees voor Mij?
(Mal. 1:6)

Dat vraagt God aan Israël.

Vrees is een primair en door God gegeven instinct, maar veel angsten zijn het gevolg van zonden en van de gevaren die de zonde introduceert. Er is een vrees die God haat en verbiedt, en er is een vrees waarnaar Hij verlangt en die Hij ons

opdraagt. God bevrijdt gelovigen van de vrees die is voortgebracht door een ontwaakt geweten en de ontdekking van zonde. Hij verbiedt de vrees van de mens die een val voortbrengt. God verlangt de passende vrees van het schepsel voor zijn Schepper. De opdracht van het aionische evangelie is: "Vreest God en geeft Hem eer,"(Openb. 14:7). "Gezegend is de man die Jehovah vreest, want deze vrees is het begin van wijsheid en kennis. Onderdeel van de geïnspireerde aanklacht tegen de mensheid is dat ze geen vrees voor God hebben(Rom.3:18). De slaaf van Christus kent de vreze des Heren(2Kor.5:11; Efe.5:21; Fil.2:12,13; Kol.3:22). Heiligen moeten hun heiligheid vervolmaken in de vreze van God(2Kor.7:11). In deze vreze zit geen kwelling en niets slaafs.

Maar als je daarentegen de geest van Christus hebt ontvangen, *dan heb je de geest van het zoonschap*. De herhaling van *gij hebt* is onnodig, tenzij het dat beslissende moment benadrukt toen het geschenk van leven aan u werd toebedeeld. Toen u werd verenigd met Christus kreeg een nieuwe liefde vat op u, en werd er een nieuwe verwantschap gevestigd tussen de Vader en u. Het lijkt me toe dat hier *geest* dezelfde betekenis moet hebben als in de voorgaande passage, en is het noch de menselijke geest, noch die van Christus, maar de gezindheid die voortkomt uit de geest van Gods Zoon, die Hij in de harten van Zijn zonen heeft gezonden. In dat geval zou het betekenen dat we een geest van zekerheid hebben voor God die past bij hen die Zijn zonen zijn, een geest die het uiterste tegendeel is van die van een dienende huurling. Een geliefde zoon, die ook zijn vaders werknemer is, de geneugten van het huis van de vader en diens gemeenschap geniet, en de verwachting heeft van partnerschap in de firma van zijn vader, heeft een geest van zoonschap. Wij hebben naar God een geest van zoonschap, omdat we in onze harten de geest van Zijn Zoon hebben. Misschien is het onmogelijk een echt onderscheid te maken tussen de geest van zoonschap en de geest van Christus, tenzij de eerste voortkomt uit de laatste. Het is opmerkelijk dat de King James AV geest in de tweede passage spelt met een hoofdletter "S", maar de Revised Version beide met een kleine "s" weergeeft. Dat laatste lijkt correct te zijn. Het geeft aan dat de Revisers niet geloofden dat de geest van zoonschap identiek was aan de geest van Christus.

Het Griekse woord *huiiothesia*.lett: ZOON-PLAATSING, is een op verschillende wijze vertaald woord: zoonschap, adoptie en plaats van een zoon. Hoewel het woord gewoonlijk al twee honderd jaar voor Christus in Griekse inscripties wordt gevonden, wordt het in geen ander geïnspireerd geschrift gevonden dan die van Paulus. De Joden kenden adoptie niet zoals de Grieken en Romeinen die hadden. In het Paulinisch gebruik van het woord heeft het specifiek de gedachte aan zoonschap. Het is niet alleen een uitdrukking van een relatie, maar het drukt zoonschap uit ten aanzien van *plaats* of positie. In de Romeinse wet was *adoptio* een wettelijke overdracht van een kind aan een familie waartoe het niet naar geboorte behoorde. Een vreemde naar het bloed kon door adoptie toegevoegd worden aan een adellijk en rijk huishouden. Hij nam hun naam aan. Het werd publiekelijk gedaan in aanwezigheid van zeven getuigen, die naderhand konden getuigen van de waarde van de ceremonie en de status van het geadopteerde kind bevestigen. De geadopteerde zoon verkreeg alle privileges, rechten en plichten van een in de familie geboren kind. Niemand adopteerde uiteraard zijn eigen zoon. Door *huiiothesia* bedoelt Paulus aanvaarding in Gods familie van hen

die daar oorspronkelijk niet toe behoren, en het rechtens plaatsen van hen, die geen zonen zijn, in de verwantschap van zonen. Daarom wordt het woord ook nooit voor Christus gebruikt, Die de eniggeboren Zoon is, maar voor hen die tot zonen gemaakt worden door een daad van genade.

Verder laat Paulus in Galaten 4:1-7 zien dat iemand onder een wet van geboorte tot dood nooit als een zoon erkend kan worden. Geen minderjarig kind kan, tot hij van onder de wet is weggehaald, de plaats van een zoon ontvangen. *Huiiothesia* hoort in Paulinisch gebruik alleen aan hen die niet langer minderjarigen onder de wet zijn, maar aan hen die, bevrijdt van de wet, hun meerderjarigheid hebben verkregen. Wij zijn zonen, niet door dienstbaarheid, maar door geloof. Hij die ooit slaaf was, kan nu zijn horigheid, zijn onmondigheid en de beperkingen van zijn minderjarigheid, afleggen. Zijn opvoeders en begeleiders zijn ontslagen, en de zoon wandelt en praat met zijn Vader, en maakt Hem tot zijn Vertrouwensman. De *geest* van zoonschap is de heersende gezindheid van Gods zonen, zelfs nu we nog in afwachting er van zijn: de verlossing van ons lichaam. Dan zullen we formeel getoond worden in heerlijkheid, als zonen van God. Het woord *huiiothesia* komt vijf maal voor. In twee gevallen wordt het gebruikt voor hen die opgeëist zijn van onder de wet en de geest van Christus hebben ontvangen(8:15; Gal.4:5); één maal betekent het onze toekomstige, volledige verlossing(8:23); één maal wordt het opgesomd voor onze zegeningen in de hemelse gewesten in Christus(Efe.1:5), en één maal verwijst het naar Israël's adoptie, wanneer God opnieuw Israël zal bevestigen als Zijn eerstgeboren zoon onder alle volken(9:4). In het landgoed van de vader hebben de zonen rechten.

Door welke wij roepen: Abba, Vader. Wij uiten deze roep naar onze Vader, en het volgende vers zal uitleggen waarom we in een geest van zoonschap we zo roepen. In Galaten 4:6 is het niet wij, maar de geest van Gods Zoon in onze harten, waarvan wordt gezegd dat hij roept. Tussen de twee is er alleen het verschil van oorzaak en gevolg. Onze roep is het gevolg van de aanwezigheid van de geest van Gods Zoon. Paulus verandert plotseling van *u* naar *wij*. Hij neemt het voor als vanzelfsprekend aan dat zij dezelfde zoonse gevoelens hebben als hij, en dat ze net zo "Abba, Vader" roepen als hij dat doet. Hij had heidenen gezien die stijf van angst stonden voor hun goden, totdat ze het evangelie hoorden; maar toen ze dat eenmaal kenden, geloofden en de geest van Gods Zoon ontvingen, voegden ze zich bij hem in de harteroep: "Abba, Vader." Aangezien Christus in iedere ware gelovige is en Hij boven alles de Zoon van God is, maakt Hij ons bewust van ons zoonschap, zodat we spontaan kunnen roepen tot onze Vader. Dit zoons gevoel drukt zichzelf uit in vurig gebed. Iemand in wie de geest van Gods Zoon is gekomen, kan zich net zo min van gebed onthouden als de Zoon van God Zelf, en de roep zal niet om geschenken gaan, maar om God.

Veel van de taal van de Psalmen is de taal van de Messias, Die op alle momenten van de dag tijd vond om met Zijn God en Vader te zijn. Hij verlangde meer gemeenschap met God dan slaap.

O God, Gij zijt mijn God, U zoek ik, mijn ziel dorst naar U, mijn vlees smacht naar U, in een dor en dorstig land, zonder water.

(Psalm 63:1)

Dat was de uitroep van David en in overtreffende trap ook de roep van David's Zoon. Alle aanvaardbare dienstbetoon en aanbidding wordt in een geest van zoonschap voorgesteld, want alleen geestelijke aanbidding is echt. God verblijft in Zijn tempels, de lichamen van de heiligen. Daar ontvangt Hij onze aanbidding, hoort Hij onze gebeden, en leidt Hij ons als pelgrims. Ook al roept iemand maar een enkele maal echt tot God, dan doet hij dat in een geest van zoonschap, waarin het bewijs ligt dat hij een zoon is. Maar aangezien een zoon van God een vleeselijke heilige kan zijn, zoals de Korinthiërs dat waren, wordt de geest van aanbidding en gebed zo nu en dan geuit door de dingen van het vlees en de wereld. Daarom worden heiligen opgeroepen vervuld te zijn met geest en de geest te zaaien.

Abba, Vader, komt drie maal voor. Het was op de lippen van de Redder in Gethsemané, toen de vloek van onze zonde op Hem aan het vallen was. Het wordt gevonden in Galaten 4:6, en ook in onze tekst. *Abba* is Aramees. Het is het dialect van zoonschap en dochterschap. Het is een kinderwoord, en werd samen met andere Aramese woorden doorgegeven in het algemeen gebruik. Het Griekse woord, *Pater -Vader*, is echter niet als vertaling toegevoegd. De woorden van Paulus zijn geladen met teveel gevoel en heilige passie om zo'n levenloze uitleg toe te laten. Waarschijnlijk hebben Paulus en anderen de taal van de Zoon van God overgenomen en ze in al hun verzoeken gebruikt.

Er is iets opmerkelijks in het feit dat Paulus dit Aramees taalgebruik hanteert bij het aanschrijven van de gemeenten in Galatië en Rome, die voor het merendeel uit heidenen bestonden. Er wordt wel verondersteld dat Paulus bij deze frase, half Grieks - half Aramees, blijft hangen, omdat ze de samenvoeging symboliseert van Joden en Grieken in het lichaam van Christus. Dit komt overeen met zijn leer. Ze hebben beide in één geest toegang tot de Vader (Efe. 2:18). Iemand anders zei dat Paulus: "de naam op beide manieren in zijn deed rinkelen, alsof hij probeerde welke taal zoeter klonk."

Wanneer we oprecht roepen: "Abba, Vader," doen we op z'n minst drie bekentenissen. Ten eerste: ik weet dat God mijn Vader is, en dat ik aan Hem ben verbonden door de banden van verwantschap. Deze verwantschap is niet een van schepping, maar van door Gods enige Zoon toebedeeld geestelijk leven. Ten tweede: ik hou van hem. Ik ben aan hem verbonden met banden van afhankelijkheid. Aan mijn kant is er een dankbare, liefhebbende en eerbiedige liefde, die de vrucht is van de geest, en aan Zijn kant is er een heilige, verlossende genade, die ontspringt uit de fontein van universele liefde. Ten derde: ik praat met Hem als een zoon met zijn vader. Wanneer ik roep, dan antwoordt Hij; wanneer ik met Hem spreek, dan luistert Hij. Ik heb gemeenschap met Hem en krijg een groeiende verwerkelijking van mijn Vader. Ik richt me tot Hem als Zijn Zoon Zich tot Hem richt, en in dezelfde geest. Ik ben op zoek naar Hem, en vertrouw en verheerlijk Hem als mijn Vader.

16. Die geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Dat wil zeggen, dezelfde geest van Christus, die Hij aan ons gaf toen we met Hem

verenigd werden, getuigt samen met onze menselijke geest over het feit dat wij kinderen van God zijn. Dit vers herhaalt vanuit een ander oogpunt de woorden die in vers 15 werden gezegd. Het bewustzijn van zoonschap wordt teruggevoerd naar de onderliggende bronnen. Zo wordt een uitleg gepresenteerd van wat er gebeurd is om een geest van zoonschap voort te brengen die ons doet roepen: "Abba, Vader." Paulus had geleerd dat zijn aandrang om te roepen tot zijn vader, voortkomt uit zijn eigen geest. En hij is er niet minder zeker van dat de roep voortkomt uit de geest van de Zoon van God in hem. *Die geest* is dezelfde als die welke het onderwerp is van het hele hoofdstuk: de geest waardoor we de praktijken van het lichaam ter dood brengen. Het is de geest van Christus, niet de Geest van God, waardoor Christus in ons leeft en waarmee Hij met ons is verenigd. Het kan hier niet gaan over een gezindheid of geestestoestand naar God. Het is veel meer de geest van leven die aanleiding geeft tot zo'n gezindheid, omdat ze getuigt van onze zoonschap.

Onze geest is onze menselijke geest, die aan ons is gegeven bij onze geboorte en die bij onze dood terugkeert naar God. Dit is de geest die is samengevoegd met de Heer, en die in iedere heilige door Hem is levend gemaakt. Het daaraan toebedeelde leven is het leven van de verrezen Heer, en verschilt net zoveel van het leven van de nog niet gevallen Adam als de laatste Adam verschilt van de eerste. Leven in Christus is niet het leven van de oude schepping, noch van de oude mensheid op haar best. In tegenstelling tot het leven van de menselijke geest, is het daaraan toebedeelde leven de geest van leven die in Christus Jezus is. Het lichaam van Christus is op dit moment een geestelijk lichaam. Hij heeft de geesten van al Zijn leden levend gemaakt en Hij verblijft bij hen die Hij levend gemaakt heeft. Vlees en geest zijn beide in ons. Wanneer wij in de geest óf in het vlees wandelen, dan wandelen we in overeenstemming met de nieuwe of de oude mensheid. De menselijke geest van voor de levendmaking is geconformeerd aan het Adamische leven; daarna wordt ze geconformeerd aan de geest van Christus, als deel van Zijn lichaam.

Deze levend gemaakte geest is een van de absolute en permanente factoren in het leven van de heilige. Wanneer iemand wandelt in de geest, dan handelt hij onveranderlijk rechtvaardig. Ze ligt beneden ons bewustzijn en bestaat onafhankelijk van onze veranderend humeur en morele toestand, zoals een geest van slavernij of van vrees. In dit verband moeten we de oproep in 2Korinthe 7:1 opmerken:

... laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken in de vreze Gods.

Laat hen die protesteren tegen "haarklovede verschillen" uitleggen hoe het vlees, zoals gebruikt in 8:3-13, vervuild kan zijn. Het is de vuile bron van alle slecht gedrag. En hoe kan de geest, zoals genoemd in dezelfde verzen, vervuild zijn? Ze brengt alleen schitterende genade voort. Ondanks deze protesten moeten we de verschillende betekenissen opmerken van de woorden die in de geïnspireerde taal gebruikt worden. Onze leden zijn vervuild als ze de bevelen van de zonde opvolgen. Onze geest is vervuild wanneer we vervuld zijn van de onreine zaken waarover Paulus had geschreven. Uiterlijk ontmoet vervuiling ons

in de wereld; innerlijk ontspringt het uit dezelfde bron van waaruit de geest van slavernij voortkomt. Het is duidelijk dat zo'n geest niet voortkomt uit de levend gemaakte menselijke geest of de geest van Christus. Wanneer Paulus spreekt van een vervuilde geest, dat gebruikt hij het woord geest in de zin waarin hij het twee maal in vers vijftien gebruikte.

Dezelfde geest *getuigt met onze geest*. Het werkwoord *summartureoo* komt op twee andere plaatsen voor. In 2:15 getuigt het geweten samen met het hart van een morele wet, en in 9:1

mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest.

Hier is het niet geweten en persoonlijkheid die tezamen getuigen, maar twee verschillende geesten. Het is niet zo dat de ene geest getuigt tegen de andere, maar dat de twee samen stellen dat wij kinderen van God zijn. De stemmen van de getuigen mengen zich in zo'n mooie harmonie, dat er geen apart en onderscheidbaar getuigenis is, wat er wel zou zijn als de stemmen niet gelijkkluidend zouden zijn. De stemmen vloeien over in één, maar de geesten zijn geheel verschillend. Persoonlijkheid wordt niet vernietigd. Ik ben in de geest verbonden met de Heer, maar Hij is Hij en ik ben ik (1Kor.6:16,17). Het getuigenis komt gedeeltelijk uit onszelf en gedeeltelijk uit Christus in ons. Onze geest heeft een stem, net zoals de Zijne. De herkenning van de stemmen als zijnde verschillend is een andere overtuigende weerlegging van de pantheïstische verwarring van de mens met het goddelijke. De goddelijke geest heeft niet de plaats ingenomen van de menselijke, noch is hij samengegaan met de menselijke. Hij heeft onze geest zodanig verlevendigd dat het ons tot kinderen van God maakt.

Het getuigenis is: *dat wij kinderen Gods zijn*. De zonen Gods zijn ook kinderen. Onze relatie is die van kinderen die hun leven afleiden van de Vader, met de afhankelijkheden die bestaan tussen kinderen en hun ouder. Maar de kinderen zijn ook zonen, in het bezit van de wettelijke positie, privileges en geest van volwassen zonen, zowel als de relatie en tederheid die door kinderen genoten worden. De ideeën zijn aanvullend, want heiligen hebben niet alleen het hart van kinderen, maar ook de status van zonen. De zekerheid dat we kinderen zijn ligt ten grondslag aan de geest van zoonchap. Zoonse afhankelijkheid komt voort uit onze geestelijke eenheid met de Zoon van God. We hebben geen liefde in onze vernieuwde harten, anders dan om God lief te hebben. We kunnen Hem alleen liefhebben wanneer we de geest van leven in Christus Jezus ontvangen hebben. Dit leven maakt ons kinderen van God, in een hogere relatie dan die welke, als Zijn schepselen, behoort aan alle mensen (Hand. 17:28,29).

Wanneer we ooit de glimlach van de Vader ontmoeten met de afhankelijkheid van een kind dat instinctief roept tot Hem, dan hebben we het gezamenlijk getuigenis van de geesten. Zelfs de zwakste overtuiging dat God onze Vader is in een nieuwe geestelijke relatie, is bewijs van het nieuwe leven en de geest van Christus, die in ons is. Wanneer iemand naar de geest wandelt, wordt het getuigenis steeds duidelijker en de zekerheid sterker. Zo'n ervaring is beslissend bewijs tegen alle bewijslast voor het tegendeel. Voor anderen zal het niets

bewijzen; het getuigenis is er niet voor hen, maar voor onszelf. "Als ik zulke passages lees," zie iemand, "dan vraag ik me af of ik wel zo'n getuigenis heb." Wel, de hele passage is gegeven als een test. Overtuiging van zoonschap is niet het gevolg van een valse zekerheid, of het gevolg van progressieve religieuze opinie, of belijdeniscorrectheid, hoe goed ook geformuleerd. Voor een ware zekerheid moet men gaan naar de geheime plaats, alleen met God, en daar rechtstreeks met Hem omgaan. Nogmaals, sommigen zijn teleurgesteld, omdat ze aan het getuigenis denken als bij het Pinksterfeest, lang geleden, in plaats van aan een levend gemaakt bewustzijn van God als onze Vader. Indien iemand vanuit zijn hart kan roepen: "Abba, Vader," dan heeft hij het getuigenis dat hij Gods zoon is.

De geest van zoonschap is onderwerp voor verschillende invloeden. Dat varieert van onze geestelijke en emotionele en fysiek verschil. Atmosferische-, spijsverterings- en andere storingen kunnen onze geestelijke ervaring beïnvloeden. Daarom moeten we leren de geest niet uit te doven. Als het getuigenis niet altijd kristalhelder is, moeten we niet gaan twijfelen. Bovenal zouden we ons niet bezig moeten houden met onze ervaringen, maar met Christus. Onze bewijzen zijn op hun helderst wanneer we bezig zijn met Hem. Net zoals we niet de zon in een spiegel kunnen vangen door die te poetsen, maar door hem naar buiten te brengen, in de zon, zo is de manier om onze relatie met God te verwerklijken: te luisteren naar hoe Hij het verhaal vertelt van Zijn redding en Zijn liefde. Het licht van het gezamenlijke getuigenis kan niet worden gedoofd, maar soms kan het zeer zwakjes schijnen. De verwerklijking van God is voor hen die het zoeken, want God een beloner van hen die Hem zoeken.

"Ik heb niet altijd de geest van zoonschap, waarmee ik roepen kan: 'Abba, Vader.'" Dat is triest genoeg waar voor veel heiligen. Maar onder het veranderlijke niveau van bewustzijn, waarin we óf een geest van zoonschap, óf een andere geest hebben die niet bevorderlijk is voor aanbidding, zoals een geest van luiheid of vervreemding, liggen de permanente feiten dat Christus in u is en dat uw geest er een van leven is. In deze permanente feiten ligt de mogelijkheid voor oneindige vreugde in God, van onophoudend gebed en ongebroken gemeenschap met onze Vader. Er zijn gemoedstoestanden en gezindheden in de heilige, die gebed onmogelijk maken. Op zulke momenten zijn onze bewijzen verre van helder. Zorg dat u in de liefde van God blijft!

17. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking. (NBG)

Hier is het nodig een correctie in de tekst aan te brengen. De vertaling hierboven is die van de NBG van 1951. Er staat in het Grieks echter niet "erfgenamen," maar "lotdelers". Voor meer inzicht in deze leze men Numeri 26:55,56 en 33:54,55. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook genietters van een lotdeel: ja, van een lotdeel van God, en gezamenlijke genietters van het lotdeel van Christus; immers, aangezien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

(CV)

Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook genietters van een lotdeel. Kinderen hebben rechten binnen de bezittingen van hun vader. Exegeten illustreren dit van de Romeinse wet, die, net als de meeste wet, deze rechten erkent. In de Romeinse wet deelden zonen en dochters gelijkkelijk in de verdeling van het vaderlijke goed, en een testament dat het bezit op een andere manier verdeelde was onwettig. Paulus' heidense lezers zouden dit begrijpen, maar toen die eenmaal de Mozaische wet leerden kennen, kregen ze een beter zicht op zijn woorden. Gods economische wetten zijn vrijwel onbekend, maar Paulus had deze in gedachten en we moeten ze kennen als we hem willen verstaan. De grondwet van de gekozen natie garandeerde iedere familie en man een huis en een lotdeel, dat niet vervreemdbaar was. God was de nationale Landheer, en Hij verdeelde aan iedere familie haar eigen deel van Zijn eigendom. Wanneer een kind werd geboren in een gezin in Israël, was in zijn economisch welzijn al voorzien. Zijn geboorte als een zoon van Israël gaf hem recht op een stuk land. Hij werd geen erfgenaam door de dood van zijn vader, maar door zijn eigen geboorte. Hoewel Jehovah zei: "Het land is van Mij," (Lev. 25:23), noemt Hij het herhaaldelijk "jullie land," en "jullie lotdeel." Zij bezaten Zijn land omdat Hij had gezegd: "Israël is Mijn zoon." Het is niet dienstbetoon, maar zoonschap dat iemand recht geeft op een lotdeel in Gods land. De gedachte dat een dienstknecht erfgenaam zou worden, was zowel voor God als voor Abraham weerzinwekkend (Gen. 15:3,4).

Genietters van een lotdeel lijkt voor sommigen een wat vreemde zin. Zij geven de voorkeur aan het eenvoudige woordje "erfgenaam," dat echter niet goed de inhoud van *kleeronomos* weergeeft. Er is een Hebreeuws woord voor erfgenaam, maar dit Griekse woord vertaalt het niet correct. Het betekent dat iemand huurder is, en dat wat hij bezit het zijne is door lotdeling. Op die wijze komt het niet overeen met het hedendaagse begrip van erfgenaam zijn. Menig onfortuinlijk kind is erfgenaam van niets dan zonde en armoede. Maar Gods wet voorzag er in dat ieder kind een bezit zou hebben en dat terwijl Israël Zijn wet gehoorzaamde,

Er zal echter geen arme onder u zijn, want de Here zal u gewis zegenen in het land, dat de Here, uw God, u als erfdeel in bezit zal geven,
(Deut.15:4)

Toen onze Heer zei:

want de armen hebt gij altijd bij u,
(Joh.12:8)

was dat omdat de wet niet gehoorzaamd werd. Armoede, zoals de dood, getuigt dat een wet door iemand is overtreden. Al Gods kinderen zijn verzekerd van een lotdeel in Zijn landgoed. In het koninkrijk van de Zoon des Mensen zal de gerechtigheid van Gods economische wetten het waarmerk zijn voor sociaal welzijn. Gods wetten hebben zo hun manier om hen te breken die ongehoorzaam zijn. Vandaar ook de sociale en economische onrust van de huidige tijd.

Ons wordt niet verteld waar onze bezitting liggen, maar simpel dat we Gods huurders zijn, genietters van wat Hij ons toedeelt via het lot. Eerder dan dit had Paulus al geschreven:

"Alles is immers het uwe"(1Kor.3:21).

En gezamenlijke genietters van het lotdeel van Christus. Wij zijn huurders, tezamen met Christus. Het universum is aan Hem toebedeeld(Hebr. 1:2). De gevangenisbrieven gaan in het bijzonder over dit lotdeel. In Galaten 4:7, waar de gedachte van zoonchap het betoog overheerst, is het niet "als kinderen," maar "als een zoon, een medegenieter van Gods lotdeel, door Christus."

Immers, aangezien wij delen in zijn lijden. Wij betekent dat Christus en wij tezamen lijden, aangezien we gezamenlijk lotdeelgenieters zijn, en aangezien we tezamen verheerlijkt zullen worden. Dit zijn de drie kenmerken die ons als "van Christus" identificeren. *Aangezien* laat er geen twijfel over bestaan of we wel of niet lijden. Het woord *eiper*, zoals in vers negen, betekent: "alsof het een feit is." Zij die van Christus zijn delen Zijn lijden, zoals Hij dat van ons deelt. Wanneer wij vervolgd worden, lijdt Hij(Hand. 9:4). Ons lijden met Hem is een bewijs van Zijn eigenaarschap. "Al Christus' schapen zijn gebrandmerkt met een kruis, en dat niet alleen in de wol, maar ook in het vlees." Eenheid met Christus brengt ons in een mate van gemeenschap met Zijn lijden. Het onderwerp van lijden is nogal abrupt geïntroduceerd, en wordt volledig behandeld in de volgende verzen. Ja, het lijden en de heerlijkheid van Christus en van de heiligen is het overheersende thema van de rest van het hoofdstuk. De band van dit vers met de voorgaande is dat lijden met Christus een bewijs is van heiligheid. Dat gezegd hebbend laten we dit vers voor meer volledige behandeling op een later tijdstip.

De logica van de passage vereist dat we hier niet het volledige onderwerp van het lijden van Christus introduceren, of zelfs maar ons lijden *met hem*. Het lijden is alleen dat wat wij tezamen hebben met Hem. Hij en de heiligen en de hele schepping lijden vanwege Zijn verwerping. De ware Huurder van Gods lotdeel werd gedood en krakers bezetten het vandaag de dag. Dat feit houdt lijden in voor iedereen. Hij is nog steeds ontzegd van Zijn rechten. De wereld is nog steeds vijandig tegen Hem, hoewel velen Zijn naam dragen. Er is weinig, afgezien van de inzettingen van God en die van regeringen - voor zover ze Gods dienaren ten goede zijn, dat heiligen op prijs kunnen stellen. We lijden tezamen met Christus vanwege de huidige politieke en economische wanorde. Als kinderen van God zijn ook wij beroofd van onze rechten en de bezetting van onze bezittingen is al te lang uitgesteld. De kwaden die Christus' verontwaardiging opwekken roepen nog steeds onze afwijzing en protest op; we kunnen hierover niet meer zelfvoldaan zijn dan Hij is. Het lijden van de wereld dat hem bewoog tot medelijden weegt zwaar op onze harten. Maar hoewel de hele mensheid lijdt, lijden alleen de heiligen samen met Christus, en zij verduren het beter dan anderen vanwege de vreugde van de komende heerlijkheid, die zij rechtens verwachten. Deze gemeenschap met Zijn lijden is iets dat gekoesterd moet worden. Zoals de het lijden van Christus in ons overvloedig wordt, zo is ook onze troost overvloedig(2Kor. 1:3-7).

Een bejaarde predikant zei onlangs dat hij tijdens zijn lange bediening nooit veel voor Christus had hoeven lijden, en dat, vergeleken met velen die Christus niet kenden, zijn pad door mooie landschappen had gelopen. Vele anderen die de woorden gelezen hebben die we nu overdenken, hebben bang geïnformeerd of ze

enige zekerheid hadden van tezamen verheerlijkt te worden, omdat zij voelden dat zij te weinig ten behoeve van Christus geleden hadden om recht te hebben op enige verwachting van heerlijkheid. Maar feitelijk is ieder kind van God *voor nu* ontzegd van zijn rechten als lotdeler van God. De verwerping van Christus tot dusverre, raakt ook, voor zoverre het Zijn rechten op Aarde aangaat, al de Zijnen die op Aarde zijn. De Zoon des Mensen, Die recht heeft op alle dingen, had tijdens Zijn bediening geen eigen huis(Mat. 8:20). Slechts weinigen van Zijn meest trouwe leden zijn zó arm geweest als Hij. Niemand heeft de economische zekerheid en de afwezigheid van vrees die de kinderen van God zouden hebben als Christus Zijn rechten op Aarde zou uitoefenen.

Vervolging is een onderwerp dat vreemd is aan dit vers. Er wordt later over gesproken. We hoeven er niet mee te pronken, en ook zullen we oppositie niet vervolging noemen, noch zullen we klagen als we vervolgd worden.

De bewijzen voor onze heiligheid zijn nu compleet. Heiligen zijn zij die door geest de praktijken van het lichaam doden; die, door de Geest van God geleidt, daardoor bewezen zijn zonen van God te zijn; die de geest van zoonschap hebben, die hen doet roepen: "Abba, Vader;" die in zich hebben het gezamenlijk getuigenis van de geest van Christus met hun eigen geest, dat ze kinderen van God zijn; die, kinderen zijnde, levenslange huurders zijn in hun Vaders landgoed; en die, terwijl ze in afwachting zijn van de volledige privileges van zoonschap en de heerlijkheid die behoort aan de zonen van God, tezamen lijden met de verworpen Zoon.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 33 door G.L. Rogers

Het lijden van deze tijd. Romeinen 8:18,19

18 Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.

19 Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.

Eenheid met Christus betreft Zijn leden bij Zijn lijden en deze gemeenschap in lijden is er opdat we ook deel kunnen nemen aan Zijn heerlijkheid. Omdat we in Christus Jezus zijn gedoopt, zijn we samen met hem in de ervaringen waar Hij doorheen gaat, zelfs in het delen van Zijn heerlijkheid. We zijn met hem begraven, tezamen geplant in de gelijkenis van Zijn dood en opstanding - onze oude mensheid werd met Hem gekruisigd, en omdat we met Hem zijn gestorven zullen we ook met Hem leven(6:4,5,6,8). In 8:17 zijn we met Hem verenigd als mede-lotdelers, en als we lijden, wat moet, dan is ook dat in verband met ons tezamen met Hem verheerlijkt worden. In het eerdere deel van deze brief werd over onze eenheid met Christus niet geschreven. Er wordt van ons niet gezegd dat we tezamen met Hem zijn in Zijn bloedstorting.

Heerlijkheid is het hoogtepunt van de redding. Het topt beide grote thema's van Paulus' schrijven: het evangelie en het geheim van het evangelie. Rechtvaardiging en vrede met God verzekeren ons van de heerlijkheid van God en kan daar niet blijven steken(5:1,2). Onmiddellijk nadat Paulus heeft gesproken over de verwachting van de heerlijkheid van God, houdt hij even halt, om kort te wijzen naar het huidige leed en het gevolg daarvan op die verwachting, aantonend dat ze deze niet ondermijnen, maar eerder bevestigen(5:3-11). Nu, opnieuw, keert hij zich in ons huidige hoofdstuk tot het onderwerp van lijden en heerlijkheid, Hij laat zien dat heerlijkheid het resultaat is van lijden. En opnieuw bereikt hij een hoogtepunt, want de redding wordt voleindigd in de heerlijkheid. Maar er is een verschil in de oorzaken van het lijden. In de eerdere passage schijnt het lijden voort te komen uit de boze daden van de mens. Hier, in overeenstemming met alles wat in 5:12 is gezegd, komt het lijden voort uit Adam's ongehoorzaamheid en de gevolgen daarvan voor heel het ras en de schepping. De schepping werd vanwege hem vervloekt, onze sterfelijkheid is door hem doorgegeven, en onze zwakte is veroorzaakt door raciale zonde. Van deze ongemakken heeft het geschenk van God ons nog niet verlost. Het huidige lijden, dat ons doet kreunen - terwijl we met verlangen onze verheerlijking afwachten, is iets dat we nu niet kunnen ontlopen. Ze zijn het lot van alle heiligen.

Het lijden is niet doelloos, maar is een welsprekende predikatie van de abnormaliteit van zonde, en is een belofte en profetie van de verheerlijking in Christus. Denk hieraan, lijdende heiligen, die verkramp en verwrongen zijn in

een schepping die onderworpen is aan ijdelheid!! De schepping zelf wacht op uw openbaar worden, wanneer u volledig de volle toewijzing zult genieten aan de zonen van God. Uw vroegere aspiraties zullen ten volle worden gerealiseerd. Kreupele krachten zullen hun plaats afstaan aan geperfectioneerde kunde en mogelijkheden. Verijdelde pogingen en teleurgestelde aanhankelijkheden zullen bloeien tot een volledige en ongedachte schoonheid. De slaaf van de vergankelijkheid zal in de nieuwe schepping komen boven drijven uit zijn gevangenis. Uw inspanningen zijn niet tevergeefs; hoe triest en onaantrekkelijk ook, ze zullen vrucht geven in heerlijkheid. Die dagelijkse zorgen, mislukte plannen, frustraties en mislukkingen bij het hedendaags najagen van ontwijkend goed, zijn de zaden van hemelse heerlijkheid. Ze zijn lijdende getuigen van het feit dat onze redding niet volledig kan zijn, totdat we één gemaakt worden aan het beeld van Gods Zoon in Zijn heerlijkheid. Lijden lijkt onverenigbaar te zijn met de voorrechten en waardigheid die toebehoren aan de kinderen en lotgenieters van God, en niet te verenigen met Zijn Vaderlijke liefde. Maar door Gods wil is een carrière van lijden het aan ons toegewezen pad tot heerlijkheid, net zoals het voor de Zoon van God Zelf was.

In vers zeventien werden twee thema's voorgesteld. Deze zijn het lijden van de huidige tijd en de heerlijkheid die op punt staat onthuld te worden. Deze zijn ingeweven in de verzen 18-30. Dan verenigt een lofzang de twee delen van de brief, en brengt de leerstellige uiteenzettingen op passende wijze tot een einde. Het nu aanwezige lijden overdenkend, stelt Paulus dat er geen overeenkomst is tussen het lijden en de toekomstige openbaarwording van heerlijkheid, 18; als het openbaar worden van de zonen van God zo'n geweldige gebeurtenis is dat zelfs de irrationele schepping er zuchtend op wacht, dan moet het wel ons huidig lijden verre ten bove gaan, 19; de reden dat de schepping tezamen met de heiligen op hun komende verheerlijking wacht, is dat de schepping samen met haar lijdende Meester leed en onderworpen was aan ijdelheid. Maar deze onderwerping werd vergezeld door een verwachting van verlossing uit verdorvenheid naar heerlijkheid, 20-21; het bewijs dat de onderwerping van de schepping niet zonder hoop is, ligt in het feit dat haar lijden niet dodelijk is, maar voortdurende geboorteweëën die een nieuwe schepping zullen voortbrengen.

18 " Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.
"

Want ik ben er zeker van, na zorgvuldig gepoogd te hebben het lijden en de heerlijkheid met elkaar in evenwicht te krijgen, dat het lijden van de tegenwoordige tijd, dat ik in heviger mate heb ondervonden dan anderen, niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Een soortgelijke afweging is te vinden in 2Korinthe 4:17,18, die opnieuw het gevolg laat zien van Paulus' geestelijke boekhouding. Over het lijden spreekt hij het meest in de tweede brief aan Korinthe, die dan ook wel "de brief van het gebroken hart" wordt genoemd. In deze verzen echter ontstaat ons lijden uit het feit dat we nog steeds op enge wijze zijn verbonden met de oude, lijdende schepping. We delen in haar kreunen en weeën, omdat, gezien de huidige

ervaring en omgeving, we nog niet in de nieuwe schepping zijn. We behoren nu tot beide scheppingen en zijn zowel leden van de oude als van de nieuwe mensheid. Onze sterfelijke lichamen behoren tot de oude schepping, en we lijden pijn, verminderde vitaliteit en geestelijke energie. We verlangen naar het "land van pure vreugde, waar heiligen onsterfelijk regeren." En we lijden onder de geestelijke zwakte in onszelf en in onze mede-heiligen. Een paar zinnen vatten de oorzaken samen van een lijden dat te groot is om vast te leggen, behalve in de annalen van de universele menselijke ervaring, waarvoor een sympathiserende Redder niet ongevoelig kan zijn. Als heiligen niet alleen persoonlijk, maar ook met sympathie lijden, hoe veel te meer lijdt Christus met de leden van Zijn lichaam en met de mensheid waarvan Hij zo houdt!

Lijden is een noodzaak in een universum in wanorde. Het getuigt van een morele catastrofe. Pijn is het protest van de natuur tegen wanorde, een schreeuw om een helende bediening. Het is dwaas de leer te weerstaan dat de mens nu subnormaal is. Dat te ontkennen staat gelijk aan het ontkennen van onze essentiële waardigheid als Gods schepselen. De Schrift en het lijden getuigen van het feit dat wij mensen niet op ons best zijn, wij zijn onszelf niet. Vertel een gebroken, invalide en door pijn gekraakte soldaat dat hij een nobel voorbeeld is van wat een man moet zijn, en hij zal uw compliment afwijzen als zijnde onoprecht en sarcastisch. Hij zal vragen: "Denkt u dat ik er altijd zo uitzag? Ooit was ik een knappe jonge vent en kende ik geen pijn." Verontwaardigd laat hij weten dat hij niet de man is die hij eens was. Zo laat ook lijden weten dat de mens en zijn toestand niet "zeer goed" zijn, zoals God hem ooit schiep. Lijden, net als de dood, is een groot prediker van zonde. Het zegt: "U bent ziek, u heeft redding nodig." Het wijst op de noodzaak van een Redder. Het is een vreemde in Gods schepping en kan noot genaturaliseerd worden.

Lijden onderricht de onwetende en bereidt de heilige voor op zijn verheerlijking. Het lijden disciplineert ons en roept denken op. Groot denken en grote boeken werden geboren in grote crises en tijden van lijden. Het lijden is een grote opvoedkundige, omdat ze een kennis en wijsheid geeft die niet in scholen geleerd kan worden.

De best opgeleide persoon is hij die leert van wat lijden hem aangeeft. Zo'n persoon verlangt naar gemeenschap aan het lijden van Christus. Pioniers en verkondigers van de waarheid moeten "de waarheid kopen en die niet weer verkopen." De prijs ervoor is lijden. Er is altijd een martelaarschap voor lichtdragers, omdat zelfs de ware kerk voortgaat met het doden van haar profeten en weigert haar redders te (h)erkennen. Uitverkoren zielen bevestigen vaak de waarheid door ervoor te sterven, en liefhebbers van de waarheid zijn gewillig het offer daarvoor te brengen. Heldhaftige verkondigers verspreiden het evangelie en schijnen "hongerig naar lijden en bang voor lofprijzing." Zij zien het huidig voordeel van lijden en de overweldigende onevenredige heerlijkheid waarnaar het leidt. Hoe groot ook het lijden is, het verdient geen vergelijking met de komende heerlijkheid.

De heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden is nog niet iets dat we ervaren, noch is het beschreven zodat het ons helpt er een indruk van te krijgen. Omdat we nu minder over de heerlijkheid weten dan over het lijden, zijn we

ervan verzekerd dat het eerste het laatste verre overstijgen zal. *Heerlijkheid* kan waardering van een persoon zijn, uitgedrukt in het toedichten van lof, eer en aanhankelijkheid. Ook kan het de gemanifesteerde heerlijkheid zijn van iemands persoon, zijn karakter en zijn prestaties. De heerlijkheid van God is de perfectie, de grootsheid, luister, waardigheid en pracht die aanwezig is in Hem en Zijn onthulde karakter, Zijn scheppende prestaties, Zijn soevereine heerschappij, en Zijn reddende genade. Mozes kreeg als antwoord op zijn gebed de heerlijkheid van God te zien (Ex.33:18,19). God en Zijn Zoon zijn glorieus en zullen verheerlijkt worden, maar waarom zouden mensen verheerlijking zoeken? Waarom belooft God heerlijkheid aan de mens? En waarom is onze verheerlijking tezamen met Christus een onlosmakelijk deel van onze redding? Zouden we niet gered kunnen worden zonder die verheerlijking? Waarom moeten we deelnemen in de heerlijkheid die God geeft aan de Tweede Mens? Waarom wordt ons geleerd vertrouwensvol de heerlijkheid van God te verwachten en te verlangen naar de heerlijkheid die over *ons* geopenbaard zal gaan worden? Alleen het stellen van deze vragen leidt een heel eind naar het antwoord.

Gods schepping is heerlijk en ze verheerlijkt Hem. De eerste Adam was de bekronende heerlijkheid van die eerste schepping. De laatste Adam is de bekronende heerlijkheid van beide scheppingen. De mens werd gemaakt naar het beeld en gelijkenis van God. Hoewel verdorven, is hij nog steeds het beeld en de heerlijkheid van God (1Kor. 11:7). Als de rest van de schepping, onderworpen aan ijdelheid als ze is, al de heerlijkheid van God verkondigt, hoeveel meer de mens! De mens is verwant aan God en is zeer nauw met Hem verbonden (Hand. 17:28,29). Alles dat *essentieel* is in de mensheid, is van God afkomstig; het zijn de (voor ons schijnbare-) toevalligheden, de overweldigers zonde en dood die de mens ongelijk aan zijn Schepper maken. Hoewel deze zaken de mens doemen, kunnen zij niet volledig het beeld van God uitwissen.

Toen de mens zondigde en onder de heerschappij van de dood kwam, verloor hij veel van zijn oorspronkelijke heerlijkheid. Terwijl alle dieren op passende wijze gekleed waren, ondervond de mens plotseling dat hij naakt was, ontdaan van zowel de uiterlijke als innerlijke heerlijkheid die hem paste. Hoewel er bewijs voor zijn verwantschap met de Godheid blijft bestaan, ontbreekt het de mens aan nu de heerlijkheid van God, die hij eens had. De heerlijkheid is vertrokken, maar het verlangen naar wat bij hem hoort, als de door God benoemde heer van de schepping, blijft in hem. Hij verlangt naar waar hij voor werd geschapen: naar leven, maar hij vindt de dood; naar kennis, maar hij raakt verkrampd door onwetendheid; naar schoonheid, maar hij is gekenmerkt door de lelijkheid van misvorming; naar liefde, maar hij ondervindt haat en is zelf haatdragend; naar kracht, maar ziet slechts zwakte; voor heerschappij, maar hij wordt een slaaf; naar heerlijkheid, maar is overdekt met schaamte en oneer. Toch zijn deze nobele aspiraties nooit helemaal gedoofd door de teleurstellende ervaringen van dit leven, noch zijn de het gevolg van zonde. Hun bestaan verkondigt de goddelijke verwantschap van de mens, terwijl hun verijdeling diens wanorde aantoot. De mens, als Gods schepsel, moet geëerd worden (1Petr. 2:17). Een mens ontoren slaat terug op de Schepper. God houdt van Zijn schepselen, zelfs als er wordt gestraft onteert de mens Hem niet geheel. Nederigheid gaat samen met waardigheid. Zelfrespect is een deugd, terwijl trots een dwaze ondeugd is.

De Zachte en Nederige was altijd waardig en vol zelfrespect.

Mensen worden over het algemeen geregeerd door een instinctieve drang naar macht en heerlijkheid, maar toch zoeken ze niet de heerlijkheid die alleen van God komt (Joh. 5:44). Wat ze daarentegen vinden is *kenodoxia*, lege heerlijkheid. Een ieder van ons zou zich moeten realiseren "dat de lege heerlijkheid van de wereld me teveel kost." Met die valse halo's verheerlijken we onszelf, onze prestaties en onze geliefden! Hoe ijverig pogen we op allerlei manieren onze eigen reputatie te verbeteren! Als ondeugden verdraaide deugden zijn, dan zal het verlangen naar heerlijkheid degenereren tot een ijdele waan. Ijdelheid verklaart veel van onze heldenverering, onze dienstbaarheid aan religieuze en politieke leiders, aan wie we ten onrechte alle ideale eigenschappen toedichten die we voor onszelf verlangen. We doen dat omdat we willen geloven in een soort supermens, in wie we onze verloren grootheid willen zien. We maken hem tot het verwezenlijkte ideaal van onszelf, dat wat wij graag zelf zouden willen zijn, als we maar aan onze zwakte en incompetentie konden voorbijzien. De held is onze vertegenwoordiger, het onfeilbare en glorieuze ideaal dat we verlangen te zijn. De lelijke waarheid over hem moet niet verteld worden, want in hem zijn we glorieus bij volmacht; daarom berooft kritiek niet alleen de held maar ook ons van de halo van heerlijkheid die we ons hebben aangemeten.

"Niemand is een held voor zijn bediende." Nauwkeurig onderzoek ontdekt het gore, valse en onheroïsche. Slechts Één zal het nauwkeurigste onderzoek doorstaan. Hoewel de meerderheid in Hem niet de schoonheid zag die ze van Hem verlangden, hebben zij die Hem van zeer nabij bekeken zich verbaasd over Zijn heerlijkheid, de heerlijkheid als van iemand die een alleengeborene is van de Vader, vol van genade en waarheid. Deze goddelijke en geestelijke grandeur was al de heerlijkheid die Hij bezat, nadat Hij Zichzelf had ontledigd. Alle heerlijkheid die wij nu verlangen komt als we de heerlijkheid van de Heer als in een spiegel bekijken en we getransformeerd worden in hetzelfde beeld, van heerlijkheid naar heerlijkheid. Een andere heerlijkheid zoeken uit een andere bron is een boze zaak en schadelijk. Terwijl we wachten op de komst van de heerlijkheid lijden we oneer, en moeten we niet heerlijkheid van elkaar ontvangen (Joh. 5:44). Geloof wacht standvastig, totdat Hij verschijnt en ons zal overdekken met Zijn reddende heerlijkheid. Slechts verheerlijking tezamen met Hem kan onze instinctieve verlangens bevredigen en de volheid van Gods redding onthullen, de heerlijkheid van de nieuwe schepping.

We zien niet uit naar slechts hervinding van onze verloren gegane heerlijkheid. De heerlijkheid van de laatst Adam en Zijn menselijkheid overstijgt verre die van de eerste mens. "Dat zal heerlijkheid zijn voor Hem," maar niet voor Hem alleen. Alle heerlijkheid die aan het Hoofd gegeven zal worden zal ook de leden ten deel vallen. De tweede Mens zal Zijn grandeur delen met Zijn leden, en de zonen van God zullen allen één gemaakt worden aan het beeld van Gods Zoon. Verheerlijking is de voleinding van redding. De nieuwe schepping zal de heerlijkheid van God tentoonstellen op een wijze zoals de oude dat nooit kon. Zonder een heerlijke nieuwe schepping kan het doel van God in Christus, en de triomf van Zijn reddende genade, nooit worden bereikt. Zonder heerlijkheid zouden de door God ingeplante verlangens van de mens voortdurend verijdeld

worden en zou de mens nooit tot het zijne kunnen komen. Alleen heerlijkheid kan zowel God als Zijn schepselen tevreden stellen.

Heerlijkheid staat de zonen van God goed. Zij die bevrijd zijn van de aanwezigheid van zonde en overwinnaars zijn over de dood, zullen in staat zijn "het brandend geluk te dragen." Zij zullen als de allerhoogste prestatie van genade, geplaatst worden in een omgeving, en een status bereiken, die past bij hun hoge positie. De mens zal niet alleen met waardigheid en zonder vrees wandelen, maar zijn hart zal tevreden gesteld worden. Al het nobele streven dat voortkomt uit zijn verwantschap aan God, zal bereikte doelen worden. Al die wenken van heerlijkheid die de ijver van de geest aan de heiligen geeft, zullen ervaren werkelijkheden worden. De zonen van God zullen zoveel gelijkenis vertonen met hun heerlijke Vader als hun zoonse relatie met Hem zal laten zien.

God heeft individuen lief en geeft aan ieder een eigen, persoonlijke heerlijkheid. Ieder mens is Zijn bijzondere schepping, een apart woord van God, gegoten in een unieke persoonlijkheid. Geen enkele persoon is gelijk aan een ander, want de Oneindige schept met oneindige variatie. Hij maakt geen twee personen volgens hetzelfde patroon. Er wordt wel gezegd dat wanneer God een groot man schept, Hij daarna de vorm vernietigt; maar dit is onjuist, want het geldt voor iedereen. God legt grootheid op aan allen die Hij maakt naar Zijn beeld; het werk van Zijn handen verheerlijkt Hem. Zonde heeft ieder spoor van de natuurlijke grootheid van de mens verduisterd en haar gezicht ontnomen, ja, bijna geheel vernietigd; maar op z'n onwaardigst voelt ieder mens dat hij gemaakt werd om groot te zijn. De heerlijkheid zal de grootheid van iedere persoonlijkheid redden en versterken. Iedereen zal zijn unieke heerlijkheid hebben, net zoals iedereen nu zijn eigen unieke ervaring van lijden heeft en speciale begrip van waarheid. God verliest nooit de enkeling in de massa; Hij handelt speciaal met een ieder van hen. Iedereen zal een verhaal te vertellen hebben over de heerlijkheid van Gods genade en allen zullen het willen horen. Ieder fragment van waarheid dat iemand heeft geleerd, ieder segmentarisch verstaan van God in Christus, zal samengevoegd worden in een complete rechtvaardiging van Gods wegen met de mensheid. Het koor dat de lof van God zal zingen, zou onvolledig zijn als één enkele stem niet te horen zou zijn. Op zo'n bijzondere wijze redt God ieder mens, en zo bijzonder zal Hij een ieder verheerlijken. De majesteit van persoonlijkheid zal niet ten volle verschijnen, totdat de zonen van God geopenbaard zullen zijn in heerlijkheid.

19. "Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods."

Deze woorden introduceren het onderwerp van de lijdenden en de verwachting van de schepping. Het herhaalde *want* in de verzen 19-22 verbindt deze verzen met elkaar, vers negentien de houding van de schepping tot de verheerlijking van de mens weergevend, en de andere verzen tonend waarom ze een verwachting heeft die afhankelijk is van de komst van de heerlijkheid. Deze verwachting getuigt van de zekerheid van de heerlijkheid, te midden van het lijden in deze tijd. De band met het vorige vers, aangegeven door het woord *want*, is dat de schepping het feit bevestigt dat onze redding onvolledig is, omdat ze, net als

wijzelf, haar doel nog niet heeft bereikt. Hoewel we gered zijn in geest, omdat we in Christus Jezus zijn en als zodanig nieuwe schepselen zijn, zijn we nog niet uiterlijk gered, omdat we op vele manieren nog nauw verbonden zijn met de oude schepping. Lichamelijk zijn we uit de grond afkomstig, en in onze dood keren we er naar terug. Chemici laten ons weten hoeveel we tot deze oude orde behoren en uit hoeveel elementen we lichamelijk zijn opgebouwd en de exacte hoeveelheden daarvan. Zolang we nog een relatie hebben met de eerste mens, zullen we tot deze schepping en oude mensheid behoren (Gen. 3:19; 1Kor. 15:47-49). De vreemde tegenstelling tussen onze ervaring en onze verwachting vindt z'n parallel in de schepping, die ons niet alleen omringt, maar in zo grote mate het soort leven bepaalt dat we nu hebben.

Wat wordt er bedoeld met *de schepping*? Augustinus leerde dat het hier ging om de ongeredde mens. We zullen zien dat zo'n uitleg onmogelijk is. Sommige Arminianen denken dat het verwijst naar hen die geschapen zijn in Christus Jezus. Maar de nieuwe schepping in Hem kan niet onderworpen zijn aan ijdelheid, noch kreunt ze en heeft ze pijn van de weeën. Ons lijden komt voort uit onze deelname aan de doem van de oude orde. De apostel denkt in deze verzen niet aan ongeredde mensen, noch denkt hij aan geredde mensen. Wat hier wordt bedoeld is de schepping waarboven de mens werd geplaatst als heer en die, vanwege diens zonde, onderworpen werd aan ijdelheid. Het woord schepping wordt soms gebruikt om geheel de schepping, levend en niet levend, aan te duiden, en soms wordt het gebruikt voor een heilige en elders weer voor de nieuwe, of jonge, mensheid (Kol. 1:15,16; 2 Kor. 5:17; Gal. 6:15; Efe. 2:10; Kol. 3:9,10). Paulus is de profeet van de nieuwe mensheid, en wanneer hij er naar verwijst als zijnde een nieuwe schepping, verbindt hij ze met de laatste bedeling en met de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. De schepping van onze tekst omvat geheel de levende en niet-levende schepping, mogelijk heel het universum, de mens en andere intelligenties uitgezonderd. Er is een echte affiniteit en sympathie tussen de schepping en haar gevallen heer. Ze geeft antwoord op zijn val en wederopstanding, een neemt deel aan zijn geluk. Dichters interpreteren de taal van de natuur in behulpzame en verlichtende woorden, maar in deze poëtische passage overtreft Paulus ze allemaal, want hij verstaat de worsteling en de verlossing van de schepping als deel van een goddelijke beweging. Hij verpersoonlijkt bijna de natuur als ware die in nauwste sympathie met het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarop volgt.

De verwachtende houding van de schepping naar heerlijkheid wordt doorheen heel de passage uitgedrukt in levendige termen. Het is als het afwachten van een bevallende vrouw. Twee Griekse woorden, het zelfstandig naamwoord *apokaradokia-voorafgaande waarschuwing*, en het werkwoord *apekdechomai - verwachten*, beschrijven samen de gespannen houding van een lijdende schepping. Het zelfstandig naamwoord is samengesteld uit drie delen. Het blijkt moeilijk te zijn er één woord voor te vinden, voorkomend in het hedendaags taalgebruik, dat de volledige betekenis weergeeft. *Karadokia*, zoals gebruikt in het klassieke Grieks en in sommige versies van de Septuagint, wordt vertaald met "verlangend uitzien", of "kijken met uitgestoken hoofd", want *kara* betekent schedel of hoofd. Dit wordt voorafgegaan door het voorzetsel *apo*, van. De volgende voorbeelden en parafrases kunnen de lezer mogelijk interesseren: "zien

met uitgestrekt hoofd," "verlangde staren met uitgestrekte nek," "wachten zoals toeschouwers die over de touwen hangen om een eerste glimp op te vangen van de een of andere triomfopocht." Hoewel geleerden dit beeld zien in de elementen van het woord en haar oude betekenis, zouden ze het niet in een zo sobere vertaling willen weergeven. Ze vertalen met: "vurig verlangen," "vurig uitzien," "geheel in beslag genomen, volharden verlangen," "attente observatie," "smachtend verlangen," en andere vertalingen. Dan het werkwoord *apekdechomai*, VAN-UIT-ONTVANGEN, dat is samengesteld uit *dechomai* - *ontvangen* en twee voorzetsels: *ek - uit* en *apo - van*; hiervan wordt gezegd dat het betekent: "iets ontvangen van iemand die het van verre doet toekomen." Maar in sommige samengestelde woorden, meer dan in andere, is er een graduele fusie van de kracht van de aparte elementen. Met verwijzing naar de tekst is het mogelijk voldoende te zeggen dat de schepping kennis heeft gekregen van een verlossing, en deze verwacht van slechts één bron - de volledige redding door verheerlijking, die aangebracht zal worden bij de onthulling van de Here Jezus Christus en de zonde van God als de nieuwe heren van de schepping.

Het openbaar worden der zonen Gods zal aan alle toeschouwers het wonder van een voleindigde redding laten zien. De zonen zijn nu geopenbaard zoals de eniggeboren Zoon dat Zelf was, toen Hij geopenbaard werd in een tent van menselijk vlees. Hoewel de heiligen nu zonen zijn van God en de geest van vertrouwen hebben die de hunne zal zijn wanneer ze als zonen geplaatst zullen worden en gemanifesteerd zullen zijn in heerlijkheid; zij hebben echter die zoonplaatsing en heerlijkheid in werkelijkheid nog niet, waardoor ze nu incognito in deze wereld wandelen. Het beeld dat ze dragen is duidelijk niet dat van de hemelse Mens, en de redding die ze ontvangen hebben is verre van de vervulling van hun verwachtingen. Uiterlijk manifesteren ze een winterse naaktheid die op de dood lijkt, omdat ze stervende zijn, terwijl hun leven verborgen is met Christus in God. Innerlijk zijn ze verblijfplaatsen van Godheid en deelnemers in een leven dat zal openbarsten in de schoonheid van de lente en hen zal inpakken in een nooit verdorrende zomerse heerlijkheid.

Dit *openbaar worden* moet niet gezien worden als zijnde een eenmalige gebeurtenis. Het openbaar worden van de zonen van God heeft lang geduurd, maar de openbaring zal een voortgaande openbaring zijn. De afwezigheid van Christus heeft meer dan negentien eeuwen geduurd, maar zijn *parousia* - *aanwezigheid* zal nooit van de heiligen wijken, nadat ze Hem eenmaal in heerlijkheid hebben ontmoet. Zelfs het boek dat "De openbaring van Jezus Christus, die God aan Hem geeft" heet, spreidt zich uit over een deel van deze aion en de twee aionen die nog komen. Het voert ons voorbij de dag van de wraak, voorbij het millennium, naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Als eenmaal Christus en Zijn heiligen zijn onthuld, dan kunnen ze nooit meer verborgen blijven, noch zal hun heerlijkheid verminderd raken. Geen enkele Schriftplaats beperkt de duur van de openbaarwording; het zijn de verduistering en het lijden die tijdelijk zijn. De aandacht van de schepping is niet op een eenmalige gebeurtenis gericht. De wegrukking van de gemeente om de Heer te ontmoeten in de lucht is niet waar de schepping op wacht. Profetiestudenten weten dat de verwijdering van de gemeente gevolgd zal worden door grote rampen in de kosmos. De gemeente verwacht geen heerlijkheid op Aarde en is

niet het voorbestemde verlossingskanaal voor dit deel van de schepping. Maar terwijl ze hier is, echter, deelt ze in de ramp die is voortgebracht door onze eerste ouder, om wie de grond vervloekt werd toen hij "de dood in de wereld bracht."

God heeft andere zonen dan wij. Deze zullen binnengaan in de komende eeuw en zonen Gods zijn, zonen van de opstanding(Luc. 20:35,26). Hun verheerlijking op Aarde zal de eerste verlichting brengen aan de schepping. Dit is het begin van haar verlossing, maar voleindigt dit niet. De finale verlossing wordt pas gerealiseerd als de nieuwe schepping is bereikt en voltooid. De heerlijkheid van het millennium is die van een renovatie, het herstel waarvan God sprak door de profeten, de *paligenesia*, wedergeboorte, van de oude schepping(Hand. 3:21; Matt. 19:28). Wanneer deze schepping een Sabbatsrust zal hebben ondergaan, dan zal er een heerlijke achtste dag volgen. Hier spraken de profeten van Israël al van. Het is Johannes die ons vertelt dat de Aarde en de hemel zullen vluchten van het gezicht van Hem Die zit op de troon en dat een nieuwe hemel en een nieuwe Aarde zullen verschijnen. Jesaja en Petrus onthullen ook de laatste aion(Openb.20:11; 21:1; Jes.65:17; 66:22; 2 Pet.3:12,13). Zo kon de schepping, net als de zonen Gods, alleen doorgaan tot haar hoogste heerlijkheid door een volledige ontbinding en een transformatie.

Vernietiging en opstand volgen op de duizend jaren van vrede. Hoewel tijdens die tijd de vloek over de Aarde in grote mate zal zijn verwijderd, hoewel Satan gevangen zit, en hoewel oordeel en straffen de heerschappij van de rechtvaardigheid bevestigen, eindigt de aion in de grootste geweldsuitbarsting van de geschiedenis en met het laatste oordeel. De schepping vergaat niet door water, maar door vuur. Dit is niet het doel van de verwachting van de schepping. Er ligt nog wat verderop, en uit dat "verderop" komt een stem van de troon die zegt: "Zie, Ik maak alle dingen nieuw!" Er is geen tussentijds doel.

Het lichaam van Christus is al aan de nieuwe schepping verwant in geest(2Kor. 5:1). We hebben nu een relatie met de oude en zullen iets van doen hebben met haar verdwijnen. Ons wordt geleerd dat we de wereld en ook boodschappers(engelen; WJ) zullen oordelen(1Kor. 6:1-3). Dit is niet op de Aarde tijdens het koninkrijk, maar in het toekomstige oordeel, wanneer we samen met onze Heer zullen optrekken in Zijn uiteindelijke oordeel. De zonde-vervloekte oude schepping kan Zijn aanwezigheid niet verdragen, maar vlucht er voor weg(Openb. 20:11).

Paulus spreekt over deze openbaring in 2Thessalonicenzen 1:5-10. Niet alleen zij die de eerste heiligen in Thessaloniki lastig vielen, maar ook de vervolgers van de gemeente doorheen heel de periode van haar verblijf op Aarde, zullen op die groet dag geoordeeld en veroordeeld worden. Is dat niet de reden waarom het lichaam van Christus zal dienen als rechter van de wereld en van de boodschappers(engel; WJ)? Deze vervolgers zullen niet opstaan voordat de duizend jaren voorbij zijn. Dan zullen voor de eerste keer de verheerlijkte voorwerpen van de eerdere vervolging hun vervolgers ontmoeten. Dat is het moment van de onthulling van de Here Jezus uit de hemel, in vlammend vuur wraak uitdelend. Hij zal droefheid uitbetalen aan hen die droefheid deden toekomen aan de heiligen en wie onwetend zijn over God en het evangelie niet

gehoorzamen, met aionische uitroeiing uit het gezicht van de Heer en uit de heerlijkheid van Zijn macht.

Maar wat dan de heiligen? Hij zal verheerlijkt worden in (niet door) Zijn heiligen en bewonderd worden in (niet door) allen die geloofden. In die dag, wanneer de heerlijkheid van Zijn macht geopenbaard zal worden, zullen wij gerechtvaardigd worden voor de mensen, die in ons alleen dat zullen zien wat Hem heerlijkheid brengt. Zij die ons gekend hebben en ons als minderwaardig bestempeld hebben, zullen zich verwonderen over het werk van Christus in ons. Zij die ongelovigen zijn, zullen om wat ze in ons zien, tezamen met de heiligen beginnen de Here Christus te verheerlijken en zich voor de eerste maal in Hem verwonderen. Als dit het gevolg is van de openbaring over hen die geoordeeld zijn, is het dan niet omdat het getuigenis van de verheerlijkten in de komende aionen de allesoverstijgende rijkdom tentoonstelt van Gods genade in Zijn vriendelijkheid jegens ons in Christus Jezus? Onze beste bediening zal pas plaats vinden na onze verheerlijking! (Efe. 2;10).

Op zo'n openbaring wacht de schepping, zodat ze haar uiteindelijke en blijvende perfectie kan krijgen. Oordeel en straf en het voorbijgaan van de huidige hemel en de huidige Aarde zijn slechts de verwijdering van de primitieve zaken. "Hij breekt het eerste af, zodat Hij het tweede kan vestigen" is een principe en programma dat toepasbaar is op meer zaken dan de verbonden. Niet het geestelijke is het eerste, daarom moet het eerste verwijderd worden. Het zal een passende woonomgeving voor God, voor Zijn Zoon en Zijn zonen zijn; niet een gerenoveerde schepping, maar een nieuwe schepping. Die schepping zal tot stand worden gebracht wanneer de nieuwe schepselen in Christus Jezus openbaar worden gemaakt. De oude orde gaat voorbij met het laatste oordeel, omdat het vervloekt was in het eerste oordeel(Gen. 3:17-18).

Het Christendom is een hele aion kwijt geraakt die nodig is voor het bereiken van het goddelijk doel. En samen met de verloren aion is een groot deel van het evangelie verduisterd geraakt, samen met de vrijheid die aan een tot slaaf gemaakte schepping moet worden gebracht. Populaire theologie verwacht niets na het voorbijgaan van de oude schepping dan een denkbeeldige "eeuwigheid." Het wordt de schepping niet eens toegestaan haar prille heerlijkheid te bereiken, waarin noch zonde noch dood was om dat te bederven wat de Schepper zag dat zeer goed was. Een hele lange aion van goddelijke scheppende activiteit is uit het zicht geraakt en het boek werd gesloten waar het verhaal verre van haar einde is, mysteriën en onopgeloste problemen achterlatend, idealen niet verkregen. Ons wordt verteld dat in ieder geval een deel van de schepping altijd de mismaaktheid en ijdelheid van eeuwige zonde en dood zal ondergaan. Maar toch verwacht de schepping dat er iets beters voort zal komen uit het openbaar worden van de zonen van God. Het Paradijs zal herwonnen worden, met haar boom des levens, waarvan de bladeren de volkeren zullen genezen. De nieuwe schepping zal net zo vrij van zonde en dood zijn als de eerste was, voordat ze aan ijdelheid werd onderworpen. Haar lijden zal gecompenseerd worden in een hogere perfectie, passend bij de hogere heerlijkheid van de tweede Mens, Die God verlangt te verheerlijken. Oordeel en straf is niet het laatste wat de schepping te horen krijgt. De verwachting van de schepping is: haar deelname in onze heerlijkheid, net zoals ze nu deelneemt in ons lijden, ons kreunen en onze

ijdelheid.

"De echte shekinah is in de Mens," zei Johannes Chrysostomus. De shekinah was de naam die in de oude Joodse literatuur werd gebruikt voor de heerlijkheid over de Tabernakel en in het bijzonder over het verzoendeksel. Deze heerlijkheid is uit de Tempel vertrokken en is nooit teruggekeerd in welke tempel dan ook die door mensenhanden is gemaakt. Maar zoals de heerlijkheid eens de tempel vulde, zo vult ze de tempel van het lichaam van onze Heer en zo zal ze ook de tempel vullen van Zijn lichaam, de gemeente. God zal Zijn heerlijkheid laten zien in en door al Zijn zonen, zowel op Aarde als in de hemelen, en Hij zal Zijn uiteindelijke verblijfplaats vinden, wanneer Hij Alles wordt, in de volle en gevarieerde volmaaktheden en heerlijkheden van Zijn wezen, in al Zijn schepselen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 34

door G.L. Rogers

De schepping wacht op bevrijding Romeinen 8:20-22

"Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, 21 in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.

22 Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is."

Het centrale en bekronende getuigenis van de Schrift over de onlosmakelijke relatie die bestaat tussen de mens en de schepping, zit in deze passage opgesloten. Het evangelie dat door Paulus werd gepredikt, brengt de mensheid niet alleen persoonlijke redding, maar ook de redding van zijn verloren positie. De plaatsing van de passage geeft het doel aan waarvoor ze werd geïntroduceerd. Een andere reden voor het lijden van de heiligen is dat zij nu omgeven zijn door een schepping die onderworpen is aan vruchteloosheid en gebondenheid. Dit komt voort uit dezelfde zonde die ze betrok bij zonde en dood. Bij de afwezigheid van de ware Erfgenaam, kreunt en steunt de schepping, totdat Hij zal terugkeren en de vloek zal opheffen. Er zit in deze onthulling geen pessimisme. Het steunen van de schepping, net als de aanwezigheid van zonde en dood, is slechts een episode in het doel van de aionen, die zich uitstrekken van het begin van de schepping tot hun voleinding. Nadenkend over de huidige ellende is de praktische les hier niet een van wanhoop, maar leert ze geloof, geduld, en verwachting van verlossing. God heeft een welwillend doel met heel Zijn schepping, het geliefde werk van Zijn handen. Deze onthulling brengt de hele schepping binnen het zicht van Gods verlossing, zoals die van 5:18,19 heel de mensheid in het zicht bracht van Zijn rechtvaardiging.

Voortgaand met de onderwerpen van huidig lijden en toekomstige heerlijkheid, waarbij in beide gevallen de schepping is betrokken, geven deze verzen de redenen voor de verwachting van de schepping. Haar oorspronkelijke onderschikking gaat vergezeld door een verwachting voor haarzelf, 20; de inhoud van de onderschikking en de verwachting worden gedefinieerd, 21; en de heiligen nemen de slavernij van de verdorvenheid waar in het steunen en kreunen van de schepping, terwijl de voortgaande weën de belofte geven van een vrijheid die overeenkomt met de heerlijkheid die door de kinderen van God genoten zal worden, 22.

20. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet

vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft,

Doorheen de passage wordt de schepping verpersoonlijkt. Zowel de levenloze als de levende schepping krijgt menselijke ervaringen toegedicht, in ieder geval dat deel dat aan de mens ter onderschikking was gegeven. De schepping was "zeer goed" en paste perfect bij het zondeloze karakter van haar heer. Hem was opgedragen de Aarde te onderschikken en de leiding te hebben over alle andere schepselen (Gen. 1:28). Adam, net als de laatste Adam, was het hoofd van de schepping die hem was toegewezen als zijn lotdeel. Hij was met onlosmakelijke banden verbonden aan zijn gebied. Hij maakte er deel van uit en het won en verloor samen met hem, deel hebbend aan zijn voordelen en zijn toekomst. De mens is een microcosmos, een kleine wereld op zichzelf, in het bezit van de geest van God (Job 27:3), en een ziel die hem verbindt met andere dieren, voortkomend uit de bodem waarheen hij terugkeert (Gen. 3:19). Zo is ook de laatste Adam aan heel de schepping gebonden (Kol. 1:17). Sommige Griekse vaders noemden Hem de *Desmos*, de band. Hij is het Leven van alles dat leeft en beweegt, de Onderhouder van alle dingen.

Adam hield zowel het lot van de schepping als het lot van de mensheid in zijn handen. Als hij, als heer van de schepping, zou zondigen en sterven, dan zou de schepping met hem lijden. Als de eerste mens en zijn nageslacht gedoemd zijn om te overlijden en plaats te maken voor de tweede Mens en de nieuwe mensheid, dan moet ook de schepping voorbijgaan en plaats maken voor een nieuwe en betere. Er zit in de oude mensheid geen kracht voor zelfherstel en daarom is er ook geen hoop voor de schepping uit die bron. Alleen de laatste Adam kan óf de oude óf de nieuwe schepping zegenen. Alle zegenen die de mens verkrijgt uit de oude schepping, alle renovatie die ze straks mag genieten in het koninkrijk, komt voort uit de genade van Hem Die de verschillende verbonden met de eerste mensheid ondertekent en vervult. Maar uiteindelijk zal alles nieuw gemaakt worden; Gods eerste en tussentijdse doel is een nieuwe mensheid in een nieuwe schepping.

Want introduceert een verklaring van wat de schepping is overkomen en waarom ze nu zo verre van "zee goed" is. *De schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen*, omdat haar stervende heer dat was geworden. *Vruchteloosheid* is het benadrukte woord in deze zin. Jammer genoeg is het woord vruchteloos in de AV gebruikt om vijf verschillende Griekse woorden te vertalen, en dit feit kan de betekenis van het hier gebruikte woord verduisteren. *Mataiotees*, vruchteloosheid, is niet "leegheid", maar "zonder resultaat." Het woord beschrijft het teleurstellende karakter van alle processen in de natuur die niet in perfecte resultaten uitmonden. De schepping is aan vruchteloosheid onderworpen, omdat ze niet uitmondt in die blijvende schoonheid en weldadigheid waarvoor ze was ontworpen. Al haar energie wordt tegengewerkt en loopt op niets uit. Ze heeft haar oorspronkelijke goedheid verloren en haar uiteindelijke perfectie nog niet verkregen. Het is een passende omgeving voor haar heer, die is onderworpen aan de vruchteloosheid van sterfelijkheid en dood. Niets wordt toegestaan blijvend te zijn. God staat geen blijvende imperfectie toe. De meest mooie bloemen bloeien en vergaan. Als er al "nooit verwelkende bloemen" zijn, dan zijn die niet van deze schepping. Zaden ontkiemen en sterven; de winter vernielt veel beloften van de

lente, voordat de zomer ze kan vervullen. Als we tevreden zijn, dan is dat omdat we het ideale plan van God niet begrijpen.

Prediker is een commentaar op de vruchteloosheid van de kosmos. In dat boek komt *vruchteloosheid/ijdelheid* bijna veertig keer voor. De Prediker vat al het goede van het leven samen als ijdelheid. Men moet in een bepaalde mate bevrijd zijn van ijdelheid, om te kunnen beoordelen wat ijdel is en wat niet. Het "Alles is *ijdelheid* en najagen van wind"(Pred. 1:14; 2:11) wordt vandaag nagesproken in de wanhopige vraag: "Is het leven waard geleefd te worden?" Wat ook de mens zegt, God zou niet willen dat wij geloven dat dit "het beste van alle werelden" is. Hij zegt van zowel mens als schepping dat ze vruchteloos zijn en dat dit niet de toestand is van de wereld waarvan Hij zei dat ze zeer goed was. De vruchteloosheid van de schepping wordt onophoudelijk uitgeroepen door het ongaarne horen van de mens over het feit en de dwaasheid van de zonde, dat het universum door een morele wet wordt geregeerd en dat de overtreding van Gods wet een kosmische ramp uitlokt. God is niet, en dat zou ook de mens niet moeten zijn, tevreden met de huidige toestand van de schepping. Hij laat ze voortdurend haar onvolmaaktheid verklaren.

De schepping werd *onderworpen* aan vruchteloosheid en wordt er door overheerst. Deze onderwerping is tegengesteld aan de zelfbeschermende en zelfherstellende krachten van de natuur. Vruchteloosheid werd om niet op de schepping geworpen. Niet *vrijwillig*, als ware het door eigen keus of fout, maar *om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft*. Dit is noch Adam, noch de Satan. God zei: "de aardbodem(is) om uwentwil vervloekt." Adam's zonde was de aanleiding, maar Gods oordeel en opgelegde vloek was de oorzaak van de onderwerping van de schepping. Hiermee had Hij ongetwijfeld een leerstellig, een disciplinair en een weldadig doel. Dit woord over de vruchteloosheid van de schepping verklaart waarom zaken zijn zoals ze zijn; het spreekt tot ons van falen en goddelijk oordeel, en het is een wijze waarmee de verontwaardiging van God zichtbaar wordt gemaakt. Zo verkondigen zowel de werken als de woorden van God in eenheid het destructieve karakter van zonde. Veel van de hogepriesters van de godin Wetenschap wijzen deze onthulling af, en zien in de bewijzen voor de catastrofe geen verband met zonde en oordeel; ze zien niets van eerdere en superieure toestand die verdwenen is, noch iets van een degeneratie, maar slechts een zeer bevredigende vooruitgang en evolutie. Ze gaan voorbij aan de stem van de profeten en missen de betekenis van de overal zichtbare vruchteloosheid. God plaatste de mens in een wereld die in alle opzichten paste bij een zondeloze mensheid, en toen onderwierp Hij die wereld aan een vruchteloosheid die overeenkomt met de kwaden die de mens over zich zelf heeft gebracht. Zij die feiten missen die beladen zijn met zulk een leer en discipline zijn onverstandig.

Het recht wordt verzacht met mededogen. De leiding van de mens blijft en hij oefent heerschappij uit over de schepping, die zo beschadigd raakte door zijn falen. Hij heeft de Aarde tot in de verste uithoeken gevuld en heeft veel succes geogst met het onderwerpen ervan. Hij heeft de Aarde zelfs tot op de polen verkend, heeft de zeeën bevaren en de lucht doorvlogen, en door de uitvinding van ingenieuze machines beheerst hij de machten van de natuur, zodat het

menselijk zwoegen spoedig tot een minimum zal worden gereduceerd. De schepping wacht op de hand van haar heer en reageert met vreugde op zijn meesterlijke aanraking. De grond reageert op cultivatie en vruchtbaarmaking. Het plantenleven ontwikkelt zich in nieuwe en mooiere vormen. Wilde bloemen worden ontwikkeld in schitterende Chrysanten en heerlijke rozen, terwijl de wilde en zure bosvruchten veranderd worden in de smakelijke vruchten van tuin en kas. Ingenieurs bouwen dammen en toveren woest land om in vruchtbare velden; zij irrigeren de woestijnen en bouwen daar grote steden. Maar toch ondervindt de mens beperkingen en zijn grandioze plannen zijn niet in staat de vruchteloosheid te overwinnen waartoe hij en de schepping zijn gedoemd.

God, Die de schepping aan vruchteloosheid onderwierp, deed dat op voorwaarde van een *verwachting*. De verwachting rechtvaardigt de onderwerping en de verwezenlijking zal het lijden compenseren. Als de schepping haar verwachting zou kunnen uiten, dan zou ze zeggen dat de vruchteloosheid en gebondenheid van de huidige tijd niet te vergelijken zijn met de vrijheid waar ze naar uitkijkt. God verdoemt de mens of de schepping niet nodeloos, zonder nut, of zonder hoop. Verwachting is latent zichtbaar in de huidige toestand van de schepping. Prediker zegt dat God het voorgevoel voor de komende tijd in de harten van de mensen heeft gelegd. Instinctief kijken ze uit naar een "gouden eeuw" en wanneer ze dat doen, dan tonen ze hun afkeuring voor de huidige toestand in de wereld. Op gelijke wijze heeft de schepping een aanduiding van een compenserende vrijheid en door kreunen en steunen protesteert ze tegen haar onwillige gebondenheid.

21. In hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.

De verwachting van de schepping is nu duidelijk gedefinieerd. Het is *omdat ook de schepping zelf*, niet minder dan de kinderen van God, bevrijd zal zijn van de doem die er nu op ligt. De schepping *zelf*, dezelfde schepping die nu onderworpen is aan ijdelheid en vruchteloosheid, een schepping onderscheiden van de mensheid, is verbonden met de toekomstige heerlijkheid, net zoals ze nu verbonden is met het lijden. Ze zal bevrijd worden *van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid*, waaraan ze onderworpen is. Vergankelijkheid definieert de vruchteloosheid nog preciezer. Dit komt overeen met de vergankelijkheid die in de wereld is door de lusten van de mens (2Petr. 1:4). Menselijke zonde heeft beslag gelegd op de schepping en ze ook vergankelijk gemaakt. Het zou onze schande en verdriet moeten zijn dat we de schepping zo beschadigd hebben. Vergankelijkheid is alom aanwezig in de planten- en dierenwerelden. Kanker wordt gevonden in planten en bomen. Onkruiden zijn ongetwijfeld gedegeneerde planten. Plantkundigen zeggen dat de oorspronkelijk kernloze cactus is gedegeneerd naar zijn huidige vorm met een kern. Schadelijke vormen van leven voeren voortdurend oorlog met andere vormen van dierlijk en plantaardig leven. Vernielende ziektekiemen, insecten en onreine dieren zijn het gevolg van degeneratie, en de kiemen van tuberculose, tyfus en difterie behoorden ooit tot goede families en waren onschuldige of zelfs vriendelijke bacteria.

De lagere dieren hebben niet alleen te lijden in handen van de mens, maar ze gebruiken elkaar als prooi en verspreiden angst over het land, de oceaan en in de lucht. De jungle en bossen hebben hun dodelijke reptielen en schrikjagende beesten. De mens moet zich voortdurend verdedigen tegen insecten, vogels en beesten, alsof de levende schepping weet dat haar zondigende heer de oorzaak is van haar lijden, waarvoor ze poogt wraak uit te oefenen. De geest van haat en vernietiging is net zo vreselijk aanwezig onder de dieren als onder de mensen. Er is een boosaardige lust naar bloed waarneembaar onder insecten, vogels en beesten. De wezel is een van de meest opmerkelijke voorbeelden van verdorvenheid. Zijn grootste plezier vindt hij in jagen en doden. Hij vernielt eieren, nestvlinders en jonge konijnen, en dan nestelt hij zich tussen zijn dode slachtoffers, wachtend op de komst van de moeder, om dan boosaardig zijn tanden in haar nek te slaan. Hij doodt puur om het doden, en na zich volgedronken te hebben aan het bloed, trekt hij zich terug in zijn leger, om zich op te frissen voor een volgende jachtpartij.

Ook de Aarde kreunt onder haar vloek. Haar woestijnen weigeren water aan de dorstige reiziger, schroeien hem dood en begraven hem in zandstormen. Moerassen vol malaria en andere plagen vergiftigen hen die daarheen gaan. Aardbevingen en tsunamis brengen onverwachte vernielingen over steden en hun bewoners. Orkanen en tyfonen bezaaien land en zee met wrakhout en dood. De schoonheid van land, zee en lucht worden door stormen omgedraaid in duisternis en verlatenheid, razende vloed en lang aanhoudende droogte. Schrijvers uit de oudheid hebben lang stil gestaan bij de ordening die de ene zone heet en de andere koud maakt, over de uitgestrektheid van verlaten heidevelden en rotsen, van zandvlakten en zeeën, over de overvloed aan schadelijke kruiden en dieren, als bewijs dat de Aarde verkeerd en slecht gemaakt was, zodat het niet het werk van een goddelijk verstand zou kunnen zijn.

Mr. S.J. Mill brengt de aanklacht ter tafel tegen wat hij "natuur" noemt, dat "de dingen die mensen elkaar aandoen en waar mensen voor worden opgehangen en in de gevangenis worden opgesloten, niets anders zijn dan wat de natuur dagelijks doet. Zij doodt en martelt zonder enige duidelijke aanleiding. Alles wat de meest boze mens doet tegen leven en eigendom, wordt op een veel grotere schaal uitgevoerd in de natuur.... Alles wat mensen gewend zijn "wanorde" te noemen en de gevolgen daarvan, is nu precies een tegenhanger van de weg van de natuur. Anarchie en de Heerschappij van de Angst worden overtroffen door onrecht, vernieling en dood, door een orkaan en een plaag." Deze "opgevoede wilde," zoals hij weleens wordt genoemd, uit zijn welluidend getuigenis van de vruchteloosheid van de schepping, maar hij is onwetend van het feit dat de schepping niet altijd rechtvaardig en welwillend is vanwege de redenen die in onze tekst zijn gegeven. De schepping is net zo abnormaal als de mens, dit is een zaak van algemene dagelijkse ervaring. Maar Dhr. Mill trekt de verkeerde gevolgtrekkingen uit de wanorde in de schepping, wanneer hij aanneemt dat de schepping nu op haar best is, of dat haar klaarblijkelijke defecten het betoog over een ontwerp door een ontwerper vernietigen. Tezamen met de vruchteloosheid nemen we een ordening en systematische rangschikking waar, die het universum vult en een intelligentie laat zien die deze orde voortbrengt en

leidt naar bruikbare doelen. Zelfs in de huidige toestand van de schepping doortrekt haar een kracht en intelligentie, zegen brengend aan de mens. Paulus zegt dat dit het werk is van de levende God, Die de mens voedsel geeft en blijdschap (Hand. 14:17; 17:24-29; Rom. 1:20). De schepping is nu niet perfect, maar ze is prima te gebruiken voor Gods huidige omgang met de mensheid.

Wetenschap en openbaring stemmen in dat er een essentiële eenheid is in de hele schepping. De schepping werd niet alleen om 's mensen wil in het Eden oordeel onderworpen aan vruchteloosheid, maar ze lijdt ook bij andere grote oordelen. Ze schijnt antwoord te geven op de grote morele crises van de mens. De Zondvloed omvatte niet alleen de kosmos, maar ook de dieren, de kruipende wezens, en de vogels in de lucht.

En al wat leeft, dat zich op de aarde roert, het gevogelte, het vee en het wild gedierte en alle wemelend gedierte, dat op de aarde wemelt, benevens alle mensen, kwamen om.

22 Alles, in welks neus de adem van de levensgeest was, alles wat op het droge was, stierf.

(Gen. 6:7; 7:21-23)

De plagen die over Egypte neerdaalden sloegen net zo goed de wateren en het dierenleven als de mensen. De Aarde opende haar mond en slokte allen op die Korach navolgden (Num. 16:32). Het heilige land werd gezegend of geslagen naarmate de zonen van Israël gehoorzaam of ongehoorzaam waren (Lev. 25:21; 2Korn. 36:21). De Aarde beefde bij de gruwel van de moord op de Zoon van God (Matt. 27:51-53). Een opnieuw zullen de pre-millenniale oordelen vallen op land en zee, de rivieren en de zon. De vooruitgang van de mens der zonde wordt gemarkeerd door een toenemende zwaarte van de toegepaste plagen, z'n hoogtepunt vindend in een grote aardbeving die niet alleen de Aarde zal schudden, maar ook de hemel. En tenslotte zal het post-millennium oordeel vooraf worden gegaan door de grote opstand, na het vrijlaten van Satan. De Aarde en de hemel zullen wegvluchten voor het aangezicht van Hem Die zit op de grote witte troon. Deze door zonde geïnfecteerde schepping, die zovele schokken en verwoestingen heeft overleefd, zal uiteindelijk verdwijnen. Reinigende vuren zullen haar schoonmaken en omvormen. Uit de ruïne zal de nieuwe, blijvende schepping voortkomen, net zoals de gelovige uit de oude mensheid in een nieuwe wordt voortgebracht.

"Zie, Ik maak alle dingen nieuw!" We zien uit naar een nieuwe Aarde en nieuwe hemelen, waarin rechtvaardigheid zal wonen, net zoals we uitzien naar een nieuwe, jonge mensheid, met dezelfde, nauwe relaties tussen oud en nieuw. De laatste ramp die de oude schepping zal doen vergaan, wordt veroorzaakt door de grootste afvalligheid in de geschiedenis van de mensheid. Ontelbare menigten van hooglijk bevoorrechte en opgevoede mensen, die de blijde omstandigheden van het koninkrijk zullen hebben genoten onder een absoluut rechtvaardige heerschappij, zullen luisteren naar de verleidingen van Satan en opstaan tegen de Koning der koningen. Onder de losgelaten Satan zullen de mensen de zonde van Adam herhalen en menselijke boosheid brengen tot een afschuwelijke en nooit eerder geziene manifestatie, die zal uitmonden in de laatste crisis van doem voor

deze vermoeide schepping. Dit alles verkondigt de sympathie die bestaat tussen de mens en zijn onderworpen schepping. Onlosmakelijke banden binden Adam en de Tweede Adam aan het goed waarover God de eerste en dan de andere heer maakte.

De schepping zelf zal ingaan in "de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods," maar volkomen vrijheid zal in de oude schepping niet worden verkregen. De opgestane aartsvaders zullen, met het geredde Israël en de pinkstergemeente met haar proselieten uit de volkeren, opnieuw op deze Aarde leven. Zij zullen de heersende klasse zijn. David zal regeren en de twaalf apostelen zullen de stammen van Israël oordelen. Hun verheerlijking zal een grote mate van vrijheid brengen voor deze kreunende schepping, maar de bevrijding zal nog niet helemaal volledig zijn. Ondergang zal tijdens de koninkrijks aion uitgemeten worden aan alle openlijk opstandige mensen. Plagen en droogte zullen worden opgelegd aan die families op Aarde die niet optrekken naar Jeruzalem om de Koning te aanbidden (Zach. 14:17,18). Ondanks de kortstondige renovatie en wedergeboorte van deze oude schepping, is ze gedoemd om vernietigd te worden. Blijvende bevrijding van de gebondenheid aan vergankelijkheid behoort alleen toe aan de nieuwe schepping, waarin geen ondergang zal zijn. Toch zal de "millennium-Aarde" een passende omgeving zijn voor de zonen van de opstanding (Luc. 20:35,36). Het is de Sabbat van de oude schepping en de voleinding van Israël's bijzondere heerlijkheid.

De schepping proefde de krachten van de toekomstige aion toen ze de heerschappij van de Zoon des Mensen herkende en antwoord gaf op Zijn wil in tekenen en wonderen. Dit waren slechts voorbeelden van Zijn macht om de schepping vrij te laten van haar vruchteloosheid en haar in de vrijheid te brengen die ze in de komende aionen zal genieten. Wonderen waren "eenvoudig" het herstel van het abnormale naar wat normaal is. De profeten zeggen veel over de zegen van de millenniaal Aarde en betrekkelijke weinig over de nieuwe schepping. De reden daarvoor is dat Israël's voorrang boven de volkeren niet een kenmerk zal zijn van de nieuwe schepping, wanneer heel de mensheid Gods volk zal zijn. Dan zal de zegen niet via Israël uitgedeeld worden, maar gegrondvest zijn op de raswijde verzoening en de uitoefening van genade, die de mens rechtvaardig zal maken. De nieuwe schepping zal, onder de heerschappij van onoverwinnelijke genade, nooit onderworpen zijn aan vruchteloosheid of de slavernij van het verderf kennen.

In het millennium zullen de "krachten van de toekomstige aion" verlossing brengen aan de dieren en de mensen, aan de plantenwereld, aan de woestijnen en aan de Dode Zee (Jes. 11:6-9; 35:1,2,5-7; 55:12,13; Eze. 16:53-55; 47:8-10). De uiteindelijke onderschikking van allen aan de Zoon des Mensen zal de schepping tot haar hoogste zegen brengen. De eerste mens maakte de schepping slaaf van de verdorvenheid. De Tweede Mens zal allen aan Zichzelf onderschikken, opdat allen onderschikt zullen worden aan God. De dood kan niet een permanente plaats hebben in dit universum (1Kor. 15:26). Een geperfectioneerde mensheid in een geperfectioneerde schepping, waarin God voldaan in de mensheid kan verblijven, dát is het doel van het bemiddelende werk van Christus.

De bevrijding van de schepping kan niet bereikt worden door evangelisatie. De Schrift geeft ons niet het recht een "millennium kerk" te verwachten. Geen uitzaaiing van waarheid zou de vloek van de grond kunnen verwijderen. Heiligheid maakt de mens niet ongevoelig voor pijn, ziekte en dood; en ook kan een hoge graad van geestelijkheid in de heiligen de woestijn niet omzetten in een vruchtbaar veld, de met plagen vervuilde atmosfeer reinigen, de malaria uit de moerassen halen, het wild beest temmen of van de giftige adder een gevaarloos speelkameraadje voor de kinderen maken. Persoonlijke vroomheid zal de wateren van de Dode Zee niet helen. Het middel moet overeenkomen met het soort werk dat gedaan gaat worden. Gebed kan Satan niet in de afgrond werpen. Vredesconferenties zullen er niet de oorzaak van zijn dat roofvogels en beesten hun gedrag opgeven. Ons wordt gezegd dat dit soort vredesbeloften voor de oorlogvoerende schepselen en de omvorming van de woestijnen in tuinen, verstaan moeten worden als zijnde figuren van geestelijke zegeningen die door de heiligen genoten zullen worden. Indien we deze interpretatie aannemen, wat is dan het gevolg? Sterfelijkheid en dood blijven bestaan, levende heiligen zullen altijd met de schepping lijden, de vloek van de slavernij aan vruchteloosheid zal nooit verwijderd worden en een ecclesiastaal millennium zou getuige zijn van een kreunende, hopeloze schepping. Indien de beloofde matiging van de vloek ontnomen wordt aan de oude schepping, hoe kunnen we dan de belofte geloven van letterlijke nieuwe hemelen en een nieuwe Aarde? Ja, zulke uitleggers hebben geen verwachting zoals de schepping die heeft. Zij verwijzen Gods handwerk, tezamen met een groot deel van Zijn mensheid, gemakkelijk naar vernietiging of "eeuwig" lijden.

De Laatste Adam is Bloedverwant van heel de mensheid en Hij zal voor de mensheid en de schepping doen wat de *goel*, of bloedverwant, deed in Israël. De bloedverwant-verlosser had drie rechten:

1. hij kon een bloedverwant die slaaf van een vreemde was geworden lossen(Lev. 25:47-49)
2. hij kon de ingeleverde erfenis van iemand die zijn land had verkocht terug kopen(Lev. 25:24-27; Ruth 4:3-5)
3. en hij was de wreker van de dood van zijn gedode bloedverwant

Voor ons huidige doel is het voldoende op te merken dat de bloedverwant niet alleen een persoon verlost, maar ook diens bezit. Indien een persoon niemand had die hem en zijn erfenis wilde verlossen, dan keerde in het Jubeljaar ieder mens terug naar zijn bezittingen en ieder mens naar zijn gezin. Dit was de bevrijding van de onverloste en het was gebaseerd op het zondoffer dat op de Grote Verzoendag gedaan werd(Lev. 25:9,10). Gods Sabbats- en Jubeljaarwet garandeerden economische zekerheid voor de gehoorzame en hield in elk geval de erfenis binnen de familie en stam waartoe men als lotdeler behoorde. Deze wetten spreken welluidend van het feit dat wanneer de zonen van God bevrijd zijn van hun vijanden en de toegezegde heerlijkheid verkrijgen, ook hun erfdeel zal binnengaan in de vrijheid van die heerlijkheid.

De komst van de genade doet de schepping geen goed, behalve daar waar geredde mensen terughoudend zijn hun mede-schepselen enig verhinderbaar leed

te berokkenen. De goede mens is genadevol naar zijn dieren en herinnert zich dat God goed is voor allen en Zijn zachte medelijden uitstrooit over al Zijn werken. Het is de komst van *heerlijkheid* waarop de schepping wacht, net als wij. Wij mengen ons kreunen met dat van de schepping en verheugen ons in het vooruitzicht van de aanstaande heerlijkheid. Wat zullen de kinderen van God, die deze door de zonde vervloekte Aarde kennen, zich verheugen in de bevrijding van de schepping! De onzichtbare attributen van God zullen veel helderder zichtbaar worden in Zijn creatieve prestaties, en deze zullen ontdekt worden door ogen die niet meer verduisterd zijn door de zonde, die nu de mensen teveel ontnemt van de huidige heerlijkheid van Gods werk. Onthulling is meer dan "waarnemen". De mens kan voorbij gaan aan waarnemen, maar een openbaring is dat wat daadwerkelijk gekend is.

22. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensood is.

Deze woorden zijn een bewijs dat de schepping de verwachting heeft die zojuist werd genoemd. Haar tot op heden voortdurend zuchten en onophoudelijke weeën, is niet doelloos. Zij veronderstellen een verwacht iets, dat de weeën beloont. Wij, die Paulus' geestelijk inzicht en sympathie hebben, zijn ons bewust, daar waar de meerderheid van de mensen dat niet is, dat de *ganse schepping* in al haar delen zucht. Schrijvers, zoals degene die we citeerden, richten de aandacht op de duidelijke wanorde in de schepping, maar zij zien die niet met de intelligentie en het begrip van hen die deze goddelijke onthulling geloven. De schepping *zucht* in de sympathievolle oren van God en Zijn heiligen. Terwijl de mensen haar van wreedheid beschuldigen, beklaagt zij haar slavernij voor de verdorvenheid. Ze protesteert onophoudelijk tegen het brandmerk van de onverdiende vloek, die ze op haar voorhoofd draagt. Schelling vraagt: "Op de lieflijkste lentedag, terwijl de natuur al haar charmes tentoon spreidt, zuigt dan het hart, bij het bewonderend drinken, niet aan een vergif van knagende melancholie?" We worden er vaak aan herinnerd dat het schreeuwen en de geluiden van de schepping alle in mineur zijn! De stemmen van dieren en winden en golven hebben een ondertoon van klagen.

Naast het zuchten is er een pijnlijke inspanning, *in al haar delen ... in barensood is*. Alle delen van de schepping stemmen overeen in de uitdrukking van hun gezamenlijke malaise en in een gezamenlijke inspanning om een betere orde voort te brengen. De worsteling wordt voortgezet. Ze reikt van het oordeel in Eden, tot de geboorte van de nieuwe schepping. De figuur van weeën wordt gebruikt omdat weeën een geboorte inluiden. De schepping draagt in haar boezem de kiemen van een nieuw universum, dat voortgebracht zal worden en tot volle wasdom zal groeien, tot een vlekkeloze perfectie. Haar pijnen zijn niet die van ontsluiting, maar de meer acute pijnen van geboorte. De schepping heeft zorgen en pijn, maar wanneer eenmaal dat wat ze verwacht zal zijn gekomen, dan herinnert ze zich, vanwege de vreugde dan een nieuwe schepping tot stand is gebracht, niet langer de droefheid. De tijd van de onderwerping tot heden, schijnt een te lange periode van weeën, maar ze zal ophouden en, in vergelijking met de nooit eindigende duur van het nieuwe universum, slechts een kort uurtje

lijken.

Zij die weigeren te geloven dat God een verlossend doel heeft, dat ook de schepping omvat, zullen deze uiteenzetting als grof letterlijk beschouwen. Zij, in tegenstelling tot God, hebben er geen probleem mee dat Hij een deel van Zijn handwerk onherstelbaar zal verliezen en de zonde blijvend schade zal aanrichten aan dat wat ontworpen om Zijn wijsheid, goedheid en macht te verheerlijken. Zij ontkennen een redding voor de hele wanordelijke fysieke schepping, omdat ze die als "materialistisch" beschouwen. Met deze ontkenning komt ook de ontkenning van de opstanding, op grond van dat wat fysiek is, ongeestelijk is. Maar er is een wereld van verschil tussen de het geestelijke en het spiritistische. Spiritisme heeft de theologie van de kerk doorzuurd, de mensen van de waarheid van de opstanding en de schepping van haar verwachting berovend. Spiritisme is orthodoxie geworden.

Christus is de Nexus, die heel de schepping tezamen bindt. Alles is voor Hem. Wat er verloren zou gaan, zou Zijn verlies zijn. Hij is de Erfgenaam van alle dingen, dat wil zeggen: van heel het universum. Hij is de niet-zondigende Heer van de schepping, die aan Adam was gegeven. Hij zal haar verlossen, herscheppen en bezitten. Dit is inbegrepen in Zijn titel Zoon des Mensen, die altijd wordt gebruikt in relatie met de Aarde. De eerste maal dat ze voortkomt geeft gelijk de betekenis van de titel(Psalm 8:4-6), "alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd." Deze onderwerping van de Aarde aan Hem houdt haar verlossing in.

De profeten verloren nooit het zicht op het herstel van de Aarde, terwijl Abraham en Jesaja verder keken, naar de nieuwe schepping en de stad waarvan God de Handwerksman en de Architect is. Deze stad daalt neer uit de hemel op de Aarde, die hemels van karakter zal worden onder de heerschappij van de Tweede Mens, Die uit de hemelen is(1Kor. 15:47-49). De Aarde is het thuis van de opgestane en verheerlijkte heiligen, net als van de generaties die in de voorlaatste aion geboren worden(Efe. 3:21). Het hemels lotdeel, gegeven aan het lichaam van Christus, is iets heel bijzonders. Het is het complement(aanvullend deel;WJ) van het geheimenis van Christus, waarmee wordt onthuld dat niet alleen allen op Aarde, maar ook allen in de hemelen onder Zijn voeten geschikt moeten worden. De Laatste Adam moet ook Heer van de hemel zijn(Efe. 1:22; 1Kor. 15:27). Afgezien van dit Paulinisch geheim, is de Aarde, eerst gerenoveerd tijdens het koninkrijk en dan nieuw gemaakt in de laatste aion, de laatste en enige verblijfplaats van de mensheid. God Zelf zal met de mensheid wonen op Aarde, op basis van de verzoening(Openb. 21:3; 2Kor.5:19).

De beloften die aan de patriarchen en aan David werden gegeven, betroffen het land en de troon. Een groot deel van het land was aan Abraham beloofd, maar hij heeft er nooit iets van bezeten. De belofte werd aan Izaäk en Jacob herhaald, maar ook zij waren nooit lotdelers, maar bijwoners in het beloofde land. Zij allen stierven in geloof, niet beloond met de vervulling, maar ze op afstand waarnemend, dat wil zeggen: zij verwachtten het land te beërven wanneer ze opgestaan zullen zijn uit de dood. Zo werd ook aan de landgenoot Daniël de belofte gegeven dat hij op zijn lotdeel zou staan in het einde der dagen, waarover hij profeteerde(Hebr. 1:9, 13-16; Dan. 13:13). Petrus vertelt ons dat

David in Gods belofte aan hem zag dat iemand uit zijn lendenen zou zitten op zijn troon, iets dat alleen vervuld zou kunnen worden door Zijn opstanding. Zijn vlees, dat Hij verkreeg van Zijn vader David, zag geen verval. In dat vlees zal Hij zitten op de troon van David (Hand. 2:29-31).

Wanneer al deze beloften vervuld zullen zijn, en de heerlijkheid van de Zoon van God en de zonen van God is onthuld, dan zal de schepping de vrijheid van die heerlijkheid genieten. Het koninkrijk der hemelen zal zijn gekomen, de wil van God zal zowel op Aarde als in de hemelen gedaan worden en de dagen van een gehoorzaam volk zullen vermenigvuldigd worden in het land dat Jehovah aan hun vaders heeft beloofd, zoals de hemel boven de Aarde staat (Deut. 11:21).

" En alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen:

Hem, die op de troon gezeten is,
en het Lam
zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot
in de eonen der eonen.

En de vier dieren zeiden: *Amen.*"

(Openb. 5:13,14;CV)

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 35

door G.L. Rogers

De verlossing van ons lichaam Romeinen 8:23-25

En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de eerstelingsgave van de geest ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.

24 Want in die hoop zijn wij behouden. Maar hoop, die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?

25 Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien, verwachten wij het met volharding.

(vers 23 aangepast aan CV)

Veel van het lijden dat de heiligen in deze tijd moeten doorstaan komt voort uit het feit dat onze lichamen nog niet verlost zijn van de slavernij van de verdorvenheid, en daarom is onze redding verre van volledig. Christus is niet alleen de Redder van Zijn lichaam, de ecclesia, maar Hij moet onze fysieke lichamen redden als we volkomen verlost moeten worden van zonde en haar straffen. De verlossing van ons lichaam kan verkregen worden door óf opname óf opstanding. In verband met deze verzen is het goed te kijken naar 1Korinthe 15. Die verlossing is geheel een zaak die door het geloof wordt verwacht, zodat een groot deel van onze redding nog in de toekomst ligt en niet anders bereikt kan worden dan door de wederkomst van onze Heer. In de tussentijd zijn ons geestelijke leven en ons fysieke leven vaak tegengesteld aan elkaar. Niet alleen doen onze lichamen mee aan het zuchten en de weeën van de schepping, maar ze zijn de zetel van de zonde en liggen onder de onomkeerbare doem van de dood. Deze zwakte, die oprijst uit onze sterfelijke lichamen met hun vlees der zonde, roept het pleiten op van de geest ten gunste van ons. God, Die onze harten doorzoekt, vindt in ons niet alleen ons eigen zuchten, maar ook dat van de geest. Terwijl wij zuchten weten we niet hoe we zouden moeten bidden, maar de geest pleit voor onze zaak overeenkomstig de wil van God. Zo vinden we dan de tegenstelling tussen het geestelijk leven aan de ene kant, en het vlees en het lichaam aan de andere kant. Verlossing van het laatste is onmogelijk, totdat de veroordeling die over ons lichaam is zal zijn opgelost door de dood, of door de verandering die komt bij de wederkomst van Christus, Die onze verwachting is.

Aanvullend bewijs dat de verwachting van vrijheid voor de schepping een rechtvaardige is, wordt gevonden in het feit dat wij, die de heren zijn van de schepping en er lichamelijk deel van uitmaken, ons zuchten doen aansluiten bij dat van de schepping en een gelijke verwachting koesteren. Ook wij lijden, tezamen met de schepping en met Christus, en verwachten verlossing uit deze toestand van weeën en vruchteloosheid. Zoals de schepping uitziet naar vrijheid, zo wachten wij op onze adoptie, de verlossing van ons lichaam, die onze redding

volkomen zal maken en ons zal overbrengen in de heerlijkheid, 23; de aanbetsing van redding die we ontvangen hebben na ons geloven, draagt de verwachting met zich mee van een volledige verlossing van zonde, en de verlossing van de aanwezigheid van zonde is zo ver van verwezenlijking, dat ze nog steeds geheel een zaak van verwachting is; zodat we, in plaats van dat we de perfectie nu al krijgen, we in afwachting zijn van een toekomstige redding, 24. In de tussentijd kan de verwachting zich ten volle oefenen, want de zonen Gods hebben, in plaats van het verkrijgen van hun erfenis en hun beloofde verlossing, een dagelijkse behoefte aan de kracht die hun verwachting aan hen geeft, 25.

23.

En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de eerstelingsgave van de geest ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.

Niet alleen zij, die delen van de schepping, *maar ook wijzelf* zuchten eendrachtig met de schepping. *Wij, die de eerstelingsgave van de geest ontvangen hebben, zuchten bij onszelf*. Het benadrukte *wij* en het herhaalde *bij onszelf*, leggen dubbele nadruk op het feit dat zelfs mensen als heiligen reden hebben te zuchten. Hoewel wij zoveel verschillen van de schepping, zijn wij er ook mee in harmonie, in het bijzonder in verband met het lijden en de heerlijkheid. De schepping neemt niet deel aan onze zonde, aan de genade van God of de heerlijkheid; maar ze neemt deel aan de gevolgen van de zonde van de mens en aan zijn verheerlijking. Van het eerste ontvangt ze de slavernij van de verdorvenheid en van de tweede haar bevrijding. Omdat wij *de eerstelingsgave van de geest* ontvangen hebben, zuchten we meer dan anderen. De heilige heeft, vanwege zijn relatie met Christus, een innerlijk en meer intens geestelijk verlangen naar ideale innerlijke en uiterlijke omstandigheden. Als we rondkijken in de lijdende schepping en mensheid, verlangen we naar de verbetering van haar boze omstandigheden en dit niet uit een motief van eigen belang of de bevlogenheid van de hervormer, maar omdat we op hen zien met gezalfde ogen, die een glimpje hebben opgevangen van de heerlijkheid die verloren is gegaan, omdat we een voorproefje hebben van de heerlijkheid waaraan we deel zullen krijgen, en vanwege de drang van het nieuwe leven in ons. Onze goddelijke ontevredenheid met de geruïneerde schepping en mensheid wordt juist geaccentueerd omdat we de eerstelingsgave van de geest hebben. Ze verdiept in ons het zuchten, dat we mogelijk al hadden toen we nog ongelovigen waren. Het lijkt veel op het huilen van onze Heer over het gedoemde Jeruzalem. In dit opzicht stelt de geest van Christus ons in staat binnen te gaan en gemeenschap te hebben met het mededogen van Christus.

De eerstelingen scheppen een verschil tussen de twee toestanden. De gift van de geest heeft ons in de nieuwe mensheid geplaatst, terwijl we nog deel uitmaakten van de oude. Het heeft een conflict doen ontstaan tussen vlees en geest, tussen onze ideale positie in Christus en onze feitelijke toestand en wandel. Daarom zuchten we hoofdzakelijk vanwege onszelf. Maar de geest heeft nog iets anders meegebracht dan een zucht. Gelijkzeitig verheugen we ons in de verwachting van heerlijkheid, realiseren we ons dat de reddende kracht van God in ons aan het

werk is, en dat Zijn genade voor ons bij iedere verdrukking afdoende is. Van de *eerstelingsgave* wordt gezegd dat het de geest is; *van de geest* is de tweede naamval van bijstelling is, zodat we mogen zeggen: de eerstelingsgave, die de geest is.

Het woord eersteling wordt in de Schrift op twee manieren gebruikt. Het wordt gebruikt verwijzend naar een groter aantal mensen, die later zullen ontvangen wat de eersteling nu al heeft, of dat nu Christus of de ecclesia is. Zo is Christus in de opstanding de Eersteling van de grote oogst die uit de slaap zal worden gewekt. De eerste gelovigen die zich van hun afgoden tot God keerden, waren de eerstelingen van hen die later nog geroepen zouden worden (1Kor. 15:20,23; 16:15; Rom. 16:5; Jac. 1:18; Openb. 14:4).

Eersteling heeft soms een andere betekenis, wanneer een deel van een gekneet deeg tot een cake werd gemaakt en aangeboden werd aan de priesters, als een erkenning dat héél het deeg aan God toebehoorde en daarom heilig was (Num. 15:17-21; Rom. 11:16). In onze tekst is de geest de eersteling, die een "aanbetaling" is van onze redding, waarvan het overgrote deel nog moet komen, wanneer wij een geestelijk lichaam krijgen. In deze betekenis benadert het woord dicht de gedachte van de belofte van de geest, die een voorsmaak en belofte is van de volle betaling.

Er is altijd een verschil tussen de eersteling en de oogst. In dit geval is het niet het verschil tussen geestelijke kinderlijkheid en volwassenheid, want wat we ontvangen hebben is niets minder dan de geest van Christus, en daaraan valt niets te verbeteren. Het verschil zit tussen de geest die leven is en het lichaam dat dood is, tussen de geest die ons met Christus verenigt en het sterfelijk lichaam dat afstamt van Adam. Onze achtergrond wordt nog steeds gevonden in de tegenstelling tussen Adam en Christus. Op dit moment hebben wij alleen een eerstelingsgave van de geest, maar oogsten wij de hele oogst van het vlees. Ishmaël is ouder en soms sterker dan Isaäk (Gal. 4:29).

Wij zuchten in onszelf wanneer anderen dat het minst verwachten, want de ongeestelijke mag dan in het stoffelijke zijn geluk vinden, de heilige kan nooit tevreden zijn met wat de wereld aanbiedt. Hij is ontevreden met gemene houdingen en streeft naar zaken die nu buiten zijn geestelijk bereik liggen. Wanneer we over onze zwakten nadenken en mensen horen spreken over een volledige redding, dan zuchten we van binnen, in *onzelf*. Dit is een uitdrukking van het thuiszoekend instinct van hen wier burgerschap in de hemelen is. Terwijl het zuchten van de schepping hoorbaar wordt gemaakt, zit de zucht van de heilige in zijn hart. Paulus spreekt hierover als een algemene ervaring van alle heiligen, zodat alle heiligen sympathiek staan tegenover elkaar en de schepping. Toch is het zuchten niet een klacht of rebellie tegen het goddelijk doel, want we verheugen ons ook in de verwachting. De zucht is eerder een uitdrukking van geestelijke instincten en honger, en van vurige verlangens naar de rechten van zonen die niet kunnen leven zonder heerlijkheid.

Wij zijn *in de verwachting van het zoonschap*, of plaatsing als zonen, want hoewel we de *geest* van zoonschap hebben en al zonen van God zijn, is onze feitelijke plaatsing als zonen van God nog steeds toekomst. Nogmaals: van de geest van zoonschap kan gezegd worden dat die, in relatie tot onze toekomstige

zoon-plaatsing, een eerstelingsgave is. Wat de heiligen nu zijn en waartoe ze bestemd zijn, is nog niet openbaar gemaakt, behalve dat we weten dat wanneer we met Hem openbaar gemaakt zijn, we als Hem zullen zijn. De dag gaat komen waarop God ons publiekelijk voor heel het universum zal bevestigen als Zijn zonen, en door Zijn genade en kracht zullen we Hem niet beschaamd doen staan, want we zullen dan geheel in overeenstemming gebracht zijn aan het beeld van de Eniggeboren Zoon van God.

De adoptie wordt uitgelegd als *de verlossing van ons lichaam*. Pas als ons lichaam is verlost kan ons zoonschap verkregen en zichtbaar gemaakt worden. Nu zijn we zonen die hun zoonschap, of zoon-plaatsing, nog niet verkregen hebben. Christus was *altijd* de Zoon van God; Hij had geen adoptie of zoon-plaatsing nodig; maar toch is het alleen door Zijn opstanding dat Hij publiekelijk liet zien dat Hij de Zoon van God was (Rom. 1:4).

In het bezit zijnde van de geest van zonen, zuchten we totdat we formeel tot zonen gesteld zijn, in de gelijkenis van de verheerlijkte Zoon van God.

Verlossing is zowel positief als negatief. We zullen verlost worden van de sterfelijkheid en lusten die nu onze lichamen kenmerken. Het lichaam van zonde en dood zal weggedragen worden naar haar juiste eindbestemming, het graf. Of het zal in een oogwenk veranderd worden en haar sterfelijkheid verliezen, haar zonde verliezen en ook haar boze lusten.

Positief gesproken zal het lichaam onvergankelijkheid aandoen en onsterfelijkheid. Wij kunnen geen zoon-plaatsing hebben voordat onze lichamen verlost zijn.

Met uitzondering van de oorspronkelijk geschapen Adam en de Tweede Mens, heeft de mensheid nooit een zondeloos lichaam gehad en daarom zijn velen gaan denken dat het materieel lichaam in essentie boosaardig is. Maar er zijn lichamen die zowel fysiek als geestelijk zijn, zoals Christus. Onze huidige lichamen zijn vernederde lichamen, maar ons zijn verheerlijkte lichamen beloofd! Deze zullen de heerlijkheid van de Schepper en Redder opsommen. Onze lichamen zullen niet tot Adamische perfectie hersteld worden, maar gelijk gemaakt worden aan de hogere perfectie van het gekruisigde, opgestane en verheerlijkte lichaam van Christus, dat niemand tot heden heeft gezien (Paulus uitgezonderd, op weg naar Damascus?). Wij zullen deelnemen aan alle waarden van Zijn zondeloze leven, Zijn kruisiging, Zijn opwekking uit de doden door de heerlijkheid van de Vader en alle genade en heerlijkheid die in Hem aanwezig zijn.

We zuchten niet om verlossing *uit* het lichaam, maar *van* het lichaam. Net als zonde zich meester gemaakt heeft van ons lichaam en het vernielt en verdoemt, zo zal de reddende kracht van God het verlossen, anders zouden zonde en dood de winnaar zijn over een deel van onze mensheid en zouden heiligen slechts een gedeeltelijke redding hebben. We zijn bekend met het spiritistische waanidee dat het lichaam alleen maar een doos zou zijn, waarin het juweel, d.w.z. de ziel of de geest, is verpakt. Deze gedachte kleineert Gods hoogste materiële prestatie, het menselijk lichaam, en het weerkaatst op Zijn wijsheid en kracht. Toen God een zondenvrije en perfecte mens schiep, *begon* Hij met het vormgeven aan zijn lichaam. De Schrift geeft geen steun aan het onnatuurlijke idee dat de mens,

zonder een lichaam, mens kan zijn(Gen.2:7; 3:19; 1Kor.15:47).

Het Woord is vlees geworden en is een echte Zoon des Mensen. In Zijn lichaam droeg Hij onze zonden, opdat Hij ons volledig kan verlossen van de zonde, die ons lichaam ontsiert zoals het elk ander deel van ons ontsiert. De fysieke wonderen van genezing waren het bewijs van Zijn kracht om het lichaam te redden, en waren een profetie van Zijn opstandingskracht. Ondanks hun spiritistische laster over wat lichamelijk is, zoeken velen lichamelijke genezing bij Christus, van Wie zij veronderstellen dat Hij Zijn band met iets zo materieel als een fysiek lichaam heeft verbroken. Zij koesteren en verwennen en behagen hun lichamen, en geven ze gewoonlijk meer aandacht dan aan de noden van hun geestelijk leven.

We kunnen 2Korinthe 5:1-5 lezen als een commentaar op onze huidige tekst. In die passage vinden we hetzelfde zuchten en het is voor hetzelfde doel. We zuchten belast in de tijdelijke aardse tabernakel van ons sterfelijk lichaam. Toch we willen niet ontdaan worden van een lichaam, maar dat we een beter lichaam krijgen, een huis in plaats van een tent, een gebouw van God, aionisch, in de hemelse gewesten. In plaats van ontdaan te worden van een lichamelijke verblijfplaats, verlangen we er naar gekleed te worden in een nieuwe, opdat zo het sterfelijke opgeslokt moge worden door leven. Dit onbetwistbare feit verwijst naar de fysieke verandering waar we naar uitzien. Het sterfelijk lichaam zal bij de wederkomst van onze Heer opgeslokt worden door leven, dat wil zeggen: dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aandoen. Net als de geest van de mens in Christus nu leven is, zo zal zijn lichaam opgeslokt worden door leven en zijn redding op die manier voleindigd worden, wanneer zijn lichaam geestelijk en onsterfelijk wordt.

De dood of de opname beëindigt Adamische veroordeling. Opstanding of verandering geeft ons een sterk en zondenvrij lichaam, dat niet kan lijden aan ziekte of verval, dat geen verspilling kent of vermoeidheid, een lichaam dat mooi zal zijn, met onsterfelijke jeugd en dat ten allen tijde echt de heerlijkheden van de inwonende Christus uitdrukken zal. Onze woonverblijf, dat uit de hemelen is, zal onvergankelijk, heerlijk, krachtig, geestelijk, hemels en onsterfelijk zijn, een lichaam waarin we het beeld van de Tweede Mens zullen ronddragen(1Kor. 15:42-49).

De vreemde grilligheid van interpretatie zegt dat ons lichaam hier het lichaam van Christus is. Maar Paulus heeft het hier over *ons* lichaam, niet het Zijne. Bovendien: de ecclesia is een onderwerp dat vreemd is aan dit hoofdstuk, dat gaat over Gods kracht voor de redding van individuele heiligen. Het betoog gaat er over dat aangezien *ons* in het meervoud staat en het lichaam in het enkelvoud, het een verwijzing is naar één lichaam, dat aan alle heiligen toebehoort. Dit laat onkunde zien over het gebruik van het Grieks. In dit hoofdstuk vinden we "onze geest." Voorbeelden van een meervoudig voornaamwoord met een enkelvoudig zelfstandig naamwoord zijn er in veelvouden. We geven er zo maar een paar: "het is duister geworden in hun onverstandig hart"(Rom. 1:21); "opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren"(Hand. 21:24); " uw(jullie) aangezicht"(1Thess.2:17); en "hun lijk "(Openb. 11:8). Efeziërs spreekt van Christus en de ecclesia. Het punt dat we bekritisieren is dat van een leraar, die ontkende dat Christus een fysiek

lichaam had, of dat de heiligen er een mogen verwachten. Het lichaam van Christus is op dit moment nog geheel geestelijk, en als zodanig niet onderworpen aan vruchteloosheid of veroordeling. Alleen onze sterfelijke, fysieke lichamen hebben verlossing nodig.

24. Want in die hoop zijn wij behouden. Maar hoop, die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?

Want in die hoop zijn wij behouden. Toen wij tot geloof kwamen, werden wij gered van de toorn van God, en wij werden niet gered door verwachting, maar door geloof en *in* verwachting van iets meer. Toen wij gerechtvaardigd en verzoend waren, ontvingen wij Christus en leven in Hem. Onze geest werd verlevendigd met Zijn leven en wij ervaren de voortdurende en voortgaande vernieuwing van de heilige geest. Maar alles wat we ontvangen hebben is "slechts" een aanbetaling van de volle redding die we mogen verwachten. Waar geloof is, daar komt ook de verwachting. Wij verwachten omdat een gedeeltelijke redding ons reden geeft te zuchten, en wij zuchten vanwege iets dat wij nu niet kunnen verkrijgen.

Waar Paulus nu de nadruk op legt, is dat onze eerstelingsgave van redding ons in een toestand van verwachting heeft gebracht, en hij had hiervoor een goede reden. Er zijn altijd mensen geweest die zeiden dat "er genezing is in de verzoening," en sommigen hebben hun valse theorie zo ver doorgetrokken, dat ze zeggen dat de opstanding al heeft plaats gevonden. Zij beweren dat als een mens in Christus is, hij niet ziek *kán* zijn en wat ook de feitelijke omstandigheden zijn, de heilige zichzelf dood moet rekenen voor ziekte en verval, levend voor God en opstandingsleven genietend in zijn lichaam.

Maar wij hebben de opdracht gekregen datgene voor waar te houden wat nog niet een feitelijke ervaring is. Het is alleen waar voor wat betreft onze geestelijke relaties en positie in Christus. De lichamen van de heiligen zijn nog steeds sterfelijk en hebben dezelfde lusten als die van andere mensen, vandaar ook het conflict tussen vlees en geest. Te zeggen dat iemand sterfelijk is, staat gelijk aan te zeggen dat hij zonde in het vlees heeft. Wij zijn nog niet levend voor God in de wijze zoals Christus dat is. Wij kunnen onszelf wel zo houden, niet op grond van ervaring, maar op grond van het oordeel van het kruis en de overwinning van Christus' persoonlijke opstanding. Wij zijn gerechtvaardigd van zonde, maar nog niet bevrijd van haar lusten in ons sterfelijk lichaam. Wij verwachten/hopen omdat ons een *échte* opstanding beloofd is en een leven in de aanwezigheid van God. Huidig geloof en gehoorzaamheid kunnen niet de plaats innemen van de verwachting. Vroomheid verlost heiligen niet van sterfelijkheid en van de aanwezigheid van zonde. De feiten van openbaringen, waarop wij onze houding baseren, zijn nog niet ervaren werkelijkheden. De sterfelijkheid van het lichaam van de heilige is een feit dat dagelijks bewijst dat de eerder genoemde standpunten vals en nutteloos zijn.

Verwachting is, *mét* geloof en liefde, een van de genades die blijven. Geloof staat vooraan in de ordening, liefde is de grootste genade en verwachting(hoop) blijft tot onze verheerlijking. Geloof ontvangt *nú* voortdurend, terwijl de verwachting altijd het oog houdt op een nog niet gerealiseerde toekomst, want

geziene verwachting is geen verwachting. Verwachting wordt hier gebruikt in twee verschillende betekenissen. In het eerste geval staat het voor het onderwerp van verwachting, dat, eenmaal gezien, ophoudt te bestaan als verwachting. Nu verwachten wij de komst van de heerlijkheid van onze grote God en Redder, Christus Jezus. Maar wij zullen deze niet verwachten nadat deze gebeurtenis heeft plaats gevonden, want verwachting houdt op bij de verwerkelijking. Zou ons lichaam al verlost zijn, dan zou het geen verdere verwachting meer hebben. En ja, er zijn er die niets meer voor hun lichaam verwachten. Zij hopen er ooit eens van af te raken. Indien ons lichaam eenvoudig van ons afgestroopt moet worden en onze geest op die wijze bevrijd moet worden van wat sommigen beschouwen als een fysieke last, dan hebben wij geen verwachting van een adoptie, de verlossing van ons lichaam. Mensen die zo geloven hebben geen opstandigsverwachting. Omdat er zovelen zijn die zo denken, wordt er maar weinig over opstanding gesproken en door hen wordt geen enkele verwachting van opstanding in stand gehouden. De Schriften leren dat de heerlijkheid wordt bereikt door middel van opstanding en complete verlossing van alles dat onderworpen is geraakt aan zonde en dood.

Want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet? De essentie van verwachting is dat, net als geloof, het zich vastklampt aan wat niet zichtbaar is (Hebr. 11:1). Daarom zal onze verwachting niet verwerkelijkt worden door enige mate van geloof. Indien er geen redding is voor het sterfelijk lichaam, dan is de verwachting ijdel.

Vernietiging is geen redding. Wij verwachten dan ook niet de vernietiging van ons lichaam, zelfs als vernietiging al mogelijk zou zijn in een universum waarin alles onderschikt is aan een wet van behoud van krachten.

Paulus is bezig ons precies te vertellen wat wij moeten verwachten: een verlossing die de redding van het lichaam insluit. Een concordante studie van het woord "verwachting" zal het feit onthullen dat de verlossing waar we naar verlangen, altijd verbonden is met de komst van de heerlijkheid van onze grote God en Redder, Christus Jezus, en dit is zo ver van een zaak van waarneming, en zo geheel een zaak van verwachting, dat de schepping, de heiligen in Christus Jezus, en de geest allen zuchten, omdat een volledige redding nog niet is gerealiseerd.

25.

Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien, verwachten wij het met volharding.

Geloof geeft ons een overtuiging van dingen die niet gezien worden, zodat ze zekerheden worden waarop we bouwen, maar verwachting verwacht hun zekere komst en geeft kracht terwijl we wachten en lijden. Zoals onder druk staande, belegerde soldaten, die zeker zijn van overwinning en verlossing, vechten we met heroïsche kracht, die er nooit aan denkt zich over te geven. De zekerheid en vurigheid van ons verlangen schiet onze zwakte te hulp. Wij zuchten en soms protesteren we, maar wij wanhopen nooit, want wij weten dat in vergelijking met de heerlijkheid waarmee wij ooit getooid zullen worden, ons zuchten maar een tijdelijke, lichte verdrukking is, die in feite voor ons een grote

compenserende heerlijkheid voortbrengt.

Een predikant bezocht een fabriek waar hij zag hoe kostbaar porselein gemaakt wordt. Wat hem het meest interesseerde was het schilderen van het bijna afgewerkte product. De artiest schilderde het patroon in verschillende kleuren, en de bezoeker, ziende dat er veel zwart werd gebruikt, vroeg naar het waarom. Hem werd verteld: "Het is nu zwart, maar het zal straks, als het uit het vuur komt, goud zijn." Hoe zeer helpt het ons te weten dat onze huidige gebreken en beperkingen, voortkomend uit ons beërven van zonde en dood, om maar niet te spreken over de donkere onrechtvaardigheden en onbeschaamdheden die we moeten ondergaan door genadeloze mede-gelovigen, omgevormd zullen worden in een schoonheid die onuitspreekbaar is en vol van heerlijkheid! De teleurstellingen van het leven, met haar innerlijke en uiterlijke moeite, ontwennen ons van deze wereld, en onze afhankelijkheden liggen elders dan in het heden. Zij zijn in toenemende mate gericht op Christus en de heerlijkheid die Hij ons zal brengen. Een heilige zei: "Ik zou op geen enkele voorwaarde de vernieuwing van mijn jeugd willen hebben." En een andere: "Ik zou me vreselijk voelen, indien ik niet zou sterven en met deze wereld klaar zou zijn." Zulke heiligen voelen het trekken van de komende heerlijkheid, waarop hun hart zich richt.

Geen gevoelige denker kan in deze wereld leven zonder sympathie te voelen voor haar zielesmart. Men moet of hardvochtig en zelfzuchtig worden, of men moet voor zichzelf en alle mensen een verwachting gaande houden die het leven tolereerbaar houdt. Sommige mensen kunnen de zorgen van de wereld op hun hart nemen en in de geest van Christus anderen helpen door hun sympathie en standvastigheid. Dit is alleen mogelijk omdat ze zó'n sterke greep hebben op de komende heerlijkheid, dat, terwijl ze geduldig anderen helpen, zij deze wereld niet al te zwaar nemen en, zodra hun taak er op zit, altijd klaar staan alles wat daar in is op te geven. Wat lijden de heiligen! Sommige van de meest vredigen laten soms iets zien van hun hartbrekende smart. Ieder hart kent haar eigen bitterheid en iedere lijder heeft zijn eigen vertroosting van God(2Kor. 1:3-5). Men kan zich afvragen of grote geestelijkheid wel mogelijk is zonder een drukkende smart, die met standvastigheid wordt gedragen vanwege een grote verwachting(Filip.3:10).

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 36

door G.L. Rogers

De hulp van de geest Romeinen 8:26,27

En evenzo komt de geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

27 En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit.

"Indien Christus in u is," is dat omdat u de geest van Christus heeft. Hij is in allen die Zijn geest ontvangen hebben, wat "leven in Christus Jezus" is. Wanneer iemand wandelt naar de geest, dan "wandelt hij in Hem"(Kol. 2:6), en de rechtvaardige eis van de wet wordt vervuld in hen die dood gemaakt zijn voor de wet, want de wet leeft in Hem Die leeft in Zijn leden. Daar de heiligen nog steeds verwant zijn aan Adam, een verwantschap die niet verbroken kan worden zolang men in een sterfelijk lichaam is, hebben zij daarom de gezindheid van het vlees; maar zij hebben ook de geest, waarvan de gezindheid liefde en vrede is. Dit is Christus' geest, zonder welke iemand verstoken is van leven en redding. Onze menselijke geest heeft al leven ontvangen, omdat ze gekoppeld is aan Christus' geest. Deze geest is de eerstelingsgave, die de verlossing van ons lichaam belooft. Dezelfde geest geeft samen met onze geest het getuigenis dat we al kinderen van God zijn. En tenslotte komt de geest onze zwakten te hulp. Dat zijn de reddende handelingen van de geest van Christus, onderscheiden van de geest van God, zoals in dit hoofdstuk bevestigd.

De geest van Christus wordt aan lijdende heiligen toebedeeld, hen de pijn van de wereld, de weeën van de schepping en hun eigen zwakte uitleggend en de mogelijkheden gevend om binnen te gaan in de gemeenschap aan Zijn lijden. Omdat ze met Hem lijden, gaan ze ook deel krijgen aan Zijn ervaring en inschatting van een wereld die in wanorde is door zonde en dood. Terwijl zij tezamen met de schepping lijden, met alle heiligen en met Christus Zelf, hebben ze een voortdurende verwachting van een komende verlossing en verheerlijking, tezamen met Hem. Een andere hulp wordt hen geleverd door de geest, die voor hen pleit. Een opvallend kenmerk van onze zwakte is dat we niet goed weten wat we moeten bidden, wetend dat echt gebed overeen moet komen met Gods wil. In deze toestand komt de geest ons te hulp, voor ons pleitend en met ons zuchtend, 26. God, de Doorzoeker van harten, is bekend met de gezindheid van de geest. Hij vindt iets in de heilige dat de zielse mens nooit had: een gezindheid die veel op die van Christus lijkt, omdat ze van Christus is. Het pleiten van de geest is in overeenstemming met God en Zijn doelstelling, net zoals Christus dat is, 27. Deze activiteit van de geest, in overeenstemming zijnde met God, veronderstelt dat

God met de heiligen een doel heeft dat overeenstemt met dat waarmee Hij alles doet medewerken ten behoeve van hen die Hem liefhebben. Hoewel we niet in detail weten wat we in overeenstemming met Zijn werking moeten vragen, is de gezindheid van de geest altijd in overeenstemming met God. De hierop volgende verzen onthullen iets van het proces en het doel.

26. En evenzo komt de geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp. Hoewel de hulp op gelijke wijze wordt verleend, is de geest geheel anders dan wij die de verwachting hebben. Dit wordt aangegeven door het woord *evenzo*. Deze laatste vermelding van geest in deze openbaring laat zien hoe Christus, Die in de heiligen leeft, hen ondanks hun zwakte in staat stelt binnen te gaan- en een leven te leiden in de gemeenschap met God. Herkenning van het verschil tussen de geest die levend maakt en onze menselijke geest, die levend gemaakt is, is nodig voor het begrijpen van deze passage. In vers zestien verschijnt hetzelfde verschil in het betoog: "*Die zelfde Geest* getuigt met *onze geest...*"(CV). Dit is niet de geest van God, maar de leven-gevende geest van Christus. Wij zijn niet op dezelfde wijze met God verenigd als we met Christus verenigd zijn. De laatste Adam, en niet de Vader, is het Hoofd van de nieuwe mensheid en van het lichaam van Christus. Er is een geleidelijke overgang van de schepping naar de heiligen, en dan van de heiligen naar de geest zelf, wat het verschil benadrukt. Het werkwoord *te hulp komen* komt hier en in Lucas 10:40 voor. De laatste passage illustreert de betekenis. Martha wilde dat de Heer Maria gebood: "Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen," dat wil zeggen: dat zij de last van het werk in de keuken met haar zou delen, zodat zij het wat makkelijker zou hebben. Zo komt de geest onze zwakte te hulp door samen op te trekken en samen op ideale wijze en geïnspireerd te pleiten met onze onwetende verzoeken.

Onze zwakheid omvat al het kwaad dat ons in onze onbevrijde toestand aanzet te zuchten. Zulke zwakheid omringt de beste heiligen. Zelfs Paulus, met al zijn geestelijke rijkdom en ongeëvenaarde toewijding, werd beperkt door zowel de algemene zwakheid van de heiligen, als door zijn eigen bijzondere zwakte. De meest uitgelezen giften en hulpen van de geest zijn niet bedoeld om de zwakheden te verwijderen. Heiligen zullen vanwege zwakte voortgaan met zuchten, totdat de Here wederkomt. Iedere heilige weet iets van zijn eigen zwakte(n), en hoe meer hij naar het hogere streeft, hoe meer hij zich er van bewust wordt. Het is waar dat de geest ons op vele manieren helpt, maar dat is nooit met het verwijderen van onze zwakheden. Wij worden ook geholpen wanneer de vrucht van de geest overvloedig is, wanneer we ons in de Heer verheugen als we de werkelijkheid herkennen van de oorzaken van het lijden om Christus en Zijn leden. Populaire sekten dagen de heilige uit door leerstellingen te presenteren en te praktiseren over een leven zonder vrees, zonder prikkelbaarheid of zorgen. Voor zover zij hierin slagen, doen zij dat ten koste van de waarheid, want zij gaan voorbij aan de feiten van zonde, ziekte, sterfelijkheid en dood. Maar terwijl wij zuchten vanwege de zwakheden, is de kracht van Christus als een tent over ons en wordt iedere verdrukking gezoet door Zijn

afdoende genade. Terwijl we zuchten hebben we veel gelegenheid om ons te verheugen!! Speciale hulp wordt gegeven omdat onze zwakte het meest wordt gevoeld in een onvermogen in ons gebedsactiviteit. Maar herkenning van het feit dat onze huidige zwakte er is door Gods bedoeling, zou ons er in moeten doen berusten, en zouden we meer vertrouwen doen stellen in de hulp die Hij ons stuurt.

Want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren. Er zit een *naar behoren* in iedere stap van onze pelgrimsreis. Onze levens zijn gepland door Iemand Die alles ten goede van ons doet medewerken. Indien we zouden kunnen zien wat God allemaal met ons doet in alle omstandigheden en gebeurtenissen in ons leven, dan zouden we mogelijk altijd in harmonie met Gods plan bidden. Dat is de reden waarom de geest ons te hulp schiet: *want* we zijn onwetend. In het Grieks is er een lidwoord dat moeilijk in het Engels is weer te geven, maar het heeft wel een betekenis. Het *the* bind de zinsnede als volgt tezamen: want *the* waar-we-om-biddende-zijn-voor. Wij parafraseren de zin om deze haar betekenis te geven, om een voorbeeld te geven van onze zwakheden, dat bijzondere geschenk waarvoor we zouden moeten bidden, opdat onze smeekbeden in overeenstemming zijn met God. Wij zijn niet in staat dat te zien, en daarom kunnen wij niet altijd om het beste bidden dat God ons wil geven. Daarom zou een wijs gebed zijn:

*Choose for us, God, nor let our weak preferring
Cheat us of good Thou hast for us designed;
Choose for us, God, Thy wisdom is unerring,
And we are fools and blind. (*)*

Ongeloof dringt deze onwetendheid aan ons op als reden waarom mensen niet zouden moeten bidden. Het is voor een enkeling altijd gemakkelijker hun ongelooft te rationaliseren dan God te gehoorzamen. De foute gevolgtrekking dat de goddelijke wetten en doelstelling geen ruimte laten voor gebedsactie, is een goed voorbeeld van de dwaasheid van menselijk redeneren over de weg die God met mensen gaat. Om over zijn inspiratie maar niet te spreken: Paulus had een te scherpe geest om zo'n gevolgtrekking te maken, want in de brief dringt hij aan op volharding in gebed. Hij zegt niet dat we maar niet moeten bidden, omdat wij niet gezien hebben wat wij het meest nodig hebben en omdat wij misschien iets zullen vragen wat God niet kan geven. Nee, hij dringt er bij ons op aan om te bidden, omdat, wanneer we dat doen, hoewel onwetend, wij ons richten tot de enige Bron van de schatten die wij nodig hebben; en indien wij onwetend bidden worden onze armzalige gebeden door het pleiten van de geest gecompliceerd en aanvaardbaar gemaakt voor God. En ook zegt hij nooit dat het zuchten en pleiten van de geest een vervanging is voor dat van ons. Als wij zouden beweren dat wij niet kunnen bidden zoals het moet en daarom niet hoeven te bidden, zouden wij dan niet net zo goed kunnen beweren dat wij niet kunnen doen zoals het moet en er daarom maar stilletjes bij gaan neerzitten? Wij kunnen niet onderwijzen en prediken en getuigen en God dienen zoals het zou moeten. Maar moeten wij daarom zeggen dat al dit werk dan maar alleen door de geest zou moeten worden?

Wij zijn niet geheel onwetend, want God heeft ons heel wat zaken verteld waarvoor we zouden moeten bidden. Hij heeft onze grote voorbeelden gegeven van echt bidden, zoals Paulus' gebeden voor de heiligen en voor alle mensen. God wil dat wij bidden voor hen die ons vervolgen en beschadigen én dat wij deze liefhebben. Alle Schrift geeft ons de principes van echt gebed, hoewel sommige verzoeken daarin niet in harmonie zijn met de huidige genade. Het bereik van gebed is zo weids als alle menselijk belang. Iedere behoefte is een roep om gebed. Grote behoeften zijn vaak de vergaarplaatsen van Gods schatten, zoals toen Jehovah de dorstende legers van Israël en Juda opdroeg: "Graaf de vallei vol met greppels." Lege greppels spraken slechts van een ongeleeste dorst, maar zij waren de vergaarplaatsen die door Jehovah gevuld werden met water. Alles wat mensen konden doen was spreken over behoeften; de levering kwam van God. Zonder wind of regen werd de vallei gevuld met water, voldoende voor mens, vee en wilde dieren (2Kon. 3:9-20). Drukkende nood verbant vaak de tegenzin om te bidden (nood doet bidden!). Soms voert God Zijn dienstknechten in zulke benauwdheden en verslagenheden, dat ze erkennen dat hen niets anders over blijft dan te bidden. Leed is altijd Gods oproep tot gebed. Geen enkele heilige, die heeft genoten van de gezegende gemeenschap met God in de besloten plaats, kan ooit nog, zonder een beladen hart en geweten en een gevoel van verlies, het gebed negeren. Voor hem zijn redeneringen over de beuzelarij van gebed vruchteloos en dwaas, omdat hij een ervaring heeft van de werkelijkheid van de omgang met God. Gebed vernietigt de schijnbare afstand tussen God en degene die bidt. Het maakt ons leven voor God tot een werkelijkheid en tot een levenshouding. Aan de andere kant: gelovigen die ophouden met bidden zijn niet in staat een helder bewustzijn van God te bewaren en hun geloof verzwakt. Zij worden overspelig, net zoals Israël in de Sinai, hoewel ze beweren God te aanbidden. Zij verlenen diensten aan mensen en dragen methoden en bewegingen aan, en zien ten onrechte een onwetende bevlieving aan voor toewijding. Zulke mensen staan klaar om, als excuus voor het niet bidden, de redenering te aanvaarden dat bidden niet verzoenbaar is met de heerschappij van de wet. Het feit is dat een levend geloof en geheim gebed onvereenigbaar zijn met een afgod die in hart wordt gekoesterd. De meest subtiele afgoderij is wanneer men staat in de leer, hoe waar ook, maar er een "het" in de plaats komt van Hem. Deze veel voorkomende zonde heeft gebed gedood.

Het voorbeeld van zwakheden dat hier wordt gegeven, valt te zien in onze gebeden. Onvermogen in gebed is waarschijnlijk onze ergste zwakheid, omdat dit de perfecte overeenstemming ontsiert die zou moeten bestaan tussen God en degene die tot Hem bidt. Onvermogen zijn in de uitoefening van dat wat ons hoogste privilege is en onze meest geestelijke activiteit, is inderdaad ernstig. Het is dan ook juist hier dat we de reddende hulp van de geest nodig hebben, opdat het verkeer met God gaande gehouden kan worden en gebed alles kan worden wat het maar zijn kan. Wij moeten niet wachten totdat onze zwakheid is verwijderd, want in dat geval zullen wij helemaal niet bidden. Ondanks onze onwetendheid zouden we tot God moeten gaan met al onze noden en zorgen.

Sommigen hebben lang en blijkbaar tevergeefs gevraagd, en toch schijnt God onze verzoeken af te wijzen. "Zou iemand doorgaan met het verleiden van God,

zoals een kind dat doet die de afwijzing van zijn ouders ontkent?" God wordt nooit "verleid" of ontstemt door gelovig, vasthoudend gebed, hoe onwetend het ook is. Hij dringt aan op vasthoudend en onophoudend gebed. Wanneer mensen met onbevredigde verlangens ophouden met bidden, dan keren ze zich van God naar anderen. God wil dat al onze verwachting alleen van Hem komt. Een bezoeker van Italië, die de muziek van de serenadezangers daar zeer waardeerde, nam waar dat zodra hij de zangers wat geld gaf, de muziek ophield. Hij ondervond dat hij meer muziek kon krijgen door zijn giften wat uit te stellen. Soms lijkt het er op dat God Zijn kinderen alleen in Zijn nabijheid kan houden door iets wat ze nodig hebben niet te geven. Indien de nabijheid van de Gever meer voor ons zou betekenen dan het cadeautje dat wij willen hebben, dan zou Hij onze verzoeken sneller kunnen inwilligen en ze ons toevertrouwen. Hij verlangt naar de muziek van de stemmen van Zijn kinderen die Hem verzoeken doen in gelovig gebed. Zwakheid verhindert niet meer ons gebed of Gods antwoord dan de onwetendheid van het kind de hulp van de moeder hindert. Ongehoorzaamheid en gebrek aan geloof zijn echte hindernissen.

Er zijn soms speciale crises en omstandigheden waarin iemand zo verward en onthutst is, dat iemand de weg kan kwijtraken. Op zo'n moment aarzelt iemand te vragen of vraagt verkeerd, maar zelfs dan zou hij er met God over moeten praten, want Hij zal inzicht geven. Zelfs onze Heer was zo verontrust dat Hij aarzelde om Zijn verlangen in woorden om te zetten.

" Nu is mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik in deze ure gekomen"
Joh.12:27).

Hij was tijdelijk verward tussen een natuurlijk ineenkrimpen voor het onontkoombare, vreselijke oordeel dat Hem te wachten stond, en het verlangen naar heerlijkheid bij Zijn Vader door het doen van Zijn wil. Toen vroeg Hij, met de volle zekerheid dat Zijn gebed juist was: "Vader, verheerlijk Uw Naam!" en dat gebed had een onmiddellijk, hoorbaar antwoord, dat zekerheid en kracht gaf. Op gelijke wijze was Paulus zó verward, dat hij drie maal zijn Heer vroeg de splinter uit zijn vlees weg te nemen. Zo'n gebed mag je hem niet kwalijk nemen. In antwoord hierop ontving hij zulk een onthulling van de bedoeling van de Heer - dat hij voldoende genade ontving en dat in Paulus' zwakte de Heer Zijn kracht zou perfectioneren - dat hij al zijn zwakheden met vreugde aanvaardde en zich in hierin verheerlijkte. Het is dus voor ons nu beter zelfs in gebed zwak te zijn, wetend dat wij vanwege onze zwakte we niet alleen bidden, maar dat de geest van Christus ons helpt door voor ons te pleiten. Juist onze zwakheden zijn de aanleiding voor deze goddelijke activiteit in en voor ons.

Maar, een sterk woord, dat de tegenstelling introduceert tussen onze onwetendheid en inefficiëntie in gebed en het pleiten van de geest, wat effectief is omdat het nauw overeenkomt met Gods doelstelling.

De geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. Dit specificeert de meest behulpzame manier waarop de geest onze zwakte bijstaat. Een andere manier werd in vers zestien genoemd, waar dezelfde geest met onze geest getuigt dat we kinderen van God zijn. Het Griekse *auto to pneuma* werd daar

geïdentificeerd als de geest van het zoonschap, waarin we roepen: "Abba, Vader!" In het huidige vers zucht dezelfde geest met ons. Het *auto*, ZELFDE, brengt de geest naar voren als anders dan onze geest, daarmee aangevend waar het pleiten met zuchten vandaan komt. Heiligen zuchten en bidden en de geest zelf zucht en bidt met hen. Zo, in een opklimmende gedachtengang, wordt het hoogtepunt bereikt van het pleiten met zuchten van de geest. Dit is de geest van Christus, Die leeft en Zichzelf manifesteert in al Zijn leden, de geest van Zijn Zoon, die God in onze harten heeft geplaatst (Gal. 4:6). De geest zelf is niet een aparte persoonlijkheid die in ieder van de heiligen verblijft, maar het is Christus in ons, aangezien wij in Hem zijn. Gods Zoon weet waar we om moeten bidden en Hij is de Bron van alle activiteiten van Zijn geest in de harten van de heiligen; daarom is het pleiten door de geest van Christus in overeenstemming met God, net zoals Hij in overeenstemming is met God. De geest van Christus heeft niet een zwakte zoals die nu nog steeds in ons is, die de eerstelijngave van de geest hebben. Dezelfde functie wordt hier toegedicht aan de geest als in vers vier-en-dertig wordt toegedicht aan Christus.

De geest zelf *pleit voor ons*, net zoals een persoon voor anderen kan bidden. Het pleiten komt daarom niet uit onszelf voort. Hoewel het voor ons is, komt het niet uit de hemel, maar uit onze harten en in en door de gebeden van onze harten. Zoals Christus in en door Zijn leden onderwijst en handelt, zo pleit Zijn geest in en door en tezamen met hun gebeden, en zucht hij met hun zuchten. Daarom zouden we vasthoudend moeten bidden, omdat, hoe fout en zelfzuchtig en zelfs krenkend onze gebeden ook zouden zijn zonder het pleiten van de geest, ze nooit op zichzelf staan, maar aangevuld, gecorrigeerd, geperfectioneerd en aanvaardbaar gemaakt worden voor God. Zonder Christus kunnen we niets doen. Hij is de Redder van onze gebeden, Ja, Hij is de Inwijder en Perfectioneerder van zowel gebed als van geloof. In gebed naderen we tot God, en dat doen we niet alleen, maar verenigd met Christus en geholpen door Zijn geest. Het pleiten, zowel dat van ons als dat van de geest, is tot God gericht, wat inhoudt dat beide onderscheiden van God zijn. Het pleiten is alleen mogelijk tussen twee of meer personen. De belangrijkste personen in deze transactie zijn God en Christus, de Inspireerder van het ideale bidden door de heiligen. Wesley's verzen drukten dit op schitterende wijze uit:

*O Thou, Who camest from above
The pure, celestial fire to impart,
Kindle a flame of sacred love
On the mean altar of my heart.*

*There let it for Thy glory burn
With inextinguishable blaze;
And trembling to its source return
In humble prayer and fervent praise. (*)*

Wij kunnen het niet eens zijn met die uitleggers die zeggen dat er een onderling verwisselbaar en gelijkwaardig gebruik is van de uitdrukkingen "de Geest van God" en "de geest van Christus," die beide in dit hoofdstuk worden gevonden. Men zou dan net zo goed kunnen zeggen dat de titels God en Christus onderling

verwisselbaar worden gebruikt. De Geest van God, de geest van Christus, en "onze geest" zijn doorheen heel het betoog zeer duidelijk van elkaar onderscheiden. Aan ieder van hen worden verschillende functies toegeschreven, zoals een nauwkeurige lezing zal aantonen. God bidt niet tot God, maar Christus deed dat wel en doet het nog steeds, pleitend ten behoeve van hen die in Hem voor God staan(vers 34). Door Zijn geest voert Hij dezelfde activiteit uit in onze harten. Nogmaals: "onze geest" verschilt van de geest van Christus. Alle dierlijke leven wordt onderhouden door de geest die God bij de geboorte aan een ieder gaf en weggenomen wordt bij de dood. Iedere mens heeft geest, maar alleen zij die in Christus zijn hebben de geest van Christus.

Pleiten *met onuitsprekelijke verzuchtingen* is een andere houding ten aanzien van gebed dan wat velen denken dat de juiste is. Vloeiend spreken en krachtige uitspraak is niet de hoogste vorm van gebed. Onuitsprekelijke verzuchtingen zijn diepzinniger dan enige andere vorm van uitdrukking. Onze verzuchtingen zijn *in onszelf*, zoals de verzuchtingen van de geest in onze harten worden geuit. Een mensenhart wordt diep bewogen wanneer hij in zichzelf zucht, niemand anders aansprekend dan God. In zo'n geval is er niets onoprechts of hypocriets. Een gedachte moet door spraak vorm gegeven worden om door een andere mens begrepen te kunnen worden, maar God hoort wat voor mensenoren onverstaanbaar is. De geest zucht eenduidig met onze innerlijke zuchten en onze uitgesproken gebeden, daarmee in gemeenschap tredend met ons lijden en voor ons pleitend, zonder de beperkingen van onze onwetendheid. Geen van onze gebeden wordt uitgesproken zonder dat de geest die begeleidt, dat wat oppervlakkig en onwetend is in harmonie brengend met de diepste werkelijkheid. Bepaalde muzikaal begaafde gasten in een zomerverblijf werden hinderlijk lastig gevallen door de folterende geluiden die werden voortgebracht door een meisje dat piano leerde spelen. Op een dag werden de vreselijk klinkende geluiden plotseling veranderd in de meest heerlijke harmonieën, zodat zij die het hoorden terug de muziekkamer binnen gingen om te genieten van de onverwachte traktatie. Tot hun verrassing zagen ze dat het nog steeds het meisje was dat speelde, maar naast haar speelde ook Edward Grieg, haar onwelluidende noten mengend met de zijne en zo een heerlijke symfonie te voorschijn brengend die van beide grote musici leek te maken. Op gelijke wijze worden onze onwetende en armetierige gebeden verrukkelijk gemaakt voor de oren van God, in een zoete eendracht, voorgebracht door het pleiten van de geest.

Natuurlijk betekent dit niet dat alle gebed alleen maar zuchten is, maar meer dat geen van onze verzoeken passend of effectief zijn zonder de hulp van de geest. Wij hebben het voorrecht te mogen bidden en moeten daarin niet alleen volhardend bezig zijn, maar Schriftuurlijk en geestelijk verstandig zijn, methodisch, ordelijk en weloverwogen in ons naderen tot God. Nauwkeurig lezen van de Schrift zal ons vele zaken tonen waarvoor we moeten bidden, en ons ook weerhouden te vragen wat niet naar Gods wil is. Zij die Hem kennen zullen zo precies en eerbiedig zijn in het spreken tot God als dat zij het doen in het aanspreken van mensen namens Hem, misschien nog wel meer. Vele van onze willekeurige en onoverdachte prevelementen zijn niet waard gebed genoemd te worden. Geen goed onderwezen gelovige zal God vragen voor de bekering van de wereld in deze tijd. Onlangs vroeg een radiospreker aan God om genadevol te

zijn en allen die zijn "boodschap" hoorden te redden. Maar als iemand die predikant zou vertellen dat allen die luisterden ooit eens gered zullen worden, dan zou hij die uitspraak zeker een gevaarlijke godslastering noemen!

Hoe zullen we dan bidden? Neem de tijd om God alles te zeggen wat in(of op) uw hart is. Praat over uw vrezen en zorgen en problemen. Neem de tijd om samen het Hem te zijn, en te spreken over alles wat u bezig houdt, over hen die u na zijn, en over uw vijanden. Hij is geïnteresseerd en is bereid te luisteren. U kunt Hem alles vertellen wat u nooit zou willen dat een ander mens het weet en het is altijd verstandiger met God over uw problemen of verlangens te spreken dan met een mens. Slechts weinig mensen luisteren begripvol en met liefde, en niemand anders dan God kan altijd helpen en bijstand verlenen. En wanneer je niet weet wat of hoe te vragen, dan kun je ook dat aan Hem vertellen. Wanneer zorgen en moedeloosheid of verlangen en streven teveel voor worden is, wacht dan in stilte voor God, het alleen van Hem verwachtend(Ps.62:5). Het hart dat verlangt naar God brengt een betere zaak naar voren dan begrip en welsprekendheid ooit kunnen. Maar het best van alles is dat het pleiten van de geest door niemand dan God gehoord kan worden.

27 En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit.

En, de, (eigenlijk staat er in het Grieks niet "En Hij," maar: "Hij nu") is een beetje tegenstellend, betekenend dat hoewel de verzuchtingen niet uitgesproken zijn, *Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des geestes.* Alleen God kan de harten doorzoeken die Hij heeft gemaakt, "de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan."(1Sam. 16:7) "God kent uw harten" zei onze Heer tegen de Farizeeën, en dat feit wordt vele malen in de Schrift herhaald(Luc. 16:15; 1Kon. 8:39; Spreuken.15:11; Hand. 1:24; Openb.2:23). David was blij dat God hem zo door en door kende. Hij vroeg: "Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten"(Psalm 139:23), met de achterliggende gedachte dat enig kwaad dat nog niet door hem zelf was ontdekt, op die wijze aan het licht zou worden gebracht en verwijderd zou worden. Het is een kostbaar, maar tegelijkertijd vreselijk feit dat God zo geïnteresseerd is in wat zich in de harten van de mensen afspeelt, dat Hij alles onderzoekt wat er te vinden is. Een heilige zei eens: "God is zo groot, dat het ondenkbaar lijkt dat Hij voor mij zou zorgen, maar toch zegt Hij me dat Hij dat doet, en ik geloof Hem." Zo hebben ook David en vele anderen het ervaren(Psalm 8:3,4). "Hij is meer nabij dan ademen, en dichterbij dan handen en voeten." Dat feit helpt ons zeer bij het beantwoorden van al onze vragen over hoe God gebed kan horen, uitgesproken of stil. Van draadloze radio wordt wel gezegd dat het onze problemen zal oplossen, maar het ware antwoord is dat God alles weet wat in een mensenhart zit. De taal van het hart spreekt waarachtiger dan de bewegingen van de tong, anders zouden de geleerden en de welbespraakten een voordeel hebben boven hen die traag van denken en van spraak zijn. Toen God het hart van de mens schiep, gaf Hij dat een zodanig verlangen naar liefde, dat Hij alleen het kan bevredigen. Hoe onwetend, verdorven en boosaardig een mens ook kan zijn, het is niet zijn *natuur* om blij te zijn zonder God, Die in onze harten streven en noden vindt, "een pijnlijke leegte" die Hij wenst te vullen met een heilige liefde.

Wat zou het vreselijk zijn te weten dat God onze harten doorzoekt, ware het niet dat we weten dat Hij op radicale wijze omgaat met onze zonde, onze oude mensheid kruisigend en ons rechtvaardigend van wat Hij daar moet zien! Omdat we weten dat de wet der zonde, die in onze leden is, ons niet ter veroordeling kan leiden, verwelkomen we het meest diepgaande onderzoek! Net als David verlangen we er naar dat God ons zal doorzoeken en gaat zien of we wandelen naar het vlees. We zouden onszelf niet moeten zien zoals anderen ons zien, maar zoals God ons ziet, zodat we de zonden die ons zo makkelijk misleiden, kunnen ontdekken en verwijderen. Wat is het voor ons kostbaar te weten dat God in onze harten een verlangen ziet naar Hem. Dat geeft Hem vreugde! Zo'n liefde is de vrucht van de geest, geheel vrij van het bederf van het vlees. Omdat Hij ons doorzoekt, zijn wij, ondanks ons bewustzijn van falen, in staat met Petrus te zeggen: "Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb." (Joh.21:17)

Maar de specifieke waarheid van de tekst is dat de Hartendoorzoeker zich bewust is van de gezindheid van de geest die Hij in ons vindt. Iedere heilige heeft nog steeds twee tegengestelde wetten en gezindheden in zich, die respectievelijk afstammen van Adam en Christus. De wet van de zonde en dood en de gezindheid van het vlees blijven in ons, maar zijn toch niet een noodzakelijk deel van ons. We zullen ze eens kwijt raken. De wet van de geest van het leven en de gezindheid van de geest, zijn aan ons toebedeeld door Christus en zijn permanent in ons aanwezig, omdat wij in Christus zijn. Hij heeft ons niet alleen leven gegeven zoals Adam ons de dood schonk, maar Hij leeft in ons. Net zoals Christus en ik twee aparte personen zijn, in vele wijzen verschillend, maar toch verenigd in één geestelijk organisme, zijn de geest van Christus en mijn geest verschillend, hoewel onlosmakelijk verenigd. Zelfs wij, die de eerstelingsgave hebben van de geest, kunnen niet bidden zoals het zou moeten, maar de geest zelf heeft die zwakte niet en pleit zoals God dat graag wil. Dat *de gezindheid* die is van de *geest zelf* wordt duidelijk door het feit dat de Zoeker van harten het allemaal in overeenstemming ziet met Zichzelf, in een eenheid zoals die bestaat tussen Hem en Christus. Wat voor tegenstrijdige leerstellingen, uiteenlopende doelen en praktijken de heiligen ook verdeeld doen zijn, God ziet in de harten van ieder een gezindheid van de geest, die hen allen verenigd in Christus Jezus.

Twee gedachten die hier weergegeven worden, vormen het thema van de nu volgende verzen - dat het pleiten naar de wil van God is en dat het ten behoeve van de heiligen is, omdat deze, als de instrumenten voor het bereiken van Zijn doelstelling, bijzondere voorwerpen van Zijn zorg zijn. God weet er van, *ziende* dat het pleiten *naar de wil van God* is. God pleit niet voor God; Christus en de heiligen doen dat wel. Maar alleen Christus is geheel in overeenstemming met Gods wil. Zijn pleiten weerkaatst de wil van de Vader, omdat Zijn wil een is met die van de Vader. Maar toch is het pleiten van de geest van Christus echt; het geeft een stem aan de noden van de lijdende heiligen. Er is altijd een verzoek waarop God wacht om het te kunnen inwilligen, want het geeft uitdrukking aan Zijn eigen wil en geeft bekendheid aan Zijn doelstelling. Alles wat Christus doet is voor God en voor de heiligen. Hij was en is een Mens van gebed, en Hij pleit nog steeds voor en in ons. Door de zeer belangrijke zaak van het bidden wordt Zijn kracht in onze zwakheid vervolmaakt, en worden heiligen met al hun lijden

en noden megedragen in de stroom van gemeenschap tussen de Vader en de Zoon. Daarom is het ook ondenkbaar dat het pleiten van de geest nodig is omdat God moeilijk over te halen zou zijn. Zijn plan voor ons zal niet veranderd worden, maar zal bereikt worden met behulp van het pleiten. De geest zelf pleit altijd en voortdurend voor dat waar God op wacht om te geven, op welk moment dan ook, de individuele noden van iedere heilige apart weergevend. God houdt van mensen en redt mensen als individuen, want Hij heeft er geen twee gelijk gemaakt, en ieder heeft zijn eigen behoeften en geschiedenis, waarvoor Hij een plan heeft.

Het pleiten dat God in onze harten waarneemt is niet de schreeuw van een lafaard of van vrees. Het riekt niet naar het vlees, maar is het uitgedrukte verlangen van Christus, Die weet van en deelneemt aan en zorgt voor het lijden van de schepping, van de mensenwereld, maar in het bijzonder van de heiligen. Voortkomend uit Hem, bereikt het het hart van God, Die erop antwoordt, want goddelijke energie is niet vruchteloos en gaat niet verloren. Ware bemiddelaars, zoals Jesaja en Daniël, identificeren zichzelf altijd met hen voor wie ze pleiten. Daarom bidt de geest als betrokkene bij het lijden van de heiligen. Heiligen zijn niet altijd in overeenstemming met wat God wil, of dat nu slaat op hun gebed, hun geloof of hun wandel. Onenigheid voert hoogtij en tweedracht heeft, doorheen haar geschiedenis, op schandelijke wijze het gedrag van de kerk gemarkeerd. Aangezien dat zo is, is het zeker dat God niet de gebeden die overeenstemmen met het vlees kan beantwoorden, dat zo duidelijk in de heiligen aanwezig is. Dat wel doen zou verlies brengen en schade en een vloek leggen op anderen en onszelf. Daarom is het van het grootste belang voor onze redding dat de geest zelf zal helpen bij het pleiten voor Gods zaak in ons. De overeenstemming tussen God en Christus is een verzekering dat, wanneer we een gemaakt worden aan Christus, wij ons schikken naar elkaar en dat de spanning gevende onenigheid verwijderd zal worden voor de daïs van Christus.

Het is voor *heiligen*, die het zo hard nodig hebben dat de geest pleit, want anderen hebben de geest van Christus niet. Nu we tot heiligen gemaakt zijn, mag verwacht worden dat God ons deze broodnodige hulp geeft, terwijl we in afwachting zijn van onze verheerlijking. Het woord *heiligen* herinnert ons aan het feit van Zijn Eigenaarschap. Hij heeft belangen in ons die Hij nooit zal opgeven. Hij heeft ons voor Zich geplaatst in Christus. Hoe veel de Christus in ons doet voor alle heiligen kunnen we op dit moment niet ontwaren, omdat het gedaan wordt voor de ogen van de Doorzoeker van harten. Maar toch is de kennis van zo'n activiteit een aansporing om ons gebedsleven zo veel als mogelijk in overeenstemming te brengen met de geopenbaarde wil van God en de aandrang van de geest.

Redenaties en geloof verschillen altijd van mening. De eerste trekt de foute gevolgtrekking dat, aangezien wij niet kunnen bidden zoals de geest dat doet, we maar beter helemaal niet moeten bidden. Geloof echter, houdt zich bezig met God en kan niet anders dan bidden als het ook maar een beetje actief is. Het hart van een gelovige verlangt naar God, en moet tot Hem roepen óf zeer ongelukkig zijn. Net als het geloof van het hart, brengt de schreeuw van het hart altijd redding. God kan de vorm van ons gebed afwijzen, terwijl Hij het gevraagde toewijst. Monica, de moeder van Augustinus, bad tot God om haar bandeloze

zoon bij haar te houden zodat ze hem een beetje kon blijven sturen, maar God bracht hem naar Milaan en Ambrosië, en bracht hem zo de kennis bij over Zichzelf. Toen Maria en Martha de Heer vroegen te komen, in de hoop dat hij hun zieke broer Lazarus zou genezen, werd de vorm van het gebed afgewezen, maar de inhoud werd gegeven toen Hij Lazarus uit de doden deed opstaan. Zo doet God meer dan wij Hem vragen of denken dat nodig is om ons te bevredigen. Een heilige kan "een kind zijn dat huilt in de nacht... en met geen andere taal dan een schreeuw." Maar God, beter dan de moeder van een kind, kan de schreeuw interpreteren en doen wat het beste is. Gods opdracht, gegeven aan een van de meest biddende mensen is: "Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt"(Kol. 4:2).

Heer, leer ons te bidden!

(*) Ik heb de gedichten niet vertaald. Ten eerste valt er bij het vertalen een hoop schoonheid weg, en ten tweede is mijn kunde om poëzie te vertalen niet voldoende. W.J.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 37

door G.L. Rogers

God doet alles samenwerken ten goede Romeinen 8:28-30

28 Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn.

29 Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen;

30 en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

Lijdende heiligen leven en bewegen in de harten van een goddelijke samenzwering van liefde en wijsheid, die nimmer falend het beste voor hen bereikt. Hun dagelijkse leven, in plaats van bepaald te worden door toeval en ongecontroleerde omstandigheden, is vastgelegd in Gods doelstelling. De geschiedenis van iedere heilige wordt voorgesteld als voortkomend uit de tijd vóór de aionen, en als een essentiële factor in de vervulling van de doelstelling van de aionen. God werkt voor ons en buiten ons, een werk waarin wij mogelijk geen deel hebben. Hij bestuurt krachten die wij niet bij machte zijn te richten of te controleren. Wij worden weggehaald van de innerlijke krachten van vlees en geest, met het daaruit volgende conflict, dat in ons werkt en ons oproept tot een voortdurende overpeinzing van Gods werkzaamheden. De heilige en alles wat hem rechtstreeks of indirect aangaat, worden gevormd door handen van almachtige Liefde en Wijsheid, in een universum dat in die handen zo kneedbaar is als stopverf. Leven is niet alleen een geloofsgevecht, het is de progressieve vervulling van een bestemming. De wetenschap dat een heilige leeft in een goddelijk plan, brengt waardigheid en kracht in nederige en onbeduidende levens.

Twee thema's zijn tot op heden apart in deze brief voorgesteld. Zij zijn het evangelie dat eerder werd beloofd en het geheim van het evangelie. Het laatste staat al sinds 5:12 voortdurend voor ogen. In het resterende deel van dit hoofdstuk worden de twee aparte thema's samengevoegd. De voor ons liggen de verzen markeren de overgang naar het algemene onderwerp van het evangelie. Adam en Christus en de vernietigende en reddende krachten van vlees en geest die respectievelijk voortvloeien deze twee hoofden, zijn niet langer de bijzondere te behandelen onderwerpen. Er is een terugkeer naar het hoofdonderwerp van het eerdere deel van de brief, waarin rechtvaardiging werd uiteengezet. Toch gaat het thema van lijden en heerlijkheid, dat zoveel van de aandacht van de apostel opeiste, voort tot aan het eind van het hoofdstuk. Van de heiligen wordt verondersteld dat ze zich ervan bewust zijn dat voor hen die

God liefhebben Hij alles ter hunner goede doet medewerken. Zij die God liefhebben worden verder geïdentificeerd als hen die de geroepenen van God zijn, en die roeping is volgens een doelstelling en is een bevestiging van het hoofdbetoog dat Hij alle dingen doet medewerken ten goede van hen die hier worden omschreven, 28. Ondersteuning voor dit betoog wordt in de twee volgende verzen gegeven. Voordat God de heiligen riep, ondernam Hij twee andere stappen in de richting van Zijn uiteindelijk doel voor hen. Hij voorkende hen als degenen die Hij op voorhand zou bestemmen om één gemaakt te worden aan het beeld van Zijn Zoon, opdat Hij de Eerstgeborene zou mogen zijn onder vele broeders, 29. Na over de tusseliggende stappen tussen de voorbestemming en de heerlijkheid heen gestapt te zijn, gaat Paulus nu terug om te laten zien dat zulk een voorbestemming andere noodzakelijke stappen inhoudt. Het zijn: de roep, waarmee God de toepassing van Zijn redding op bepaalde individuen zeker stelt, en de rechtvaardiging die komt op allen die geroepen zijn en geloven. Deze fasen in de goddelijke activiteit leiden naar de voorbestemde heerlijkheid, 30. Deze activiteit, bij gebrek aan een goed Schriftuurlijk woord, wordt de voorzienigheid van God genoemd, die in de Standard Dictionary aldus wordt omschreven:

1. Voorzienigheid is de zorg, controle en sturing, uitgeoefend door het Almachtig Wezen over een universum in al haar delen en inhoud. In de breedste zin des woords omvat het
  1. voorbestemming en
  2. probate regering, inclusief instandhouding en voortdurende heerschappij."

28. Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepenen zijn.

Nu, zelfs als we lijden verduren dat ons doet zuchten, zijn we ons bewust dat God in ons aan het werk is. We weten niet wat we bidden zullen, maar we weten, met een zekerheid die gebaseerd is op onze kennis van de genademethode, wat God aan het doen is. Ons lezen van geïnspireerde geschiedenis, de feiten van Gods suprematie en heerschappij, en in mindere mate onze waarneming en ervaring, maken ons bewust van de weldadige werken die God ten behoeve van ons doet. Het betoog is beperkt tot *voor hen die God liefhebben*. Deze woorden, die in het Grieks de nadruk aangeven, beperken hun toepassing tot hen die al zonen Gods en heiligen genoemd worden. De mensheid is verdeeld in klassen die God liefhebben en klassen die dat (nog) niet doen. De meerderheid van de mensen heeft God niet lief, omdat ze Hem niet kennen en vertrouwen. Terwijl sommigen onverschillig tegenover Hem staan, zijn er anderen die Hem uitgesproken vijandelijk zijn. Het is een aandoenlijk commentaar op de koppigheid van de harten van mensen, dat niets wat God heeft gedaan voor Zijn afhankelijke schepselen in staat lijkt te zijn om hun vertrouwen te winnen. Alleen gelovigen, in wier harten Zijn liefde is uitgestort, houden werkelijk van Hem. **Wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad!** Precies zoals de zon door haar eigen licht wordt gezien, zo houdt men van God met de liefde die Hij in ons gelegd heeft en aan ons aanbeveelt. Gelovigen hebben veel gemeen met ongelovigen, waarvan er zijn die zeer aanbevelenswaardige kwaliteiten hebben.

Toch doet het ons pijn te zien dat er in hen slechts blind ongeloof te vinden is en een afwezigheid van liefde voor God. Aan de andere kant vinden we in de heiligen, ondanks alle verschillen die ze scheidt, dat ze allen een liefde voor God hebben die ze als de Zijne kenmerkt.

Dit is de enige keer dat in de Romeinenbrief over de liefde van de heiligen voor God wordt gesproken. Maar er wordt veel meer gezegd over het geloof, en daar waar geloof is daar is liefde en ook hoop. Onze liefde kan slechts ons geloof volgen. Des te groter ons geloof, des te vuriger zal onze liefde zijn, want geloof doet ons bezig zijn met de grote Liefhebber, en liefde wekt liefde op. Zou iemand vragen: "Hoe kan ik weten dat ik geroepen ben?", dan kan hij als antwoord een wedervraag krijgen: "Heb je God lief?" Liefde voor God in onze harten getuigt van het feit dat we geroepen zijn.

Onze liefde voor God is het teken waardoor we mogen weten dat wat in deze passage wordt gezegd waar is van ons zelf. Wij weten dat we God liefhebben, zelfs als we er over klagen dat onze liefde koud en zwak is. Paulus begint met wat bekend is en zijn daarop volgende beweringen hebben alleen betrekking op hen die God liefhebben. Indien we aan onze liefde twijfelen, dan mogen we verzekerd zijn door ons bezig zijn met God en Zijn Woord, er aan denkend dat gelovigen eerder met hun eigen tevredenheid bezig zijn dan met God (2Tim. 3:4). Liefde voor God is een huidig positief gevolg dat terug gevoerd kan worden naar haar oorzaak in de goddelijke roep, de goddelijke voorbestemming en de goddelijke voorkennis. Het in onze harten ontdekken van de liefde voor God geeft ons de vaste verzekering dat we leven in het hart van een voorbestemd plan, dat zal uitlopen in de bereikte heerlijkheid van de zonen van God. Alle ware gelovigen houden van God (1Kor. 2:9; Efe. 6:24 Jac. 1:12; 2:5).

Dat God alle dingen doet medewerken ten goede. God wordt gevonden in manuscripten A en B. Zonder dit woord zou Paulus *alle* krachten personifiëren als medewerkend ten goede voor de heiligen. De Persoon Die alle krachten bestuurt is God. *Alle* omvat alles dat op enige manier de heiligen betreft, of dat nu goed of kwaad is. Een mooie zegswijze hiervoor is wel: *alle* betekent negenhonderd en negen-en-negentig op duizend, plus één. Alle voorzieningen, vanuit de natuur of genade, alle goedgunstige en ongoedgunstige krachten en omstandigheden, onze overerving, omgeving, opleiding, gezondheid of ziekte, rijkdom of armoede, ras en klasse, alles wat op enige wijze bijdraagt aan ons al of niet welzijn, is inbegrepen in het *alle*. Augustinus bracht daar ook onze zonden bij in. En zeker, als onze fouten en zonden werden toegestaan het werken van God tegen te gaan, als ze al niet waren inbegrepen in Zijn overzicht, dan zouden we een weinig troost uit deze woorden kunnen halen. We weten dat in het leven van Mozes een morele fout er de oorzaak van was dat hij in de afgelegen valleien van Midian werd opgeleid. Iedere profeet wordt in eenzaamheid opgeleid en door het worstelen van zijn ziel. De fout van het met geweld wreken van zijn broeders was voor God de kans hem van het hof van de Farao te promoveren naar de school van tegenspoed en eenzaamheid, totdat hij zijn onbezonnenheid en zelfvertrouwen had verloren en tot een nieuw geloof in God was gekomen. Herstelde God niet op dezelfde wijze de zonde van Saulus van Tarsus die hem uitgesloten had van het volk (Hand. 3:23; 7:58; 8:1)? De grootste van alle zondaren werd overweldigd door

de allesoverstijgende rijkdom van Gods genade, op een wijze die het evangelie van de Besnijdenis niet kan geven. Hoewel zij die zondigen moeten lijden en anderen bij hun lijden betrekken, inclusief Christus, maakt God toch van de zonde en de strijd van het kruis gebruik om de onthulling te tonen van Zijn verlossende genade.

God doet alles *medewerken*, zowel het goede als het kwade. Deze verklaring schijnt licht op onze tegengestelde ervaringen. Het is onmogelijk te geloven dan *ieder* klein ding dat ons overkomt goed is. Vele dingen zijn op zich onverdunde kwaden. Maar vele dingen die kwaad zijn, zijn, op zich genomen, goed, wanneer men ze samenvlecht met iets anders. De kruisiging van Christus, gezien als een daad van een mens, was de meest afschuwelijke misdaad die ooit werd begaan. Maar wanneer de daad van de mens en de daad van God samengebracht worden, dan is het woord van het kruis het gevolg. Door het bloed van het kruis zal het universum met God verzoend worden. Het is een van de meest afschuwelijke levenservaringen verteld te worden dat sommige dingen bijdragen aan ons welzijn, *tenzij* we de hand van God kunnen zien Die een gevolg plaatst dat het goede er naast zet, het kwade compenserend. Geen enkele gebeurtenis kan Gods voortgang interpreteren en alleen geloof kent de waarheid van onze tekst.

God laat tegengestelde krachten in het fysieke universum samenwerken. Één kracht trekt de Aarde naar de zon, naar haar hitte en gassen, en zo naar haar vernietiging. Een andere kracht trekt de Aarde weg van de zon, weg van haar licht en warmte en zo naar haar vernietiging. Indien ieder van deze krachten op zich zou werken, dan zou vernietiging het gevolg zijn. Maar aantrekkende en centrifugale krachten houden de Aarde in haar baan en werken zo samen ten goede. Zelfs hier en nu doet God alles samenwerken, te midden van omstandigheden die zo dreigend zijn. De heerlijkheid lijkt soms zo ver weg, omdat wij onmiddellijke bijstand willen. God verzekert ons dat Hij, altijd en in alle dingen, voortdurend ten goede van ons bezig is. Hij verwacht nooit dat wij voor onszelf plannen gaan maken. Onze plannen falen altijd; Zijn plan faalt nooit!

Wat is het *goede* dat God voor ons bereikt? Veel hangt af van wat wij onder goed verstaan. God geeft ons niet wat wereldsen onder goed verstaan. Mensen willen "voorspoed", weelde en macht en de middelen voor zelf-behaging, waarmee de lusten van het vlees, de lusten van het oog en de pocherij van het leven bevredigd worden. Zij waarderen niet het goede dat God geeft. Het omvat iedere fase van redding, alle ervaringen van berisping, correctie, terechtwijzing, wolven met hun zilveren randje, verlossing, overwinningen, weldaden, alles wat God genoeg doet om ons kwistig te geven naar onze noden en om ons te troosten tijdens onze reis naar het doel van eenvormigheid aan Christus. God werkt door de plannetjes en daden van de vijanden van het goede. Over alles dat kwaad is en ons beschadigt kunnen we zeggen "God heeft het ten goede gedacht"(Gen. 50:20).

Zij die God liefhebben worden verder voorgesteld als: hen *die geroepen zijn*. Alleen de geroepenen houden van God en allen die Hem liefhebben zijn geroepenen. Zij die van Hem houden hebben in het feit dát ze van Hem houden

het getuigenis dat ze geroepen zijn naar Zijn voornemen. De roep is effectief geweest: er is geloof gewekt en de geest van Christus is gegeven. De gelovigen te Rome werden begroet met "geroepenen van Jezus Christus" en "geroepen heiligen."

Een andere reden waarom God voor heiligen werkt is dat ze geroepen zijn. Ja, de roeping zelf is een deel van Zijn werk. Omdat het roepen overeenkomt met Zijn doelstelling is het onmogelijk dat Zijn werk tegengehouden zal worden. Vrijwel alle hedendaagse theologen geloven dat God in een redding voor ieder mens heeft voorzien, dat God heel de wereld vol zondaren liefheeft en dat Een stierf ten behoeve van allen. Toch geloven velen van deze dat God niets doet om de voordelen van Christus' dood zeker te stellen voor wie Hij stierf. Men denkt dat de reddende uitwerking van het evangelie wordt overgelaten aan de grillen van de mens of in gevaar gebracht kan worden door Zijn stuntelende dienstknechten. Gods effectvolle roep echter is een deel van Zijn kracht tot redding. Hij voorziet niet alleen in een redding, maar past die effectvol toe. Soevereine genade bedeeft aan de evangeliebrenger de geest van overwinning toe. "Defaitisme," een woord dat ontstaan is in de Eerste Wereldoorlog, beschrijft de geest van het zogeheten evangelisme. God roept zonder falen hen die tijdens deze tijd gered worden.

Iedere echte gelovige is geroepen *volgens Zijn voornemen*. Paulus spreekt altijd over Gods werk voor de heiligen als zijnde in overeenstemming met een doelstelling. Het werkwoord *voornemen* komt slechts drie maal voor, en wordt alleen bij Paulus gevonden. Het wordt één maal gebruikt in verband met Paulus' doelstelling(1:13), één maal bij de goddelijke actie(3:25) en één maal bij Gods doelstelling(Efe. 1:9). Het geheimenis van Zijn wil, dat Hij Zich voornam in Zichzelf (of in Christus), is het hebben van een bedeling waarin Hij het universum zal onderschikken aan Christus. Het doel is daarom niet gedeeltelijk, maar universeel. Indien God meer dan één doel zou hebben, dan wordt er in ieder geval niets van gezegd. "Het doel van de aionen" lijkt een groot, allesomvattend doel te zijn, gemaakt vóór de aionen, werkend doorheen alle aionen en voleindigd in de laatste aion. Dit doel is de reden van het bestaan van de aionen, het bindt ze tezamen, en wanneer het doel bereikt is verdwijnen ze, omdat er dan geen reden meer is voor hun bestaan. Het doel van God is niet de verkiezing van Israël, noch is het de voorbestemming van de heiligen in Christus Jezus. Deze zijn in overeenstemming met het doel, maar zijn niet het doel zelf. De gedachte dat de redding van een uitverkozen gezelschap het doel van God zou zijn, heeft de lezers van de Schrift blind gemaakt voor het zien van de raswijde en universele werking van God, in harmonie met een universeel doel.

Wij zouden er goed aan doen kennis te nemen van alle Schriftplaatsen waarin het doel van God wordt genoemd.

"waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil"(Efe. 1:11)

De voorbestemming is niet het doel; het is er mee in overeenstemming, omdat het alleen gaat over hen die Hij in Hem verkiest. Het doel wordt niet bereikt in een groepje uitverkozen mensen, maar in Christus.

" opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden,

11 naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd,"(Efe. 3:10,11)

De onthulling van de geheime bedeling is niet het doel van God, maar is er mee in overeenstemming.

"die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor eeuwige tijden,

10 doch die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie"(2Tim. 1:9,10)

Nogmaals: onze redding en roeping zijn niet het doel. Deze zijn geschonken in overeenstemming met Zijn doel, en zijn bewijzen van een genade die aan ons al vóór de aionische tijden begonnen werd gegeven. Romeinen 9:11 is ietwat anders. Gewoonlijk is iets in overeenstemming met het doel, maar hier wordt het doel behaald volgens een verkiezende methode. Het doel van God blijft bestaan en wordt bewerkt door middel van verkiezing, waarvan Zijn verkiezing van Jacob boven Ezaü als illustratie wordt gegeven. Opnieuw zijn het doel en de verkiezing heel verschillend. Jammer genoeg geloven de meeste grote uitleggers nog steeds dat Gods doel en doelstelling bestaat uit het redden van een uitverkoren klein gezelschap.

Er is een overeenkomst tussen onze huidige tekst, waarin wordt gezegd dat God alles doet medewerken voor het goed van hen die met een bepaald doel voor ogen zijn geroepen, en Efeze 1:11, dat stelt dat God het universum doet werken naar de raad van Zijn wil. Romeinen verwijst alleen naar de kerk, terwijl Efeze spreekt van een universeel Hoofdschap. In beide passages voorbestemt God een paar enkelingen in overeenstemming met Zijn doelstelling.

"Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen."

De twee nu volgende verzen bevestigen wat eerder werd gezegd. Het is waar omdat Gods roep slechts één onderdeelje is in het lange perspectief van Gods genadevolle ontwerp voor ons. Er zijn vijf stappen in het reddende proces die alle van God zijn, en in overeenstemming zijn met Zijn doel. Er wordt niet over geloof gesproken. Het is niet een van de schakels die God tezamen gesmeed heeft in een onbreekbare ketting. God laat de middelste schakel zakken om zo de zondaar aan te raken. Wij kunnen de schakels op verschillende manieren tellen. Als we geroepen zijn, dan waren we van te voren bestemd en gekend. Of, de andere kant op tellend, we zijn gerechtvaardigd en zullen verheerlijkt worden. Wanneer we eenmaal verheerlijkt zijn kunnen we ieder van de voorgaande stappen nalopen, omdat Hij ons van te voren heeft gekend. Deze onthulling doet Paulus uitroepen:

"Als God voor ons, wie zal tegen ons zijn?"

Voordat we deze uitspraken gaan overwegen, zouden ons moeten herinneren dat de kostbaarheid van deze feiten van het evangelie voor velen verloren zijn gegaan vanwege het vruchteloze redetwisten. Op deze woorden van "de oordeelkundige Bisschop Hooker" (1553-1600) moeten we zeker acht geven:

"Het is voor de zwakke geest van de mens gevaarlijk om ver te dwalen in het handelen van de Allerhoogste, van Wie het kennen van Hem leven betekent en het een vreugde is Zijn naam te noemen. Maar het is onze hoogste kennis te weten dat wij Hem niet kennen zoals Hij in werkelijkheid is, noch dat we Hem kennen, en onze veiligste welsprekendheid over Hem is ons zwijgen, wanneer we belijden dat Zijn heerlijkheid onuitlegbaar is, Zijn grootheid ver boven ons vermogen of bereik."

Deze woorden zouden alle gedebatteer moeten controleren als het gaat over wat God aan voorkennis zou kunnen hebben. Onze veiligheid bestaat in het wandelen in het geïnspireerde woord. Voor hen die zich wagen aan uitleg en gevolgtrekking is de weg vol met valkuilen. We zouden er goed aan doen niet te rationaliseren, maar te geloven wat God onthult. We hebben nu te maken met goddelijke onthulling, die we niet door ervaring ontvangen, maar door geloof.

Die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd. Deze verzen geven een paar redenen voor ons bewustzijn van Gods medewerken van alle krachten ten goede van ons. *Die Hij van tevoren gekend heeft* kan hier niet betekenen dat God alle mensen van tevoren heeft gekend, omdat Hij hier alleen spreekt van hen die gerechtvaardigd zijn. Hier te spreken van Gods alwetendheid of algemene voorkennis, zou niet ter zake doende zijn voor het onderwerp van het hoofdstuk. De betekenis van *tevoren gekend* moet vastgesteld worden door het gebruik in deze en andere contexten. Omdat God Zijn volk Israël van tevoren kende verstoot Hij ze niet (Rom. 11:2). Als God tegen Israël zegt:

U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken. (Amos 3:2)

verklaart Hij niet Zijn onwetendheid over andere families, maar dat Hij Israël kent als Zijn bijzondere volk. Tot sommigen die tegen Christus zeggen: "Heer, Heer!!" zal Hij op een toekomstige dag zeggen: "Ik heb u nooit gekend" (Matt. 7:23). "Kennen" betekent in deze passages: op goedgunstige wijze kennen. "Tevoren kennen" betekent in dit vers dat God hen "tevoren kende" die Hij later zou roepen.

"Die Hij van tevoren heeft goedgekeurd," is een interpretatie, geen vertaling. In het Schriftuurlijk gebruik is voorkennis nauwelijks te scheiden van een genadige liefde. De vooraf gekenden zijn zij die God vóór de aionen overwoog als Zijn verkozenen. Vele uitleggers proberen het roepen van God afhankelijk te maken van Zijn voorkennis van verdienste of geloof bij de geroepen. Maar dit voegt iets toe aan de passage dat daar geheel vreemd aan is. In het hoofdstuk wordt geloof niet genoemd. Zo'n interpretatie poogt alles wat God voor de heiligen doet afhankelijk te maken van hun medewerking. Ja, het maakt de mens de

scheidsrechter van wiens beslissingen het ontwerp van God afhankelijk is voor het slagen daarvan. Het zegt met zoveel woorden dat God niet de mens kiest; zij kiezen Hem. Maar God doet hier dingen waaraan de mens niet deelneemt, en daarom is het ook zeker dat ze gedaan zullen worden. Het is God die alles ten goede doet medewerken voor onmachtige heiligen. *Hij* heeft voorkennis, *Hij* bestemt voor, *Hij* roept, *Hij* rechtvaardigt, en *Hij* verheerlijkt. Natuurlijk is Gods voorkennis onbeperkt en dekt daarom alles van de personen die er het onderwerp van zijn. Hij wist zeker dat zij van Hem zouden houden. Maar roept Hij nu mensen omdat ze van Hem houden, of houden ze van hem omdat ze geroepen zijn? Zij hebben lief omdat de liefde de vrucht is van de geest die gegeven wordt aan hen die Hij roept.

Tevoren gekend is een vertaling van *proorizoo*, en in andere vertaling wordt het weergegeven als voorbestemd. *Horizoo*, zonder het *pro*, is terug te vinden in ons woord horizon, de lijn die de grens van ons zien beperkt. Wat wij zien is op die wijze afgesneden van het ongeziene merendeel van de Aarde en de lucht. De door God geroepenen werden beslist van de rest van de mensheid afgesneden en dat al vóór de aionen begonnen. Voorbestemming komt voort uit voorkennis. De goddelijke vastberadenheid is gebaseerd op goddelijke voorkennis. Augustinus zei: "Er kan geen voorbestemming zijn zonder voorkennis, maar er zou voorkennis kunnen zijn zonder voorbestemming." Maar in deze passage is de voorkennis nauwgezet beperkt tot hen die Hij voorbestemde. Een algemene voorwetenschap of voorkennis van alles en van ieder persoon is duidelijk noodzakelijk, voordat God ook maar kan beginnen met het stellen van een doel of met het scheppen. Mensen kunnen niet verstandig plannen maken, omdat ze geen voorkennis hebben. Veel ouders hebben geprobeerd hun zonen voor te bestemmen om president van de Verenigde Staten te worden. Hadden ze echter voorkennis gehad, dan zouden ze geweten hebben dat sommige van deze jongens in plaats daarvan in de gevangenis terecht zouden komen. Alleen God heeft voorkennis en alleen Hij is in staat om voor te bestemmen, want alleen Hij is de Allerhoogste en Absolute, Degene Die het universum doet werken naar de raad van Zijn wil. De heiligen zullen alleen maar hun bestemming bereiken omdat Hij alles voor hen doet medewerken ten goede.

Voorbestemming drukt de gedachte uit van een eerder vastgesteld resultaat, en het resultaat in deze is onze verheerlijking. Het uitwerken van dit ontwerp is afhankelijk van de goddelijke controle en medewerking van alle krachten die van nabij of veraf de geroepenen van God aangaan, zodat het ons de zekerheid geeft van ons huidige goed en toekomstige heerlijkheid en dat tegenover iedere mogelijke toevalligheid. Zo'n onthulling van Gods kracht wordt niet gegeven om daar eens over te speculeren of te debatteren. Ze wordt gegeven om hen die lijden de zekerheid te geven dat Gods reddende kracht afdoende is om hen tot heerlijkheid te brengen. Het woord voorbestemmen wordt altijd gevolgd door een verklaring van wat bestemd wordt. "Voorkennis gaat over personen; voorbestemming gaat over de zegening die aan hen zal worden gegeven." In onze tekst is dat wat voorbestemd is de één wording aan het beeld van Gods Zoon. In 1Kor. 2:7 is het Gods wijsheid in een geheimenis... dat God voor onze heerlijkheid al vóór de aionen had voorbeschikt; in Efeze 1:5 bestemt God ons voor om de positie van zonen te krijgen, en in Efeze 1:11 wordt ons lotdeel in

Hem vastgelegd, van tevoren bestemd naar Zijn doelstelling. De nog overblijvende Schriftplaats is Handelingen 4:28, waar we Pilatus, de heidenen en Israël zien doen wat God voorbestemd had te gebeuren. Alles wat Hij voorbestemt wordt uitgevoerd.

...heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons. Paulus springt van voorbestemming naar heerlijkheid, maar keert in het volgende vers terug om de tussenbeide komende stappen na te lopen: roeping en rechtvaardiging. Deze eenheid is gelijk aan onze ZON-PLAATSING, of zoonschap, wat de verlossing van ons lichaam betekent. Hoewel we zonen zijn met de geest van zoonschap, hoewel Christus in ons is en onze geesten leven zijn vanwege de rechtvaardigheid, zijn we nog niet gelijkvormig geworden aan het beeld van Gods Zoon. Op vele praktische manieren worden we één gemaakt aan het karakter en geestelijke heerlijkheid van onze Heer. Maar de heerlijkheid die we verwachten kan niet verkregen worden terwijl we het beeld van de eerste mens dragen, die ziels en uit de Aarde was. Wij zullen alleen het beeld dragen van de tweede Mens wanneer de Heiland, die wij uit de hemel verwachten, ons vernederd lichaam zal omzetten en het gelijkvormig zal maken aan Zijn verheerlijkt lichaam.

Lag het niet aan ons sterfelijk lichaam, dan zouden we zelfs nu op perfecte wijze gelijkvormig gemaakt kunnen zijn aan het beeld van Gods Zoon. Indien we onszelf dood houden voor de zonde, dan zijn we gelijkvormig aan Zijn dood aan de zonde. Aan de positieve kant worden we opgeroepen de jonge mensheid aan te doen die vernieuwd wordt in herkenning van eenheid met Hem Die het beeld van God is. In Hem scheidt God de nieuwe mensheid. Nogmaals: omdat we de heerlijkheid van de Heer als in een spiegel zien, worden we naar dat zelfde beeld getransformeerd, net zoals Mozes' gezicht de heerlijkheid reflecteerde van Hem met Wie hij had gesproken op de berg Sinaï (1Kor. 3:7-11,18). Maar totdat onze lichamen verlost en verheerlijkt zullen zijn, zal God niet de mensheid hebben die Hij in beeld had toen Hij zei: "Laat Ons mensen maken naar ons beeld". Er wordt niet gezegd dat wij gelijkvormig gemaakt moeten worden aan Gods Zoon of aan het beeld van God, maar aan het *beeld van Zijn Zoon*. Er is een unieke relatie tussen de Vader en de Zoon, een waarin wij niet kunnen binnen treden. Het lijkt er op dat Christus, als de laatste Adam, door Zijn ontleding, Zijn gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis en Zijn verhoging, een type van mensheid heeft verkregen waarvan wij het beeld moeten worden, zoals Hij het Beeld is van God. Daarom moeten wij niet gelijkvormig gemaakt worden aan het Beeld van God, hoewel de jonge mensheid gemaakt is om met Hem overeen te stemmen.

God heeft tevoren bepaald dat Christus de *Eerstgeborene onder vele broeders* zal zijn. In relatie tot de schepping is Christus de Eerstgeborene en Hij is ook de Eerstgeborene uit de doden. De eerstgeborene verhoudt zich tot de latere als een van dezelfde familie. We kunnen hier zijdelings even opmerken dat aan de eerstgeborenen de rechten toebehoren van de verlosser van verwanten. Het woord eerstgeborene benadrukt zijn verwantschap met Zijn broeders, in tegenstelling tot Zijn verwantschap met God. In Zijn relatie met God is Hij de *Eniggeborene* en het enige Beeld. In relatie tot de geroepenen is Hij de *Eerstgeborene onder velen* die door Hem zonen van God zouden worden. Dezen

zullen het beeld van de tweede Mens dragen. Wij zijn de broeders van de laatste Adam, maar we zijn niet de broeders van de Eniggeboren Zoon. Door Hem ontvangen we ons zoonschap en delen we de heerlijkheid, de waardigheid van de Eerstgeborene; allen zijn zonen in de familie van God, een ieder gelijkvormig gemaakt aan Zijn beeld. Er is wel gezegd dat "God zo tevreden was met Zijn Zoon, dat Hij besloot Diens beeld te vermenigvuldigen." Hoe kon Hij anders Zijn Zoon zo eren en belonen dan door in Hem een nieuwe mensheid te scheppen die precies op Hem lijkt? Ieder van de broeders zal voor God een geur van Christus zijn.

30. "en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt."

... die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen. Voortgaand op de voorbestemming door God vóór aionische tijden, spreekt Paulus over de verwerkelijking van die voorbestemming door roeping, rechtvaardiging en verheerlijking. De voornaamwoorden *die ... dezen*, drie maal voorkomend, identificeren de betrokken individuen en dragen ieder van hen doorheen iedere stap in de heerlijkheid die de voorkennis zal voleindigen. De stappen zijn zodanig verbonden dat, daar waar er één is, de rest wel *moet* volgen. Voorkennis wordt, drie maal herhaald, gevolgd door "ook". *Hij roept* volgend op voorbestemming en Hij roept een ieder apart. God laat zo in het roepen een bijzondere genade zien, waardoor Hij bekend maakt wat onbekend was tot de roep kwam. Wanneer Paulus spreekt over de geroepenen, dan bedoelt hij altijd dat de roep gevolg heeft gehad, en alle heiligen worden omschreven als de door God geroepenen. Hij past het nooit toe op hen die uitgenodigd waren, maar niet kwamen, zoals in Matt. 22:14. "Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren." Bij Paulus zijn de geroepenen altijd gekozenen. Roeping is de eerste grote gebeurtenis in het proces van onze persoonlijke redding. Het is de goddelijke kant van wat "bekering", of het keren naar God, wordt genoemd. Roepen is de daad van God, het "keren tot" is het antwoord van de mens (Hand. 15:3; 1Thess.1:9). De roep gaat uit naar allen die het evangelie horen, maar alleen in de voorbestemden heeft de roep gevolg. God onthult aan een ieder de waarheid en op basis van gekende en afgewezen wijsheid zal de mens geoordeeld worden. Een koninklijke uitnodiging is een commando en geen van hen die voorbestemd zijn falen om, op het hun gegeven moment, met gevolg geroepen te worden. De uiterlijke prediking wordt vergezeld door een innerlijke, creatieve roep van God. Het is een vergissing als men zegt dat God Zijn best heeft gedaan voor alle mensen. Wanneer Hij Zijn best doet worden mensen onweerstaanbaar naar Christus getrokken.

... en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd. Wij hebben gezien dat rechtvaardiging er is door de genade van God, door het bloed van Christus en door het geloof van de mens. Maar geen van deze wordt nu genoemd. Rechtvaardiging is afgezonderd van geloof, opdat wij volkomen in beslag genomen zouden zijn met God en Zijn reddend handelen. Zou Paulus overwogen hebben dat geloof een factor is, dan zou het zeer toepasselijk zijn geweest het in relatie met rechtvaardiging te vermelden. Het moet gezegd worden dat alle

geroepenen gerechtvaardigd zijn en dat zij dat zijn als gevolg van Gods roepen. Hier wordt ook niets gezegd over heiliging. Rechtvaardiging geeft zekerheid over heerlijkheid, omdat God niet Zijn toorn kan uitstorten over hen die Hij rechtvaardig heeft verklaard. Zij staan in de genade en genieten de vreugde van de wederzijdse verzoening. Zij mogen zich verheugen in het zekere vooruitzicht van de heerlijkheid van God.

... en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt. Zo stapt Paulus rechtstreeks van rechtvaardiging over naar het hoogtepunt van onze redding. De heerlijkheid is al verkregen door de tweede Mens. Hij bereikte het door middel van Zijn kruis, Zijn graf, en Zijn opstanding. Zo krijgen we een verstandelijk beeld van de heerlijkheid. Het is niet zo zeer een plaats, als wel een gelijkvormigheid aan Christus, een zoonse verwantschap met God, bereikt door middel van de kruisiging van de oude- en de schepping van de nieuwe mensheid. Het introduceert ons in een verlost en verheerlijkte familie, een gemeenschap waarin allen liefdevol en aantrekkelijk zullen zijn, omdat een ieder het schone beeld zal dragen van de perfect Mens. Ons genot zal niet zo zeer bestaan uit *waar* we zijn, als wel uit *wat* wij en onze broeders zijn. En het mooiste is dat niemand te klagen zal hebben over zijn gelijkenis met Christus; een ieder zal vreugde brengen in het hart van God, als Hij nadenkt over het beeld van Zijn Zoon en de schoonheid van Zijn in ons waarneembare vakmanschap.

De heiligen hebben ieder een eigen plaatsje in het goddelijk plan. Een ieder van hen heeft een plaats in heerlijkheid die geen ander dan hij kan bezitten. God zal in Zijn huis geen lege stoel hebben, want iedere persoon die Hij heeft geschapen en verlost zal een onderscheiden getuige zijn van de genade en wijsheid en kracht van God. Zo'n onthulling van onderscheidende genade leidt niet tot een onheilig roemen. God weet heel goed hoe Hij Zijn verkozenen kan kastijden. Het uitverkoren volk is niet ontsnapt aan kastijding of zelfs toorn. Hun exclusiviteit en trots worden berispt door de onthulling dat God een andere en eerdere keuze had gemaakt.

Op de vragen: "Als God sommigen voorbestemt, wat is dan het nut om aan allen te verkondigen?" en "Waarom dan niet alleen verkondigen aan de voorbestemden?" is het afdoende antwoord dat God ons Zijn evangelie heeft toevertrouwd en wij, net als Paulus, zijn schuldenaren. Maar als u voor hun roeping weet wie voorbestemd zijn, begin dan uw verkondiging bij hen. Wanneer u dat allemaal gedaan heeft, dan zult u God gehoorzamen en ook aan alle anderen het goede nieuws brengen. En Paulus heeft dan nog het een en ander aan ons te zeggen in 2Timotheüs 2:10.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 38

door G.L. Rogers

God is voor ons Romeinen 8:31-34

31 Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

32 Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?

33 Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, die rechtvaardigt;

34 wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.

De grote climax van het evangelie wordt bereikt in de juichende overwinningspsalm waarmee dit hoofdstuk sluit. Deze uitingen van blijdschap worden in de harten en monden van nog steeds lijdende heiligen gelegd. Liefhebbers van dit imposante schrijven worden verblijd met de weergaloze letterkundige genade van deze triomfpsalm. Ze heeft alle ritme en schoonheid van vorm die in de Hebreeuwse schrijfkunst maar te vinden is. Maar kostbaarder dan dat: ze beroert de harten van hen die het recht hebben ze te zingen, zodat het vertrouwen in God versterkt wordt en een niet te onderdrukken vreugde opwelt in een liefhebbende lofprijzing van God. In welk een onneembare vesting van genade heeft God ons gebracht! En tegen welk een onvoorstelbare prijs van lijden aan Zichzelf en Zijn Zoon heeft Hij onze redding uitgewerkt en al onze angsten verjaagd!

De rest van de brief heeft niets toe te voegen aan de al gegeven onthulling van het evangelie. Drie bedelingshoofdstukken, negen tot elf, laten zien hoe de verzoening van de wereld mogelijk werd gemaakt door het verwerpen van, op een kleine minderheid na, het uitverkozen volk. De verzoening van de wereld is de basis waarop God Zijn evangelie direct aan alle mensen kan adresseren, en hen kan negeren die een koninkrijk van priesters zouden moeten worden (Ex. 19:6). Deze *tijdelijke* terzijdestelling moet uitgelegd worden, zodat Gods huidige omgaan met de wereld verzoend kan worden met al Zijn beloften aan Israël. De hoofdstukken twaalf tot zestien nemen opnieuw een paar kenmerken ter hand van het onderwijs dat we al gehad hebben, het verder uitbouwend en het in alle levenszaken toepassend op de wandel van de heiligen. De taak van het presenteren van onze lichamen voor God wordt verder aangemoedigd, tezamen met de gedetailleerde heiliging en de omvorming van gedrag, zoals uiteengezet in de inzetten van deze hoofdstukken.

Ons wordt een serie jubelende vragen gesteld, waarop geen antwoord wordt gegeven in de vorm van verder onderwijs, omdat alle antwoorden al in eerdere hoofdstukken zijn gegeven en hier worden samen gevat. Alles wat we hebben geleerd verzekert ons dat God altijd alles ten goede voor ons heeft doen

medewerken en alles wat tegen ons wordt gebruikt ten behoeve van ons is, 31. Aangezien God onze zaak tot de Zijne heeft gemaakt en iedere beschuldiging tegen ons heeft gepareerd door Zijn eigen Zoon te offeren, Zal hij met grote zekerheid met Hem alles geven wat nodig is om dat af te maken waaraan in ons is begonnen, 32. Wie hebben het lef een aanklacht in te dienen tegen hen van wie God genadevol verklaart dat ze rechtvaardig zijn(vers 33)? Waar kan men iemand vinden om de verkorenen te veroordelen, aangezien de Rechter van allen, Christus, voor hen is gestorven; nee, beter nog, Die werd opgewekt om wille van hun rechtvaardiging en nu zit aan de rechterhand van God, daar ook ten behoeve van hen pleitend(vers34)? Bovendien: wie zal hen scheiden van de liefde van God, die gedoopt zijn in Christus Jezus? Geen enkel geweld van de mensheid, geesten of welke kracht dan ook kan hen, die op levende wijze zijn verenigd met de Zoon van Zijn liefde, scheiden van de liefde van God, 35-39. Zo zijn de twee hoofdkenmerken van het evangelie - een onuitdaagbare rechtvaardiging door Christus en een onlosmakelijke eenheid met Hem - de leidende thema's in deze "lyrische uitbarsting."

31. Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Deze dingen kan verwijzen naar hen die in de onmiddellijk voorafgaande verzen werden genoemd, of, meer waarschijnlijk, naar alle dingen die gezegd zijn over Gods kracht tot redding. Overdenking van deze dingen zal ons een juiste schatting brengen van echte waarden, want zij zijn de ons gegeven dingen voor onze huidige redding en lijden, terwijl we door tegenstanders worden aangevallen. Zelfs nu hebben we geen reden om te vrezen, noch zouden we onze vreugde moeten uitstellen totdat we de heerlijkheid verkrijgen. Wij lijden, maar we zouden de vrees voor lijden moeten versmaden.

Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Al Gods vijanden zijn vijanden van ons. De wereld, het vlees en de duivel zijn geen vrienden van God of van Zijn heiligen. Maar alle vijanden staan zodanig onder Zijn controle, dat Hij zelfs de ergste tegenstand doet bijdragen ten goede. Zelfs ons eigen vlees en dat van onze mede-heiligen is gemaakt om dienstbaar te zijn aan de wil van God.

Wij zullen altijd vijanden hebben die willen proberen ons, en door ons heen Christus Jezus, te beschadigen. Zoals zij Hem buitensporig gehaat hebben, zo zullen zij ook ons haten. De wereld kent geen pardon voor deserteurs en de gemeenschap slaat altijd iemand die een andere weg gaat, want non-conformisme veroordeelt door haar dissidentie de boze praktijken van hen die wel die weg gaan. De vijand zal altijd actief genoeg zijn om ons geloof ten volle te beproeven, maar dit kan ons alleen maar verbeteren en aantonen hoe volledig God als Verdediger voor ons is.

32. Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?

Een invoelend rededeeltje, *ge*, wordt in de populaire vertalingen onvertaald gelaten[gelukkig heeft de NBG het wel goed: *ge* = zelfs;WJ]. Het betekent dat Hij

Die Zijn Zoon offerde, ons ook zeker met Hem alles zal schenken. Dit vers is aanvullend bewijs dat God voor ons is. *Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard heeft*. Paulus benut hier hetzelfde woord dat in de Griekse Septuagint vertaling wordt gebruikt voor het verhaal van Abrahams offerande van Izaäk. Het is Abrahams geloof, niet dat van Izaäk, dat beproefd werd en dat de loftuiting van Jehovah verwierf (Gen. 22:16-18; Heb. 11:17-19). In de gehoorzaamheid van geloof bracht Abraham het ultieme offer van wat hem het meest dierbaar was. In het licht van Abrahams zielesmart over het offeren van Izaäk, mogen we een blik werpen in het hart van God en het oneindig veel grotere offer dat Hij bracht toen Hij niet Zijn eigen Zoon spaarde. Het offer van God was veel groter dan dat van Abraham, omdat God groter is dan hij. God voerde tot het einde door wat Abraham niet was toegestaan te voleinden, omdat Abraham niet God was en Izaäk niet Gods Zoon. Maar God gaf ons hier een beeld dat ons zou helpen Zijn eigen volkomen offer te begrijpen. God is Liefde, de Bron van alle ware liefde. Alle ware liefde is uit God. Gods liefde is een onuitputtelijk reservoir en is groter dan alle liefde die tot op heden in de harten van Zijn schepselen is gevloeid. Als God de opperste demonstratie en het duurzame bewijs zou willen geven van Zijn liefde, dan zou Hij wijzen op het feit dat Hij Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard. Op die wijze beveelt Hij Zijn liefde voor ons aan, want God houdt zoveel van deze wereld dat Hij Zijn Zoon gaf om op het kruis getild te worden, zoals Mozes de slang optilde in de woestijn (Rom. 5:18; Joh. 3:14-16; 1Joh. 4:10). Deze bekende woorden betekenen weinig voor ons, omdat we op de een of andere manier falen te geloven dat er een smart van lijden zou kunnen zijn in het hart van God, groter dan dat in het hart van Abraham of van welk menselijk wezen ook dat van zijn nakomelingen houdt.

Een niet-lijdende liefde is onbestaanbaar in een universum waarin de zonde is binnen gedrongen en dat ondergedompeld is in lijden. Hoe groter de liefde, hoe groter het vermogen om te lijden. God hield in het bijzonder van Zijn Zoon. Hij had een groter verlangen om Hem te sparen dan welke andere ouder ooit zal hebben. Gelovige ouders die rouwen om een geliefd kind, lijden niet tevergeefs als zijn ondervinden dat hun verlies hen helpt om een, zij het wat zwak, beeld te krijgen van het grotere lijden van God. Het is niets minder dan godslastering om God te zien als zonder mededogen en niet in staat te lijden. Hoe kan Hij Zijn liefde aanbevelen aan een lijdende mensheid door het lijden van Zijn eigen Zoon, als Hij niet tenminste een weinig deel heeft aan dat lijden? Zelfs in de smart van het kruis van Christus was het Woord van God en het beeld van God bezig de eeuwenlange goddelijke ellende hoorbaar en zichtbaar te maken die de zonde heeft veroorzaakt. Dat "de mens heeft gezondigd en God heeft geleden" is een waarheid die doorheen heel de Schrift loopt. Zonde doet God rouwen.

De uitdrukking *Zijn eigen Zoon* is van speciaal belang wanneer we ons herinneren dat God Abraham vroeg zijn enige zoon, Izaäk, te offeren. God vroeg Zijn vriend Abraham niet iets meer te doen dan Hij Zelf van plan was. Kijk naar Gods zelf-offer door het hart van Abraham, op het moment dat hij het mes ter hand nam om de zoon te doden die God op wonderlijke wijze aan hem gegeven had. Een liefde zoals die bestaat tussen de Vader en de Zoon is de maatstaf van de liefde van de Zoon naar de heiligen. "Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad" (Joh. 15:9). En de Zoon bewees Zijn liefde voor ons door Zich voor ons

over te geven (Gal. 2:20). De liefde van de Zoon is niet groter dan die van de Vader, noch maakte Hij een groter offer voor ons. Het woord *eigen, idios*, beschrijft een unieke relatie met de Vader, als deelnemer aan Zijn eigen natuur en karakter. De Zoon is altijd een met Hem, in alles wat de Vader wil. Het is deze relatie en de liefde die de Vader en de Zoon samenbindt, die ons in staat stelt te zien dat God "deze liefde van Hem" aanbeveelt door de dood van Christus. Het is voor iedereen heel duidelijk dat Christus' dood Zijn liefde bewijst. Maar hoe bewijst het de liefde van de Vader, als het offer van de Zoon niet net zoveel de opofferende liefde toont als die van Hem zelf? Wanneer zullen we echt geloven dat God Liefde is en dat Liefde lijdt met hen die geliefd zijn? De Vader spaarde Hem niet, *maar gaf Hem over voor ons allen*. Christus werd over gegeven door het uitdrukkelijke raadsbesluit en de voorkennis van God. Het behaagde Jehovah om Hem te kneuzen. Hij was het die Hem deed rouwen. En Christus ging naar het kruis in gehoorzaamheid aan de wil van Zijn God en Vader (Hand. 2:23; Jes. 53:10; Phil. 2:8; Matt. 26:39). We kunnen veilig zeggen dat dit voor God moeilijk was om te doen, juist omdat Hij God is. Maar als we Gods liefde door de onze mogen interpreteren, in haar meest Goddelijke activiteit, dan mogen we wel zeggen dat het verlaten van Zijn geliefde Zoon op het moment dat Die het hardste een God en Vader nodig had, het moeilijkste is geweest dat God ooit heeft moeten doen. Zo'n dood en zo'n behandeling van een rechtvaardig Mens, zo'n verlaten zijn door God van iemand Die altijd Hem had behaagd en gehoorzaam was geweest aan Zijn wil, laat zien hoe God Hem echt over gaf. Gods eigen Zoon was ten behoeve van ons tot vloek geworden. Toen Hij, Die ooit bestond in de vorm van God, Zich boog voor de dood aan het kruis, waren God en allen in de hemel diep bedroefd. "De Aarde kent geen verdriet dat de hemel niet kan verwijderen," omdat de Aarde geen verdriet heeft dat de hemel niet gedragen heeft.

Deze worsteling werd *voor ons allen* gedragen. Het lijden was niet doelloos, en het zal ook niet vruchteloos blijven. De apostel heeft in deze brief aangetoond hoe het bloed van Christus de Verzoening is waardoor we allen gerechtvaardigd worden, dat we verzoend werden met God door de dood van Zijn Zoon en dat het kruis onze oude mensheid veroordeelde en ter zijde stelde. God maakte dit grote offer ten behoeve van ons en daarmee onthulde Hij Zijn liefde. Wanneer men twijfelt aan het woord van het kruis, en de bloedstorting van Christus kleineert, dan weigert men het bewijs te aanvaarden van het feit van Gods liefde. Er is niets anders, of dat nu in de natuur, het geweten of de wet is, dat de liefde van God zal aanbevelen aan de zondaar. De natuur zal lachen wanneer ons hart breekt; zonnestrallen zullen dansen over het gezicht van uw gestorven kind. Het geweten zal de schuld van het lijden op u leggen, en de wet zal zeggen dat alle leven en zegeningen zijn verspeeld. Alleen het feit dat God Christus opgaf vanwege onze overtredingen en Hem opwekte vanwege onze rechtvaardiging, kan voor ons het bewijs leveren van de liefde van God. We moeten niet verkeerd citeren en zeggen dat God "Hem vrijelijk over gaf." Ouders geven niet vrijelijk hun kinderen over. Zelfs ongelovige ouders hebben een natuurlijke afhankelijkheid, die het verlies van kinderen erg bitter maakt. Vele oprechte predikanten hebben met trieste en vragende harten begrafenissen verlaten, omdat ze niet een troostend woord hadden om aan de bedroefde ongelovigen mee te geven. Deze beperking van genade en het onvermogen hen die rouwen te troosten, drijft velen er toe verlichting te zoeken in spiritisme en andere vormen

van valse filosofie.

Aangezien God de Beste offerde, *hoe zal Hij... ons met Hem ook niet alle dingen schenken?* Dit is hetzelfde soort betoog als we vonden in 5:9,10. Als God tegen zulke hoge prijs Zijn eigen Zoon offerde, hoe zal Hij dan de kleinere zaken weerhouden? Er is niets dat niet in Christus is, want in Hem hebben alle dingen hun bestaan (Kol. 1:17). Er is geen leven dat niet door Hem is en dat Hij niet in stand houdt. Hij proefde de dood ten behoeve van allen. Daarom is er niets waarin Hij niet kan voorzien. De grootste Gift brengt alle kleinere zaken met Zich mee. Indien iemand een kostbare diamant geeft, zal hij dan ook niet het goedkope doosje geven? Als het God pijn deed Zijn eigen Zoon, om wille van Zijn liefde voor ons, over te leveren aan de dood aan het kruis, zal het Hem dan niet grote vreugde geven om ook heel de rest te geven? De grootste Gift zal kleinere gaven meebrengen, want het doel van het grote kan niet verkregen worden zonder het mindere. En het mindere zonder het grote zou geen zegen zijn.

Soms zijn we bang, omdat we het niet verdienen. Maar God geeft *genadevol* alles wat we nodig hebben. De gift van Zijn eigen Zoon moet al Zijn handelen met ons interpreteren. Christus is beter dan al het andere. Iemand heeft gezegd dat alle andere dingen zijn samengeklonterd in een *ook*. We zijn beleefd genoeg wanneer we in plaatsen van aanbidding zingen: "Gij, O Christus, zijt alles wat wij wensen." We zouden het meer oprecht kunnen zingen, indien we ons zouden realiseren dat Hij werkelijk in al onze noden voorziet. Zij die Gods Zoon niet zo hoog achten, zijn aan het werken en vechten om "goede dingen" te krijgen. Aan hen die Zijn Zoon geloven schenkt God alles, *genadevol!*

33. "Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, die rechtvaardigt.."

Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? De uitverkorenen hebben velen die hen aanklagen, maar er kan geen aanklacht ingebracht worden die al niet in het hoogste gerecht is gehoord, en waarvan de uitverkorenen zijn vrijgesproken. Hen aan te klagen die God heeft verkozen, staat gelijk aan twifelen aan de rechtmatigheid van Zijn keuze. De *uitverkorenen* zijn tot heden in deze brief niet zo genoemd. Met Paulus zijn de geroepenen de uitverkorenen (1Kor. 1:26,27). Het feit dat sommige personen Gods roep horen, bewijst dat zij de voorwerpen van Gods keuze zijn. We willen attenderen op het feit dat mensen hoofdzakelijk zijn gekozen om te dienen en voor heiligheid en smetteloosheid. Zij zijn niet zo zeer gekozen voor de uiteindelijke redding, hoewel dat ook waar is, als wel voor het doen van Gods wil als Zijn uitverkorenen. Hij heeft de armen verkozen om rijk te zijn in geloof, Hij koos de kerk om heilig en foutloos te zijn voor Zijn aangezicht. In de Concordant Version lezen we in 2Thess. 2:13 "God verkiest u tot redding." Voor de zekerheid van onze uitverkiezing zouden we moeten uitzien naar de kenmerken van de uitverkorenen, zoals gegeven in 1Thess. 1:4-10.

God is de Rechtvaardiger! Dit lijkt het antwoord te zijn op iedere beschuldiging tegen de uitverkorenen. De uitverkorenen worden verder geïdentificeerd als de gerechtvaardigden. Rechtvaardiging heeft positieve en negatieve kanten. Het is Gods vrijspraak van iedere beschuldiging die tegen de gelovige kan worden

ingebracht, en het is de positieve overdracht van Gods rechtvaardigheid aan hem. De rechtvaardiging komt in twee soorten. Een is een rechtvaardiging van alle zondige daden, begaan tegen de onthulde waarheid van God. Deze rechtvaardiging komt tot ons door Gods genade, door het bloed van Christus en door geloof.

De andere is rechtvaardiging van zonde die aan ons is overgedragen. Terwijl we er door gedoemd zijn tot sterfelijkheid en dood, heeft ons gezamenlijk sterven met Christus ons gerechtvaardigd en ons zo bevrijd van de veroordeling die ons toekomt vanwege de zonde die we in onszelf hebben gevonden. In andere woorden: we moeten onszelf nu net zo volkomen gestorven houden voor deze zonde, als wanneer onze sterfelijkheid dat zal doen in onze lichamelijke dood. Gezamenlijk gestorven in Christus, staan we voor God als hen over wie de straf is uitgevoerd en nu zonder zonde voor God leven. Dit is rechtvaardiging door de dood, niet door geloof(6:7). God rechtvaardigt in beide gevallen.

De vraag over de schrijfwijze van deze paragrafen is lang bediscussieerd, zonder dat overeenstemming werd bereikt. Als we zo schrijven: "God is de Rechtvaardiger: wie is de veroordelaar?", dan beweren we dat niemand hen kan veroordelen die Hij oordeelt. Schrijven we zo: *Wie is de Veroordelaar?*, dan is wat over het werk van Christus volgt het antwoord. Laat we niet vergeten dat het gebruik van leestekens alleen de mening van de vertaler/editor weergeeft.

34.

" wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit."

Het antwoord aan allen die zouden willen veroordelen is viervoudig. *Christus Jezus is de gestorvene*. Hij is de Enige aan Wie oordeel en het recht tot vergeving of veroordeling is toevertrouwd, want Hij, onze Rechter, stierf voor onze zonden. "Hij stond veroordeeld in mijn plaats." Hij stierf voor mijn zonden en aan mijn zonden, en kwam zo tegemoet aan iedere aanklacht die zou roepen om veroordeling.

De tweede en hogere gedachte is *wat meer is, de opgewekte*. Het *wat meer is* beweert niet dat de opstanding van Christus groter is dan Zijn offer, maar het is het beste bewijs van onze rechtvaardiging(4:25). Hij werd opgewekt vanwege onze rechtvaardiging, die zeker werd gesteld door Zijn bloed(3:25; 5:9). Maar de dood zou zonder de opstanding niet kunnen redden. We stellen ons vertrouwen in een *levende Redder*, Die voor ons stierf, en over Wie de dood geen macht meer heeft. De kerk laat dit *wat meer is* niet voldoende tot zijn recht komen. Veel zogeheten evangelisme gaat voorbij aan de begrafenis en opstanding van Christus. Opstanding is de belofte van onze rechtvaardiging en het onderpand van onze daaruit volgende verheerlijking. We staan niet meer open voor veroordeling dan onze verrezen Heer dat doet!

Het derde antwoord aan hen die zouden willen veroordelen, is dat de Redder aan Gods rechterzijde zit. Hij is onze opgevaren Redder en Hoofd. Dit betekent niet voor ons, tenzij we zelfs daar met Hem verenigd zijn! De Joden hadden in Esther een vriend in de rechtbank. Maar Christus is meer dan een vriend in de rechtbank en kostbaarder voor de Vader dan Esther was voor de koning. Hij, Die God voor

ons heeft over geleverd, heeft Gods wil volbracht en de mensheid mee omhoog gedragen naar de troon van God. De Mens zit op de troon van het universum en Hij is voor ons.

Ten vierde: *die ook voor ons pleit*. Dit is ook een deel van Gods redding. Als we al gebed nodig hebben, dan is het wel het Zijne. Net zoals Zijn geest in ons pleit, zo pleit Hij daarmee voor onze zaak bij God. Hoewel wij niet weten waarvoor we moeten bidden, Hij weet het wel. Hij, Die op Aarde de Man van gebed was, gaat nu in het bijzijn van God verder met het bepleiten van onze zaak.

Wat geven deze vier feiten ons een grote zekerheid! Dit is een viervoudige terugwijzing van allen die tegen ons zijn! De vier horens van het bronzen altaar mochten vastgegrepen worden door hen die een veilige schuilplaats zochten (1Kon. 1:50; 2:28). Hoewel de heiligheid van de daad in de gevallen van Adonia en Joab werd erkend, kwamen beide toch om. Maar Christus wordt hier voorgesteld als een viervoudige Schuilplaats en een nimmer falende Beschermer tegen alles wat zou kunnen veroordelen. Alles wat Hij in deze vier reddende activiteiten is, wordt ingezet om een ieder die Hem vertrouwt zeker te stellen. Wat hebben we zo'n Redder nodig! "Zijn grootheid vloeit rondom onze onvolkomenheid, rond onze rusteloosheid zijn rust." Hier vinden we rust voor ons geweten en harterust in de volkomenheid die wij gemaakt worden om in Hem te zijn, een volkomenheid die niet ontsierd wordt door ons persoonlijk falen en gebrekkigheid.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 39

door G.L. Rogers

De liefde van God Romeinen 8:35-39

35 Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?

36 Gelijk geschreven staat: Om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slachtschapen.

37 Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten,

39 noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.

Liefde is uit God. Dat is de mensheid ook. De mensheid werd gemaakt naar het beeld en gelijkenis van God, met een verlangen en vermogen om God en Zijn schepselen lief te hebben. Omdat de woorden van Augustinus, "Gij hebt ons, O God, voor Uzelf gemaakt en er wij hebben geen rust, totdat wij onze rust vinden in U," zijn zo waar, dat de heiligen van iedere generatie ze hebben geciteerd. De onderliggende honger van de mens is naar de enige liefde die zijn hart kan bevredigen. Alle andere liefdes zijn slechts "gebroken lichten" van de centrale zon, die de liefde van God is. De mens heeft een instinctief verlangen naar een liefde die nog beter is dan de nobelste en mooiste afhankelijkheid waartoe hij nu in staat is. Hij ontvangt signalen van een liefde die onze gebrekkige liefde redt, ze overgietend met een goddelijke liefde die hem tot een volgroeide schoonheid en tevredenheid zal brengen. In het kort gezegd: hij is voorbestemd te delen in de liefde van God en zal daarin zijn vreugde vinden. De liefde die bestaat tussen de Vader en de Zoon is het patroon en de belofte van de liefde waarvoor de mens geschapen werd en nu geschapen wordt. Het is een verlossende liefde, die in een omvormende, overwinnende energie uitgaat naar vijanden.

Zo'n liefde is de opdrachtgever van het evangelie. Zonder deze zou het evangelie onvoldoende zijn om de redding te brengen die de mens nodig heeft. Liefde is een bouwer; haat is een vernielers. De maat van de liefde van een mens, is de maat van zijn gelijkenis met Christus. De onoverwinnelijke liefde van God is voorbestemd om alle haat in het universum uit te bannen. Als ze uiteindelijk de haat in ieder schepsel zal uitbannen, dan zou ze zeker deze moeten uitbannen uit de gezindheid van iedere hedendaagse heilige. Maar haat zit door trots vast in het zadel. Nederigheid en liefde gaan hand in hand. Nederigheid is de grond die de vruchten van de geest voedt. Pas als we vast overtuigd zijn dat God ons liefheeft en in liefde voor ons werkt, zullen we in staat zijn haat met haat tegen

te gaan. Wanneer we genieten in de zonneschijn van Gods liefde, leven we in een niet verstoorde kalmte, te midden van de aanslagen van tegenstanders en vervolgers en lasteraars. De climax van het leerstellige deel van het evangelie doet ons op heel passende wijze bezig zijn met God, en God is liefde.

Het appèl van het evangelie is op de hele mens, maar hoofdzakelijk op de wil en op het hart. Hoewel onze Heer onoverwinnelijk was in een dispuut, bevestigde Hij veel en redeneerde Hij weinig. Hij bracht bevrediging voor de emotionele hangers van de mensen. Hij geeft leven, vrede, rust, vreugde, en, best van al: een liefde zonder welke de andere gaven niet mogelijk zouden zijn. Onze grootste angsten en noden zijn niet intellectueel, maar emotioneel. De bewering "God is verstand" is niet waar. De bevredigende waarheid is dat God liefde is. Wat hebben we dit evangelie van de goddelijke liefde nodig! Wij worden geplaagd door angsten. "Waarom lijken ons de voorbije jaren zo mooi toe?" vroeg Carlyle. Hij antwoordde: "Omdat de vrees er uit is verdwenen!" De natuurlijke tegenhanger van vrees is liefde. Vrees en liefde sluiten elkaar wederzijds uit. De perfecte liefde van God werpt vrees uit. Wij moeten niet proberen om de vrees te bekampen, maar om liefde te vinden. Het evangelie brengt ons, in iedere stap van onthulling, Gods liefde. Het laatste verzekerende woord aan hen die lijden is dat zij onafscheidbaar zijn van de liefde van God in Christus Jezus en deze liefde is er de oorzaak van dat zij overwinnen.

De kennis van de liefde van God heeft Paulus zodanig van vrees bevrijd, dat hij stoutmoedig alle tegengestelde krachten uitdaagt om het slechtste te doen wat in hun vermogen is. Aangezien ze een heilige niet kunnen scheiden van de liefde van Christus, kunnen hun aanvallen hen alleen maar goeds brengen. Paulus had zowat ieder soort van lijden ondergaan en had ondervonden dat niets tussen hem en Christus kon komen, 35. Heiligen, die door de vijand worden beschouwd als zo vele weerloze schapen die om Christus' wil naar de slachtbank worden geleid, ondervinden dat zij in het lijden meer dan overwinnaars worden, 36 en 37. Iedere mogelijke vijandige kracht of gebeurtenis overziende, is hij overtuigd dat hij tegen al die krachten beveiligd is in de liefde van God, 38 en 39. In zijn genade heeft God in alle beschuldigingen van onze vijanden en ons geweten voorzien. Zijn kracht heeft ons in Christus Jezus geplaatst, waar Hij acht op ons kan slaan met iets van de voldane liefde die Hij voelt voor Zijn Zoon. Het is te dwaas voor woorden om te denken dat een echte heilige zichzelf kan scheiden van de liefde van God, zoals velen zeggen. De geïnspireerde schrijver spreekt hier niet van schijngeelovigen (1Kor. 15:2). Hij staat geen ruimte toe om de standvastigheid van zijn overtuiging over de zekerheid van hen die hij heeft omschreven als de voorgelovenen en verkorenen van God te ontsieren.

35. "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?"

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Het voornaamwoord "wie", dat normalerwijze wordt toegepast op personen, wordt hier toegepast op onpersoonlijke omstandigheden, als waren zij persoonlijke vijanden, krijgers die tegen ons de wapenen opnemen. Natuurlijk is *de liefde van Christus* Zijn liefde

voor ons. Het kan niet betekenen dat wij niet gescheiden kunnen worden van onze liefde voor Hem. De liefde van Christus werd tentoongespreid in de vier grote activiteiten die zojuist in vers 34 genoemd werden. Een liefde die zo veel gedaan heeft, zal ons zeker vasthouden. Wij kunnen te midden van ons lijden verfrissing en kracht vinden in zo'n liefde.

Heiligen zijn geroepen om voor Christus te lijden en ter wille van het evangelie (Filip. 1:29; 1Thess. 3:3,4). Loyaliteit aan Hem en de omhelzing van waarheid is kostbaar. Allen die God meer vrezen dan de mensen moeten wel enig deel gehad hebben aan dit lijden. Ze zijn een insigne van heiligheid en trouw. Het feit dat onze Heer lijden beloofde, rechtvaardigt het. *Benauwdheid* is de innerlijke pijn, die voortkomt uit alles wat wij ordelijke omstandigheden noemen. *Vervolging* is er op gericht de heiligen uit de samenleving en van de Aarde uit te bannen. Maar God heeft heel wat mooie liederen gehoord van heiligen die zelfs tot in een pijnlijke dood achtervolgd werden. *Honger, naaktheid, gevaar* zijn nooit zo schadelijk geweest voor heiligen als luxe en gemak dat zijn. Het *zwaard* van de beul was waarschijnlijk het instrument van Paulus' dood, zoals dat bij vele anderen het geval was. Geen van deze zaken zijn tekenen van Gods ongenoegen. In de dagen dat de kerk te veel op haar gemak is, worden lijden en duisternis gezien als indicatie dat de lijder een mislukking is in de kerk en een verworping uit Gods dienst. Populariteit, denkt men, is een goddelijke gunst. Dienstknechten van Christus schamen zich zo voor de gemeenschap aan Zijn lijden, dat ze proberen de beloofde beproevingen te ontlopen door compromissen te sluiten. Maar zij die loyaal zijn, vinden in het lijden die afdoendheid van genade en die ervaring van de goddelijke liefde waaraan anderen twifelen of zelfs geheel onbekend mee zijn. Waarheid kan alleen tegen een prijs verworven worden (Spr. 23:23).

36. "Gelijk geschreven staat: Om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slachtschappen."

Gelijk geschreven staat. Door de zonen van Korach werden zulke rampspoed toen zelfs over het verkozen volk uitgestort. Ze zijn het gelukkig deel geweest van Gods volk vanaf Abel en doorheen alle eeuwen.

Om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slachtschappen. Dit citaat kan ons in herinnering gebracht zijn door het woord *zwaard*, wat *slachten* veronderstelt. De vijanden van Gods heiligen kijken op hen neer als zijnde zovele schapen die geslacht moesten worden, en het bloederige werk nam *de ganse dag* in beslag. Vijandschap tussen de slang en het Zaad van de vrouw is onophoudelijk voortgegaan. Het belangrijkste punt wordt gevonden in de woorden *om Uwentwil*. Dat mensen lijden vanwege verkeerd gedrag is rechtvaardig en te begrijpen. Maar voor velen is het altijd een probleem geweest dat trouw aan God vervolging en dood met zich mee zou brengen. De Psalmist getuigt van het feit dat in zijn tijd mensen geslacht werden voor hun trouw aan God (Ps. 44). Hij onderhoudt zich daarover met God en klaagt dat Gods zware hand zonder oorzaak op het volk is gelegd. Paulus gebruikt deze woorden in een heel andere geest, omdat hij ziet dat al deze dingen gemaakt zijn om bij te dragen aan hun uiteindelijk welzijn. Hij heeft een goede reden gevonden zich te verheerlijken in smarten, en is vastbesloten Christus in zijn lichaam te

verheerlijken, ja zelfs in zijn dood. Voor hem betekent sterven winst voor Christus. Naast de uitspraak van de Psalmist, "wij worden de ganse dag gedood," kunnen we Paulus' woorden plaatsen: "Ik sterf dagelijks." Van de miljoenen martelaren voor Christus hebben slechts een paar zich herroepen, slechts weinigen schreeuwden onder de pijnen, en velen prezen Christus met hun laatste adem. Zij waren zich in hun laatste ogenblikken bewust van de liefde van Christus. De liefde van Christus maakt onze beker van smarten zoet.

37. "Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons lief heeft."(concordant gecorrigeerd;W.J.)

In plaats van scheiding wordt Zijn liefde bewezen door alles wat op onze nederlaag is gericht, om te zetten in overwinning en veel meer dan overwinning. Al deze tegenwerkende krachten en gebeurtenissen zijn slechts het materiaal waarmee God ten behoeve van ons uitwerkt wat goed voor ons is en waarmee opnieuw Zijn liefde voor ons demonstreert. Onze tegenstanders worden omgezet om voor ons te werken, om ons geloof en onze liefde dienstbaar te zijn, en de doelstelling van God verder uit te werken. Ze worden door de liefde van Christus omgezet in dienaren van Gods wil en onze zegen. Paulus maakte vaak nieuwe woorden om de overvloedige genade en kracht van God uit te drukken. Het werkwoord *hupernikao*, OVER-OVERWINNEND, is één van deze woorden. Het is niet voldoende te zeggen dat wij overwinning hebben; hij zegt dat we altijd een *superoverwinning* hebben! God is niet tevreden met het neutraliseren van de gevolgen van zonde en het herstellen van de mens naar zijn oorspronkelijke onschuld en blijdschap. Hij gaat net zo'n allesovertreffende overwinning behalen op de zonde en dood, en net zoveel winst verkrijgen van al Zijn tegenstanders, als de winst die al Zijn heiligen en heel Zijn schepping zullen verkrijgen door het lijden. God zal geen enkel verlies lijden. Zijn offer zal Hem heerlijkheid brengen en Christus zal tevreden gesteld worden voor al de ellende die Zijn ziel onderging. Ook zal Hij niet toestaan dat ook maar één van Zijn heiligen iets zal verliezen door het lijden voor Hem. Noch zal het ras verlies lijden vanwege haar onvrijwillige betrokkenheid bij zonde en dood. Zoals de parel het gevolg is van een beschadiging of irritatie, zo wordt er een aionische heerlijkheid toegewezen aan hen die, omdat ze van Christus zijn, tezamen met Hem moeten lijden(2Tim. 2:10).

Hoe kan iemand meer dan een complete overwinning behalen? Om de vijand op de vlucht te jagen moet je overwinnaar zijn; om uit een conflict te voorschijn te komen zonder schade of verlies, maar eerder rijker te zijn geworden door de rijke buit, is meer dan een overwinnaar zijn. Onoverwinnelijkheid in de strijd betekent overwinning; maar als je verfrissing en versterking vindt en de liefde van Christus beter leert kennen, dat is *superoverwinning*. Meer dan overwinnaars zijn betekent niet alleen verlost te zijn van vrees, maar er van overtuigd zijn dat, omdat God voor ons is, al onze vijanden tot onze dienaren gemaakt zullen worden. Ons vertrouwen in God neemt toe door de realisatie dat Hij vele malen groter en krachtiger is dan de kracht van welke tegenstander dan ook, en dat Zijn kracht en liefde er bij betrokken zijn om alle tegenstanders te laten bijdragen aan ons welzijn. Het gaat er niet alleen om het kwaad met goed te overwinnen, maar om het kwade tot dienaar van het goede te maken. Het is niet alleen dat de

liefde van God sterker is dan alle haat, maar dat haat zelf wordt verslagen en haar energie dienstplichtig wordt in de dienst van goddelijke liefde. Wij zijn meer dan overwinnaars wanneer de subtiele en kwaadaardige pogingen van de vijand, om ons van de liefde van Christus te scheiden, niet alleen gefaald hebben, maar ons tot een vastere overtuiging en verwezenlijking van die liefde gebracht hebben. Hoe veel meer dan een overwinnaar een heilige kan zijn, kan alleen gekend worden door die heiligen die "vaak in strijd, vaak in smart" zijn geweest. Paulus werd geïnspireerd om te schrijven over een overtuiging die niet door onthulling tot hem kwam, maar door veel ervaring van smart. Iedere heilige die veel geleden heeft, heeft deze overtuiging.

De geschiedenis van de kerk is er een van lijden, van vervolging en van het vinden van de liefde van God in het uur van de diepste beproeving. De dagen van smart zijn niet iets van het verleden. Vandaag zijn de mensen in toenemende mate vijandig tegenover God en Zijn heiligen. De methoden van de aanval van de vijand op de Schrift worden steeds subtieler in hun misleiding. Nooit is de kerk in haar geschiedenis meer omringd geweest door tegenstanders dan nu, binnen en buiten de kerk. De wereld is loyaal aan haar god. Een grof materialisme bedekt de moderne geest, terwijl die meer en meer spiritistisch en demonisch wordt. Ze is intolerant tegen allen die God aanroepen en Hem aanbidden. Een goed geïnformeerde Europese Jezuiet zei onlangs: "De kerk gaat terug in de catacomben." Wij leven in voorzegde zware tijden. Christelijke ouders worden gegrepen door een grote angst als zij hun kinderen proberen te beschermen tegen de heersende ontrouw en immoraliteit. Maar het einde is er nog niet; de dag des mensen wordt steeds donkerder naar mate het einde er van nadert. Wij verwachten niets van de mens, hoewel de profeten van optimisme en vooruitgang spreken van goede dingen en tijden. Paulus helpt ons ieder kwaad zonder vrees en met waar optimisme in aanschouw te nemen. Hij was zeker niet van plan de aanwezigheid van alarmerende kwaden te ontkennen. *Dit alles* is meer dan een illusie, het zijn grimmige werkelijkheden. Paulus overziet ze op kalme wijze, daagt ze uit, en, ze samenvegend, stapelt ze op als treden naar de overwinning, en roept: "Wij zijn meer dan overwinnaars!"

Er is geen tijd waarin de heiligen van deze zekerheden kunnen afzien. Ze zullen zeer kostbaar zijn in de boze dagen die aanstaande zijn. En we zullen ondervinden dat Gods liefde ons niet in de steek zal laten. Aan de andere kant zijn deze verklaringen voor ons een uitdaging. Ze spreken niet van kleine noden, maar van de ergste ellende die de ziel van een mens kan overkomen. Des te groter onze smart is, des te groter zal hun betekenis en bediening worden. Zij dagen ons uit voor een vaste overtuiging, die ons rechttop zal doen wandelen en de tegenstander met moed tegemoet doen treden. "Deze woorden af te wijzen als zijnde niet voor ons of onze tijd, staat gelijk aan toe te geven dat het wonder van het evangelie niet bij ons is overgekomen." Paulus trad zijn vijanden tegemoet met te zeggen: "Hier sta ik en overwin." En hij ondervond dat hij meer dan overwinnaar was. Een nederlaag is ondenkbaar; een kale overwinning is onmogelijk; een overweldigende zege is zeker. Velen zullen in de nabije toekomst afvallen van het geloof. Dit betekent niet de nederlaag van iedere heilige. Het betekent de zuivering van de kerk van medeleden die op dit gebied

compromissen aangaan.

Wij overwinnen alleen *door Hem Die ons lief heeft*. Wij overwinnen omdat Hij voor ons vocht won. Zonde en dood konden ons niet scheiden van Zijn liefde. Toen we oneerbiedig waren, onrechtvaardig en vijanden, en Hij toch van ons hield en ons in eenheid bracht met Hemzelf, hoe zal Hij niet veel meer ons onderhouden door Zijn liefde en in ons de liefde voor Hem gaande houden? Wij zijn niet verzekerd omdat *onze* liefde volhardend is, maar omdat *Zijn* liefde ons in een greep houdt, die door niets en niemand verbroken kan worden. Zijn we al zeker van onze liefde voor Hem, we mogen nog meer zeker zijn van de Zijne. Wij kunnen Hem niet overtreffen in liefde. Zijn liefde werd niet veroorzaakt door iets goeds in ons, noch wordt ze gehinderd door onze boosheid. Hij houdt van de liefdelozen en de genadelozen, en Hij kan geen zonde vinden die Hem er toe zou dwingen te stoppen met liefhebben. Hij heeft lief omdat Hij onveranderbare liefde is.

38. "Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten,..."

Luister naar de grootste van alle lijdenden. Hij spreekt uit ervaring over lijden zoals geen enkele heilige dat ooit te verduren kreeg, en om wille van de genade die hem overweldigde, had de belangrijkste van alle zondaren de overtuiging gekregen dat geen enkele denkbare kracht ook maar één heilige kan scheiden van de liefde van God. Hij zegt: "Ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven..." *Dood* en *leven* zijn tegengestelden die elkaar definiëren. Zij vertegenwoordigen de extreme veranderingen die de mensheid ondergaat. Noch dood noch leven, leven voor de dood of na de opstanding, hebben de macht om ons te scheiden van Gods liefde. De dood is altijd ophanden. Sterfelijkheid en ziekte zijn daarvan de voorlopers. Maar God zal, in Zijn liefde, ons van de dood redden. Het leven aan deze zijde van de dood wordt vaak meer gevreesd dan de dood zelf. Er is voor sommigen meer moed nodig in hun omstandigheden te leven dan te sterven. In contrast met de lafheid van de zelfmoord staat de geest van de hymne: "Leer me te leven! Het is veel gemakkelijker te sterven!"

Menselijke liefde "is sterk als de dood." De goddelijke liefde is sterker dan de dood of alles wat het leven kan brengen. De dood kan ons van onze geliefden scheiden, maar niet van onze liefde. Nog minder kan ze Gods liefde voor ons veranderen.

Vervolgens daagt Paulus alle rangen van geestelijke machten uit in de woorden: *noch engelen[lett. boodschappers] noch machten*. Enkele hiervan zijn onze vijanden, met wie we strijd kunnen verwachten. Hiertoe zijn we voorzien van de wapenrusting van God (Efe. 6:10-17). De heilige is voor de strijd uitgerust, maar niet om te verliezen. Over dezen zullen we meer dan overwinnaars zijn, zowel nu als in de komende tijden, het kwade overwinnend door het goede. *Noch heden noch toekomst*, bedekken al de macht van de tijd. Soms werken de tijdelijke zaken als een oplosmiddel op het geloof en de liefde, en deze worden dan zwak. Nog meer gevreesd is de onbekende toekomst. Maar zij bevat geen echt of denkbeeldig kwaad dat Gods liefde kan veranderen. *Noch krachten*, menselijk of

demonisch, rechterlijk of politiek of religieus, zijn te vrezen.

39. "noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here."

De grenzen van de ruimte, *noch hoogte noch diepte*, bevatten niet een plaats waar de liefde van God niet aanwezig is. "Waarheen zal ik vluchten uit Uw aanwezigheid?" *Noch enig ander schepsel*. Zelfs het voorbijgaan van de oude schepping en het maken van een andere, kan ons alleen maar meer dan overwinnaars maken. Het is waarschijnlijk dat de woorden *andere schepselen*[lett. *andere schepping*] iets betekenen in de oude schepping dat nog niet is genoemd, de een of andere kracht die aan Paulus aandacht is ontschoten.

Geen van deze zal ons *kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here*. Het lijkt er op dat de liefde van God het moeilijkst van al te ontvangen is, omdat, hoewel ze voortdurend verkondigd wordt, onze harten zo traag zijn het te geloven. We worden niet overheerst door de overtuiging van Paulus dat, omwille van het karakter van Gods liefde, Hij niets zal toestaan om ons van Hem te scheiden. We zijn niet zo volledig overtuigd van de genadevolheid van Zijn liefde, als we zijn van het feit van onze liefdeloosheid en gebrek aan verdiensten. Of misschien heeft de genade ons zo weinig veranderd, dat Paulus' woorden " ..levende in boosheid en nijd, hatelijk en elkander hatende," ons nog steeds beschrijven(Titus 3:3). Het komt vaak voor dat we vurige gelovigen vinden van wie de gezindheid door deze woorden wordt gekenschetst. Zulke mensen kunnen, uiteraard, geen goed begrip of overtuiging hebben van de liefde van God. We onderkennen de liefde van God in de mate waarin we er door worden geregeerd.

Een liefdeloze mens, met een slecht karakter, is de meest verdorven van Gods schepselen, want de mens werd geschapen naar het beeld en gelijkenis van God, om God en mens lief te hebben. Dat er zo veel liefde is in menselijke harten, bewijst onze afstamming van God, Die liefde is; dat er zo veel haat en nijd en kwaadaardigheid is, bewijst dat we van het leven van God vervreemd zijn geraakt. Redding verandert dit alles door alle haat uit te bannen en onze liefde te transformeren en te perfectioneren. Zo lang onze liefde alleen uitgaat naar hen die ons sympathiek zijn, naar de lieflijken, de aangename, naar hen die er recht op hebben, en naar de behulpzamen, dan zit er niets echt geestelijks in. Het is eerder psychisch dan geestelijk. Maar de liefde die de vrucht van de geest is komt uit God. Ze stelt ons in staat lief te hebben zoals Hij liefheeft, en het is een middel waarmee we Zijn liefde kunnen waarnemen. Wanneer we liefhebben zoals Hij liefheeft, en allen die Hij liefheeft, dan zullen we beginnen te weten wat de liefde van God is. Paulus kende de liefde van God, omdat ze door zijn hart naar de hele mensheid toe vloeide. We weten zo weinig van Zijn liefde, omdat we zo weinig liefhebben. We zijn er snel bij om te denken dat Gods liefde gelijk is aan de onze, dat Hij liefheeft omdat Hij in ons enige schoonheid of kundigheid of trouw vindt en dat Hij ophoudt met van ons te houden wanneer Hij vindt dat we niet sympathiek staan tegenover Hem, of wanneer Hij ons moet kastijden.

Er zit niets Goddelijks of genadevols in het liefhebben van iemand die sympathiek

is. Een briljante Franse dame zei dat de liefde van ieder mens gewonnen kan worden door vleierij. Daarmee zei ze heel eenvoudig dat mensen hen liefhebben die op hun ijdelheid spelen. Maar God houdt van Zijn ergste vijanden en gebiedt ons hetzelfde te doen. We kunnen dit alleen maar doen omdat God het doet, en als we liefhebben door de geest van Christus. Het is schitterend, en voor ons bijna ongelofelijk, dat God van al Zijn schepselen houdt, allemaal zelfzuchtige en trotse en arrogante en oneerlijke en agressieve mensen, zelfs als Hij hun slechte kwaliteiten haat. Het is voor sommige gelovigen te begrijpen dat God zo veel reden heeft om zo van anderen te houden als Hij doet. Het wonder dat door de genade in sommige heiligen is voortgebracht, is dat zij echt de liefde van God kennen en dat zijn er in slagen de krenkenden, de ondankbaren en de genadelozen lief te hebben. Dit is ware bediening!

Het is de taak van het geloof niet alleen te geloven in een goddelijke, onoverwinnelijke liefde, die nooit verkoelt en nooit in haat omdraait, maar ook om te bewijzen dat de heilige lief kan hebben met de liefde van God. De liefde die de vrucht is van de geest, is de goddelijke liefde. In Stefanus bestreed deze geest een krachtige, religieuze haat met een Christelijke liefde en een pleiten voor zijn vijanden (Hand. 7:60). Paulus kwam tot zijn overtuiging over de onveranderlijke liefde van God, door het springtij van liefde die door zijn hart vloeide. Met die liefde diende hij en had hij lief. Hij predikte het evangelie in woord en daad. Hij sprak niet alleen van de waarheid van God, maar hij bracht de God van de waarheid tot de mensen. De liefde van God wordt niet geblust door welke kwade gezindheid in de mens dan ook, anders zou ze geblust zijn door Saulus van Tarsus, de grootste van alle zondaren. Wanneer onze liefde naar enig menselijk wezen faalt, dan komt dat door het vlees dat in ons triomfeert over de geest.

Liefde is de basiskleur in het geïnspireerde plaatje van God. Al Zijn andere attributen en activiteiten zijn uitingen van Zijn liefde. Oordeel en kastijding dienen er toe de laag van onwetendheid af te pellen die ons voor die liefde verborgen houdt. Oordeel is de dienares van genade. Heel de schepping kwam uit God, door en in de Zoon van Zijn liefde. Zo heeft ook redding haar motief, haar oorsprong en haar voleinding in die liefde. Het logisch hoogtepunt van het evangelie is dat het ons confronteert met de liefde van God in Christus Jezus. We hebben de liefde zien gaan door het lijden en offer voor zondaren, een liefde aanbevolen door de dood van Christus voor zondaren. God is liefde, maar de natuur toont dat niet; God offerde Zijn Zoon op om er van te getuigen. Het is een liefde die haat, vervolging en kruisiging overleeft; een liefde die door de meerderheid wordt veracht, maar toch nooit minder wordt; een liefde die ons boze hart nauwelijks kan geloven; alleen zo'n liefde, en niets minder dan dat, kan onze redding bereiken.

De liefde Gods, welke is in Christus Jezus, is die liefde die Hij kwistig uitstort over de heiligen. Precies zoals wij God kennen door Christus te kennen, zo ook kennen we alleen de liefde van God als ze tegen ons geuit wordt en over ons, in Hem, kwistig wordt uitgestort. De liefde van Christus is niets anders dan de liefde van God. Ze wordt alleen in Christus gevonden en in hen die de geest van Christus hebben. De Vader houdt van al Zijn zonen, zoals Hij van De Zoon houdt. In

Christus Jezus zijn wij een zoete geur voor God. Zijn liefde vindt volkomen bevrediging in Christus, Die het begin is van een nieuwe schepping, waarin er niets zal zijn dat het hart van een gevoelige en oneindige liefde pijn kan doen.

De Liefde is vlees geworden in Christus Jezus, *onze Here*. De slaven van zo'n Heer kunnen Hem alleen aanvaardbaar dienen als zij Zijn liefhebbende gezindheid naar alle mensen hebben en ze kanalen zijn van Zijn liefde. Indien vrees, in de aanwezigheid van vijandelijkheden, uitgewisseld zou worden voor liefde, dan zouden we onze Here niet verkeerd vertegenwoordigen. Angst doet zelfs het tamste dier venijnig vechten. Heiligen worden verlost van het vreesmotief door de (h-)erkenning van de beschermende liefde van God. Wanneer zij zich realiseren dat God in Zijn eigen hart dezelfde redenen vindt voor het liefhebben van onze vijanden als voor het liefhebben van ons, dan zullen zij allen beschouwen met de gezindheid van Christus. God houdt echt van Zijn vijanden, hoewel Hij hun kwade bedenkens doet mislukken, net zoals Zijn voorzienende genade ons er van weerhoudt veel kwaad te doen. Net zoals Hij de toorn van de mens kan omzetten in lof voor Hem, is het waar dat de toorn van de mens op zich niet de rechtvaardigheid van God bewerkt. Het is voor ons zo makkelijk te denken dat onze Here op liefdeloze wijze gediend kan worden. Nooit, maar dan ook nooit, zelfs toen de ijver voor het huis van Zijn Vader Hem verteerde, noch toen Hij het wee uitsprak over de schriftgeleerden en de Farizeeën en de huichelaars, handelde of sprak onze Heer anders dan in liefde. Zijn ijver en uitspraken kwamen voort uit een perfect begrip, uit rechtvaardigheid en liefde. Totdat we er zeker van zijn dat we mensen liefhebben en begrijpen zoals Hij dat deed, moeten we maar niet Zijn uitspraken imiteren, anders zullen we Hem zeker op verkeerde wijze vertegenwoordigen.

Twee maal wordt er in deze brief over de liefde van God gesproken(5:3-8; 8:35-39). In beide gevallen wordt ze besproken in verband met het lijden van de heiligen en getrouwen. Te midden van krachtige verdrukking kan niets zo het hart tot kalmte brengen, vrees uitbannen en volharding voeden als de verzekering van de liefde van Hem Die alles wat in het universum aanwezig is doet werken. Zijn liefde noemt bij naam, want Hij heeft een speciale en persoonlijke betrokkenheid bij iedere individuele heilige. Ieder van hen is omringd en beschermd door Zijn zorgzame liefde. In beide passages wordt de zekerheid van Zijn liefde gegeven, opdat we mogen glimlachen in het gezicht van iedere tegenstander en juichen in al ons lijden.

Het is ons voorrecht te mogen delen in Paulus' overtuiging. De liefde van God, die het hart bezit en bevredigt, is de bekronende gelukzaligheid van ook de hemel en de Aarde. Het staren naar de schepping en de wereld door mensen met liefdevolle ogen, is deze voorwerpen zien zoals God ze ziet. Onszelf te kennen als de bijzondere voorwerpen en kanalen van Gods liefde, verlicht ons leven met het licht van de komende heerlijkheid. Wanneer de ogen van onze harten verlicht zijn, is de allesomvattende liefde van God zichtbaar in alle gebeurtenissen en omstandigheden van het leven. En wanneer we rampspoeden verwelkomen met de zekere overtuiging dat liefde alle beproeving tot traprede zal maken naar de overwinning, dan kunnen we niet bang zijn. De tegenstanders die we ontmoeten en overwinnen zullen snel onze bondgenoten en mede-slaven worden. Het

evangelie heeft er voor gezorgd dat we rusten in de schoot van God. Wat bestaat er toch een tegenstelling tussen het begin en het eind van deze wonderlijke onthulling! Waren we eerst bezig met een onthulling van de verontwaardiging van God tegen onze zonden, nu leven en wandelen we in de zonneschijn van Zijn onveranderlijke en geheel onverdiende liefde! Wat heeft de liefde toch bewerkt! Ons ontbreekt alleen volledige overeenkomst met het beeld van Zijn Zoon. En: we zijn verzekerd dat de Liefhebber, Die al zó veel voor ons gedaan heeft, niet zal falen onze redding te volmaken. Een essentieel onderdeel van onze redding is een vrijmoedig, hedendaags genieten van de liefde van God.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 40

door G.L. Rogers

Israël's voorrechten Romeinen 9:1-5

"1 Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest:
2 Ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer.
3 Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees;
4 immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften;
5 hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen. "

Gods rechtvaardiging van Zijn huidig handelen met Israël is het onderwerp van het derde grote onderdeel van de brief aan de Romeinen. In de hoofdstukken negen tot elf worden het probleem van Israël's ongeloof, en de daarmee samenhangende zegen die naar de heidenwereld kwam, besproken. Paulus beantwoordt wat, vanuit Joods standpunt gezien, onoverkomelijke bezwaren tegen zijn evangelie schijnen te zijn. Deze hoofdstukken werden geschreven, omdat zulke bezwaren wel moeten opkomen in de gedachten van alle Israëlieten. En omdat de massa van de gelovigen uit de heidenen zo weinig herkennen van het kenmerkende karakter van Paulus' onthullingen, gebruiken ze dit kostbare en onmisbare deel van de heilige Schrift niet, of ze misbruiken het.

Veel van Paulus' lezers zaten, voordat hij aan dit deel toekwam, vol met dringende vragen. Paulus zelf had het moeilijk gevonden de discussie over het Joodse probleem uit te stellen tot dit moment. Hij keek er al eens naar en stelde dat Joden op zich bepaalde onvervreembare voorrechten hebben(3:1,2). Nu echter richt hij de vraag aan zichzelf en bediscussieert hij ze op een afdoende wijze, die ieder bezwaar tegen dit evangelie vernietigt.

De correctie op een paar veel voorkomende vergissingen betreffende Israël's huidige toestand en "de hoop van Israël" worden in dit deel gevonden. Deze rechtvaardiging van God is ook vandaag de dag net zo nodig als toen Paulus het schreef. Niemand zal ontkennen dat de kerk, als geheel, onwetend is geweest, niet alleen voor de oplossing van het Joodse probleem, maar van het feit dat zo'n probleem bestaat. Eén groep beweert dat "de hoop van Israël" gerealiseerd zal worden wanneer ze het evangelie geloven en zo ondergebracht worden in de kerk. Zij stellen dat Israël als zodanig geen beloften heeft die niet nu worden vervuld in de kerk - het geestelijk Israël, zoals zij het noemen, of daarin nog vervuld moeten worden. Een andere groep staat er op dat Israël nog steeds een onderscheiden verbondsvolk is en dat zij op dit moment enkele van hun

verbondsvoorrechten genieten in de mate waarin zij de wet van God gehoorzamen. Het antwoord op beide standpunten is te vinden in deze hoofdstukken.

Hoewel de op te lossen problemen niet formeel gesteld worden, komen ze al snel ten tonele. Iedere oplettende lezer van wat Paulus in eerdere hoofdstukken van de brief heeft geschreven, moet de noodzaak voor de discussies gevoeld hebben die deze hoofdstukken bevatten. Maar toch is het voor ons onmogelijk het probleem te zien vanuit het standpunt van de Jood, of al de vragen te stellen die in de Joodse geest opkwamen. Paulus deed dat en in zijn geïnspireerde antwoorden toont hij ons de problemen.

Paulus had een beter begrip van zijn ongelovige landgenoten dan de gelovigen uit de besnijdenis. Zij hadden Christus geloofd of werden overtuigd door de verkondiging door hen die Hem gehoord hadden, vergezeld door het bevestigende getuigenis van de heilige Geest in tekenen en wonderen en krachten. Zo'n getuigenis was niet in staat Saulus van Tarsus te bekeren, net zoals het faalde bij de meerderheid van de Israëlieten. Zijn houding was identiek geweest aan de hunne. Velen van hen zullen in koppig ongelooft blijven, totdat de Redder arriveert uit Zion en Jacob zal omkeren van oneerbiedigheid naar berouw en geloof.

Maar de echte problemen kwamen voort uit de leer van Paulus zelf. Terwijl velen de boodschap van de Twaalf geloofden, vonden ze Paulus en diens boodschap niet te tolereren. Zijn boodschap leek alle beloften van God aan Israël, en alles wat ze verwacht hadden, te ondermijnen. Het was niet het feit dat hij de genade predikte of dat hij naar de heidenen was gegaan. Ook de anderen predikten de genade en heidenen zoals Cornelius waren voor hen aanvaardbaar. Zij waren bekend met de belofte die aan Abraham, Izaäk en Jakob was gedaan, om alle families van de Aarde door hen te zegenen, en ze spaarden kosten noch moeite om proselieten te maken (Gen. 12:1; 26:4; 28:14; Matt. 23:15). De Joodse gelovigen in Jeruzalem verheerlijkten God, toen Petrus de feiten over de bekering van Cornelius vertelde (Hand. 11:18). Zolang de Joden het erkende kanaal waren, stonden ze klaar om alle bekeerlingen te verwelkomen. Ze waren tevreden met het feit dat "de redding is uit de Joden," net zoals de hedendaagse Joodse gelovige dat is. Zou Paulus zijn bekeerlingen gejudaiseerd hebben, dan zouden ze zich in zijn succes verblijd hebben (Gal. 6:13). Maar hij weigerde dat te doen.

De kerk van Petrus bestond uit een doorsnede van de twaalf stammen, aangevuld met bekeerlingen zoals de Ethiopische eunuch en Cornelius. In plaats van dat ze enige van de verschillen, voorrechten en verwachtingen van Israël verloren, begonnen zij ze te realiseren in een grotere mate dan welk van hun voorvaders had gedaan. Hun nationale identiteit was bewaard en de twaalf stammen waren als zodanig be-evangeliseerd en opgeleid door Jakobus en Petrus. De uitverkorenen werden "een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie" en hielden op "niet een volk" te zijn en waren "een volk, God ten eigendom" geworden (1 Petr. 2:9,10). De ban van Hosea was weggenomen van de uitverkorenen (Hos. 1:6,9,10). Het koninkrijk van God was al weggenomen van het afvallige volk en gegeven aan de "heilige natie," die echt de vrucht van het

koninkrijk voortbracht. In de geest genoten zij veel van de zegen die over de hele natie zal komen, wanneer de zich tot God heeft gekeerd (Matt. 21:43).

Alles wat er met Israël is gebeurd, komt overeen met de Hebreeuwse Schrift. De massa van de natie was verblind sinds de tijd van Jesaja. De Heer zag dat ze blind waren, terwijl ze opschepten over hun inzicht (Joh. 9:40,41; 12:39,40). Terwijl het licht toenam, werd Israël steeds meer blind. De toestand van de natie was voorzeggd. Het nieuwe was dat in hun blindheid, Israël het Licht der wereld verwierp. De verwerping was aanleiding voor de onthulling van de geheimen van het koninkrijk, iets waarover Petrus en Paulus weinig of niets zeggen. Er was door de Twaalf niets verkondigd dat het schrijven van het soort Schrift vereiste dat Paulus deed in Romeinen, in de hoofdstukken negen tot elf. Deze hoofdstukken zouden op geen enkele andere plaats passen dan daar waar ze nu staan.

Maar veel in Paulus' evangelie lijkt aan alles wat God aan Israël had beloofd voorbij te gaan, ja zelfs te ontkennen. Hij stelt zowel Jood als heiden op het zelfde niveau van zondaarsschap en zegt dat beide op gelijke wijze gered zijn, door dezelfde genade. Eenmaal gered worden Jood en heiden in één lichaam gedoopt, waar de Jood zijn superioriteit verliest. In het lichaam is er Jood noch Griek, allen zijn het zaad van Abraham, besnijdenis is van geen belang, en allen die in Christus zijn, zijn voor de wet gestorven. In Paulus handelt God met heel de mensheid, terwijl Israël verblind is. Abraham en David, de hoofden van de verbondsbeloften, hebben ruimte gemaakt voor de Laatste Adam, doorheen Wie God de hele wereld met Zichzelf heeft verzoend. Bovendien spreekt Paulus van een andere en eerdere verkiezing, niet nationaal en erfelijk, maar een individuele verkiezing van zowel Joden als heidenen. Veel van wat hij preekt is nieuw en wordt niet door de Hebreeuwse Schrift ondersteund. Zelfs Paulus zegt niet dat het in de Schrift gevonden kan worden; hij onthult het als een geheim. Het lijkt er op alsof God Israël verstoten heeft en een evangelie gegeven heeft dat al die beloften en verbonden doorschraapt. Paulus schrijft de meest zware dingen over Zijn verwanten en kleineert kennelijk de wet en de besnijdenis (1Thess. 2;16,17; Hand. 21:21). Als Hij Gods woordvoerder is, dan moet God gerechtvaardigd worden.

Speciaal vanwege deze drie hoofdstukken wordt Romeinen ook wel "de internationale brief" genoemd. Het onderwerp is de uitverkoren natie en de andere natiën. Er wordt niets gezegd over de ecclesia, of over hen die in Christus Jezus zijn. Terwijl God op gerechtelijke wijze de uitverkoren natie heeft verblind, onthult Hij Zijn hart aan de wereld. Maar Hij geeft de wereld of individuele heidense gelovigen niet dat wat Hij aan Israël beloofde. Ook staat Hij niet toe dat de heidense wereld lijdt onder Israël's verwerping van Christus. Ook geeft Hij de Israëlieten niet de zegeningen die horen bij het lichaam van Christus. Hij zal laten zien dat Israël in het vlees onvervreembare bezittingen had, dat alle profetie over Israël's herstel vervuld zal worden nadat de uitverkoren natie gekastijd is en voorbereid is om de beloofde voorrang en heerlijkheid te ontvangen.

In de tussentijd zou de kerk zich de opdracht "Gij zult niet stelen" (in dit geval: de beloften gedaan aan Israël) moeten herinneren. Ontvangers van gestolen

goederen komen in de problemen! De kerk berooft zichzelf wanneer ze probeert Israël te beroven. Het Christendom heeft deze hoofdstukken meer nodig dan Israël dat doet, want Israël gelooft dat God een verbond met hen maakte en hen een teken in het vlees gaf. Israël's vertrouwen in het feit dat zij het uitverkoren volk zijn, doet God meer genoeg dan het ongeloof dat de betekenis verandert van de niet mis te verstane beloften die God aan Israël deed. Het ongeloof van het Christendom met betrekking tot Israël's beloften is niet mogelijk onder het verworpen volk zelf. Door dit ongeloof hebben veel heidenen zichzelf blind gemaakt voor grote delen van Gods onthullingen.

Zelfs Petrus, die de echtheid van Paulus' apostelschap erkende en die Paulus' geschriften op gelijke hoogte stelde met de rest van de Schrift, sprak over de dingen die in al Paulus' brieven moeilijk te begrijpen zijn, en zei dat de onkundigen en onstandvastigen deze Schriften verdraaien tot hun eigen "verderf" (2Petrus 3:15,16).

Deze dingen hebben in het bijzonder betrekking op de dag van de Heer en op het lange geduld van onze Heer, wat tijdens de tijd dat de zegeningen van God aan Israël zijn opgeschort, een redding zal brengen. De uitverkorenen uit Israël worden opgeleid in de Joodse Christelijke brieven.

1. "Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest"

Paulus werd door zijn verwanten beschouwd als een deserteur die hen vijandig was geworden. Toen hij vurig het evangelie tot de natiën bracht, zagen zij dit als bewijs dat hij niet loyaal was aan zijn eigen volk. Het feit dat hij altijd leerde "eerst de Jood," werd door hun vooroordeel genegeerd. Door het feit dat hij deze rechtvaardiging van God schrijft, rechtvaardigt hij daarmee vanzelf zichzelf, want hij handelt volgens de wil van God. Als we beginnen te lezen valt ons de afwezigheid op van enige verbindende of logische schakel met wat hij eerder heeft geschreven. Toch is er een duidelijke verbinding. Hij heeft net de uitverkorenen verteld dat zij de geroepenen van God waren. Als de gelovigen door hun geloof gekend zijn, waarom gelooft de uitverkoren natie dan niet? Keert God terug op Zijn keuzes en Zijn roepen? Paulus begint met de meest plechtige verzekering van geloofwaardigheid als hij over zijn liefde voor zijn verwanten spreekt. Omdat hij iets gaat zeggen dat zo uiterst ongeloofwaardig is, dan bevestigt hij de waarheid er van door een drie-voudige eed: "Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest"

Hij brengt de waarheid niet alleen als een eerlijk mens, maar hij spreekt van wat waar is in hem zelf, omdat hij in Christus is. Zo iemand kan niet valselijk spreken, want hij spreekt in gemeenschap met Christus. Hij gaat onthullen wat in zijn hart is. Het is het hart van een man die overheerst wordt door de geest, de genegenheid en het mededogen van Christus. God onthulde Zijn Zoon in Paulus, en als gevolg daarvan wordt God onthuld in Zijn Zoon, zodat wij meer van het hart van God en van Christus zouden mogen zien door het hart van Paulus. Ik lieg niet wanneer ik de waarheid spreek in Christus, want ik spreek wat waar is, eerst

in Christus en daarom ook in mij.

Maar dit is niet voldoende, hij roept er andere getuigen bij. *Mijn geweten getuigt mij dit mede door de heilige geest.* Paulus sprak vaak over zijn geweten. Zijn geweten was niet achter gebleven in een eerdere bedeling. Hij spreekt van een geweten dat met hem in perfecte overeenstemming getuigt. Vaak zijn geweten en "mij" uitwisselbaar. Wanneer dat zo is, weten we dat het getuigenis van het geweten waar is. Een verlicht geweten is voor God een ware getuige. Maar wanneer het geweten opereert in heilige geest, net als toen Paulus deze woorden schreef, is het absoluut onfeilbaar. De woorden waren geïnspireerd omdat de schrijver geïnspireerd was. Waarheid komt door een geïnspireerde persoonlijkheid. De vernieuwing van de geest geeft aan het geweten het rechtmatig gezag terug. Dat wil niet zeggen dat het geweten van iedere heilige vernieuwd is; maar het betekent wel dat ons geweten door de kracht van God gered kan worden van ongevoeligheid en verdorvenheid. Zo'n plechtige bevestiging bereidt ons voor om een ongewoon, niet te geloven verklaring te verwachten.

2. "Ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer."

De huidige manie in getuigenis ontmoetingen en religieuze wijsjes is om iemands blijdschap uit te drukken omdat hij gelooft. Echt, de heilige is de enige mens die échte vreugde en blijdschap kent. Maar als hij een nadenkend mens is, zacht van hart, dan moet hij verdriet hebben over wat hij in de wereld en onder zijn verwanten ziet. Hoe vollediger zijn gemeenschap is met Christus, des te meer zal zijn hart gepijnigd worden door de toestand van zijn ongelovige *verwanten naar het vlees*. Is Paulus niet opgehouden Christus en alle andere mensen naar het vlees te kennen (2Kor. 5:16)? Ja, maar dat is de klacht van Israël. Maar hij spreekt van een hógere geestelijke verwantschap, waarin noch Jood noch Griek is. Zo sprak Christus toen Hij verworpen was (Matt. 12:14,46-50). Maar de erkenning van een geestelijke verwantschap betekende niet dat Christus en Paulus niet meer van hun verwanten naar het vlees hielden. Christus had van Paulus een betere liefhebber van Israël en van alle mensen gemaakt. Na zijn verwanten en hun religieuze voorrechten te hebben opgegeven, trad Paulus hen tegemoet met een opofferende liefde, die alle natuurlijke afhankelijkheid te boven gaat, want de liefde van de geest gaat niet alleen uit naar alle mensen, maar ze erkent en eert die familiale en raciale banden die God heeft gemaakt. Alles wat Paulus in de Schriften las over Israël's toekomst, en alles wat hijzelf te zeggen heeft over hun heerlijke herstel en Gods verkiezende doel, nam de pijn uit zijn hart niet weg of dreef hem er toe te stoppen voor hun redding te bidden. Heiligen weten meer van vreugde en verdriet dan anderen.

Ik heb grote smart. Smart is de metgezel van grote liefde en goedheid. Zij die delen in het mededogen van Christus, weten iets van Zijn smart. Wanneer gelovige ouders geen zorgen hebben over hun ongeredde kinderen en verwanten, dan komt dat zeker niet omdat zij meer troost krijgen uit Gods genadevolle doel dan Paulus deed. Liefde voor verwanten is vaak een kanaal om de liefde van God te laten vloeien. God kan, of kan niet, onze naasten verkozen hebben, maar hij heeft ons gekozen om hen lief te hebben en zonder ophouden voor hen te

bidden (Rom. 10:11). Paulus' verwanten veroorzaakten bij hem op vele manieren verdriet. Het merendeel van Paulus' lijden, net zoals veel van het lijden van Christus, werd door hen toegebracht. En toch had hij een groot verdriet, omdat zij de vijanden van hun Messias zijn.

3. "Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees"

Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders. Dit is de uitspraak waarvoor Paulus ons zo zorgvuldig aan het voorbereiden is, een uitspraak die we zo moeilijk kunnen aanvaarden. Er zijn twee veel voorkomende verklaringen. De eerste laat zien hoe weinig Paulus begrepen wordt. Men denkt dat Paulus zegt dat hij de vijandigheid van zijn landgenoten kan begrijpen, omdat hij eens, net als zij, wenste van Christus verbannen te zijn. Hij was zó toegewijd aan het Jodendom, dat hij Christus haatte. Maar deze interpretatie verklaart niets. Ze legt niet uit waarom hij zo'n plechtige drievoudige eed aflegt, in de aanloop naar deze uitspraak. Iedereen die Saulus van Tarsus kende was er zeker van dat hij de bitterste vijand van Christus was. Hij wenste niet verbannen te worden, want hij was al zo ver van Hem verwijderd als een mens maar kan zijn. Deze interpretatie legt ook niet de diepe bezorgdheid over Israël uit waarvan hij spreekt, noch doet het iets aan Israël's probleem, want dat probleem werd veroorzaakt door de bijzondere onthulling van de apostel, iets waar Saulus van Tarsus vóór zijn bekering geen idee van had.

De andere interpretatie is beter, omdat ze alle moeilijkheden uitlegt en onthult wat zich in Paulus' hart afspeelt. De man die zij een afvallige noemen is Christus' apostel. Paulus vertelt ons dat er eens in zijn met Christus gevulde hart een echte, maar voorbijgaande, wens opkwam ten behoeve van zijn broeders van Christus verbannen te zijn. Het was geen weloverwogen en bewust onderhouden wens, en ze was al afgewezen. Zijn liefde drong hem naar de uiterst denkbare grenzen van opofferen te gaan, als hij daarmee Israël zou kunnen bevrijden van het vreselijk lijden waartoe hij bestemd was. Natuurlijk was zo'n offer onmogelijk en onnodig. Paulus' impulsieve daad was als die van Mozes en moet met de woorden van Mozes zelf uitgelegd worden:

"Maar nu, vergeef toch hun zonde. En zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt.

33 Maar de Here zeide tot Mozes: Wie tegen Mij gezondigd heeft, zal Ik uit mijn boek delgen. "

Men kan vragen: "Zou Paulus zo iets onmogelijks bedenken?" Waarop wij antwoorden: "Zou Mozes dat gedaan hebben?" Ze deden het! Paulus hield net zoveel van Israël als Mozes dat deed. Mozes was bereid om uitgewist te worden als zij dat ook werden; Paulus was bereid verbannen te worden, opdat zij gered mochten worden. Hij stond in gemeenschap met de opofferende passie van Christus.

Er wordt vaak verondersteld dat het woord *anathema* zoiets betekent als

hopeloosheid en totale vernietiging. Paulus wenste voor hemzelf, noch voor hen tot wie hij het woord verkondigde, niet zulk soort doem. Hij anathemate de Judaïsten en hen die de Here Jezus Christus niet lief hadden (Gal. 1:8,9; 1Kor. 16:22), maar hij had geen eindeloze doem voor hen in gedachten. Paulus wens ging snel over, maar het grote verdriet en de pijn in zijn hart hielden niet op. Liefde is ten allen tijde groter en sterker dan logica. Paulus bekeek Israël's toestand niet met de liefdeloze persoonlijke houding van een wetenschappelijke of juridische onderzoeker. We raken veel kwijt als we niet zien dat Paulus beheerst werd door een zelf-opofferende aanhankelijkheid, die niet veel minder was dan die van Christus. Maar noch Paulus noch Mozes konden voor het volk sterven. In al Zijn verzoenend werk was Christus de enige afdoende om God en mens tevreden te stellen. Er is een grens aan het offer dat anderen kunnen brengen. We mogen er zeker van zijn dat Paulus er niet aan dacht het verzoenende werk van Christus aan te vullen.

Paulus' wens is wel eens onoprecht en extravagant gepraat genoemd. Als het uit onze monden zou komen zou het dat kunnen zijn, maar Paulus' hart was zo vol van de liefde en mededogen van Christus, dat hij heel anders was dan de meesten van ons. Hij was in gemeenschap met de Ene Wiens liefde voor de mens en de gehoorzaamheid aan God Hem vulde met de vastberadenheid meer te worden dan anathema. Voor ons werd Hij de door God Vervloekte. Hoewel Paulus geen deel kon hebben aan dit werk, kon hij wel werken in de liefde en genade van God en Zijn Christus, wat aan het offer van het kruis zo veel waarde en weelde bracht. Paulus was een machtig verkondiger en leraar, niet alleen omdat hij, als een apostel aan wie het evangelie was toevertrouwd, visioenen en onthullingen kreeg, noch omdat hij een groot en logisch denkend verstand en een gehoorzaam hart had, maar omdat heel zijn wezen en heel zijn doen doordrenkt was met de liefde van God in Christus. Niemand wist beter dan hij dat hij omwille van zijn broeders niet van Christus verbannen kon raken. Maar de opofferende impuls bleef en drukte zichzelf uit in zijn bereidheid zijn leven te geven als een plengoffer op het offer van zijn broeders (Filip. 2:17).

Indien we in Paulus' bediening de geest van Christus kunnen zien, kan het ons redden van het zijn van ongevoelige verkondigers van een machtige liefde. Iedere heilige vertegenwoordigt Christus goed of hij doet dat verkeerd. Gods dienaren zijn waar in de mate waarin zij gemeenschap hebben aan de zelf-verloochenende liefde van Christus. Doorheen heel de duistere geschiedenis van de kerk zijn er mensen geweest die bereid waren alles voor Christus en Zijn evangelie op te offeren. Zij hebben lief gehad en hebben hun leven gegeven in het dienen van eenzame lepralijders, omwille van de zaak van Christus. "Waarom wil je terugkeren naar de heidenen?" werd een missionaris eens gevraagd. Hij antwoordde: "Omdat ik niet kan slapen zonder aan hen te denken." Paulus' hart werd gepijnigd omwille van de mensen die hem gestenigd hadden. Hij ontving zijn onthullingen terwijl hij getuigde, te midden van de rondvliegende stenen, omdat Gods heerlijkheid het meest duidelijk aanwezig is op de plaats waar het offer wordt gebracht.

3 Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees;

4 immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften;"

Paulus had een andere verwantschap, naar de geest, waarin niemand Israëliet is. De naam Israël komt zo'n zeventien maal voor in de Schrift en overal betekent het de letterlijke zonen van Jacob, wiens naam werd omgezet naar Israël. Als er een enkele Schriftplaats zou zijn waar Israël "een geestelijke Israël" zou kunnen betekenen, dan is het zeker niet in dit gedeelte van Romeinen. *Israëlieten* is de naam van een vleeselijk volk, dat, hoewel zij geestelijk worden, altijd onderscheiden zal zijn van alle andere volkeren, omdat zij de zonen van Jacob zijn. Eeuwenlang heeft men het Christendom geleerd dat zij zich het geestelijk Israël moesten beschouwen, en men heeft zich ten onrechte al die heerlijke zaken toegeëigend die aan het echte Israël zijn beloofd. Ze hebben geleerd dat Israël niet langer Paulus' verwanten naar het vlees is, en dat zij alles verspeeld hebben dat hen beloofd was. De inspanning om de profetieën over Israël passend te maken voor de kerk, heeft in de praktijk geleid tot de ontkenning van een groot deel van de Schrift.

Israël is een nationale en raciale naam, een titel van godsdienstige aristocratie, een naam die de heidenen niet mogen gebruiken. Zij die Israëlieten zijn, worden verder geïdentificeerd en gedefinieerd door de drie gerelateerde clausules: "*hunner is.... hunner zijn.... en uit hen is...*" Zo laat ieder woord zien dat Israëlieten een volk zijn dat in hun vlees onderscheiden is van anderen en dat ze ook geestelijke beloften hebben zoals geen andere natie ze heeft. Wanneer Paulus spreekt over zijn oorsprong en nationaliteit, dan zegt hij: "Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin." (Rom. 11:1). Israëlieten en Benjaminiten kunnen in het Lichaam van Christus niet als zodanig herkend worden, want dat is een geestelijk organisme.

Als Paulus het over het Israël van God heeft, neemt men gewoonlijk aan dat hij over het lichaam van Christus spreekt. In zijn commentaar op Galaten 6:15,16, zegt Bengel: "Het Israël van God zijn de gelovigen van de besnijdenis of de Joodse natie." Geen taalgeleerde die in de inspiratie geloofde zou er anders over denken, omdat Paulus een onderscheid maakt tussen twee klassen door de herhaling van het voorzetsel - "vrede en barmhartigheid kome *over* hen, en ook *over* het Israël Gods" (Gal. 6:16). Het Israël van God was de kerk van de besnijders, die geen van hun Joodse voorrechten hadden verloren en die de vervulling van alle door God aan hun voorvaders gedane beloften verwachtten. Waarschijnlijk sprak Paulus over de hele natie als het Israël van God. Uit deze onderscheidde Paulus hen die geestelijk in de nieuwe schepping waren.

"Uw naam zal niet meer Jakob luiden, maar Israel," De naam is een profetie die beladen is met beloften, gedaan aan het letterlijke zaad van Jacob. Gedurende de tijd van hun verstrooiing en verwerping noemt God hen vaak Jacob, maar vaker noemt hij hen Israël. Jacob beschrijft het huidige karakter van dit volk, terwijl Israël spreekt van het karakter dat God hen eens zal geven, nadat Hij ze kreupel heeft gemaakt om ze te kunnen kronen. Het verhaal van Genesis 32:24-29 is geschiedenis, maar het is een typerende geschiedenis van Gods eeuwen lange

omgang met de natie. Nu is het Israël's nacht en "een Man" worstelt met hen. Zijn naam wordt nog niet aan hen onthuld, en zij worstelen tegen deze Man. Ze weerstaan hem op alle mogelijke manieren. De Mens begon te worstelen en overwon niet totdat de holte van Jacobs dij had geraakt en hem zodanig kreupel had gemaakt dat hij niet verder worstelen kon. Dat was "Jacobs' verdrukking" voor hem persoonlijk en het spreekt van de grote verdrukking dit de ongelovige natie zal kreupel maken.

"Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar daaruit zal hij gered worden."
(Jer. 30:7)

Jacob stopte met worstelen en begon zich aan de Man vast te klampen, Die hem de naam van Jacob deed belijden, een naam van de gewetenloze agressiviteit en aan het doel voorbijschieten. Eenmaal zijn zonden beleden, gaf de Man hem de naam Israël, "want gij hebt gestreden met God en mensen, en gij hebt overmocht." Hij overleefde zoals een baby wint van een sterke vader. Zijn vastklampende hulpeloosheid overwon waar zijn inspanning had gefaald. Zo zal heel het volk zich de naam Israël gaan realiseren. Zij zullen hun Jacobkarakter en hun inspanning tegen God belijden(Hosea 12:3,4; Jes. 53; 64:8,9; Psa.80:7). Israël zal leren dat de Man met wie zij vchten de God van Bethel is. "En Jakob noemde de plaats Pniël, want zeide hij ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn leven is behouden gebleven. " Zo zal Israël Hem zien(Zach. 12;10; Joh. 19:37).

De zonen van Israël zijn de enige uitverkoren natie. God beloofde aan Abraham dat hij de vader van een menigte van natiën zou worden, maar Abraham was niet een Israëliet. Jacob was de eerste die Israël genoemd werd, en de Ismaëlieten en Edomieten zijn geen zonen van Israël, noch zijn dat de zonen van Abraham bij Ketura. Jehovah beloofde de zonen van Israël dat ze niet zouden ophouden een natie te zijn en dat Hij niet al het zaad van Israël zou verwerpen vanwege wat ze zouden doen(Jer. 31:35-37; 33:24-26). God heeft meer te verliezen dan de zonen van Jacob, als Hij ze niet tot een geestelijke natie en een heilig volk zou maken. Omdat ze een vloek zijn, zullen ze een zegen worden(Zach. 8:13).

De eerste hiermee in verband staande clause die ons in staat stelt hen te identificeren die Israëlieten zijn, geeft bijzonderheden door *immers, hunner is de aanneming tot zonen*, of zoon-plaatsing. Dit is een volk waarvan God de Vader is en dat door God bevestigd is als Zijn zoon: "Zo zegt de Here: Israël is mijn eerstgeborene;"(Ex. 4:22). Het eerstgeborene van mens en dier werden door Jehovah opgeëist en moesten aan Hem geheiligd worden. De stam van Levi werd in plaats van alle eerstgeborenen genomen om Jehovah te dienen(Num. 3:12,45,49-50). Israël als Jehovahs eerstgeborene is voorbestemd een heilige natie te worden, een koninklijk priesterschap. De eerstgeborenen zijn verwant aan de later geboren. In Israël stond de eerstgeborene voor de hele natie en hield deze in stand voor God. Onder de natiën is Israël normalerwijze het kanaal van zegen voor anderen. De eerstgeborene houdt ook in dat er anderen (zullen) zijn, en het bijzondere volk is er om anderen te zegenen. God heeft nu slechts één volk, het uitverkoren volk, maar in de laatste aion zullen alle volkeren volken

van God zijn (Openb. 21:3). Israël heeft nu en altijd de voorrang, maar zodra ze gered zal zijn zullen de anderen gezegend worden. Jacobus, schrijvend aan de gelovigen uit de twaalf stammen, vertelt hen dat ze een eersteling zijn, niet uit de natie, maar uit Gods schepselen (Jac. 1:18). De aanneming verzekert Israël's toekomstige heerlijkheid als priestervolk.

Tot dusverre heeft slechts een overblijfsel zich zijn zoonschap gerealiseerd. Een enkeling in Israël riep: "Gij immers zijt onze Vader; want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet; Gij, Here, zijt onze Vader, onze Verlosser van oudsher is uw naam." (Jes. 63:16). Zelfs na de ballingschap hield Jehovah niet op Israël Zijn zoon te noemen. "Want Ik ben Israël tot een vader, en Efraim, die is mijn eerstgeborene" (Jer. 31:9). Paulus, verdrietig als hij is door Israël's boosheid, zegt dat hunner de aanneming is. De schrijver van de brief aan de Hebreeën noemt het gelovig overblijfsel een "plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen" (Hebr. 12:23), ongetwijfeld omdat het voornamelijk bestond uit de uitverkorenen van Israël.

En de heerlijkheid, die de zichtbare verschijning was van de aanwezigheid van God, onderscheidde Israël en scheidde het af van alle andere natiën. "de heerlijkheid des Heren verscheen in een wolk" (Ex. 16:10). "Ik zal dan daar samenkomen met de Israëlieten, en zij zullen door mijn heerlijkheid geheiligd worden." (Ex. 29:43; 40:35; 1Kon. 8:10,11; Hebr. 9:5). De heerlijkheid bleef op Israël tot kort nadat de tijden der heidenen een aanvang hadden genomen, maar werd nooit gegeven of overgedragen aan de heidenen. Ezechiël, de priester, had het visioen van de geleidelijk vertrekkende heerlijkheid. Eerst ging het van de cherubs naar de drempel van het huis; dan ging het over de drempel heen en stond ze over de cherubs, en toen de cherubs bij de deur van de oosterpoort van het huis van Jehovah stonden, was de heerlijkheid van de God van Israël hoog boven hen; tenslotte trok de heerlijkheid van Jehovah op uit het midden van de stad en stond ze op de Olijfberg (Eze. 9:3; 10:18; 11:23). Paulus zegt dat de heerlijkheid aan Israël toebehoort. Als de kerk Israël is, waar is dan de heerlijkheid ooit tevoorschijn gekomen? "Ikabod" is over Israël geschreven gedurende de tijd van hun verstrooiing (1Sam. 4:21). Het was Ezechiël gegeven de terugkeer van de heerlijkheid van God van Israël te aanschouwen en te zien dat de heerlijkheid het huis vult dat hij in zulk detail beschrijft. De Shekinah zal terugkeren tot een bekeerd Israël en gedurende de aion verblijven te midden van de kinderen van Israël (Eze. 43:1-7). Duisternis zal de Aarde bedekken en er zal grote duisternis zijn onder de volkeren, maar Jehovah zal rijzen over Israël en Zijn heerlijkheid zal over hen gezien worden (Jes. 60:1-3). Wanneer Jehovah Zijn rechtvaardigheid en Zijn redding voor Israël in Zion naderbij zal brengen, dan zal ze "Israël, Mijn luister" zijn (Jes. 46:13).

Ook *de verbonden* werden gemaakt met Paulus' verwanten naar het vlees. Niet alle verbonden werden exclusief met Israël gemaakt, want God maakte door Noach een verbond met heel het ras, waardoor de wereld de zegeningen van regering alsook de tijden van zaaien en oogsten kan genieten (Gen. 6:18; 9:9,11,12,13,15,16). De doelen van een verbond zijn, ten eerste, om een nieuwe relatie tussen de verbondspartijen tot stand te brengen, waaraan beide zich binden; en, ten tweede, het draagt bepaalde voordelen en rechten over aan één

of beide. De taal van de Schrift, waar het gaat over het verbond met Abraham, slaat duidelijk op zijn letterlijke, fysieke zaad. God zei tegen Abraham:

"13. En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar.

.....

18 Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat:"
(Gen. 15:12-21)

Toen God de besnijdenis gaf als teken van het verbond, sprak Hij opnieuw van een fysiek zaad (Gen. 17). En opnieuw zei God tot Mozes: " Niet alleen heb Ik mijn verbond met hen opgericht om hun het land Kanaän te geven,.."(Ex. 6:4). Het verbond was onvoorwaardelijk en beloofde het bezit van het land, en het beloofde dat God hun God zou zijn, en dat Hij hen zou verlossen en zo zouden de kinderen van Israël leren dat Hij Jehovah was, hun God (Ex. 6:2-8).

Als het verbond dat al deze zegeningen aan Israël toedeelde een blijvende zaak zou zijn, waarom heeft het verbondsvolk dan zo vele eeuwen lang het land niet in bezit gehad? Het antwoord is dat de natie een ander verbond aanging aan de voet van de berg Sinai. Dit wettelijk verbond was er een mét voorwaarden. De natie nam op zich de wet te houden, als voorwaarde voor het voortdurend bezit.

"2 De Here, onze God, heeft met ons een verbond gesloten op Horeb.
3 Niet met onze vaders heeft de Here dit verbond gesloten, maar met ons, zoals wij hier heden allen in leven zijn. "
(Deut. 5:2,3)

De gehoorzaamheid van de Israëlieten aan de wet was nooit voldoende om hen het recht te geven het land binnen te gaan.

"4 Zeg niet bij uzelf, wanneer de Here, uw God, hen voor u uit gejaagd heeft: wegens mijn gerechtigheid heeft de Here mij dit land in bezit doen nemen; want wegens hun goddeloosheid drijft de Here deze volken voor u weg.

5 Niet wegens uw gerechtigheid noch wegens de oprechtheid van uw hart gaat gij hun land in bezit nemen, maar wegens hun goddeloosheid drijft de Here, uw God, deze volken voor u weg en om het woord gestand te doen, dat de Here uw vaders, Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft.

6 Weet dus dat de Here, uw God, u dit goede land niet in bezit geeft wegens uw gerechtigheid; gij zijt immers een hardnekkig volk. "
(Deut. 9:4-6)

Het uiteindelijk herstel zal niet afhangen van Israël's goedheid, maar van Gods trouw (Eze. 36:22,32).

God heeft in de meest eenvoudige taal beloofd dat Hij, ondanks al hun ongeloof en ongehoorzaamheid, Israël zou bewaren.

"Zo zegt de Here: Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der

aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des Heren. " Jer. 31:37; 33:24-26).

Dit alles is gebaseerd op het verbond dat het verlorene Israël zal vieren in de taal van Psalm 105:6-8.

"Hij gedenkt voor eeuwig aan zijn verbond, (het woord, dat Hij gebood aan duizend geslachten)"
(Psalm 105:6-8)

De dreiging met nationale verwerping kwam over een natie die gefaald had hun deel van het voorwaardelijke, wettige verbond te houden. Zij werden onder de natiën verstrooid omdat ze wetsbrekers waren.

Er werd alleen met Israël twee verbonden gemaakt. Zij heten het "oude" en het "nieuwe"(Hebr. 8:13). Omwille van Zijn verbond met Abraham verloor God Israël uit Egypte en bracht Hij ze in het beloofde land. Zou er geen wettig verbond zijn geweest, dan zou er nooit een verstrooiing zijn geweest. De hele weg naar de Sinai werden ze genadevol behandeld. Bij de Sinai sloot God het verbond waarvan Mozes de bemiddelaar was, zeggend:

"5 Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij.

6 En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult. "
(Ex. 19:5,6)

en het volk antwoordde: "Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen"(Ex. 19:8). Dit was een voorwaardelijk verbond. De ongehoorzaamheid van de natie heeft het bezit en het genot van hun erfdeel, en de uitoefening van hun priesterlijk ambt onderbroken, maar hun recht daarop blijft bestaan vanwege het eerdere onvoorwaardelijke verbond met Abraham.

" Ik bedoel dit: de wet, die vierhonderd dertig jaar later is gekomen, maakt het testament, waaraan door God tevoren rechtskracht verleend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen."
(Gal. 3:17)

Israël zal nooit de beloften beërven vanwege hun wettelijke gehoorzaamheid, maar omdat God trouw is aan Zijn verbond(Rom. 3:3).

Het wettelijk verbond werd bij de Sinai gesloten, maar het werd niet ingewijd zonder bloed(Ex. 24:1-11; Hebr. 9:19,20). Het volk verbrak hun verbond al met de aanbedding van het gouden kalf. Zij waren nooit alleen maar onder de wet. Samen met de morele wet, werd ook de ceremoniële wet gegeven en al de offers waarmee een wet-brekend volk gered kon worden van de dood, waarvan de wet dienaar was. Omdat het volk niet onder de wet was en geen offer aan te bieden had voor zonden, boden ze God een bloedeloze en onaanvaardbare aanbedding aan, net zoals Kaïn dat deed. Ze versmeden het enige bloed dat kwijtschelding bewerkstelligt, het kostbare bloed van Christus, waarmee de uitverkoren bijwoners uit de verstrooiing werden verlost(1Pet. 1:18,19).

Er moet nog een ander verbond met Israël gemaakt worden.

"31 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal.

32 Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des Heren."

(Jer. 31:

Dit verbond zal het wettelijke of Mozaïsch verbond vervangen. Maar dat verbond is nog niet met beide huizen van Israël gemaakt. Het zal gesloten worden wanneer Hij Israël's zonden wegneemt en Zijn wet in hun harten schrijft, iets wat nog niet gedaan is (Jer. 31:33,34; Rom. 11:27). Niet Mozes, maar Christus is de Middelaar van "een beter verbond, gestoeld op betere beloften." De verkiezing van Israël geeft een voorsmaak van een nieuwe verbondszegen, maar het verbond moet gemaakt worden met een *hele* natie, en die natie is het gehele huis van Israël en Juda, met wie God het Mozaïsch verbond sloot. Individuen van andere natiën zullen met Israël gezegend worden, maar het nieuwe verbond zal tussen Israël en God gesloten worden.

En de wetgeving, of WET-PLAATSING, hoorde bij Israël. *Nomothesia* betekent niet alleen de wet zelf, maar de plechtige afkondiging ervan aan de daar vergaderde natie bij de berg Sinai. Paulus, die er op stond dat de heiligen in Christus Jezus dood waren voor de wet, spreekt van de *nomothesia* als één van de grote voorrechten die nog steeds aan Israël toebehoren. Een nog grotere wet-plaatsing is aan de natie beloofd, en het gevolg daarvan zal zijn dat heel het volk God zal kennen, en in feite rechtvaardig zal zijn. Wanneer heel het volk rechtvaardig zal zijn, zal hun rechtvaardigheid niet toegerekend zijn uit hun geloof, maar het zal een aan hen toebedeelde rechtvaardigheid zijn.

"5 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land.

6 In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men hem zal noemen: de Here onze gerechtigheid. "
(Jer. 23:5,6)

"19 Ik zal hun een hart geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun lichaam verwijderen en hun een hart van vlees geven,

20 opdat zij naar mijn inzettingen zullen wandelen en naarstig mijn verordeningen onderhouden; zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn. "

(Eze. 11:19,20)

Wanneer God de wet in hun harten zal plaatsen, zal Hij de zonde uit Israël's vlees uitroeien.

Paulus spreekt nu over de afkondiging van de wet in de Sinai. Genadepredikers

schijnen soms de waarde te onderschatten van de heerlijke onthulling bij de Sinai(Deut. 33:2). Het was een onthulling van het rechtvaardige karakter en de eisen van God, en bracht de mensen een ware kennis van zonde. Het universele geweten erkent dat de wet rechtvaardig is in haar eisen. Aan Israël was de eer gegeven van het ontvangen van de wet, die Mozes vierde in Deuteronomium 33:2-4. Door de wet doodt God datgene wat Hij levend wil maken. De wet is niet Gods laatste woord, maar het was een zeer noodzakelijke stap in de geestelijke opvoeding van Israël, dat als een koninkrijk van priesters niet elkaar moet dienen, maar de heidenen. De verbonden gaan met hen mee, opdat zij ze over alle natiën mogen brengen. De wet van God is overal bekend waar de Israëlieten gegaan zijn(Rom. 2:19,20). Jammer genoeg maken zij die zich het geestelijk Israël noemen er geen ernstige zaak van de wet te houden. Dat is dan ook de reden dat ze geen echte kennis van de zonde hebben.

En de eredienst, die volkomen terecht "die grote gelijkenis van Christus" is genoemd, behoort exclusief toe aan Israël. Dat dienstbetoon is zo special van Israël, dat het niet gegeven kan worden zolang Israël niet in het land is. De Mozaïsche inzettingen, zoals de tabernakel, de tempel, de offers, het priesterschap, en de economische wet, kunnen in de verstrooiing door Israël niet onderhouden worden. De bloedstorting, van zulk groot belang in de eredienst van Israël in de wildernis en in het land, in de tabernakel en in de tempel, is opvallend door haar afwezigheid. Alle feesten van Israël zijn nutteloos, omdat ze niet het rituele bloed hebben dat door Jehovah werd voorgeschreven. Zij wijzen Christus af en nu hebben ze geen enkel offer voor hun zonden. Wanneer Israël terugkeert naar God en het land binnen trekt, dan zal er weer een eredienst voor Hem zijn(Eze. 46). Er zal één plaats zijn waar alle natiën God zullen aanbidden(Jes. 56:6-8; Zach. 14:16-19). De aanbidding zal zeer verschillen van wat vandaag de dag aanbidding heet, want het zal zich precies zo afspelen als Jehovah het aan Israël voorschreef bij de Sinai en opgeschreven werd in Leviticus. Israël zal de priesterlijke natie zijn, doorheen wie de vreemdelingen aanwezig zullen zijn bij hun offers. Al die aanbidding zal Christus kenbaar maken en de verschillende kanten van Zijn perfecte offer laten zien.

De beloften die God deed aan de vaders en de natie bestaan nog steeds. Christus bevestigde deze beloften aan de besnijdenis. Christus bekrachtigde deze beloften van God aan wie ze werden gedaan(Rom. 5:8; 2Kor. 1:20). Paulus vertelt ons dat de beloften gedaan werden aan zijn verwanten naar het vlees, wier ongeloof de oorzaak is van zijn groot verdriet. De nationale afval heeft de beloften niet bij Israël weggehaald en ze ook niet aan anderen gegeven. Ze werden onvoorwaardelijk gedaan en kunnen niet verloren raken of verkregen worden door het vervullen van de een of andere voorwaarde. De belofte was dat Israël Gods volk zou zijn, een land zou bezitten, een exclusief priesterschap zou uitoefenen, een koninkrijk zou zijn, en het leiderschap over de natiën zou hebben in de aanbidding en goddelijke dienst. Hen werd niet de hemel beloofd, maar een politieke en geestelijke voorrang over alle natiën. Die beloften werden herhaald in vele profetieën, die, hoe je het draait of keert, niet passend gemaakt kunnen worden voor de kerk. De kerk heeft ze nooit verkregen.

De wereld wacht op de vervulling van de beloften om de wereld door Abraham's

zaad te zegenen(Gen. 12:2,3). Paulus laat zien dat zelfs nu een paar van de zegeningen van Abraham over de gelovige heidenen komen, maar deze zijn geestelijk van karakter en laten zich niet in met de politieke en economische toestanden die nu alle beschavingen teisteren. Toen werden de beloften aan Izaäk en ook aan Jacob gedaan(Gen. 26:3,4; 28:13,14). Maar Paulus noemt gerechtvaardigde heidenen niet zonen van Izaäk en Jacob, want deze vaders waren niet gerechtvaardigd, noch waren ze in enig opzicht onze vaders. Abraham is onze *geestelijke* vader, en wij zijn diens *geestelijke* zonen. Paulus spreekt hier over zijn vleeselijke verwanten en zegt dat deze beloften nog steeds de hunne zijn. De vloeken over Israël worden letterlijk vervuld. Hoewel ze verlangen zich met andere natiën te vermengen, zal God dit niet toelaten(Eze. 20:32).

" Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de Here, hun God. "
(Lev. 26:40-45; Eze. 20:32)

Waarom eisen de "vergeestelijken" dit soort straffen niet voor zichzelf op? Niet alleen Israël is blind geworden!!

Paulus denkt hier ongetwijfeld aan de vele beloften van een toekomstig en permanent herstel van Israël naar land en voorrechten. "Hij, die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde."(Jer. 31:7-10).De heidenen wordt verteld te luisteren en dit feit tot aan de ver weg gelegen eilanden te verkondigen. Ze zullen terugkeren en het beloofde land bezitten(Jer. 30:3). Het land is niet de hemel, noch is Israël de kerk. De kerk was nooit in de hemel en kon daarin ook niet verstrooid worden; ook is ze nooit in ballingschap geweest. Israël zal in hun land gastheer zijn voor vele heidenen. God brengt de Joden er binnen, maar Hij zal de Arabieren en andere bewoners er niet uit verdrijven.

"dan zal de vreemdeling zich bij hen aansluiten en men zal zich voegen bij het huis van Jakob. "
(Jes. 14:1-3)

"gij zult het tot een erfdeel verloten onder u en onder de vreemdelingen die onder u vertoeven en die onder u kinderen verwekt hebben; dezen zult gij als onder de Israëlieten geboren beschouwen; zij zullen *met u* een erfdeel bij loting toegewezen krijgen onder de stammen Israëls;"
(Eze. 47:21-23)

Israël's zegeningen resulteerden altijd al in zegen voor de heidenen. Alleen het ongeestelijke Israël was exclusief.

Sommigen zeggen dat de beloften van herstel van het land vervuld werden bij de terugkeer uit de ballingschap. Maar slechts een deel van ieder van de twaalf stammen keerde weer. De verstrooiing beschouwde Jeruzalem als hun metropool en de tempel werd het centrum van vereniging voor geheel Israël; maar toch keerde de meerheid van Israël nooit in het land terug. De terugkeer uit Babylon

werd gevolgd door nog een andere verstrooiing. De terugkeer daarvan, waar de profeten zo vaak spraken, zal gevolgd worden door de bekering van de natie. Ezechiël 36:24-28 is nog nooit vervuld.

"En de volken zullen weten, dat Ik, de Here, het ben die Israël heilig, doordat mijn heiligdom voor eeuwig te midden van hen staat. "
(Eze. 37:28)

Wanneer God hen in hun eigen land zal grondvesten, dan zullen ze niet meer weggeplukt worden uit het land dat Jehovah hen heeft gegeven (Eze. 37:21-23; Amos 9:14,15). Dat zijn zo een paar van de beloften van God aan de verspreide natie.

5. ".hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen."

De tweede relatieve clausule die Israël verder identificeert is *hunner zijn de vaders*. Heidense gelovigen kunnen Abraham opeisen, maar niet Izaäk, Jacob, de twaalf zonen van Israël, Mozes of David. De vaders zijn in Israël de nationale heerlijkheid. Israël wordt door God en alle goede mensen gelief om wille van hun vaders. De twaalf apostelen zijn de opvolgers van de vaders. Geen ander volk heeft zo'n nobel en geestelijk voorgeslacht en zo veel vleeselijk onderscheid. Israëlieten zijn aristocraten naar het vlees.

De derde identificerende clausule is *uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus*. Hoe nauwkeurig beschermde God de bloedlijn van Christus' afstamming van Abraham en David! Hij kwam naar het vlees uit het zaad van David. Zelfs het ongelovige Israël is gaan roemen van Jezus, de mens en leraar, als een ornament van hun ras. Toen Disraeli verweten werd Jood te zijn, kaatste hij terug: "Het halve Christendom aanbidt een Jood en de andere helpt een Jodin!" Vreemd genoeg zijn er vandaag de dag [Dit werd door Rogers geschreven in 1936, midden in de opkomst van het Nazisme, waar Christus niet als Jood werd gezien, maar als Ariër; W.J.] vlijtige Bijbellezers die ontkennen dat Jezus Christus een Jood is, maar ze zijn er trots op Hem een Israëliet te noemen en Hem als hun Heer en Redder te erkennen. Het bewijs voor het Jood-zijn van onze Heer is te nauwkeurig beschreven om echt met succes te kunnen worden bestreden. Heel de geschiedenis van Israël maakt het duidelijk dat onze Heer is voortgekomen uit Juda (Matt. 1:2-16; Hebr. 7:14). Maar de apostel kende Christus niet naar het vlees, dat wil zeggen, als een Jood. Hij kende Christus als het Hoofd van een nieuwe mensheid, waarin Jood noch Griek is (Gal. 3:28; Kol. 3:11). Als Israël's verwant zal Hij zowel hen als hun bezit redden; maar als het Hoofd van een geestelijk lichaam en de nieuwe schepping denkt Paulus niet aan Hem als een Israëliet of een Jood. Wanneer Hij op de troon van Zijn heerlijkheid zal zitten, zal Hij Koning der Joden en Koning der koningen zijn.

De beperking *wat het vlees betreft* veronderstelt een antithese. Er is iets in Zijn persoonlijkheid dat niet uit Israël is. Hij is Israël's God, de God Wiens gezicht Jacob zag. Israël kon Hem niet voortbrengen Die over allen is: God, gezegend

tijdens de aionen. Tijdens de aionen is Christus God over allen, en wordt als zodanig gezegend. Christus was de God van Bethel en van alle theofaniën. Wanneer Hij wederkomt zal Israël Hem aanroepen als hun God, als Jehovah, zeggend:

"Zie, deze is onze God, van wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen; dit is de Here, op wie wij hoopten; laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft."(Jes. 25:9)

Hij, Die het zaad van David is, is ook de Zoon van God. Hij handelt in het beeld van God in iedere band die bestaat tussen de Schepper en al Zijn schepselen, wat die ook mogen zijn. Uitleggers hebben met deze passage veel moeite en er is veel geschreven over de manier waarop hier de punten moeten worden gezet en hoe ze moet worden verklaard. De problemen beginnen wanneer men gevolgtrekking gaat maken en theorieën gaat opzetten. Geïnspireerde Israëlieten hadden geen probleem met het inzien dat God naar de Aarde zou komen en over hen zou regeren. " Onze God komt en zal niet zwijgen" - " De hemel verheuge zich, de aarde juiche,... voor de Here, want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken in zijn trouw"(Psalm 50:1-6; 96:12,13)). Israël's Messias zij gezegend voor de aionen. En daarop zeggen wij: **Amen!**

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 41

door G.L. Rogers

Uitverkiezing binnen de uitverkiezing! Romeinen 9:6-13

"6 Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou vervallen zijn. Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël,
7 en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Isaäk zal men van nageslacht van u spreken.
8 Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen Gods, maar de kinderen der beloften gelden voor nageslacht.
9 Want er ligt een belofte in dit woord: omstreeks deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon hebben.
10 Maar dit niet alleen; daar is ook Rebekka, bevrucht van een man, onze vader Isaäk.
11 Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan (opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep),
12 werd tot haar gezegd: De oudste zal de jongste dienstbaar zijn,
13 gelijk geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad, maar Esau heb Ik gehaat. "

Gods wegen met Israël vragen om een verdediging van Zijn karakter. Zijn beloften schijnen gefaald te hebben, maar toch zullen we zien dat het ongeloof van Israël niet de trouw van God kan uitvlakken(3:3). Paulus liet aan het begin van dit hoofdstuk de voorrechten van Israël zien, zijn verwanten, niet naar de geest, maar naar het vlees.

Deze mensen dragen de profetische naam van "Israëlieten" en als Joden en als besnedenen hebben ze de garantie van vele voordelen(3:1,2). Zou Paulus vandaag geschreven hebben, dan zou hij geschreven kunnen hebben over de wonderlijke bewaring van zijn volk door de eeuwen heen, verstrooid als zij waren onder de natiën. Hij zou gewezen kunnen hebben op de letterlijke vervulling van de dreigementen van Mozes, als bewijs dat, zelfs in het vlees, de natie van Israël superieur is aan allen in haar mogelijkheden nooit eerder geziene verdrukkingen te overleven, en dat zo is komt omdat God trouw is. Hij zei:

"44 Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de Here, hun God.
45 Maar Ik zal hun ten goede gedenken het verbond met hun voorvaderen, die Ik voor de ogen der volken uit het land Egypte heb geleid, om hun tot een God te zijn. Ik ben de Here. " (Lev. 26:44,45)

Hun toekomst is het onderwerp van vele profetieën.

Maar terwijl Israël lijdt onder Gods ongenoegen, geniet een deel van Israël een weinig van de zegeningen die de natie Israël heeft verspeeld door ongeloof en koppigheid. Verder heeft God goed laten voortkomen uit kwaad, door van Israël's weglopen een gelegenheid te maken om allerlei rijkdom aan de wereld te geven(11:12). Het voordeel van het behoren aan het uitverkoren ras wordt tijdelijk overschaduwde door een onthulling van zegen voor het gehele menselijk ras. Sommige Christenen schuiven wat gemakkelijk het feit van Israël's uitverkiezing terzijde en denken dat het woord van God over deze natie is vervallen. Maar de Jood wil niet twijfelen aan zowel zijn uitverkiezing, als aan Gods woord van beloften aan hem. Ondanks zijn gebrek aan begrip en ondanks verschijningen, kan hij niet anders doen dan geloven dat God Zelf beloofd heeft de zonen van Jacob te zegenen.

Na de speciale voorrechten te hebben opgesomd die nu en altijd aan Israël toebehoren, doet Paulus nu een beroep op de geschiedenis om te bewijzen dat Gods verkiezingen niet bepaald worden door iets in een mens, maar alleen door Zijn vrije wil. God heeft niet toegestaan dat Zijn woord faalt, want de geschiedenis van het uitverkoren ras laat zien dat de uitverkiezing niet alle fysieke afstammelingen van Abraham en andere uitverkoren individuen omvat, maar dat God naar Zijn Eigen vrije keuze selecties maakt uit deze afstammelingen, 6-8. Dit principe wordt voor het eerst in Abrahams familie geïllustreerd. Sara's zoon wordt gekozen en de zoon van Hagar wordt afgewezen, 9. De tweede illustratie is de zaak van Rebekkas tweelingzonen, waarvan de jongste wordt gekozen en zonder verdienste wordt geëerd; deze keuze is terug te vinden in de twee natiën waarvan deze mannen de voorvaderen zouden zijn. Dit valt op te maken uit de geschiedenis van deze beide natiën, 10-13.

6. "Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou vervallen zijn. Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël,"

Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou zijn vervallen. Net zoals andere goede fundamentalisten zijn ook de Joden er van overtuigd dat hun favoriete Schriften het woord van God zijn. Deze Schriften waarmerken hun speciale voorrechten en onderscheid. Zij kunnen hun vinger leggen op zulke onvoorwaardelijke beloften als deze:

"7 Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u en uw nageslacht tot een God te zijn.

8 Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij als vreemdeling vertoeft het ganse land Kanaän, tot een altoosdurende bezitting geven, en Ik zal hun tot een God zijn. "

(Gen. 17:7,8)

Paulus heeft al toegegeven dat dit woord niet falen kan, en dat de vervulling daarvan de toekomstige bekering inhoudt van geheel Israël. Maar Israël's huidige toestand, en dan in het bijzonder Paulus' verklaring dat zowel Jood als Griek één[mannelijk geslacht] zijn in Christus Jezus, lijkt zowel Israël als Gods woord opzij te zetten. Hoe kan Paulus zijn twee uitspraken verzoenen? Eerst zegt hij dat

er veel voordeel zit in de besnijdenis, en dan: "Want besneden zijn betekent niets, en onbesneden zijn betekent niets," (1Kor. 7:19). De besnijdenis is voor Israël van zo'n groot belang, omdat dit ritueel het volk identificeert waar ze ook verstrooid zijn. De besnijdenis verzuimen betekent afgesneden zijn van het uitverkoren volk en breken met het verbond (Gen. 17:14). Hoe kan God nu Israël verwerpen, zonder Zijn woord te breken? Paulus zal laten zien dat de ongelovige natie, hoewel verblind, nog steeds geliefd wordt omwille van de vaders, en dat het voordeel van de besnijdenis ligt in de zegeningen van het verbond, waarvan het een teken is.

Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël. "Israël" wordt op twee manieren gebruikt in de Schrift. Soms betekent het niets meer dan de fysieke afstammelingen van Jacob, die een belofte hebben dat ze Israëlieten zullen worden; soms betekent het hen die hebben wat Jacob ontving toen zijn naam werd gewijzigd. Het Israëlkarakter wordt niet verkregen door lichamelijke afstamming van Israël. Jacob zelf werd niet Israël door natuurlijke voortbrenging. Tegen Nicodemus zei onze Heer: "wat uit vlees geboren wordt is vlees". Het vlees alleen maakt geen ware Israëlieten, noch geeft het toegang tot het aan Israël beloofde koninkrijk. De zonen van Israël moeten zien dat de Mens die zij weerstaan de God van Israël is. Wanneer zij het gezicht van God zien zullen ze leven. Hun Messias riep Israël lang geleden op tot bekering. Zij kunnen het koninkrijk niet binnen gaan totdat ze zich bekeren. Het ware Israël wordt uit geest geboren. Het zal gevonden worden binnen de grenzen van het fysieke Israël. Geestelijke uitverkiezing behoort nu tot de binnenste kring van het verkozen volk, maar het vernietigt de hoop van heel Israël niet. In de toekomst zal heel de natie bevestigen dat Gods woord niet heeft gefaald. De waarde van de besnijdenis en afstamming van Israël zal worden aangetoond (Jes. 66:8). Iedere Jood zal dat ook innerlijk zijn en de besnijdenis zal er een van het hart zijn (Rom. 2:29). God noemde hen uit Israël "Lo Ammi" (niet Mijn volk). Zij zullen niet opnieuw "Ammi" zijn totdat zij zich bekeren (Hos. 1).

7. "en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Isaäk zal men van nageslacht van u spreken."

En zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn. Men moet er op letten dat, hoewel er selecties worden gemaakt uit de nakomelingen van Abraham en Isaäk, er geen selectie is uit de zonen van Jacob. Ieder van zijn zonen is het hoofd van één van de twaalf stammen van Israël en ieder van deze stammen zal tot in de verste toekomst bestaan. Paulus krijgt zijn illustraties voor selectie uit de tijd voordat er Israëlieten waren. Maar het verbond van de besnijdenis werd met Abraham gemaakt en de kinderen van Israël waren er trots op dat ze Abrahams zaad waren, was waar is. Zij waren Abrahams nageslacht, maar zonder Abrahams geloof.

Door Isaäk zal men van nageslacht van u spreken is een woord dat Gods keuze aangeeft. Ismaël was Abrahams zaad, met net zoveel recht op die eer als de Joden. Wanneer zij zijn eis afwijzen, dan stemmen ze in met het ontkennen van het principe van een overerfbaar recht op alle zegeningen van het Abrahamisch verbond. De belofte werd gedaan aan een goddelijk zaad en beperkt tot een

verkozen zoon, Isaäk. Ismaël is een goed voorbeeld van het ongelovig Israël. Zij en hij waren ongetwijfeld het besneden zaad van Abraham en om die reden zijn ze geliefd en gezegend. "Maar ook de zoon der slavin zal Ik tot een volk stellen, omdat hij uw nakomeling is"(Gen. 21:13). Ismaël kreeg alles waartoe hij in staat was te ontvangen: een nationale zegen voor Abrahams fysieke zaad. Fysieke afstamming maakte Israël niet méér tot de bezitters van de beloofde geestelijke zegeningen dan dat het deze veilig stelde voor Ismaël. Het maakte hen tot een natie.

Drie soorten mensen kunnen zichzelf Abrahams zaad noemen, want God noemt ze bij die naam. Ismaël werd besneden en vormde een natie, omdat hij Abrahams zoon was. Dan volgt Isaäk, die niet alleen Abraham's zaad was naar het vlees, maar ook naar de belofte. Zijn geboorte hield een wonder in: hij vertegenwoordigt de Israëlieten die naar Abrahams vlees werden geboren én ook naar de geest. Onze Heer Zelf was het Zaad(Gal. 3:16-19). Een derde klasse, die geen fysieke relatie heeft met Abraham, zijn zonen en zijn zaad omdat zij Abrahams geloof hebben en verenigd zijn met Christus, het Zaad van Abraham(Gal. 3:7,29). De Heer zei tot het ongelovig Israël: "Ik weet dat gij Abrahams zaad zijt"(Joh. 8:37). Maar Hij vertelde hen ook dat als zij de kinderen van Abraham zouden zijn, zij ook de werken van Abraham zouden doen. En Hij was verplicht hen te vertellen dat hun werken bewezen dat hun vader de Lasteraar was. Fysiek Israël is zeker het zaad van Abraham, maar dat is slechts de halve waarheid. De hele waarheid is dat het ware zaad van Abraham ook het geloof van Abraham heeft.

8. "Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen Gods, maar de kinderen der beloften gelden voor nageslacht."

Dat wil zeggen, wordt gebruikt om de betekenis uit te leggen van "In Isaäk zal men van uw zaad spreken"(Gen. 21:12; CV), dat niet de kinderen van het vlees, maar deze de kinderen van God zijn. Lichamelijke afstamming maakt nooit kinderen van God. Ouders kunnen hun eigen geloof en spiritualiteit niet overdragen aan hun kinderen. Gods woord over Isaäk laat zien dat Hij de kinderen van de belofte als zaad ziet. Kinderen van de belofte zijn niet alleen maar beloofde kinderen, maar kinderen met een specifieke goddelijke belofte, dat roept om geloof in God als de Levendmaker van de doden. Abraham en Sara waren beide lichamelijk niet meer geschikt voor het ouderschap, toch werden beide in de belofte door geloof versterkt, op die wijze God verheerlijkend. Abraham geloofde God Die de doden levend maakt. Isaäk was het kind van de belofte, van geloof en van een miraculeuze verlevendiging. Heidenen die in God geloven Die de doden opwekt, zijn, net als Isaäk, de kinderen van de belofte, terwijl de ongelovige zonen van Israël zijn als Ismaël. Hoewel ze Abrahams zaad zijn, zijn ze niet de geestelijke zonen van de vrije vrouw.

9. "Want er ligt een belofte in dit woord: omstreeks deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon hebben."

Zulk een belofte was zo tegengesteld aan de natuur, dat alleen geloof er vat op kon krijgen. Maar God geeft Zijn beste gaven aan geloof en weerhoudt ze van

ongeloof. Bevoorrecht Israël was verblind door ongelof. *Omstreeks deze tijd zal Ik komen* lijkt te duiden op dit seizoen in het volgend jaar. Tussen het geven van de belofte en de vervulling geeft God tijd en gelegenheid voor de uitoefening van het geloof. Het is de gelegenheid voor de mens om God te verheerlijken. De beloofde Zoon kwam "op het juiste moment" naar Israël en Zijn eigen volk ontving Hem niet. Het ontbrak het volk aan drie dingen.

- Zij waren de zonen van Israël, zonder de verandering die aan Jacob de profetische naam Israël bracht.
- Zij waren de afstammelingen van Abraham, zonder Abrahams geestelijke zaad te worden.
- Zij waren de kinderen van het vlees, zonder het geloof dat de belofte ontving. Daarom zijn ze maar weinig beter dan Ismaëlieten.

Zoals God, zonder Zijn woord te breken, onderscheid maakte tussen de kinderen van Abraham, zo mag nu de verwerping van de massa van Israël's zonen niet toegeschreven worden aan een verslapping van Zijn woord van belofte aan Israël.

10. "Maar dit niet alleen; daar is ook Rebekka, bevrucht van een man, onze vader Isaäk."

Maar dit niet alleen, dat wil zeggen, niet alleen Sara ontving een belofte, *maar ook Rebekka* kreeg vóór hun geboorte een woord van belofte over haar nakomelingen. Dit is het meest beslissende bewijs van soeverein ontwerp. Men kan er over twisten dat Isaäk betere eisen had dan zijn onwetmatige halfbroer; en dat Gods belofte over hem was beïnvloed door het geloof van zijn ouders. Maar in het geval van Ezau en Jacob kan geen deze argumenten gebruikt worden. Tegen Rebekka werd gezegd: "de oudste zal de jongste dienstbaar wezen". God verklaart Zijn keuze in een zaak waar geen vraag naar wetmatigheid is en maakte een onderscheid makende belofte, ten gunste van de jongste. Aan Ezau's voordeel van het zijn van de eerstgeborene met zijn geboorterecht wordt voorbij gezien. Terwijl Ismaël terzijde werd gesteld na zijn geboorte en jeugd, werd Ezau als voor zijn geboorte verworpen. Deze tweede illustratie legt alle mogelijke nadruk op de goddelijke keuze, want Rebekka werd door één bevrucht, degene in wie Abrahams zaad werd genoemd. *Onze vader Isaäk* was een man van God, die zo opmerkelijk eerbiedig was, dat God "de Vrees van Isaäk" wordt genoemd. Deze devote man was de vader van de tweeling jongens, tussen welke God een onderscheid maakte door de een te kiezen en de ander te verwerpen. *Onze vader* is de gezamenlijke vader van Paulus, of van gelovigen als Petrus, en van de ongelovigen uit de besnijdenis.

11. "Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan (opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep)."

Het beginsel van Gods keuze wordt verder geïllustreerd door de omstandigheden waaronder God Zijn keuze aan Rebekka onthult. Dit vers is verklarend, om niet te zeggen: tussen haakjes. *Want* toen de jongens *nog niet geboren waren*, en daarom ten tijde dat een eis van eerstgeboren zijn nog niet aangevoerd kon

worden, maakte God Zijn keuze al bekend. Aan deze noot wordt een tweede toegevoegd, die aantoont dat noch verdienste noch gebrek daaraan Gods keuze beïnvloed had, want toen ze *goed noch kwaad hadden gedaan*, was de keuze al bepaald. Zo wordt op de meest krachtige wijze bewezen dat zowel het gedrag van Ezaü als van Jacob niet Gods keuze bepaalden. De enige en afdoende reden voor een keuze die niet belemmerd werd door een geboorterecht of verdienste, is te vinden in *"opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven."* Indien God Zijn doelstelling wil bereiken, moet Hij niet gehinderd worden door welke hulp of hindernis van welk schepsel dan ook. Of moeten we misschien zeggen dat Zijn doelstelling blijft bestaan en bereikt zal worden, *ondanks* onze onhandige inspanningen om te helpen en onze domme pogingen ze te verhinderen? Gods vrijheid van keuze zou beperkt worden als iemand het recht kon verkrijgen om gekozen te worden. Jammer genoeg doen het ongelovige Israël en alle andere religieuzen hun uiterste best zo'n rechts-eis bij God neer te leggen.

Alleen Paulus spreekt van de doelstelling van God. Het bindt zijn brieven tezamen en hij laat zien dat het daarom is dat de aionen gemaakt zijn. De woorden *het verkiezend voornemen Gods* zijn de sleutel tot de verdediging van God in deze drie hoofdstukken, negen tot en met elf, net zoals de doelstelling van de aionen de sleutel is die heel de Schrift opent. Al Gods daden en keuzes dragen bij aan de bevordering van Zijn ene geopenbaarde doel. God gebruikt menselijke instrumenten en -kanalen voor het bereiken van Zijn doel en Zijn keuzes en roepen van deze mensen markeren de goddelijke stappen in de menselijke geschiedenis. De doelstelling werd gemaakt in Christus Jezus, maar de Christus kwam voort uit een lijn van voorouders die bepaald werd door de keuze van God. Hij is een Zoon des mensen, van Abraham, van Isaäk en niet van Ismaël, van Jacob en niet van Ezaü, van Juda en niet van Ruben of een van de anderen, van David en niet van zijn broers of Saul. Deze keuzes zijn niet tot redding, noch wordt iemand afgewezen of is hij onredbaar vanwege het niet uitverkoren zijn. Dat God Ezaü niet in de historische bloedlijn wilde hebben is duidelijk, maar dit betekent niet dat hij uitgesloten was van redding. Dit zou tegengesteld zijn aan het universele doel.

Opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, houdt in dat Hij vrij moet blijven. Zijn keuze mag niet bepaald worden door iets in de mens. God zou er voor gezorgd kunnen hebben dat Jacob als eerste geboren werd, in welk geval er van Jacob gezegd kon worden dat hij, als eerstgeborene, enige rechten zou hebben. God ging aan Ezaü voorbij, juist om eens en voor altijd Zijn recht van vrij keuze te demonstreren. Iedere keus van God draagt bij aan Zijn ene grote doel. Zijn huidige methode is nog steeds verkiezend. Gods woord aan Israël is niet vervallen, omdat het doel voor zover het Israël betreft, blijft bestaan en bereikt wordt door dezelfde verkiezend methode die geïllustreerd werd door het roepen van Abraham, Isaäk en Jacob. Het doel wordt niet bereikt in de uitverkorenen, maar hun uitverkiezing is er om met behulp van hen het uiteindelijke doel te bereiken. Gods doelstelling, dat de zegen van Israël inhoudt, blijft bestaan, ondanks het ongelof van het volk en zal bereikt worden omdat God vrij is te doen naar Zijn wil. Het wordt niet bereikt in een verkiezing van de twaalf stammen. Gods selecties zijn *niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep*. De wil en het roepen van God bepalen de verkiezing. Het is

nutteloos om Jacobs roeping te baseren op grond van nog te verrichten goede werken; ze rust geheel op Gods vrije wil. Op grond van zijn verkiezing werd Jacob tot Israël gemaakt.

12. "werd tot haar gezegd: De oudste zal de jongste dienstbaar zijn"[in het Grieks staat er grotere en mindere.]

Paulus citeert uit de Septuagint, die spreekt van grotere en mindere, in plaats van oudste en jongste, zoals het in het Hebreeuws staat. Ezau werd als eerstgeborene als de grotere beschouwd. Paulus is hier beknopt. Hij citeert slechts een fragment van de bekende profetie. Het fragment brengt de hele context naar boven. Vandaag citeren we hoofdstuk en vers. Terwijl Paulus onze aandacht richt op Ezau en Jacob, als illustraties en bewijzen voor uitverkiezing, is het interessant de hele profetie te zien zoals die tot Rebekka kwam. We leren er van dat deze woorden een beperking waren van de verbondszegen aan Jacob en zijn nageslacht. De jongens konden niet beide het geboorterecht hebben, omdat ze vaders zouden worden van twee verschillende natiën. De zonen van Jacob zouden de vaderen worden van een twaalfstammige natie en van slechts één volk. Zou God Zijn zegen gelijkelijk over Rebekkas tweeling hebben gegeven, dan zouden hun nakomelingen slechts één natie en één volk geworden zijn.

Jehovah zei tot Rebekka:

"Twee volken zijn in uw schoot, en twee natien zullen zich scheiden uit uw lichaam; de ene natie zal sterker zijn dan de andere, en de oudste zal de jongste dienstbaar wezen. "
(Gen. 25:23)

Zo maakte God bekend welke natie en welk volk Hij had verkozen om de verbondszegen te genieten en het aan Abrahams zaad beloofde land te bezitten. De verblijfplaats van Ezau zou altijd buiten het door Israël bewoonde land zijn. God gaf de berg Seïr als bezit aan Ezau, waar vandaan zij de Chorieten verdreven(Deut. 2:5-12). De oudste zou de jongste dienen en dit werd vervuld toen de natie die voortkwam uit Ezau de dienstknecht werd van David en verscheidene koningen uit Juda(2Sam. 8:21; 14:7). Ezau zelf werd nooit slaaf van Jacob. Josephus zegt dat Johannes Hyrcanus de Idumeeërs volledig overwon, ze dwong besneden te worden en ze inlijfde in de Joodse staat(Antiq. 13.9.1). Ze werden weggevaagd uit de volkeren, terwijl de natie die uit Jacob voortkwam nog steeds de bewaarder is van alle verbonden en beloften die aan de vaderen zijn gedaan. De daarop volgende geschiedenis bevestigt de verklaring die aan Rebekka werd gegeven; maar Paulus spreekt slechts van twee individuen, Ezau en Jacob.

God kiest gewoonlijk de mindere en hen die geen verdienste hebben, met als reden dat geen vlees heerlijkheid zou hebben in Zijn aanwezigheid(1Kor. 1:26-29). En Zijn keuze van Jacob boven Ezau illustreert het principe dat Hij het eerste wegneemt om het tweede te vestigen. Het eerste verbond zal opgevolgd worden door het tweede; de eerste mens en zijn mensheid zal plaats moeten maken voor de tweede Mens en Zijn mensheid. Daarom is niet het eerste

geestelijk, maar vleeselijk, daarna komt dat wat geestelijk is. In het voorliggende geval nam God de tweede zoon, sprak tot hem, zegende hem, bracht hem onder discipline, maakte hem kreupel, en gaf hem toen een naam die hem en zijn zaad alle geestelijke en materiële zegen toezegde in het beloofde land, een zegen die heel Israël zal genieten.

13. "gelijk geschreven staat: Jacob heb Ik liefgehad, maar Esau heb Ik gehaat."

Het woord aan Rebekka was een profetie; dit citaat uit Maleachi 1:2-4 laat zien hoe de profetie werd vervuld en legt ook uit hoe God Zijn liefde en Zijn haat laat gelden. Paulus' eerste citaat wees rechtstreeks naar de vaders; zijn tweede richt de aandacht op de twee volken die uit hen voortkwamen. Maleachi legt de voorzegde dienstbaarheid uit. In dit vers geeft Paulus geen reden voor Gods keuze. De band tussen de twee citaten is dat de zonen van Jacob, naar de verkiezing van de vaders, geliefden zijn, terwijl Ezaus zonen nog steeds buiten het verbond en de daaraan verbonden voorwaarden zijn. De keuze van de natie zit inbegrepen in de keuze van haar grondlegger. Dat het gedrag van de ouders, volgend op hun geboorte, en het historisch karakter van de twee volken de keuze van God niet beïnvloeden, is al eerder benadrukt, speciaal hierboven, in vers elf. Het verschil tussen Jacob en Esau is eerder het gevolg dan de oorzaak van Gods voorkeur. God legde een verschil in de twee en handhaafde het net zolang als Ezaus nageslacht bestond. Edom was het wereldse nageslacht van een wereldse vader.

"Ik heb je lief gehad," zei Jehovah tegen Israël. Hij had hun voortdurende afvalligheden doorstaan, hen gekastijd en een overblijfsel terug gebracht naar hun eigen land. Gods laatste woorden aan dit liefdeloze volk, eeuwen voordat Hij Johannes de Dope zond, waren: "Ik heb jullie lief!" Zijn liefde voor een volk dat deze liefde niet eens herkende, die ze voortdurend afwees, is een uitdrukking van het feit dat Jacob voorrechten had die aan Esau onthouden werden. Toch vragen ze: "Waarom hebt Gij ons uw liefde betoond?", dan vraagt God: "Was niet Esau Jakobs broeder?" Dan laat hij zien wat Gods haat betekent (Mal. 1:2-4). Edom, of Esau, wordt "gebied der goddeloosheid, en: het volk waarop de Here voor eeuwig toorn" genoemd. De activiteit van Gods liefde is te zien in Zijn trouw aan een ontrouw volk; de activiteit van Zijn haat is te zien in Zijn verontwaardiging tegen Edoms goddeloosheid. De Messias werd gezalfd omdat Hij kon haten: "Gerechtigheid hebt Gij liefgehad en ongerechtigheid hebt Gij gehaat" (Hebr. 1:8,9). Iemand die de scepter hanteert moet ongerechtigheid voldoende haten om het te bestraffen.

Emoties zoals liefde en haat zijn in God te vinden. Maar we moeten in de goddelijke haat niet de boosaardigheid en wraakzucht leggen die de mens zo boos doet haten. In Gods haat is geen druppel van het gif van de zonde te vinden; het is de rechtvaardigheid die niets anders kan doen dan zich afkeren van wat verkeerd is. Gods liefde voor Jacob was, zoals de geschiedenis laat zien, een genadevolle en onverdiende liefde, die bleef bestaan, ondanks de vele provocaties. Zijn haat is rechtvaardig en verdiend. God is goed, ook voor de haatvollen. Hij is goed voor allen, en Zijn zachte genade is overal in Zijn werken

te vinden. Ezaü kreeg alle zegen die een werelds mens maar kan wensen of hanteren. Jacob werd geleerd de Edomieten met natuurlijke afhankelijkheid tegemoet te treden. God had gezegd: "De Edomiet zult gij niet verafschuwen, want hij is uw broeder"(Deut. 23:7)

Paulus is hier niet bezig met de persoonlijke redding van individuen, wat hun uitverkiezing en voorbestemming voor heerlijkheid inhoudt, maar met de taken van de gekozen natie. De individuen, Abraham, Isaäk en Jacob waren de voortbrengers van de verkozen natie. De godsverdediging houdt zich bezig met de natie, het overblijfsel van de natie en met de natiën. Deze tekst spreekt niet van de redding of teloorgang van individuen. Mensen en natiën zijn uitverkoren om instrument te zijn van Gods macht, om de andere mensen en natiën te zegenen.

De keuze van de natie was in de keuze voor Jacob ingesloten. Toch wordt het persoonlijk geloof van de vader niet overgedragen aan al zijn nakomelingen. Veel van Jacobs zonen waren net zo werelds als Ezaü, en misschien waren een paar van Ezaüs zonen zo geestelijk als Jacob. Ja, slechts een klein deel van het overblijfsel van Israël had ook het geloof van Israël. De massa was zo vleselijk als Ismaël, zo werelds als Ezaü en zo ongelijk aan Israël als Jacob was toen hij op zijn slechts was. Maar toch hebben zij bepaalde beloften, die aan geen ander volk vervuld kunnen worden. Zijn woord aan Israël, zelfs terwijl Hij zegt dat ze niet Zijn volk zijn, is: "Ik had je zo lief". Zij zijn tegelijk vijanden en geliefden(Rom. 11:28).

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 42

door G.L. Rogers

God kan niet onrechtvaardig zijn! Romeinen 9:14-18

"14 Wat zullen wij dan zeggen: Zou er onrechtvaardigheid zijn bij God?
Volstrekt niet!

15 Want Hij zegt tot Mozes: Over wie Ik Mij ontferm, zal Ik Mij ontfermen,
en jegens wie Ik barmhartig ben, zal Ik barmhartig zijn.

16 Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt,
maar van God, die Zich ontfermt.

17 Want het schriftwoord zegt tot Farao: Daartoe heb Ik u doen opstaan,
opdat Ik in u mijn kracht zou tonen en mijn naam verbreed zou worden
over de gehele aarde.

18 Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil. "

Vele eeuwen lang is dit hoofdstuk het slagveld geweest waarop nijvere tegenstanders elkaars vakkundigheden hebben bestreden, totdat, in de ogen van de toeschouwer, het leek dat het slagveld zelf in het conflict verduisterd raakte. Calvinisten en Arminianen hebben over iedere zin gevochten. De geschiedenis van de interpretatie van deze passage is een duidelijk getuigenis van de dwaasheid en boosheid van menselijk redeneren. Allen proberen wijzer te zijn dan wat er staat geschreven. De onbevooroordeelde toeschouwer, als zo iemand al bestaat, zou zien dat de meeste van de strijders, bewust of niet, schuldig zijn aan het verdraaien van de Schrift naar de vorm van hun eigen theologische inzichten. Hier en daar hebben mensen die de waarheid meer liefhebben dan het vestigen van een partijdige theorie, veel verdriet opgelopen door de extremen waarin goede mensen zich hebben begeven.

Waarheid spreekt waarheid niet tegen. Toch hebben leden van beide partijen elkaar met de Schrift bekogeld. Geen enkele partij kan de hele waarheid en niets dan de waarheid voor zich opeisen. IJver voor een paar favoriete delen van de waarheid, of de een of andere lievelingstheorie, is een val die naarstig moet worden vermeden. We zijn in meerdere of mindere mate theologen, en we proberen onze theologie in een systeem vast te leggen. Het geïnspireerde woord zal, indien we niet proberen het te verbeteren, ons redden van onze onjuiste en eenzijdige systemen. We doen er goed aan naar God te luisteren en alles te geloven wat Hij zegt. Theologieën zijn pogingen om de ruimte van goddelijke onthulling samen te persen in een menselijk systeem. Wij kunnen met ons beperkte begrip de ongelimiteerde waarheid van God niet omvatten. Waarheid is een organisme; goddelijke onthulling wordt op juiste wijze afgemeten en gesystematiseerd.

Laten we er zeker van zijn dat we alle feiten kennen, voordat we conclusies gaan trekken. Er is een Centrum waar alle waarheid harmonieus is. Iedere fase van

waarheid leidt naar Hem Die de Waarheid is. Wanneer mensen de Schrift zo gebruiken dat het ene deel een ander deel tegenspreekt, dat kunnen we er zeker van zijn dat ze ergens zwaar de fout in zijn gegaan. Onze systemen lopen vast omdat ze fout zijn, en ze zijn fout omdat ze, ondanks het feit dat we het gezag van goddelijke inspiratie claimen, ze in werkelijk de onze zijn.

De Schrift is volmaakte waarheid; iedere zin er van is noodzakelijk. Geen enkel deel mag veronachtzaamd worden. Waarheid is als een wiel waarin twaalf spaken zijn, en waarvan iedere spaak een bepaald aspect van de waarheid verbeeldt. Zouden we een wiel maken waarin een of meer spaken langer is dan de andere en door de band heen naar buiten steekt, dan zouden we met ons wiel precies dat gedaan hebben wat de zelfdenkende theologen met de waarheid gedaan hebben. Sommige delen van de onthulling hebben voorrang gekregen over andere. Daaruit worden dan conclusies over deze getrokken die de andere kant van de waarheid ontkennen. Dit roept dan op zijn beurt weer protest op, met als gevolg dat een andere groep feiten ter hand wordt genomen: een rivaliserende theologie wordt geboren. Calvinisten en Arminianen stonden beide op goede grond toen ze vasthielden aan de Schrift en het deze toestond hen naar Christus te leiden. Ze hadden het beide fout toen ze uitgebreide theologieën produceerden, die de grote feiten van onthulling weglieten.

Voor iedere spaak die uit de as naar de band loopt is er een andere die precies in de andere richting loopt. Uitspraken die tegengesteld lijken, zijn in werkelijkheid aanvullend. In deze hoofdstukken wordt Israël's verwerping eerst toegeschreven aan het feit dat niet alle Israëlieten tot de uitverkorenen behoren naar de genade. En dan weer wordt hun verwerping toegeschreven aan hun eigen koppige geloof. Zullen wij "allen" geloven, of zovelen als wij in kunnen weven in ons eigen kleine systeem? Indien we toelaten dat één onthullingsfeit een ander uitwist, waar blijft dan de inspiratie? En... zijn we ongelovigen, of rationalisten die slechts dat aanvaarden wat we kunnen begrijpen?

Tegen Paulus' betoog dat Gods keuze niet bepaald wordt door menselijk gedrag, wordt aangevoerd dat dit God onrechtvaardig zou maken. Hij wijst de suggestie vastberaden van de hand, 14. Hij verwijst naar de Schrift, die door de Israëliet als gezaghebbend wordt aanvaard, en bewijst dat God genade en bestraffing toedeelt naar Zijn wil, 15-18; waarna hij voortgaat met het aantonen van de rechtvaardigheid en absolute rechten van God, 19-24. God was Mozes genadig, omdat Hij genade wilde tonen, 15; uit deze verklaring leidt Paulus het grote principe af dat Gods genade niet beïnvloed wordt, 16; een ander Schriftdeel verklaart het feit van Gods verontwaardiging tegen Farao, en dat Hij Farao deed opstaan zodat ook deze kant van Zijn activiteit gezien zou worden, 17; Paulus leidt hier opnieuw van af dat dientengevolge Gods wil bepaalt of Hij genade betoont, of dat Hij een zondaar verhardt, 18.

14. "Wat zullen wij dan zeggen: Zou er onrechtvaardigheid zijn bij God? Volstrekt niet!"

Wat zullen wij dan zeggen? Deze vraag wordt zeven maal in Romeinen gesteld, en nergens anders in de Griekse Schrift. Zes maal wordt ze gevolgd door een

tegenwerping, die alleen gegeven wordt om te weerleggen.

Zou er onrechtvaardigheid zijn bij God? Het zou veronderstelt een negatief antwoord, alsof de tegenwerper bedoelde: "Zeg me nou niet dat er bij God onrechtvaardigheid zou bestaan!" En de gevolgtrekking is dat als wat Paulus zojuist had gezegd waar zou zijn, God onrechtvaardig zou zijn, maar omdat wij Joden weten dat er in Gods hof geen onrecht kan zijn, moet wat je zojuist stelde fout zijn. Paulus verwerpt de gedachte aan onrechtvaardigheid van God en richt zich dan tot de tegenwerper. De verworpen Israëliet kon niets fouts vinden in de keuze van Isaäk en Jacob, noch vond hij iets onrechtvaardigs in het feit dat Ismaël en Ezau werden verworpen. Hij protesteerde tegen de toepassing van het principe op zichzelf. Paulus' voorbeelden illustreerden een principe dat de uitsluiting van Israëlieten zou rechtvaardigen, die dachten dat zij veilig waren omdat ze Abrahams zaad waren en ook nog eens ijverig voor God waren. Paulus had een woord gesproken dat fataal was voor hun verwachting: "niet uit werken." Ze waren op zoek naar een rechtvaardigheid "uit werken"(vers 32). Zij hadden zo de wet misverstaan door te denken dat het gedrag van de mens de keuzes van God kon sturen door een claim op Hem te leggen. Zelfs vandaag de dag geloven massa's Christenen zowel als Joden dat Gods uitverkiezing of verwerping afhankelijk is of veroorzaakt wordt door de een of andere menselijke verdienste of wanprestatie. De Jood was bewust de morele superieur van de Griek. Zijn opleiding onder de wet had veel voor hem gedaan. Hij was respectabel en hij ondervond dat zijn moraliteit zeer voordelig voor hem was. Hij had het echter fout toen hij dacht dat hij zo rechtvaardig was dat hij de genade van God niet nodig had of dat hij Diens zegen had verdiend.

Alle vragen van de tegenwerper zijn van belang, en ook logisch! Zou Paulus begrepen moeten worden dat hij leerde dat God Jacob koos en Ezau verstootte om niet te ontdekken redenen anders dan Zijn eigen wil, dan zou de vraag niet op logische wijze gesteld kunnen worden. Menselijk redeneren zou de keuze van Jacob goedkeuren, vanwege zijn voorziene waardering van geestelijke waarden, en van de verwerping van Ezau vanwege zijn voorziene wereldsheid. Zou Paulus gezegd hebben dat Gods keuze voor Jacob en de verstoting van Ezau was vanwege het karakter van beide mannen, dan zou er geen gedachte over onrechtvaardigheid van God zijn opgekomen. Maar mensen voelen dat er onrecht gedaan wordt wanneer God kiest omdat Hij dat zo wil en om redenen die Hij niet te kennen geeft.

Voor velen lijkt het evangelie van niet verdiende genade voorbij te gaan aan goedheid en hoog moreel gedrag. Zij prefereren die vele Schriftgedeelten die spreken van rechtvaardigheid ten leven en haar beloningen. De ongelovige moralist voelt dat hij met vertrouwen een beroep kan doen op de rechtvaardigheid van God. Hij gelooft dat een Farizeeër beter is dan een tollenaar. Toch wil Paulus dat zij geloven dat God aan enige van hen die in de ogen van mensen eerlijk en fatsoenlijk geleefd hebben voorbij gaat en de voorkeur geeft aan de niet hoog aangeschrevenen. Saulus van Tarsus zelf heeft net zo veel behoefte aan genade als de tollenaars en de dames van lichte zeden. Zulke tegenwerpingen zullen altijd gemaakt worden door hen die het eerdere deel van deze brief niet hebben gelezen en geloofd. Dat was nu precies de vraag: was de wet bedoeld om voor alle mensen vast te stellen of op het gebied van

rechtvaardigheid iemand iets van God te eisen had. Het volk dat stond op hun wettelijke moraliteit was in aanvaring gekomen met de levende, vleesgeworden wet in de persoon van hun Messias, Die alle rechtvaardigheid vervulde. Hun moraliteit was zodanig dat het ze toestond de Zoon van God te vermoorden.

15. "Want Hij zegt tot Mozes: Over wie Ik Mij ontferm, zal Ik Mij ontfermen, en jegens wie Ik barmhartig ben, zal Ik barmhartig zijn."

Want Hij zegt tot Mozes. Hier spreekt God. In vers 17 spreekt de Schrift. Het gesproken woord van God en het geschreven woord van de Schrift worden als identiek beschouwd. In het latere vers wordt de Schrift gepersonifieerd. Deze citaten zijn beslissend. Paulus' woord mag misschien betwijfeld worden, maar nooit dat van de Hebreeuwse Schrift. Paulus noch zijn tegenstanders kennen enig hoger gezag. Tegen Gods woord was geen beroep mogelijk. Gezegd zijn zij die beven bij Zijn Woord (Jes. 66:2). In twee citaten zal Paulus twee verschillende manieren laten zien waarmee God met mensen omgaat. De tegengestelden Mozes en Farao zijn uitgekozen als illustratie. Alle Israëlieten keuren Gods behandeling van deze mannen goed.

"Over wie Ik Mij ontferm, zal Ik Mij ontfermen, en jegens wie Ik barmhartig ben, zal Ik barmhartig zijn." Paulus citeert van de Septuagint, in plaats van het Hebreeuws. *Over wie / Jegens wie* [de NBG vertaalt hier vrijelijk; WJ], *hon an*, komt in beide clausules voor, nadruk leggend op het feit dat *God* bepaalt wie de voorwerpen van Zijn genade en mededogen zijn. *Genade* verschilt van *mededogen* zoals een daad verschilt van de emotie die er de aanleiding voor gaf. Genade laat zich zien in daden van clementie naar overtreders die het recht zou bestraffen; mededogen is een gevoel van erbarmen, opgewekt door de ellende van anderen, iemand aanzettend tot het verlenen van bijstand. Gods genade tempert altijd Zijn rechtsgevoel; Zijn mededogen uit zich in troost aan de bedroefden.

Het citaat doet ons denken aan Israël's vreselijke overtreden van de wet in de Sinai. De hele natie, uitgezonderd Mozes en Jozua, had de wet gebroken en de doodstraf opgelopen. Het wettelijk verbond had bewezen een bediening van de dood te zijn. De wet vervloekte het uitverkoren volk en Jehovah sloeg het volk. Hij zei:

"Want Ik zal in uw midden niet optrekken, daar gij een hardnekkig volk zijt, opdat Ik u niet onderweg vertere.... gij zijt een hardnekkig volk. Indien Ik ook maar een ogenblik in uw midden zou optrekken, zou Ik u vernietigen."
(Ex. 33:3,5)

Mozes identificeerde zich in zijn smeekbeden met het volk. Hij was een bemiddelaar voor wie de zaak van het volk de zijne was geworden, net zoals Hij Gods heerlijkheid tot doel had. Hij zei: "Wij... Ik en Uw volk." Jehovah zei tot Mozes: "Ook deze zaak, waarover gij gesproken hebt, zal Ik doen, omdat gij genade in mijn ogen gevonden hebt en Ik u bij name ken." Mozes ontving de belofte van de aanwezigheid van Jehovah, Die, als gunst aan Mozes zelf, met het

volk zou optrekken, en dat niet slechts als een persoonlijke gunst, maar aan hem als vertegenwoordiger van het veroordeelde volk. Zou God, op Mozes en Jozua na, heel het volk uitgewist hebben, dan had niemand aan Zijn rechtvaardigheid getwijfeld hebben. Als mensen van God zeggen dat Hij ze onrechtvaardig heeft behandeld, dan vergeten zij dat ze onder de vloek van een overtreden wet staan. Zou God alleen rechtvaardig geweest zijn, dan had de natie het niet overleefd. Israël's huidige bestaan kan alleen verklaard worden vanuit het mededogen en trouw van God. Zijn trouw werd al aangetoond in 3:3,4; Zijn rechtvaardigheid wordt in dit hoofdstuk verdedigd.

Toen Hij Mozes' gebed inwilligde, maakte God het duidelijk dat Hij handelt uit genade en mededogen *omdat Hij dat zo wil*. Zelfs Mozes kan niet van recht spreken. En als Mozes al geen rechtvaardige eis heeft, dan kan iemand anders dat zeker niet. Gods eigen verslag van Zijn reddende actie had indruk gemaakt op Paulus, en hij is geïnspireerd om ons het verslag voor ogen te brengen. Deze woorden zouden, speciaal in deze democratische dagen, overwogen moeten worden. Het eerste van Gods soevereine rechten is dat Hij genade en mededogen kan tonen aan wie Hij maar wil. God kan niets fout doen. Maar Hij weigert gebonden te zijn aan Zijn wet, die de dood van de overtreders vereiste. Hij is vrij om genadevol te handelen, in plaats van strikt de eis van het recht te volgen. Maar Zijn vrijheid kostte Hem wel veel. Vanwege Zijn verdraagzaamheid, getoond in het voorbijzien aan zonden, toonde God Zijn rechtvaardigheid door Christus voor te stellen als een Zoenmiddel(3:26). Zijn genade is niet een goedkoop gedogen van zonden. Israël had de vloek van de wet over zich afgeroepen; die viel op Christus(Gal. 3:13).

Gods genade en mededogen worden niet opgewekt door verdienste, noch zijn ze beperkt tot de uitverkoren natie. Hij is genadevol aan wie Hij wil, of dat nu een Israëliet is of een heiden. Zo maakte God zelfs in de Sinai aan Mozes Zijn recht bekend om aan anderen dan Israël genade te betonen. Soevereine genade kan niet beperkt worden tot hen die onder het verbond zijn, noch kan het verbond iemand het recht toe geven om het op te eisen. Als genade opgewekt wordt door hulpeloosheid, dan hebben ook de heidenen het nodig. Israël zou niet mogen spreken van rechtvaardigheid, want rechtvaardigheid vereiste dat zij uitgewist zouden worden. Als zij leven uit Zijn genade en mededogen, zullen zij dan proberen God te beperken in het tonen van Zijn goedheid aan anderen?

16. "Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt, maar van God, die Zich ontfermt."

Dit is Paulus geïnspireerde gevolgtrekking, en ze is alleen waar omdat Paulus geïnspireerd was. Zijn voorbeeld geeft geen garantie voor of gezag aan niet-geïnspireerde redeneringen. Speciaal in geestelijke zaken kunnen mensen niet correct redeneren. De zonde heeft het menselijk intellect verzwakt en de mens voor waarheid afhankelijk gemaakt van Gods onthullingen, net zoals ze dat voor redding zijn van Zijn genade. Wanneer God een feit geeft en een correcte gevolgtrekking, dan is er voor ons geen excuus andere gevolgtrekkingen te bouwen op die ene die Hij heeft gegeven. Menselijk redeneren wordt geregeerd door het vlees, met haar passies en vooroordelen. *Het*, dat wil zeggen, Gods

genade, wordt niet verkregen door een sterke wil of een krachtige inspanning. Dit is voor mensen een harde les om te leren. Omdat mensen in staat zijn te willen, zouden zij hun willen tot de beslissende factor maken in Gods keuzes en reddend handelen. Jammer genoeg zet veel zogeheten evangelisme de menselijke wil op de troon en gaat men vrijwel geheel voorbij aan de Hogere wil.

De figuur van *lopen*[lett.: "rennen";WJ] is één van Paulus' favorieten(1Kor. 9:24,26; Philip. 2:16; Gal. 2:2; 5:7). Op het gebied van de dienst is het nodig rennende figuren te hebben. Maar wanneer mensen proberen de genade en het mededogen bij God te verkrijgen door verdienstelijke inspanningen, bewijzen zij dat zij onbekend zijn met de betekenis van deze woorden en met het karakter van God.

God vindt in de mens nooit een aanleiding voor Zijn gratis genade. De vastberadenheid en de vasthoudende religieuze inspanningen van de mens tasten Gods vrije keuzes niet aan, anders zouden ze niet vrij zijn. Zou de mens genade kunnen verdienen, dan zou het ophouden genade te zijn en schuld worden. Als mensen proberen Gods genade te verdienen, zijn ze juist bezig die te verdringen. God toont genade alleen maar omdat Hij *God, de Genadevolle* is. Hij handhaaft Zijn goddelijk recht op initiatief. Als Hij het recht heeft genade te tonen, dan heeft Hij ook het recht dit te weerhouden. Hij kan nooit onrechtvaardig zijn; Hij kan niet liegen; Hij kan Zichzelf niet ontkennen. Gods keuzes worden altijd in genade gedaan. Hij laat ons niet raden naar Zijn redenen; Hij zegt dat het komt omdat Hij het zo wil. Natuurlijk spreekt Hij van "de Raad van Zijn wil," daarmee tonend dat Zijn wil niet slechts willekeurig is. Hij heeft redenen waarover Hij niets hoeft te zeggen, behalve dat zij in Hem Zelf zijn(Jes. 43:25; 48:9,11).

Gods wil is te kennen door Zijn keuzes. Abraham wilde dat de belofte via Ismaël zou komen, maar God koos Isaäk. Isaäk wilde de zegen aan Ezau geven, maar God had ze aan Jacob gegeven. Wanneer het willen en rennen van de mens in harmonie is met Gods wil, dan is dat het gevolg van de goddelijk inwerking na de schenking van Zijn genade(Phil. 2:12,13). Gods genade is gratis, opdat de mens op de juiste manier kan willen en rennen. Gods wil is de uitdrukking van Zijn liefde, gedirigeerd door wijsheid, en gereguleerd door rechtvaardigheid.

17. "Want het schriftwoord zegt tot Farao: Daartoe heb Ik u doen opstaan, opdat[lett: zodat;WJ] Ik in u mijn kracht zou tonen en mijn naam verbreid zou worden over de gehele aarde."

Want het schriftwoord zegt tot Farao. Paulus citeert uit de Septuagint en past de woorden aan om ze te laten passen bij zijn betoog. Als hij zo de Schrift gebruikt, dan is hij geïnspireerd. Gods handelen met Farao werpt licht op Zijn handelen met Ezau en de niet-uitverkorenen binnen de nationale uitverkiezing, net zoals de genade die aan Mozes werd getoond stoelt op de keuze voor Jacob en het uitverkoren overblijfsel van de natie. Paulus bediscussieert hier niet het hele onderwerp van de verharding van Farao's hart. Hij neemt een woord van God dat licht doet schijnen op de gehele geschiedenis van Zijn handelen met Farao. De woorden in het Hebreeuws betekenen dat God Farao bewaard had voor de dood door de builen, zodat Hij nog meer Zijn macht kon laten zien. Maar Paulus

generaliseert deze gedachte. In plaats van hem van een ziekbed te doen opstaan, laat hij zien dat God Farao deed opstaan op het veld van de geschiedenis. Hij plukte één man uit de massa en zette hem op de troon van het grootste rijk van die tijd, hem op die wijze niet alleen opvallend makend voor zijn tijdgenoten, maar voor alle mensen in alle tijden. Net zoals Nebukadnessar en anderen leerden dat de Allerhoogste de koninkrijken van mensen regeert en ze geeft aan wie Hij wil, zo werd Farao gezegd: *Ik heb u doen opstaan*. In zijn overspelig ongeloof had hij gevraagd: "Wie is de Here, naar wie ik zou moeten luisteren om Israël te laten gaan? Ik ken de Here niet" (Ex. 5:2). Farao kwam er een beetje achter wie Jehovah was. Hem werd verteld dat het Jehovah was Die hem over Egypte deed regeren en waarom Hij deed wat Hij deed.

Daartoe heb Ik u doen opstaan, opdat Ik in u mijn kracht zou tonen. Niemand kan in het licht van deze verklaring de geschiedenis lezen, zonder te zien wat God aan het doen was met het hart van Farao, en hoe Hij Farao's verzet gebruikte om Zichzelf te verheerlijken. De reden die daarvoor gegeven wordt is niet dat Farao een van de slechtste mensen was, maar dat God er voor koos hem tot een opvallend voorbeeld te maken van Zijn verontwaardiging. Zou Farao een gemakkelijk bang te maken koning zijn geweest, dan zou de macht van God om alle vernietigende machten van de natuur te gebruiken niet bekend zijn geweest bij de verlossing van Israël. De goden van Egypte zouden niet voor de ogen van Israël geoordeeld zijn. God verhardde het hart van Farao door hem over te geven aan zijn eigen koppigheid en door de openbaarmaking van zijn ongehoorzaamheid zo te sturen dat alle tien plagen op hem terecht zouden komen. Iedere genadevolle verlichting bracht alleen maar hardheid voor de Farao. Hij werd alleen zwak onder de druk van vrees en pijn.

Een paar van de veranderingen die Paulus aanbracht zijn waard nader bekeken te worden. In plaats van *hina*(opdat), wat een directe en primaire doelstelling uitdrukt, zoals in de Septuagint, vervangt Paulus door *hopos*, (zodat), op deze wijze. Om de een of andere reden past hij de verklaring aan om zo te voorkomen dat hij zegt dat de tentoonspreiding van Gods macht bij straffen Diens hoogste en enige doel was bij het plaatsen van Farao op de grootste troon in de (toenmalige)wereld. God doet álle koningen en heersers opstaan als Zijn dienaren, en ondanks dat ze tegen Hem rebelleren, wordt Hij nooit gehinderd in Zijn plan. Ja, hoe meer Farao rebelleerde, hoe meer God werd verhoogd. Zijn hardnekkigheid diende om de goddelijke macht te laten zien.

..opdat[lett: zodat;WJ] Ik in u mijn kracht zou tonen. Dit is een voorbeeld van Gods macht om de boze daden van de mens zo te sturen dat Hij doelen bereikt die door de bemiddelaren(Mozes en Aäron;WJ) niet voorzien waren. Op gelijke wijze stuurde Hij het zo dat Israël, door de handen van de wetteloze heidenen, de Messias zou kruisigen en slaan, Die voor dit lot overgegeven was door de bijzondere raad en voorkennis van God(Hand. 2:22,23). Zo zorgde Hij er voor dat Farao, zo lang als dit verslag gelezen zou worden, zou staan als een opvallend monument van Zijn straffende macht. Mozes vroeg:

"Wie kent de sterkte van uw toorn, en uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt? "

(Psalm 90:11)

Hoe weinigen merken de zekerheid en kracht op waarmee de goddelijke toorn opereert tegen de zonde! Hoe weinig mensen staan de waarheid toe binnen te dringen in hun hart en geest, zodat er een eerbiedig ontzag voor God ontstaat! Mozes, samen met alle toegewijde mensen, vraagt zich af waarom de mensen God zo weinig vrezen. De kracht van God, tentoongesteld in het geval van Farao en doorheen de onthulling van Zijn verontwaardiging tegen zonde, is een onlosmakelijk element van Zijn foutloze perfectie. Farao was gepikeerd over het feit van Gods toorn, net zoals veel van hedendaagse mensen dat zijn; maar het feit werd hem wel onder de neus gewreven! Lezers van Romeinen slaan vaak het deel over dat spreekt van de onthulling van goddelijke verontwaardiging, 1:18-3:20. Als gevolg daarvan wordt de zegen van de rechtvaardiging ondergewaardeerd, omdat men zich niet herinnert dat ze daardoor gered zijn van de toorn van God. De voorwaarde voor ware evangelisatie is de uitroeping van het feit dat de toorn van God blijft over mensen, totdat ze óf gerechtvaardigd óf vergeven zijn. Genade redt van de toorn. Het prediken van de genade die de toorn ontkent is vals en vernielend.

..en mijn naam verbreed zou worden over de gehele aarde. De koninklijke rebel werd tot voorbeeld gesteld. Als God iemand kan overwinnen die door Zijn macht op de hoogste positie geplaatst werd, die Hij in leven gehouden heeft nadat diens leven verspeeld was, die Hij verhardde zodat alle weerstand die hij bood er toe bijdroeg dat nog méér straf over hem heen kwam, hoe kunnen lager geplaatste mensen dan denken dat ze God kunnen weerstaan? God maakte Zijn Naam bekend. Een naam laat het karakter zien. Vanuit Egypte werd Zijn Naam over heel de Aarde bekend gemaakt, in alle tijden die er na kwamen. Waarom wil God dat zo'n naam bekend gemaakt wordt?

"Toen zag Israël, welk een machtige daad de Here tegen Egypte gedaan had; en het volk vreesde de Here en zij geloofden in de Here en in Mozes, zijn knecht."
(Ex. 14:31)

En niet alleen Israël hoorde, maar ook de volkeren hoorden en "zij sidderden; beving greep de bewoners van Filistea aan"(Ex. 15:3; 11-16). Rachab hoorde en het verslag zorgde er voor dat ze geloofde(Jozua 2:10). De verlossing van Israël uit Egypte werd gezien als de grootste demonstratie van goddelijke macht, tot de opstanding van Jezus Christus kwam.

18. "Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil."

Dit is een dubbele gevolgtrekking die getrokken wordt uit beide geciteerde passages, en ze vat het antwoord samen op de vraag in vers 14. De herhaling van *wie Hij wil* legt de nadruk op het feit dat Gods wil beslissend is. Hij is vrij om hardhandig te handelen of genadevol te zijn, maar Hij is niet vrij om onrechtvaardig te zijn. Zou Hij niet vrij zijn om te verharden wie Hij wil, dan zou Hij niet vrij zijn om genade te tonen aan wie Hij wil. God wordt door niets gehinderd dan Zijn eigen natuur en Zijn beloften. De Zijne is de enig absolute vrije wil in heel het universum.

Zelfs Christus zei: "Niet Mijn wil." Alles wat God wil kan in deze passage niet opgesomd worden, zonder de grenzen van het betoog te overschrijden, anders zouden we 1Tim. 2:4 genoemd hebben. God had, als Hij daarvoor had gekozen, Farao net zo gered kunnen hebben als Hij dat met Saulus van Tarsus deed. Paulus zou nooit toestaan dat of Farao of Judas de grootste aller zondaren zou zijn. Toch maakte God Paulus het grootste voorbeeld van Zijn genade en Farao het grootste voorbeeld van Zijn toorn.

Paulus laat hier zien dat er in God geen onrechtvaardigheid is, want noch Mozes noch Farao hadden een rechtvaardige eis ten opzichte van God. Hij komt hier op voor Gods rechten tegen Israël's arrogantie en hij stelt het ongelovige Israël op het niveau van Farao. Zij zijn net zo verhard en vereelt als hij was, en toch had een overblijfsel genade ontvangen. Een aantal van de redenen wordt in het volgende hoofdstuk gegeven. Men kan tegenwerpen dat God niet allen op dezelfde wijze behandelt. Dat is waar. Een uurtje lang kijken naar de mensen zal bewijzen dat ze niet allen op gelijke wijze bevoorrecht zijn bij hun geboorte, opvoeding, sociale positie, persoonlijk talent, ras, kleur of gezondheid. Voor Gods oordeelszetel is er geen aanzien des persoons (Hand. 10:34; Rom. 2:11; Efe. 6:9; Kol. 3:25; Jac. 2:1). Maar daar waar het gaat om uitverkiezing kiest God zoals Hij wil, zonder aanzien van personen, of van hun willen of wandelen. Rechtens kan Hij geven wat de mens verdient, in genade is Hij vrij zonder limiet te geven aan hen die niets dan verontwaardiging verdienen.

Het zou een grote triomf van de genade zijn geweest om de Farao te redden; maar het was minstens zo'n grote triomf om genade te tonen aan Mozes, toen hij vroeg om het leven van de natie. *Hij verhardt* is geleend van de geschiedenis van Farao. Paulus houdt geen rekening met alle feiten die in de gedachten van iedere Jood moeten zijn geweest. Nadat hij Farao heeft genoemd, leidt Paulus een principe van goddelijk handelen af dat toepasbaar is op Gods behandeling van alle niet-verkozenen. God verlaat nu zondaren voor het verhardend gevolg van de zonde. Zijn behandeling van Farao zegt iets aan allen, omdat het niet verschilt van Gods gebruikelijke methoden. Mensen van vandaag zien dit proces en noemen het psychologische wet; Paulus zegt dat het de oplegging van Goddelijke toorn is. Het hart is verhard en ontoegankelijk gemaakt voor het ontvangen van geestelijke indrukken. Drie maal wordt in Romeinen van God gezegd dat Hij de mensen verlaat (1:24,26,28). Deze verklaringen zouden bestudeerd moeten worden, want dit goddelijke verlaten gaat duidelijk allemaal over ons. Deze mensen hadden geweigerd de waarheid vast te houden die zij kenden. Met iets dat net zo vreselijk is als het verharden van het hart van Farao, wordt bedreigd in 2Thess. 2:10-12, en daar wordt de reden van de strafoplegging drie maal gesteld. Navolgende delen van Romeinen zullen Gods redenen laten zien voor het verharden van Israël en het brengen van toorn over de meerderheid van de natie, maar eerst moeten Gods rechten gehandhaafd worden.

Paulus is niet maar een beetje aan het theoretiseren. Hij is, op de wijze van Nathan, de ongelovige Israëliet aan het zeggen: "Gij zijt die mens!" Hij zegt: jullie zijn opnieuw Farao. Hij maakt Israël tot dezelfde klasse als Farao, wiens zonde de hardnekkige afwijzing van de boodschapper van God was. Heeft niet Israël een Grotere afgewezen dan Mozes? Net als Farao werd Israël verhard door

juist de genade en lankmoedigheid die God had getoond. Kastijding had de natie niet terug bij God gebracht (Jes. 1:5-9). Toen genade en waarheid in Jezus Christus tot Israël kwamen, weigerden zij Hem in hun vuur voor een wet die ze niet gehouden hadden. In de naam van Mozes kruisigden zij de Christus als een godslasteraar, en wezen daarna het getuigenis van de heilige geest af. Zoals Farao tekenen had gezien, zo hadden zij ze gezien. Tekenen, wonderen en dergelijke bevestigden aan dit teken-verzot zijnde volk de boodschap van God. Paulus had zeker geprobeerd bij het geweten van dit volk te komen door ze het voorbeeld van Farao voor ogen te stellen. Genade en verharding zijn te zien in Gods huidige behandeling van de natie Israël, net zoals ze te zien zijn op Gods behandeling van de mensen in andere natiën.

...en Hij verhardt wie Hij wil zijn vreselijke woorden. Stel ze naast de woorden van Christus aan de natie:

"14 En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt:
Met het gehoor zult gij horen
en gij zult het geenszins verstaan,
en ziende zult gij zien
en gij zult het geenszins opmerken;
want het hart van dit volk is vet geworden,
en hun oren zijn hardhorend geworden,
en hun ogen hebben zij toegesloten,
opdat zij niet zien met hun ogen,
en met hun oren niet horen,
en met hun hart niet verstaan en zich bekeren,
en Ik hen zou genezen. "
(Matt. 13:14,15).

En dit is ook uit Jesaja:

"God gaf hun een geest van diepe slaap,
ogen om niet te zien
en oren om niet te horen,
tot de dag van heden. "
(Rom. 11:8)

Israël staat zij aan zij met Farao, één van de miljoenen voorbeelden waardoor de toorn van God vanuit de hemel onthuld wordt. Hij zou best rechtvaardig een paar van ons verhard kunnen hebben.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 43

door G.L. Rogers

De Goddelijke Pottenbakker Romeinen 9:19-24

"19 Gij zult nu tot mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie wederstaat zijn wil?

20 Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken? Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt?

21 Of heeft de pottenbakker niet de vrije beschikking over het leem om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot alledaags gebruik?

22 En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verdere toebereid waren, met veel lankmoedigheid verdragen heeft;

23 juist om de rijkdom zijner heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid?

24 En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen,"

Moreel instinct, geweten en de Schrift zijn bondgenoten in hun getuigenis over de waarheid. Elk is een schepping van God en een standaard waarmee mensen geoordeeld worden. Hoewel zonde tot op bepaalde hoogte onze morele natuur en ons geweten afgestompt heeft, en ons verstaan van Gods Woord bedorven heeft, is het de taak van de Geest van God om deze beschadigde capaciteiten te vernieuwen. Geweten en moreel instinct worden gemakkelijk gelijk gesteld aan Gods openbaringen. Daarom is het een zaak van het hoogste belang wanneer de harmonie tussen beide ontbreekt. Die prediker is sterk wiens morele intelligentie, wiens geweten en wiens evangelie op perfecte wijze op elkaar zijn afgestemd, want dan zal hij, bij de manifestatie van de waarheid, zichzelf aanbevelen aan het geweten van ieder mens.

Zelfs het geweten van ongelovigen is de bondgenoot van de verkondiger van de waarheid. De uiterlijke onthulling doet een beroep op het morele vermogen van de ongelovigen. De Schrift verwacht in de mensen een bevestigend antwoord op zichzelf te vinden, en is geschreven in harmonie met deze verwachting. Ze veronderstelt, zonder daar bewijs voor aan te voeren, dat de mens een moreel wezen is en een aangeboren kennis heeft van het bestaan van God (Rom. 1:19; 2:15-18). Toch zijn deze menselijke vermogens en de goddelijke onthulling met zo verschillend als God en de mens; onze morele natuur heeft vernieuwing nodig door de geest van Christus.

Wanneer de waarheid verborgen is, of overspel pleegt met een verkeerde theologie, dan faalt ze de instemming te vinden bij wat het beste is in de mens. Juist de natuur van de mens vereist een verheven moraliteit. Er zijn niet-

christelijke mensen die een passie voor rechtvaardigheid en eerlijkheid hebben, die helaas niet altijd aanwezig is in de heiligen. Zulke mensen zijn soms van de kerk vervreemd door wat voor hen een immorele leer lijkt te zijn. Vaak is het onbedorven geweten van jongeren een betrouwbaarder gids dan de uitlatingen van een hooggeschoold theoloog, en sommige predikanten zijn rechtvaardiger en mild dan hun theologie. Whittier vertelt ons van de predikant wiens begrip van God en wiens prediking veranderd werden door de woorden van zijn dochter. Sprekend van de God die haar vader had geportretteerd, zei ze:

"Oh, I fear Him!"said the daughter,
"And I try to love Him, too;
But I wish He were good and gentle,
Kind and loving as you."
*"O, ik vrees Hem," zei de dochter
"En ik probeer ook van Hem te houden
maar ik zou willen dat Hij net zo goed en aardig
vriendelijk en liefhebbend zou zijn als u."*

De predikant werd gecorrigeerd door zijn eigen dochters gevoel voor rechtvaardigheid, dat zijn eigen gevoel daarvoor opnieuw tot leven bracht, zodat hij gered werd van het verkeerd weergeven van God. Sommige populaire misvattingen over God en Zijn handelen schroeien ons geweten dicht en doden het morele instinct, net zo zeker als andere zonden dat doen.

In deze poging om God en het kwaad in de wereld met elkaar te harmoniseren, verdedigt God Zijn handelen met Israël. Paulus rechtvaardigt Gods wegen. Hij zal vreselijk falen als hij niet de instemming van het geweten en het morele instinct van zijn lezers wint. Toch rebelleren een paar van de leerstellingen die op deze verzen zijn gebaseerd met onze morele gevoelens. De problemen zijn niet alleen theologisch; ze zijn in de eerste plaats moreel. En omdat ze moreel zijn, moeten de oplossingen de goedkeuring zien te vinden van de morele natuur van de mens. God heeft Zijn schepselen niet zó ingericht dat ze kunnen geloven dat hun Schepper onrechtvaardig kan zijn, of dat Hij de rechtvaardigen en de bozen op gelijke wijze behandelt. Hij moet geloven dat iemand die God vreest en rechtvaardig handelt, voor Hem aanvaardbaar is, en hij moet ook het principe goedkeuren dat God een ieder zal belonen naar de mate van zijn werken! Verklaringen van deze verzen die immoreel, of onmoreel zijn, zijn verantwoordelijk voor de wijdverspreide afkeer van de waarheid die ze werkelijk vertellen, zodat de feiten van Gods absolute en Zijn vrijheid van keuze genegeerd worden, aangepast, verontschuldigd, of zelfs door vele gelovigen ontkend wordt. Gezegend zij de prediker die voelt dat hij zich niet hoeft te verontschuldigen voor het morele besef van zijn toehoorders. Zelfs in Zijn oordelen zal God gerechtvaardigd worden door hen die Hij oordeelt. Het oordeel zal niet alleen van buitenaf tot hen komen, maar zal zichzelf van binnenuit verklaren, met hun volledige goedkeuring en toestemming.

In deze verzen worden twee onderwerpen gepresenteerd. Eerst: de absolute van Gods gezag om te doen wat Hij wil, zonder daar verantwoording af te moeten leggen aan welk schepsel dan ook. Twee: de feitelijke uitoefening God van Zijn rechten blijkt niet eigenmachtig te zijn, maar zodanig dat het menselijke

goedkeuring moet zien te winnen. Hoewel God iedere verplichting ontkent om Zijn handelen met mensen te rechtvaardigen, verwaardigt Hij Zich dat in de hoofdstukken negen tot twaalf dat toch te doen.

Er worden twee vragen gesteld die Paulus' conclusies uitdagen,¹⁹. In zijn antwoord berispt Paulus de houding van iemand die het waagt een God tegen te spreken Wiens uitspraken voor de mens minder aangenaam zijn, ²⁰. Het absolute gezag van God wordt bevestigd en geïllustreerd door de macht van de pottenbakker over de klei, ²¹. De oneerbiedigheid van de tegenwerper eenmaal berispt, gaat Paulus op indirecte wijze verder met de gestelde vragen, aantonend dat in gevallen waar God wenst Zijn verontwaardiging te tonen, Hij veel geduld heeft met hen die de voorwerpen van Zijn toorn zijn, ²². En dat wordt gedaan om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken door vaten van genade, die Hij van te voren bereid heeft, ²³. Deze zijn niet alleen uit de Joden geroepen, maar ook uit de heidenen, ²⁴. Zo wordt het betoog over de rechtvaardiging van het handelen van God met Israël een stap verder gebracht.

19. "Gij zult nu tot mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie wederstaat zijn wil?"[lett.: Zijn voornemen]

Paulus heeft alle tegenargumenten gehoord en weet wat hij kan verwachten. *Gij zult nu tot mij zeggen*. Gewoonlijk introduceert hij het tegenargument met "wat zullen wij dan zeggen?" Maar nu zegt hij "gij". Hij maakt zich los van de vragen en van de houding van de vragensteller. De andere vragen worden meer sympathiek ter hand genomen.

Zelfs hoewel ze verworpen worden, worden ze tegemoet getreden met een verdere onthulling van het evangelie. Maar hier is de tegenwerper zo oneerbiedig, dat hij verwerping van meer waarde acht dan meer inzicht; en verder is, zoals gewoonlijk, zijn redeneren incorrect. Hij is waarschijnlijk een scherpzinnig Farizeeër, die bijna een atheïst is, en die zo vastberaden is zichzelf en zijn volk te rechtvaardigen, dat hij poogt aan te tonen dat God Zélf onrechtvaardig is. Paulus is hier niet in hoofdzaak bezig een leer uiteen te zetten; hij gaat hier om met iemand die wanhopig weigert overtuigd te worden van de zonde van ongelooft. Hoewel Paulus de vragen stelt, zijn ze niet de zijne; ze zijn van iemand die de waarheid bedrieglijk behandelt.

Wat, als God de harten van mensen verhardt, zodat zij bevestigd worden in zonde, *heeft Hij dan nog aan te merken?* Later zal Paulus laten zien dat deze vraag de feiten verkeerd weergeeft, en eenvoudig afgewezen wordt. Maar ze wordt op subtiele wijze misleidend wanneer de tweede vraag wordt toegevoegd: *want wie wederstaat zijn wil?* Dat niemand Gods bedoeling weerstaat is een grote waarheid die de tegenwerper met Satanische subtiliteit heeft gebruikt. *Want* is, in dit geval, een zeer boosaardige koppeling, omdat het probeert aan te tonen dat alles wat in het gedrag van de mens blaam treft het gevolg is van Gods besluiten. De twee vragen horen echter niet gezamenlijk gesteld te worden. Ze stellen twee niet met elkaar verbonden feiten. Het is een feit dat God de mensen schuld toewijst, en Paulus bewijst in latere verzen dat het ongelovige Israël laakbaar is. Het is ook een feit dat God een doel heeft, of een besluit genomen

heeft, dat niet gedwarsboomd kan worden. Maar om alle boosheid van de mensen toe te schrijven aan Gods doelstelling is buitengewoon incorrect. Bij het stellen van deze vragen legde de tegenwerper een valstrik waar veel gelovigen in gevallen zijn. Paulus werd niet zo ten val gebracht. Het is vreemd dat uitleggers theorieën bouwen op zo'n misleidend fundament als deze woorden van ongelooft en oneerbiedigheid.

Paulus' listige tegenstander is bezig aan te tonen dat mensen die zondigen slechts de passieve instrumenten zijn van een goddelijke doelstelling, dat mensen alleen de waarheid van God verwerpen omdat Hij hun harten verhardt, en dat daarom zondaren niet de schuld mogen krijgen, omdat ze in al hun hardheid en onboetvaardigheid God niet weerstaan hebben. Omdat ze dwaas deze valse gevolgtrekkingen als waarheid aanvaard hebben, hebben vele heiligen zich bezig moeten houden met door hen zelf gemaakte onoplosbare problemen, terwijl anderen vermoeid zijn geraakt en besloten hebben de discussie over deze thema's geheel te vermijden. Anderen, van wie de morele natuur wat robuuster is, zijn tevreden gesteld door te vragen: "Zal niet de Rechter van heel de Aarde recht doen gelden?"

Indien een Israëliet vraagt hoe God iets fouts bij hem kan vinden na de verharding van Jesaja 6:9,10, dan zou het goed zijn hem te vragen: "Is de verharding de oorzaak van hun eeuwenlange koppigheid en ongelooft, of is het de bezoeking van de verdiende en lang uitgestelde goddelijke toorn over die koppigheid?" Vond God iets fouts en sprak Hij met Zijn volk voordat Hij hen verhardde? Hadden Johannes de Doper en Christus niet met grote nadruk, maar tevergeefs, het volk opgeroepen zich te bekeren, *voordat* het vonnis van blindheid werd uitgesproken (Matt. 11:20; 13:14,15)? Zou het waar zijn te zeggen dat zij zich niet bekeerden, omdat zij het niet konden? Het is goed op te merken dat de oproep tot bekering al was gestopt toen het vonnis tot verharding werd uitgesproken. Kan God rechtvaardig de wereld van overtreders beschuldigen, als we weten dat Hij hen eerst overgaf aan grove zonden? Of werden ze overgegeven om deze reden: "hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt" (Rom. 1:21-28)? En als God over de aanbidders van de mens der zonde een werk der misleiding aanbrengt, zijn zij dan niet schuldig, of zendt Hij de zinsbegoocheling "omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben," (2Thess. 2:10-12)? Omdat zij de duisternis meer lief hadden dan het licht, vond God eerst schuld en verhardde Hij daarna hun harten. Onze morele natuur keurt de rechtvaardigheid hiervan goed.

Maar wat dan met de vraag: *Want wie wederstaat zijn wil?* Het antwoord is Nee! Gode zij dank, Hij kan niet gedwarsboomd worden in Zijn besluiten! Maar zou de vraag zijn geweest: *Wie weerstaat Zijn wil?*, dan zou het antwoord moeten zijn dat ieder menselijke wezen dat heeft gedaan. Gods wil wordt niet op Aarde gedaan zoals die in de hemel wordt gedaan, vandaar ook al onze zonde en ellende. Jammer genoeg vinden we het woord "wil" in de populaire vertalingen. Zij die gewend zijn "wil" te lezen, zijn geneigd de woorden "voornemen" en "besluit" te zien als nieuwerwetse uitvindingen. Maar twee verschillende Griekse woorden zijn weergegeven geworden door dat ene woord "wil," en zo worden de lezers van de populaire vertalingen achtergelaten in onwetendheid over het

verschil, hoewel de vertalers zelf er zeer wel van bewust waren.

Bischop Hooker, die overleed in 1600 n.Chr., elf jaren voordat de King James vertaling werd gepubliceerd, zegt, als hij onze tekst bespreekt:

"Hoewel niemand Gods geheime wil kan weerstaan, kunnen we ons niet voorstellen dat God iets kan willen dat onrechtvaardig is, of tegen juist die regels ingaat waarin Hij ons geleerd heeft te oordelen wat billijkheid vereist."

Wat hij bedoelt met "Gods geheime wil" wordt duidelijk gemaakt door het commentaar op hetzelfde vers door Bischof Andrewes, die een van de meest actieve vertalers van de King James Bijbel was:

"Bedoelt St. Paulus hier Gods onthulde wil? Zeker niet! Duizenden hebben zich tegen die wil, de wil en geboden van God, verzet en doen dat nog dagelijks. Maar hij doelt op Zijn *geheime wil*, de wil van Zijn eeuwigdurend raadsbesluit en doelstelling; en ook op een doeltreffende weerstand tegen dat wat de tenuitvoerlegging van dat raadsbesluit poogt te verhinderen. Alle weerstand in die zin is vruchteloos."

Hun preken waren beter dan de vertaling. *Theleema is wil; boullema is voornemen*. Sommigen geven het laatste woord weer met *besluit*.

Mensen weerstaan op bepaalde momenten de gekende wil, anders zouden ze geen zonden begaan. Farao deed het, maar hij weerstond niet het raadsbesluit of de geheime doelstelling van God, die alleen aan Mozes bekend was gemaakt. God vond iets mis aan Farao. Hij vroeg hem:

"3 Toen kwamen Mozes en Aaron tot Farao en zeiden tot hem: Zo zegt de Here, de God der Hebreëen: hoe lang zult gij weigeren u voor mijn aangezicht te verootmoedigen? Laat mijn volk gaan om Mij te dienen.
4 Want indien gij weigert mijn volk te laten gaan, dan zal Ik morgen sprinkhanen in uw gebied laten komen;"
(Ex. 10:3,4)

God gaf Farao zowel de schuld als verhardde Hij zijn hart. Paulus had gemakkelijk zijn opponent het zwijgen kunnen opleggen, zoals sommige gelovigen dat gedaan zouden hebben, door zoiets als dit te zeggen: "God geeft Farao noch iemand anders de schuld. Hij neemt heel de verantwoording voor de zogeheten koppigheid en ongehoorzaamheid van de mensen op Zichzelf, omdat dit eenvoudig het oorzaakgevend gevolg is van de goddelijke doelstelling." Maar Paulus zei dit niet. Hij verwerpt het bezwaar en weerlegt het dan door aan te tonen dat God een feilen vindt bij Israël en waaróm Hij feilen vindt. Dat doende heeft hij het drievoudige getuigenis van het geweten, het morele instinct en de Schrift.

De Joodse afvallige kan geen moreel gezonde mens overtuigen dat hij schuldloos is, noch dat alle diversiteit in moreel gedrag alleen maar verklaard kan worden door het geheime voornemen van God. Indien Gods voornemen op gelijke wijze achter zowel de rechtvaardigheid als de ongerechtigheid van de mensen zit, en als het de enige uitleg is van het gedrag van zowel Mozes als Farao, dan is het op z'n minst logisch te vragen waarom Hij nog falen vindt. Indien de fouten van de

mens de vervulling zijn van het voornemen van God, dan hebben alle mensen een geldig excuus, en in dat geval zou Gods verontwaardiging onredelijk en onrechtvaardig zijn. Indien het betoog van de tegenwerper onderbouwd zou kunnen worden, dan zouden alle principes van goddelijk oordeel en kastijding onbegrijpelijk gemaakt worden.

God geeft mensen niet de schuld als Hij hen eerst verhard heeft; Hij verhardt ze alleen wanneer ze volhardende zondaren zijn. Verharden is het bezoek van Zijn boosheid over gewillige zondaren. Velen zijn nu zo verhard en misleid, dat geen enkele evangelieroep ze kan bereiken. Zij hebben de duisternis meer lief gehad dan het licht en God heeft ze gegeven wat ze wilden. Wanneer God een zondaar verhardt, dan verdoemt Hij hem tot het worden van een slaaf van de de zonde die hij verkoos en hij moet daarvan de bittere vruchten oogsten. De toorn van God is nooit zonder oorzaak. Ze komt stevast over oneerbiedigheid en onrecht. Farao en anderen zullen niet in staat zijn in het oordeel op te staan en zeggen: "Ik heb Uw wil niet weerstaan!"

20. "Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken? Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt?"

O mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken? De mens heeft geen problemen met Paulus, maar met God. Het is *mens* tegen *God*. God heeft in de geciteerde Schriftgedeelten gesproken en de mens geantwoord. Nu waagt de mens het God op goddeloze wijze van repliek te dienen. *O mens, wie zijt gij..*, je relatie met God is van dien aard dat je niet het recht hebt met Hem te twisten! Wil jij proberen De Rechtvaardige voor de rechtbank van jouw hogere rechtvaardigheid te slepen? Kun je ook maar hopen dat je een zaak tegen God kunt aanspannen? Wil je Hem aanklagen?

Als van God bewezen zou worden dat Hij onrechtvaardig is, dan zou dat Zijn onttroning betekenen. "Want door gerechtigheid wordt de troon bevestigd" (Spr. 16:12). God is Godheid, daarom is wat Hij zegt waar en wat Hij doet goed. Hij is de Enige Absolute; alle andere gezag is van het Zijne afgeleid. Zijn voorrechten moeten gehandhaafd worden. Zijn onvoorwaardelijke vrijheid is de belangrijkste van alle rechten, het fundament van alle moraliteit en de garantie van alle rechtvaardigheid. De essentie van soevereiniteit is dat de soevereine niet verplicht is verantwoording af te leggen van zijn daden. Hoe onnaspeurbaar zijn Zijn oordelen, en onnavolgbaar Zijn wegen! Aangezien de mens incompetent en onwetend is, zou hij moeten luisteren naar deze woorden: "Wees stil en weet dat ik God ben." De gezindheid die Paulus hier weerlegt is identiek aan die welke we zagen in de Farao en andere bewezen zondaren.

Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt? Het antwoord op de vraag: "welk recht heeft de Verbondsgod van Israël om de zonen van Abraham terzijde te stellen en de niet onder het verbond staande heidenen te aanvaarden?" is: Het recht van de Pottenbakker om met de klei te doen wat Hij wil. De vragensteller is een gevormd voorwerp van klei, die de Pottenbakker ter verantwoording roept. De figuur van de pottenbakker en de klei was bij Paulus en zijn tegenstander goed bekend. Beiden dachten aan

bekende Schriftgedeelten.

"O, deze verkeerdheid van u! Of moet de boetseerder op een lijn gesteld worden met het leem, zodat het maaksel van zijn maker zou kunnen zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? en het boetseersel van zijn boetseerder: Hij heeft geen verstand?(Jes. 29:16)

" Wee hem die met zijn Formeerder twist, een scherf onder aarden scherven. Zal ook het leem tot zijn vormer zeggen: Wat maakt gij? of uw werk: Hij heeft geen handen? "(Jes. 45:9)

"Zal Ik niet met u kunnen doen zoals deze pottenbakker, o huis Israels? luidt het woord des Heren. Zie, als leem in de hand van de pottenbakker, zo zijt gij in mijn hand, huis Israels!"(Jer. 18:1-6)

De les van Jeremia leert ons niet alleen het recht van de goddelijke Pottenbakker, maar geeft ook een woord van belofte: "Mislukte de pot die hij bezig was te maken, zoals dat gaat met leem in de hand van de pottenbakker, dan maakte hij daarvan weer een andere pot, zoals het de pottenbakker goed dacht te maken"(Jer. 18:4 - verg. Jes. 64:8). Zo doet Paulus opnieuw een beroep op Gods Woord; zijn tegenstander moet met God omgaan.

Het is niet de schepping, noch de samenstelling en kwaliteit van de klei die ter discussie staat, maar wat de Pottenbakker er mee doet. De "klomp" is de klei na zijn schepping, wanneer hij gekneet is en vormbaar gemaakt. De vraag is niet: Waarom schiep God me zoals ik ben?, maar: Waarom kneedde God mij in dit type voorwerp? De pottenbakker representeert God, die in de geschiedenis de een verkoos en de ander verwierp, want in de geschiedenis is alles door God, net zoals alles in de schepping alles uit Hem is. Uit hetzelfde kneedsel vormt Hij de meest verschillende voorwerpen. God had heel gemakkelijk Ismaël, Ezau en Farao of het overspelige Israël als voorwerpen voor eervol gebruik kunnen maken, zoals Hij dat in feite deed met Isaäk, Jacob en Mozes deed en met de niet onder het verbond staande heidenen.

21.

"Of heeft de pottenbakker niet de vrije beschikking over het leem om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot alledaags gebruik?"

God heeft Zichzelf, in Zijn omgaan met Israël, vaak als een Pottenbakker voorgesteld. Óf je moet Zijn absolute recht om te doen wat Hij wil erkennen, óf je moet de belachelijke aanname doen dat klei rechten heeft tegenover de pottenbakker. Het eerste feit dat vastgesteld moet worden is de autoriteit van de goddelijke Pottenbakker om met de klei te doen wat Hij wil. Wat ook de kwaliteit of het gedrag van mensen is, die hier weergegeven worden door de figuur van de klei, het wordt in dit vers niet besproken. Uit dezelfde klomp van de mensheidklei koos God één natie en zei er van: "Israël is Mijn Zoon, Mijn eerstgeborene." Zal ook maar één Israëliet God het recht ontkennen op die wijze Israël te eren als uitverkoren natie? Het is niet de *macht* van de Pottenbakker die wordt gehandhaafd, maar Zijn *recht*, of *gezag*, *exousia*. Velen hebben macht zonder recht. We moeten zwijgen voor het ontegenspreekbare gezag van God om

met zondaren om te gaan in genade of recht, zoals het Hém behaagt. Wanneer eenmaal dit goddelijke recht is erkend, en niet eerder, kunnen we verder gaan om te zien wat er in een mens is wat God fout vindt. God zal de mensen bewijzen dat Hij nooit onrechtvaardig is in de uitoefening van Zijn gezag.

Paulus heeft nog niet geprobeerd de vraag te beantwoorden: "Wat heeft Hij dan nog aan te merken?" Hij zal ze beantwoorden nadat het meer belangrijke feit van Gods recht om Israël te verharden is aangetoond. God heeft Zijn gezag niet aan Israël overgedragen, zodat de natie niet zou kunnen zeggen: "U heeft geen recht mij voor een tijd te verblinden, noch heeft U het recht heidenen te redden, anders dan door ónze bediening." Hij houdt Zijn recht om *uit hetzelfde kneedsel* van de mensheid *het ene voorwerp eervol en het andere oneervol te maken*, en dit te doen zonder verwijzing naar menselijk gedrag, goed of slecht, maar alleen om wille van redenen die in Hem zelf aanwezig zijn. We moeten in deze bewering niet meer lezen dan ze zegt. Er wordt niets gezegd over een uiteindelijke bestemming. Israël's huidige oneer is niet blijvend. Hoewel ze nu, net als Farao toen, voorwerpen van oneer zijn, staat Paulus er op te zeggen dat ze nog steeds "geliefden vanwege de vaders" zijn (11:28). Hoewel zij deze oneervolle plaats hebben in de geschiedenis, wordt er niets gezegd over een "uiteindelijke en eeuwige verwerping," voor hen of wie dan ook. Ook wordt er ergens beweerd dat iemand als voorwerp van oneer werd *geschapen*. Hoewel God het recht heeft geheel en al eigenmachtig te zijn, wordt er niet beweerd dat Hij dat feitelijk is. Er is altijd het gevaar van zo profaan te worden dat we Gods rechten vergeten en beginnen met God beginnen te redetwisten. Daarom is het verplicht dat we ons het feit voor ogen houden dat God vrij is, absoluut, en allerhoogst, de terechte Scheidsrechter en goedwillige Despoot.

22. "En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verdere toebereid waren, met veel lankmoedigheid verdragen heeft;"

Nu, de, houdt een verandering van gedachte in. De strak eenvoudige illustratie van de pottenbakker en de daaraan verbonden leer zijn voorbij, en we lezen een verklaring van het feitelijke werk van God aan de mens, waarbij het figuur van de voorwerpen gehandhaafd blijft. Het is alsof Paulus zegt: Jullie vinden deze abstracte presentatie over het feit van Gods rechten over de mens te moeilijk, omdat het voorbij lijkt te gaan aan het morele belang van het menselijk gedrag. Nu, voortgaand naar een nieuw gezichtspunt - dat van de uitoefening van Gods recht in de geschiedenis van Israël, nemen we waar hoe God feitelijk met de mens omgaat. We zullen zien dat wanneer God met de voorwerpen van toorn handelt, Hij altijd Zijn rechtsgevoel tempert met grote lankmoedigheid. Kunt u daar bezwaar tegen inbrengen?

En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verdere toebereid waren. De constructie van de lange zin is grammaticaal onvolledig, de apodosis [een hoofdzin, die volgt op een voorwaardelijke bijzin; WJ] ontbreekt. Maar de betekenis is heel helder: Als God in Zijn handelen met de mens onverdiend geduld en genade heeft getoond, waar blijven dan onze bezwaren? God, *Zijn toorn willende tonen en Zijn kracht bekend*

maken. Hij wil al Zijn perfectie tonen aan Zijn schepselen, Zijn verontwaardiging en kracht om te vernietigen, zowel als Zijn genade en mededogen. Zijn verontwaardiging tegen zonde is een onlosmakelijk element van Zijn natuur, waarvan het tonen Hem verheerlijkt. Haar manifestatie is noodzakelijk voor Zijn regering en voor het goed van al Zijn schepselen. Door Zijn toorn en kracht openbaarde God Zich aan Farao, zodat diens onwetendheid over Jehovah werd uitgebannen. Gods macht is afdoende om alle oppositie tegen Hem te verpletteren. Zal het koppige Israël niet leren van de geschiedenis van Farao? Sommigen van hen zijn bestemd om al het kwaad dat over hem kwam te ervaren (1Thess. 2:16).

Maar valt de toorn van God wel eens op hen die het niet verdienen? Wordt niet Zijn kracht altijd bekend gemaakt aan hen die tegen Hem opstaan? Romeinen 1:18 laat zien dat er geen verontwaardiging van God is tegen iets anders dan de oneerbiedigheid en onrechtvaardigheid van hen die de waarheid onderdrukken. Israël was aan beide schuldig, en ze verwierpen Hem die de Waarheid is. Zij die voorwerpen van toorn zijn, hebben geen reden om te klagen. God is niet snel om te oordelen. Hij gaat met *veel geduld* om met de voorwerpen van toorn. Daarom leerde Hij Mozes en Israël dat Hij een God is, "barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw," (Ex. 34:6). God stelt niet alleen bestraffing uit, maar Hij gebruikt middelen om alle zondaren tot berouw te brengen. Maar de mensen verachten Zijn vriendelijkheid en verdraagzaamheid en geduld (2:4). Hij verdraagt veel van de voorwerpen van toorn, en geeft ze in de tussentijd leven en voedsel en zorgt er voor dat regen valt op zowel de rechtvaardige als de onrechtvaardige. Dit *geduldige* handelen onthult de ware aarde van Zij toorn. Ze is nooit wraakzuchtig. Maar Gods geduld met de halsstarrigen maakt hun doem nog erger, want hoe langer ze gespaard blijven, hoe meer toorn ze voor zichzelf ophopen.

Die ten verdere toebereid waren. Maar toebereid betekent niet geschapen. De mens werd niet door zijn Schepper ontworpen om vernietigd te worden. Voordat hij verdoemd kan worden tot zoiets onnatuurlijks als vernietiging, moet de mens toebereid worden voor zulk een gebruik. Zonder twijfel is alle onnatuurlijk en koppig afwijzen van de waarheid, alle veronachtzamen van het goddelijk geduld dat bedoeld is om iemand tot berouw te brengen, tezamen met de verharding die God zendt over iemand die zo handelt, bedoeld om iemand toe te bereiden voor de vernietiging. Toch wordt er niet gezegd dat God dit doet, terwijl er wel degelijk wordt gezegd dat Hij tevoren voorwerpen van genade heeft toebereid voor heerlijkheid. Vele zaken bereidden het afvallige Israël; toe voor de vernietiging. Het zéér bevoorrechte volk, ver verwijderd van het vervullen van hun weldadige missie, had volhardend gezondigd tegen licht en waarheid, had de straf van blindheid over zich geroepen, en juist toen Paulus schreef was de storm met vernielende kracht over hen losgebroken. God doet hetzelfde met Israël als Hij deed met Farao, het gebruikend voor het openbaar maken van Zijn verontwaardiging en kracht.

Vernietiging is een zwaar woord, waarin een zelfs nog vreselijker betekenis gelegd is dan er eigenlijk toe behoort. Vernietiging is nooit definitief. Het beschrijft altijd een tijdelijke, of tijdgebonden, doem. Vernietiging is te zien

geweest in heel de geschiedenis van het ras en wordt rondom ons waargenomen. Hoewel mensen de feiten van goddelijke toorn en bestraffing lijken te negeren, komt vernietiging zeker en voortdurend over zondaren. Zonde is nooit constructief; ze heeft heel de mensheid verwoest. Hoewel velen zullen terugdeinzen om te denken aan Gods toorn en Zijn macht om te vernietigen, ontkomt niemand er aan. Mensen spreken op dwaze wijze over wat zij willen horen in predikatie. Zij geven er de voorkeur aan te horen van Gods liefde en mededogen en genade. Alleen de aandacht te geven aan deze laatste zaken zal andere feiten verhullen, zonder welke deze maar weinig betekenis hebben. Als er geen toorn is, wat is dan de waarde van rechtvaardiging door geloof? Als er geen vernietiging is, ja zelfs tot de dood, waar is dan de noodzaak voor opstanding? Als we het hebben over voorkeuren: denk eens aan een veroordeelde crimineel die tot een rechter, wiens taak het is hem tot de doodstraf te veroordelen, zegt: "Rechter, ik zou willen dat u weet dat liefde attractiever is dan toorn. Ik heb liever dat u mij zou behandelen als een vriend en niet als de vijand van de samenleving die ik ben." Zo'n man zou zelfs de genade van God afwijzen, omdat hij geen overtuiging van zonde heeft.

23. "juist om de rijkdom zijner heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid?"

De zin die begon met "als God nu, zijn toorn willende tonen" wordt niet grammaticaal volledig afgemaakt. Dit vers is op gelijke wijze incompleet. Zelfs als we de woorden "het is" of "als het is" zouden toevoegen, dan is de zin nog steeds onvolledig, omdat de apodosis ontbreekt. Ze moet ongeveer als dit verstaan worden: Als God het wil... en opdat Hij bekend zou maken... *zullen dan de voorwerpen van zulk geduld daar bezwaar tegen maken?* Gods wil is tweevoudig: aan de ene kant wil Hij Zijn verontwaardiging tonen en Zijn kracht bekend maken; aan de andere kant wil Hij dat de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend wordt gemaakt. Maar er kan nog een andere relatie bestaan tussen de verzen 22 en 23. Achter de wil om Zijn toorn te tonen zit een ontwerp om, door middel daarvan, de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken. Daarin zit een aanduiding van het feit dat in hoofdstuk elf onthuld wordt, namelijk dat Israël's nederlaag de rijkdom van de natiën is. Met het oog op het feit van Zijn grote geduld met de ene klasse en Zijn genade aan de andere, kan niemand klagen over onrecht, want in elk geval wordt het zachte medelijden van God naast Zijn andere volmaaktheden getoond.

Ook Petrus zegt dat het geduld van de Heer gezien moet worden als redding (2Petrus 3:15). Hoe langer God de koppigheid van het uitverkoren volk verdraagt, wordt de dag van genade aan de wereld verlengd. De aanwezigheid van Gods ambassadeurs verlengt het tijdperk van de verzoening. Gedurende dit tijdperk maakt God de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend aan de voorwerpen van genade. Gods hoogste heerlijkheid is Zijn genade, die nu naar de heiligen wordt getoond; het is de gemanifesteerde luister van Zijn nederdalende goedgunstigheid en verbondsloze zegeningen aan hen die het niet verdienen.

Die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid. De heerlijkheid hier is niet die van God, maar de heerlijkheid die onze redding voleindigt. Hij maakt ons bekwaam

om deel te nemen aan de heerlijkheid die ons te wachten staat. Voordat we worden verheerlijkt maakt God ons er klaar voor, Hij maakt ons tot voorwerpen die Zijn genade kunnen bevatten. Hoe kunnen zij die toorn verdienen toebereid worden om het beeld van Zijn Zoon te dragen? De redding die in deze brief onthuld wordt, bereidt ons voor, zodat de schoonheid en heerlijkheid van God op ons kan zijn. De voorbereiding moet geheel en alleen toegeschreven worden aan God. Geen eis van erfelijk voorrecht of door God gegeven ritueel is hier van waarde, en geen heiden is hier buiten gesloten. Sommige verschillen tussen "aangepast voor vernietiging" en "Hij bereidt ons toe voor de heerlijkheid" zouden opgemerkt moeten worden. Er wordt niet van God gezegd dat Hij iemand toebereidt voor vernietiging, maar alleen Hij kan zondaren klaar maken voor heerlijkheid.

24. "En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen,"

Wij, die Hij geroepen heeft, zijn niet een vage "iemand", maar feitelijke leden van het lichaam van Christus, zowel Jood als heiden. Twee raciale delen, die doorheen heel de brief overheersend zijn geweest, Jood en Griek, zijn voorwerpen van genade die toebereid worden voor heerlijkheid. Als zodanig wordt een nieuw gezelschap gevormd, noch Jood noch Griek, maar geroepen uit beide. Wie God bestemt tot heerlijkheid, *die roept Hij ook*. Indien Paulus, de vijand van Christus en de grootste aller zondaren, geroepen wordt, dan is de enige verklaring die te vinden is het grote geduld en genade van God. Hoewel hij een hogere religieuze positie had verworven dan wie ook uit zijn volk, was hij een groter zondaar dan wie ook. Aangezien het verkozen volk een hogere onthulling van God had en op bijzondere wijze was getraind, zodat ze hun verwachte Messias zouden herkennen en ontvangen, waren ze grotere zondaren tegen het licht dan anderen. Israël had het wettelijk verbond verbroken en, door het kruisigen van Christus, alle (voor-)rechten die ze bij God hadden verspeeld. Zou God ze redden, dan zou dat ondanks de moord op de Zoon van God zijn. Zij hadden net zo veel de genade nodig als de andere mensen. Iemands redding maakt de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend.

Niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen. Voor de eerste maal wordt in dit deel de naam "Joden" genoemd. Ze wordt opnieuw gevonden in 10:12. "Israël" komt twaalf maal voor en Israëliet twee maal. Alles wat in de drie hoofdstukken van de godsverdediging wordt gezegd, is op gelijke wijze toepasbaar op het huis van Israël en het huis van Juda. Juda is niet méér schuldig in het verwerpen van de Messias en voor het verbreken van het wettelijk verbond dan Israël. Wij verheugen ons dat Gods roep niet alleen tot een paar verkozen heidenen komt, maar ook tot de uitverkorenen uit Juda en Israël. Allen hebben gezondigd en alle zonde is een aanslag op God, in de persoon van Zijn Zoon. Daarom is niemand voor wie Christus stierf vrij van bloedschuld. Wij zouden de Joden niet in het bijzonder de schuld moeten geven voor de moord op de Zoon van God. "Een stierf voor allen." Ieder individu uit de oude mensheid heeft een aandeel in Zijn kruisiging. De zonden van ieder mens vereisten dat Hij een Verzoening zou zijn in Zijn bloed, voordat redding van toorn verkregen kon worden.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 44

door G.L. Rogers

De geroepenen van God en de verworpen natie Romeinen 9:25-33

"25 gelijk Hij ook bij Hosea zegt: Ik zal niet-mijn-volk noemen: mijn-volk, en de niet-geliefde: geliefde.

26 En het zal geschieden ter plaatse, waar tot hen gezegd was: gij zijt mijn volk niet, daar zullen zij genoemd worden: zonen van de levende God.

27 En Jesaja roept over Israel uit: Al was het getal der kinderen Israels als het zand der zee, het overschot zal behouden worden;

28 want wat Hij gesproken heeft, zal de Here doen op de aarde, volledig en snel.

29 En gelijk Jesaja tevoren gezegd had: Indien de Here Sebaot ons geen zaad overgelaten had, als Sodom zouden wij geworden zijn en aan Gomorra zouden wij gelijk gemaakt zijn.

30 Wat zullen wij dan zeggen? Dit: heidenen, die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit geloof is;

31 doch Israel, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen.

32 Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots,

33 gelijk geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. "

Paulus is nooit alleen maar een speculatief theoloog, zeker niet in dit hoofdstuk. Hij behandelt hier het hartbrekende feit van de verwerping van de natie en het harmoniseren daarvan met het andere feit van de uitverkiezing van Israël. Als hij zich al bewust is van de problemen die theologen hebben gemaakt, dan schenkt hij er in ieder geval geen aandacht aan. Hij stelt zij aan zij de feiten van de absolute Godheid en van de menselijke aansprakelijkheid. Hij is bezig geweest met het handhaven van Gods vrijheid tegenover de inperkingen die het uitverkoren volk Hem wilde opleggen. En hij heeft laten zien dat in het uitoefenen van Zijn rechten als de Pottenbakker, God voorwerpen van genade heeft gemaakt, "ons die Hij roept, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen." Beide zijn uit hetzelfde kleikneedsel, de geroepenen net zozeer als de hen die tot voorwerpen van verontwaardiging zijn gemaakt. Hij zal laten zien dat zij die verworpen zijn niets beters verdienen. De roeping is genade; de verwerping is rechtvaardig. De geroepenen uit de heidenen verkrijgen de redding door genade; de verworpen Israëlieten hebben die genade verspeeld. Verkiezing is uit genade, en de uitverkorenen zijn geroepen tot geloof en heiligheid.

Geen enkele natie is zo zeer begunstigd en bevoorrecht als Israël; daarom kon ook geen andere natie zo tegen licht en genade zondigen als zij. Geen ander volk heeft zoveel kastijding en toorn verdiend en ontvangen. Zij zijn als natie een zeer koppig en tegensprekend volk, ondanks hun vreselijke kwellingen. Maar de toorn wordt getemperd door genade en ze zijn nog steeds het uitverkoren volk en de geliefde omwille van de vaderen. Gedurende hun verstrooiing zijn ze bewaard geworden door Jehovahs liefde.

"Want Ik ben met u, luidt het woord des Heren, om u te verlossen; want Ik zal met alle volken waaronder Ik u verstrooid heb, voorgoed afrekenen, maar met u zal Ik niet voorgoed afrekenen, doch naar recht u tuchtigen, al zal Ik u zeker niet vrij laten uitgaan. "
(Jer. 30:11)

Onze Heer vond in de natie een uitverkoren overblijfsel en Paulus spreekt hier van sommigen die uit de Joden werden geroepen. Hij was één van hen. Hoewel de natie is verworpen, worden individuele Israëlieten geroepen.

In vers 24 worden Joden en heidenen geroepen. Dat heidenen geroepen worden komt overeen met een profetie door Hosea, 25,26. Dat een overblijfsel uit het volkrijke Israël als een zaad gered zou worden, was al door Jesaja voorzeggd, 27-29. Een keerpunt wordt bereikt met het stellen van een vraag: Wat zullen wij dan zeggen? Het antwoord vat het betoog samen over het uitverkoren volk en de roeping uit niet-uitverkoren volkeren. Het introduceert de reden voor de terugval van het volk en voor het roepen van individuele Joden. Sommige heidenen verkregen rechtvaardigheid, terwijl Israël er via de wet niet aan toekwam, 30,31. De tweede vraag is: Waarom? Het antwoord is dat het geloof in Christus de test is; voor de ongelovige is Hij een Steen des Aanstoots, maar voor de gelovige is Hij redding, 32,33. Deze korte verklaring in de verzen 30-33 wordt in hoofdstuk 10 verder uitgewerkt.

"25 gelijk Hij ook bij Hosea zegt: Ik zal niet-mijn-volk noemen: mijn-volk, en de niet-geliefde: geliefde.
26 En het zal geschieden ter plaatse, waar tot hen gezegd was: gij zijt mijn volk niet, daar zullen zij genoemd worden: zonen van de levende God."

De citaten zijn gewoonlijk uit de Septuagint[de Griekse vertaling van het NT;WJ], en zij illustreren de manier waarop de geest van God de geïnspireerde woorden, die eerder voor een ander doel werden gegeven, aanpast aan een nieuwe situatie. Deze citaten worden gebruikt om een principe te illustreren; ze worden niet geïnterpreteerd. Ook wordt niet gezegd dat ze vervuld worden; de vervulling is nog toekomst en zal letterlijk zijn. Er zou heel wat vergissing gebouwd kunnen worden op een verkeerd gebruik van deze woorden. Ze bewijzen bijvoorbeeld niet dat de heidenen die geroepen worden het ware Israël van God zijn, of dat zij een volk zijn. Israël zal Gods volk zijn, de uitverkiezing uit Israël is nu "een zeker gesteld volk," maar het lichaam van Christus is niet een volk.

Deze woorden worden toegepast op heidenen, hoewel hun volle kracht als nationale beloften blijft bestaan. De profetie was gericht aan de tien-stammige natie, die praktisch heidenen zijn, totdat ze terugkeren naar God. Nationaal zijn zij op dit moment precies zoals de heidenen. Genade is Israël's enige hoop en in dit opzicht zijn ze een patroon van de heidenen. Beiden zijn Lo-Ammi, niet Mijn volk.

Paulus en Petrus citeren beide Hosea, maar ieder past hoe toe op een andere klasse. Petrus citeert Hosea 2:23 en past het toe op het overblijfsel, dat inderdaad het Israël van God is. De natie is "Niet Mijn volk," maar het overblijfsel is "het volk van God." Maar Paulus citeert Hosea 1:10 én 2:23. En hij past het hier toe op de heidenen die door genade geroepen zijn. De zin waarin Paulus het gebruikt is veel weidser dan de woorden van Hosea. Hij voegt het woord *daar* toe, met als betekenis dat waar ook zij die "niet Mijn volk" genoemd worden zijn, daar zullen zij de zonen van de levende God genoemd worden. In het citaat is dat overal in de heidense landen waar Joden en heidenen geroepen worden.

"27 En Jesaja roept over Israël uit: Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden;
28 want wat Hij gesproken heeft, zal de Here doen op de aarde, volledig en snel."

Paulus gaat nu van een profetie die hij toepast op heidenen, met betrekking tot de uitsluiting van allen over naar anderen, behalve een overblijfsel van Israël. Hij noemt het overblijfsel niet Joden, zoals hij dat wel in vers 24 deed; het overblijfsel is uit de zonen van Israël. *Jesaja roept uit over Israël* met een gepassioneerde uitroep: *Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden; want wat Hij gesproken heeft, zal de Here doen op de aarde, volledig en snel.* Paulus zegt hier met opzet dat deze citaten uit Jesaja Israël betreffen. Ze zijn hier niet toegewezen aan de heidenen. Hoewel het uitverkoren vol zeer talrijk zou worden, zal toch slechts een goddelijk overblijfsel in de eindtijd gered worden, wanneer twee-derde zal worden afgesneden. Dit zal plaatsvinden in het land van Israël en het zal een kortstondige en snelle uitvoering zijn, die tijdens de grote-, of Jacob's verdrukking over de natie zal komen. Op dat moment zal een overblijfsel gered worden. Paulus past dit Schriftgedeelte toe op de crisis die al in zijn tijd kwam. Israël had al een voorproefje gekregen van het hoogtepunt van de verontwaardiging van de eindtijd (1Thess. 2:16). En er was al een overblijfsel, waarvan een deel Petrus volgde en een deel Paulus. Het laatste deel was, met de geroepen heidenen, samengevoegd in het lichaam van Christus (1Kor. 12:13). Doorheen de geschiedenis van Israël is er altijd een goddelijk overblijfsel geweest door wie God Zichzelf onthulde. Dit werd duidelijker in de dagen van Israël's verstrooiing. Het merendeel van de natie is nooit trouw geweest aan God.

29. "En gelijk Jesaja tevoren gezegd had: Indien de Here Sebaot ons geen zaad overgelaten had, als Sodom zouden wij geworden zijn en aan Gomorra zouden wij gelijk gemaakt zijn."

Dit betekent dat tenzij de goddelijke Pottenbakker in de uitoefening van Zijn opperste gezag zeer genadevol geweest is, heel de uitverkoren natie net zo volledig vergaan zou zijn als Sodom en Gomorra. Tussen het uitverkoren volk en de doem van de steden op de Vlakte stond niets meer dan de genade van God. Hun religieuze zonden verdienden net zoveel verontwaardiging als de grove zonden van de Sodomieten. Steeds weer had Gods terughoudende hand en veelvuldige genade het volk gered. En nu was zelfs de grootste aller zondaren, Saulus van Tarsus, het meest opvallend voorbeeld van goddelijke genade geworden. Israëlieten als Paulus, die hun verbondsvorrechten verloren toen ze in het lichaam van Christus gedoopt werden, zijn niet het zaad, of de kiem, van het toekomstig Israël. Petrus schrijft aan een ander deel van het overblijfsel, dat zelfs nu het ware Israël is.

Toen God Israël koos, en later met hen een wettig verbond sloot, verspeelde Hij niet het recht om individuen van de natie te oordelen en te verwerpen, zelfs als het om massa's ging. Nee, juist naar de geest van het verbond, dat ze in uiterst gebrek aan zelf-kennis beloofden te houden, was het onontkomenlijk dat ze op den duur te weten zouden komen dat de wet verontwaardiging bewerkt, diezelfde verontwaardiging die over hen heen gekomen is. Tot dusverre is in dit betoog alleen de vraag naar Gods gezag en vrijheid aan de orde geweest. De apostel laat nu de zonde van de meerderheid van Israël zien, die aanleiding, zo niet de oorzaak, was van hun huidige verwerping.

30. "Wat zullen wij dan zeggen? Dit: heidenen, die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit geloof is;"

Wat zullen wij dan zeggen? Deze vraag wordt voor de zevende en laatste maal gesteld (3:5; 4:1; 6:1; 7:7; 8:31; 9:14,30). De vraag wordt altijd beantwoord door een vollediger uitleg, en zo is het ook hier. We gaan van de discussie over uitverkiezing en goddelijke absoluteitheid over naar het feit van de menselijke aansprakelijkheid, iets wat geheel overeenkomt met Gods soevereine uitverkiezing. Alleen verkeerd redeneren maakt ze tegenstrijdig. Ons wordt getoond hoe Israël, in hun ijver voor wettelijke rechtvaardigheid, zondigde tegen de genade en de waarheid. Dit is de grond voor hun verwerping. Het was deze valse ijver die Saulus tot de grootste zondaar maakte. Terwijl sommige Israëlieten zouden veronderstellen dat Gods woord van belofte aan hen vervallen was, antwoordt God dat de Messias, door Wie het verbond gemaakt was, voor hen een steen des aanstoots was. God staat niet terecht; Israël was op de weegschaal gezet en te licht bevonden.

Heidenen, die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit geloof is. Dit kan mogelijk een vraag zijn. Als dit zo is, dan is het antwoord: Ja! Dit brengt ons terug bij het hoofdthema van de hoofdstukken 3 en 4. Rechtvaardigheid door geloof is wat Paulus predikt, zowel aan de Jood als de Griek. *Najagen* en *verkrijgen* zijn figuren uit een race. Sommige heidenen, die niet uit waren op het vestigen van een wettelijke rechtvaardigheid, verkregen de rechtvaardigheid die uit geloof is. Sommige heidenen hoorden het evangelie, keerden zich van hun afgoden tot God, en

verwachtten Zijn Zoon uit de hemel. Deze geloofden, werden vrijgesproken en rechtvaardig gerekend in de hoogste rechtbank. Al dezen werden in Christus Jezus gedoopt. De heidenen die het evangelie verwelkomden, deden dat als mensen die geen eis bij God hadden. Zij waren voorwerpen van mededogen, alleen gered door genade, en geloofden Hem Die de goddelozen rechtvaardigt.

31. "doch Israel, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen."

Hoe anders was het uitverkoren volk! Zij streefden er naar hun handen te kunnen leggen op een wet van rechtvaardigheid. *Doch Israël, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen.* Gods rechtvaardigheid is niet iets dat nagejaagd of verkregen kan worden. *"Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt."* Israël liep, maar kwam niet aan bij het doel, omdat het doel, als zij het najaagden, zich steeds terug trok. Saulus, de Farizeeër, kon zeggen "naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk"(Filip. 3:6). Hij werd niet rechtvaardig bevonden, maar hij werd het door eindeloos najagen. Terwijl de Jood zou kunnen roemen dat alleen hij een wet van rechtvaardigheid najaagde, moesten oprechten zoals Saulus van Tarsus toegeven dat zij dat nooit bereikten. Het voorwerp van hun zoektocht was meer de wet zelf dan het rechtvaardig vereiste van de wet. Ze waren zeer punctueel over rituelen en kleine uiterlijkheden. Zoals veel belijdende Christenen van vandaag, hadden zij vele twijfelachtige taboes, waarvan het houden ervan leidde tot een negatief type moraliteit. Vergeleken met de heiden, waren zij de moreel superieur. Maar zij lieten de gewichtiger kanten van de wet liggen: recht doen en mededogen en geloof. In hen was geen licht, maar duisternis. De ex-Farizeeër in dit vers voegt zijn getuigenis bij dat van de Heer Zelf over het falen van Israël om de wet te houden. Zij hadden het verbond gebroken.

32. "Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoets,"

Waarom vraagt naar de reden voor het vreemde feit dat heidenen zouden moeten houden wat de vurige wetticisten zelf faalden om te doen. Het antwoord is: *Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben zich gestoten aan de Steen des Aanstoets.* Zij stootten zich niet omdat ze niet-uitverkorenen waren, maar *omdat ze de rechtvaardigheid niet in geloof zochten, zoals hun vader Abraham het vond, maar uit werken.* Paulus vindt de oorzaak in hun ongeloof. Zij hadden geen rechtvaardigheid, noch waren ze er klaar voor om het als een genadegift van God te ontvangen. Israël stootte zich omdat hun houding naar God die van een Farizeeër was, en niet die van de tollenaar. Elk zei: "Ik ben niet zoals andere mensen." Deze houding was des te meer niet te verontschuldigen, omdat zij in hun Schriften de geschiedenis van hun vadersen lazen, zoals die werd opgetekend onder de wet, die het altijd nodig hadden Gods genade te zoeken voor redding. De psalmist en de profeet spraken van de zegen voor hen die in Jehovah hun vertrouwen stelden; zij vonden dat Hij "klaar staat om te vergeven en overvloedig is in liefdevolle zachtheid voor een ieder die tot Hem roept."

Eeuwenlange ervaring zou iedere Israëliet de onmogelijkheid van het verkrijgen van rechtvaardigheid door wet geleerd moeten hebben. De geschiedenis van de verstrooiing en gevangenschappen zou het hele volk geleerd moeten hebben dat zij, vanaf de dag dat zij het gouden kalf maakten tot de dag van de kruisiging van Christus, gefaald hadden de wet te houden. Ze waren niet te onderwijzen, daarom was rechtvaardiging uit geloof en afhankelijkheid van God voor hen misselijk makend. En dat is het nog steeds, niet alleen voor de massa van Israël, maar ook voor de andere natiën. *Omdat*, het moest bewerkt moest door het doen van werken der wet, vertegenwoordigt de opinie van kortzichtige wetticisten, want nooit is de rechtvaardigheid van God door enige menselijke inspanning verkregen. Israël probeerde tevergeefs het onmogelijke. Zulk een houding is niet verenigbaar met geloof. Dit is de reden voor hun val.

Christus, en speciaal Christus als gekruisigde, kon voor een volk dat wilde staan op hun nationale voorrecht in plaats van op de genade van God, niets anders zijn dan een Steen des aanstoets. Paulus' "woord des kruises" was voor hen niet simpelweg een val omdat de Messias aan een kruis verhoogd werd in plaats van op een troon. Het was omdat het vertelde van de kruisiging van de oude mensheid, waarin al Israël's voorrechten te vinden zijn, wat de weg vrij maakte voor een nieuwe mensheid, waarin er geen Jood of Griek kan zijn. Het vereiste een nieuw begin in eenheid met de Gekruisigde en Opgestane. Het bijzonder weerzinwekkende van Paulus' evangelie was dat het de Jood en de Griek gelijk stelde op de gemeenschappelijke noemer van zondaarschap, met het verlies van alle voorrechten. Israëlieten konden het Besnijdenisevangelie aanvaarden en Jood blijven en toch nog vurig blijven voor de wet; maar velen van deze vielen van het geloof af en weigerden afscheid te nemen van de oude orde en stad, en naar Christus te gaan buiten het kamp, Zijn schande dragend.

Wat gruwden deze mensen van het roepen van de heidenen! Zij streefden met zoveel vuur om een reputatie te verwerven om rechtvaardig te worden en prezen hun gevoel van meerderwaardigheid net zo zeer als sommige zogeheten "evangelicals" dat doen. De schrijver is verteld: "Het zou niet fair zijn als God alle mensen zou redden, terwijl wij zo hard ons best gedaan hebben om goed te zijn." De spreker vond dat het een persoonlijk onrecht voor hem zou zijn als God ooit zijn dronken buurman zou redden. Het verminderde de waarde van zijn eigen zuur verdiende rechtvaardigheid. Maar als God werkelijk de dronken buurman tot redding zou roepen en de religionist zou verwerpen, dan zou dat in sommige opzichten net zo zijn als van de verworpen Israëliet en de geroepen heiden, behalve dan dat de religionist niet dezelfde verbondsvoorrechten had als de Jood.

33. "gelijk geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoets en een rots der ergernis, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen."

God had verklaard, wat niet wil zeggen dat Hij het had besloten, dat Israël zich zou stoten. *Gelijk geschreven staat*. Hun stoten was een morele zekerheid, omdat Israël zo dom was. God gebruikt boze daden en gezindheden van mensen

op een wijze dat ze Zijn doel dienen. Soms kunnen we met zekerheid voorspellen wat iemand die we kennen in bepaalde crises zal doen en we kunnen dan plannen maken wat we zullen doen als de crises komt. We kunnen echter niet, zoals God dat welk kan, dit alles perfect ons doel laten dienen.

Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoets en een rots der ergernis, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Het citaat is een combinatie van Jesaja 28:16 en 8:14. Paulus voegt de woorden "op Hem" toe om de nadruk te leggen op de verwijzing in het citaat naar Christus. In de originele passage is de verwijzing naar Jehovah, Die de Steen is, tegen Wie de koninkrijken Israël en Juda zich altijd stootten. Allen die Hem niet eren en gehoorzamen breken zich als een steen op Zijn heerschappij of vallen als in een val. In de Griekse Schrift is Christus de Steen (Matt.21:42; Mar. 12:10; Luc. 20:17; Hand. 4:11). Petrus citeert Jesaja 28:16 zonder het te veranderen. Christus kon niets anders dan een steen des aanstoets zijn voor een volk dat vol was van de gedachte aan zelfrechtvaardiging. In plaats van dat men tot Hem kwam voor rust, waren ze altijd met Hem aan het twisten, Hem veroordelend voor een genezing op de Sabbat, voor Zijn minachting voor traditie, en wat zij Zijn godslastering noemden; Paulus' verkondiging van Christus was voor hen schandalig. Op de vraag van Pilatus: "Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt?", een vraag die ieder voor zichzelf beantwoordde, riepen zij: "Hij moet gekruisigd worden!" Wat kon zo'n volk anders doen?

Christus is de Val/Steen voor Israël, zoals Hij dat is voor ieder oneerlijk en zelf-misleidde persoon. Mensen nemen nog steeds aanstoot aan Hem, omdat het voorbeeld van het over de hele wereld verspreide Israël voor hen geen waarschuwing inhoudt. Christus is niet wat men verwacht. Hoe lager Christus zich vernederde om zo onder de zonde van de wereld te kunnen komen en ze weg te kunnen dragen, hoe minder Hij werd gewaardeerd. Hoe dieper de genade zich bukt, hoe aanstootgevender ze wordt voor de zelf-rechtvaardigers. Genade is juist zo aanstootgevend, omdat het genade is en niet een beloning. De aanstoot wordt nog steeds gevoeld door hen die najagers zijn van een Christusloze moraliteit. Ook de Schriften zijn voor velen een val.

Zij die geen aanstoot ondervinden zijn zij die geloven. Het citaat ondersteunt de leer van rechtvaardiging door geloof. Het leert dat geloof voldoende is om rechtvaardig te worden. De gelovige heiden wordt aanvaardt, waar de vurige Jood verworpen wordt. God heeft ons gevraagd Hem te geloven; Hij vraagt nooit om uitverkiezing te zoeken. Dat is geheel aan Hem. De belofte aan iemand die Christus gelooft is dat hij nooit beschaamd zal worden, zelfs niet in de aanwezigheid van God, want hij wordt voor Hem als rechtvaardig gerekend. De Hebreeër zegt: "Hij zal geen haast hebben," dat wil zeggen, met de gedachte aan het vluchten naar een veilige plaats. Hij is één, dat wil zeggen, hij is in Christus. Daar zal hij ondervinden dat zijn vertrouwen niet misplaatst is.

Paulus heeft in dit hoofdstuk laten zien dat redding voortkomt uit de goddelijke gunst en genade. De reden voor uitverkiezing en redding ligt in de vrije wil en genade van God. Gods keuze verklaart de geredden; zij aanvaardden Gods redding alleen als Zijn gunst. Maar niet-verkiezing is de niet de enige reden voor de

verwerping van de zelf-rechtvaardigen. De Calvinistische leer van verdoeming vindt in dit hoofdstuk geen ondersteuning. God heeft sommige voorwerpen tot toorn gemaakt, maar Hij legt de schuld op de mensen die verworpen worden. De zelf-rechtvaardige natie kan alleen in lege handen geplaatst worden. De verwerping van Israël wordt niet zo zeer aan hun andere zonden toegeschreven, als wel aan hun koppige ongeloof.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 45 door G.L. Rogers

De oorzaak van de verwerping van Israël. Romeinen 10:1-4

- "1 Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit.
2 Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand.
3 Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen.
4 Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft. "

De verdeling in hoofdstukken heeft helaas de nauwe verwantschap verduisterd die bestaat tussen het negende en tiende hoofdstuk. Theologische vooringenomenheid doet sommigen het tiende hoofdstuk negeren en anderen het negende. Als beide tezamen gelezen worden, dan corrigeert ieder de ongerijmdheden van de partijdige uitleggers. God staat op Zijn rechten als de goddelijke Pottenbakker. Nu wil Hij de menselijke oorzaken laten zien van Israël's verwerping en de schuld geheel bij hen leggen. In deze aanklacht tegen het uitverkoren volk wordt aangetoond waarom Christus voor hen een val en het evangelie voor hen een belediging is. Er wordt geen verwijzing gemaakt naar de verkondiging door Johannes de Doper, door Jezus Christus Zelf, of naar de bediening van de Twaalf, hoewel de reden voor het verwerpen van hun prediking vrijwel gelijk was als hun reden voor het verwerpen van Paulus. Het evangelie van de Besnijdenis handhaafde het verschil tussen Israël en de heidenen, terwijl Paulus een evangelie predikte dat, zonder uitzondering, voor allen was.

De verklaringen die in 9:30-33 werden gegeven worden nu ontwikkeld en bewezen. De hoofdstukindeling werd waarschijnlijk vastgesteld door de tweede uiting van de diepe aanhankelijkheid voor zijn landgenoten, die Paulus' hart vulde. Wat deze verklaring van zijn hartelijke goede wil en gebeden aan God voor hen veroorzaakte, is het feit dat hij een zeer ernstige beschuldiging tegen hen inbrengt. Hij is zover verwijderd van een geest van wraakzuchtigheid, dat zijn overheersende verlangen is dat zij gered mogen worden,(1); hij getuigt van hun prijzenswaardige ijver voor God, zelfs hoewel hun ijver vergezeld gaat van onwetendheid over God en over wat Hij voor hen heeft gedaan, (2); onwetend zijnde van Gods methode van rechtvaardigheid, en gewillig en blind vasthoudend aan hun eigen verkeerde en zelf-vleiende methode, onderschikken zij zichzelf niet aan Gods onthulde manier,(3). Zij maakten drie fouten: zij zagen niet dat de weg die zij gepoogd hadden te gaan nu gesloten was; ze zagen niet dat de weg van geloof nu open gesteld was; en ze zagen ook niet dat deze weg voor allen

open stond, zonder onderscheid, (4). De geloofsmethode zal gegeven worden in de verzen 5-10 en ontvangen bevestiging van de Hebreeuwse profeten in de verzen 11-13.

1.

"Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit."

Paulus is vol van tedere bekommernis en verzoek voor zijn broeders, die hij overigens zonder terughouden tentoonstelt. In deze aanklacht is er niets van het beklagenswaardige *odium theologicum* wat vijandschap gewoonlijk in theologische strijd of censuur injecteert. Ook interpreteert hij niet op deze wijze het feit van Gods uitverkiezing om zo zijn aanhankelijkheid voor zijn ongelovige landgenoten in te dammen of te vernietigen. Zijn theologie vernietigt niet zijn God-gegeven instincten, daarom wekte de tragedie van Israël's falen een diep medeleven op, net zoals dat bij de Heer Zelf gebeurde toen Hij treurde over Jeruzalem. En het is door de inspiratie van God dat hij het betoog onderbreekt om deze zeer belangrijke verklaring van zijn liefdevolle belangstelling voor zijn volk af te leggen. De *broeders* zijn de gemeenschap van heiligen in Christus Jezus. Zij zijn een nieuwe geestelijke verwantschap, een waarvan Israël zich buitengesloten had.

Bidden tot God voor hun redding is niet tegengesteld aan Gods verwerping. Het is ook niet nutteloos, want een paar van hen zijn gered en er is altijd een overblijfsel. Bengel zegt: "Paulus zou niet voor de Joden gebeden hebben als ze absoluut verdoemd zouden zijn." Nee, want God kan in hen de oorzaak verwijderen die hun verwerping vereist. Bovendien sprak Paulus van gebeden die God hem inspireerde om uit te spreken. Nogmaals: de gedachte dat iemand "absoluut verdoemd" zou zijn, is een uiterste betekenis, is volkomen tegenstrijdig met alles wat Paulus te zeggen heeft over de menselijke bestemming. Het is waar dat Paulus preekt over hen die verloren gaan, maar het is nu juist voor de redding van deze dat hij zijn gebeden tot God richt, zelfs voor mensen op wie op de meest opvallende manier de toorn van God gevallen is. Niets van wat hij gezegd heeft over Gods uitverkiezing en roeping verhindert hem op verstandige wijze te bidden voor alle mensen. Geen foute redeneringen over de uitverkiezing zouden de instinctieve roep van onze harten en van onze geestelijke instincten ten behoeve van de niet-geredden mogen stillen of ons verzoenen met de fout dat ook maar één mens hopeloos verloren is. Paulus' voorbeeld is meer overtuigend dan alle menselijk redeneren. Indien we onze medemensen zo zouden liefhebben als Paulus zijn landgenoten liefhad, dan zouden we niet licht iemand toevertrouwen aan eeuwige verdoeming.

2. "Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand."

Waar hij ook maar iets goeds kan zeggen over hen die hij probeert te corrigeren, daar zal Paulus het niet nalaten. En hij is niet traag met het zien van goedheid. Ijver voor God is prijzenswaardig. Het was iets waar hij trots op was, ook al was

het zonder verstand en maakte het hem tot vervolger(Fil.3:6; Gal.1:14; Hand. 22:3).

Israëlieten waren trots op hun ijver, want daardoor hadden ze doorheen eeuwen van zware strijd hun monotheïstisch geloof en godsdienst behouden. Ze hadden geprobeerd de eer van Jehovahs naam te bewaken en waren blij geworden bij het horen van de woorden: " Hoor, Israël: de Here is onze God; de Here is één!" Zo'n ernst en ijver in mensen die zonder enige hartekennis van God zijn is aandoenlijk om te zien, maar helaas...! Hetzelfde is ook vandaag onder vele religieuze heidenen te zien. Het feit dat mensen ijver voor God of voor enige waarheid hebben en toch onwetend van Hem zijn en zonder Zijn redding, is er een dat ons veel hartdoorzoeking zou moeten geven. Slechts weinigen, als ze er al zijn, kunnen op tegen het religieuze postuur van Saulus van Tarsus. Van ijver, oprechtheid, sterke overtuigingen en grote opofferingen werd geacht dat ze een claim bij God konden neerleggen. Dat is nog steeds de gedachte van de religieuze mens, maar het eind daarvan is altijd de weg van de dood. Paulus kwam er achter dat zijn religieuze uitmuntendheid hem alleen maar tot de grootste aller zondaren had gemaakt en hem in hevig conflict met Christus had gebracht. Toen hij het ijverigst voor God was, was hij het meest tegen Hem.

Maar zonder verstand(epignoosis). Het woord *epignoosis* heeft bij de vertalers problemen doen ontstaan. Het is een soort kennis, maar ze verschilt van de kennis, *gnoosis*, die mensen met verbeelding opblaast. Israël bezat heel wat van de laatste soort kennis. Maar er is een meer ware, diepere kennis van God, van Zijn wet, en van je zelf, die er voor zorgt dat men nederig met Hem wandelt. Zulke kennis gaat altijd samen met gebrokenheid en wroeging van het hart. Iemand heeft gezegd: "*epignoosis* wordt altijd gebruikt voor een kennis die krachtig het geestelijke of morele leven beïnvloedt. We kunnen spreken van een valse *gnoosis*, maar nooit van een valse *epignoosis*." De massa van de natiën had nooit een echte kennis van God, of Die nu Schepper, Wetgever of Redder is. Maar misschien kunnen we de beste illustratie van de betekenis vinden in het geval van Israël. Terwijl er anderen van het volk waren die God leerden kennen door middel van al Zijn onthullingen, kwamen mensen als David door een diepe overtuiging van zonde tot een grote waardering van de genade van God. Deze mensen kenden God echt.

God heeft vele onthullingen gegeven die Israël naar de ware kennis over Hem had moeten leiden, zoals dat ook in een paar gevallen gebeurde. De wet, waar ze zo vurig voor waren, was één van Gods Zelf-onthullingen. Hij heeft alle perfectie die Hij nodig heeft(Matt. 5:48). En zij hadden van de geschiedenis van Abraham rechtvaardiging door geloof kunnen leren, iets dat een evangelie als dat van Paulus in overeenstemming met de Schrift leerde en tegemoet kwam aan hun eigen noden. Het is opmerkelijk dat een volk dat zo veel wist *over* God, zo onwetend over Hem kon zijn. De verklaring is dat zij, met al hun ijver, zo onoprecht en oppervlakkig waren, zo trots en tevreden over zichzelf met hun gedeeltelijke kennis, dat ze zich niet realiseerden hoe onwetend ze waren. Mensen staan in vuur en vlam voor de waarheid, en zijn zo bezig met de "fundamenten", dat ze tekortschieten in de verwerkelijking van God. Het Christendom is vandaag de dag in een hachelijke situatie terecht gekomen, omdat ze voldoende religieusiteit bezit om de religieuzen tevreden te stellen, en

voldoende wereldsheid om de wereldsen tevreden te houden, maar ze heeft niet voldoende geestelijkheid om zichzelf in leven te houden en aan de verslagenen de weg van rechtvaardigheid en van geloof te laten zien.

3."Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen."

Deze woorden leggen de onwetendheid van de massa van Israël uit, en leggen de radicale fouten bloot die de religieuze mens, zowel Jood als Griek, weerhouden van te geloven en tot geestelijk mens te worden. Met de Hebreeuwse geschriften voor hen zou Israël geleerd moeten hebben dat er een rechtvaardigheid is die verre uit gaat boven wat zij verkregen hadden door hun meest krachtige inspanningen. Wat leren de mensen toch weinig van hun falen om de wet van God te houden! Als de wet voor hen had gedaan wat ze deed voor de man in het zevende hoofdstuk van Romeinen, dan zouden ze tot het geloof gekomen zijn van enkele van hun voorvaderen. Vanwege hun oppervlakkigheid en misbruik van de wet waren ze onwetend van de rechtvaardigheid van God.

Er worden in dit vers twee methoden van het verkrijgen van de rechtvaardigheid van God beschreven. Gods rechtvaardigheid werd onthuld in de Sinaï en nog een keer aan het kruis én in het evangelie. De wet was, als een verordening, de uitdrukking van de rechtvaardigheid van God en de rechtvaardigheid die Hij moet verwerven voor hen die in harmonie met Hem moeten zijn. Alle rituele offers die in de Sinaï ingesteld werden, verkondigden dat de mens faalt om een rechtvaardigheid te verkrijgen die door God geëist wordt. Iedere druppel ritueel bloed toonde aan dat zij, voor wie ze vergoten werd, onrechtvaardig waren en vergeving van zonden nodig hadden. De hele geschiedenis van de natie, hun ervaring onder de wet, de noodzaak voor offers, de zware kastijding die over hen gekomen was, en hun gebruik van de Psalmen, zou hen geleerd moeten hebben hoe zeer ze tekortschoten aan de rechtvaardigheid van God. Geen van de offers rechtvaardigde hen; ze waren nooit meer dan zondaren die door genade vergeven waren en verlost door offerbloed. Alles verkondigde het feit dat zij niet die rechtvaardigheid hadden als die welke in God te zien.

Maar waar Paulus meer direct over spreekt is de rechtvaardigheid van God die onthuld wordt in het evangelie dat hij verkondigde. Het is dezelfde rechtvaardigheid als die in de wet onthuld werd, want het is die van God, en alleen Hijzelf heeft de standaard van rechtvaardigheid.

Maar er is een verschil in de manier van verkrijgen. De wettelijke manier, die nog steeds de populaire manier is, is proberen rechtvaardigheid te verkrijgen door te doen wat juist is. Dat is zo zeer in overeenstemming met het natuurlijke zelf-reflectionerende streven van de mens, dat het voor velen de gewoonste gang van zaken lijkt. In de afwezigheid van de wet verzinnen mensen oplossingen voor hun zelf-verbetering. Deze wettelijke manier is de weg van de onwetendheid, zowel van wat God vereist, als wat de mens kan doen, een onwetendheid die de discipline van het tijdperk van de wet uitbande uit de harten van allen die dorsten naar God.

De rechtvaardigheid van God die door Paulus werd onthuld, was de schenking van genade over al de goddelozen en onrechtvaardigen die aan het eind van het Latijn van alle wettelijke inspanningen waren gekomen(3:28). Deze rechtvaardigheid leefde eerst en bovenal in God, dan wordt ze door Christus verdedigd in Zijn verzoedende dood, dan leeft het in de verrezen Christus. Het wordt toegerekend aan hen die in Hem geloven, en het wordt ook toebedeeld aan hen die deelnemen aan Zijn leven. Over de rechtvaardigheid van God, hoewel onthuld, was Israël onwetend. Zij herkenden niet dat de rechtvaardigheid die door de wet vereist werd, feitelijk en volledig in de Messias werd gerealiseerd. Zelfs toen Hij was opgewekt omwille van onze rechtvaardiging wilden ze niet geloven zoals kinderen van Abraham dat zouden doen. Omdat dit een onthulling is die geloof verlangt, verwerpt het gezonde verstand het.

Het bekronende bewijs van Israël's onwetendheid is dat zij waren en zijn: *trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden*. Zij wilden hun eigen, privé, rechtvaardigheid, iets dat ze naar God konden brengen als bewijs van hun verdienste en religieuze waarde. Misschien beginnen de meeste heiligen hun religieuze leven, voor de ommekeer, met hetzelfde principe. We hebben gefaald en zijn ons dat bewust, maar morgen zal het beter gaan en dan zullen we niet beschaamd voor God staan, Hem wijzend op onze overwinningen en wat we bereikten. Zo verwachten we Zijn goedkeuring te winnen van onze goede bedoelingen. Maar het wonderlijk is dat men voort kan gaan, dag na dag te falen, zonder de onmogelijkheid in te zien van het verwerven van rechtvaardigheid door die methode. Het kan alleen verklaard worden door het feit dat zij het zicht verloren hebben op de hoge standaard van Gods rechtvaardigheid en ze zichzelf mild beoordelen naar de standaarden van de mensen. Ze weten dat moraliteit beter is dan immoraliteit, dat de respectabele meer goedkeuring ontvangt dan iemand met een slechte reputatie, en menen dat wanneer dit verbonden wordt met georganiseerde religies, er bepaalde winst te zien is. En zeker denken ze dat ze het recht hebben God om hulp te vragen, opdat ze in hun goede en vrome oplossingen kunnen volharden.

Zulke mensen geloven dat God bestaat, maar ze zijn rampzalig onwetend van Zijn rechtvaardigheid. Tegen zulke mensen te zeggen dat geen vlees gerechtvaardigd zal worden voor God en dat een mens gerechtvaardigd wordt door geloof, buiten werken der wet om, is voor hen wel het meest aanstoot gevend. Het schaadt hun zelf-respect en het probeert het monument omver te werpen dat zij voor hun eigen glorie aan het bouwen zijn. Het beurt de menselijke trots op die doet denken dat wij goede mensen kunnen worden en achtenswaardig, zonder schuldenaren te worden van Gods genade. Hoe ver dit gevoel zelfs vandaag in heiligen volhardt is onmogelijk aan te geven, maar het is zeker dat slechts een enkeling zelfs maar een klein beetje onderscheidingsvermogen heeft.

Alleen God kan beoordelen hoeveel van de inspanningen van het zogeheten evangelisme gemotiveerd wordt door een verlangen, anders dan de heerlijkheid van God en de redding van de mens. Heiligen hebben nog steeds de gezindheid van het vlees in zich en het vlees zoekt nog altijd naar zelf-verheerlijking. Die predikant die tegenstander was van de gedachte dat Gods genade uiteindelijk allen zou redden, want als Hij dat zou doen, dan zou dat alle eer wegnemen van

die goede mensen en van de gelovigen die ter kerke gaan, was zeker onwetend van Gods rechtvaardigheid. En de fundamentalist die bezwaar aantekende tegen de verklaring dat God de Redder van allen is, omdat, als Hij allen gaat redden, het de vreugde weg zou nemen van het zielen winnen, was net zo onwetend als de modernist. Het zogeheten "zieltjes winnen" schijnt in sommige kringen de snelste manier te zijn om jezelf te onderscheiden en verondersteld succes blaast deze menselijke reddertjes op met vleselijke verbeelding. Wij heiligen zijn zo vleselijk dat als de genademethode van redding de trots uitdrijft, we onmiddellijk gaan proberen onszelf in te graven in de loopgraven van de dienstverlening. De menselijke trots is zo onverbeterlijk, dat wanneer hij op elk ander gebied van ondernemen verslagen en vernederd is, hij naar de religie vlucht, waar hij wortel schiet en weelderig groeit. Religie zal hardnekkig volhouden, omdat ze de grote redder is van de menselijke trots, en ze verlangt noch geestelijkheid noch intelligentie.

Het levert ons niets op om Israël de schuld geven, als we tegelijkertijd ruimte geven aan de inspanning om iets tot stand te brengen, onafhankelijk van de genade van God. Redding op grond van karakter is de weg van de religionist. Van allen die de weg gaan van Kaïn kan gezegd worden dat zij *niet onderschikt waren aan Gods rechtvaardigheid*. De alternatieven in dit vers staan in scherp contrast met elkaar. *Hun eigen gerechtigheid* staat tegenover *Gods gerechtigheid; te doen gelden* staat tegenover *niet onderworpen*. Uiteindelijk zal God iedereen rechtvaardig verklaren door de gehoorzaamheid van Christus. Geen andere rechtvaardigheid dan die van God heeft of zal ooit bestaan. Pogingen om een menselijke rechtvaardigheid te vestigen die tegemoet komt aan Gods vereisten, zijn onwetend en vruchteloos. Daarom weigeren alleen de onverstandigen hardnekkig onderschikt te worden aan de rechtvaardigheid van God. Het woord *onderschikt* werpt licht op de betekenis van geloof, wat niet alleen een zaak van verstand en emotie is, maar een gewillige onderschikking van de hele mens in de gehoorzaamheid van het geloof. Het is geen onderschikking aan een wet, maar aan de Heer, Christus Jezus, Die voor ons tot gerechtigheid is gemaakt.

De eerste gehoorzaamheid van geloof in Gods onthullingen bepaalt de houding van onderschikking aan Gods rechtvaardigheid, zoals die in het evangelie is onthuld. Iedere terugval uit geloof is wegkruipen vanonder de onderschikking. Zo'n terugval wordt gekenmerkt door zelf-inspanning en zelf-gerechtigheid. Christus is *het* grote voorbeeld van geloof en onderschikking. Als afhankelijk Mens was hij altijd onderschikt aan de wil van de Vader(Hebr. 10:7). In Zijn persoon en werk was Hij altijd die rechtvaardigheid die anderen tevergeefs zoeken. Toch was Hij, zonder zonde zijnde, gehoorzaam tot de dood, zelfs de dood aan het kruis. En zo toonde Hij door Zijn dood Gods rechtvaardigheid aan en werd voor alle gelovigen Gods Rechtvaardigheid(3:21-26). Gods rechtvaardigheid kan niet gekend worden, behalve wanneer ze wordt onthuld in Zijn evangelie over Zijn Zoon. Wegkruipen, bij Christus vandaan, is wegkruipen voor Gods rechtvaardigheid.

Mensen zijn niet onwetend omdat er onvoldoende licht is. De rechtvaardige Job kende niet de hele waarheid van de opeenvolgende tijden, maar Hij was wel onderschikt aan wat hij had. Het zicht op de heerlijkheid van God als Schepper

maakte deed hem gruven van zichzelf en rouw zoeken in stof en as. Het aionische evangelie, dat spreekt van de Schepper, zou bij allen moeten doen wat zijn kennis voor Job deed. Latere onthullingen faalden de onwetendheid te verjagen van mensen als Saulus van Tarsus, totdat de man die de grootste was van alle religionisten Degene ontmoette Die de Rechtvaardigheid van God is. Toen hield hij op met al zijn inspanningen om zijn eigen rechtvaardigheid te vestigen, en leerde dat hij de grootste van alle zondaren was. Zijn onderschikking was volledig en blijvend.

4. "Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft."

Het verbindende *want*, te vinden in vier opeenvolgende verzen, laat zien hoe nauw de verklaringen verbonden zijn. In dit vers(vier) dient het om een ander bewijs te introduceren van de nutteloosheid van het vestigen van iemands eigen rechtvaardigheid. Die weg is voor altijd gesloten; een nieuwe weg, de weg van geloof, is opengesteld; ze is geopend voor alle gelovigen, en alleen voor hen. Dit is een beslissend antwoord aan de Jood die beweert dat, in het najagen van rechtvaardigheid door middel van de wet, hij echt onderworpen is aan God, omdat Hij de wet gaf door Mozes. Paulus erkent de bediening van de wet, maar verklaart dat de komst van Christus deze beëindigd had en dat het houden van de wet als methode van verkrijgen van rechtvaardigheid afgedaan had.

Er zijn verschillende betekenissen gegeven aan het woord *telos*, einde. Sommigen hebben in deze woorden de betekenis gezien dat de wet haar *doel* bereikte in Christus. Hoewel deze gedachte op zich ontoereikend is, is het waar dat één reden dat de wet eindigt met de komst van Christus is dat ze in Hem haar doel bereikte. Het was een middel om mensen in te sluiten in geloof in Hem en ze naar de Christus te leiden. De wet zelf identificeerde Hem als haar doel, maar nog meer als haar eindstation. Hij was niet een eigenmachtig vervolg van de wet, want de wet vereiste een Vervuller als Hij, Die ook haar vloek zou dragen en hen die onder de wet waren terug zou eisen(Gal. 3:13; 4:5). Maar, hoewel dit alles waar is, is het belangrijkste punt dat de wet vanwege rechtvaardigheid als bedeling eindigde met de komst van Christus. De wet werd gegeven door Mozes, genade en waarheid kwamen door Jezus Christus. Met Christus als de Redder van mensen moest wettelijke rechtvaardigheid iets van het verleden worden. Geloof dat op Hem ziet zal niet blijven hangen bij het houden van de wet voor het verkrijgen van rechtvaardigheid. Christus spreekt van het einde van de wet(Luc. 16:16). Zoals Mozes het wetsstelsel bracht, zo bracht Christus het geloofssysteem. Het wetsstelsel is al meer dan negentien eeuwen uit de tijd. Christus is het einde van de wet, zoals leven het einde is van de dood. "Hoewel de morele wet eeuwig is, verliest ze onder het evangelie haar vorm van externe wet, en wordt ze een intern principe van leven."

De woorden *tot gerechtigheid* moeten verbonden worden met *wet*. De wet blijft, maar als middel om rechtvaardigheid te verwerven wordt ze beëindigd. De wet stond er op dat alleen zij die haar gehoorzaamden rechtvaardig waren en veilig, en het zette de mensen aan te werken voor hun redding. Christus beëindigde de wet zelf niet; Hij beëindigde haar als de weg naar rechtvaardigheid. Hij vervulde

haar Zelf en maakt ze vervuld in anderen. Het volk dat faalde onder het Mozaïsch verbond zal de wet onder het nieuwe verbond vervullen en op perfecte wijze toelichten (Matt. 5:17-19; Hebr. 9:8-12; 10:16). "Jehovah onze Rechtvaardigheid" zal de naam zijn die Israël aan haar Messias zal geven (Jer. 23:6; 33:16). Iedere jota en tittel van de wet zal dan in de natie verwerkt worden. Maar Christus, niet de werken der wet, zal hun rechtvaardigheid zijn, omdat Hij Zijn leven aan hen uitdeelt. Ook Paulus stelt dat wij de wet niet buiten werking stellen door de geloofsmethode, maar de daardoor de wet bevestigen (3:31).

God kan de wet niet afschaffen omdat ze uit Hem Zelf voortkomt. Ze verlangt een rechtvaardigheid die Hij van Zijn schepselen moet eisen. Maar geen zondaar kan ze houden. Ze leeft in God, in Christus en ook in hen in wie Christus leeft. Een lange tijd stond God Israël toe rechtvaardigheid te zoeken door de wet, zodat ze zich hun zonden zouden realiseren en dat hun overtredingen zouden toenemen (3:20; 5:20), en het lijkt er op dat de meeste individuen deze methode een tijdje hebben geprobeerd. Sommigen stoppen nooit met de wettelijke methode om rechtvaardig te worden. De heilige die wandelt in overeenstemming met de door Christus toebedeelde geest, vervult echt de vereisten van de wet en zo bevestigt geloof de wet. Alle echte rechtvaardigheid is overeenstemming met de wet van God. Het verschil tussen de wet en Christus is dat de eerste toorn bewerkt en dood voor de wettelijken en de Ander leven en rechtvaardigheid toebedeelt aan gelovigen. De wet is goed, maar niet goed voor mensen die dood zijn in zonde.

Christus beëindigt werken der wet voor rechtvaardigheid *voor een ieder die gelooft*. Paulus preekt hoofdzakelijk over hen wiens geloof aan hen wordt toegerekend tot rechtvaardigheid, zij die het onbesneden geloof hebben van Abraham. Voor allen die zulk een geloof hebben is er een realisatie van de onverenigbaarheid tussen geloof en wet. Zij verwelkomen het evangelie dat ze dood gemaakt zijn voor de wet en dat ze staan mogen in genade. Maar omvatten de woorden "een ieder die gelooft" ook de gelovigen van de Besnijdenis? Geloofden zij in Christus en zochten ze tegelijkertijd zelf-rechtvaardiging door wetsinspanning? Gaven zij hun trouw deels aan Mozes en deels aan Christus?

De Besnijdenis-apostelen spraken nooit over dood gemaakt zijn voor de wet, en aangezien zij de besnijdenis ontvangen hadden, waren zij schuldenaren van heel de wet (Gal. 5:3). Maar het is duidelijk dat ze gered werden door het geloof in Christus en niet door het houden van de wet. De brief aan de Hebreeën wijst weg van het oude verbond naar het nieuwe en laat zien dat Christus iets veel beters had geïntroduceerd. Jacobus gebruikt de wet ter overtuiging, maar niet voor redding. Petrus, Johannes en Judas noemen in hun brieven de wet zelfs niet. Wat gebeurde er toen zij de wet overtraden? Zij hadden toegang tot iets beters dan het rituele offer, betere offers en een beter verbond dat gevestigd was op betere beloften. In plaats van ritueel bloed, reinigde het bloed van Jezus van iedere zonde.

Zij hadden de geest van Christus, die hen een voorsmaak gaf van de zegeningen van het nieuwe verbond. Christus gaf leven en een praktische rechtvaardigheid.

Een vreemde gedachte, die gelukkig maar door een enkeling wordt onderhouden, is dat het evangelie van de Besnijdenis de besnijdenis vereist van een ieder die het ontvangt. "De Besnijdenis" is eenvoudig een andere naam voor het verbondsvolk. Toen dit evangelie gepredikt werd waren de heidenen niet verplicht besneden te worden. Petrus spreekt nergens over besnijden. Hij eiste niet van Cornelius dat deze besneden zou worden (Hand. 11:3,18; 15:17). Ook toen hij de Griekse gelovigen in Antiochië bezocht verlangde hij niet dat iemand besneden zou worden (Gal. 2:11,12). Bovendien: tijdens het beraad in Jeruzalem was besloten dat de heidenen niet besneden hoefden te worden. Geen opdracht vereist dit van de heiden, niet in deze tijd of in de volgende. Besnijdenis is een teken van nationaliteit en is alleen voor de Jood een voordeel. Het evangelie van de Besnijdenis wordt overal buiten Paulus geschriften gevonden. Er waren twee echte evangeliën, die beide door wel Petrus als Paulus werden erkend. het evangelie van de Besnijdenis en het evangelie van de Onbesnedenen (Gal. 2:7). Wat bekend staat als het evangelie van Johannes wordt vandaag vaak gebruikt. het zegt niets over het besnijden van heidenen of hen onder de wet stellen. Toch presenteert het het evangelie van de Besnijdenis en laat het zich niet vermengen met het evangelie van Paulus.

Er was een derde en geheel verschillend "evangelie" dat door sommigen werd gepredikt. Paulus noemt het "een anderssoortig evangelie, en dat is geen evangelie." (Gal. 1:6; CV). Het verschilde zowel van Paulus' evangelie als dat van de apostelen van de Besnijdenis. Geen vermenging van deze twee echte evangeliën kon dit "anderssoortige evangelie" voortbrengen. Paulus kon onmogelijke zeggen dat wat Petrus bracht geen evangelie was. Het is inderdaad zo dat beide evangeliën veel met elkaar gemeen hebben. Het andere evangelie stelde dat de heidenen niet gered konden worden, tenzij ze besneden werden. "Zij moeten besneden worden en de opgedragen worden de wet van Mozes te houden!" was de roep van een sekte van de Farizeeën die geloofd hadden. Maar omdat ze niet een echt evangelie geloofd hadden, was Christus voor hen niet de voleinding van de wet geworden. Zij geloofden Mozes meer dan Christus, ze hadden ijver voor de wet, en zeer waarschijnlijk waren de afvalligen gewaarschuwd in Hebreëen. Christus ontmoette zulke mensen tijdens zijn bediening, en berispte hun proselietenmakende ijver (Mat. 23:15).

De fout die de Galaten maakten was dat zij Paulus in de steek lieten, niet om naar Petrus te gaan, maar naar de predikers van dit valse evangelie. De "Galatendwaling" van vandaag vereist geen besnijdenis. Het zegt dat zij die in geest begonnen en door genade, door de wet in het vlees geperfectioneerd zullen worden. Zij die dit prediken falen te zien dat Christus het tijdperk van de wet had voleindigd en dat de rechtvaardigheid nu alleen door geloof komt. De Besnijdenispartij moet niet verward worden met de apostelen van de Besnijdenis. De theologie van de sekte van de Farizeeën was afgeleid van de Mozaïsche bediening, terwijl de basis theologie van de apostelen van de Besnijdenis te vinden is in de niet-Paulinische geschriften, in het bijzonder in de brief aan de Hebreëen. Geen waar evangelie roept iemand op rechtvaardigheid te zoeken door werken der wet. Beide evangeliën verkondigen Christus en vergroten de genade van God. En beide stellen mensen in staat echt rechtvaardig te worden, zodat de wet gevestigd wordt. Liefde is de vervulling van de wet en liefde is de wet van

Christus.

Christus beëindigt de wet alleen voor hen die geloven. De uitverkoren natie verkiest onder de wet te blijven. Zij gaan gebukt onder haar vloek. Christus verwerpen is onder de wet blijven als middel om rechtvaardig te worden voor God. Velen verwerpen Christus op deze manier, vandaar dat de "Galatendwaling" zo veel voorkomt. Sommige gelovigen zeggen dat ze én Christus én de wet nodig hebben. De alternatieven voor rechtvaardigheid zijn de wet of Christus. Zonder Christus is de rechtvaardige vereiste van de wet in geen enkel leven vervuld.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 46 door G.L. Rogers

Rechtvaardigheid door wet en rechtvaardigheid door geloof. Romeinen 10:5-13

"5 Want Mozes schrijft: De mens, die de gerechtigheid naar de wet doet, zal daardoor leven.

6 Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen;

7 of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen.

8 Maar wat zegt zij? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken.

9 Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden;

10 want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis.

11 Immers het schriftwoord zegt: Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.

12 Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen;

13 want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden."

De twee rechtvaardigheden worden nu tegenover elkaar gesteld. De rechtvaardigheid die voortkomt uit de wet vereist van de mens actie, terwijl de rechtvaardigheid die uit geloof voortkomt geloof vereist. Mozes bemiddelde in de eerste methode, en Paulus verkondigde de tweede. De volgende verzen bevestigen de verklaring van vers vier. De twee methoden voor het verwerven van rechtvaardigheid sluiten elkaar uit. Rechtvaardigheid door het doen van werken van de wet is waarover Mozes sprak, 5; maar de rechtvaardigheid die uit het geloof voortkomt spreekt anders, 6-8; Paulus maakt een evangelische toepassing, 9-10; en laat dan, door het gebruik van twee citaten, de wereldwijde omvang zien, 11-13.

5. "Want Mozes schrijft: De mens, die de gerechtigheid naar de wet doet, zal daardoor leven."

Paulus citeert Leviticus 18:5 en verandert het een klein beetje. Mozes schreef verwijzend naar instellingen en oordelen, maar Paulus verwijst duidelijk naar doen en verwijst naar het *daardoor*. Deze nadruk op doen is vandaag ook nog zeer noodzakelijk, zelfs waar zoveel wordt geleerd over de werkzaamheid van geloof. De wet vraagt niet om geloof, maar om werken. Te geloven dat wet redt is als het vastklampen aan een zinkende steen, in plaats van aan een

reddingsboei; in plaats van dat ze redt, trekt ze ons steeds dieper naar een zekere dood. De wet verkondigde, op het intelligentieniveau van allen, het principe dat als wat men *zou doen* wat rechtvaardig was, men rechtvaardig zou zijn, en dat iemand die werkelijk rechtvaardig is niet ter dood veroordeeld kan worden. Rechtvaardigheid en leven zijn net zo onlosmakelijk verbonden als zonde en dood dat zijn. De woorden van Mozes werden door Jezus Christus herhaald. Aan de advocaat die vroeg wat hij moest doen om aionisch leven te verkrijgen, antwoordde Hij: "*Doe dit* en gij zult leven." (Luc. 10:28; Matt. 19:16-21). Paulus heeft, in het bijzonder in Romeinen zeven, laten zien dat niemand de wet perfect kan houden, maar dat ze aan het wetticisme de dood verkondigt.

De vraag wordt gesteld met een volharding waaraan niet voorbij gegaan kan worden: "Hield Mozes het volk voor de gek met een ironische belofte van leven, gebaseerd op onmogelijke voorwaarden?" En dezelfde vraag kan gesteld worden over de woorden van de Heer: "*Doe dit* en gij zult leven." Maar kan er aan de wetticisten een ander antwoord gegeven worden? De wetticisten van vandaag moet een zodanig hoge en onhaalbare standaard voor ogen gesteld worden dat ze komen tot een erkenning van zonde. Genade moet niet verkondigd worden om de standaard van de eisen van de wet te verlagen. Het is zinloos om tot het snel toenemend aantal van hen die de realiteit van de zonde en de dood en de doem ontkennen, te spreken over mededogen en genade. Zij hebben de bediening van de wet en de komende oordelen nodig om hen bij zinnen te krijgen en hen de werkelijkheid te doen inzien van de extreme zondigheid van zonde.

Zij die niet langer wetticisten zijn, maar gelovige heiligen, vonden in de wet iets dat meer dan moreel vereist is. Er zat aan de wet een genadevolle kant. Zelfs de Tien Woorden begonnen met een herinnering aan het volk over de genadevolle verlossing uit Egypte. De wet was toebedeeld aan een volk dat geschild had onder het bloed van het Pascha-lam. Het was de enig goddelijk gegeven godsdienst. Hoewel imperfect, leerde ze door welsprekende rituelen, hoe een wetsbreker God kon benaderen en aanvaarding vinden door een offerdood. Paulus stichtte geen godsdienst, Mozes wel. En deze godsdienst beloofde geen leven aan zelf-rechtvaardigers. Ze gaf de boetvaardige toegang tot God en ze verkondigde met iedere druppel ritueel bloed de onmogelijkheid om rechtvaardigheid en leven te verkrijgen door iemands eigen inspanningen. De wet houden, zoals de wetticist het verstond, is precies wat velen ook vandaag nog proberen te doen. Maar de wet houden zoals de boetvaardige David en de Besnijdenisapostelen dat verstonden, was een heel andere zaak. Wanneer we luisteren naar de prachtige woorden die David in zijn Psalmen uit, in het bijzonder in de negentiende, en in de honderd-en-negentiende, dan merken we dat we aan het luisteren zijn naar iemand die bijna het nieuwe verbond met Jehovah is binnengegaan. Paulus wilde niet strijden met David en de andere Hebreeuwse heiligen, netzomin als hij dat na het beraad wilde doen met de apostelen van de Besnijdenis (Hand. 15). Dit waren mensen met een zacht geweten en een berouwvolle geest, die zich verheugden in de genade van Jehovah. Hun ervaring had hen doen uitroepen: "Schep in mij een nieuw hart, o God!"

Mozes leidde echt mensen naar Christus. Zijn geschriften zijn vol van de Messias.

Zij die Hem hebben leren kennen vangen veel glimpjes van hem op in de Schrift die door Mozes en al de profeten werd geschreven. Niemand die het belang van het wettelijk verbond heeft gegrepen, toegewijd aan bloed als het was, met de verscheidene evangelische offeranden die in de Sinai werden ingesteld, zou ooit weer een strikte wetticist kunnen en willen worden. Een ieder die zijn zondoffer met oprechtheid en intelligentie had gebracht, had de strikt wettelijke methode al verlaten en keek al in de richting van Christus.

De vrome Israëliet was bovenal een aanbidder met een gebroken hart. Maar velen waren niet zo vrome ritueelhouders, die in het geheel geen behoefte hadden aan het evangelische element in de Mozaische inzettingen. Jehovah protesteerde regelmatig tegen hun formele, onrechtvaardige en domme surrogaat voor aanbidding, zoals Hij dat in Jesaja 1:12-17 deed. Wat God verlangde had Hij voor de mensen mogelijk gemaakt om te doen. Micha vraagt: ". . . wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God" (Micha 6:6-8). Met het voortgaande geestelijke verval van Israël kwamen de profeten, in wier boodschap een mengsel was van goddelijke vermaning, oordeel en van de vrijage van goddelijke liefde. Sommigen luisterden en gehoorzaamden, maar waarschijnlijk de meerderheid van de natie bleef niet-overtuigde zondaren, op wie de wet van God niet haar werk gedaan had. Noch moraal, noch ceremoniële wet had hun ondoordringbare verbeelding kunnen afbreken.

Niet alleen Paulus, maar de Hebreeuwse profeten zelf moesten vechten tegen de geest en de voorwendselen van de wetticist. Hoewel deze zelf-gerechtigde discipelen van Mozes hun grote wetgever roemden, luisterden ze niet echt naar wat hij in zijn boodschap hen wilde zeggen. Daarom moesten zowel Christus als Paulus bij iedere zelfvoldane wetticist de onverbiddelijke eisen van de wet onder de neus wrijven. Voor hen die geoefend waren door de onmogelijke eisen van de zuivere wet en hun zonden herkenden, had Mozes een genadevol woord, dat de mensen niet voor de gek hield of van hen iets vereiste dat onmogelijk was. In het huidige betoog is Paulus niet bezig met berouwvullen, maar met wetticisten die onder de vloek van de wet waren en dat niet in de gaten hadden. Voor het overgrote deel heeft Israël ook nu nog niet door dat ze onder de vloek zijn. Voor het onbekeerde Israël kunnen we Mozes' woorden heel de ironische betekenis en tegensprekende kracht geven die ze maar kan hebben.

Het nu net zo waar als het vroeger was dat de rechtvaardigheid die uit de wet voortkomt een puur menselijke prestatie moet zijn, honderd procent perfect, om recht te hebben op leven. Indien een schepsel er is zou slagen altijd naar deze standaard te leven, dan zou zijn rechtvaardigheid volledig de zijne zijn, en zou hij onafhankelijk zijn van Gods hulp, om maar niet te spreken van Diens redding. Het zou niet betekenen dat hij een talent had of een zelf-ontwikkeling; het zou betekenen dat zo'n mens nooit gezondigd zou hebben. Zo nu en dan ontmoet men iemand die ontkent dat hij ooit gezondigd heeft. Aan hen genade verkondigen is net zoiets als parels voor de zwijnen gooien. Alleen de oordeelsdag zal zulke mensen voorbereiden om de genade van God te aanvaarden, en dat is dan ook het hoofddoel van het oordeel. Geen enkele wetticist zal het oordeel van de grote dag overleven, maar tot dan zullen Farizeïsche mensen voortgaan met weigeren

toe te geven dat er een beetje twijfel mogelijk is aan hun eigen rechtvaardigheid. Gelukkig waren er velen die troost vonden in andere woorden van Mozes dan die welke hier door Paulus geciteerd werden. Hoe kostbaar moet het geschrevene in Exodus 33:12-34:9 zijn geweest in het lange tijdperk van de wet en nationaal falen!

6 "Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen;"

De gerechtigheid uit het geloof wordt als sprekend gepersonifieerd. Deze rechtvaardigheid was Paulus' thema in de eerste hoofdstukken van deze brief, waarin het evangelie van Gods rechtvaardigheid door geloof volledig wordt onthuld. Maar zelfs Paulus predikt zijn evangelie niet totdat hij alle mensen schuldig heeft verklaard, in het bijzonder zij die de wet hadden (1:18-3:20). Als Paulus hier verwijst naar zijn evangelie, dan gebruikt hij de woorden van Mozes die spreekwoordelijk waren geworden. Maar het is hier niet Mozes die spreekt: de rechtvaardigheid uit geloof spreekt. Noch Mozes' gezag, noch het gezag van de Schrift wordt aangevoerd als bewijs. Paulus' niet ondersteunde woord is net zo gezaghebbend als dat van welke geïnspireerde schrijver dan ook. De taal die hij leent heeft gewicht omdat ze smaak van inspiratie heeft. Mozes kan niet geroepen worden om te getuigen voor Paulus' evangelie. We moeten Mozes vergeten en naar de huidige spreker luisteren, en dat is *de rechtvaardigheid die uit geloof is*. Deze wordt bewust tegengesteld aan de rechtvaardigheid die uit de wet voortkomt. Deze twee moeten niet met elkaar verward worden, net zo min als dat het geval mag zijn met Mozes en de huidige spreker.

Zeg niet in uw hart, dat wil zeggen: in je diepste gedachten, *Wie zal ten hemel opklimmen?* Dit presenteert de maat van het onmogelijke. Dit geeft mogelijk de werkelijke reden voor Paulus' gebruik van de wel bekende figuur van het onmogelijke. De religionist, en zelfs de overtuigde zondaar, probeert gewoonlijk iets onnodigs en onmogelijks te doen. Zulke inspanningen monden vaak uit in het overdrevene, het spectaculaire en het sensationele. Vrijwel ieder vervangsel voor stil geloof en gehoorzaamheid is voor de religionist aanvaardbaar. Ritueel wordt boven de werkelijkheid geprefereerd. Van geestelijke zaken wordt verwacht dat ze samen gaan met fysieke gevoelens. Niet alleen de Joden, maar ook de toegewijde uit de moderne opwekkingen, zoekt een teken! Van God wordt niet gedacht dat Hij werkt wanneer overtuiging en geloof oplicht in een mensenhart, *tenzij* het samengaat met de een of andere uiterlijke demonstratie. Men wil dat God hen die Hij roept plaats doet nemen op "treurbank", of "in het stof doen neergaan", of iets laten ondertekenen, anders wordt Zijn aanwezigheid en werkzaamheid betwijfeld. Religie vereist een uiterlijke show, maar God spreekt met een zachte, kleine stem, werkt stilletjes in mensenharten, en manifesteert Zijn kracht in een geestelijke wandel.

Paulus legt uit dat het is *om Christus te doen afdalen*. Deze woorden zet hij in de plaats van de woorden van Mozes: "Wie zal opstijgen ten hemel, het voor ons halen, en het ons doen horen opdat wij het volbrengen?" (Deut. 30:12). Net zoals de wet eerder dicht bij Israël werd gebracht, zo wordt ook nu Christus, naar Wie de wet verwees, dicht bij alle mensen gebracht. Het horen van het geloof is net zo

eenvoudig als het horen van de wet. Christus is naar beneden gekomen en Zijn nederdaling maakt pogingen om op te klimmen nutteloos. Wat Hij verlangt is geloof en dat is net zo eenvoudig als horen. De pointe van dit betoog is: Probeer niet grote dingen te doen, geloof gewoon Christus. Hij hoeft niet gezocht te worden, want *Hij* zoekt. Hij is van de hemel naar beneden gekomen, is onder de wet gekomen en heeft haar vloek van ons overgenomen, is onder onze zonde vernederd geworden en heeft die weggedragen. En nu vertelt de rechtvaardigheid die uit geloof is dat onze rechtvaardigheid in Hem is, en dat Hij ons geloof uitnodigt. Het is geen geloof als het vraagt hoe Christus naar beneden gebracht kan worden, noch probeert geloof naar de hemelen op te stijgen of iets anders onmogelijks te doen.

7. "of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen."

...of: Wie zal in de afgrond nederdalen? Deze woorden zijn Paulus' vervanging voor "Wie zal oversteken naar de overkant der zee..."(Deut. 30:13). Paulus moet Mozes' woorden verwerpen als zijnde niet toepasbaar voor zijn doel. Dan voegt hij een uitleg toe: *namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen*. De afgrond en de hemel schijnen extreme tegengestelden te zijn. De afgrond is niet Hades, maar de verblijfplaats van boze en gevangen geesten, zoals een onderzoek van alle voorkomende plaatsen zal aantonen(Luc. 8:31; Openb. 9:1,2,11; 11:17; 17:8; 20:1,3). Christus daalde daarheen af en verkondigde aan de geesten in de gevangenis. Hij ging naar dit laagste punt, nadat Hij levend gemaakt was door middel van de Geest van God. Het lijkt er op dat, afgezien van het beest, geen mens ooit in die afgrond zal gaan. Het schijnt hetzelfde te zijn als Tartarus. Dode mensen gaan naar Hades. Christus rees zowel uit de doden op en steeg op uit de afgrond. Satan zal in de afgrond gaan tijdens zijn duizend jaren van gevangenschap. De afgrond is niet de Poel des Vuurs. Ook wordt van de Poel des Vuurs niet gezegd dat het voor Satan, het beest en de valse profeet de tweede dood is.

Het is geen geloof dat denkt aan Christus als een dode Redder, die nog steeds onder de doden is. Wanneer we horen dat Christus verrezen is, dan grijpt het geloof dat feit, en er is nu geen reddend geloof dat zich niet vastklemt aan de verrezen Christus. Geloof dat tot gerechtigheid wordt gerekend geloofd in God als Degene Die Jezus, onze Heer, opwekte uit de dood. Onze Heer kwam niet alleen naar beneden in Zijn vleeswording, maar werd ook overgegeven vanwege onze overtredingen en stond op omwille van onze rechtvaardiging(4:25). Christus heeft gedaan waarvoor bij ieder mens de kracht ontbreekt, en ons geloof houdt de belijdenis in dat we niets kunnen doen dan staan op wat God in Christus heeft gedaan.

8."Maar wat zegt zij? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken."

Maar wat zegt zij, de rechtvaardigheid van het geloof? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart. Paulus laat opnieuw een paar van Mozes' woorden weg, "om het te volbrengen," en voegt dan deze verklaring toe: *namelijk het woord*

des geloofs, dat wij prediken. De verklaring van geloof is niet de een of andere verklaring van de leer van de een of andere sekte. Het is een verklaring die geloof vereist als de enige voorwaarde voor redding. *Wij prediken*, zegt Paulus, het evangelie, net zoals een heraut een proclamatie voorleest. Wie deze proclamatie hoort en gelooft is niet langer een waarheidszoeker. Sommigen hebben gehoord, maar hun ongelooft wordt verkondigd doordat ze zichzelf waarheidszoekers noemen. Zij hebben echt de waarheid afgewezen en zijn, net als de inwoners van Athene die Paulus ontmoette, altijd op zoek naar de een of andere religieuze nieuwigheid. Het beslissende feit is dat de waarheid zó nabij is gekomen, dat men ze óf moet geloven óf definitief afwijzen. Christus wordt over de mensen uitgeworpen met de vraag: Wat zul je met Christus doen, hem kronen als jullie Heer, of Hem kruisigen?

Zeker met het oog op de weglatingen, toevoegingen en wijzigingen in de citaten van Mozes kan men niet zeggen dat Paulus Mozes *interpreteert*. Zulk een behandeling van de Schrift kan in sommige kringen niet als interpretatie doorgaan, maar Paulus zou het dan ook niet interpretatie willen noemen. Hij zou zeker erkennen dat het gebruik dat hij maakte van Mozes' woorden te ver verwijderd was van de bedoeling van de wetgever dat hij ze als steun voor zijn betoog zou kunnen opeisen. Waarom gebruikte hij dan deze taal? De waarde van de woorden is dat ze spreekwoordelijk waren geworden en op die manier zeer bekend waren bij de Joden, aan wie hij schreef. Zulke spreekwoordelijke taal kan op wettige wijze gebruikt worden als literair middel, omdat bekende uitdrukkingen gebruikt mogen worden om een nog onbekende waarheid aan te bevelen. Maar Paulus' scherpste critici konden niet zeggen dat hij bezig was met een poging tot exegese van Mozes' woorden en dat hij daarin aan het falen was, want hij beroept zich nergens op Mozes of op het gezag van de Schrift. Even terzijde: het moge opgemerkt worden dat Paulus Leviticus toeschrijft aan Mozes, maar dat hij in deze passage niets zegt over de auteur van Deuteronomium.

Na dit protest aangetekend te hebben, zijn we blij te kunnen stellen dat Mozes de weg naar vergeving en vrede voor de wetsbreker zag. Met het oog op alles wat Paulus zegt over de wet, is het een beetje moeilijk de woorden van Mozes te verstaan die hij onmiddellijk voor die welke Paulus heeft genomen en veranderd opschreef. Hij zegt:

"Want dit gebod, dat ik u heden opleg, is niet te moeilijk voor u en het is niet ver weg. "
(Deut. 30:11)

Als hij nu over de morele wet spreekt, dan lijkt het dat hij woorden tegenspreekt als "Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek;"(Gal.3:10; Rom.3:20; 4:15; 5:20 en Petrus in Hand. 15:10).

Waarom zegt Mozes "dit gebod?" Hij gebruikt het enkelvoud omdat hij niet spreekt over de geboden, maar één gebod in het bijzonder. Hij ziet vooruit naar een tijd

"1 Wanneer dan al deze dingen over u komen, de zegen en de vloek, die ik

u voorgehouden heb, en gij dit ter harte neemt te midden van al de volken, naar wier gebied de Here, uw God, u verdreven heeft,
2 en wanneer gij u dan tot de Here, uw God, bekeert en naar zijn stem luistert overeenkomstig alles wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen, met geheel uw hart en met geheel uw ziel,
3 dan zal de Here, uw God, in uw lot een keer brengen en Zich over u erbarmen; Hij zal u weer bijeenbrengen uit al de volken, naar wier gebied de Here, uw God, u verstrooid heeft.
4 Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, de Here, uw God, zal u vandaar bijeenbrengen en vandaar halen;
5 de Here, uw God, zal u brengen naar het land, dat uw vaders bezeten hebben, gij zult het bezitten en Hij zal u weldoen en u talrijker maken dan uw vaders.
6 En de Here, uw God, zal uw hart en het hart van uw nakroost besnijden, zodat gij de Here, uw God, liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw ziel, opdat gij leeft.
7 De Here, uw God, zal al deze vervloeking op uw vijanden en uw haters leggen, die u vervolgd hebben.
8 Gij zult weer naar de stem des Heren luisteren en al zijn geboden volbrengen, die ik u heden opleg.
9 De Here, uw God, zal u in overvloed het goede schenken bij al het werk uwer handen, in de vrucht van uw schoot, in de vrucht van uw vee, in de vrucht van uw bodem, want de Here zal weer behagen in u hebben, u ten goede, zoals Hij behagen had in uw vaders,
10 wanneer gij naar de stem van de Here, uw God, luistert door zijn geboden en inzettingen te onderhouden, die in dit wetboek geschreven staan; wanneer gij u tot de Here, uw God, bekeert met geheel uw hart en met geheel uw ziel. "
(Deut. 30:1-10)

Wat is "dit gebod?" Het is: "wanneer gij u tot de Here, uw God, bekeert met geheel uw hart en met geheel uw ziel." Mozes kijkt hier naar een tijd wanneer, onder het verbond, Israël's hart besneden zal zijn en de wet in hun harten geschreven zal zijn. Hij sprak niet over een rechtvaardigheid die door geloof is, maar van een rechtvaardigheid die toebedeeld wordt, zodat Israël "luistert door zijn geboden en inzettingen te onderhouden, die in dit wetboek geschreven staan."

Paulus zou zonder twijfel een schitterende uiteenzetting gegeven kunnen hebben van Mozes' redevoering die zou overeenkomen met zijn evangelie, maar hij liet zo'n uiteenzetting over aan de schrijver van de brief aan de Hebreeën. De verkondigers van het evangelie van de Besnijdenis zouden het niet nodig gevonden hebben iets toe te voegen, iets weg te nemen, of ook maar een enkel woord te vervangen in het citaat uit Deuteronomium. Misschien zinspeelde Paulus op deze passage als een subtiele herinnering aan Israël, dat de vloek net zo zeker over hen zou komen als de zegen, en dat al hun zegen volgde op hun duidelijke falen onder de wet. Wanneer de natie terugkeert naar God, zal dat niet zijn in zelf-gerechtigheid, maar in het diepst mogelijk berouw. Het aanhoudende beroep op Israël is om zich te bekeren, en bekering is niet te moeilijk voor iemand die

aan de doem van zonde wil ontsnappen.

Doorheen het tijdperk van de wet waren er bij wie de wet haar juiste werk deed van toenemen van de overtreding, daarmee de mensen aanzettend genade te zoeken bij God. Zij hoorden de woorden van Mozes en richtten zich tot God, en vonden bij Hem een overvloed aan genade en bereidheid om te vergeven. In de Mozaische bediening werd niemand op een andere manier gered. Ze hebben schitterende voorbeelden nagelaten, en hun nobele psalmen, in het bijzonder de boetepsalmen, zijn een voorbeeld geworden voor het spreken over berouw in alle navolgende generaties. Zij ervaarden zowel de vloek als de zegen, maar al deze zegeningen waren te vinden in het oude verbond, een verbond dat ingewijd was met bloed. Volgens de wet werden alle zaken gereinigd met bloed. Iedere bezoedelde zondaar kon onder haar voorzieningen reiniging en vergeving vinden. De wet veroordeelde, maar door het vloeien van bloed was er kwijtschelding voor iedere wetbrekende Israëliet.

De Hebreeënbrief is de fundamentsbrief van het evangelie van de Besnijdenis, zoals Romeinen dat is van de Paulinische onthulling. Een essentieel deel van het Paulinisch evangelie is dat zij die verenigd zijn met Christus, dood zijn voor de wet. Maar Hebreeën zegt niets over deze vrijmaking van de wet. Ze spreekt van de betere dingen die met Christus kwamen, en verklaart dat er een beter priesterschap, beter bloed en een beter verbond is, gegrondvest op betere beloften.

"Want uit een verandering van priesterschap volgt noodzakelijk ook een verandering van wet."
(Hebr. 7:12)

Dit alles vereiste een echte terugkeer naar God, in geloof, en gaf het verbondsvolk een nieuwe relatie met de permanente wet van God. Hebreeën en Romeinen zijn net zo onverenigbaar als Mozes en Paulus. Alleen zij die het evangelie van de Besnijdenis en het evangelie van de Onbesnedenen vermengen kunnen denken dat Paulus een bevestiging van zijn evangelie vindt in de woorden die hij uit Mozes' werk citeert.

9. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden"

De vereiste van geloof is *"indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden"*. De volgorde van de woorden "mond" en "hart" is eenvoudig te danken aan het feit dat dit de volgorde is in het citaat. De kennelijke antithese tussen belijdenis en geloof is er slechts een van een literaire stijl die past bij het citaat. Mozes en Paulus stemmen er mee in dat eenstemmigheid van mond en hart betrokken is bij de redding, en dit is in tegenstelling tot instemming met een uitwendige wet. Belijdenis door de mond is een zaak van geloof in het hart. Toch is belijdenis met de mond niet een andere voorwaarde voor redding, die aan het geloof moet worden toegevoegd. Te beweren dat belijden een afzonderlijke,

aanvullende voorwaarde is voor redding, zou alle verklaringen van Paulus, dat rechtvaardigheid uit geloof is, ontkennen. Wat het wel betekent is dat het geloof dat de onthullingen van Gods rechtvaardigheid omarmt, bewezen wordt door mondeling belijden. Zo'n bekentenis wil geloof met graagte geven. Het is de proclamatie door het geloof van de loyaliteit aan God, en een trompetstoot naar Zijn vijanden. Belijdenis en geloof moeten niet van elkaar gescheiden worden of als twee elkaar aanvullende voorwaarden voor redding worden gezien. Een belijdenis zonder geloof in het hart is vals. Daar waar geloof werkelijk Christus als Heer ontvangt zal er een belijdenis zijn.

Het belangrijkste feit voor de gelovige is dat Christus Heer is, net zoals God onze Vader is. Zeker in onze tijd zijn velen gewillig Jezus als de grootste Leraar aller tijden te zien, maar ze willen Hem niet als hun Heer erkennen. Natuurlijk kunnen we een papegaai leren de woorden "Jezus is Heer" te zeggen, maar geen enkel mens kan ze voortbrengen met een hartsgeloof, zonder de Geest van God (1Kor. 12:3). Vele sekten handelen onder de naam van Christus, maar toch zal geen van hun leden uit hun hart kunnen zeggen dat Jezus Heer is. De belijdenis van Zijn Heerzijn houdt een vrijwillige onderschikking aan Hem in en geloof dat Hij leeft door opstanding.

Hartsgeloof is gecentreerd op God als Degene Die Jezus deed opstaan uit de doden en Hem maakte tot zowel Heer als Christus. Er is geen echt evangelie dat niet verklaart dat Christus is opgestaan. Vreemd genoeg geloven velen niet dat Christus werkelijk gestorven is, want zij verklaren: "Er is geen dood; wat daarop lijkt is overgang." Velen die op Christus vertrouwen voor redding en zelfs spreken van Zijn bloedstorting, zullen niet toegeven dat Christus werkelijk stierf. Hij veranderde simpelweg Zijn manier van leven. Daaruit moet dan volgen dat als Christus niet stierf, *Hij* ook niet begraven werd. Alleen Zijn lichaam werd begraven. Het Christendom gelooft in het algemeen niet in de opstanding van Christus. Terwijl slechts een klein deel gelooft dat de hele Christus uit de doden werd opgewekt, beweert de meerderheid dat zij niet geloven in een lichamelijke opstanding. Te denken dat Christus' lichaam opstond uit de dood is voor de moderne geest "een te materialistisch beeld." De meerderheid denkt dat de echte Christus onmiddellijk na het uitblazen van Zijn laatste adem, overging in heerlijkheid. Voor hen is de opstanding teruggebracht tot overleven, ondanks de ontbinding. Het doorlezen van honderden zogeheten "Paas diensten" laat zien dat veel beroemde predikanten eerder in overleven of "natuurlijke onsterfelijkheid" geloven dan in het evangeliefait van opstanding. Geen onderdeel van de theologie of uitleg van de Schrift is zo verwaarloosd of lijdt zo aan bloedarmoede als dat wat over opstanding gaat.

Uw schrijver werd onlangs verteld dat "Christus opstond om te bewijzen dat we leven hebben en niet kunnen sterven." Christus stierf en werd uit de dood gered door de overstijgende grootheid van Gods kracht, zodat ook wij uit de dood gered kunnen worden. Veel gelovigen vertrouwen Christus en ontkennen toch de drie fundamentele feiten van het evangelie:

- Christus stierf
- Christus werd begraven

- Christus werd opgewekt(1Kor. 15:3,4)

Iemand kan veel waarheid prediken en de opstanding weglaten, maar niemand kan een evangelie prediken dat niet Christus' opstanding verkondigt. De opstanding van de doden is door Één Man.

Echte prediking van het evangelie verkondigt volhardend deze drie feiten.

Hoe vreemd is het dat mensen kunnen geloven in eindeloze, hopeloze straf voor zondaren, en toch niet kunnen geloven dat de Zondendrager echt is gestorven! Er bestaat geen echt evangelie als Christus niet is gestorven. En als Hij niet op de derde dag is opgewekt, dan is Hij nu niet in leven. Een dode Christus kan niet redden. Het feit van Zijn opstanding houdt in dat Hij dood moet zijn geweest; het is Gods rechtvaardiging van Hem Die voor ons tot zonde werd gemaakt; het is de bevestiging van Zijn eisen; het is het bewijs van onze rechtvaardiging door Zijn bloed; het is de belofte van onze eigen opstanding en verheerlijking. Het is dan ook geen wonder dat de Lasteraar probeert het evangelie te vernietigen door een ware opstanding te vervangen door overleving! En toch... het is een groot wonder dat zij die Christus vertrouwen, deze fundamentele waarheden van het evangelie niet meer angstvallig bewaken.

10."want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis."

Paulus gaat nu toelichten en past het betoog dat hij net gehouden heeft toe. In het voorgaande vers zet Paulus, Mozes navolgend, "mond" voor "hart," waarmee hij wil zeggen: Niet alleen met je mond, maar ook in je hart. In dit vers volgt Paulus de volgorde van ervaring en zet hij het hart op de eerste plaats. Uit de overvloeiing van zijn hart belijdt de gelovige zijn geloof. Een zwijgend geloof is op z'n minst een weifelende alliantie. Uit ervaring weten we dat geloof groeit door een vasthoudend belijden van Christus als Heer. Op die manier ondervinden we dat belijden redt.

De Schrift stelt hoofd en hart, intelligentie en emotie niet tegenover elkaar, zoals dat in het dagelijks leven wel gedaan wordt. In de Schrift omvat het hart steeds intelligentie, afhankelijkheid en wil. Geloof is de uitgang van alles wat in een mensenhart is, het geloof van het intellect, het vertrouwen van de liefde, en de instemming van de wil. Pascal zei: "Het hart heeft haar redenen die de rede alleen niet kent. Het is het hart dat zich bewust is van God... Dit, dan, is geloof: God is waarneembaar voor het hart en niet alleen voor de rede." Velen staan klaar om te verklaren dat ze in een hoger Wezen geloven, maar dat redt niet. Afvallig Israël gaat veel verder op de weg naar geloof als ze geloven dat Jehovah hun Verbondsgod is, Die sprak tot hun vaders, een God van onthullingen, maar ook dat redt niet. Geloof dat redt is een harts-afhankelijkheid van God, Die Christus deed opstaan en verhoogde om onze Redder te zijn. Hoewel iemand met heel zijn hart vertrouwt, en alleen geloof redding ontvangt, is het niet de gelovige houding van het hart dat de redder is, maar de God van onze Heer Jezus Christus, Die Hem deed opstaan uit de doden. Gods gunst komt uit Hemzelf voort en wordt in Christus Jezus gevonden. De cruciale vraag is niet: Is je geloof juist?

Het is: Vertrouw je, met heel je hart, God als je Redder, Die onze Heer deed opstaan uit de doden?

Rechtvaardigheid komt door te geloven dat God deze dingen voor ons gedaan heeft. Paulus presenteert rechtvaardiging in drie aspecten. Rechtvaardiging door geloof, door de dood en door het toebedelen van leven. In deze passage wordt alleen de rechtvaardigheid die door geloof verkregen wordt gepresenteerd. De enige innerlijke verandering in deze rechtvaardiging is dat God wordt geloofd met het hart; dat wil zeggen, er wordt niets gezegd over de wandel in de kracht van de toebedeelde geest van Christus. Rechtvaardigheid door geloof is een belangrijk deel van de redding, een deel dat de rest met zich meedraagt, want "die Hij rechtvaardigt, die verheerlijkt Hij ook."

11. "Immers het schriftwoord zegt: Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen."

Het Schriftwoord zegt, met een gezaghebbende stem, Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Jesaja zegt: "hij die gelooft, haast niet." (Jes. 28:16). Paulus voegt *pas* toe, al/alle/iedereen, en verandert "haast niet" in "zal niet beschaamd worden." "Wie op Hem zijn geloof bouwt," is zelfs in Jesaja onbepaald, maar het *pas* benadrukt iets dat Jesaja niet doet. En op dit toegevoegde woord rust heel Paulus' betoog. Jesaja zegt dat geloof de voorwaarde is voor redding. Paulus zal laten zien dat het evangelie er is voor allen die geloven. Zij die geloven zullen bemerken dat God hun geloof zo waardeert dat zij niet vergeten zullen worden en ontmoedigd.

12. "Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen."

In dit vers rechtvaardigt Paulus de verandering van "hij" naar "iedereen." Eerder is al gesteld dat, als het om zonde gaat, er geen onderscheid is tussen mensen(3:22,23). Allen zijn in meerdere of mindere mate zondaar; niemand heeft het idee dat hij niet gezondigd heeft. Zonde is zo wijdverspreid als het ras en de genadevolle redding van God kent geen onderscheid tussen Jood of Griek. Er is geen onderscheid voor zover het zonde, dood, geloof of genade betreft. Maar er is een onderscheid waar het de wet betreft, en God heeft een onderscheid geplaatst tussen Jood en Griek dat gehandhaafd blijft in het Besnijdenis-evangelie. In Jesaja's tijd stonden de Israëlieten bekend als zij die roepen tot Jehovah. Paulus zegt dat God rijk is voor wie Hem aanroepen, zonder enige uitzondering. De Heer is Christus, en gelovigen roepen Hem aan(Hand. 2:21; 9:14,21; 1 Kor.1:2; 2 Tim.2:22). Geloof, of dat nu in de Jood of in de Griek is, smeekt de redding af van Hem Die Heer van allen is. Zoals God niet alleen de God van de Joden is, zo is ook de Here Christus Heer van zowel de Joden als de Grieken die Hem aanroepen(Rom. 3:29).

13. "want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden."

Het citaat komt uit Joël 2:32 en de verwijzing is naar de grote en verschrikkelijke dag van Jehovah. Slechts een overblijfsel zal ontsnappen. Dit overblijfsel zal

bestaan uit hen die de naam van Jehovah aanroepen. Paulus spreekt over de Here Jezus, en past de verwijzing toe op allen die de naam van de Heer aanroepen, en hij zegt dat Christus dat is. Alleen het apostolisch gezag en de inspiratie van de geest zouden de woorden van Joël de universele toepassing kunnen geven die ze in deze context hebben. Daarbij mogen we tegelijkertijd leren dat geloof krachtdadig genoeg is voor de redding van het overblijfsel, in het donkerste uur van hun beproeving. In die tijd zal niemand dromen van een rechtvaardigheid die uit de wet is.

God houdt Zich nooit doof voor een schreeuw van het geloof, zelfs niet middenin de zwaarste oordelen. De waarde van het citaat is dat deze woorden van Joël gemaakt zijn om een veel ruimere redding te beschrijven dan hij deed, maar het is nog immer een redding door de geloofsmethode. Joël en Paulus zijn het er over eens dat alleen geloof redding brengt. De Heer aanroepen is Hem geloven, Hem belijden en Hem aanbidden.

De vraag wordt soms gesteld of men tot Christus zou moeten bidden. Jehovah is de Heer Christus Die wordt aangeropen, en Wiens persoon en naam het specifieke Voorwerp is van de belijdenis van het geloof. Alle gebed gaat via Christus tot God, en al Gods onthullingen en redding komen tot ons door Hem.

Jesaja en Joël zijn krachtige getuigen van de geloofsmethode van redding, iets waarover de Tien Geboden niets zeggen. Hoe doof zijn de wetticisten voor de stem van de Hebreeuwse profetie! Niet alle waarheid van de Schrift ligt direct aan de oppervlakte. De Hebreeuwse geschriften zullen, wanneer straks door Gods Geest hun harten verlicht zijn, voor de uitverkoren natie een nieuw boek zijn.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 47 door D.H.Hough

Horen en geloven Romeinen 10:14-21

" 14 Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?

15 En hoe zal men prediken zonder gezond te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.

16 Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja zegt: Here, wie heeft geloofd wat hij van ons hoorde?

17 Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus.

18 Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord? Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan en tot de einden der wereld hun woorden.

19 Maar ik vraag: heeft Israel het dan niet verstaan? Vooreerst zegt Mozes: Ik zal u naijverig maken op wat geen volk is, toornig op een onverstandig volk.

20 En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen.

21 Maar van Israel zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. "

Wanneer de Heer met wolken komt voor Israël, dan zal ieder oog Hem zien en het volk zal geloven (Openb. 1:7; Rom. 11:26,27). Veel woorden en aankondigingen zullen deze onthulling vergezellen, maar het geloof van Israël zal gevestigd worden door zien, net zoals dat bij Thomas en het evangelie van Christus' opstanding het geval was (Joh. 20:24-29).

Noch Thomas noch Israël zijn uniek als illustratie van de oude zegswijze: "Zien is geloven." Slechts weinigen uit de mensheid waren als Abraham, die de verklaring aanhoorde van de God die de doden zal Levend maken en die geloofde:

"20 aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer,

21 in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen. " (Rom. 4:17-21)

Geloof dat alleen gebaseerd is op het horen van God's Woord is de speciale gift voor vandaag. Maar geloof in God is een genadegift, wat ook de basis ervoor mag zijn. Wanneer we dit in verband met onszelf vergeten, vervallen we in trots.

Wanneer we dit vergeten in verband met ongelovigen, vervallen we in teleurstellingen, en soms in boosheid, als ware het zo dat iemand in God zou kunnen geloven als hij of zij dat wilde. De waardering van God's gift van geloof schept in ons een bereidheid om, anders dan uit trots of wanhoop, het evangelie met anderen te delen.

14 "Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?

15 En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen."

Ongeloof in Israël.

Voor Israël heeft horen zelden geloven betekend. Toch, zoals blijkt uit Romeinen 10, stond de natie er op dat ze klaar stonden om te geloven en dat men slechts wachtte op de berichten over de komst van de wederkomst van hun Messias.

Paulus heeft Israël er van beschuldigd niet onderschikt te zijn aan de rechtvaardigheid van God(vers 3), en nu presenteert hij hun verdediging tegen de aanklacht. Hij is zeer fair in het weergeven van hun excuus, ook al houdt het niet zo weinig kritiek in op hemzelf en de zijnen. De zaak vraagt om onderzoek. Is het waar dat Israël niet voldoende gelegenheid had gehad om de boodschap over Christus te horen?

De apostel stemt met hen in dat het erg redelijk lijkt dat zij de ontvangers zouden zijn van een deel van het goede nieuws van God. Hun eigen Schrift getuigt van dat feit: "Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen!"(15b). Zoals we al opgemerkt hebben zal dit de houding van Israël zijn wanneer Christus terug komt, hoewel hun geloof niet alleen met woorden verbonden zal zijn, maar ook met zien. Hier citeert Paulus uit Jesaja 52:7, en daar lezen we in het overeenkomstige deel van de kontekst: "want met eigen ogen zien zij, hoe de Here naar Sion wederkeert."(Jes. 52:8).

16. "Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja zegt: Here, wie heeft geloofd wat hij van ons hoorde?"

Het is duidelijk dat dit nog toekomst is. Het volgende citaat(ook uit Jesaja) is meer van toepassing op Israël's vroegere en huidige situatie. Paulus past Jesaja 53:1 aan: "Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja zegt: Here, wie heeft geloofd wat hij van ons hoorde?" Ondanks al hun pochen dat zij de goede berichten zullen geloven zodra ze aan hen verteld worden, blijft het feit staan dat voor hen alleen een boodschap nooit afdoende is geweest.

17."Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van

Christus."

Ze zijn nog steeds aanhoudend in hun betoog, en het is zo harmonieus met de bediening van Paulus, dat hij het in de helderst mogelijke termen herhaalt: *Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus*(17). De woorden "geloof" en "horen" worden overgenomen uit het citaat uit Jesaja, maar het is duidelijk dat het woordje "dan" niet een conclusie introduceert die direct uit vers 16 getrokken kan worden. In tegendeel, het verwijst terug naar de tweede vraag in vers 14, die luidde: *"Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben?"* Dit was het excuus van Israël en Paulus zal laten zien dat het een slecht excuus is, omdat, en dat is waar, ze de blijde boodschap gehoord hebben.

Toch, ook al is het een slecht excuus, is het een goede profetie, want geloof onder de Israëlieten zal in de toekomst komen uit het horen, *tezamen met zien*. "Want Israël zal in die dag de verklaring van Christus, de grote Beschermmer, gepresenteerd krijgen voor hun geloof. Zo zal hun redding een eenvoudige zaak van geloof in Zijn grote Naam zijn"(Concordant Commentary, p.240).

Bovendien beschrijft deze passage zelf op passende wijze de situatie in deze genadetijd, waarin God, geheel in overeenstemming met Zijn Woord en de verklaring over Christus, geloof schenkt(2Kor. 5:7; Filip. 1:29). Hoewel deze benadering het vlees niet behaagt, is het een van de grootst mogelijke voorrechten te geloven op basis van alleen een boodschap. Het is zoals de Heer tegen Thomas zei: "Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven"(Joh. 20:29).

18. "Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord? Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan en tot de einden der wereld hun woorden."

Op dit punt stapt Paulus persoonlijk de discussie binnen om de drogredenen van Israël's verdediging bloot te leggen. Israël heeft wel degelijk de blijde boodschap over Christus gehoord!

Paulus' conclusie is helder, maar er zijn aan dit citaat twee problemen verbonden. In z'n oorspronkelijke omgeving(Psalm 19:4) verwijst het naar het getuigenis van de schepping over de wijsheid en kracht van God, eerder dan naar een gesproken of geschreven boodschap. En de bijbedoeling dat het evangelie over Christus zich verspreid had naar iedere hoek van de Aarde lijkt ernstig overdreven.

19. "Maar ik vraag: heeft Israël het dan niet verstaan? Vooreerst zegt Mozes: Ik zal u naijverig maken op wat geen volk is, toornig op een onverstandig volk."

Maar is dat werkelijk Paulus' bedoeling? Uit wat hij zegt in vers 19 lijkt het meer dat hij, als bewijs dat zij het evangelie gehoord hebben, de nadruk wil leggen Israël's jaloersheid. En deze jaloersheid kwam niet zo zeer door de inspanningen van de apostelen, als wel over het handelen van *God*, bij het zenden van Zijn

Woord naar de heidenen. Wat Israël niet kon verdragen was dat God "ook voor de heidenen een deur des geloofs had geopend"(Hand. 14:27). De woorden uit Psalm 19 herinneren hen er aan dat net zoals de stem van God door Zijn werken in de schepping niet alleen tot hen beperkt is, zo ook het Woord van God niet langer hun exclusief bezit is.

20. "En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen."

Paulus benadrukt zijn punt. Hiermee moeten we niet een vervulling van Deuteronomium 32:21 of Jesaja 65:1 zien van het geven door God van geloof aan de heidenen als startend in Paulus' dagen. God's doen opstaan van Assyrië, Babylon of Perzië zou meer passend zijn als een directe vervulling van de woorden van Mozes(let op het gebruik van het enkelvoud: volk), en de woorden van Jesaja verwijzen in hun oorspronkelijke context in het geheel niet naar de heidenen, maar feitelijk naar Israël zelf! Deze woorden worden hier in een nieuwe context gezet en een belang gegeven dat heel anders is dan oorspronkelijk werd bedoeld. Ze zijn Paulus' manier om Israël met de neus op het feit te drukken dat ze niet jaloers kunnen zijn met God's handelen met de natiën, tenzij zij iets weten over de bijzonderheden van dat handelen. Zij hebben inderdaad de verklaringen betreffende Christus gehoord!

21. "Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk."

Heel de verdediging van Israël stort als een kaartenhuis in elkaar. Het evangelie is niet vreemd of afstandelijk, ver van wat redelijk en harmonieus is aan hun eigen Schriften. Het is niet dat ze zich niet bewust zijn van de boodschap of de verkondiging daarvan niet gehoord hebben. Ze hebben geen excuus en de bron van hun ongeloof moet gevonden worden in iets in de natie zelf. Dit kan goed uitgedrukt worden met de woorden van Jesaja 65:2(die het citaat dat begon in vers 20 completeert), die Paulus nu gebruikt zoals in de oorspronkelijk omgeving, voor Israël.

Genade echter, en niet schuld, is het doel van Paulus' evangeliseren. Dit aan de oppervlakte brengen van Israël's argumenten is slechts een middel om de aandacht weg te voeren van het menselijk aspect van het dilemma en ze te richten op God's activiteiten en doelstelling.

Israël is een weerbarstig en tegensprekend volk, maar wat is daarvan de oorzaak? In het licht van alles wat ze gehoord en gezien hebben, hoe is het dan toch mogelijk dat ze niet geloven? Hun koppigheid moet verbonden worden met een daad van God, en dit is het opzienbarende thema van hoofdstuk 11. God zal Israël's schuld gebruiken om Zijn mededogen en genade tentoon te stellen. En wanneer dit zowel door het woord en door het openbaren van hun majestueuze en genadevolle Heer aan hen onthuld zal worden, dan zullen ze geloven.

"O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods!"

(Rom. 11:33)

Notities bij de brief aan de Romeinen

deel 48

door D.H.Hough

God en Zijn volk Israël Romeinen 11:1-2a

"1 Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin.

2 God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in de geschiedenis van Elia, als hij Israël bij God aanklaagt"

Het leed en de pijn van het hart in Romeinen 9:2 werden niet volledig geheeld door de overwegingen van de hoofdstukken 9 en 10. Alles wat gezegd werd heeft de zaak van Israël's afvalligheid versterkt. Hoewel er veel hoop is aangeboden door de herinnering dat het woord van God niet vervallen was(9:6-8) en dat God genadevol is(9:16), hebben speciaal de betogen van hoofdstuk 10 toegevoegd aan het bewijs van Israël's koppigheid.

Die natie werd niet onderschikt aan Gods manier van rechtvaardigheid(10:3); zij hadden geweigerd een pad van geloof te volgen(10:16), en ze zijn, en dat is juist, een tegensprekend volk(10:21). Maar om nu alleen dit te zeggen en Gods oplossing uit onze overwegingen weg te laten, zou zeer beledigend zijn. Te zeggen dat God genadevol is, maar dat Israël weigert te geloven, en dan de zaak maar daar te laten liggen, zou betekenen dat we het hele punt van deze hoofdstukken gemist hebben. We moeten van het feit van Israël's afvalligheid doorgaan naar een overweging over Gods handelen en doelstelling. Dit is wat Paulus doet in Romeinen 11, wat ons zal laten zien dat, hoewel Israël weigert te geloven, Gods genade hen toch zal verlossen naar redding en rechtvaardigheid.

1a."Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? **Volstrekt niet!**"

Het valt niet te betwijfelen dat Israël verdient verworpen te worden. Zoals A.E.Knoch al stelde: "Het zou uit het voorgaande(hoofdstuk 10) kunnen lijken dat God klaar was met Zijn oude en geliefde volk en hen weg zou werpen. Maar de apostel haast zich deze veronderstelling te ontkennen"(Concordant Commentary, p.241). Als we alleen bezien wat verdiend is of wat zo schijnt te zijn, en we falen rekening te houden met de eisen van God, dan zullen we nooit vrede hebben of vreugde ervaren. We mogen zeker dankbaar zijn voor Paulus' getuigenis: "Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? **Volstrekt niet!**" Hoewel we niet moeten veronderstellen dat Paulus hier het hoogtepunt van zijn betoog heeft bereikt, is het duidelijk dat hij taai blijft vasthouden aan zijn afhankelijk zijn van de levende God(1Tim. 4:10). Niets anders is afdoende om op effectieve wijze om te gaan met het onder hande zijnde probleem, en, echt, er is niets anders dat afdoende is om effectief om te gaan met welk probleem dan

ook. God verlaat niet wat Hij begon. Hij is aan een scheppingswerk begonnen, maar het is nog niet af. Hij heeft het veeleer onderworpen aan ijdelheid,

"Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, 21 in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. "

(Rom. 8:20,21)

Zijn volk Israël is zeker een uniek deel van Gods werk, omdat Hij ze uit alle andere volkeren geselecteerd heeft voor een bijzondere training doorheen strijd en voor een bijzonder doel en zegen voor anderen. Het is niet slechts een vraag of de profeten gerechtvaardigd zullen worden in hun profetieën of dat de getrouwen beloond zullen worden voor hun volharding. De vraag is of God trouw blijft aan Wie Hij is. Het is ondenkbaar dat Israël's koppigheid het laatste hoofdstuk van hun geschiedenis is en dat God hen zonder enige hoop zal verwerpen.

Toch, hoewel God niet Israël volledig verlaten heeft, is er voldoende bewijs doorheen heel dit deel van Romeinen, dat Gods handelen met Israël een radicale wijziging heeft ondergaan. Het betoog van 9:14-22 geeft aan dat God op dit moment Jacob verhard heeft en de natie omvormt tot een voorwerp van oneer en verontwaardiging.

Dan ook zullen we uit Romeinen 11:15 leren dat God Israël verwerpt. Het verschil tussen *apoth^o* (*wegwerpen*) en *apoballo* - *verwerpen* mag voor ons misschien niet zo opvallend zijn, maar is van groot belang. Uit Handelingen 7:27,39 zien we dat "weg werpen" het verlangen veronderstelt om voorgoed van iets af te raken. De context uit Romeinen 11:1 verleent aan het woord de betekenis van volledige en totale verlatenheid. Maar het is duidelijk dat het verwerpen in Romeinen 11:15 slechts een tijdelijke zaak is. Het wordt onmiddellijk gevolgd door de verzekering dat er een "aanneming" zal zijn, en de hele context leidt ons naar de belofte dat geheel Israël gered zal worden(11:26).

Paulus' verzekering dat, hoewel God Israël aan het verwerpen is, Hij ze nooit voorgoed wegwerpen zal, wordt ondersteund door twee passages in het Oude Testament, die hij zeker in gedachten had toen hij schreef. Samuël zei tot het volk: "Want de Here zal zijn volk niet verstoten, om der wille van Zijn grote naam. De Here heeft immers verkozen u tot Zijn volk te maken."(1Sam. 12:22). En de Psalmist zong: "Want de Here zal zijn volk niet verstoten, en zijn erfdeel niet verlaten;"(Psalm 94:14). Het Hebreeuwse woord dat deze passages in de NBG weergeven wordt met "verstoten", werd in de Septuagint vertaald met het Griekse woord *apoth^o* - *weg werpen*.

Het verwerpen is dan ook niet een permanent wegwerpen. Gods bijzondere handelen met Israël is tijdelijk terzijde gesteld, maar zal weer hervat worden. In de tussentijd mogen we er zeker van zijn dat God Zijn volk niet verlaten heeft.

1b. "Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin."

Gods roepen van Saulus van Tarsus en Zijn handelen met hem als de apostel Paulus, is het beste voorbeeld dat maar mogelijk is van wat God kan doen voor een koppig en tegensprekend volk: ".. hoewel ik vroeger een godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar was. Maar mij is ontferming bewezen"(1Tim. 1:13). Als dit waar is voor Paulus, die de beste geloofsbrieven van alle Joden had(Filip. 3:5,6), dan kan dat zeker zo zijn voor Israël.

Wat er met Paulus gebeurde is een type of beeld van wat Israël zal meemaken. De koppigheid van Saulus van Tarsus gaat gelijk op met de ongevoeligheid en het dwarsliggen van de natie. Er is een weerspiegeling van de vijandschap en afvalligheid van Jacob's afstammelingen samengebald in dat ene individu, die later, als de apostel Paulus, getuigde dat hij "verreweg de geringste van alle heiligen," was(Efe. 3:8)

Maar Paulus geeft dit oordeel over zichzelf niet omdat hij uiterlijk een groot zondaar zou zijn geweest. Hij was inderdaad iemand geweest die "dreiging en moord blazende " rondging(Hand. 9:1), maar dat werd gedaan vanuit een religieus vuur. Zoals de Farizeeën, waarvan hij er één was, verdraaide hij de wet zodanig dat ze waardeloos was geworden(Matt. 15:1-9). Net als Israël wist hij niets en liet hij niets zien van "de eis van de wet"(Rom. 8:4), niets van haar doel van liefde, eerst voor God en dan voor zijn verbondenen(Matt. 22:34-40).

Hij was rechtvaardig aan het worden voor zoverre dat de buitenkant betrof(Filip. 2:6), maar, net als de natie Israël, was hij een wet van rechtvaardigheid aan het najagen, zonder ooit de echte standaard van rechtvaardigheid te bereiken die ze duidelijk naar voren bracht(Rom. 9:31). Zijn vlekkeloosheid was alleen oppervlakkige zaak, die nooit zijn hart was binnen gedrongen. Uiterlijk leek hij de eis van de wet te vervullen, maar innerlijk was hij een doodgewone zondaar en een armzalige mislukking(Rom. 7:13-24). In al deze voorbeelden kunnen we zien dat Saulus in het klein in zichzelf de natie Israël vertegenwoordigde.

Daarom verzekert de apostel ons, als hij schrijft dat hij zelf een Israëliet is, dat God *heel* de natie genade zal schenken. Hij zegt hier zeker niet dat de aan hem getoonde genade de plaats in neemt van wat God beloofd heeft voor heel Israël. Nogmaals: noch zijn verwijzing naar "het overschot"(Rom. 9:27), noch naar dat van "het overblijfsel"(11:5), wijst er op dat wat God aan velen beloofd heeft in weinigen is vervuld. De aan Paulus getoonde genade, en aan alle gelovigen uit Israël, dient als een type van wat God wil doen voor het letterlijke zaad van Israël. Er is geen overdracht van beloften van één volk naar een ander, en er is zeker geen vermindering van het aantal dat gezegend zal worden.

2. "God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in de geschiedenis van Elia, als hij Israël bij God aanklaagt"

Op deze wijze zien we dat Gods genadevolle roepen van Paulus een voortgaande

herinnering is dat God zijn volk niet heeft verstoten (Rom. 11:2a). De nadruk ligt nu volledig op het handelen van God. De overwegingen van Israël's vurige najagen en zoeken zijn voor een ogenblik terzijde geschoven, zodat we ons kunnen concentreren op wat God aan het doen is.

In niet gepubliceerde aantekeningen over deze passage schreef George L. Rogers: "Vooraf wetend van al hun koppige boosaardigheid koos God Israël en ging Hij met hen een verbond aan. In de onveranderlijke en soevereine liefde die hen tot Zijn keuze maakte, ligt de onmogelijkheid van het wegwerpen van Zijn volk."

Eerder schreef Paulus over ons

"Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen;

30 en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt."

Nu herinnert hij ons er aan dat ook Israël tevoren gekend was en dat alles wat God over deze natie uitgesproken had, gebaseerd op Zijn voorkennis, ook zal gebeuren, net zo zeker als de beloften die ons eerder in deze brief werden ontvouwd tot in de perfectie gerealiseerd zullen worden. Ver boven alle overwegingen over Israël's boosheid en falen staat de rotsvaste realiteit van Gods trouw aan hen als Zijn volk dat Hij tevoren kende.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 49

door D.H.Hough

De keuze van genade Romeinen 11:2b-6

"2 God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in de geschiedenis van Elia, als hij Israël bij God aanklaagt:

3 Here, uw profeten hebben zij gedood, uw altaren hebben zij omvergehaald; ik ben alleen overgebleven en mij staan zij naar het leven.

4 Maar wat zegt de godsspraak tot hem? Ik heb Mij zeventuizend man doen overblijven, die hun knie voor Baal niet hebben gebogen.

5 Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade.

6 Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer. "

Aangezien Israël tevoren door God gekend was, kan ze niet verlaten blijven (Rom. 11:2a). Hij koos ze voor Zichzelf al voordat ze een volk waren, en, zoals Paulus hier in vers 5 nadrukkelijk beweert, de keuze was niet een zaak van slechts medelijden of mededogen, maar van *genade*! Het was zelfs "*in genade*" (vs. 6), dat wil zeggen: in het *gebied* van de genade, zodat het fundament, doel en voortdurend handelen van Gods keuze voor Israël een uitdrukking is van goddelijke gunst.

Met het bekendmaken van deze onthulling loopt de apostel Paulus vooruit op iets dat Israël als geheel niet eerder zal grijpen dan op z'n vroegst na het 1000-jarig rijk. Zelfs Petrus, die zo veel over de genade had geleerd en die schreef: "Doch de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot zijn eeuwige heerlijkheid," (1Pet. 5:10), leek niet in staat wat Paulus hier in Romeinen 11 ontvouwt op z'n waarde te schatten. Dat Israël's verwachting volledig afhankelijk is van de genade van God, kan heel wel een van de leerstellingen van Paulus zijn die Petrus "moeilijk te verstaan" vond (2Petr. 3;16).

Verdriet over Israël.

Genade is die grote voorziening van God die verdriet verdrijft. In het Grieks behoort het woord zelf tot de VREUGDE familie. Hoewel trots en zelf-gerichtheid obstakels zijn voor het aanvaarden van Gods gunst, en we, net als Paulus, kunnen erkennen dat redding volledig in de genade van God is (Efe. 2:8), dan zijn er geen grenzen aan ons optimisme. Genade verzekert ons dat ons huidige verdriet maar tijdelijk is en dat de voleinding van Gods doelstelling overtreffend overwinnend zal zijn.

2b, 3 "Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in de geschiedenis van Elia, als hij Israël bij God aanklaagt:

3 Here, uw profeten hebben zij gedood, uw altaren hebben zij omvergehaald; ik ben alleen overgebleven en mij staan zij naar het leven."

Dit is een parallel met Paulus' verdriet over Israël in Romeinen 9:1-5, en Elias inschatting van de toestand van Israël is gelijk aan die van Paulus in Romeinen 10:21. Ze zijn een koppig en tegensprekend volk.

Maar er is een belangrijk verschil tussen Elia en Paulus. De apostel heeft een waardering voor Gods genade die de profeet niet had, en daarom jubelde Paulus met zekerheid over het goede en heerlijke einde dat God voor dit volk in gedachten had. Elias depressie leidde hem er toe tegen Israël te pleiten, maar Paulus' verdriet werd omgezet in een blijde verwachting, omdat hij de kracht van Gods genade overwoog.

De apostel heeft zojuist zijn eigen ervaring gepresenteerd als een beeld van wat God voor Israël zal doen (Rom. 11:1), en nu vindt hij in het overblijfsel uit Elias dagen, en dat uit zijn eigen tijd, een aanduiding van wat er voor de hele natie in petto is. Hij ziet er een handelen in van genade die zelfs al in 1Koningen 19 aan het werk was, hoewel Elia zelf niet in staat was het te waarderen. Paulus vond zekerheid in het overblijfsel, niet vanwege enige moed of vuur in deze kleine groep, maar omdat ze weergaf wat God aan het doen was. Paulus begreep het belang van "de stille kleine stem" uit 1Kon. 19:13 veel beter dan Elia, wat hij begreep dat ze het bewijs was voor de genade.

Wanneer, zoals bij onze apostel, ons geloof is geworteld en gegrondvest in de liefde van God (Efe. 3;17), dan zal ons hart gevoelig worden voor iedere uitdrukking van de genade van Gods Woord in de Schriften. In vrijwel ieder deel van Gods Woord zou Paulus troost kunnen vinden om het verdriet te boven te komen. Daarom richtte hij, nadenkend over Elia's ervaring, zich niet op de klacht van de profeet of op de oorzaak van die klacht, maar op Gods antwoord.

4. "Maar wat zegt de godsspraak tot hem? Ik heb Mij zeventuizend man doen overblijven, die hun knie voor Baal niet hebben gebogen."

Het Goddelijk Antwoord. Het zelfstandig naamwoord dat wij vertalen met "godsspraak" komt alleen hier voor in de Schrift, maar als werkwoord verwijst het vaak naar richtlijnen en antwoorden van God (Matt. 2;12,22; Hand. 10:22). We zouden het kunnen vertalen met "de goddelijke kennisgeving"; het verwijst naar wat God te zeggen heeft over de situatie. Elia wees naar honderdduizenden die het verbond aan het breken waren, en hij werd er zeer depressief van; maar God wees naar de zeven duizend die *Hij* voor Zichzelf had overgehouden, die hun knie niet voor de Baäl hadden gebogen. De overwinning zat hem niet in het feit dat er zeven duizend trouw gebleven waren; vergeleken met de ontrouwen was dat een

nederlaag. De overwinning zat hem in het feit dat God hen in genade had bewaard en op die manier vertegenwoordigden zij wat God aan het doen was en de voleinding die hij in gedachten heeft. De zeven duizend Israëlieten waren in het grote plan veel belangrijker dan de grote meerderheid die ontrouw waren. Dit was zo omdat zij het directe handelen van God weerspiegelden en Zijn doelstelling vertegenwoordigden voor heel de natie. Dit is wat Paulus ons in Romeinen 11 wil laten zien.

5. "Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade."

Wij hebben gehoord dat deze passage betekent dat Gods beloften aan Israël vervuld zijn aan een paar hedendaagse gelovigen uit de Besnijdenis, zodat het overblijfsel de plaats inneemt van het geheel. Maar Paulus geeft geen enkele indicatie van zo'n pessimistische conclusie. Waar is de troost in te denken dat God genoeg neemt met een paar, zelfs als Hij allen wil? Zelfs de troost van het weten dat zij niet alleen waren, werd voor Elia en Paulus getemperd, omdat geen van beide veel gelegenheid werd gegeven voor persoonlijke omgang met het overblijfsel in hun dagen. De betekenis van het overblijfsel uit Israël, zowel in Elias als in Paulus' dagen, was dat ze het patroon van Gods handelen met de gehele natie vertegenwoordigde; het was in overeenstemming met de keuze van de genade.

Ook in onze tijd is het niet het aantal gelovigen dat zo van belang is, maar het feit dat we het bewijs zijn van waarmee God bezig is. In de komende eeuwen zal God "de overweldigende rijkdom zijner genade .. tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus." (Efe. 2:8). Genade is de kern van de zaak. Als genade het werkterrein is voor Gods handelen met Israël en met ons, dan zal ook geheel Israël gered worden en zullen wij met Christus openbaar gemaakt worden in heerlijkheid; uiteindelijk zal dit betekenen dat heel de mensheid in vreugdevolle bijvalsbetuiging zal erkennen dat Jezus Christus Heer is (Filip. 2:11).

6. "Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer."

Gekozen in genade.

Niets kan eenvoudiger zijn, maar toch tonen we door onze woorden en daden dat we de gedachte van de apostel niet begrepen hebben. De juiste associatie van genade en werken, zoals die bijvoorbeeld in Efeze 2:8-10 wordt aangegeven, zou ons nooit moeten verleiden deze heldere leer hier te wijzigen. Goede werken zijn absoluut het gevolg van de werking van Gods genade in de gelovige, maar ze zijn op geen enkele wijze de bron van Zijn verkiezen. In Romeinen 11 overdenkt de apostel Gods keuze om Israël Zijn volk te laten zijn en Gods voorkennis van hen als een natie, wandelend in rechtvaardigheid en waarheid. Dit is *niet uit werken* (hoewel het zeker goede werken voortbrengt), maar veeleer in haar geheel *in*

genade.

In zijn uitstekende studie, getiteld "In en uit genade" (Unsearchable Riches, vol. 31, pag. 137-148), overdenkt A.E.Knoch het Schriftuurlijk gebruik van het woord "genade" in de derde naamval. Hij schrijft:

"De derde naamval.. geeft "*verblijf in*" aan in het genoemde voorwerp.... Daarom hebben wij gedacht dat het goed was de derde naamval te vertalen met "in genade" in al die schitterende passages waar dit te maken heeft met onze huidige positie... Genade is niet *simpelweg* het *werkzame instrument*(-waarmee) of het kanaal(-doorheen), maar het *gebied* waarin God werkzaam in deze werkzaam is en het bijbehorende beheer."

Dit concept van Gods handelen in het gebied van de genade past uiteindelijk ook bij Zijn doelstelling voor Israël, ook al werd het niet aan de Oud-Testamentische profeten bekend gemaakt of aan de apostelen van de Besnijdenis in het Nieuwe Testament. Broeder Knoch brengt dit in het bovengenoemde artikel als volgt naar voren als hij commentaar geeft op Romeinen 11:6.

"Sprekend van de weinige getrouwen die in Israël overgebleven waren, vergelijkt Paulus het met de tijd van Elia's dagen, toen God nog maar zeven duizend mannen over had voor Zichzelf, die niet hun knie voor de Baäl hadden gebogen... Let op de verandering van *uit* werken naar de derde naamval van genade. In het ene geval zijn werken *de bron*, maar is genade *het gebied* in het andere. Israël zocht haar redding en werkte er voor om het te bereiken, maar faalde. De gekozenen echter, in genade, *treffen* het alleen maar *aan*(Rom. 11:7). Zij vinden het zonder te zoeken of te werken. Gods gunst is onwankelbaar meer afdoende en praktisch dan alle menselijke inspanningen."

"Zelfs dienstbetoon is ten diepste een zaak van de genade. Genade is het gebied waarin het z'n rijkste vrucht oplevert. Paulus, zichzelf vergelijkend met de andere apostelen, doet geen beroep op zijn superieure opleiding, zijn groter geloof, of op een van zijn ongetwijfeld grote capaciteiten, maar op genade alleen. Hij zegt:

" Maar door de genade Gods ben ik, wat ik ben, en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest, want ik heb meer gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is."
(1Kor. 15:10)

De gebruikelijke formule, *door genade*, is niet verkeerd, maar ze drukt de gedachte niet zo goed uit als *in genade*, waarvan we hopen dat we ze verkrijgen.. kostbaar voor hen die haar belang verstaan."

We kleineren werken niet. Maar we zien dat goede werken nooit in ons voortgebracht worden zonder de reddende kracht van Gods genade. We bevestigen dat de werken van een mens nooit de bron en het fundament kunnen zijn van Gods uitverkiezing. Uiteindelijk zullen al Gods keuzes en al onze waardevolle daden gezien moeten worden als echt afkomstig van en verblijvend

in de genade van God. **Hem zij de glorie!**

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 50

door D.H.Hough

De genadevolle ontmoeting Romeinen 11:7-10

"7 Wat dan? Hetgeen Israel najaagt, heeft het niet verkregen, maar het uitverkoren deel heeft het verkregen, en de overigen zijn verhard, 8 gelijk geschreven staat: God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden. 9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik en een net, en tot een aanstoot en vergelding voor hen. 10 Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en doe hun rug voorgoed zich krommen. "

De meest nobelen en besten van de mensheid hebben gezocht naar rechtvaardigheid, maar niemand heeft die ooit verkregen door er naar te zoeken, zelfs niet met de meest gedisciplineerde inspanningen. Gemeten met de maat van de wet was Saulus van Tarsus bezig met "onberispelijk" te worden (Filip. 3:6), maar aangezien hij duidelijk had gefaald om de vereiste perfectie te bereiken, was hij onder het oordeel. "Want wie de gehele wet houdt, maar op een punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden" (Jac. 2:10). Israël was als natie ook bezig geweest met het najagen van de wet der rechtvaardigheid, maar ze waren geen stap dichterbij gekomen dan de natiën die de wet niet hadden (Rom. 9:31).

Afgezien van zulke gevolgen als trots en intolerantie is het najagen van rechtvaardigheid zowel essentieel als zeer eerbaar, zelfs van groter belang dan het najagen van blijdschap. Waar zou de mensheid zijn zonder dit antwoord op "de wet geschreven in hun harten" (Rom. 2:15)? Desalniettemin blijft het feit staan dat "uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet zonde kennen" (Rom. 3:20). We juichen iedere poging om het goede te doen van harte toe, maar we kunnen geen vertrouwen, geen hoop en geen geloof stellen in welk vooruitzicht dan ook van het bereiken van perfectie door dit menselijk streven.

7a. "Wat dan? Hetgeen Israël najaagt, heeft het niet verkregen..."

Wat Paulus hier schrijft is een uitdrukking van de voortdurende pijn in zijn hart (Rom. 9:2). Het is een eerlijke bevestiging van de feiten, hoewel die gemaakt wordt met verdriet.

Maar Paulus schrijft ook in de volle erkenning van de genade van God, die voortdurend werkt in de gelovige als de beste oplossing voor al zijn verdriet. De mensheid in het algemeen en Israël in het bijzonder hebben vreselijk gefaald om

hun hoogste streven te bereiken.

"21 Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen, 22 en wel gerechtigheid Gods door het geloof in Jezus Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid. "
(Rom. 3:21,22)

Onze allerbeste inspanningen komen in de verste verte niet in de buurt van wat nodig is, maar God heeft genadevol en om niet in verlossing voorzien door Christus Jezus, onze Heer(3:24).

"3 Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, 4 opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest."
(Rom. 8:3,4)

Dit alles moeten we in gedachten houden als we Romeinen 9, 10 en 11 bestuderen. Het evangelie van de gratis rechtvaardiging door het bloed van Christus, is hier altijd in beeld. Het antwoord op al de onderzoeken van deze latere hoofdstukken, de oplossing voor ieder dilemma, is al in Romeinen 3:21-8:39 gepresenteerd. Maar de praktische aspecten van deze oplossing moeten nog worden getoond. Het evangelie moet meer zijn dan een aankondiging, een uiteenzetting van waarheid; het moet op waarde geschat worden bij de toepassing van de echte worstelingen van menselijke ervaring.

We kunnen niet anders doen dan betreuren dat dit deel van Romeinen het centrum is geworden van zoveel strijd. Het heeft veel aandacht weggetrokken van haar voornaamste doel: de grote illustratie van de kracht van God in het evangelie voor de redding uit verdriet en benauwdheid. We zullen discussies over zaken als de "soevereiniteit" van God en de toekomst van Israël niet uit de weg gaan, maar bij het overdenken van deze zaken zullen we alert blijven op de totale nadruk in deze hoofdstukken op de praktische waarden van de genade.

Hoe vaak zijn we niet ontmoedigd en terneergeslagen vanwege de boosheid van de aion of zelfs de dagelijkse teleurstellingen van het leven? Hoe we ook trouw onze gedachten iedere morgen verjongen door de belangrijke zaken die we in Gods Woord vinden, toch vinden we vaak aan het eind van de dag onze zenuwen totaal uitgeput en onze geesten verontrust. Net als Paulus, toen hij naar zijn verwanten naar het vlees keek, vinden we veel druk op onze harten over de richting waarin de wereld zich ontwikkelt. Daarom is het verfrissend terug te keren naar een passage in de Schrift, zoals deze in Romeinen 11, en de betekenis daarvan te overdenken.

7. "Wat dan? Hetgeen Israël najaagt, heeft het niet verkregen, maar het uitverkoren deel heeft het verkregen, en de overigen zijn verhard,"

Ten eerste: het is geen doofpot; er is geen poging om het feit te verbloemen dat

Israël geen rechtvaardigheid verkrijgt. De eerste stap naar gemoedsrust is de erkenning dat we rechtvaardigheid nodig hebben. Geen enkel probleem is ooit opgelost door te ontkennen dat het bestaat.

Hebben we eenmaal het simpele feit aanvaard van Israël's hopeloosheid, dan zijn we er klaar voor om Gods voorziening te horen. De natie is niet aan perfecte rechtvaardigheid toegekomen(en we mogen wel zeggen: bij lange na niet!), "maar het uitverkoren deel heeft het verkregen"(11:7b).

Wat is dit anders dan de genade van God? De woorden "uitverkorenen" en "verkregen" duiden op de gunst van God. Hij kiest en plaatst dan Zijn zegeningen op het pad van de uitverkorenen, zodat zij ze mogen verkrijgen.

De wereld is vol van falen, maar juist dat feit stuurt onze gedachten in de richting van God. Het dwingt ons Zijn genade te overdenken. Er is vrede en er is vreugde als we zien dat God werkt in totaal tegengestelde richtingen dan de wegen van de mensheid. Daarom worden de problemen die we tegenkomen gelegenheden om ons tot een beter begrip en vreugde over onze zegeningen te brengen.

Maar..., er is meer! Het is niet voldoende alleen te weten dat God ten behoeve van ons in onze levens aan het werk is, ons kiezend en ervoor zorgend dat wij Zijn gift van rechtvaardigheid ontmoeten. De boosheid van de aion gaat voort, net als (in de illustratie die door Paulus werd gekozen) Israël voortgaat in afvalligheid. Het feit dat wij Gods genade ontmoeten verandert het feit niet dat anderen dat niet doen.

Daarom moeten ook zij die ervan overtuigd zijn dat God de Genadevolle is en dat genade echt de weerspiegeling is van Zijn karakter, overtuigd worden dat de boosheid en het lijden van de wereld niet de uiteindelijke toestand vertegenwoordigen. Door het geloven van deze boodschap over de genadevolle ontmoeting met rechtvaardigheid, beginnen wij ons te realiseren dat ze verdere, belangrijke gevolgen heeft. Ze beschrijft God. Ze de manier bekend waarmee Hij handelt.

Het doel van deze passage is dan ook de aandacht te richten op de goddelijke activiteit van het kiezen van mensen en hen tot rechtvaardigheid brengen. Ze is bedoeld om ons te bemoedigen en onze geest hier en nu te verheffen in dit tijdperk van wetteloosheid. Ze geeft zekerheid, zowel over onszelf als over allen, want de God Die ons verkiest voor deze ontmoeting, is de God van alle aionisch tijden.

8. "gelijk geschreven staat: God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden."

Maar er zal gezegd worden dat zoiets niet de ware betekenis van ons vers kan zijn, omdat het eindigt met de woorden: "de overigen zijn verhard". Ook dit is Gods werk, want het staat parallel aan de woorden "God gaf hun een geest van diepe slaap"(vers 8). En dan blijft Paulus nog een paar verzen langer hangen op

dit punt, net zoals hij dat deed in hoofdstuk 9, toen hij het had over de goddelijke Pottenbakker. "Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil."(Rom. 9:18).

Op dit punt is er een donkere wolk binnen gedreven over de overwegingen van de Christenheid, zodat een passage die duidelijk de gelovige naar gemoedsrust en vreugde van het hart zou moeten leiden, onze pijn alleen maar meer vermoeiend en ons verdriet alleen maar meer benauwd maakt. Wat we ook doen om te proberen de conclusie te ontwijken, het feit is en blijft glashelder dat de koppigheid en ongevoeligheid van de mensheid in overeenstemming is met de doelstellingen en het handelen van God, en dit moet zeer verontrustend zijn als de liefde van God in deze niets in te brengen heeft.

In zijn poging om eerlijk te zijn over deze afsluitende woorden van Romeinen 11:7, schreef Johannes Calvijn: "Aangezien alleen de uitverkorenen door de genade van God verlost worden van vernietiging, zullen allen die niet uitverkoren zijn noodzakelijkerwijs in blindheid blijven."* De Calvinistische leer van "verdoeming"(goddelijke voorbestemming van de niet-uitverkorenen tot eeuwige verdoeming) is voornamelijk gebouwd op deze en andere gelijksoortige passages in Romeinen 9 tot 11. Toch zegt Paulus er niets over dat iemand in een toestand van blindheid zal blijven. Dit is een fatale zwakte in Calvijns redeneren, de aanname dat Gods werk van verharding is net zo blijvend is als Zijn handelen waarmee Hij ons in ontmoeting brengt met rechtvaardigheid.

(*CALVIN'S COMMENTARY ON ROMANS, vertaald door Ross McKenzie, Eerdmans, Grand Rapids, 1960, p.243)

De uiteindelijke bestemming van "de rest"(die inderdaad de meerderheid uitmaken) zal later in dit hoofdstuk beschreven worden(Rom. 11:25-32), maar zelfs hier, in 11:7, zouden we ernstig de fout in gaan als we Gods werk van verharding zouden verbinden met de activiteit van Zijn genade. Het is niet te verontschuldigen om het werk van verharding te zien als ware dit onafhankelijk en gescheiden van het werk van het rechtvaardigen. Zij die zien dat de verharding van sommigen een noodzakelijke achtergrond is voor het tentoonspreiden van Gods genade aan anderen, hebben een goede start gemaakt, maar zelfs dat is niet genoeg. In ieder opzicht moet de daad van verharding dienstbaar en secundair zijn aan het werk van de genade. Ze kan niet eeuwig voortgaan in haar eigen gebied, zonder dat ze aangetast wordt door de goedgunstigheden van Gods liefde.

Zoals het staat geschreven: God geeft hen een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen(Rom. 11:8). De Schrift(Deut. 29:4; Jes. 6:9,10; 29:10) getuigt van het feit dat deze verharding van Israël het werk van God is. Er is geen geloof voor nodig om de blindheid van Israël te herkennen of de koppigheid van de ongelovige. Dit is duidelijk en het is juist deze zaak die zoveel ellende heeft veroorzaakt. Vandaar dat de apostel Paulus, door bij dit feit zo uitgebreid te blijven hangen en het te verbinden met Gods handelen, ons tot een crisispunt brengt. Er staat voor ons geen andere weg open dan die van geloof en het hele probleem van Israël's slaapeest (en die van de wereld als geheel) te relateren aan Gods essentiële karakter van liefde en ultieme doel van het goede.

Aangezien de God van genade het verharden doet en Hij het is die de geest van diepe slaap geeft, kan het, hoe lang die koppigheid ook nog zal voortduren, nooit eeuwig zijn. Voor Israël heeft het geduurd "tot de dag van heden," maar het is in voorbereiding op, en zal vervangen worden door, een toekomstige dag, wanneer heel Israël Gods rechtvaardigheid zal ontmoeten.

"9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik en een net, en tot een aanstoot en vergelding voor hen.

10 Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en doe hun rug voorgoed zich krommen."

De apostel gaat voort met op de zaak aan te dringen. Nogmaals presenteert hij het probleem dat voor het eerst in Romeinen 9:1-3 werd aangekaart. We kunnen misschien zeggen: "Het is allemaal Israël's eigen schuld," maar het feit blijft dat ze verblind zijn. We kunnen er mee instemmen dat dit in overeenstemming is met Gods doelstelling, maar als zij voor altijd in afvalligheid gevangen blijven, dan is het probleem alleen maar erger geworden: een nachtmerrie! De huidige tragedie van Israël's toestand moet tijdelijk zijn en moet ten gunste van allen zijn, want ze komt van God.

Hun tafel is een val; juist de voorrechten en privileges waarin zij roemen hebben hun levens nog drukkender gemaakt en hun inspanningen nog nuttelozer. Hun blik is naar beneden gericht, zodat door nauwkeurig onderzoeken van de inzetten van de wet ze geen tijd hebben voor een verwerkelijking van de God Die hen koos als de Zijne.

En doen wij nu niet precies hetzelfde in onze theologieën, de uitspraken van God verdraaiend en rationaliserend, als we spreken van een eeuwigdurende hel of een eeuwig verloren zijn van de niet-geredden? We vinden "theodiciën"* uit die God weergeven als willend, maar niet in staat, om allen te redden, of zowel willend als kunnend, maar nog steeds vastbesloten niet allen te zegenen die Hij gemaakt heeft. Hoe kunnen we de God van alle genade waarnemen, terwijl we ons verlagen tot zulke conclusies?

(* Theodicie: een poging om een antwoord te vinden op het probleem van het kwaad).

De belangrijke les van Romeinen 9-11 is dat de God Die voor een korte tijd verhardt en overgeeft aan een geest van diepe slaap, de God is Die niet Zijn eigen Zoon gespaard heeft, maar Hem overgegeven heeft voor ons allen. Wij moeten leren deze woorden over verduisterde ogen en verstopte oren te lezen met de God van genade altijd in onze gedachten. Wij moeten niet toestaan dat Zijn werken van verharding en oordeel in onze gedachten gescheiden worden van de activiteit van Zijn liefde.

Het zou goed zijn het redeneren van het traditionele Protestantisme over deze passage om te draaien. Waar de Calvinist zal zeggen dat omdat de uitverkorenen rechtvaardigheid zullen ontmoeten, daarom de niet-verkorenen ze niet zullen ontmoeten, wij zouden moeten bevestigen dat aangezien de verkorenen rechtvaardigheid ontmoeten, daarom alle anderen ze zullen ontmoeten! Paulus'

zorg betreft hier zeker hen die op dit moment geen rechtvaardigheid ontmoeten. Wat hij schrijft over de uitverkorenen is tot op zekere hoogte een illustratie, om ons te herinneren aan Gods patroon van handelen. De apostel heeft al het evangelie van rechtvaardiging ontvouwd, voor wat het de gelovige aangaat. Nu laat hij ons zien hoe deze boodschap van genade een solide fundament wordt voor vrede en vreugdevolle verwachting over het lot van "de rest." De genadevolle ontmoeting van rechtvaardigheid die ons deel is geworden, wordt hier voorgesteld als de ware weerspiegeling van Gods doel met Israël en heel de mensheid.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 51

door D.H.Hough

Israël uitgelokt tot jaloezie Romeinen 11:11

" Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten? Volstrekt niet! Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken."

Het evangelie van Gods liefde, dat in onze harten is uitgestort (Rom. 5:5), traint ons uit Zijn werken al het goede te verwachten (Ro., 8:28). Net zoals Paulus zijn we er van overtuigd dat niets ons kan scheiden van Zijn liefde, zelfs niet het huidige leven met al zijn verdriet en gevaren (Rom. 8:38,39). We hebben naar Romeinen 9, 10 en 11 gekeken als een toetssteen voor deze Schriftuurlijke onthulling over de wegen van God en het gevolg van Zijn liefde op onze levens. Als we Zijn handelen met Israël zien als uiteindelijk ten goede van allen, met reeds nu bepaalde voordelen, dan zullen we voorbereid en geneigd zijn onze eigen problemen op dezelfde wijze te bezien. Dit is echt "oefenen in godsvrucht" (1Tim. 4:7).

Daarom is het goed onszelf te herinneren dat alhoewel in Romeinen 9-11 het lot van Israël het directe onderwerp is, dit voortdurend in verband moet worden gebracht met de zaak van de heerlijkheid van God en de goedheid van Zijn wegen. Echter, dit is niet altijd gemakkelijk om te doen, in het bijzonder (zoals in de context van Romeinen 11:7-10) wanneer we de negatieve kanten van de menselijke toestand overwegen.

Daarom is het dat Paulus met het inzicht van het geloof schrijft: "Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten? Volstrekt niet!" (11:11a). Zelfs door de manier waarin hij de vraag verwoordt, laat de apostel zijn vertrouwen zien dat Israël's afvalligheid niet een blijvende toestand is. Vanuit ieder mogelijke standpunt is Israël's koppige ongeloof ferm en fataal vastgelegd, maar Paulus noemt het een zaak van struikelen, in plaats van vallen. De mildere uitdrukking houdt niet in dat Paulus nog een straaltje hoop ziet in Israël's handelen, maar het is veel meer het bewijs van zijn overtuiging dat God iets aan het uitwerken is ten goede van alle betrokkenen. Het is alleen met de ogen van geloof dat iemand Israël's toestand zou kunnen beschrijven als iets minder dan een val*. Maar Paulus is er zich van bewust dat God Zijn volk zal bewaren en redden. Vandaar, zoals A.E. Knoch eens schreef: "De tijdelijke natuur van Israël's ontrouw is op passende wijze geïllustreerd door het beeld van een mens die struikelt, maar zich toch overeind weet te houden [of, zouden we kunnen zeggen: "toch overeind gehouden wordt?"] voordat hij op zijn gezicht valt" (Condordant Commentary, p.241).

* Het feit dat Israël in vers 12 wordt omschreven als "gevallen" mag niet gezien worden als zijnde in tegenstelling tot wat hier in vers 11 wordt gezegd. Dit is een

goed voorbeeld van de waarheid dat individuele woorden worden gebruikt in de ontwikkeling van een complete gedachte, en dat de bijzondere nuances van betekenis die zij in de ene context krijgen, niet overdraagbaar zijn naar een andere. Zoals we vele malen gezien hebben, de letterlijke definitie of aanduiding van een woord is constant, maar de (bij)betekenis of figuurlijk gebruik van een uitdrukking zijn vele en gevarieerd. Vandaar dat Paulus, sprekend over Israël's najagen van rechtvaardigheid ("hetgeen Israël najaagt" - vers 7) ons vertelt dat zij hun evenwicht hebben verloren, maar *niet* zijn gevallen, terwijl als hij spreekt over Israël's plaats in de olijfboom, hij ze beschrijft als zij "die vallen." De laatste passage toont aan dat er in het woord "vallen" niet iets is dat van zichzelf inhoudt van een onomkeerbare toestand, want God is in staat de twijgen die er uit gevallen zijn opnieuw te enten. Het is alleen in tegenstelling met het woord "struikelen" dat er een gevoel van bijna hopeloos verlies wordt verbonden met het woord "vallen" in vers 11.

In zijn niet gepubliceerde aantekeningen over de Romeinenbrief richt E. H. Clayton de aandacht op de juiste verbinding tussen vers 11 en de voorafgaande verzen. "De reden achter Israël's ervaring[van blindheid] komt nu aan de orde voor overweging: Was hun onwetendheid alleen maar zo bedoeld dat ze zouden vallen? Dit wordt met grote nadruk ontkend. Hun overtreding was voor het voordeel van de natiën, maar ze bevatte net zoveel waarde voor Israël."

Paulus, een bedienaar van Gods geheimen.

Vele Bijbelstudenten hebben bemerkt dat Paulus hier niet een passage uit het Oude Testament citeert om zijn punt te ondersteunen of te illustreren. Dit is wel zo bijzonder als we kijken naar de talrijke citaten in de voorgaande discussies van dit deel van Romeinen. Deze verandering in Paulus' benadering richt de aandacht op het feit dat hij een gekozen bedienaar was van Gods geheimen (1Kor. 4:1,2). Een van deze geheimen betrof de duur en het belang van Israël's hardvochtigheid (Rom. 11:25), en dit is zeker de zaak die nu geïntroduceerd wordt. Ze is nauw verwant aan wat Paulus in Efeze 6:19 noemt "het geheim van het evangelie" en "het woord der verzoening" in 2Kor. 5:19. Het is een "geheimenis, eeuwenlang verzwegen" (Rom. 16:25,26) en dit verklaart waarom Paulus niet kon lenen uit de Hebreeuwse geschriften om het te ondersteunen.

De meest directe onthulling van dit geheim is misschien wel die welke werd gegeven in 2Korinthe 5:19,

"welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hen hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd. "

Hoe dan is dit geheim verbonden met Gods huidige handelen met Israël en het goede doel dat Hij heeft met dit handelen?

Het latere deel van Romeinen 11:11 geeft een gedeeltelijk antwoord op deze vraag: "Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken."

Het "verwerpen van Israël" heeft "de verzoening van de wereld" tot gevolg gehad (Rom. 11:15). Zoals George Rogers al aanduidde, "Israël's overtreding is niet alleen de *gelegenheid* voor zegen aan de heidenen, maar de onmisbare *voorwaarde* er van. Israël's overtreding wordt door God gebruikt om de hele wereld te verrijken, niet door Israël's voorrechten aan de heidenen te geven, maar door een nieuw, tot dan toe niet-onthulde zegen" (niet gepubliceerde notities over de Romeinenbrief). Deze boodschap van "redding voor de natiën" zal in meer detail besproken worden als we Rom. 11:12-15 bezien, en daarom is het misschien beter nu naar een tweede voordeel over te gaan dat voorkomt uit Israël's overtreding, en dat is een voordeel dat naar Israël zelf toevloeit.

Wat broeder Clayton een "tweezijdige waarde voor Israël" noemt, voortkomend uit hun overtreding, is dat zij uitgelokt zijn om jaloers te worden. Hun overtreding was een noodzakelijk stap voor de verzoening van de wereld, en op zijn beurt leidt dit tot hun jaloezheid, die uiteindelijk zal resulteren in een volledige verwerkelijking en waardering van Gods genade aan hen.

De woorden "ijver" (zeal) en "jaloezheid" (jealousy) zijn in het Concordant Literal New Testament de vertaling voor één Grieks woord, met als letterlijke betekenis "kokend". Ironisch genoeg is Israël's ijver voor God (Rom. 10:2) voor hen op de lange duur minder profijtelijk dan hun jaloezheid op de natiën. Dit komt zeer zeker omdat hun ijver zich richt op hun eigen inspanningen, terwijl hun jaloezie hen op den duur traint om de bijzondere zegeningen die God hen heeft gegeven te waarderen.

Het is van belang dat Israël's verwerping van de Messias in deze passage een overtreding wordt genoemd. Verzoening wordt gezien als: God Die hen hun overtredingen tegen de mensheid niet aanreken in 2Kor. 5:19, en ook in Romeinen 5 is er een directe associatie van de boodschap van verzoening in de verzen 10 en 11 met de bespreking van Adam's overtreding en de vele overtredingen van de mens in de verzen 12-21. Nu, in Romeinen 11:11,15, is het woord verbonden met zowel de verzoening als met het uitlokken van Israël tot jaloezheid.

Dit alles bewijst dat de jaloezie van Israël een positieve zaak is, gelijk opgaand met de verzoening, als het al niet een van haar aspecten is. Deze jaloezie is zeker niet de complete oplossing voor Paulus' verdriet in 9:2, maar het is ten gunste van Israël en de heerlijkheid van God.

In dit opzicht tenminste is God op dit moment direct en persoonlijk met Israël bezig, in hun levens een weg bewerkend die ze nader tot Hem zal brengen. Zolang Israël deze jaloezie over Gods aandacht voor de natiën tentoonspreidt, kunnen we er zeker van zijn dat zij niet hopeloos van de hen toegewezen plaats als Gods volk gevallen zijn. De jaloezie die over deze natie gekomen is is een zeer waardevolle gift van God.

En voor ons...? Wij zijn niet slechts toeschouwers die Gods huidige handelen met Israël van een afstandje bekijken, alsof ze geen praktisch belang voor onszelf zou hebben. Het uitlokken van Israël tot jaloezie is een extra stuk bewijs dat God

getrouw is. We worden door dit voordeel voor Israël bemoedigd, hoe klein het ook in verhouding moge zijn met de zegeningen die voor hen in de toekomst weggelegd zijn. Het herinnert ons er aan dat Gods genade nooit hapert, hoe beperkt de toepassing er van op dit moment ook mag zijn. Hoewel Israël op grove wijze heeft overtreden, God gaat door met het aan hen geven van voordelen, en zo leren wij met grotere zekerheid van Hem afhankelijk te zijn en Hem te verhogen met zekerder lofprijzing.

Ironisch genoeg, de overtreding van één natie heeft er toe geleid dat God niet de overtredingen van de hele wereld tegen hen in rekening brengt. Dientengevolge moeten we begrijpen dat het uitlokken van Israël tot jaloezie op geen enkele wijze een vergelding is voor hun overtreding. Ook zij hebben voordeel bij de verzoening, en hun ervaring van jaloezie is in de vorm van een zegening. Reeds in Paulus' eigen bediening werden bepaalde zegeningen van Israël's jaloezie al duidelijk, zoals hij in vers 14 laat zien. Toen hij sprak van Gods genade voor de natiën, zette de jaloezie van enkelen uit Israël hen aan te geloven, zodat ze gered werden uit de algemene afvalligheid van de natie.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 52

door D.H.Hough

De rijkdom van de natiën Romeinen 11:12-15

"12 Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

13 Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening,

14 dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees en bloed mocht opwekken, en enigen uit hen behouden.

15 Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden? "

Doorheen al deze hoofdstukken van Romeinen(9-11) heeft de apostel Paulus de ontwikkelingen rond Israël besproken, dat uitverkoren volk van God,

" immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften; "

(Rom. 9:4)

In Paulus' dagen leek het lot van deze beloften bijzonder duister, want in plaats in te gaan in de vervulling van "de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher"(Hand. 3:21), wenste de meerderheid van de Israëlieten verbannen te zijn van Christus. In plaats van de beloofde zegeningen te ontvangen, begingen zij de meest ernstige van alle overtredingen: de verwerping van de Messias.

Er was echter één zeer positieve factor in dit geheel, en Paulus hield er stevig aan vast terwijl hij nadacht over Israël's toestand: God was aan het werk! Israël's overtreding had haar bedoeling en waarde in het uitwerken van Gods doelstelling; het introduceerde zegeningen voor de natiën en bereidde ook, door middel van jaloezie, de weg voor voor het leren van Israël en uiteindelijke redding door hun Redder, de Heer Jezus Christus.

12a. "Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen ..."

God bracht het goede voort uit Israël's overtreding, en veel daarvan kwam regelrecht ten goede aan de natiën. Vanwege de verzoening werd in het bijzonder de hele wereld aangeraakt door de rijkdommen van Gods vriendelijkheid en verdraagzaamheid en geduld, wat Paulus al in Romeinen 2:4 had vermeld. En ook vandaag nog brengt God niet een snel oordeel over mensen voor bepaalde overtredingen tegen Zijn heiligheid en goddelijkheid, zoals Hij dat bijvoorbeeld wel deed in de gevallen van de profeten van Baäl in de dagen van Elia(1Kon. 18) en Ananias en Saffira in de dagen van de apostelen(Hand. 5).

Bovendien houdt Hij zich nu niet op een afstand van individuele heidenen die Hem zoeken, zoals bijvoorbeeld destijds wel bij Naäman(2Kon. 5) en Cornelius(Hand. 10), stellend dat hun zegeningen tot hen zouden moeten komen via geloofsgetrouwe Israëlieten.

Maar bovenal had de verzoening God op een duidelijker manier aan de natiën laten zien dan ooit tevoren. Toen Paulus in Athene was, zag hij daar een voetstuk dat opgericht was "Aan een onbekende[beter: onkenbare;WJ] god"(Hand. 17:23). Maar nu is Hij kenbaar tot op een niveau dat de wijze wereld van die tijd nooit bereikt zou kunnen hebben.

Maar de verzoening is een onzichtbare "geestelijke" zegen, die nauwelijks door de mensheid waargenomen wordt. Op indirecte wijze hebben we er allen voordeel van, gelovig of ongelovig, maar het is niet zoals met voedsel en onderdak, iets dat we kunnen zien en aanraken. De voordelen die de natiën vandaag oogsten vanwege Israël's overtreding zijn groot en rijk, maar ze zijn moeilijk te beseffen.

12b. "hoeveel te meer hun volheid!"

"Dan zal de wereld gezegend worden in een mate die nu niet mogelijk is. Nu ontvangen de natiën alleen "geestelijke" zegen. Dan, door Israël, zal ook "fysieke" zegen naar hen toevloeien.(Condordant Commentary, p.241).

Het complement van Israël.

De uitdrukking "hun volheid" vertaalt hetzelfde Griekse woord *pl[^]roma*, dat in Romeinen 11:25 [in de Engelstalige Concordante vertaling: WJ] wordt weergegeven met "complement". Het verwijst naar "dat wat wordt aangevoerd om te vullen, een deel dat vult; niet volledigheid, de toestand van vol zijn, maar de noodzakelijke aanwas die het volledig maakt.."(Keyword Concordance, p.108. Van Dale geeft het als: "gedeelte dat ontbreekt om iets volledig te maken"). In dit geval zal het complement de volmaking zijn van Israël's beproevingen en de laatste stappen in God's plan met hen in de huidige aion, ze binnen brengend in het beloofde Koninkrijk, zoals beschreven in het boek Openbaringen.

Het complement van Israël en het complement van de natiën zijn twee onderscheiden fasen van Gods doelstelling voor de mensheid, en het feit dat de twee uitdrukkingen hier in Romeinen 11 gebruikt worden, op slechts een paar verzen afstand van elkaar, geeft ons de gelegenheid ze van elkaar te onderscheiden.

Doorheen de huidige aion is God bezig geweest met het uitvoeren van een speciale operatie onder de natiën, die we kunnen naspeuren door Zijn handelen met Ismaël, Ezau, Assyrië en in het bijzonder Babylon en haar opvolgers: de Medo-Persische, Griekse en Romeinse rijken. Met de bediening van Paulus nemen deze operaties nieuwe richtingen en nieuwe dimensies aan, die direct verbonden zijn met het woord van de verzoening, en wanneer deze operaties beëindigd zullen zijn en het laatste deel van hen tot erkenning is gebracht, dan zal het

complement van de natiën binnengaan(Rom. 11:25).

Maar toch is God nu ook bezig met Israël, ze door vele beproevingen en veel onrust brengend naar de tijd wanneer hun Messias aan hen onthuld zal worden in macht en majesteit. Dan zullen de woorden van Jesaja(40: 1,2) bewaarheid worden:

"Troost, troost mijn volk...
zijn lijdenstijd volbracht is,
dat zijn ongerechtigheid geboet is,
dat het uit de hand des Heren
dubbel ontvangen heeft
voor al zijn zonden. "

Nu we nota genomen hebben van het onderscheid tussen het complement van Israël en dat van de natiën, moeten we ons haasten waar te nemen dat Romeinen 11 niet in hoofdzaak bezig is met het vaststellen van dit soort zaken. Terwijl we deze onderscheiden veronderstellen en we ze gebruiken als basiskennis, richt dit deel van de Schrift onze aandacht op de zekerheid dat God voleindigt waaraan Hij is begonnen. Wat ook ons "bedelings-inzicht" moge zijn, we moeten allen instemmen met dit feit: God is getrouw en Hij zal Zijn beloften nooit on vervuld laten.

In de uiteindelijke analyse is het onderwerp van het aanvullen of complement van Israël er een die onze aandacht richt op de betrouwbaarheid van God. Dit is de hoofdzaak die voor ons ligt, en de situatie van Israël's huidige afvalligheid onderwerpt dit alles aan een echte test. Het is Paulus' overtuiging dat God Zijn doelstellingen met Israël zeker tot volmaken, en, door dat te doen, ook de zegeningen voor de natiën zal vermenigvuldigen.

13. "Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening"

De heerlijkheid van Paulus' bedeling is dat ze de trouw, genade en liefde van God ontvouwt op een niveau zoals dat nooit eerder bekend gemaakt was. Een nieuw tijdperk is geopend waarin de natiën voordeel hebben van de verzoening. Als ambassadeur voor Christus streefde Paulus er naar het woord van de verzoening overal waar hij ging bekend te maken,

" Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus smeken wij u: weest met God verzoend!"
(2Kor. 5:20;CV)

We kunnen veilig stellen dat er nooit een groter verkondiger van deze boodschap is geweest dan Paulus. Ja, het woord van de verzoening is zo verwaarloosd, dat het vrijwel vernietigd is geworden in het evangelisatiewerk.

Veel van de christelijke zendingsactiviteit is geconcentreerd op sociale- en zelfs politieke zaken, en God is vaker, zelfs in de hardste bewoordingen, voorgesteld in verband met oordeel en bedreiging met een eeuwige hel. Maar toch, met vallen

en opstaan, is er iets van Gods geduld en genade bekend geworden, en al is het dan niet door dienaren van het Woord, dan tenminste toch door het getuigenis in de houding van gelovigen, die vertrouwen in de liefde van God tonen. Ondanks valse leer van mensen is er in heel de wereld een maat van geloof dat God goed is.

14. "dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees en bloed mocht opwekken, en enigen uit hen behouden."

Het kan voor ons moeilijk zijn de kracht van dit voordeel voor Israël, iets dat Paulus "hun jaloezie" noemt, op waarde te schatten. Maar aangezien het woord "jaloezie" letterlijk "kokende" betekent, zouden we in staat moeten zijn dit te verbinden met de brandende onrust onder de Joden, zelfs vandaag, nu ze doorheen heel de wereld en in het Midden-Oosten zijn verspreid, die proberen de vervulling van Gods beloften door hun eigen inspanningen voor elkaar te krijgen. Paulus kende de geest in zijn verwanten naar het vlees, en hij begreep de oorzaak van hun verlangens maar al te goed. Hun belangstelling is veel meer gericht op de zaken die de natiën genieten, dan in een vuur voor de dingen van God.

Deze houding zal op den duur Israël leiden naar een erkenning van hun echte afhankelijkheid van God, maar in de tussentijd brengt het ook voordeel aan sommigen uit Israël door hen vandaag op God te richten. Vandaar dat Paulus sprak van het "behouden" van enkelen van hen door zijn bediening. Het is uiteraard niet zo dat Paulus ze eigenhandig redde, maar in zijn dienst als ambassadeur van Christus gaven sommige Joden gehoor aan de boodschap van vrede en werden op die manier door God gered van hun kokende onrust en ijdele ambitie. Zou het niet fijn zijn als meer uit die natie, en ook meer uit de heidenen, en zelfs meer van ons die geloven dat Christus stierf voor onze zonden, deze voordelen van vreugde en vrede reeds nu zouden kunnen waarderen?

15. "Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?"

De verzoening van de wereld is een van de meest opmerkelijke en weldadige gevolgen van Gods tijdelijk verwerpen van Israël. Toch is dit niet opgemerkt door de overgrote meerderheid van christelijke commentatoren die zich met deze passage hebben bezig gehouden. Voor het merendeel is het woord "verzoening" gezien als te verwijzen naar wat Paulus eerder in Romeinen geschreven heeft over rechtvaardiging of verlossing van de gelovige door het bloed van Christus. En de betekenis van het woord "wereld" is beperkt, zodat het slechts de gelovigen betekent.

Toch hoeven we niet te wachten totdat Israël weer terug is in Gods gunst, voordat we een voorsmaak kunnen genieten van "leven uit de doden." Paulus heeft ons in feite al in Romeinen gezegd dat we het huidig voorrecht hebben dat we ons voor God mogen stellen als levend uit de doden (Rom. 6:13), en later, in Kol. 3:1, maakt hij bekend dat we al opgewekt zijn, in geest, tezamen met Christus.

Het evangelie van onze redding is in Romeinen 11 niet in beeld, maar veel meer is dat het woord van de verzoening, de boodschap dat

"God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtreedingen niet toe te rekenen"
(2Kor. 5:19)

Wanneer de Redder uit Zion zal komen voor Israël, dan zullen de zegeningen die de natiën betreffen, zowel geestelijk als fysiek, zoveel groter zijn dan de huidige gevolgen van de verzoening, dat het zal lijken op leven uit de doden.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 53

door D.H.Hough

Een heilige natie Romeinen 11:16

"En indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg [heilig], en indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken [heilig]."(SV)

God is met Israël een werk begonnen en Hij zal het ook voltooien, net zoals Paulus dat opmerkte over Gods bezigheden in Filippi(Fil. 1:6). Dit is het hoofdbetoog van Romeinen 11:16-28, zoals voor het eerst gepresenteerd door middel van de twee korte gelijkenissen in vers 16. Een derde en meer uitgebreide gelijkenis in de verzen 17-24 overweegt de meest sprekende tegenwerping tegen dit betoog, namelijk dat het wordt tegengesproken door wat wij waarnemen. De conclusie van de apostel in de verzen 25-28 is dat Gods keuze van Israël in het verleden, verwerkelijkt zal worden door hun toekomstige redding.

In Romeinen 11:12-15 heeft Paulus twee "indien" clausules gebruikt bij het waarnemen dat Gods handelen met Israël altijd bepaalde voordelige gevolgen zou hebben voor de natiën: (1) indien Israël's overtredingen de natiën verrijken, hoe veel meer zal Gods zegen voor dat gekozen volk rijkdom voor de rest brengen, en (2) indien de verwerping van Israël de weg opende voor de verzoening van de wereld, dan zal Israël's herstel in Gods gunst iets voor de wereld brengen dat vergelijkbaar is met leven uit de doden(vers 15).

Nu, in vers 16, gaat de apostel verder met het gebruiken van "indien" clausules, maar hij gaat voorwaarts in zijn betoog, of beter: hij keert terug naar de grondzaak van Israël's toekomst. Hoewel hij in 11:17-24 veel te zeggen heeft over de natiën, is hij hier veel meer direct betrokken bij Israël dan hij was in de verzen 12-15. Er is ook nog een andere verandering: de apostel sprak veel letterlijker in de voorgaande paragraaf, maar beginnend met vers 16 drukt hij zich uit in figuurlijke termen.

Om Romeinen 11:12-15 samen te vatten zouden we kunnen zeggen: als God de natiën zegent door Israël's struikelen, dan zal Hij ze nog veel meer zegenen door Israël's herstel. Een soortgelijke samenvatting van Romeinen 11:16-28 zou kunnen zijn: als God begon door Israël te zegenen, dan zal Hij deze beloften perfectioneren ondanks Zijn huidige omgang met de natiën. Hoe dan ook, God maakt altijd af waar Hij aan begon.

Dit zijn eenvoudige en redelijke principes en zij brengen Paulus betoog over Gods goede bedoelingen met Israël duidelijk verder. Bovendien harmoniseren ze volledig met de onthulling van God, die in de eerdere hoofdstukken van Romeinen werd gegeven.

Jammer genoeg, echter, zijn er zoveel verschillende interpretaties gegeven aan

deze spraakfiguren, dat dit fundamentele principe over de trouw van God ietwat over het hoofd is gezien. Het betaamt ons daarom onszelf vaak te herinneren aan het verband tussen de details van de overheersende gedachte van deze passage.

16a. "En indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg [heilig]"

Ten eerste: Israël werd door God afgezonderd van de andere natiën voor een werk waartoe Hij had besloten. Vandaar dat Yahweh hen door Mozes liet weten: "En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk"(Ex. 19:6). Aangezien ze op die manier begonnen, volgt dat ze heilig zullen zijn in hun nog volgende geschiedenis.

Het woord "heilig" houdt, op zichzelf, niet in dat Israël rechtvaardiger was dan welke andere natie dan ook. Het verwijst eerder naar Gods werk in het onderscheiden van een volk, activiteit of onderwerp van anderen van die soort. We kunnen deze heiliging van Israël herleiden naar de tijd van Abraham, lang voordat er een Israël bestond, zoals ingegeven door Gods vroegste woorden aan de patriarch: "De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis"(Gen 12:1).

Heiligheid.

Het algemeen denken dat heiligheid als puurheid, liefde, gerechtigheid of morele uitmuntendheid beschouwd, is verre van juist. De heiliging van de Here Jezus definieerde de speciale relatie die Hij had met Zijn God en Vader. Het was de relatie tot God, Hem gegeven door de heiliging van Zijn God.

Als we blijven bij het feit dat een *persoon* heilig is die apart genomen is door God voor Zijn gebruik, zo zijn ook *dingen* heilig die God nodig heeft voor delen van een ritueel dat Hij gaf om Israël te onderwijzen. In feite duidt het werkwoord *heiligen* "apart zetten" of "toewijden" aan van een persoon of ding aan God. Dit toewijden geeft de band aan die heiligheid wordt genoemd. Er is niets dat duidt op verandering van morele kwaliteiten, want de Schriften bevestigen de heiligheid van zaken die geen morele kwaliteiten hebben. Een zeer opmerkelijk beeld is wel de opdracht de natiën te heiligen tegen Babylon(Jer. 51:28). Van de vernietigers van Babylon wordt gezegd dat ze geheiligden zijn(Jes. 13:3), aangezien hen een relatie is gegeven met God, als instrumenten van Zijn verontwaardiging tegen die stad.

Exodus, Leviticus en Numeri hebben als één van hun taken Israël het belang van heiliging te onderwijzen. Toen Israël voldoende instructies had ontvangen met betrekking tot heilige personen en dingen, verklaarde Yahweh dat Hij hun God is, en dat Hij heilig is. De bewering "Ik ben heilig", door Yahweh, werd voor Israël de gebiedende wijs: "wordt heilig" (Lev. 11:44,45).

Eerstelingen en deeg.

Daarom is Israël's heiligheid bovenal hun positie van apart gezet zijn door God voor Zijn doel. Die positie verandert niet door tussenkomende omstandigheden, hoezeer die ook het lijken tegen te spreken.

In deze eerste gelijkenis uit Romeinen 11:16 zijn de sleutelwoorden uiteraard: *eerstelingen* en *deeg*. De apostel zou door meer letterlijke termen te kiezen hebben kunnen verwijzen naar de beginnende en later fasen in Israël's geschiedenis, maar hij verkoos te gebruiken wat A.E. Knoch eens noemde: "de stem van voelen zowel als van feit."* Op deze wijze vergrootte Paulus zijn gedachte door zijn taal te verdichten.

* (Keyword Concordance, p.349).

Dientengevolge, hoewel het woord "eersteling" hoofdzakelijk van Israël spreekt, herinnert het ons er aan ook dat, net als de eerstelingen van graan, zij gekozen waren en geheiligd om een nuttig doel te dienen: een kanaal van zegen te zijn voor anderen en van lofprijzing van God. Andere commentatoren hebben de aandacht gericht op Numeri 15:20 als parallel, of op z'n minst een achtergrond, voor wat Paulus hier zegt. Daar lezen we zowel van "de eerstelingen van uw gerstemeel" als de "geperforeerde koek"(CV), gemaakt van dat meel. Deze waren geheiligd omdat ze afgezonderd waren van de rest van het meel en brood, als zijnde een offer voor Yahweh. Ongetwijfeld had Paulus dit in gedachten toen hij het woord "eersteling" gebruikte, want een deel van de kracht van zijn betoog ten gunste van Israël's herstel zit in het feit dat hij die natie als een *middel* zag voor het bevorderen van het doel van God, meer nog dan alleen een voorwerp van Gods zegen.

De term "deeg" helpt eveneens de aandacht te richten op Israël's geheiligde plaats in Gods doelstelling. Wij associëren het woord met de activiteit van vormgeving en iets in verlangde staat van nuttigheid brengen. Paulus had precies dit woord gebruikt in verband met het werk van de pottenbakker in Romeinen 9:21. Daar, net zoals hier, lag de nadruk op God die de levens van individuen vorm geeft voor een ideaal einde.

Wortel en takken.

16b. " en indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken [heilig]."

Net zoals in Hebreeuwse dichtkunst staat deze zin parallel met de voorgaande zin. De termen *indien.. heilig* en *ook* verschijnen in beide zinnen, en *wortel* komt overeen met *eersteling*, terwijl *takken* past bij *deeg*. Op vele manieren is de gedachte dezelfde. Indien Israël begint als heilig, dan zullen ze heilig zijn doorheen alle latere fasen, want God gaat voort met het uitwerken van Zijn doelstelling voor hen.

Echter, deze tweede zin is niet slechts als overvloed bedoeld. De spraakfiguur hier heeft betrekking op groei, wat veronderstelt dat Gods vormgevende proces

een geleidelijke en natuurlijke ontwikkeling kent.

En er is een ander verschil tussen de twee zinnen van Romeinen 11:16. De eerste gelijkenis werd alleen gegeven om Paulus' punt te stellen, maar de tweede herbenoemd dat concept en dient ook om een verder betoog te introduceren dat begint in vers 17. Het is een overgangszin, die de gedachte van 16a wijzigt en ons verder leidt naar de gedachte van vers 17 tot 24.

Metaforen gebaseerd op planten, hun wortels en takken(en vruchten) zijn overvloedig in de Schrift aanwezig. "Wortel" wordt gebruikt voor de Messias(Jes. 11:1,10; 53:2) en voor Juda (2Kon. 19:30; Jes. 37:31) en Efraïm(Hos. 9:16), hoewel de details in die gevallen niet direct overeenkomen met de gedachte van Romeinen 11. Het zou heel goed kunnen zijn, echter, dat Paulus hier de taal van Psalm 80:8-11 in gedachten had. En hoewel de figuur in de Psalm er een is van een wijnrank en niet verbonden is met de zaak van heiligheid, wordt de term "wortel" daar gebruikt voor Israël's vroege geschiedenis en de "takken" voor hun latere ontwikkeling. God heeft Israël apart gesteld van de andere natiën voor Zijn goede doel, en Hij zal die doelstelling vervullen!

Het was Paulus' troost en vreugde Gods wegen te overdenken en na te denken over de patronen in Zijn handelen. Hij was er van overtuigd dat de huidige(Rom. 8:38,39) tegenstellingen God niet kunnen stoppen met het voltooien van wat Hij was begonnen. Oordelend naar alle zichtbare bewijs, zouden we vragen kunnen stellen bij Israël's heiligheid. Het lijkt er niet op dat ze Gods unieke volk zijn, apart gezet voor Zijn heerlijkheid. Maar oordelend naar het Woord en de wegen die God gaat, moeten we bevestigen dat zij zeker zullen worden wat Hij tevoren heeft besloten: een heilige natie, gezegend door God om een zegen te worden voor anderen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 54

door D.H.Hough

De natiën er bij geënt Romeinen 11:17,18

"17 Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,

18 beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt; niet gij draagt de wortel, maar de wortel u. "

De beloften van God en de onthullingen over Zijn mededogen en genade worden voortdurend tegengesproken door wat wij zien en ervaren. Vele duizenden jaren geleden verklaarde God dat Israël Zijn heilige natie zou worden, apart gezet van de rest van de natiën, om groot te worden en een zegen te zijn voor anderen (Gen. 12:2 en Ex. 19:6). Paulus herinnerde aan deze beloften die in zijn dagen nog steeds niet vervuld waren, toen hij schreef:

"Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken."

(Rom. 11:16)

Deze woorden zijn de uitdrukking van het volste vertrouwen in de beloften van God aan Israël. Maar in Romeinen 11:17 begint de apostel onmiddellijk met wat lijkt op een weerlegging van zijn eigen betoog.

17. "Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,"

De belofte is dat de takken heilig zijn (11:16), maar het feit is dat sommige van hen weggebroken zijn. En dat is niet alles dat ons, op het eerste gezicht, als tegensprekend zal opvallen. Zich richtend tot de andere natiën waarvan Israël werd afgescheiden, schrijft de apostel:

"en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,"

(11:17b)

Heiligheid betekent: voor een speciale plek apart gezet worden in Gods doelstelling, maar hier vinden we Israël en de natiën *gezamenlijk* deel nemen aan de gunsten van God! Paulus' woorden lenend en aanpassend uit Galaten 4:15, zouden we kunnen vragen: "Waar is dan Israël's heiligheid?"

We weten allemaal wel iets van de spanningen tussen geloof en de huidige werkelijkheid, tussen wat God in Zijn Woord heeft gezegd ("die ... het niet zijnde tot aanzijn roept" - Rom. 4:17) en wat gebeurt in de wereld om ons heen. Deze spanningen kunnen niet opgelost worden door ze te negeren of te proberen de feiten te verdoezelen. Dientengevolge is Paulus, in een poging om de

zekerheid van Israël's redding te staven, voorzichtig door dit betoog tegen hem zeer serieus te nemen.

Het is waar, voor zover we vandaag kunnen zien is Israël niet een heilige natie. Wat beschreven wordt in Romeinen 11:16 wordt in de huidige tijd niet zichtbaar gemaakt. Door geloof weten we dat de heiliging van Israël een werk van God blijft, maar we kunnen het niet bewijzen door iets wat we zien.

Het is duidelijk dat de "takken" van vers 16 niet precies dezelfde zijn als de "takken" van vers 17. Dat wat heilig is zal niet weggebroken worden, en dat wat verwijderd is zal niet met dat waarvan het verwijderd is verenigd worden. In beide verzen is het woord "takken" een verwijzing naar Israël, maar de hele natie is inbegrepen in het eerdere vers, waarin Paulus bezig is met Gods onzichtbare werken, zowel in het verleden als in de toekomst, en in vers 17 is de apostel bezig met slechts een deel van Israël en richt hij de aandacht op een huidige en tijdelijke situatie. Paulus' algemene doel hier is aan te tonen dat sommige "takken" die weggebroken zijn, niet de belofte te niet kunnen doen dat alle takken heilig zullen zijn.

De verzen 17 tot en met 24 zijn niet een uitbreiding of ontwikkeling van de gedachte in 16b. Ze zijn eerder een overweging van belangrijk bewijsmateriaal tegen de vereisten van vers 16. De woorden "takken" en "wortel" komen in beide passages voor, maar zij worden op verschillende manieren gebruikt. De eerste passage houdt zich bezig met een belofte die door geloof aanvaard moet worden, en de tweede doet dat met zaken die nu van belang zijn, die inderdaad ook door geloof aanvaard moeten worden, maar veel gemakkelijker bevestigd kunnen worden door de ervaringen in onze levens.

Het interpreteren van de figuren.

Sprekend over het soort taal dat hier wordt gebruikt, schreef A.E.Knoch eens:

"Het punt dat benadrukt wordt in gelijkende figuren is dat ze afhankelijk zijn van ongelijkheid. Twee voorwerpen moeten ongelijk zijn in de hoofdzaak, maar gelijk in één of meerdere bijzonderheden, om een spraakfiguur te zijn. Onder geen voorwaarde moet de gelijkenis toegestaan worden voorbij te gaan aan deze bijzonderheden, anders wordt de spraakfiguur verbroken. Zo worden ook in gelijkenissen *de opvallende punten benadrukt* want veel detail kan bijgevoegd worden dat slechts het beeld compleet maakt."

(Keyword Concordance, pp.352,353)

De *opvallende* uitdrukking in deze gelijkenis is het woord "geënt", dat geïnterpreteerd wordt door de woorden "deel gekregen" (dit is in het Grieks één woord). Ook de andere termen zijn van belang, maar Paulus richt zich op het probleem van het gebrek aan heiligheid of verschil in Israël's huidige relatie met de andere natiën en in hun genieten van Gods zegeningen. De verzoening

bevoordeelt de hele wereld en niet alleen Israël.

Toch is het goed de mogelijke betekenissen van de andere figuurlijke uitdrukkingen die hier gebruikt worden te overdenken. We hebben eerder al opgemerkt dat het woord "takken" de aandacht op Israël richt in een latere fase van hun ontwikkeling. De woorden "enkele van de takken" verwijzen naar die Israëlieten die in Romeinen 9:32 worden omschreven als struikelend over de steen des aanstoots, in 10:32 als "een koppig en tegensprekend volk" en in 11:7 als "de rest die verhard werden". Ze omvatte niet ieder individu, want er was een overblijfsel dat gelovig bleef, maar er waren er voldoende "weggebroken" om aan te geven dat de belofte van Israël's bijzondere plaats in Gods doelstelling nog niet was vervuld.

De uitdrukking "weggebroken" is er een waarbij we bijzonder voorzichtig moeten zijn ze niet te ver door te voeren; ze is van toepassing op heel de figuur en staat in contrast met het woord "geënt", maar het moet ons niet doen denken dat zelfs ongelovig Israël zo ver van de voordelen verwijderd is dat de natie als geheel nooit meer gered kan worden. De uitdrukking staat parallel aan de woorden "struikelen" in vers 11 en "verwerpen" in vers 15, waar iedere gedachte aan permanente verbanning uitgesloten wordt, net zoals in Romeinen 11:1,2. De mogelijkheid dat deze takken opnieuw geënt kunnen worden, wordt ook in vers 24 nadrukkelijk uiteengezet.

In zijn artikel genaamd "The Olive Tree,"(*) stelde A.E.Knoch dat het woord "gij" in de verzen 17-24 wijst naar de natiën van deze wereld. De apostel Paulus richtte zich voor het eerst op deze wijze in vers 13 tot de natiën (hoewel hij daar de meervoudsvorm van het woord "gij" gebruikte, denkend aan de vele natiën, en hij gebruikt het enkelvoudige "gij" nu door aan hen te denken als een eenheid), waar hij de zaak van de verzoening voorstelde. Dit is een zegen die door alle volken van de wereld genoten wordt, inclusief Israël, maar Paulus' punt in het schrijven aan de natiën is te benadrukken dat Israël geen enkele exclusieve of heilige rechten heeft op deze zegen.
(* Unsearchable Riches, vol. 30, p.215).

Dit wordt onderstreept door de natiën te bestempelen als "een wilde olijf." Eerder hadden ze niet vaak direct voordeel gehad uit welk van Gods speciale handelingen met de mensheid dan ook. Voor het overgrote deel gingen zij "hun eigen wegen" (Hand. 14:16), terwijl Israël apart gezet was voor het ontvangen van bepaalde goddelijke gunsten.

Toch, hoewel Israël lang een speciale plaats voor God had genoten, was deze status ernstig uitgesloten geraakt en nu dat God de gunst van de verzoening naar voren had gebracht, zien we dat het voor alle natiën samen is. Er is een gezamenlijk enten en een gezamenlijke deelneming van Israël en de andere natiën op gelijk niveau.

"dat God in Christus *de wereld* met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen,... Zie, nu is het de tijd des

welbehagens zie, nu is het de dag des heils"(2Kor. 5:19; 6:2)

Desondanks zal deze tijd niet eeuwig duren.

18. "beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt; niet gij draagt de wortel, maar de wortel u!"

Door dit letterkundige middel van het aanschrijven van een onzichtbaar publiek, introduceert Paulus zijn lezers nu de oplossing van het onderhanden zijnde probleem. Hij suggereert dat door hun misbruik van de gunst van de verzoening, de natiën de weg plaveien voor het herstel van Israël in haar heilige en bevoorrechte positie.

Zelfs in Paulus' dagen waren de natiën al begonnen zichzelf groot te maken tegen Israël. "Het geheimenis van het evangelie"(Efe. 6:19), wat de boodschap van de verzoening is, ging gepaard met "het geheimenis van wetteloosheid," wat al in werking was toen Paulus aan de Thessalonicensen schreef(2Thess. 2:7). Vanaf het begin hebben de natiën overtreding op overtreding gestapeld, terwijl God voortgaat vrede uit te delen.

Een paar jaar nadat Paulus deze woorden schreef, vernietigden de legers van Rome Jeruzalem en de tempel. Ondanks het feit dat dit in overeenstemming was met Gods algemene doelstelling, was dit "groot maken" tegenover Israël toch een overtreding tegen God, iets wat in een andere bedeling Zijn zwaarste verontwaardiging oproepen zou hebben. Maar zelfs in dit geval rekent Hij de overtreding van de mens tegen hem niet aan.

In Romeinen 11:16 wijst het woord "wortel" naar het oude Israël. Die betekenis kan hier in vers 18 nog steeds in beeld zijn, hoewel er nieuwe bijbetekenissen werden toegevoegd. In het zichzelf groot maken tegenover Israël, beeldden de natiën zich in dat zij de voordelen hadden voortgebracht of verdiend die ze uit Gods hand genoten. Ze vergaten de weg waardoor zulke zegeningen als geloof en verwachting eerst door Israël naar hen toe stroomden en zij herkenden de band niet tussen hun huidige voorrechten en het offer van het Zaad van David(2Tim. 2:8). In dit alles maakt Paulus een toespeling op een einde aan de huidige tijd, die zo sterk gekarakteriseerd wordt door de verzoening.

Als gelovigen ligt ons belang in dit alles voornamelijk in de steun die het geeft aan het feit van Gods trouw. Wat Hij heeft gezegd, dat zal Hij ook doen, en zo doende zal Hij het grootste goed teweeg brengen. De huidige situatie, met al haar voordelen, is slechts tijdelijk, en deze dag van redding zal opgevolgd worden door iets dat op den duur zal bewijzen meer aanvaardbaar en aangenaam te zijn, zelfs voor de natiën. In de tussentijd overdenken we deze "onnaspeurlijke" wegen van God, we verheugen ons:

"O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen! "
(Rom. 11:33-36)

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 55

door D.H.Hough

God is bij machte. Romeinen 11:19-24

"19 Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden.

20 Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!

21 Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen.

22 Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden.

23 Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten.

24 Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. "

De wanhopige situatie rond Israël kan herleid worden tot haar eigen falen, maar we moeten verder gaan dan dit en overwegen wat dit falen zegt over God. Het is waar dat Israël een ongehoorzaam en tegensprekend volk is, maar het is ook waar (zoals we leren in Romeinen 11:32) dat God hen besloten heeft onder ongehoorzaamheid. In de disputen over de goddelijke vastberadenheid en menselijke aansprakelijkheid is de vraag der vragen of God niet *bekwaam* is om de wil van de mens te wijzigen en Zijn uitgesproken doel te bereiken.

Er zijn geen tegenstellingen tussen Romeinen 8 en Romeinen 11. Niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heer, noch in het heden noch in de toekomst (Rom. 8:38,39). Maar toch..., wat we zien in de wereld om ons heen heeft de neiging twijfel te werpen op de betrouwbaarheid van God en het vertrouwen in Zijn trouw te verzwakken. De hoofdstukken 9 tot en met 11 testen de eisen van Romeinen 8. Nu worden we naar de heerlijke en overwinnende verklaringen geleid van Romeinen 11:26,32 en 36. Ondanks alles wat ons negatief schijnt: God is bekwaam om alle situaties tot het goede einde te brengen dat Hij beloofd heeft.

Het onmogelijke zál bereikt worden: Israël zál veilig verlost worden in rechtvaardigheid en heiligheid. Het is met dit beeld voor ogen dat Paulus zich richt tot de natiën en ze aanschrijft als een eenheid (in het enkelvoud). Net als een acteur die wegdraait van het publiek om met iemand in de coulissen te spreken, zo trekt de apostel alle aandacht naar wat hij te vertellen heeft. Zo af en toe willen we allemaal wel een luistervinkje spelen. En hier heeft de zaak een essentiële betekenis voor onze eigen situatie, want ze is van *algemeen* belang:

heeft God Zich in de problemen gewerkt, zó dat Hij niet Zijn Woord kan vervullen?

Daarom is het gevolg dat we Paulus de natiën van deze wereld horen waarschuwen zich niet boven Israël te plaatsen(11:18). Op deze wijze kunnen we correct afleiden dat de huidige situatie, waarin Israël en de natiën gezamenlijk deelnemen in Gods gift van de verzoening, niet een blijvende zal zijn. Maar we willen meer details, en daarom luisteren we nauwkeurig naar de woorden van de apostel die aan de natiën in de coulissen zijn gericht:

19. "Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden."

Dit tijdperk waarin wij leven bevat vele unieke zegeningen voor de natiën, maar deze voordelen zijn verbonden met op zijn minst één nadeel, en dat is dat Gods beloften voor Israël tijdelijk opgeschort zijn. Zelfs vandaag, ondanks het feit dat ze een politieke staat gevestigd hebben in het Midden-Oosten, is het volk van Israël verdeeld, verstrooid over de hele wereld, ver verwijderd van het genieten van de zegeningen die aan Abraham, Izaak en Jacob waren beloofd.

De huidige voorrechten die door de natiën genoten worden, zijn mogelijk gemaakt door middel van het verlies van Israël.

20. "Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!"

De natiën hebben de situatie correct ingeschat voor zover de het de onmiddellijke feiten betreft, en dat is goed. Het gevaar zit hem in het voorbijzien aan, vergeten of zelf ontkennen dat God dit teweeg heeft gebracht.

Het woord "geloof" wordt hier tegengesteld aan "ongeloof" gebruikt. Het wordt niet genomen uit haar gebruik in de hoofdstukken 3,4 en 5, maar is hier genomen met een bevestiging van God en een openheid naar Zijn Woord. Het is niet een zaak van geloven dat Christus voor onze zonden stierf of een aanvaarden van de genade van God, maar in deze context is geloof meer een zaak van het erkennen van de majesteit en macht van God, waarvoor Paulus al in Handelingen 14:14-17 en 17:22-31 pleitte, toen hij sprak tot de heidenen. Dit was voor de natiën echter niet iets nieuws. Jonas ervaring met Nineveh illustreert hoe veel mensen van alle rassen en afstamming zo nu en dan een voorbeeld van Gods macht en voorzienigheid in hun leven hebben mogen zien. Maar nu dat God zegen aan alle volken gezamenlijk heeft geschonken, wordt deze zaak van het bevestigen van God bijzonder belangrijk.

21. "Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen."

Het is buitengewoon jammer dat deze waarschuwing zo veelvuldig toegepast moet worden op gelovigen en hun plaats hun Christus. A.E.Knoch nam waar: "Er is hier een dreiging, die iedere heilige verontrust heeft die de schitterende

genade van de eerdere delen van de brief nog niet volledig verteerd heeft, die er in volhard zichzelf en de individuele bestemming van de heiligen in te brengen in dit deel van Romeinen."

(Unsearchable Riches, vol. 30, pp.221,222)

Er zijn hier voor ons lessen te vinden, zaken van het op prijs stellen van deze aangename tijd waarin we leven en zorgen in onze gebeden voor hen die in gezag boven ons staan, maar de centrale waarde van deze woorden voor ons ligt in de goddelijke doelstelling. Dit tijdperk is beperkt(1Kor. 7:29), en God zal in de toekomst nog vele wijzigingen aanbrengen doordat Zijn doel is bereikt.

Het "gij" hier is niet de individuele gelovige, maar de heidense wereld. Maar ook nu we dit eenmaal gezien hebben, kunnen we nog steeds bezwaren hebben tegen Paulus' gebruik van dit soort taal. Deze hele zaak van toekomstig oordeel en verontwaardiging kan ons, die enige waardering hebben voor Gods liefde en genade, soms tegenstaan als zijnde onverenigbaar en zelfs agressief.

Wanneer we Gods oordelen overdenken zouden we altijd hun bijdrage aan Gods doelstellingen, en het einde dat Hij voor ogen heeft, in ons achterhoofd moeten houden. God is bekwaam om Israël en de natiën te redden en heel Zijn schepping binnen te brengen in de heerlijkheden van de verzoening, en Hij zal dat ook doen. Maar de uiting van Zijn bekwaamheid en liefde moet gezien worden tegen de donkere achtergrond van falen en tijdelijk verlies.

22. "Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden."

Hoewel de dreiging niet direct aan ons is gericht, zou iedere gelovige acht moeten slaan op deze woorden van advies. Wij moeten acht slaan op alle werken van God.

Wij kunnen niet ontkennen dat de wereld vol is van een vreemde mengelmoes van goed en kwaad. Toch is het Gods wereld, en Hij de Oppermachtige. Het is nooit voldoende alleen Zijn goedheid in de gaten te houden en Zijn gestrengheid te negeren. We moeten ons bewust zijn dat de God Die in Zijn goedheid de verzoening van de wereld schenkt, ook streng is in Zijn oordelen. Hij heeft dit reeds tegenover Israël geuit, en zal, als de tijd daar rijp voor is, datzelfde doen tegenover de natiën.

Het is noodzakelijk dit waar te nemen voordat we de oplossing op prijs kunnen stellen die aan het eind van het hoofdstuk zo dramatisch wordt gepresenteerd. De gestrengheid van God, geïllustreerd door Israël's huidige worstelingen en door de eventuele verwijdering van de natiën van de voordelen van de verzoening, is een middel tot een goed einde, wanneer God Zijn genade uit zal storten op allen. Zo moet ook de goedheid, die God op verschillende wijze en hoeveelheden uitdeelt, nauwkeurig bekeken worden, omdat het een voorproefje is van de blijvende vreugden die nog komen gaan.

23. "Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder

geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten."

Dit is de climax van onze passage. "God is immers bij machte" om niet alleen Israël te perfectioneren in heiligheid, maar Hij is ook bij machte hen uit ongeloof te verlossen in geloof. De eerste regel van Psalm 110:3 schiet ons te binnen, die we als volgt zouden kunnen weergeven:

"Uw volk is een en al gewilligheid ten dage van [het tonen van] uw bekwaamheid"(CV)

De bekwaamheid van God is een hoofdthema in Romeinen. Paulus definieerde Abrahams geloof als:

"in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen."
(Rom. 4:21)

En de brief sluit af met een lofprijzing

"Hem nu, die bij machte is u te versterken (naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, "
(Rom. 16:25)

Voor Paulus bestond er geen twijfel dat God bij machte was Zijn werk in Israël tot een goed einde te brengen, en dat dit zeker gedaan zal worden.

24. "Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden."

Omdat ze gericht was op de handelingen van God, eindigt de gelijkenis in goede moed. Indien God goedheid heeft getoond aan de natiën, door hen hun overtredingen niet aan te rekenen en hen gezamenlijk met Israël deelgenoot te maken in de verzoening, *hoeveel te meer* zal Hij dan in de komende aion Zijn goedheid uitstorten over Israël, hen zegenende en hen tot een zegen makend voor alle volken op de Aarde! Dit is hun plaats, voor hen gemarkeerd door God

Maar boven alles is de gelijkenis van de olijfboom een les van hoop en verwachting. Ter eerste zit ze vol met zekerheden voor Israël's toekomst. Maar dieper en in wezen is ze rijk in het laten zien van het karakter van God, Die bij machte is dat te bereiken wat Hij Zich ten doen had gesteld.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 56

door D.H.Hough

De duur van de verharding van Israël. Romeinen 11:25-27

"25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een gedeeltelijke verharding is over Israel gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, 26 en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. 27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem. "

Door de figuur van de olijfboom in Romeinen 11:16-24 heeft de apostel Paulus ons herinnerd aan het feit dat God *bij machte* is om de natie van Israël nogmaals tot Zijn eigen speciale volk op Aarde te maken. Nu, startend met vers 25, worden we ervan verzekerd dat is ook precies is wat God zal doen. Maar er zit een geheim vast aan deze boodschap. Israël's verharding zal niet verwijderd worden, zoals we zouden veronderstellen, in verband met Gods huidig handelen met de natiën, geconcentreerd op de verzoening. Nee, het zal op hen blijven, totdat dat werk voltooid is.

25a. " Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis;"

Terwijl de voorgaande verzen(beginnen bij 11:13) niet direct voor ons geschreven waren, zijn deze woorden persoonlijk aan ons gericht. Paulus noemt ons "broeders" en drukt zichzelf uit op een wijze die aangeeft dat hij bijzondere nadruk legt op deze boodschap. Hij gebruikt gelijksoortige woorden in Romeinen 1:13, 1Kor. 10:1, 12:1 en 2Kor. 1:8, maar het gebruik in 1Thess. 4:13 schijnt wel bijzonder gelijk aan onze huidige passage. Daar vertelt Paulus ons een "woord van de Heer" over zaken die zullen komen en verdriet zullen verjagen; hier vertelt hij ons een geheim over dingen die zullen komen en die trots zullen verjagen.

Kennis blaast op(1Kor. 8:11), maar dat kan onwetendheid ook! Onwetendheid dat Gods wegen niet de onze zijn, en altijd beter zijn dan de onze, is de bron van veel van onze tevredenheid over onszelf. De waarheid is dat er vele zaken komen in de toekomstige dagen die in onze ogen een stap terug lijken te zijn en totaal overbodig. Het zal ons niet helpen als we ze ontkennen. We zouden er ons beter van bewust zijn, overtuigd, zoals Paulus, dat zelfs niet "wat op handen is" ons(of de wereld) kan scheiden van de liefde van God(Rom. 8:38,39).

Onder elkaar "doorgaan voor verstandig" is een zaak van menselijke arrogantie. We weten dat we om niet gerechtvaardigd worden in Gods genade(Rom. 3:24), maar het is zo gemakkelijk te beginnen te denken dat we op de een of andere manier meer verdienen dan de ongelovige. Zo ook, geleerd hebbend dat God de

zonden van de wereld niet toerekent aan wie dan ook van de mensheid(2Kor. 5;19), en dat dit samenvalt met het verworpen zijn van Israël(Rom. 11:15), zijn we er toe geneigd te beginnen met redeneren over "heidense superioriteit." Het is niet moeilijk onszelf er van te overtuigen dat God het gehad heeft met Zijn ooit verkozen volk. Het lijkt ons zeer logisch dat wanneer Hij Zijn huidige werken van verzoening completeert, God de wereld onmiddellijk zal leiden naar een hogere heerlijkheid.

En inderdaad, Hij zal dit doen, maar er zal voorlopig veel benauwdheid zijn, en wat wij "hogere heerlijkheid" vinden kan in geheel niet zijn wat Hij voor ogen had. Wij zijn niet Gods adviseurs(Rom. 11:34), en dat is maar goed ook. Vanuit een menselijk standpunt kan het niet erg "voorstrevend" zijn van God om mensen als ons uit te roepen in het lichaam van Christus. Maar toch, uiteindelijk, zullen we zien dat alle grote aanpassingen van God in beheer en handelen ten voordele geweest zal zijn voor allen en voor de heerlijkheid van Zijn Naam.

25b. "een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat,"

De apostel heeft, verwijzend naar de Farao, laten zien dat God genadevol is voor sommigen en dat Hij anderen verhardt(Rom. 9:18). De verharding die over Israël is gekomen, is een werk van God, Die feitelijk allen tijdelijk gezamenlijk besloten heeft onder ongehoorzaamheid(Rom. 11:32), zoals dat past in Zijn doelstelling. Er is geen redelijke manier om aan deze conclusie van de betogen van Romeinen 9, 10 en 11 te ontkomen. Maar het feit dat God Israël heeft verhard is niet het geheim.

Aanvullend realiseren wij ons dat Gods werken van verharding nooit doelen op zich zijn, maar altijd stappen zijn op de weg naar het verkrijgen van het goede. Hierover wordt ook duidelijk getuigd in Gods Woord en wel in het bijzonder hier in Romeinen 11. Maar het geheim is niet het feit dat de verharding van harten een tijdelijk middel is om een heerlijk eind te bereiken.

Nogmaals: deze passage geeft zekerheid dat God al Zijn beloften aan Israël gaat vervullen. Deze beloften zullen niet omgezet of geestelijk omgezet worden in de taal van Paulus' evangelie, maar zij zullen letterlijk gehonoreerd worden zoals ze oorspronkelijk werden verklaard, tot eer van de Naam van Yahweh. Maar ook dit is niet het geheim, hoewel het dicht de betekenis benadert.

Het geheim van Romeinen 11:25 heeft te maken met Gods bepalen van het moment waarop Israël terug wordt genomen, en met de voorwaarden waaronder dit herstel zal worden begonnen. Het zal heel anders tot stand komen dan in de huidige omgeving van de verzoening. De verharding die God over Israël heeft gebracht zal niet weggenomen worden "totdat de volheid der heidenen binnengaat."

Het complement van Israël werd bekeken in vers 12("dat wat hen compleet maakt"), in verband met de komende tijd van Israël's herstel. Het complement van de natiën zal ook zo gebeuren in een toekomstige tijd, maar voorafgaand aan

het vervullen van de beloften aan Israël. God zal eerst Zijn huidige handelen met de natiën voltooien, rondom de verzoening.

Zoals beschreven in 2Thessalonicenzen 2:6-12, zal het tijdperk van dit completeringswerk niet een tijd zijn van het eren van God en van geloof in Zijn Woord. Heel de tijd hebben de natiën op de verzoening gereageerd met een mate van wetteloosheid en oneerbiedigheid. Hoewel er ook een herkenning van goddelijke voorzienigheid is geweest, waarnaar Paulus in vers 20 verwees als staande in geloof, zal zelfs dit minimale geloof voorrang geven aan een regelrechte verwerping van God en Zijn gunst, en

"8 Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt.

9 Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten tekenen en bedrieglijke wonderen,

10 en met allerlei verlokken de ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden.

11 En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, "

(2Thess. 2:8,11)

Desalniettemin gaat Paulus hier, in Romeinen 11, veelbetekenend voorbij aan deze te vrezende kanten van dat tijdperk, zoals hij dat vertelt in zijn brieven aan de Thessalonicenzen of we die vinden in het boek Openbaringen. Hij neemt er genoegen mee die tijd eenvoudig te beschrijven als "de volheid van de heidenen," het karakter van wetteloosheid en afvalligheid daarvan negerend, om zich zo te kunnen concentreren op haar grootste heerlijkheid: de verwijdering van de verharding van Israël. Zelfs over de natiën heeft de apostel ons in dit hoofdstuk(vers 15) al verzekerd dat wanneer Israël terug is aangenomen, het voor hen allen zal zijn als "leven uit de doden."

Verder bewijs voor Paulus' huidige nadruk op het positieve is het feit dat hij over Israël's verharding spreekt als zijnde "gedeeltelijk". Hijzelf is een Israëliet, en één van de vele tijdens dit tijdperk van genade van wie de ongehoorzaamheid overwonnen en overweldigd werd door genade. Toch ziet hij uit naar de redding van de hele natie uit ongeloof en hardheid. Ondanks alle problemen en leed van die dag, zal er een groot en heerlijk werk van verlossing en genade zijn.

Daarom moeten we het geheim van Romeinen 11:25 hoofdzakelijk zien als een zaak van overwinning en gejubel. Wanneer God Zijn huidige werk onder de natiën voltooid en zij(samen met Israël's eigen cruciale betrokkenheid) het hoogtepunt van hun trots en oneerbiedigheid bereiken, dan zal God de verharding van Israël's hart verwijderen en hun ogen openen voor de heerlijkheden van hun Messias.

26a. "en aldus zal gans Israël behouden worden..."

Dit is het hoogtepunt van Paulus' bespreking over Israël, hoewel het niet het

hoogtepunt is van zijn bredere overwegingen in deze hoofdstukken betreffende de wegen die God gaat. Dat zal pas in vers 32 bereikt worden. Israël werd gedeeltelijk verhard, maar Israël, als eenheid, zal gered worden.

Deze redding zal zijn uit menselijke omstandigheden van koppigheid, oneerbiedigheid, ongeloof en verharde harten. Net zoals de Heer zal afdalen met een roep en ons zal verwijderen van al onze huidige twijfels en vrees en de zwakte van ons vlees, zo ook zal Hij uit Zion komen om Israël te redden van haar blindheid en afvalligheid.

In gedachten zijn we in staat de vreugdetranen te zien opwellen in de ogen van de apostel, als hij nadenkt over deze scène. Twee kostbare passages die als een jongeman leerde schieten hem in gedachten:

" en aldus zal gans Israel behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. 27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem. " (Rom. 11:26,27)

Deze woorden zijn geciteerd uit de Septuagintvertaling van Jesaja 59:20,21 en Jesaja 27:9. Hier citeert Paulus niet een passage uit het Oude Testament als een illustratie van een bepaald aspect van het evangelie, of leent hij slechts haar uitdrukkingen om die in te weven in zijn eigen ontwikkelingen van denken. In de plaats daarvan gebruikt hij deze woorden vrijwel geheel in hun oorspronkelijke betekenis. De Messias is de Redder Die de oneerbiedigheid van Jacob zal afwentelen. Hij zal hun zonden van ongeloof en ongehoorzaamheid verwijderen en het Koninkrijk der Hemelen opzetten onder het nieuwe Verbond.

Toch zou het geen kwaad kunnen deze passage te zien in een wijdere toepassing op de nieuwe schepping, wanneer de dood er niet meer zal zijn en alle zonde van de Aarde weggedaan is. Maar daarenboven hebben we geleerd van een nog veel vollere redding, wanneer God Alles in allen zal zijn. Dan zal er niet langer een Israël zijn of natiën, maar verschillen in vlees zullen verdwijnen en ieder individu de vreugde en vrede van de verzoening kennen en vinden in God, hun Alles.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 57

door D.H.Hough

De genades en het roepen van God. Romeinen 11:28-31

" Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil.

29 Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk.

30 Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid,

31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. "

God is aan het werk, altijd de opdrachten van Zijn liefde uitvoerend. Hij weet wat Hij doet, en hoewel Hij verdriet heeft van de kwade ervaringen die op deze huidige aion drukken, heeft Hij het allemaal bedoeld om tot een heerlijke voleinding te komen. En inderdaad, ook nu zijn er krachtige handelingen aan de gang die voorproefjes zijn van die komende heerlijkheid. Daaronder zijn Gods werken van het uitroepen van Zijn uitverkorenen en het aan hen geven van Zijn mededogen en genade. Deze werken doen Hem alleen maar plezier, en zelfs wanneer Zijn uitverkoren volk zich tegen Hem keert, heeft Hij geen spijt van zulke ondernemingen.

Over Israël schrijft Paulus:

"Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil."

Het is noodzakelijk dat we Gods hand zien achter al deze gebeurtenissen, in het verleden, heden en toekomst, zoals beschreven in Romeinen 9,10 en 11. Het is van belang dat we hier naar uitzien in de Schrift, maar deze drie hoofdstukken in het bijzonder richten de aandacht op de zekerheid en de goedheid van Gods handelen.

De uitverkoren natie van Israël is een vijand geworden van de uitroeping en waardering van het evangelie van God. Maar dit is in overeenstemming met het doel van God, Die " allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen."(vers 32). We zouden de eerste zinsnede kunnen vertalen met "zij zijn tot vijanden gemaakt," om daarmee de overeenkomst met het tweede zinsdeel naar voren te brengen: "zijn zij de geliefden." Op die manier zien we dat Israël's afvalligheid ook uit God is, zodat we ook kunnen zien dat het noodzakelijkerwijs tijdelijk is en uiteindelijk bedoeld ten goede.

Een van de redenen voor Israël's vijandschap is dat God Zich een speciaal werk voorgenomen heeft onder de natiën, afgescheiden en onderscheiden van Zijn

handelen met Israël. Paulus zegt dit niet omdat er iets wezenlijk beter in ons is dan in Israël, maar het is veel meer omdat God een geheim plan had met betrekking tot bepaalde individuen die uit alle natiën werden gekozen.

In de parallelle structuur komt het woord "evangelie" hier overeen met het woord "verkiezing." Zowel de verkondiging van het evangelie als de keuze van Israël zijn werken van God, en Israël's weerstand tegen het ene kan het andere niet wegpoetsen, net zo min als dat het de vooruitgang van de boodschap van genade kan stoppen. De zekerheid van Israël's herstel en de verwerkelijking van de verbondsbeloften rust op de trouw van Gods liefde.

Wanneer Paulus schrijft: "naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil," dat is het waarschijnlijk zo dat hij Deuteronomium 4:37 in gedachten had.

" Omdat Hij uw vaderen heeft liefgehad en hun nakroost heeft uitverkoren, heeft Hij zelf u met zijn grote kracht uit Egypte geleid, "

Op gelijke wijze zei Mozes in Deuteronomium 7:6

"Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is; u heeft de Here, uw God, uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn. "

De apostel heeft al eerder naar dit werk van God verwezen in Romeinen 11:16, toen hij daar over de vaderen sprak als de eerstelingen. Gods keuze voor Israël zweeft, door de beloften die aan Abraham, Izaäk en Jacob werden gegeven, machtig over al hun falen en vijandschap.

De liefde van God voor Israël is gebaseerd op het zicht dat Hij had op die natie toen Hij sprak tot de patriarchen. Maar net zoals de vaderen niet geliefd waren om wille van iets dat ze in zichzelf hadden, zo is ook de natie die uit hen voortkwam niet geliefd omdat zij zichzelf waardig getoond hadden om door God gekozen te worden. Israël is op dezelfde wijze geliefd als weergegeven in de woorden die Paulus citeert in Romeinen 9:13 uit Maleachi 1:3, "Jacob heb ik liefgehad." Het is om wille van wat God van Israël zal maken dat ze geliefd zijn. En omdat ze geliefd zijn kunnen we er zeker van zijn dat God dat werk zal voltooien dat hij begon met Abraham, Izaäk en Jacob.

29. "Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk."

Het is waar dat Israël geen grond heeft om spijt te hebben van het feit dat God hen uitgeroepen heeft; noch kunnen we ooit spijt hebben van Gods genade voor ons. Maar de nadruk moet hier liggen op het feit dat *God Zelf* nooit twijfelt aan Zijn ondernemingen. A.E.Knoch schreef:

"God heeft nooit spijt van welke gunst dan ook die Hij gegeven heeft. Geen enkel individu of natie die Hij roept zal Hem ooit teleurstellen, want Hij weet zeer wel wat ze zijn en wat ze zullen doen**"

* Concordant Commentary, p.242.

Toch wordt er in de Schrift over God gesproken als zou Hij spijt of berouw hebben over bepaalde dingen die Hij gedaan heeft. Het woord wordt echter in deze

gevallen figuurlijk gebruikt, om zo de gevoelens van Gods hart over te brengen en Zijn verdriet over de fiasco's van de mensheid die door Zijn doelstelling vereist worden. In 1Samuël 15:11 en 35 lezen we van Gods smart over de ongehoorzaamheid van koning Saul, en hier wordt het woord "spijt"(of "berouw") gebruikt in deze figuurlijke zin. Maar in vers 29 van hetzelfde hoofdstuk wordt precies hetzelfde Hebreeuwse woord gebruik in de betekenis zoals die in Romeinen 11:29 wordt bedoeld. Vandaar dat Samuël zei:

"Ook liegt de Onveranderlijke Israels niet en Hij kent geen berouw; want Hij is geen mens, dat Hij berouw zou hebben."

God heeft veel verdriet over de zonde van deze wereld, en in het bijzonder over de fiasco's van Zijn gekozen volk, maar Hij heeft nooit berouw over de genade die Hij hen geeft of over de roepingen door welke Hij ze zegent.

Schrijvend over de werken van God, gaf broeder A.E.Knoch als commentaar:

"Hij verandert niet alleen niet van gedachten, maar Zijn liefde is ook nooit teleurgesteld of wanhopig. Ze vindt in zichzelf de afdoende en bevredigende bron van voortgang. Geliefd hebbend, gaat ze voort met liefhebben tot de voleinding. Alle diepten van Gods rijkdom en wijsheid en kennis zijn ingezet om haar doel te bereiken."(*)

(*)Unsearchable Riches, vol. 58, p.263,264.

30,31.

"30 Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid,
31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden."

De ervaring van vijandschap en koppigheid is noodzakelijk voor de waardering van genade. Dit is waar voor ieder kind van Adam. En hoewel Paulus hoofdzakelijk bezig is geweest met het lot van Israël, brengt hij nu met opzet zowel de Israëlieten als de heidenen in beeld om aan te tonen dat iedereen door hetzelfde patroon van ongehoorzaamheid en genade moet gaan, voordat de voordelen van redding ten volle gerealiseerd kunnen worden.

We hebben al een korte verwijzing gemaakt naar de parallelle structuur van vers 28, en hier vinden we een gelijksoortig patroon. De uitdrukkingen "evenals" en "zo zijn ook" trekken altijd de aandacht naar belangrijke zaken, ter vergelijking en tegenstelling. Daarom past het "gij eertijds aan God ongehoorzaam waart" bij "zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden", en gaat "door de u betoonde ontferming" bij "ook zij thans ontferming zouden vinden." In elk geval, met Israël en met de gelovigen van vandaag en ook met de massa's van de mensheid die nog nooit geroepen zijn, is er een tijd voor ongehoorzaamheid en een tijd voor genade. Maar het is de genade die in dit proces Gods laatste woord heeft.

In de Concordante Vertaling van deze passage staan de woorden "" in vers 31

parallel aan de woorden "aan God" in vers 30. Andere vertalingen zetten het zinsdeel over "de u betoonde ontferming" parallel aan de woorden "gij...nu ontferming hebt gevonden" in vers 30. Let er bijvoorbeeld op hoe de American Standard Version uit 1901 het heeft: "For as ye in time past were disobedient to God, but now have obtained mercy by their disobedience, even so have these also now been disobedient, *that by the mercy shown to you* they also may now obtain mercy." Dit zou in harmonie gezien kunnen worden met Romeinen 11:11,14, waar Paulus Israël's jaloezie over de natiën voorziet als reden voor het veranderen van hun denken.

Maar het valt te betwijfelen dat God ooit Zijn genade aan Israël direct door Zijn huidige genadevolle handelen met ons zal kanaliseren. We mogen nog toevoegen dat de woordvolgorde in het Grieks het best overeenkomt met de Concordante weergave. Zelfs alhoewel de ASV weergave een meer uitgebalanceerd platform geeft voor de parallelle structuur, volgt de verwoording in de CV het Grieks nog wat preciezer.

Zelfs in de Hebreeuwse dichtkunst zijn overeenkomstige zinnen niet altijd strikt in balans. Ja, onverwachte ontwikkelingen zijn in literaire structuur vaak opvallender in het overbrengen van waarheid dan perfect uitgebalanceerde zinnen. In dit geval ziet Paulus de heidense koppigheid als verbonden met hun weigering God te eren voor die eigenschappen van Hem die er blijkbaar al bij het begin van de schepping van de wereld waren (Rom. 1:19-23). Maar wat Israël's koppigheid betreft, die is direct verbonden aan het feit dat God genade heeft betoond aan de heidenen. De aan ons geschonken genade is meer direct een kanaal voor Israël's koppigheid, dan dat het is voor de vernieuwing van Gods genade voor die natie.

Desalniettemin zál die genade geschonken worden, en Gods keuze en roepen van Israël, dat begon in de dagen van de patriarchen, zal voltooid worden onder het nieuwe verbond.

Dan zal het zijn zoals de Heer beloofde door Jeremia, de profeet:

"Maar dit is het verbond,
dat Ik met het huis van Israël
sluiten zal na deze dagen,
luit het woord des Heren:
Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen
en die in hun hart schrijven,
Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. "
(Jer. 31:33)

We kunnen absoluut de woorden van Romeinen 11:29 herhalen, met toegevoegde overtuiging en zekerheid. "Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk."

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 58

door D.H.Hough

Het handelen en de doelstelling van God. Romeinen 11:32

"32 Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over allen te ontfermen."
(CV)

Slechts weinig woorden in de Schrift zijn zo rijk van betekenis als deze. Zij zijn het hoogtepunt van alles wat de apostel heeft gezegd sinds Romeinen 9:1, de verbazende oplossing voor zijn verdriet, het verbazingwekkende bewijs voor Gods vasthoudende liefde. Toch hebben weinig woorden zo veel weerstand opgeroepen en zijn woorden in de geschriften van de mensen zo vaak verkeerd gebruikt als deze.

Er zijn hier twee grote waarheden, of beter: twee halve en één hele, waarvan geen van beide op waarde geschat kan worden of compleet is zonder de andere. Het eerste deel is dat God Zelf betrokken is bij alles wat gebeurt en het tweede is dat Zijn handelen, en het doel daarvan, betrekking heeft op heel de mensheid. Dit is een heerlijke onthulling, maar het is onaanvaardbaar voor de geest van Kaïn, die poogt om God tot onze schuldenaar te maken, of de geest van de vrienden van Job, die suggereert dat ieders problemen hun eigen schuld zijn. Het falen Gods hand te zien in iedere gebeurtenis in ieders leven, is een tragedie die ons verdriet maakt en ons gevoel van vervreemding in een donkere en eenzame wereld intensiveert. De aanvaarding van deze van geen toegeven wetende woorden in Romeinen 11:32 is een zegen die onze levens vult met gejubel en vrede.

De kwetsbare positie van de mensheid, zowel van Israël als de natiën, werd duidelijk gemaakt in Romeinen 1:18-3:20. Van 3:21 tot 8:39 was Paulus bezig met de gelovigen. Dan, beginnend met hoofdstuk 9, is hij zijn aandacht aan het richten geweest op Israël's fiasco's, met daarnaast enige aandacht voor de natiën en hun huidige voordelen voor God. Dit waren de onmiddellijke en oppervlakkige kanten, maar doorheen heel de brief heeft het echte punt van aandacht gelegen op het handelen van God.

De godheid van God.

Wat betekent het om God te zijn? Dat wil zeggen: wat zegt Gods Woord over Hem, voor wat betreft het belang van Zijn goddelijkheid? God is alwetend, almachtig, alrechtvaardig, alliefhebbend. Hij laat niets over aan het toeval en bepaalt dat het einde van iedere ervaring en gebeurtenis goed zal zijn.

"De kennis van Gods Woord is goed, een bekend zijn met Zijn wegen is

beter, maar een verwerkelijking van Hem Zelf is het beste. Geloof aanvaardt Zijn uitspraken, vertrouwen stemt in met Zijn handelen, liefde vindt rust in Zijn wezen. Laten we geloven wat Hij zegt, en wij zullen ons niet alleen verheugen in wat Hij doet, maar jubelen in wat Hij is..." ((A. E. Knoch, THE PROBLEM OF EVIL AND THE JUDGMENTS OF GOD, p.340).

De godheid van God wordt het best uitgedrukt door Zijn activiteiten door onze Heer Jezus Christus, in het bijzonder door het niet sparen van Zijn Zoon, maar door het overgeven van Hem ten behoeve van ons allen(Rom. 8:32).

"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.."(Joh. 3:16).

"God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"(Rom. 5:8).

"Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods."(1Kor. 1:18).

"Want de liefde van Christus dringt ons,"(2Kor. 5:14)

Dit is niet zomaar een theoretische zaak, het is de meest fundamentele en praktische zaak voor heel ons bestaan. Er is, om deze grote verlossing en heerlijke voleinding voor elkaar te brengen, een God nodig Die betrokken is bij alles wat gebeurt. De mogelijkheid van de een of andere kracht buiten Gods controle is fataal voor welke zekerheid van mededogen en genade dan ook. Vandaar dat het fataal is voor iedere ware vitaliteit die we ontvangen kunnen uit geloof.

De apostel Paulus heeft ons met onze neus op de feiten gedrukt. Als Israël ooit binnen zal gaan in de zegeningen die aan hen beloofd zijn, dan moet God nu, en altijd al, de macht over hun koppigheid gehad hebben. In feite moet hun koppigheid altijd deel uitgemaakt hebben van Zijn doelstelling, net zoals de genade, die ze zal verdringen.

Er is er slechts Één Die God is over allen, en deze Ene is de Vader van onze Heer Jezus Christus, Die door Hem bekend gemaakt is en alle dingen uitwerkt door Hem. Of het nu komt door middel van ervaring van de koppigheid in de mens, of door het schenken van de zegeningen van de genade, uiteindelijk is er maar Één Die het allemaal in handen houdt. Dat is Paulus' conclusie van alle betogen in Romeinen 9-11. Na deze lange overwegingen over Israël's toestand en over de natiën die onder de verzoening staan, wordt onze aandacht met kracht op God gericht.

De God van de hele mensheid.

Toch ziet Paulus God hier niet exclusief als de God van Israël, maar hij ziet Hem als de God van de hele mensheid. Na al deze overwegingen over Israël's geschiedenis en haar toekomstige vooruitzichten, zullen we ineens bemerken dat de apostel zo'n wijdere blik al de hele tijd in gedachten had. Hoofdstuk 8

eindigde met gedachten over Gods liefde voor de gekozenen, en hoofdstuk 9 begon met gedachten over Israël's falen, maar nu worden we naar een onthulling geleid over Gods handelingen die de hele mensheid aangaan.

Als we eenmaal de universaliteit van de betekenis van Romeinen 11:32 gaan waarderen, dan kunnen we ieder detail van 9:1-11:31 gaan zien als behulpzaam en noodzakelijk om logisch en onontkoombaar naar deze conclusie geleid te worden. We zijn van bepaalde delen van informatie over Israël's geschiedenis en plaats voor God, overgegaan naar een algemene conclusie over Gods aionisch handelen, iets wat een kostbaar licht laat schijnen over de bijzonderheden van onze eigen levens.

We moeten nooit terugschrikken om aan een bepaalde passage haar volste betekenis toe te kennen, speciaal wanneer die rechtstreeks spreekt van Gods grootheid. Laten we bereid zijn Gods hand te zien in alle dingen. Laten we Zijn macht, heerlijkheid en liefde erkennen, zelfs in de tijdelijke duisternis en ellende van deze aion. Dit is het grote voorrecht van geloof - niet een geloof in de vooruitgang van de mens of in een vaag verwachten dat het allemaal wel beter zal worden, maar geloof in God als Degene Die alles doet samenwerken ten goede. Dan zullen we ook zien dat we de woorden van Romeinen 11:33-36 met de diepste oprechtheid en overtuiging herhalen:'

"33 O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!
34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?
35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet?
36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen."

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 59 door D.H.Hough

De diepten van Gods heerlijkheid. Romeinen 11:33-36

"33 O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!
34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?
35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet?
36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in de eionen! Amen."

Die innerlijke kalmte en blijdschap, waar we allen zo naar verlangen vanwege de chaos van deze aion, is alleen blijvend te vinden in een verwerkelijking van God en Zijn allesoverstijgende heerlijkheid (Kol. 1:10-12). We zingen "In acceptance lieth peace," maar we zouden niet slechts een aanvaarding van ons lot moeten bedoelen, maar een triomferende aanvaarding van ons lot als een deel van Gods heerlijke doelstelling. De waardering van Gods liefde, macht en wijsheid is in alles de sleutel voor echte vrede en onvervalste vreugde. Het is met dit in beeld voor ogen dat we binnengaan in Paulus' grote lofzang in Romeinen 11:33-36 en dat we komen tot een erkenning en ervaring van haar macht om af te rekenen met onze angsten en onze geesten te verheffen.

We leerden in Romeinen 3:23 dat het grote menselijk gebrek het ontbreken van de heerlijkheid van God is. We zijn, voor zover het onze eigen mogelijkheden betreft, hopeloos verwijderd van de perfecte heerlijkheid van zekerheid en zegen door Zijn aanwezigheid. Toch hebben we ook ontdekt dat we, als gelovigen, mogen "roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods" (Rom. 5:2). Tenslotte, en zeer vreugdevol, is ons getoond dat "de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods" (Rom. 8:21).

Dit alles is gebaseerd op het fundament van het kruis van Christus. Het is waar dat de dood van Christus, die het hart is van het evangelie en zo fundamenteel voor de heerlijkheid van God, een onderwerp is dat nog niet naar voren is gebracht in Romeinen 9, 10 en 11. Dit echter is meer te wijten aan het feit dat Paulus aan de oppervlakte bezig is geweest met het probleem van Israël's blindheid, meer dan met enige niet ter zaken doende kanten van het kruis voor het onderliggende thema van de goddelijkheid van God. Hoewel het bloed van Christus onlosmakelijk verbonden is met de verlossing van Israël (zie bijvoorbeeld 1Petr. 1:18,19), is dit nog niet ten volle aan hen geopenbaard, zeker niet op een wijze zoals nu aan ons. Desalniettemin liggen de dood van Christus en Zijn opstanding, die zeker stelt dat dit offer effectief is, ten grondslag aan de

afsluitende woorden van Romeinen 11. De genade waardoor God de toestand van de menselijke koppigheid omdraait, zou nooit geschonken kunnen worden buiten de gehoorzaamheid van onze Heer tot de dood aan het kruis om. Alles wat in de eerste acht hoofdstukken van Romeinen werd geschreven ligt net zo zeer ten grondslag aan Romeinen 11:33-36 als dat wat in 9:1-11:32 werd opgetekend.

33a. "O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods..."

De prelude tot deze lofzang was groots en wonderlijk:

"Want ik schaam mij het evangelie niet.... een rechtvaardigheid van God is onthuld..... Daarom is het alles uit geloof, opdat het zou zijn naar genade... we vrede zouden hebben met God... verzoend zijnde, zullen we gered worden in Zijn leven... we zullen ook van de opstanding zijn... niets, daarom, is nu veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn... we zijn meer dan overwinnaars door Hem Die wij liefhebben... want God sluit allen gezamenlijk op onder ongehoorzaamheid, opdat Hij genadig zal zijn aan allen."

Dit alles en meer doet Paulus' geest uitroepen:

"O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods..."
(Rom. 11:33a).

We worden verleid om Paulus' woorden een beetje te herschrijven en te spreken van de diepten van de rijkdommen *van* Gods wijsheid en kennis. Natuurlijk zijn de wijsheid en kennis van God vol van rijkdommen. En toch, sprekend van de rijkdommen van God als een apart onderwerp voor onze lof, is het duidelijk dat er iets essentieels aan is toegevoegd. Het evangelie en de zaak van Israël's redding zijn bewijzen van Gods enorme schatten van macht en liefde, net zoals ze bewijs zijn voor Zijn wijsheid.

Zoals pastor George L. Rogers in een niet gepubliceerde preek op deze passage aanduidde, de diepte van Gods heerlijkheid wordt in deze verzen op drie manieren behandeld, de volgorde van de openingszin omkerend. Daarom zien we de diepte van Gods kennis gepresenteerd in vers 33b, de diepte van Gods wijsheid in 33c en 34, en de diepte van Zijn rijkdommen in de verzen 35 en 36. Het is waar, de heerlijkheid van God is zonder maat diep en wijds!

De diepte van Gods kennis.

33b."...hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!"

De vromen in Israël waren er zeer van overtuigd dat Gods oordelen altijd goed zijn.

"de verordeningen[lett. oordelen] des Heren zijn waarheid, altogader rechtvaardig."
(Psalm 19:9)

Maar dit betekent niet dat zij altijd Gods oordelen begrepen of er de rechtvaardigheid, waarvan zij geloofden dat die er was, daarvan ook werkelijk inzagen. De huidige vorm die het goddelijk oordeel aanneemt is vaak niet erg

aangenaam, zoals in het geval van Job, en is daarom ondoorgrondelijk. Voor Job was het voldoende om het getuigenis van de Heer te horen dat Zijn hand betrokken was in alle dingen en dat Hij precies wist wat Hij aan het doen was en waarom.

Ook voor ons gaan de huidige ervaringen van het leven vaak boven ons begripsvermogen, en vaak nog meer dan toen omdat God het goed heeft gedacht de gelovigen een aanvullende ervaring van vervolging te geven (2Tim. 3:12) en van lijden (Filip. 1:29). Maar we hebben ook het getuigenis dat God alles onder controle heeft, want Zijn liefde wordt in onze harten uitgestort (Rom. 5:5).

En dat is waarom de ondoorgrondelijkheid van Gods oordelen wordt omgevormd van een klacht naar een lied. Wij kunnen ons huidig verdriet niet begrijpen, en we voelen ze diep, maar we zijn er van overtuigd dat ze in overeenstemming zijn met Gods doelstelling ten goede, en dat Hij weet hoe ieder detail in het geheel past.

Pastor Rogers schreef:

"Gods liefde verklaart Gods geschenken, maar alleen Zijn *verstand* en Zijn *wijsheid* verklaren Zijn voorzienigheid of de manier waarop Hij die giften van liefde effectief maakt."

Gods oordelen zijn ondoorgrondelijk, maar dat zij voortkomen uit Zijn grote en perfecte intelligentie is duidelijk en zeker. Achter ieder oordeel is Zijn hart van liefde en de kennis van de hoogste en beste manier om aan die liefde een uitdrukking te geven.

De diepte van Gods wijsheid.

33c. "...en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!"

De onverwachte ontwikkeling van gebeurtenissen en de oneindige variëteit aan ervaringen in deze wereld maakt het onmogelijk de volle betekenis te vatten van Gods wegen. Geen computer zou zelfs het kortste verslag kunnen bevatten van alles wat God in deze seconde aan het doen is, laat staan het belang uitleggen van de gebeurtenissen doorheen de aionische tijden.

Geschiedkundigen hebben dikke delen vol geschreven in een poging om de patronen in de opkomst en ondergang van de natiën en samenlevingen na te speuren, en zij zijn er als de kippen bij om de fouten in elkaars pogingen aan te wijzen. Nogmaals Rogers citerend, vinden we in deze woorden van Romeinen 11:33 dat

"zij de gezindheid van enige filosofen en theologen zouden moeten controleren om alles uit te leggen."

Wat wij nodig hebben, is dat we in staat zijn om niet allen te zeggen dat Gods wegen de beste zijn, maar dat ze ook onze vreugde zijn. De onnaspeurlijke wegen van God zijn inderdaad een afspiegeling van de diepte van Zijn wijsheid.

De Septuagint citerend van Jesaja 40:13,14, vraagt Paulus:

"Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?"

Terug kijkend kunnen we de wijsheid van God zien, bijvoorbeeld in het leven van Jozef, toen Hij door zijn broers verkocht werd naar Egypte of toen hij in de gevangenis verdween vanwege Potifars vrouw. Daarom zien we ook nu hoe wijs God Israël geleid heeft in die veertig jaren van rondwandelen in de woestijn, of hoe Hij de herder David koos om Saul te vervangen, of hoe Hij Hezekia tuchtigde door ziekte. Maar wie kon tijdens van deze gebeurtenissen de gedachten van de Heer vermoed hebben? En wie zou de heerlijkheid voorzien hebben die Hij in beeld had? Jacob of Samuel of Hezekias vrienden zouden zeker anders geadviseerd hebben, als hen dat gevraagd zou zijn.

Laten we de les leren dat we afhankelijk zijn van de levende God, Wiens wegen gericht zijn op redding(1Tim. 4:9,10) en verzoening(Kol. 1:20). Dagelijks worden we in onplezierige en hartverscheurende situaties gebracht. Wat is het dan belangrijk voor onze vrede om te weten dat deze uit God zijn! Nu mogen ze ellende brengen, maar in Zijn wijsheid heeft God ze nodig voor het goed van allen en voor heerlijkheid.

35. "Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet?"

De diepte van Gods rijkdommen.

Aan het eind van Jesaja 40:14 voegen de Alexandrinus en bewerkte Sinaiticus manuscripten van de Septuagint een vraag toe die in de Hebreeuwse tekst niet aanwezig is:

"of wie heeft Hem eerst iets gegeven en zal niet door Hem terug betaald worden?"

Gelijke woorden zijn te vinden in Job 41:11, waar de Heer Zelf vraagt:

"Wie geeft aan Mij eerst opdat Ik terug betale?"

Dit zijn duidelijk de passages die Paulus in gedachten had toen hij Romeinen 11:35 schreef.

God heeft van ons niets nodig, behalve de eerbied en liefde die Hij Zelf in ons heeft gelegd. Hij kan nooit schuldenaar van de mens zijn, want Hij is God, en alles behoort aan Hem toe.

36a "Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen:"

Sommigen hebben angst voor deze woorden, want ze lijken immoraliteit toe te staan, en anderen hebben ze gebruikt om leerstellingen van een wrede en onbetrouwbare godheid te ondersteunen. Pas wanneer we deze woorden ontvangen voor wat ze zeggen, zowel uitdrukkelijk als onvoorwaardelijk, kunnen we verwachten veel geestelijk profijt in hen te vinden. Er zijn geen

uitzonderingen op wat uit God en door Hem en voor Hem is. En net zo zijn er geen uitzonderingen op wat zal uitlopen in de heerlijkheid van God.

Paulus heeft het hier over de rijkdommen van God, Die eigenaar is van alles, en ten volle aan Zijn verantwoordelijkheid tegemoet komt. Er is niets kwaads dat buiten Zijn controle is of dat eindeloos is in zijn karakter. Al het goede is overwinnend, Dit is waar omdat alles *uit* God is en *door* Zijn handelen toestroomt en *voor* Hem is.

"Hem zij de heerlijkheid tot in de eionen! Amen!"

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 60 door D.H.Hough

Uit en door en voor. Romeinen 11:36

"Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in de eionen! Amen."

Alles is uit God en door Hem en voor Hem (Rom. 11:36). Dit is de afsluitende samenvatting van alles wat Paulus heeft gezegd in Romeinen 9, 10 en 11. Maar dat is niet alles, dit is de samenvatting van een van de meest fundamentele thema's van Romeinen, voor het eerst geïntroduceerd in de hoofdstukken 1-8 en daarna verbonden met ons dienstbetoon en wandel in de hoofdstukken 12-16. Wanneer we eenmaal het evangelie begrijpen, dan realiseren wij ons dat het allemaal van God is en dat het onder Zijn controle staat en voor Zijn heerlijkheid is, en slechts met dat begrip kunnen we beginnen dat leven te leven dat Hem genoeg doet.

Over Romeinen 11:36 schreef broeder A.E.Knoch:

"Dit is de meest veelomvattende verklaring die maar uit te spreken is. God is de *bron* van alles, het *kanaal* van alles, en het *onderwerp* van alles. Het universum kwam uit Hem voort, het heeft haar vervolg in Hem en Zij zal haar voleinding zijn. Dit beslist alle speculeren over de oorsprong van alle dingen. De schepping is uit God, niet uit het niets. Dit verklaart de universele geschiedenis. God is Degene achter alle handelingen van de mensheid. Dit onthult het doel van alle dingen. God leidt al Zijn schepselen zodanig dat, op den duur, Hun hun Alles zal worden. Hem zei inderdaad de heerlijkheid in de eionen!" (Conordant Commentary, p.242)

Het al.

Veel gelovigen hebben de woorden "het al" (of "alle/alles") beschouwd als alleen verwijzend naar de schepping, of zelfs meer beperkt: op Israël alleen, of op Israël en de natiën. Het zou beter zijn als we zouden kunnen zien dat hoewel de schepping zeker in "het al" is inbegrepen, er veel meer aan vast zit; de context heeft betrekking op Israël en de natiën, maar de echte aandacht wordt geschonken aan *Gods handelen* met deze volken. Nu, in deze lofzang van Romeinen 11:33-36, worden de heerlijkheden van God in Zijn wijsheid en daden benadrukt. Dientengevolge moeten we "het al" zien als zowel dingen als daden omvattend, waarbij bijzondere aandacht wordt geschonken aan daden, dat wil zeggen: aan de gebeurtenissen en ervaringen van de eionen. Niet alleen alles wat bestaat, maar ook alles wat gebeurt is uit God en door Hem en voor Hem.

Romeinen 9, 10 en 11.

Heel de geschiedenis van Israël, de huidige ervaringen en hun toekomst zijn uiteindelijk uit, door en voor God. Maar Paulus heeft deze zaak in Romeinen 9-11 niet losjes en op een academische manier behandeld; hij heeft zichzelf eerder als bij dit alles betrokken getoond, en ook wij zijn daar in opgenomen. Niet dat de apostel onze roepingen of het onderscheid tussen het Besnijdenisevangelie en dat van de Onbesnedenen verwacht (Gal. 2:7), maar God is Één (Rom. 3:30), en Zijn handelen met Israël en met de natiën heeft vele belangrijke parallellen met Zijn handelen ten behoeve van ons. We zijn in deze hoofdstukken over God aan het leren, en dat niet op een wijze die minder belangrijk is dan de lessen van de hoofdstukken 1 tot en met 8.

Daarom is het ook dat, wanneer we van Israël's blindheid of van hun redding lezen, we leren over Gods wegen. God heeft hen onder ongehoorzaamheid besloten en dit ondersteunt het feit dat alles uit God is. We zien hier ook dat deze ongehoorzaamheid tijdelijk is en dat het een middel is tot een goed einde. En dit helpt ons weer de oorsprong van ons eigen falen en onze teleurstellingen te begrijpen. Voor Israël is het goede einde de ervaring en waardering van Gods genade, en dit sterkt ons in de zekerheid en vreugde over de zekere triomf van Gods liefde over alle huidige ellende (zoals Paulus al aangaf in Romeinen 8).

Alles wat er met Israël gebeurt is uit God, "opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep..." (Rom. 9:11). Dit maakt het voor ons duidelijk dat alle gebeurtenissen in onze levens ook uit God zijn.

"Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt, maar van God, die Zich ontfermt" (Rom. 9:16).

Op gelijke wijze zijn alle gebeurtenissen in Israël's geschiedenis gekanaliseerd door Gods planning en handelen. Hun ervaringen in Egypte, onder de Farao (zie Rom. 9:17,18), en gedurende de dagen van Elia (zie Rom. 11:2-5) waren niet toevallig. Ook noemt Paulus deze dingen niet alsof ze geen verband hebben met onze eigen ervaringen. "Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid..." (Rom. 11:22). Let op het belang van de goddelijke gestrengheid en zie dan dat dit niet een doel op zich is, noch dat ze eindeloos is.

Alles wat er in Israël's ervaringen en in die van de natiën voorvalt is voor God. Dit, tenslotte, is de grote les van Romeinen 9, 10 en 11. Al Israël's verharde trots en al haar droefheden, alle onverschilligheid van de natiën, zowel als hun voordelen uit de verzoening, vinden hun einde in de heerlijkheid van God. Dit betekent dat alle volken van de Aarde zeker gezegend zullen worden. Het is allemaal samengevat in de opzienbarende woorden van Romeinen 11:32

"Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over allen te ontfermen" (CV)

Romeinen 1-8.

Zoals we gezien hebben heeft deze afsluiting van Romeinen 9-11 ook een essentieel verband met de eerdere hoofdstukken van de brief. Romeinen 11:36 geeft een fundamenteel thema weer dat in de eerste acht hoofdstukken de presentatie van het evangelie heeft omgord: dat God alles onder controle heeft en, door middel van de dood en opstanding van Christus, Hij een heerlijk doel voor Zijn schepping heeft vastgelegd. In Gods genade is ons een zeer belangrijk deel in het uitwerken van dit doel gegeven, maar dit deel zou onmogelijke zijn, als het niet zo zou zijn dat alles uit God is en door Hem en voor Hem.

Al in het begin van Romeinen wordt ons verteld dat het evangelie zich richt op "Gods kracht" en "Gods rechtvaardigheid"(1:16,17). We zien eerst wat God bij machte is te doen en wat Hij feitelijk aan het doen is, alsook de manier waarop Hij het aan het doen is. Dat we gerechtvaardigd worden is een gevolg van het primaire feit dat God de rechtvaardige Rechtvaardiger is. Dat we gered zullen worden is bepaald door de waarheid dat Christus' bloed ten behoeve van ons vergoten werd. Al onze zegeningen worden geschonken op basis van Gods activiteit.

"Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken? "
(Rom. 8:32)

Zelfs het voorwerp van Gods verontwaardiging, tot in de details uitgelegd in Romeinen 1:18-3:20 moet uiteindelijk gezien worden in het licht van Romeinen 11:32-36. Ook dit is uit God en door Zijn handelen en ook dit zal uiteindelijk leiden tot Zijn heerlijkheid.

Hieruit, echter, hebben sommigen vreemd genoeg de conclusie getrokken dat het oordeel van Romeinen 2:9 altijd zal duren en "voor God" zal zijn in de zin van een eeuwige manifestatie aan het universum van "goddelijk recht". Gods rechtvaardigheid (dat wil zeggen: Zijn recht, want beide woorden zijn in het Grieks hetzelfde) worden alleen getoond door de dood aan het kruis. Zijn oordelen zijn rechtvaardig, maar dit kan niet gezien worden of getoond worden buiten het werk van het kruis om, en op geen enkele wijze kon eeuwigdurende kwelling dienen om goddelijke rechtvaardigheid aantoonbaar te maken, noch kon het op welke manier dan ook bijdragen aan Zijn heerlijkheid.

Hoe passend zijn daarom de woorden aan het einde van Romeinen 8, die de presentatie van het evangelie afsluiten. *Niets* kan ons scheiden van de liefde van God; zelfs toekomstige uitingen van Gods verontwaardiging kunnen het handelen van Gods liefde niet stoppen of Hem weerhouden van Zijn doelstelling, zoals omschreven in 8:21 als "de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods."

Romeinen 12 tot en met 16.

Als het aan ons gelegen zou hebben, zouden we ons waarschijnlijk gehaast hebben om, na hoofdstuk 8, snel door te gaan naar de meer praktische zaken die in Romeinen 12 aan de orde worden gesteld. Voor zover als het het verstaan betreft van de specifieke kenmerken van onze roeping, zou het misschien niet zo'n groot verlies zijn geweest, maar waar het de geestelijke groei en voorbereiding voor "goddelijk dienstbetoon" betreft, hebben we de lessen van Romeinen 9-11 hard nodig.

Het is zo gemakkelijk in onszelf verstrikt te raken, speciaal wanneer we alle zegening overwegen die direct en specifiek met ons verbonden zijn, zoals weergegeven in Romeinen 3:21-8-39. Het correctiemiddel hiervoor is niet zozeer een nadenken over Israël's roeping of zaken die te maken hebben met de natiën, als wel het zich richten op *God* en wat Hij aan doen is ten opzichte van anderen. Romeinen 9, 10 en 11 is een ideaal deel van de Schrift voor het leren van de lessen over de goddelijkheid van God, de centrale en vitale plaats die Hij heeft in het universum en de gebeurtenissen in de tijd.

Nu we gezien hebben dat alles inderdaad uit God is, door en voor Hem, zijn we op een effectieve wijze voorbereid voor de smeekbeden van Romeinen 12-16. Ideaal dienstbetoon is onmogelijk waar er menselijke trots en zelfzuchtige ambitie is. Jaloezie en boosheid kunnen in de gelovige wandel niet aanwezig zijn. Daarenboven: als we vreesachtig zijn over onze status en we afgeleid worden door de benauwdheden van de aion, dan zullen we niet in staat zijn te volharden met ongeveinsde liefde en de vreugde van verwachting(Rom. 12:9-13).

Alles is voor God.

Onze verwachting is "de heerlijkheid van God"(Rom. 5:12). En echt waar: er is geen verwachting voor wie dan ook buiten de heerlijkheid van God. Alles wat geschapen is en alles wat gebeurt zal op den duur voor Zijn heerlijkheid zijn. Christus' ontlediging van Zichzelf tot de dood aan het kruis, Zijn verhoging en het buigen van alle knie en het belijden van iedere tong dat Jezus Christus Heer is, het is allemaal "tot eer van God de Vader"(Filip. 2:6-11).

Dit is geen fatalisme, want het enige fatalisme is dat wat denkt dat een bepaald deel van Gods schepping nooit gered zal worden vanwege hun gebrek aan de heerlijkheid van God(Rom. 3:23), of dat een deel van de ervaringen in de aionen voor altijd doelloos en vruchteloos zal blijven.

Alles is voor God! Dit is goed nieuws dat ons kracht geeft, onze geesten blij maakt en ons sterkt in blijdschap en vrede voor bruikbare levens en dienstbetoon. En daarom zeggen we nogmaals:

"Hem zij de heerlijkheid tot in de aionen! Amen."

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 61

door D.H.Hough

Ons logisch goddelijk dienstbetoon Romeinen 12 - introductie

Het was in antwoord op die vreugde en vrede die zijn hele wezen doortrokken had dat de apostel Paulus aan de Romeinen schreef over hun redelijke eredienst(Rom. 12:1;NBG - eigenlijk: logisch dienstbetoon). Het woord "dan" in dit vers vertelt ons dat wat hij wilde gaan zeggen onmiddellijk voortkwam uit de triomfantelijke verklaringen aan het einde van Romeinen 8 en 11.

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here... O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods... Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen. "
(Rom. 8:38; 11:33; 11:36)

Lang voordat deze woorden geschreven werden, had Yahweh Mozes in de Sinai een onthulling gegeven voor Israël:

"gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb.
5 Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. "
(Ex. 19:4,5)

In overeenstemming met deze boodschap en de geboden die volgden, werd aan Israël een goddelijk dienstbetoon opgedragen(Rom. 9:4) in de boeken van Exodus, Leviticus en Numeri. Het was een "logisch" dienstbetoon doordat het zich richtte naar de principes van de wet en de geest van het oude verbond. Het hield zich bezig met zaken die gezien en betast konden worden en werd in stand gehouden door de vrees voor lichamelijke straf.

Nu, in Romeinen 12:1, wijst Paulus op "de barmhartigheden van God", wat een uitdrukking is van onze verlossing door God, niet uit Egypte, maar uit onze zonden en uit veroordeling. Het woord "barmhartigheid" spreekt van een gevoel, maar wanneer Gods barmhartigheid in beeld is, weten we dat het niet beperkt is tot Zijn gevoelens. Goddelijke barmhartigheid wordt altijd uitgedrukt in medelevend handelen. "De barmhartigheden van God" zijn Zijn handelingen van rechtvaardiging, verzoening, verheerlijking en genade, die we in Romeinen 11 verwoord zagen.

Daarom is het op basis van Gods liefdevolle en actieve betrokkenheid voor zondaren, dat Paulus ons logisch goddelijk dienstbetoon aan de orde stelt. Het is een dienstbetoon dat niet door wetgeving vereist is, omdat het eerder op genade is gebaseerd dan op de wet. Er worden geen instructies gegeven voor ieder facet van het leven, maar het zijn meer algemene principes die voor ons gezet worden die toepasbaar zijn voor iedere situatie. En geen daarvan is opgedragen, maar alles wordt in geestelijke termen van liefde, genade, mededogen, geduld en vrede, gepresenteerd als een smeekbede.

Zulk dienstbetoon is voor ons logisch, omdat het overstemt met het evangelie dat ons via Paulus' bediening gegeven. Wat eens logisch was, is niet langer passend of aangenaam, en wat eens misplaatst zou zijn geweest, is nu bij uitstek toepasselijk en aangenaam.

In de Griekse taal draagt het woord dat wij vertalen met "smeken" bepaalde nuances van betekenis met zich mee die niet aanwezig zijn in onze taal. Letterlijk betekent het "terzijde-roep". Dit veronderstelt dat het beroep op het smeken gedaan wordt door de spreker, die de luisteraar naar zijn zijde roept. Soms wordt het woord vertaald met "troosten," en dan wordt de betekenis van een van hart tot hart ontmoeting zelfs in onze taal naar boven gebracht. Wat Paulus schrijft in Romeinen 12 is zeer persoonlijk, en voor een ieder van ons is het nodig te zien dat wij de "broeders" zijn aan wie hij schrijft.

Zo zien we dat de boodschap van Gods genade de basis is van ons dienstbetoon. En de wijze waarop dit dienstbetoon onder onze aandacht wordt gebracht is vol van genade. Hoe logisch is het dan ook dat dit goddelijk dienstbetoon op zich als een zaak zou moeten zijn van leven in genade! Laten we een paar van de principes van dit goddelijk dienstbetoon onderzoeken zoals ze in het 12e hoofdstuk van Romeinen aan ons worden gepresenteerd.

Onze lichamen.

Als ons dienstbetoon logisch moet zijn, dan moet het offer van onze lichamen, waarover Paulus spreekt in Romeinen 12:1, in overeenstemming zijn met het evangelie van genade en kracht, zoals gepresenteerd in Romeinen 1-11. Dat evangelie heeft onthuld dat we "met Christus gestorven zijn..."(6:8), zodat we onszelf dood mogen rekenen voor de zonde, maar "levend voor God in Christus Jezus"(6:11). Ons antwoord op dit goede nieuws zal zijn dat de gelovige "door de Geest de werkingen des lichaams doodt", zodat we "zullen leven"(Rom. 8:13).

Daarom begrijpen we dat het offer van ons lichaam een offeren is van de werken van het vlees(Gal. 5:19-21). Zulke werken moeten gedood worden en weggedaan(Kol. 3:5-9). Het is een leven dat apart gehouden moet worden van boosheid, hebzucht en onzuiverheid. Dit vereist duidelijk meer kracht dan religieus asceticisme of zelfontkenning, maar deze kracht wordt, indien geloofd, overvloedig geleverd in het evangelie. Zoals al opgemerkt is wat Paulus "de barmhertigheden van God" noemt Gods liefde in het geven van Zijn Zoon ten behoeve van ons, en wie kan jaloers en woedend zijn in het licht van zulk een

genade? Het goddelijk dienstbetoon dat door ons lichaam wordt verricht is een manier van *leven*, een offer van de lusten van het vlees, maar een leven dat gekenmerkt wordt door liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtaardigheid en zelfcontrole(Gal. 5:22).

Onze geest.

Op gelijke wijze is het logische dienstbetoon, waarop een beroep wordt gedaan met betrekking tot onze geest, er een die erkent[eigenlijk: test/onderzoekt;WJ] wat de wil van God is(Rom. 12:2). Ook Israël moest denken in overeenstemming met wat zij wisten van Gods wil, zoals aan hen voorgehouden in de Sinai. Maar wij moeten stilstaan bij Gods wil zoals onthuld door de dood van Zijn Zoon, ten behoeve van ons. Het is niet een eenzijdige blik op God in Zijn boosheid over de zonde, die onze geest moet beheersen. Indien onze geest bruikbaar wil zijn voor de Heer, ten dienste van Hem, dan moet zij God zien in de meest volledige presentatie van Zijn wil, zoals wij die hebben in de eerdere hoofdstukken van Romeinen.

De bedachtzaamheid(Rom. 12:3) die onze geest zal bezitten, is er een die de God gelooft Die de doden zal Levend maken en "het niet zijnde tot aanzijn roept"(Rom. 4:17). Het is er een die zich verheerlijkt in een verwachting van de heerlijkheid Gods(Rom. 5:2,3). Het is niet beperkt tot "een geest van slavernij om opnieuw te vrezem," maar is bevrijd door "de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader!"(Rom. 8:15). Onze geest kan God niet aanvaardbaar dienen, tenzij hij iets gegrepen heeft van de verlossing die is in Christus Jezus(Rom. 3;24), maar mét dit verstaan zullen we vervuld worden met geduld en volharding, te midden van een verwarde en waarlijk krankzinnige wereld.

Dienstbetoon onder medegelovigen.

In Leviticus en Numeri wordt het goddelijk dienstbetoon verbonden met de tabernakel en de heilige dagen worden met detail beschreven. Romeinen 12:4-8 houdt zich met een soortgelijke zaak bezig, maar op een heel andere wijze. Paulus maakt zich ongerust over onze tijd van samenkomen om God te prijzen en over Zijn wegen te leren. Wat voor gaven God ons ook voor ons dienstbetoon bij zulke gelegenheden heeft geschonken, ze dienen beoefend te worden "naar de mate van het geloof." Dientengevolge moeten we dienen, onderwijzen, vermanen, delen, voorgaan, en mededogen beoefenen op een wijze die Gods genade aan ons weerspiegelt. Dat is het enig logische manier voor ons om te dienen. En de enige manier waarin zulk een dienst bereikt kan worden is door te geloven wat ons over Gods genade is verkondigd.

Er kan in dat dienstbetoon geen plaats zijn voor twistende zondaren en mensen die terugvallen. Hoe misplaatst zou enig geroddel of sektarisch gedrag zijn in een plaats waar Gods liefde verkondigd wordt; maar ook: hoe misplaatst zou het zijn voor welk ongeduld dan bij het falen van onze broeders in deze zaken!

Dienstbetoon dat goed, welgevallig en volkomen(Rom. 12:2) is, is altijd gevormd naar de gezindheid van Christus, Die Zichzelf nederig maakte en alleen bezig was

met het goede voor anderen en de heerlijkheid van God(Filip. 2:5-8; Efe. 5:2).

Het blootleggen van vergissingen die in onze samenkomsten onderwezen worden is een bijzonder moeilijk aspect van ons dienstbetoon. Wij weten dat de Schriften nuttig zijn om te weerleggen(2Tim. 3:16), en zowel fouten in gedrag(Efe. 5:11) als in onderwijs(Titus 1:9) moeten openbaar gemaakt worden. Maar dit zal met geduld en genadevol gedaan worden als het zich ontwikkeld vanuit een bewustzijn van Gods doelstelling en wegen. Elke andere benadering is noch logisch noch aangenaam voor God.

Hoe is het voor ons mogelijk een ander hoger te achten in eer(Rom. 12:10)? Dit is zeker niet de weg van de wereld, en heel vaak is het, wanneer we samenkomen, ook niet de weg van de gelovigen. Maar het is logisch in het licht van het evangelie dat Christus stierf voor de goddelozen(Rom. 5:6), en dat betekent: ik. Wie ben ik dat ik tevoren bestemd zou zijn om één te worden aan het beeld van Gods Zoon(Rom. 8:29)? Er kan geen plaats in ons logisch dienstbetoon zijn voor opgeblazen zijn in onze eigen waan.

Dienstbetoon onder ongelovigen.

Israël zou verheven worden boven alle volken der Aarde(Deut. 28:1), en uiteindelijk zou dit leiden naar de zegen voor "alle geslachten des aardbodems"(Gen. 12:3). Tot op heden, echter, heeft Israël slechts zeer weinig deelgenomen in dit dienstbetoon van het zijn van een zegen aan de anderen, tot eer en glorie van God.

In ons dienstbetoon moeten we nog meer een zegen zijn voor hen buiten het geloof. Iets hiervan wordt ons gepresenteerd in Romeinen 12:14-21. Maar net zoals Israël in dit dienstbetoon heeft gefaald, zo vaak falen ook wij om God te dienen in onze houding tegenover en behandeling van ongelovigen. De reden is vast en zeker dat wij ons niet de reikwijdte van Gods reddende werk gerealiseerd hebben of de maat van Zijn liefde. Net zoals Israël denken we vaak aan onze zegeningen als doel op zich en falen we de zegen te waarderen van het zijn van zegen voor anderen.

Met Romeinen 5:12-21 in gedachten beginnen we de logica van Paulus' woorden te verstaan:

"Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet.
Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen.
Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen"
(Rom. 12:14, 17 en 18)

Hoe logisch, en dus: hoe blij en bevredigend is het dienstbetoon dat het kwade overwint door het goede(Rom. 12:21)! Op deze manier heeft Paulus ons naar zijn zijde geroepen en tot ons over goddelijk dienstbetoon gesproken als zijn broeders. Wat een voorrecht heeft hij ons voorgelegd! Laat ons niet de reddende

kracht van het evangelie verwaarlozen voor onze huidige levens.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 62

door D.H.Hough

Een levend offer. Romeinen 12:1

"Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst[lett.: logisch dienstbetoon;WJ]. "

De welkome boodschap van Gods overwinnende liefde, tot ons gekomen door de dood en opstanding van Christus, is grondig aan ons voorgesteld in Romeinen 1-8 en heeft een cruciale test ondergaan in de hoofdstukken 9-11. Niets kan die liefde verontrusten, of dat nu de tegensprekende koppigheid van de uitverkoren natie is, of de verharde ongeïnteresseerdheid van de rest van de mensheid. De donkere ellende van het huidige leven is niet blijvend en God gaat standvastig verder met Zijn doelstelling door het aan allen tonen van Zijn genade.

In de tussentijd leven we in deze wereld, elkaar pijn doend en pijn gedaan wordend, goed bekend rakend met hebzucht, boosheid en bitterheid, met pijn, verdriet en verlies. Hoe kunnen we dan toch doorgaan met dat wat God genoeg doet? De apostel Paulus geeft in Romeinen 12 daartoe een paar verrassende en krachtige richtlijnen.

1a. "Ik vermaan u dan, broeders,.."

De apostel trekt ons naar zijn zijde en spreekt met diezelfde vriendelijkheid en genade die hij verlangt te zien in zijn medegelovigen. Hij legt geen regels neer die we verplicht zijn te volgen, noch spreekt hij onpersoonlijk in spreuken die alleen hun eigen redelijkheid hebben, om ze praktisch en effectvol te maken in onze levens. Hij nodigt ons uit als zijn broeders, die allen gezamenlijk uitgeroepen zijn in genade. Achter ieder woord van advies ligt de kracht van het evangelie en de verzekering van Gods liefde. Paulus vertelt ons hoe we om moeten gaan met onze problemen door ons te verwijzen naar hoe God met ons is omgegaan.

Dat is de kracht van het kleine woordje "dan". Het brengt het geheel van Romeinen 1 tot 11 in verband met Romeinen 12 tot 16. Op deze wijze zullen we gedrag niet scheiden van geloof, gedrag niet van leer. De boodschap over ons gedrag maakt net zo goed deel uit van het goede nieuws als dat het deel uitmaakt van de boodschap over onze doop in de dood van Christus, of van de eerstelingen van de geest(Rom. 6:3; 8:23).

1b. "met beroep op de barmhartigheden Gods.."

Zeer waarschijnlijk had Paulus het Hebreeuwse woord in gedachten dat in de

Concordante Versie van het Oude Testament(Engelstalig) vertaald wordt met "compassions" toen hij hier het woord "barmhartigheden" gebruikte. Deze Hebreeuwse term werd in de Septuagint vaak weergegeven als "barmhartigheid" zodat David bijvoorbeeld zei:

"laat ons toch vallen in de hand des Heren, want zijn *barmhartigheid* is groot"(2Sam. 24:14; verg. 1Kon. 8:50)

En ook in een van zijn Psalmen pleitte hij bij Yahweh:

"rijk is uw goedertierenheid, wend U tot mij naar uw grote *barmhartigheid*,"
(Psalm 69:16)

En de profeet Hosea legde Yahweh's beloften om Zich te verlossen met Israël vast:
"door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming[eig: barmhartigheid;WJ]"

Telkens wordt daar het woord in de oude Griekse vertaling van het Oude Testament, waar Paulus zeer vertrouwd mee was, weergegeven met "barmhartigheid".

Zo zien we de apostel hier een term gebruiken waar hij zeer bekend mee was in verband met de Hebreeuwse Schrift. Toch citeert hij hier geen enkele passage en geeft hij het duidelijk een nieuwe band die heel afwijkend is van die bij David en de profeten. De vele barmhartigheden van God zijn, in de context van Romeinen: Zijn grote daden van rechtvaardiging, verzoening en verheerlijking. De goddelijke barmhartigheid die in het Oude Testament werd gezocht voor de verlossing van Israël van hun vijanden, wordt nu gepresenteerd als een bereikte verlossing, stevig gevestigd in het werk van Christus Jezus(Rom. 3:24).

In onze trots zien we niet uit naar medelijden of barmhartigheid, maar de ervaringen van het leven brengen ons *op z'n minst* tot een erkenning van onze *behoefte* aan barmhartige zorg van anderen. Dit wordt buitengewoon welkom wanneer deze gevoelens van medelijden van God komen en wij ons realiseren dat ze uitgedrukt worden in de gift van Zijn Zoon voor ons. Zoals we al in een eerder artikel opgemerkt hebben, Gods mededogen is niet alleen een gevoel van zorg, maar het een gevoel dat ondersteunt wordt door een effectieve daad ten goede.

De dood van iemand die we zeer liefhebben, de zelfzuchtige daden van een vriend in tijden van zwakte, de opstandigheid van een zoon, de aantrekkingskracht van kwaad en vernederende praktijken, dit zijn alle zaken die we allen op het een of andere moment ervaren. Daarom kunnen we met inhoud zeggen:

"Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, *de Vader der barmhartigheden* en de God aller vertroosting, "
(2Kor. 1:3)

Moge het zo zijn dat we diep nadenken over de feitelijke vorm die deze barmhartigheden van God hebben aangenomen:

"God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is. "
(Rom. 5:8)

en:

"Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader." (Rom. 8:15)

Ook:

"Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over allen te ontfermen." (Rom. 11:32;CV)

1c."dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer:"

We zijn er ons zo van bewust dat onze lichamen vernederde lichamen zijn (Filip. 3:21), dat het voor ons als een verrassing zal klinken dat God ze zo goed kan gebruiken. We hebben op z'n minst beredeneerd dat het niet toepasselijk is dat ze zoveel voorrang gegeven worden als hier in Romeinen 12. Pastor Rogers bemerkte dit probleem in zijn artikel over Romeinen 12:1(*), waarin hij schreef:

"Er is een alarmerende en wijd verspreide opleving van de oude gnostische ketterij die leert dat materie in essentie kwaad is en dat zij die geestelijk zijn het lichaam moeten negeren of er verlossing uit moeten zoeken. Deze plaag lijkt wel een straf te zijn die komt over de "orthodoxie", vanwege haar vergeestelijkte leer dat de mens zonder lichaam kan leven... Iedere vroomheid die het lichaam verkleint of degradeert is bedrieglijk en ongeestelijk. Het lichaam is voor de Heer en moet niet afgedankt worden."
(*)"The Sanctification of the Body," UNSEARCHABLE RICHES, vol.27, p.263,

Maar nu wordt ons verteld dat we onze lichamen moeten stellen als een offer. Toch moet het thema van de spraakfiguur niet verbonden worden met het idee van de dood of van het gebrachte slachtoffer. Er zitten vele kanten aan de letterlijke slachtoffers van Israël's goddelijk dienstbetoon en slechts één van deze wordt in Romeinen 12;1 benadrukt. Naast de dood van het dier is er het persoonlijk verlies voor degene die zijn bezit heeft opgegeven. Een slachtoffer was dan ook vaak bedoeld als een uitdrukking van lofprijzing tot God. Deze laatste betekenis krijgt hier duidelijk de nadruk. Het kenmerk van *dood* is niet in beeld, aangezien ons verteld wordt dat dit een *levend* offer is. Het kenmerk van het opgeven van iets van waarde kan later verondersteld worden, als Paulus ons op het hart drukt:

"En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene"(Rom. 12:2)

of wanneer hij zegt dat we moeten

"bijdragen in de noden der heiligen"
(Rom. 13:13)

Maar het werkwoord "stellen" en de zinsnede "Gode welgevallig" in vers 1 maken het duidelijk dat Paulus het woord "offer" hier gebruikt om ons er aan te herinneren dat onze lichamen gebruikt kunnen worden tot lofprijzing van God.

Als het ging over de zaak van het dienstbetoon was dit aspect van het offeren

altijd het belangrijkste onderdeel van Israël's systeem. De dood van het slachtoffer deed vooruitzien naar de dood van Christus (let er op hoe dit naar voren wordt gebracht in een passage als 2Kor. 5:21), maar hier is het de houding van degene die het offer brengt voor de eer van zijn Heer wat, in deze context van dienstbetoon en wandel, naar voren wordt gebracht.

We herinneren ons dat het was omdat hun harten niet nederig waren voor Yahweh, dat Israël's offers zo vaak onaanvaardbaar waren voor God. Ze waren op zichzelf gericht en de offers waren niet tot eer van God, zoals ook de Psalmist al wist te zeggen:

" Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen.
De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God" (Psalm 51:16,17)

Het punt waarop hier de nadruk wordt gelegd is dat de offers God geen genoegen deden *toen de houding van hun harten verkeerd was*. Er was een echt en hartelijk eren van Yahweh voor nodig.

Daarom zien we dat de offers die aan *God gebracht* werden, gedaan werden in een oprechte bevestiging van Zijn grootheid en gunst, omdat een uitdrukking van dankbaarheid en lof zeker in het bijzonder in beeld moeten zijn in Romeinen 12:1. Niet het zonde-offer, maar de "vrijwillige offers" staan ons nu voor ogen. Dit waren offers die uit het hart voortkwamen (Ex. 35:21), en bedoeld om de Naam van Yahweh toe te juichen (Psalm 54:6).

Onze lichamen moeten daarom gebruikt worden tot eer van God. Ze moeten zich bezig houden met daden van vriendelijkheid en geoefend worden in geduld en vrede, dat alles in overeenstemming met Gods genade voor ons. Zo'n offer kan heel wel een tuchtigen van onze lichamen inhouden (1Kor. 9:27), maar dan wel een tuchtiging die de vrucht bevat van de geest (Gal. 5:22,23) en de "gezindheid van Christus" uitdrukt (Filip. 2:5). De taak op zich is niet wat het belangrijkste is: het kan het verspreiden zijn van het Woord, of het kan het ploegen van een veld of het repareren van een machine zijn. De kracht of gezondheid van een lichaam is niet een belangrijke factor: onze lichamen en wat we in deze fysieke "optrekjes" doen kan God zeer veel genoegen doen, of we nu vol van energie zijn of zwak door ziekte. We kunnen genadevol en zorgzaam zijn, wat ook onze toestand is, en we mogen die trekken laten zien hoe onze conditie ook is.

De motivatie is van het allergrootste belang! Dit is een offer dat wordt gemotiveerd door Gods liefde voor ons en het is gevuld met een verlangen om Hem, door een leven van liefde te leven, te loven en te danken voor Zijn liefde. Het is in het geheel geen offer dat verlies inhoudt, maar over het geheel genomen een dat vreugde en vrede inhoudt. Als een *levend* offer drukt het de beste en meest ideale karakteristieken uit van het leven. En als een *heilig* offer drukt het de meest toegewijde en eerbiedige van houdingen uit.

1d. " dit is uw redelijke eredienst[lett.: logisch dienstbetoon;WJ]"

Israël had een goddelijk dienstbetoon(Rom. 9:4) dat logisch was in het licht van de onthulling die God in de Sinai had gegeven. God werd daar gezien in majesteitelijke, maar sterke macht, en daarom werd hun dienstbetoon aan hen oplegd door de wet. Ook de natiën konden altijd deelnemen in een goddelijk dienstbetoon, door God te eren als de Schepper, maar hierin faalden ze over het algemeen(Rom. 1:25) en dat kwam zonder twijfel omdat zij alleen sporen van Gods wijsheid en macht waarnamen in de schepping en nauwelijks iets van Zijn liefde.

Maar ook wij, die God duidelijker mogen zien door al de onthullingen van Zijn liefde en genade in Christus, falen vaak op een logische manier te antwoorden. Wij hebben niet altijd de kracht van de "reddende genade van God"(Titus 2;11,12) gewaardeerd. Toch is juist de grootheid van Gods genade dat ze niet mee op en neer gaat met het wisselend niveau van ons antwoord. Ze groeit alleen maar en stijgt boven alles uit. We hoeven niet te blijven hangen bij ons falen, de onlogica betreurend van ons gedrag.

In plaats daarvan worden we uitgenodigd de dingen te vergeten die achter ons liggen en ons uit te strekken naar die welke voor ons liggen(Filip. 3:13). De heerlijkheid van dit goddelijk dienstbetoon is dat het geen dreigementen en geen reprimandes met zich draagt, maar eerder een voortdurende herinnering aan Gods goedheid voor ons en een bemoediging zowel als een bekrachtiging voor ons om door te gaan in gedrag dat Hem genoegen doet.

Wat een blij offer en wat een schitterend dienstbetoon wordt ons in Romeinen 12;1 voor ogen gezet! Laten we meer en meer deelnemen in haar vreugden en bevrediging, zodat we onze God meer in waarheid mogen eren en dieper nadenken over het leven dat Hij ons heeft gegeven in Christus.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 63

door D.H.Hough

De vernieuwing van ons denken. Romeinen 12:2

" En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene."

In 1Kor. 2:16 vertelt de apostel Paulus ons dat wij "de zin van Christus" hebben. Die "zin" wordt beschreven in Filippenzen 2:5-8 als de gezindheid die er bij onze Heer toe leidde dat Hij Zich ontledigde ten behoeve van anderen en voor de heerlijkheid van God. Maar hoewel deze manier van denken aan ons is gegeven en ons bezit is, laten we dit niet altijd zien en ervaren we vaak haar aanwezigheid in ons niet. Er zit spanning tussen wat we zijn en in de geest bezitten, en wat we zijn in het vlees. Maar toch is dit niet een zaak om te wanhopen, want we hebben het evangelie, dat een kracht is voor hen die geloven(Rom. 1:6). Terwijl we ons verheugen in de genade van het evangelie, worden onze geesten gered van verkeerde manieren van denken en omgevormd naar de ideale manier van denken die ten volle zichtbaar is in Christus.

Het twaalfde hoofdstuk van Romeinen opent met een herinnering aan "de barmhartigheden van God." Dit moet de leidster zijn van het afsluitende deel van deze brief, de basis van alles wat hier wordt gezegd over ons denken en gedrag. "De barmhartigheden van God" verwijst naar alles wat in Romeinen 1-11 gezegd is over God betreffende Zijn rechtvaardigheid, genade, liefde en mededogen. Het is een uitdrukking van het evangelie dat "Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft"(Rom. 8:32) Degene is Die "allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over allen te ontfermen"(Rom. 11:32).

In het licht van dit goddelijke medeleven en zorg nodigt Paulus ons uit om onze lichamen te stellen als offers van lof en toejuiching tot God, daarin een logisch antwoord ziende op Gods genadegift. Nu volgt de apostel deze woorden toe:

"En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene"
(Rom. 12:2)

Het oude axioma zegt: "we doen zoals we denken," en dat is over het algemeen genomen waar. Maar er zijn uitzonderingen waar onze daden, op z'n minst, niet *de wensen* van ons denken weerspiegelen. Zo was het ook voor Saulus van Tarsus, zoals beschreven in Romeinen 7:7-25. Zijn geest wist dat het fout was te begeren en verlangde er naar de hele wet op perfecte wijze te gehoorzamen; maar Saulus was aan het begeren, zelfs al waren anderen niet van dit feit op de hoogte. Zijn

geest was zwak in het omgaan met bepaalde zwakheden van zijn vlees, en dat kwam omdat die alleen de hulp had van de wet, met al haar dreigementen en beloften. Op dat moment ontbrak het Saulus aan de kracht van Gods genade, die bevrijdt van zelfvertrouwen en zelfzuchtige zorgen, en die met goed gevolg het denken vernieuwt in goede en correcte gedachten.

Ook wij hebben vele conflicten tussen ons denken en ons doen. En zolang we blijven zoals Saulus van Tarsus, denkend over wat we wel en niet moeten doen, dan zullen we diep ongelukkig blijven. Alleen wanneer ons denken gericht is op Gods genade voor ons, alleen wanneer wij onze aandacht richten op Hem, zoals Christus altijd doet, hebben we de kracht om voortdurend in geloof te denken en doen.

Let nogmaals op de stappen in Paulus' uitnodiging. Eerst worden we op God gericht en alles wat opgeschreven is over Zijn houding en activiteit ten behoeve van ons in de eerdere hoofdstukken van Romeinen. Dit leidt logischerwijze tot het dienstbetoon van lofprijzing. We nu zien we dat de onthullingen van Gods barmhartigheden ook leiden naar de vernieuwing van ons denken. Alles wat in Romeinen 1-11 gezegd werd speelt een belangrijke rol in de omzetting van ons denken.

Ons denkpatroon kan niet stukje bij beetje werkzaam verbeterd worden. Het zou niet helpen als Paulus zou beginnen met te zeggen dat God van ons *eist* dat we ons denken veranderen en dat we alleen goed denken en perfecte gedachten hebben. Zowel het stellen van onze lichamen als een offer van toejuicing tot God en de ontwikkeling in ons bewustzijn van "de zin van Christus", zijn het gevolg van *geloven* en stilstaan bij Gods genade. Zij komen beide tot ons "door" de barmhartigheid van God.

De invloed van Gods Woord.

A.E.Knoch becommentarieerde Romeinen 12:2 als volgt:

"Op de mens gericht moet ons gedrag er niet zo uitzien als dat van de wereld. Er moet een vernieuwing zijn die voortgebracht wordt door middel van ons denken, onder de invloed van Gods onthullingen. We kunnen nooit zijn wat de wereld in wezen is, daarom moet ons gedrag er ook niet op lijken. We moeten er meer en meer ongelijk aan worden door het contact met het denken van God."

(Concordant Commentary, p.242).

Hier moeten we de woorden "door de invloed van Gods onthullingen" en "door het contact met het denken van God" benadrukken. Het is gemakkelijk voor ons om in de woorden "ons gedrag moet er niet zo..." en "we moeten er meer en meer..." iets te zien dat lijkt op de Oud Testamentische wet. Dit is verre van wat broeder Knoch bedoelde en verre van dat van mij, wanneer ik (zoals ik vaak doe) soortgelijke uitdrukkingen gebruik. Het is menselijke vooringenomenheid dat men in zulke uitdrukkingen van leiding en bemoediging, ideeën van wettelijke opdrachten wil zien, ondersteund door de kracht van straf en bestraffing voor het

falen om te gehoorzamen. De basis van A.E.Knochs oproep is zijn overtuiging dat Gods Woord voor ons het kanaal is voor het vernieuwen van ons denken.

Laten we niet vergeten dat Romeinen 12:1,2 volgt op een van de sterkste en duidelijkste onthullingen van de godheid van God in heel de Schrift!! Romeinen 11:32-36 schrijft alles wat gebeurt en alles wat bestaat toe aan het handelen van God en sluit af met de jubelroep dat alles voor Hem is.

Op gelijke wijze is er een levende en nauwe relatie tussen het slot van Romeinen 8 en de openingsgedachten van hoofdstuk 12. De verzekering dat niets ons kan scheiden van de liefde van God, heeft een zeer grote invloed op ons denken, een invloed die alleen maar en geheel ten goede is.

Het is dan ook ons contact met de "zin van Christus" dat ons op effectvolle wijze zal helpen naar een nieuwe manier van denken, waardoor we begerig zullen zijn naar omgang met anderen en van harte betrokken bij het brengen van eer aan God. En het is ons contact met het denken van God, zoals aan ons voorgesteld in Romeinen 1:11, Efeze 1-3 en andere gelijksoortige delen van Gods Woord, dat ons denken zal omvormen van wrok en vrees naar vreugde en vrede. Zoals Paulus ons later herinnert: het is de weg waarin we "Christus leren" die ons leidt in de verjonging van de geest van ons denken(Efe. 4:20,23).

Veel van het denken van het traditionele Christendom is verdorven omdat problemen niet zijn opgelost door overwegingen van de gezindheid van Christus en de genade van God. Er is geen ruimte in het denken van Christus voor het idee van een eeuwige hel, met al haar gruwelen en schaamte. Het idee dat ons toekomstige leven een doel op zich is, voor ons eigen speciale genoegen, zodat wij tenminste gered zullen zijn, terwijl miljarden eeuwig verloren zullen zijn, kent geen plaats in het denken van de Ene Die Zichzelf ontledigde en vernederde tot zelfs de dood aan het kruis. Het is goed voor ons de betekenis en het doel te willen verstaan van Gods oordelen, of onze toekomstige plaats in Christus' hemelse lotdeel te waarderen, maar we zouden deze zaken moeten onderzoeken met de denkwijze van Christus.

Het onderzoeken van de wil van God.

Wat we nodig hebben is een bekendheid met de wil van God. Om de wil van God te onderzoeken, moeten we "de zintuigen en het denken onderwerpen"(zie het Keyword Concordance, p.300) aan de kenmerken die de Schrift aan dit thema geeft. Wat zegt Gods Woord(en dan in bijzonder het deel dat aan ons is gericht) dat Zijn wil is? Als het evangelie bijvoorbeeld zegt dat God Zijn rechtvaardigheid onthult door het geloof van Jezus Christus en dat deze rechtvaardigheid "voor allen" is en ook nog eens geplaatst is "over allen die geloven"(Rom. 3:21,22;SV), dan onderzoeken we dit aspect van Gods wil door ons denken er aan te onderwerpen. Wat de Schrift aangeeft de wil van God te zijn is dagelijks voedsel voor ons denken. Over deze dingen zullen we nadenken(1Tim. 4:15).

Ons denken wordt vandaag de dag onderworpen aan zo veel verschillende invloeden. De meeste van deze invloeden zijn in overeenstemming met "deze

aion", en vrijwel geen daarvan houdt rekening met de wil van God. Zelfs onder gelovigen wordt er weinig aandacht geschonken aan de zeer fundamentele waarheid dat God de redding van heel de mensheid wil(1Tim. 2:4), of dat Hij alles werkt naar de raad van Zijn wil(Efe. 1:11). Toch zijn dit gevolg hebbende zaken, die meer en meer stevig en steeds vaker indruk maken op ons denken.

Het goede, welgevallige en volkomene.

God wil altijd wat ten goede is(Rom. 8:28). Omdat dit indruk maakt op ons denken, merken we dat we van plan zijn om goed te doen en dat na te jagen. Ons denken houdt zich bezig met heilzame zaken, meer dan met het beladen zijn met zelfzuchtige verlangens en op onszelf gerichte verslagenheid over ons falen. Net als Paulus is het goed "vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt"(Filip. 3:14)

Het verlangen van iedere gelovige is om God genoeg te doen, zowel in daden als in denken. Wat Hem genoeg doet is een op prijs stellen van Zijn genade dat zo sterk is, dat het ons leidt tot een genadevol handelen door onszelf(Efe. 4:32). De liefde van Christus dwingt ons en ons denken om gedachten te denken en daden te doen die een afdruk zijn van die liefde(2Kor. 5:14).

Door het woord "volkomene", of zoals het vaak wordt weergegeven: "volwassen", kunnen we nauwelijks de volkomen kennis van alles in de Schriften begrijpen of zelfs ieder aspect van het evangelie. Dit is niet een zaak van een hoog I.Q., of van een opeenstapeling van universitaire diploma's. De apostel spreekt over een soort denken dat juist is en dat overeenstemt met de gezindheid van Christus. De gelovige die al zijn denken begint uit het voorop stellen van Gods liefde, getoond in de gift van Zijn Zoon, zal vooruitgang boeken op zijn weg naar geestelijke volwassenheid. Het denken van Christus is volkomen en het is die manier van denken(die al in ons is ingeplant) die we zullen aannemen onder de krachtige invloed van Gods Woord.

Wat weten we allemaal goed wat het betekent een verontrust denken te hebben, of een denken dat gevuld is met boosheid en haat, of een bekrompen en intolerant denken, of een denken dat gevuld is met vrees en schuldgevoel! Maar geen van deze is in het denken van Christus te vinden. Mogen wij iedere dag omgevormd worden door het vernieuwen van ons denken, opdat we leren denken zoals onze Heer denkt, op een manier die goed is en welgevallig en volkomen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 64 door D.H.Hough

Een gezonde gezindheid. Romeinen 12:3

"Want krachtens de genade, die mij geschonken is, zeg ik een ieder onder u: koestert geen gedachten, hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid, naar de mate van het geloof, dat God elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld. "

Er is een duidelijke parallel te vinden zowel in de structuur als in het denken tussen de openingswoorden van Romeinen 12:1 en 12:3. Wanneer we het voorzetsel *dia* weergeven met het woord "door", dan kunnen we in beide gevallen dit patroon duidelijk zien:

"Ik vermaan u dan, ... *door* de barmhartigheden Gods,"
"Ik zeg u *door* de genade, die mij geschonken is.."
(proeve van concordant vertalen)

Zoals we eerder al gezien hebben, vatten de woorden "de barmhartigheden van God" het onderwijs samen van de eerdere hoofdstukken van Romeinen met betrekking tot Gods liefde door het geven van Zijn Zoon tot in de dood, ten behoeve van zondaren. De voordelen van rechtvaardiging, verzoening en verwachting van de heerlijkheid van God, komen voort uit Gods genadevolle doelstelling in Christus Jezus, om aan allen Zijn genade te tonen (Rom. 11:32). Zo ook wordt het voordeel van een vernieuwd denken (vers 2) tot ons gebracht door dit goddelijk handelen.

Genade gegeven aan Paulus

Het traditioneel verstaan van de openingswoorden van Romeinen 12:3 is dat Paulus verwijst naar het apostolisch gezag dat hem, in genade, gegeven was. Dit wordt over het algemeen vergeleken met de woorden van de apostel in 1Timotheüs 1:12-16:

"Ik breng dank aan Hem, die mij kracht gegeven heeft, Christus Jezus, onze Here, dat Hij mij getrouw geacht heeft, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft,.... Maar mij is ontferming bewezen.... en zeer overvloedig is de genade van onze Here geweest... "

Er was, in verband met zijn apostelschap, zeker een groot gezag geschonken aan Paulus en dit was gegeven in genade. Toch was hij zeer terughoudend om dat gezag te gebruiken (1Kor. 9:16-18; 2Kor. 10:7-12) en gaf er de voorkeur aan de genade van zijn boodschap met minzaamheid te tonen en altijd de aandacht weg te sturen van zichzelf naar zijn Heer (2Kor. 10:17). Op gelijke wijze is hij hier, in Romeinen, niet bezig door het gezag van zijn positie goed gedrag op te leggen aan de gelovigen, maar hij verlegt veel meer de aandacht naar het evangelie van

de genade, als het kanaal voor het vernieuwen van ons denken. De kracht voor het juiste denken valt niet te vinden in de uitoefening van gezag, maar in het woord van het kruis, wat de kracht van God is voor ons die geloven (1Kor. 1:18). Paulus is niet een tweede Mozes, die ons een nieuw paar wetten brengt die we moeten gehoorzamen, maar in plaats daarvan verkondigt hij een boodschap van genade die zelf ons van binnenuit krachtig en effectief leidt naar gedachten en daden die welgevallig zijn.

Toch zullen sommigen wijzen naar Romeinen 1:5; 16:25,26 en andere passages in de brief, waar Paulus verwijst naar zijn apostelschap en bediening als zijnde gezaghebbend. Hij had zonder twijfel gezag, maar het punt is dat hij dit gezag niet gebruikte als basis voor het vestigen van correct gedrag onder de broeders. Zijn gezag lag in het brengen van het evangelie van genade, in het verkondigen van Christus Jezus aan alle natiën, en het is deze boodschap zelf die de "geloofsgehoorzaamheid" voortbrengt waarvan gesproken wordt in de hoofdstukken 1 en 16.

De vernieuwde geest kan niet in wetten vastgelegd worden; ze moet vrijelijk ontwikkeld worden als het natuurlijk gevolg van Gods geest in ons.

" Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, doet Hij dit ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?"
(Gal. 3:5)

Paulus verkondigt de genade die aan hem was gegeven en wijst naar die genade als het krachtkanaal voor juist denken en correct gedrag.

Een ieder onder u.

Paulus schrijft hier in 12:3 aan "een ieder onder u" van de groep gelovigen in Rome. In vers 1 noemde hij ze "broeders", en we bemerkten daar dat er in deze uitdrukking iets zit dat ons persoonlijk in beeld brengt. Het is goed voor ons dat we de apostel rechtstreeks tegen ons zien spreken als zijn broeders, en onszelf te zien als een met de gelovigen in Rome, negentien eeuwen geleden.

Het is het beste om op gelijke wijze op Paulus' brieven te storten als we dat doen met brieven van onze beste vrienden en familie, want dat is in feite wat deze brieven zijn. Onze apostel zou willen dat een ieder van ons omgevormd wordt door de vernieuwing van ons denken. Hij weet hoe gemakkelijk we verontrust worden door twijfel en benauwd door ongerijmdheden. Hij weet alles over ons gebrek aan gezond verstand, omdat zijn denken op een bepaald moment een slagveld was tussen de krachten van zijn wil en die van zijn vlees (Rom. 7:7-24). Maar nu heeft hij vrede, is hij nederig, genadevol en helder van denken. Hij deelt een boodschap van genade mee die we broodnodig hebben. Wat is het toch verfrissend na te denken over deze woorden!

Wat onze gezindheid moet zijn.

Het "gedachten koesteren die hoger zijn dan hoort" wijst op een buitengewone

arrogantie. Het Griekse woord dat hier in de oude manuscripten wordt gebruikt, echter, verwijst naar allerlei soorten van bovenmatig aandacht schenken aan het zelf. Zowel arrogantie als zelfvernedering kunnen trekken zijn van een te hoge gedachten koesterende gezindheid. Timotheüs' schroom kan te wijten zijn aan een acuut bewustzijn van zijn eigen jeugdigheid en gebrek aan ervaring. Wat ook de oorzaak zijn moge, zijn schroom veronderstelt veel ongepast nadenken over zijn eigen zwakte. Toen Paulus dan ook schreef "God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.(2Tim. 1:7)," was hij bezig om het denken van zijn jonge vriend in betere kanalen te leiden. Eerder dan te blijven steken bij zijn falen, werd Timotheüs geleid om stil te blijven staan bij Gods genadevolle voorzieningen, zodat zijn natuurlijke gezindheid zich ontwikkelen zou in een oprechte zorg voor en gevoeligheid naar anderen(Filip. 2:19-21).

Maar trots en arrogantie zijn de meer algemene kenmerken van zelfgerichtheid. We zouden er nooit van af kunnen raken door het navolgen van een wet die zegt: "Je moet niet arrogant of trots zijn," zelfs als die, in geval van falen, ondersteunt zou worden door zware straffen. Zo'n systeem doet ons alleen maar meer onszelf te hoog inschatten door ons te dwingen, op ieder moment dat we uitglijden, naar onszelf te kijken. Wetticisme oogst geen gezond denken.

Vandaar dat we geleid worden naar een gezonde gezindheid door het evangelie van genade, dat Paulus mocht brengen. Het is de boodschap, niet het gezag van de boodschapper, die zorgt voor de vernieuwing van ons denken.

De mate van geloof.

Het evangelie is Gods kracht "voor een ieder die gelooft"(Rom. 1;16). Geloof dat Christus stierf voor onze zonden geeft ons vrede. Het bevrijdt ons denken van de onrust van schuld, vrees en twijfel.

Er hangt zo veel af van geloof, en het beste kenmerk van geloof is dat ook dat aan ons geschonken wordt door God.

" Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God, niet uit werken, opdat niemand roeme"
(Efe. 2:8,9)

"Want aan u is de genade verleend"
(Filip. 1:29)

Nu wordt ons in Romeinen 12:3 verteld dat God aan ieder van ons een mate van geloof toedeelt.

Het is een zich te hoog inschattende gezindheid die klaagt of zich ergert over het niet hebben van een geloof zoals Paulus dat had. Het is een gezonde gezindheid die zich verheugt over het feit dat God ons geloof heeft gegeven om het evangelie te geloven. Wij geloven dat God ons redt en ons roept met een heilige

roeping, dat alles naar de genade die ons gegeven is in Christus Jezus(2Tim. 1:9), en dit geloof is ook inbegrepen in de genade die we ontvangen hebben.

Jammer genoeg wordt geloof nog steeds vaak gezien als *onze* bijdrage aan het reddingswerk. Zelfs waar religieuze werken, lidmaatschap van een kerk en dat soort zaken als voorwaarden afgeschafte zijn, houden velen nog steeds aan geloof vast als ware het een zaak van menselijke verantwoordelijkheid.

Onlangs sprak ik, naar aanleiding van Kolossenzen 1:20, over Gods genoeg om allen door het bloed van het kruis te verzoenen en na afloop kwam er een broeder naar mij toe met de klacht dat ik een belangrijk punt had weggelaten. "Het is waar," zei hij, "dat God alle mensen wil redden en voorzien heeft in de redding van allen, maar zij moeten wel geloven!" Hiermee wilde hij natuurlijk zeggen dat niet allen gered of verzoend zullen worden. En dat heeft dan tot gevolg dat Gods genoeg niet verwerkelijkt zal worden.

Was deze broeder in staat geweest te zien dat geloof door God uitgedeeld wordt en een gift is aan de gelovige, en niet de een of andere grote, door Christenen geconstrueerde, muur die de ongelovige voor altijd van Gods gunsten weg zal houden, dan zou hij zich in Kolossenzen 1;20 verheugd hebben en het een echte troost en bron van zekerheid gevonden hebben. Het is duidelijk dat God hem nog niet genadevol voldoende geloof geschonken heeft om te geloven dat geloof een geschenk is. Het is goed te weten dat ook dit op een bepaald moment zal komen.

De gezonde gezindheid wordt ontwikkeld vanuit een waar gezichtspunt, een dat ziet dat God volkomen wijs is, almachtig en vol van mededogen en liefde. Het is het gezichtspunt dat aanvaardt dat God onze Redder is, Die Zijn Zoon gegeven heeft om voor onze zonden te sterven, Die Hem uit de doden heeft doen opstaan, Die Hem boven alle naam en macht verhoogd heeft en Die ons in genade roept. Het is die houding van denken die zegt: "Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus."(1Kor. 15:57) en "Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!"(2Kor. 9:15), en met overtuiging verklaart:

"Hem zij de heerlijkheid in de eeuwen! Amen. "
(Rom. 11:36;CV)

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 65

door D.H.Hough

Één lichaam in Christus Romeinen 12:4-8

"4 Want, gelijk wij in een lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben,
5 zo zijn wij, hoewel velen, een lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander.
6 Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is:
7 profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen;
8 wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid. "

Een vitaal deel van onze logische eredienst is de waardering van en het handen en voeten geven aan onze plaats binnen het lichaam van gelovigen. Paulus heeft dit in het bijzonder in beeld wanneer hij in Romeinen 12:2,3 spreekt over het vernieuwde denken en de gezonde gezindheid. Onze relatie met onze broeders in Christus moet gekenmerkt worden door barmhartigheid en betrokkenheid, door een naleven van de gezindheid van Christus(Filip. 2:5). We moeten genadevol met elkaar omgaan, zoals Hij genadevol met ons omgaat(Efe. 4:32).

5."Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben,
5 zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander."
(Rom. 12:4,5)

A.E. Knoch gaf als volgt commentaar op deze passage:

"Ons gedrag ten opzichte van elkaar is gebaseerd op de schitterende figuur van het menselijk lichaam. We hebben allemaal verschillende functies, niet slechts ontworpen voor ons eigen gebruik, maar voor de opbouw van allen. Dit is de sleutel voor gedrag onder mede-gelovigen. Zoals het lichaam een levende eenheid is, zo zijn de heiligen één in Christus."(*)
(Concordant Commentary, p.242).

Later weidde broeder Knoch over deze gedachten uit in een artikel met de titel "Onze relatie met Christus," daarin schrijvend:

"Het gedrag dat deze gezegenden zou moeten vergezellen wordt aan ons voorgesteld in een opmerkelijke spraakfiguur. Wij, die velen zijn, zijn *één lichaam in Christus*(Rom. 12:5).
Spraakfiguren zijn spreekwoordelijk moeilijk. Weinig elementen van de opvoeding van de heiligen zijn zo verwaarloosd geworden als deze tak van

de wetenschap van de letteren. Er worden in de Schrift meer dan tweehonderd verschillende spraakfiguren gebruikt, toch zijn er maar weinigen die er meer dan een twintigtal kunnen aanwijzen. Zelfs de discipelen van onze Heer begrepen Zijn figuurlijk verwijzen naar de valsheid van de spraakfiguur over het zuurdeeg niet...

De figuur van het lichaam moet niet letterlijk genomen worden. Het is niet samengesteld uit beenderen, kraakbeen en spieren, maar uit bepaalde heiligen die een nauwere band met Christus hebben dan Israël ooit had. Israël was met Yahweh getrouwd, maar was van Hem gescheiden en is nu *lo ammi*(niet Mijn volk). Onze eenheid met Hem is veel levendiger en intiemer. Zoals geïllustreerd in deze figuur kunnen we niet ons vlees haten, noch kunnen we het van ons werpen. Zo is het ook met onze relatie met Christus. Hij houdt van ons zoals Hij van Zichzelf houdt(Efe. 5:25-31). Laten we ons herinneren dat onze Heer een letterlijk fysiek lichaam had, zowel als de huidige geestelijke tegenhanger en haal deze twee nooit door elkaar."(*)

(Unsearchable Riches, vol.21, pages 419,421.)

Deze nauwe band die gelovigen hebben met Christus, in Efeze 5 uitgedrukt in de figuur van het lichaam, is ook waar voor de band die de gelovige heeft met andere gelovigen, zoals hier uitgedrukt door dezelfde figuur in Romeinen 12. Deze laatste waarheid wordt in groot detail voorgesteld in 1Kor. 12, waar Paulus ons er aan herinnert dat het fysieke lichaam niet zou kunnen functioneren als ieder lid hetzelfde zou doen(1Kor. 12:14-26). Nu, in Romeinen 12:5, lezen we dat niet alle leden dezelfde taak hebben. Jaloers zijn op een andere gelovige of een hebzuchtige houding tegen zijn of haar dienstbetoon, is zeer schadelijk voor ons eigen dienstbetoon. Het vernieuwde denken is bezig met het bekend maken van de werkelijkheid van het evangelie aan anderen, van haar liefde en genade en kracht om om te gaan met menselijke zwakheden. De gezonde gezindheid is er een die het goede zoekt voor anderen en de heerlijkheid van God. Ze is niet bezig met zelfbehagen of zelfverhoging.

Paulus' brief aan de Filippenzen is zeer behulpzaam bij het ons leiden langs deze lijnen.

" En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid,...Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus....Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat in een geest, een van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie,...maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, een in liefdebetoon, een van ziel, een in streven,...doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang"
(Filip. 1:9,19,27; 2:2-4)

Feitelijk kan de hele brief aan de Filippenzen gezien worden als een letterlijke interpretatie van deze verwijzingen in Romeinen en 1Korinthe over het lichaam

van Christus.

Wij herinneren aan de leer van Romeinen 12:3, dat God een ieder van ons een mate van geloof schenkt. Geloof is de vonk die ons dienstbetoon doet ontstaan. Wij geloven dat het bloed van Jezus Christus een solide basis is voor verzoening(Rom. 5:9). Dit gelovend komen we onder indruk van en worden we versterkt door Gods liefde en genade, zoals getoond in het geschenk van Zijn Zoon. Het gevolg is dat we beginnen te denken zoals Christus denkt(1Kor. 2;16), in termen van vertrouwen in God en zorgzaamheid voor anderen. Wat we geloven heeft invloed op ons denken, en hoe we denken heeft invloed op ons gedrag.

Maar iemands taak in het lichaam, of met andere woorden, iemands dienstbetoon, zal niet voor ieder individu gelijk zijn. We zullen niet allen het Woord verkondigen of uitdelen bij de noden van de arme, of het slechten van geschillen of onrust onder de broeders. Maar door onze manier van leven en in de mate van tijd en kracht die ons geschonken is, zal een ieder van ons de ander zo helpen als het geloof in onze levens werkzaam is(Filemon 6).

"6 Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is:

7 profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen;

8 wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid."

Het is duidelijk dat er hier parallellen zijn met 1Korinthe 11-14 en met wat Paulus daar schrijft over het samenzijn van de broeders in een bijeenkomst(1Kor. 11:33; 14:26). Toch zou het voor ons niet goed zijn de toepassing van deze woorden te beperken tot de bijeenkomst van gelovigen en tot de bijzondere genadegaven in die tijd, toen Paulus nog niet klaar was met het uitdelen van het Woord van God dat aan hem was toevertrouwd(Kol. 1:25). Wat hier gezegd wordt is van werkelijke waarde voor ons in de huidige tijd, en van echt belang voor ons, of we nu gelovigen bijeen laten komen of ergens in een andere omgeving zijn.

Wij hebben niet de genade van profeteren in dezelfde zin als de Korinthiërs of zelfs de Romeinen het hadden toen Paulus zijn brieven aan hen schreef, maar sommigen onder ons leggen het Woord van God uit dat werd geschreven en vertaald in wat wij nu de Bijbel noemen. Daar zij het Woord geloven, zijn zij begenadigd met het vermogen het met anderen te delen, of dat nu in een samenkomst is of in alledaagse situaties.

In ieder geval is dit punt van belang: dat de uitoefening van profetie uitgevoerd moet worden "naar gelang van ons geloof." Op het moment dat Paulus deze woorden schreef, maakte hij zich zorgen over dat wat gesproken werd ook in harmonie moest zijn met het geloof dat hij gebracht. Dat wil zeggen: echte profetie moet in overstemming zijn met het evangelie. Zelfs vandaag doen we, als we spreken over een schriftuurlijk onderwerp, er goed aan dit te verbinden met de dood, opstanding en verhoging van Christus. In ieder aspect van het delen van het Woord van God zullen we vinden dat "het geloof" over onze Heer Jezus

Christus de centrale en essentiële plaats inneemt.

Het dienstbetoon van sommigen is "dienst." Dat wil zeggen: zij delen datgene uit aan anderen waarin die tekort komen. Nogmaals: dit kan het Woord van God zijn, omdat Paulus het evangelie uitdeelde (Kol. 3:7), of het kan zijn door het uitdelen van goederen of diensten aan anderen die iets nodig hebben, zoals Paulus iets meenam naar Jeruzalem (Rom. 15:31). Maar in ieder geval zal de geest van barmhartigheid en liefde die het evangelie doortrekt ook het uitdelen doortrekken.

Geen van deze functies van de individuele leden van het lichaam van Christus kan gescheiden worden van het geloof. Onderwijzen of uitnodigen of delen zijn van weinig waarde, als zij slechts proberen anderen te informeren, ze op het rechte pad te brengen of te voorzien in hun noden. Deze activiteiten kunnen heel gemakkelijk gemotiveerd zijn door zelfzuchtige overwegingen: de verhoging van de leraar, de eer van de uitdeler of het verlangen van de ene persoon om een ander te domineren. Indien gemotiveerd door het evangelie zal de onderwijzer, voor de blijdschap en vrede van de student, willen dat zijn student meer leert over de genade van God. De uitnodiger zal verlangen naar een grotere waardering in zijn metgezel voor de kracht van het evangelie. De uitdeler zal willen om in zijn daden de liefde van God te tonen, zodat de ontvanger zich met hem kan verheugen in Gods heerlijkheid.

De bijzondere taken die door de voorganger worden verricht zijn zeer zeker verbonden met de gelegenheden wanneer de gelovigen samenkomen. Staande voor de vergadering heeft de voorganger de gelegenheid om te zien of alles "betamelijk en in goede orde" gebeurt (1Kor. 14:40), in overeenstemming met de geest van het evangelie. Maar in het meest ideale geval echter zal het dienstbetoon van de voorganger zich ook buiten de vergadering uitstrekken en een liefdevolle leiding inhouden van weifelende broeders in hun dagelijkse situaties. Het woord "voorgaan" wordt soms vertaald met "tucht uitoefenen" (1Tim. 3:4), wat doet veronderstellen dat er voor deze taak een grote hoeveelheid wijsheid en genade nodig is. Geen wonder dat Paulus vindt dat voor deze taak ijver een speciale vereiste is.

Niet iedereen heeft het dienstbetoon van genadig zijn in onze omgang met elkaar, tenminste niet zodanig dat dit ons meest opvallende kenmerk wordt. Maar wanneer we proberen om genadevol te handelen zal dit God geen genoegen doen, tenzij het gedaan wordt zonder wrok en trots. Paulus zegt dat de genadevolle zijn gave met blijdschap en vrolijkheid moet uitoefenen. Het is Gods genade aan ons die ons (Efe. 2:4) die ons traint om genadevol te zijn en de vreugde die Hij heeft in het uitwerken van Zijn genadevolle doelstelling in Christus (Efe. 1:9) is wat ons leidt om met plezier mild te zijn naar anderen.

Wij zijn één lichaam in Christus. Laten we ons deel in de ecclesia op ons nemen, ten goede van elkaar en van de eer van onze God en Vader, naar het geloof dat ons is toebedeeld.

" en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor

ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een
welriekende reuk"
(Efe. 5:2)

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 66 door D.H.Hough

Het evangelie en ons dienstbetoon Romeinen 12:9-13

"9 De liefde zij ongeveinsd. Weest afkerig van het kwade, gehecht aan het goede.

10 Weest in broederliefde elkander genegen, in eerbetoon elkander ten voorbeeld,

11 in ijver onverdroten, vurig van geest, dient de Here.

12 Weest blijde in de hoop, geduldig in de verdrukking, volhardend in het gebed,

13 bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op de gastvrijheid. "

Liefde is de kern van het evangelie. Het is het allesoverheersende kenmerk:

"God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is."

(Rom. 5:8)

Het is de onderhoudende bron:

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. "

(Rom. 8:38,39)

Liefde is ook de vrucht van het evangelie in ons leven:

" en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk."

(Efe. 5:2)

Wanneer Paulus uitnodigt, "De liefde zij ongeveinsd"(Rom. 12:9a), dan schrijft hij niet in een vacuüm. Hij spreekt in de context van het evangelie. Ware en levende liefde kan niet in stand gehouden worden zonder de gevolgen van Gods liefde in onze harten. Elders schrijft Paulus:

"Want de liefde van Christus dringt ons, 15 daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat een voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven."
(1Kor. 5:14,15a)

Het evangelie gaat het hele ras aan, de wereld schonend van de oude mensheid, om ze op den duur te vervangen door middel van universele verzoening(Kol. 1:20).

In 2Kor. 6:6, waar Paulus opnieuw spreekt van ongeveinsde liefde, is er ook een in het oog springende verbinding tussen onze wandel en dienstbetoon in liefde en Gods liefde voor ons in de gift van Zijn Zoon. Ongeveinsde liefde als vrucht van

de geest is een kopie van de liefde van Christus en wordt door die liefde gemotiveerd. Als dit niet zo is, wat kan de liefde dan anders genoemd worden dan een bedekking van menselijke ambitie en trots?

Deze oproep tot ongeveinsde liefde is de eerste van twaalf daden van dienstbetoon, die voor ons uiteen gezet worden in Romeinen 12:9-13. Ieder daarvan is getrokken uit het evangelie, gekopieerd naar de trouwe gehoorzaamheid van Christus en Zijn betrokkenheid bij de mensheid. We zullen nu kort kijken naar de overblijvende elf oproepen.

9b. "Weest afkerig van het kwade, gehecht aan het goede."

De delen "afkerig" en "gehecht" nemen de betekenis aan van een uitnodiging vanwege de context, maar geen van deze oproepen heeft het karakter van een commando. Ze zijn het natuurlijk gevolg van Gods genade in ons hart. Zoals een kind bijkomt van een nachtmerrie en zich vastklampt aan haar ouder, die kwam om te troosten, zo leren wij een afkeer te krijgen van het kwade en vast te klampen aan het goede.

Als mensen ouder worden en meer leren over de wegen van de wereld, kunnen we alleen maar te verwachten dat de meesten van hen ongevoelig worden voor het kwade en gedesillusioneerd met wat goed lijkt te zijn. Velen geven vandaag toe dat zij moeite hebben met het onderscheid maken tussen goed en kwaad, en sommigen zeggen zelfs dat het zinloos is te proberen dat te doen.

Des te meer reden is er waarom we een stevige richtlijn moeten hebben voor onze training in wat goed is. Het evangelie toont ons duidelijk dat het goede bestaat uit onzelfzuchtige zorg voor anderen en een verlangen naar de heerlijkheid van en voor God. Dit is het patroon zoals dat voor ons is neergelegd in Filippenzen 2:5-11 en dit is zeker wat Paulus hier in Romeinen 12 in gedachten had.

10a. "Weest in broederliefde elkander genegen"

Broers en zussen zijn niet altijd even gek op elkaar, maar zij die een hoogst belangrijke ervaring delen, of dat nu een crisis is of een speciale tijd van vreugde, kennen samen een stevige vriendschapsband. Het is zeker dat deze zich in ons zal ontwikkelen zodra we onze eenheid in het nodig hebben van een Redder gaan realiseren en gaan verstaan wat Hij voor een ieder van ons individueel en voor ons allen tezamen heeft gedaan. Zodra we de hierboven gegeven waarheid gaan begrijpen dat Christus voor *allen* stierf, en dat dus dientengevolge *allen* stierven, zullen onze gevoelens voor anderen die niet gelovig zijn verbreed worden tot de eenheid die we voelen met onze broeders(en zusters).

10b. "in eerbetoon elkander ten voorbeeld"

De apostel zegt hier vrijwel hetzelfde als in Filippenzen 2:3,4. Met nederigheid beschouwen we elkaar hoger dan onszelf. Van alle oproepen in deze passage kan

deze wel de beste zijn om de onmogelijkheid te laten zien dat wij, *buiten de motiverende kracht van het evangelie om*, onze Heer een genoegen te doen. Hoe kunnen we sowieso oprecht zijn in het elkaar hoger schatten? Maar wanneer we zien dat Hij voor ons stierf terwijl we nog zondaren waren en vijanden van God, hoe kunnen we dan weglopen van het leerproces van het leren van waarderen van anderen?

11a. "in ijver onverdroten"

We zijn het er over eens dat onverdroten zijn niet een deugd is, maar het is zeker dat ijver soms ook schadelijk kan zijn. Paulus spreekt hier van ijver omdat het voortkomt uit ons in geloof verstaan van de ijver van onze Heer ten behoeve van ons. Hij was gehoorzaam tot de dood aan het kruis (Filip. 2:8) en is zelfs nu Degene "die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit" (Rom. 8:34).

Paulus spreekt van de ijver van de liefde. In plaats van te streven naar persoonlijke weelde, waarvan zeker is dat ze schadelijk is (1Tim. 6:9), leidt het evangelie ons ijverig te streven naar het voordeel van onze kameraden en de verkondiging van Gods genade. Dat is de ijver met zowel de ideale motivatie als het ideale doel.

11b. "vurig van geest"

Zoals gebruikt in Handelingen 18:25 is deze zinsnede nauw verbonden met het enthousiast verkondigen van het evangelie, zoals bijvoorbeeld door Apollos. Het woord "vurig" komt uit dezelfde familie van Griekse woorden als "ijver", en de letterlijke betekenis is KOKEN. Nogmaals: we kunnen niet anders dan er mee instemmen dat veel vurige prediking van het Woord van God, en het dienen van de Heer, God niet echt eert. Het schiet tekort om dat vertrouwen en die rust in God te laten zien die we zien in onze Heer Jezus Christus.

"Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezem, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader."
(Rom. 8:15)

En welk vuur we ook laten zien in ons dienstbetoon, het zal voort moeten komen uit deze geest van toegewijd vertrouwen in God, Die alles doet medewerken ten goede (Rom. 8:28).

11c. "dient de Here"

Enkele manuscripten (niet de vroegste) lezen hier "slavend [in dit] tijdperk" (de woorden "Heer" en "tijdperk" lijken in het Grieks nogal op elkaar), en dit wordt als de correcte lezing gezien door sommigen die het nauw verbinden met de volgende zinsnede over verwachting. Zij veronderstellen dat Paulus spreekt over de huidige voorziening van verwachting, wat het huidige slaven/dienen eerder tot een vreugde maakt dan een last. Dat is waar, maar we hoeven het woord "tijdperk" hier niet te hebben om aan te tonen dat Paulus spreekt van hedendaagse zaken. Ons slaven/dienen staat in verband *met de Heer* en in het licht van onze verwachting van het altijd met Hem zijn in de komende eeuwen.

12a. "Weest blijde in de hoop"

Er wordt vaak aan voorbij gezien dat God Zelf een verwachting heeft (Rom. 8:20). Terwijl wij vandaag het kreunen en zwoegen ervaren in ons leven, ondervinden we kracht en troost door na te denken over Gods verwachting dat de schepping bevrijd zal worden in de heerlijke vrijheid van de kinderen van God. Ons "roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods" (Rom. 5:2) is grotendeels een zaak van het samengaan met God in afwachting van al het goede dat Hij Zich in Christus voor ogen heeft gesteld.

12b. "geduldig in de verdrukking"

Daarom zijn verwachting en volharding samen verbonden (Rom. 5:3-5; 8:25; 1Thess. 1:3). Verwachting geeft betekenis aan alles wat gebeurt en daarom kunnen wij verdrukkingen verduren. We zien dat verdrukkingen slechts tijdelijk zijn en dat zij op de een of andere manier ons voorbereiden op de heerlijkheid die we verwachten. In het begin wanhoopte Job, omdat hij geen reden of doel kon vinden voor zijn lijden, maar toen God hem verzekerd had dat Hij wist wat Hij aan het doen was, zelfs met het oog op de bewegingen van sterren en planeten, zowel als met de activiteiten van de dieren, toen was Job tevreden gesteld.

Het mag ons vreemd voorkomen dat zulke zaken als verwachtingen en volharding deel kunnen uitmaken van onze logische eredienst. Maar zij zijn verre van de gemakkelijke en wereldse activiteiten. Wanneer ze afgeleid zijn uit het Woord en gemaakt naar de wegen van onze Heer, dan kunnen ze niet anders dan Hem goed dienen als een getuigenis van Zijn genade.

12c. "volhardend in het gebed"

Elders spreekt Paulus van een niet ophoudend bidden (1Thess. 5:17; Kol. 1:9). Dit is het dienstbetoon van communicatie met God. Het is de oefening van het voor God brengen van onze gedachten, als een uitdrukking van onze afhankelijkheid van Hem. Ook dit is een activiteit die afgekeken is van de praktijk van Christus, en de gebeden zelf zijn, net als die van Paulus, een kopie van Zijn barmhartigheid voor anderen en Zijn verlangen om de heerlijkheid van God te vergroten.

13a. "bijdragend in de noden der heiligen"

Net zoals God ons geeft met het oog op onze noden (Filip. 4:19), zo worden wij geleid om met anderen te delen naar hun noden. Een verzamelde gift, zoals Paulus die van Macedonië en Achaje naar Jeruzalem bracht (Rom. 15:25,26) is niet de enige soort van bijdrage die we kunnen geven; maar wat we ook bijdragen, het moet de liefde van God weerspiegelen Die in Zijn Zoon heeft voorzien in datgene wat het hardst nodig hebben: een Redder.

13b. "legt u toe op de gastvrijheid"

Deze daad van dienstbetoon lijkt onverenigbaar als we aan de voorgaande alleen denken in termen van grote groepen van gelovigen, die enthousiast samenwerken om het evangelie te verspreiden, immense sommen geld vergarend voor verdere inspanningen en vurig het geloof verdedigend. Natuurlijk kan gastvrijheid op grote schaal georganiseerd worden, maar voor ons, vandaag, is het over het algemeen een simpel en huiselijk soort van gedrag. Toch is dat goed, want het zal ons helpen ons te realiseren dat Paulus hier spreekt van alledaags gedrag, is het niet exclusief, dan wel in hoofdzaak. Indien ons dienstbetoon niet te vinden is in de gewone dingen van het leven, dan is het niet erg waarschijnlijk dat we erg bruikbaar zullen zijn in meer ongewone en opwindende situaties.

Het evangelie dat Christus werd overgegeven vanwege onze zonden en opgewekt werd omwille van onze rechtvaardiging (Rom. 4:25), is toepasbaar op ieder aspect van ons leven. Het is het fundament van het geloof achter ons dienstbetoon, net zoals het ons patroon van denken en doen is.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 67

door D.H.Hough

Gedrag, voortgebracht door genade Romeinen 12:14-21

- "14 Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet.
15 Weest blijde met de blijden, weent met de wenenden.
16 Weest onderling eensgezind, niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige. Weest niet eigenwijs.
17 Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen.
18 Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.
19 Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.
20 Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen.
21 Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede. "

Vindt u misschien een passage als Romeinen 12:14-21 storend? Het is wel mooi om te zeggen: "Gezegend zij die u vervolgen," of "vergeld niemand kwaad met kwaad," maar hoe kunnen deze inzetten werkelijk uitgevoerd worden? We kunnen de loftrompet steken over de mooie gevoelens in deze passage, "maar het is buiten toch maar een ruwe wereld!" Toch kunnen we niet tevreden zijn met deze uitnodigingen als slechts een goede theorie te aanvaarden. We zien dat Paulus ze zag als mogelijke en praktische standaarden voor de wandel van de gelovige.

Gelovend.

Één ding is glashelder: de grondregels van gedrag, zoals hier aangegeven, worden niet automatisch in ons ingebracht, simpel en alleen omdat we geloofd *hebben*. Zij staan zij aan zij met *gelovend* zijn, om precies te zijn: met een dag aan dag en moment na moment zich bewust zijn van de genade van God. "U wordt behouden" door het evangelie, schrijft Paulus in 1Kor. 15:1,2, "indien gij het zo vasthoudt, als ik het u verkondigd heb." Toen we voor het eerst het evangelie geloofden dat Christus stierf voor onze zonden, werden we "verzegeld met de Heilige Geest der belofte"(Efe. 1:13,14), en zo blijven we gered "in genade, door geloof"(Efe. 2:8;CV). Dit is de voltooide redding van oordeel(Rom. 8:1) en de komende verontwaardiging(Rom. 5:9), maar nu moeten we ook gered worden van de kracht van de zonde in ons dagelijks leven, zoals besproken in Romeinen 6:2-

18).

Deze voortgaande redding is net zo zeer een zaak van Gods genade, als de verzekerde redding die in Efeze besproken wordt. In beide gevallen is het Gods gunst van geloof, geschonken aan Zijn verkozenen, die de redding ondersteunt. Er is geen redding, of dat nu van toekomstig oordeel is of van hedendaagse bitterheid en boosheid, buiten het geloven dat Christus ten behoeve van ons gestorven is (Rom. 5:8) en dat Hij opgewekt werd uit de doden (Rom. 6:4).

De kracht van het evangelie.

Dit is de reden waarom we zo de nadruk gelegd hebben op de speciale band tussen zowel Romeinen 12 en Romeinen 3:21-8:39, als die tussen Romeinen 12 en de hoofdstukken 9-11, zoals aangegeven door het woordje "dan" in Rom. 12:1. Vele jaren geleden schreef wijlen broeder E.H. Clayton over de uitnodigingen van Romeinen 12:

"zij zijn echt voorbeelden van de praktijk die zou moeten voortkomen uit het gegeven en ontvangen onderwijs.... Ons gedrag zou een verwerkelijking moeten zijn van de kracht van God, zoals uitgedrukt in de leerstellingen van het evangelie. Aangezien, ten aanzien van ons lichaam, we tot op heden nog niet één gemaakt zijn aan het beeld van Zijn Zoon, werkt de genade, die de onze is in Christus Jezus, nog niet ten volle in ons gedrag, behalve wanneer we er actief gebruik van maken. Genade dwingt niet, maar dringt en nodigt uit en leidt. Genade is niet iets abstracts; ze heeft voor het geloof een positie geschapen om te gehoorzamen in een leven dat een uitwerking is van de leer. Daarom vervangen we gedrag dat Gods verontwaardiging oproept door gedrag dat heerlijkheid aan God brengt en zegen tot ons; dit is een leven dat bekrachtigd wordt door genade om haar instructies, haar verzoeken en haar correcties op te volgen. (*)"

(*) Niet gepubliceerde notities bij Romeinen.

De standaarden voor gedrag die in Romeinen 12:14-21 worden gepresenteerd, zijn niet onmogelijk. Onder de gevolgen van het geloven van het evangelie van genade zullen ze in feite zowel zeker als vreugdevol gegrondvest worden in onze levens.

14. "Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet."

Het is te midden van de pijn van onrechtvaardige (of schijnbaar onrechtvaardige) behandeling, dat we eigenlijk het liefst eens willen uithalen naar onze vervolgers. Maar zulke boosheid wordt verjaagd door de herinnering dat Christus Jezus stierf voor Zijn *vijanden* (Rom. 5:10), en daar ben ik er een van! Verder wordt onze haat vervangen door barmhartigheid en mededogen voor hen die ons tegenstaan, als we verder gaan dan een *herinnering* aan Gods liefde en doorgaan naar een *verwerkelijking* van haar karakter en kracht, zoals bijvoorbeeld gepresenteerd in Romeinen 8:31-39 of Efeze 2:4-10.

Toen Jezus de code voor Israël's toekomstige koninkrijk vastlegde in Zijn "bergrede"(Matt. 5-8) en de "rede op de vlakke plaats"(Lucas 6:17-49), zei Hij veel dingen die lijken op de uitnodigingen in Romeinen 12. " Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten; zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk behandelen. "(Lucas 6:27,28). Maar op dat moment kon de motiverende kracht voor zulk gedrag nog niet gericht worden op het kruis, omdat dat nog niet had plaatsgevonden, en voor Israël komt inderdaad de aansporing tot ideaal gedrag van dreigementen van verlies en ellende(Luc. 6:24,49). Maar toch lijken in deze beide toespraken en in Romeinen de omschrijvingen van de ideale wandel erg op elkaar. We weten dat dit in feite het patroon van gedrag is dat neergelegd is door onze Heer Zelf.

15 "Weest blijde met de blijden, weent met de wenenden.

16 Weest onderling eensgezind..."

Zonder bijzonder gevoelig te zijn voor de gevoelens van anderen, voelen de meeste van ons de noodzaak voor anderen te delen in ons verdriet en in onze vreugde. In de brief aan de Filippenzen, waar Paulus vaak spreekt over wederkerigheid, schrijft hij:

" Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in Christus, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is, maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, een in liefdebetoon..."

(Filip. 2:1,2)

De sleutel tot wederkerigheid in Hem wordt gekarakteriseerd door troost, ontferming, eenheid en barmhartigheid. Zijn dood ten behoeve van ons, op zich al de grootste tentoonspreiding van barmhartigheid en betrokkenheid in heel de geschiedenis, heeft tot de huidige situatie geleid, waarin Christus Jezus Degene is "die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit."(Rom. 8:34). Er is er Één Die altijd begrijpt en deelt in onze gevoelens, niet omdat wij Zijn vertroostende betrokkenheid verdienen(want we verdienen die in het geheel niet), maar eenvoudig omdat Hij van ons houdt en Zichzelf gegeven heeft ten behoeve van ons(Efe. 5:2). Niets kan ons met beter gevolg leiden naar een geest van wederkerigheid jegens anderen, in het bijzonder jegens onze mede-gelovigen.

16b. " niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige."

We zullen dit allen onmiddellijk verbinden met Filippenzen 2:5-8. Maar tenzij God ons de genade geeft om vast te houden aan de werkelijkheid van Christus' ontlediging en nederig maken van Zichzelf ten behoeve van ons, zullen we er snel toe neigen over onszelf te denken dat we uitzonderingen zijn op de hier gegeven algemene regel. Lofprijzing van anderen voor de weg die we gegaan zijn om hen te helpen, is bijzonder schadelijk. Volwassenheid in geloof kan bedorven worden door een grote reputatie van verstand. Het is alleen een waarachtige erkenning dat wij, die niets zijn in onszelf, toch de voorwerpen zijn van Gods liefde door het offer van Zijn Zoon, die ons kan bevrijden voor de nederige houding.

"17 Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen.

18 Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen."

De oproepen in de verzen 14-16 moeten, net als die in 9-13, direct betrokken worden bij onze houding tot medegelovigen, maar het "niemand" en het "alle mensen" van deze passage heeft duidelijk betrekking op alle mensen, zonder uitzondering. Deze mildheid kan lijken op zwakheid. Dit gedragspatroon is moeilijk, niet alleen in zichzelf, maar omdat het in de samenleving nu niet bepaald algemeen wordt bewonderd. "Oog om oog en tand om tand" vindt meer bijval en lijkt een gezonder benadering bij het omgaan met kwaad.

Maar toch wordt dit patroon tentoongesteld in het evangelie(Rom. 5:6,8,10), en Paulus legt er vaak de nadruk op in zijn brieven(Filip. 4:5; 1Thess.4:11,12; 1Tim.2:1,2). Het is zeker niet een zaak van de gemakkelijke weg nemen om, wanneer we slecht behandeld worden, zich te weerhouden van het zoeken van weerwerk, en het is al helemaal niet makkelijk om te voorzien in wat we nodig hebben om goed te doen aan onze vijanden. Maar in het licht van Gods genade aan ons wordt het steeds meer en vaker een patroon van onze relatie met onze medemens.

18 Houdt zo mogelijk.... vrede met alle mensen.

19 Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here."

Het is opvallend dat wanneer Paulus uiteindelijk spreekt van toorn en wraak, hij het niet gebruikt als een waarschuwing of dreigement om ons op het rechte pad te houden, noch als een patroon dat door God gegeven is om na te volgen, maar hij spreekt er veeleer over als een zaak die voor God is gereserveerd, op *Zijn* moment en op *Zijn* eigen manier. Wij zullen gered worden van toorn(Rom. 5:9), en hoewel het tot sommigen zal komen, is het op geen enkele wijze toepasbaar op onze huidige houding en gedrag. Door te verwijzen naar Gods wraak(de Septuagint vertaling citerend uit Deuteronomium 32:35), sluit Paulus uit dat het iets is wat in onze levens zal binnentreden. Omdat het geen deel uitmaakt van het evangelie, maakt het ook geen deel uit van de dagelijkse redding die aan hedendaagse gelovigen wordt geschonken.

20. "Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen."

Paulus citeert hier rechtstreeks uit de Septuagintvertaling van Spreuken 25:21,22a, dat in een concordante vertaling van de Hebreeuwse tekst als volgt klinkt:

"Indien iemand die u haat honger heeft, geef hem brood te eten, en als hij dorst heeft, geef hem water te drinken, want u zult gloeiende kolen op zijn hoofd stapelen. "

De verwijzing naar gloeiende kolen kan niet doen veronderstellen dat we de vijand schade moeten toebrengen. Zelfs in Spreuken was de gedachte hierachter dat deze daden voordeel voor iedereen zouden voortbrengen, want de laatste zin van vers 22 leest in het Hebreeuws:

"en Yahweh Zelf zal u terug betalen."

De woorden "terug betalen" zijn nauw verwant met het Hebreeuwse woord voor "vrede." De betekenis is dat daar waar eens haat was, er nu de beloning van vrede zal zijn.

Dit is volkomen in overeenstemming met de context van Romeinen 12. "Toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons"(Rom. 5:10), en daarom mogen we vrede hebben met God(Rom. 5:1). Dit evangelie van vrede, op haar beurt, voedt ons op om onze vijanden met positieve daden van goedheid te behandelen, zodat hij gewetens geraakt zal worden en zij, met ons, van de vrede mogen genieten.

We kunnen mogelijk in staat zijn talrijke voorbeelden uit onze eigen ervaring naar voren te brengen waar onze vriendelijke daden ten opzichte van hen die ons tegenstreefden niet tot vrede geleid hebben; maar dat verandert niets aan het feit dat dit is hoe Gods genade ons leert om te handelen. We moeten niet verwachten dat het goede fruit van het gedrag altijd onmiddellijk geproduceerd wordt, mogelijk niet eens tijdens ons leven. Paulus maakt hier gebruik van een spreuk die aan hem en sommige van de Romeinse gelovigen goed bekend was, om het soort van gedrag te benadrukken dat door Gods genade in het leven van een gelovige wordt voortgebracht.

A.E.Knoch schreef:

"Een vijand in gevaar, in plaats van dat dit roept om haat en wraak, is een bijzondere gelegenheid voor het laten zien van Gods genade. Het speciale hapje waarmee een geëerde gast werd verwend, was een teken van achting en overweging. Mededogen mag dan een vijand voorzien van voedsel, maar genade vergezelt de gift met ieder kenmerk van liefde en eer. Dit is de manier waarop God onze vijand overwon, en daarom zouden wij op gelijke wijze moeten handelen.(*)

(*)Concordant Commentary, p243.

21. "Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede."

Later schreef Paulus over Christus Die triomfeerde over vijandige machten door hun vijandschap aan het kruis te nagelen(Kol. 2:15). Deze overwinning was in feite een triomf van de verzoening, want door het kruis vestigt God vrede doorheen heel het universum(Kol. 1:20). Zo ook draagt de apostel, bij het samenvatten van dit deel van zijn brief aan de Romeinen, ons op het kwade te overwinnen door het goede. Noch toorn, noch oordeel zullen het laatste woord hebben over het lot van de vijanden van God. Het kruis van Christus zal het hoogst verheven staan als de laatste en beslissende daad van God in het omgaan met de mensheid, en inderdaad met al Zijn schepselen. Dringt ons dit niet(2Kor.

5:14) om in liefde om te gaan met hen die ons tegenstreven?

De genadevolle wegen van God.

Zij die geloven dat God hen redt door de dood en opstanding van Zijn Zoon, zullen ondervinden dat hun gedrag meer en meer gelijkvormig zal worden aan de principes zoals uitgezet in Romeinen 12. Zoals broeder Clayton schreef: "Genade dwingt ons niet om op deze wijze te handelen, maar ze is zeker effectief in het voortbrengen van dit gedragspatroon in het leven van de gelovige."
Hoe groot en heerlijk en overvloedig genadevol zijn de wegen van God!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 68

door D.H.Hough

Gods mandaat Romeinen 13:1-5

"1 Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld.

2 Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods, en wie dit doen, zullen een oordeel over zich brengen.

3 Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult lof van haar ontvangen.

4 Zij staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft.

5 Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet slechts om de toorn, maar ook om des gewetens wil. "

Ieder aspect van ons gedrag wordt gevormd door onze waardering van/voor God en de boodschap van genade die we geloven. "De rechtvaardige zal uit geloof leven"(Rom. 1:17). Wij moeten "geen gedachten[koesteren], hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid, naar de mate van het geloof, dat God elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld"(Rom. 12:3). Als we eenmaal ons realiseren dat "Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"(Rom. 5:8), dan kan nooit meer iets hetzelfde voor ons zijn.

De genade van God, onthuld door Paulus, leidt ons in ons gedrag tot elkaar(Rom. 12:3-13) en tot heel de mensheid(12:14-21). Maar haar gevolgen gaan verder dan onze relatie met individuen en houden ook onze relatie in met de bestuurlijke overheid. Dit is het onderwerp van de openingsverzen van Romeinen 13.

1"Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld.

2 Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods,"

Paulus' oproepen komen dichterbij het zijn van uitnodigingen voor iets dat welkom is, dan dat ze opdrachten zijn om iets noodzakelijks, maar onaangenaams, te doen. Hier gebruikt hij de eerder zachte en indirecte "derde persoon gebiedende wijs", liever dan dat hij de veel sterkere "tweede persoon gebiedende wijs" benut(wat de passage zou doen lezen als: "Weest onderschikt aan het hoger gezag, jullie allemaal!" De apostel leidt ons te zien welk soort gedrag het best overeenkomt met wat we geloven. Zodra we dat zien, zullen we

in staat zijn de rechtvaardigheid van dit soort gedrag te waarderen.

Het is van vitaal belang voor ons verstaan van deze passage, dat we Paulus' nadruk opmerken over het verbinden van de activiteiten van de burgerlijke gezaghebbers met Gods mandaat. Alles is uit God(Rom. 11:36) en God doet alles medewerken ten goede(Rom. 8:28). Deze fundamentele onthulling van Paulus' evangelie spreekt tot ons in onze relatie tot hen die boven ons gesteld zijn.

Een ander principe in Paulus' boodschap is dat Christus Zichzelf ontledigde en Zichzelf vernederde ten goede van anderen en de heerlijkheid van God. Het patroon van nederigheid en zachtmoedigheid dat we vinden in Christus, wordt in ons eigen gedrag weerspiegeld, inclusief ons gedrag in verband met burgerlijke gezaghebbers. Deel van onze logisch eredienst is dat we "onderling eensgezind[moeten zijn], niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige. Weest niet eigenwijs"(Rom. 12:16). Onderschikken betekent "onder stellen", zoals de elementen van het Griekse woord ons laten zien(*). Onderschikking is een van de meest misverstande thema's van de Schrift. Het kan soms onvrijwillig zijn, zoals in Romeinen 8:20, maar veel vaker houdt het een gewillige erkenning en waardering van gezag in, zoals in Romeinen 10:3, waar we leren dat de ware onderschikking aan Gods rechtvaardigheid een innerlijke toewijding inhoudt. Op gelijke wijze, in Efeze 5, houdt onze onderschikking aan elkaar een waardering in van ieders (aan)deel in het lichaam van Christus(vers 21) De onderschikking van de vrouw aan de man(vers 22) in huiselijke- en huwelijkszaken is een eren van zijn gezag in zulke zaken, in het bijzonder als hij het in liefde doet(vers 25), en de onderschikking van de ecclesia aan Christus is geheel en al een vreugdevolle zaak(vers 24). Het grootste voorbeeld van gewillige en blijde onderschikking zal die van Christus zijn aan God, wanneer Gods doelstelling van de aionen zal zijn bereikt(1Kor. 15:28).
(*)Keyword Concordance, p.291.

In Romeinen 13:1 is de onderschikking aan de positie van het burgerlijk gezag over het algemeen een positieve zaak. We erkennen en ondersteunen van harte de instelling zelf, in het bijzonder als we het zien als een deel van Gods handelen. Zelfs als we benauwd worden door bepaalde opdrachten van gezaghebbers, zullen we terecht de instelling van burgerlijk gezag goedkeuren en God danken voor Zijn voorzienigheid.

In 1Tim. 2:1,2 geeft Paulus dit principe meer "handen en voeten."

"Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid."

Hier wordt onderschikking geïllustreerd met een houding van gewilligheid, en zelfs dankbare, aanvaarding van hogere gezaghebbers.

In het maartnummer van Unsearchable Riches(*) uit 1960, gaf broeder Herman Rocke commentaar op deze passage in 1Timotheüs en haar verband met

Romeinen 13:1-5. Hij herinnerde ons er aan dat

"in Paulus' dagen de algemene situatie zeker niet vredig was; onder de heerschappij van Keizer Claudius werden alle Joden uit Rome verbannen; de jonge ecclesia in Thessalonica ging gebukt onder zulke zware vervolgingen en ellende dat ze ongerust en bang waren, denkend dat de dag van de Heer al aangebroken was... Daarbij was de loopbaan van Paulus gemarkeerd door " veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten,....."(2Kor. 6:3-10).

"Het is onder de invloed van zulke gebeurtenissen tijdens die rusteloze jaren en ook onder de leiderschap van Gods heilige geest, dat Paulus aan Timotheüs (en ook aan ons), in verband met de mensen rondom ons, een gebedsgids geeft voor zowel onze innerlijke vrede, alsook voor de uiterlijke situatie. Paulus beveelt ten eerste *smekingen en dankzegging* aan voor hen allen, inclusief de hoogste gezaghebbers(1Tim. 2:1-4). Aangezien hij dat doet met het oog op boze mensen en valse broeders, voelen we er des te meer voor om hem te *imiteren* in zijn houding."

"Zolang we ons niet ten volle bewust zijn van de goddelijke waarheden voor vandaag, zouden we er toe geneigd zijn onze superieuren en onze gezagsdragers te weerstaan, daarbij Petrus citerend dat we God meer moeten gehoorzamen dan mensen. Maar Handelingen 5:29 is niet toepasbaar op de politiek of op de Romeinse overheid, die op dat moment aan de macht was, maar het ging over het Sanhedrin, een Joodse raad die bestond uit hoofden, schriftgeleerden en oudsten. Het was aan hen dat Petrus en de apostelen antwoordden:

"Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen."

De woorden van het ideale onderwijs betreffende onze *hedendaagse* relatie met superieuren en gezagsdragers is te vinden in Romeinen 13:1-7; Efeziërs 6:5-8; Kolossenzen 3:22-25 en Titus 2:9,10."

(*) Vol. 51, pp.84,85.

Toch komen er problemen in beeld wanneer de specifieke mandaten van onze regeringen in conflict schijnen te zijn met een ideale wandel en dienstbetoon in de Heer. Militaire dienstplicht(*) is voor velen een verontrustende zaak geweest en de ontzegging van het recht van vergadering heeft in sommige landen bijzondere tegenspoed veroorzaakt voor vele van onze broeders. Maar zelfs daar waar geen flexibiliteit is in zulke politieke zaken(zoals het toestaan van alternatieve dienstplicht voor "gewetensbezwaarden" of verminderde mogelijkheden voor bijeenkomsten), is het nog altijd beter zich te onderschikken aan zulke regels, dan de gevolgen te ondergaan van anarchie. Maar het belangrijkste echter is voor ons te erkennen dat al deze zaken deel uitmaken van Gods bedoeling voor ons, *want er is geen overheid dan uit Hem!*

(*)Zie het artikel van B. Davies over dit onderwerp in Unsearchable Riches, vol. 28, pp. 285-289.

Vandaar dat wij, net zoals we, bijvoorbeeld, vernietigende stormen en andere rampzalige momenten als "daden van God" aanvaarden["an act of God" is een

standaard uitdrukking in het Engels voor alles wat met buitengewoon slecht weer en dergelijke van doen heeft;WJJ zo zullen we ook zulke regelgeving van magistraten gaan aanvaarden als deel van Gods grotere operatie ten goede. Wanneer we deze burgerlijke ontwikkelingen terugvoeren naar Gods almachtige en goedgunstige mandaat, dan zullen we er zeker van zijn vrede te vinden.

2b"en wie dit doen, zullen een oordeel over zich brengen.

3 Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult lof van haar ontvangen."

Het is duidelijk dat Paulus hier spreekt van magistraten die een mate van vastheid en rechtvaardigheid tonen en die goed doen ondersteunen en de boze daden vaker wel dan niet zullen bestraffen. Maar toch: wat de apostel heeft gezegd over onderschikking en wat hij hier zegt over vrezen, is net zo goed toepasbaar in zaken waar gezaghebbers *onrechtvaardig* handelen.

De verkeerde behandeling die Paulus ontving van hen die in Filippi gezag hadden, verschaft een uitstekende toetssteen voor het advies van Romeinen 12. Broeder A.E.Knoch becommentarieerde de passage als volgt:

"Aangezien deze ervaring van Paulus zonder twijfel bedoeld was om ons een vooruitblik te geven op de loop van het evangelie onder de natiën, in het bijzonder in haar contacten met de burgerlijke gezaghebbers, is het goed om de daden van de magistraten wat nauwkeuriger te bezien. Het is een interessant feit dat de meeste zogeheten "Christelijke" natiën nog steeds, grotendeels, onder de Romeinse wet staan, omdat die tot basis van hun wetgeving heeft gediend. Maar, zelfs als we genadig zijn, moeten we niet een echte aanklacht of een eerlijk proces verwachten. We moeten ons herinneren dat God niet verwacht dat de natiën rechtvaardig heersen, en al helemaal niet waar het *Zijn* zaken betreft! Paulus had in Filippi geen gelegenheid om de aanklachten te weerleggen of zichzelf te verdedigen. De menigte werd toegestaan hen te overvallen en, in plaats van hen te beschermen en hen een eerlijk proces te geven, scheurden de officieren hen de kleren van het lijf en gaven ze opdracht hen te geselen.

De *stilte* van Paulus... te midden van deze onrechtvaardigheid, is zelfs nog welsprekender dan zijn zingen, gekluisterd in blokken in de gevangenis. Hij was niet stom in het handelen met de valse demon, maar verontwaardigd. Maar tegenover de magistraten, als de 'dienaar' van God in dit tijdperk van de natiën, was zijn houding bijna tegengesteld aan die welke hij later liet zien aan de hogepriester die zich in Israël politieke macht had toegeëigend (Hand. 23:3). Toen ging hij te ver en noemde de hogepriester een "witgekalkte muur". Maar in Filippi nam hij het standpunt in dat hij later met ons uit de natiën deelde en was onderschikt aan de hoogste gezaghebbers (Rom. 13:1-5). Zij waren zeer onrechtvaardig, iets wat ze zichzelf achteraf realiseerden. Maar hij begon niet te protesteren, en verdedigde zich niet. De omstandigheden maakten hem op dat moment

hulpeloos, zodat de hoogtepunten van het plaatje naar buiten konden komen. Zo zou ook onze houding moeten zijn tegenover de gevestigde machten."(*)

(*) Unsearchable Riches, vol. 39, pp.141,142.

Het is zeer wel mogelijk dat we talrijke gelegenheden kunnen vinden waar de burgerlijke gezaghebbers zo onrechtvaardig worden in hun opdrachten, dat Romeinen 13:1-5 niet afdoende zou zijn om ons te leiden bij ons antwoord. Toch doen we er goed aan het gezag te vrezen en voor iedere individu die boven ons gesteld is te bidden en er naar te streven om ook maar de minste weerstand of tegenstand tegen het gezag te voorkomen.

4. "Zij staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft."

Al dit advies wordt gegeven in het licht van de algemene situatie van het huidige tijdperk. Het "geheimenis van de wetteloosheid"(2Thess. 2:7) is aan het werk, zodat de burgerlijke gezaghebbers vaak met bijzondere kracht moeten handelen om de orde te handhaven in de gemeenschap. Op dit moment brengt God geen snelle vernietiging over de bozen, zoals Hij dat ooit deed over Sodom, of tegen individuen als Ananias en Saffira. In plaats daarvan gebruikt Hij het burgerlijk gezag als Zijn dienstknecht en wreker, net zoals Hij de aanwezigheid van het lichaam van Christus benut om de grote uitbarsting van wetteloosheid tegen te houden, die voor de laatste dagen van deze aion is geprofeteerd(2 Thess. 2:6-12).

Maar waar we hier de nadruk op moeten leggen is niet de daden van vergelding die de magistraten brengen over hen die hun gezag weerstaan, maar het feit dat heel dit proces van gezag, dat wordt ondersteund door straffen, uit God is. Het is onze God van genade en liefde, van kracht en wijsheid en gerechtigheid, Die een heerlijke voleinding wil en Die alles doet medewerken om dit einde te bereiken. De wetteloosheid van de mens, de onrechtvaardigheid van de magistraten, de pijn en het verdriet dat samengaat met hun rechtvaardige of onrechtvaardige daden, *al deze dingen* staan onder Zijn controle en zullen uiteindelijk ten goede worden gebruikt.

5. "Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet slechts om de toorn, maar ook om des gewetens wil."

De toorn die een regering kan brengen over haar burgers die ongehoorzaam of opstandig zijn, is een gezond element in een samenleving. Maar voor ons die geloven is het bewustzijn van Gods handelingen achter dit alles zelfs nog meer invloedrijk en voordelig voor een ordelijk en betekenisvol leven. Dit bewustzijn van de goddelijke handelingen is waar Paulus hier naar verwijst door het woord "geweten." Het Griekse woord wordt in de Concordante Vertaling soms weergegeven met "bewustzijn", het is verbonden met het woord "waarneming." Het is niet zo zeer de morele voorstelling van een individu, als wel het uitzicht of gezichtspunt van geloof, tenminste hier in de context. Omdat God uiteindelijk

het laatste en hoogste gezag heeft en we ons bewust zijn van dit feit, waarderen we graag en waarachtig de waarde en zelfs de noodzaak van onderschikking aan burgerlijk gezag. Alleen op deze wijze kunnen we verstandig en toegewijd leven in de huidige aion (Titus 2;12) en bekend worden met een mate van dat grote ideaal: "een stil en rustig leven" (1Tim. 2:2).

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 69

door D.H.Hough

Eert wie eer toekomt. Romeinen 13:6,7

"Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten. 7 Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt. "

Het evangelie van God over Zijn Zoon, Jezus Christus(Rom. 1:1,3,5) onthult Gods rechtvaardigheid(Rom. 1:17) in een wereld vol van oneerbiedigheid en onrechtvaardigheid(Rom. 1:18). Het kondigt vrede en verzoening aan(Rom. 5:1,10) in een tijdperk van vijandschap en duisternis(Rom. 5:6; 13:11,12). Stoutmoedig verkondigt het de liefde van God(Rom. 5:8; 8:35-39) waar God Zelf de schepping heeft onderworpen aan ijdelheid en de mensheid aan ongehoorzaamheid(Rom. 8:20,22; 11:32).

Deze *kennelijke* tegenstelling is zeker een belangrijke aanleiding voor de verwerping van Paulus' boodschap door hen die haar horen, en in feite ook voor de algemene verwarring onder de gelovigen over het belang van de dood en opstanding van Christus. Het lijkt bijna ongelooflijk dat de toestanden rondom ons er alleen toe doen neigen Gods aankondigen van genade en vrede in Zijn Woord te logenstraffen.

Maar toch is deze boodschap waar. We geloven(en kunnen God niet genoeg danken voor het ons schenken van dit geloof!) dat in de gift van Zijn Zoon, God ons allen rechtvaardigt en verzoent en liefheeft. Net als Abraham aanvaardden we het "van die God, ..., die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept"(Rom. 4:17).

Ons probleem nu echter, zit hem in het door het evangelie in ons dagelijks leven zien en geleid worden, en dat ondanks de tegenwerkende krachten in de wereld, zowel die ons omringen als die welke in ons aanwezig zijn. We hebben ja gezegd tegen een boodschap die tegengewerkt wordt door op ervaring gegrond bewijs, en nu moeten we leven in overeenstemming met die boodschap, ook al gaat die dwars in tegen onze menselijke gezindheid.

Romeinen 12 en 13 richten onze aandacht op deze zaak. Ons geloof leidt ons om verdrukkingen te verduren(12:12), geleid te worden op een nederige weg(12:16), vrede te hebben met heel de mensheid(12:18) en superieur gezag te aanvaarden zoals dat door God werkelijk gevestigd is(13:1). Deze houding van mildheid, rustig geduld en vertrouwen, te midden van boosaardigheid en bedrog, lijkt in het bijzonder in Romeinen 13:6,7 aangegeven te worden:

6, 7. "Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten. 7 Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt."

Dit is een voortzetting en uitwerking van Paulus' advies in de verzen 1-5, betreffende onze houding tot het burgerlijk gezag. Geheel buiten de analyse van het goede of foute van de daden van onze heersers om, moeten wij doen wat goed is, en wat goed is voor ons is onderschikking. Wij moeten dit gezag aanvaarden als zijnde van God(wat het ook echt is) en het eren. Ons opgelegde belastingen kunnen oneerlijk zijn, en hen eren die ons of anderen verkeerd behandelen kan best moeilijk en pijnlijk zijn, maar wij moeten eer geven aan wie eer toekomt.

Waarom?

Ten eerste: dit is de manier waarop de reddende genade van God ons leert om te handelen(Titus 2:11,12). En ten tweede: "wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten," (Filip. 3:20). En: "Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen"(Rom. 13:11). Aardse zorgen worden gevoeld en huidige verantwoordelijkheden worden tegemoet getreden, maar deze zijn allemaal secundair aan de superieure werkelijkheid van ons geloof en verwachting.

Het is interessant dat Paulus in Romeinen 13:6 niet spreekt in de gebiedende wijs(wat hij wel doet in vers 7). Hij zegt niet "betaal je belastingen," maar hij zegt veeleer "jullie betalen jullie belastingen." Het evangelie was al bezig met kracht te werken in de levens van de Romeinse gelovigen. In plaats van dat ze hun burgerlijke plichten in de huidige tijd vergaten, leidde hun geloof hen tot een vlijtig uitvoeren van deze plichten. Daarenboven, er is geen bewijs te vinden in Paulus' taalgebruik dat zij ontmoedigd waren of afgeleid werden door de corruptie en het kwaad dat de regering en de samenleving in hun stad, het hart van het rijk, had geïnfecteerd. Hun bewustzijn dat God alles doet medewerken ten goede(Rom. 8:28) moet wel heel helder zijn geweest. Hun ogen werden geopend voor een werkelijkheid die een ongelovige niet kan aanvaarden: Burgerlijke gezaghebbers zijn waar en wat ze zijn omdat ze daar zijn geplaatst door God; zij zijn "dienaren van God", en Hij Zelf plaatst, bewaart en bevestigt hun aanstelling.

De sleutel tot dit alles is dat wanneer we onze civiele verantwoordelijkheden uitvoeren, we onszelf bevrijden van de zaken die gevolgen hebben(Rom. 2:18; Filip. 1:10). Zo'n patroon van "goed burgerschap" in onze samenleving is een inleiding tot een ons tot nut maken van dit tijdperk(Efe. 5:16; Kol. 4:5). Voordat we op effectieve wijze de gezindheid van Christus kunnen laten zien en het licht van het evangelie weerspiegelen aan hen die "buiten" zijn, zullen we eerst onze verantwoordelijkheden moeten dragen in de gemeenschap waar we in wonen.

Door te spreken over *belastingen*, *het verschuldigde* en *tol* overziet Paulus alle mogelijkheden van directe en indirecte belastingheffing. Maar door te spreken over *vrees* en *eer* gaat hij verder dan alleen maar de financiële verplichtingen, en komt hij op het gebied van de innerlijke houding. We moeten ons zowel in de uiterlijke als de innerlijke weg onderschikken.

De moderne geest, echter, is zich zeer bewust van de geschiedenis van tirannie en onderdrukking in de heerschappij van de mens over anderen. Ironisch genoeg lijkt dit wel bijzonder wreed geweest te zijn wanneer heersers direct schriftuurlijke steun voor hun positie en politiek hebben geëist. Wantrouwen van gezag en zelfs rebellie tegen ieder teken van slecht bestuur zijn een begrijpelijke ontwikkeling in onze tijd.

De voorrang van geloof.

Natuurlijk knaagt het om ons "zuur verdiende geld" te moeten geven aan verspillend, inefficiënt en vaak frauduleus beheer. En het eren van vervolgend en (zoals het soms gebeurt) moordend gezag is bijna onmogelijk.

Wat zullen we dan zeggen?

Het is heel eenvoudig: dat Paulus' zorg hier is *dat wij in onze levens voorrang geven aan het geloof*. De wereld is er, en ze is vol van boosheid, maar God handelt in overeenstemming met de raad van Zijn wil, en dat is allemaal ten goede. We zullen aan onze verplichtingen aan de overheid voldoen, zo goed en zo eerlijk als we kunnen, God voor hen biddend en ten gunste van hen pleitend. Klagen over iedere mogelijkheid van tirannie en foutief bestuur en betrokken te raken in politieke zaken, kan alleen maar onze aandacht wegnemen van de boodschap van genade en vrede, die van zo groot belang is voor ons allen.

Het advies van Romeinen 13:1-7 is een middel om tot een doel te komen; het staat niet op zich. Het is een algemene richtlijn om ons te helpen het goede burgerschap te verwerklijken dat in onze tijdelijke verblijfplaatsen verband houdt met onze geestelijke groei en wandel. We moeten bezig zijn met toewijding en zorg voor anderen, het delen van het Woord van verzoening en de onnaspeurbare rijkdommen van Christus. Met onze tijdelijke verplichtingen op orde, kunnen we zo veel vrijer en met meer gevolg voortgaan met ons "logisch goddelijk dienstbetoon", om onze God en Vader te eren en te prijzen!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 70

door D.H.Hough

De verplichting van de liefde. Romeinen 13:8-10

"8 Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld.

9 Want de geboden: gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult niet begeren en welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling der wet. "

Wij moeten alles wat we de burgerlijke gezaghebbers schuldig zijn voldoen, er naar strevend elke schuld in deze geregeld te hebben. Op deze manier hebben we de vrijheid om ons bezig te houden met zaken die er echt toe doen.

Er is echter één schuld die we nooit kunnen voldoen. Het woord "verschuldigde" in Romeinen 13:7(wat in Matt. 18:32 met "schuld" vertaald wordt) is het zelfstandig naamwoord voor het werkwoord "schuldig zijn" in vers 8. We moeten elkander liefhebben, maar de schuld van de liefde kan nooit ten volle afbetaald worden.

In Romeinen 1:14 schreef Paulus: "Van Grieken en niet-grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar." De gretigheid van de apostel om het evangelie aan zijn medemens te brengen kwam voort uit een realisatie van de weelde van Gods liefde, die in zijn hart werd uitgestort(Rom.5:5). Deze liefde wordt gemeten door de kloof tussen onze woestenijen en de prijs die betaald werd voor de verlossing, rechtvaardiging en verzoening. En deze liefde wordt ervaren in de blijdschap en vrede die het geloof vergezelt. "God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"(Rom. 5:8).

Hoe kan zo'n schuld voldaan worden? Ze kan nooit in haar geheel betaald worden. Maar het doet God een groot genoegen wanneer wij antwoorden op Zijn liefde door het uitoefenen van zorg, geduld, barmhartigheid, vriendelijkheid en aandacht in gebed(want dit is liefde) ten behoeve van anderen. Voor de apostel nam dit de vorm aan van het zichzelf geven voor de evangelisatie. Ook voor ons neemt het voldoen van de schuld van de liefde vaak de vorm aan van het verkondigen van Gods goede nieuws van genade of(misschien nog met meer expressie) door het getuigenis er van geven in onze gezindheid en gedrag.

De wet zelf is niet een verzameling van koude, objectieve vereisten voor een goed gedrag en ordelijkheid, maar het is een weerspiegeling van het goed dat zit in het overwegen van elkaars noden. Het woord de "ander" is een vertaling van een Grieks woord dat letterlijk "de verschillende" betekent. Paulus spreekt hier

over gevoeligheid van die specifieke individuen, verschillend van onszelf en mogelijk ook van onze inzichten, die God in onze levens zendt. Dit gaat verder dan de gedachte aan de wet die via Mozes aan Israël werd gegeven, waar de directe betekenis een zorg voor de mede-Israëlieten schijnt geweest te zijn. Toch is zowel de fundamentele als de ultieme betekenis van de wet, of dat nu de wet van Mozes is of de wet die geschreven is op het menselijk hart, liefde (Rom. 2:15).

Daarom is het voldoen wat verschuldigd is aan de liefde voor de verschillende individuen die God op ons pad brengt, het opvullen van wet. We doen dan datgene wat de wet compleet maakt en echt betekenisvol (zie ook Gal. 5:14).

9. "Want de geboden: gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult niet begeren en welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf."

Toen de Farizeeër aan de Heer vroeg: "Meester, wat is het grote gebod in de wet?" (Matt. 22:36), verwees Hij naar Deuteronomium 6:5 en Leviticus 19:18. Het allerhoogste gebod is God lief te hebben, het tweede is onze naaste lief te hebben. "Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten" (Matt. 22:40).

Waar onze Heer het werkwoord "hangen" gebruikt had om de belangrijke plaats van de liefde in de wet aan te geven, gebruikt Paulus het werkwoord "samenvatten", een term die slechts één maal elders in de Schrift voorkomt, namelijk in Efeze 1:10, waar we leren van Gods wil om alles *samen te vatten* in Christus. Iedere inzet hangt aan de liefde. Zouden we de basisbetekenis van ieder vereiste van de wet optellen, dan zou de som liefde zijn. Liefde is wat de wet haar volle betekenis geeft en ze completeert.

10. "De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling der wet."

Hier voegt Paulus een wetsregel toe. Net als de geciteerde regels uit Exodus 20:13-17 en Deuteronomium 5:17-21, wordt deze regel negatief uitgedrukt. Liefde wordt net zo zeer getoond in wat we niet doen als wat we wel doen. Het doen van wat goede werken schijnen te zijn, maar zonder echte, liefdevolle overweging van wat nodig is en behulpzaam, is eigenlijk een kwaad werk doen. Ware liefde (in de zin van 1Kor. 13:4-7 of Efe. 5:1,2) is echt zorgzaam en gevoelig voor de problemen van anderen (Filip. 2:20), en dit vraagt om weerhouding van bemoeizucht als wel van het aandringen op hulp.

Bij al dit *liefdevolle* leiden is Paulus, uiteraard, niet bezig ons onder de wet te stellen. Maar door ons te herinneren dat de kern van de wet liefde is, laat hij ons het onmisbare belang van de liefde zien in onze levens. Wij zijn "niet onder de wet, maar onder de genade" (Rom. 6:14), en dit geeft aan dat de essentie van de wet ook de essentie van de genade is. Liefde karakteriseert al Gods behorende voorzieningen voor de mens.

Het verschil zit hem in de context. Wanneer de inzetting "gij zult niet stelen"

verschijnt in Exodus 20, verschijnt het als een eis voor Gods gunst; wanneer het in Romeinen 13 verschijnt, verschijnt het als een logische uitnodiging, die voortkomt *uit* Gods gunst. Maar in beide gevallen is het liefde.

Hoe dan kunnen we de schuld van de liefde voldoen? Door Gods genadevolle werk te geloven en het in ons hart te bewaren. Wij *zullen* liefdevol zijn wanneer we de liefde van God geloven en die ons eigen maken. We hebben het vaak gezegd, maar we zullen het keer op keer herhalen, dat het evangelie dat in Romeinen 3:21-8:38 werd ontvouwd, de basis is voor de wandel die ons in Romeinen 12-16 wordt voorgehouden. Hoe kunnen we God genoeg danken voor Zijn grote gaven?

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 71

door D.H.Hough

Nu is onze redding dichterbij. Romeinen 13:11-14

"11 Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen.

12 De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts!

13 Laten wij, als bij lichte dag, eerbaar wandelen, niet in brasserijen en drinkgelagen, niet in wellust en losbandigheid, niet in twist en nijd!

14 Maar doet de Here Jezus Christus aan en wijdt geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden opgewekt."

De wandel der liefde, waarop Paulus doelt in Romeinen 13:8-10, is gebaseerd op onze realisatie van onze schuld aan onze medemens. De liefde van Christus *dringt* ons een nieuw soort leven te leven ter ere van Hem Die ten behoeve van ons stierf en werd opgewekt (2Kor. 5:14-17). Als we Zijn liefde verstaan, worden we aangespoord tot daden van liefde voor anderen, en vinden we onszelf bezig met het voorkomen van het doen van dingen die de wet Israël opdroeg niet te doen, zoals stelen en begeren. Dit komt omdat de wet wordt samengevat door liefde (Rom. 13:9).

11, "Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen.

12 De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen [lett. gereedschappen; WJ] des lichts!"

Nu, in Romeinen 13:11, leren we dat de wandel der liefde niet alleen geïnspireerd wordt door ons verstaan van de liefde van Christus door voor ons te sterven, maar ook door ons verstaan van die verwachting van leven en heerlijkheid, die bereikt is door Christus' opstanding.

Er is veel gelijkenis tussen de afsluitende verzen van Romeinen 13 en 1Thessalonicenzen 5:4-11. Hier complementeren de aan elkaar verbonden figuren van dag/licht en nacht/duisternis het tijdselement dat in beide passages wordt gevonden, en de voordelen die aan de gelovigen zijn gegeven worden beschreven in termen van praktisch nut ("toegerust", "harnas", "helm"). De nadruk in 1Thessalonicenzen echter ligt op de troost en de geestelijke zekerheid, terwijl het in Romeinen meer gaat om daden.

In deze passages wordt onze verachting onder de loep genomen, als onze

motivatie voor een juist gedrag en denken. Verwachting is niet beschamend(Rom. 5:5); het is een sterke en effectieve kracht in het leven van een gelovige. Aan het begin van dit "oproep"deel van Romeinen, schreef Paulus: "..wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken"(Rom. 12:2). De waarden en het streven dat de huidige aion kenmerkt zijn niet in overeenstemming met onze roeping, en daarom moet ons denken en doen in overeenstemming zijn met de toekomstige aionen, waarin God de allesoverstijgende rijkdom van Zijn genade aan ons tentoon zal spreiden(Efe. 2:7). "Want in die hoop zijn wij behouden"(Rom. 8:24). te midden van de strijd en teleurstellingen van onze tijd, mogen we de voorsmaak van de geest genieten en zulke zegeningen als de vrede met God leren waarderen(Rom. 5:1), wandelend in nieuwheid van leven(6:4) en "de geest van zonschap"(8:15), en zo het tijdperk ontginnen(Efe. 5:16; Kol. 4:5).

Over het woord "tijd" in Romeinen 13:11 schreef broeder A.E. Knoch:

"Soms verwijst deze *term* naar een letterlijk seizoen van het jaar, zoals het oogstseizoen(Matt. 13:30). Maar gewoonlijk geeft het een karakteristieke *periode* aan of *era*, zoals in dit gedeelte van de Schrift. Het wordt geïllustreerd door het aanbreeken van de dag. Daden van duisternis worden 's nachts gedaan. Maar dit is niet de era van duisternis, maar van licht. Nu is er nog ochtendschemer, maar de volle dag komt er aan wanneer onze redding volledig zal zijn bij Zijn komst. Net zoals we onszelf 's morgens wakker, voorafgaand aan de dagelijkse taken, zo zou, in dit groter verband, ons gedrag de komst van het licht moeten weerspiegelen en niet getemperd mogen worden met het duister gedoe dat de schaduwen van de nacht zoekt om haar schaamte te verbergen."(*)
(*)Conordant Commentary, p243.

De periode van nacht, waarvan Paulus sprak in Romeinen 13:11, is nog steeds gaande. Het volle licht van de nieuwe tijd zit net achter de horizon. Negentienhonderd jaar lang zijn de gelovigen als wachtlieden geweest in de vroege uren van de ochtend, uitziend naar het aanbreeken van een nieuwe dag.

Het feit dat bijna tweeduizend jaren voorbij zijn gegaan sinds Paulus deze woorden schreef, betekent niet dat hij zich vergiste toen hij sprak over de nabijheid van "de dag", want hij was eerder bezig met een hartstochtelijke, subjectieve verwachting van onze redding, dan met een objectieve uitspraak over naderend gevaar. Of we, wanneer de Heer afdaalt om ons weg te nemen(1Thess. 4:15-17), onder de levenden zijn of al ten ruste zijn gelegd, er zal zal slechts het kortst mogelijk moment van tijd voorbijgaan in ons *bewustzijn* tussen het hebben van een verwachting en de ervaring van de gebeurtenis zelf. Het is de *huidige* bewuste verwachting van de *toekomstige* bewuste ervaring van het met de Heer zijn, die ons hier voor ogen wordt gezet.

Daden en gereedschappen

De apostel gebruikt de figuur van "afleggen" en "aandoen" opnieuw in Efeze 4:20-25, en, met kleine variaties, in Kolossenzen 3:8-14. Hier zijn de boze daden van

deze aion de daden van duisternis, die inderdaad vaker tijdens de nacht plaatsvinden, waar ze beter verborgen kunnen worden voor de gezaghebbers en de magistraten(verg. vers 1-3). In plaats van zulke daden te doen zouden we de gereedschappen van het licht moeten gebruiken.

Maar waarom gaat Paulus van dit idee van "daden" over naar dat van "gereedschappen?" Dit laatste woord wordt soms vertaald met "wapenen", zoals in 2Kor. 10:4, en er worden in 1Thess. 5:8 militaire termen gebruikt, waar, zoals eerder opgemerkt, we een soortgelijke context hebben. Maar het woord "gereedschappen" heeft een ruimere toepassing en kan verwijzen naar gereedschap voor ieder soort van nuttig gebruik. Daarom wordt hier de hele verscheidenheid van opbouwend en gelovig dienstbetoon in de Heer wordt aangeduid. Daden van duisternis zijn simpelweg activiteiten zonder enige betekenis van bruikbaarheid. Maar door het woord "gereedschappen" leren we dat daden van licht activiteiten zijn die een doel dienen, dat, zoals de context laat zien, ideaal is een volkomen bevredigend.

13 "Laten wij, als bij lichte dag, eerbaar wandelen, niet in brasserijen en drinkgelagen, niet in wellust en losbandigheid, niet in twist en nijd!"

Eerbaar wandelen.

In afwachting van onze verlossing wordt het karakter dan die toekomstige dag overgebracht in onze huidige levens. Onze verwachting beïnvloedt nu al onze wandel. Vandaar dat we in Romeinen 13, en in de parallelpassage in 1Thessalonicenzen, we lezen over "eerbaar wandelen"(1Thess. 4:12).

Hier in Romeinen presenteert Paulus drie paar daden die een afdalend pad volgen naar oneer en nutteloosheid:

1. Brasserijen en drinkgelagen,
2. Wellust en losbandigheid,
3. Twist en nijd.

Door het toegeven aan het menselijk verlangen naar plezier, kunnen we gemakkelijk vervallen in praktijken die schade toebrengen aan anderen, zowel als aan onszelf, om dan terecht te komen in een meer algemene toestand van disharmonie en bitterheid, die alleen maar toe zal voegen aan de duisternis van onze innerlijke wereld en die daarbuiten.

In zijn *Belijdenissen* vertelt Augustinus hoe dit vers(en het volgende) hem ontmoette op het moment dat hij in grote wanhoop was over de loop die zijn leven aan het nemen was. Hij was betrokken bij precies die handelingen die Paulus hier opsomt, en hij kon geen uitweg vinden.

Het is heel goed dat Paulus hier zo open is bij het noemen van deze schandelijke daden, want we worden geholpen door de feiten over onszelf en over ons gedrag onder ogen te zien. Toch hebben we meer nodig dan alleen een gevoel dat het

verkeerd is, en we hebben meer nodig dan een lijst van verboden van onze leraren. Het is daarom van belang dat wij, net als Augustinus, doorgaan naar het volgende vers.

14. "Maar doet de Here Jezus Christus aan en wijdt geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden opgewekt."

"Het is een kracht Gods tot behoud"(Rom. 1:16), en dit is toepasbaar op redding van twist en jaloezie en van alle lusten van het vlees, zowel als op redding van toekomstige toorn en veroordeling. Het evangelie gaat over Jezus Christus(Rom. 1:3,5), Die stierf ten behoeve van ons(Rom. 5:8) en nu levend is voor Gods Troon(Rom. 6:10).

In 1Korinthe 1:18 noemt Paulus dit evangelie: "het woord van het kruis", en in vers 23 legt hij de boodschap uit met twee woorden: "Christus gekruisigd". In vers 24, tenslotte, brengt hij het evangelie terug tot één woord: "Christus", en vat hij de gedachte samen in vers 30: "Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing".

De boodschap is de Persoon en de Persoon is de boodschap!

Het "de Heer Jezus Christus aandoen" is leven door de kracht van het evangelie. Het "de Heer Jezus Christus aandoen" is Zijn gezindheid, zoals getoond in Zijn gehoorzaamheid tot zelfs de dood aan het kruis, in ons laten zijn(Filip. 2:5). Het "de Heer Jezus Christus aandoen" is onze eigen redding uitwerken(Filip. 2:12).

Maar, zoals we al benadrukt hebben, het evangelie is hier in de eerste plaats in beeld zoals het verband houdt met onze *verwachting*. We mogen met de lusten van ons vlees omgaan door de Heer Jezus Christus aan te doen zoals we Hem kennen in Zijn opstanding en verheerlijking aan de rechter(hand) van de Vader.

" daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus. "(Rom. 6:9-11)

"En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt."
(2Kor. 5:15)

Later zou Paulus het als volgt uitdrukken:

"1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.

2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.

3 Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. "

(Kol. 3:1-3)

Juist het feit dat Paulus in zijn brief deze oproep herhaalt en uitvergroot, laat zien dat we *voortdurend* vernieuwd en versterkt moeten worden door de verwachting die het evangelie in zich draagt. Het is niet iets dat één maal gedaan wordt en dan de rest van onze levens blijft. We leven nog steeds in een boze aion, en die heeft een krachtige invloed op ons; ze is altijd daar om ons aan te trekken, ons te verduisteren, ons te verzwakken en te ontmoedigen. Daarom is de oproep om de Heer Jezus Christus aan te doen er een die per dag, per uur en zelfs moment voor moment toegepast moet worden. Maar hoewel de kracht van de lust van het vlees erg sterk is, de kracht van Gods liefde - in het geven van Zijn Zoon om voor ons te sterven en door Hem uit de doden op te wekken, is veel sterker. Mogen we deze kracht ervaren en de vrucht daarvan meer en meer tonen, terwijl onze volledige redding steeds dichterbij komt.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 72

door D.H.Hough

Wij zijn van de Heer. Romeinen 14:1-9

"1 Aanvaardt de zwakke in het geloof, maar niet om overwegingen te beoordelen.

2 De een gelooft, dat hij alles eten mag, maar de zwakke eet plantaardig voedsel.

3 Wie wel eet, minachte hem niet, die niet eet, en wie niet eet, oordele hem niet, die wel eet, want God heeft hem aanvaard.

4 Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan. Maar hij zal staande blijven, want de Here is bij machte hem vast te doen staan.

5 Deze immers stelt de ene dag boven de andere, gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd.

6 Wie aan een bepaalde dag hecht, doet het om de Here, en wie eet, doet het om de Here, want hij dankt God; en wie niet eet, laat het na om de Here en ook hij dankt God.

7 Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en niemand sterft voor zichzelf;

8 want als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren.

9 Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij en over doden en over levenden heerschappij voeren zou. "

De heerschappij van Christus over ons is gebaseerd op Zijn dood en de overwinning door Zijn opstanding. Zijn effectieve heerschappij is niet iets dat ons opgedrongen wordt door een last van een plicht of een vrees voor straf, maar ze groeit in ons wanneer we groeien in de verwerkelijking van Gods genade, samengevat in de gift van Zijn Zoon. Gewillig en met graagte bevestigen wij dat Jezus Christus Heer is, omdat alles wat we nodig hebben meer dan overvloedig door Hem geleverd wordt. Het ideale dienstbetoon wordt gemotiveerd door Gods genade, en het is met dat doel voor ogen dat Paulus ons in deze laatste hoofdstukken van Romeinen leidt.

Romeinen 14:1-15:7 is een deel van de Schrift dat zich bezig houdt met de problemen tussen gelovigen in verschillende fasen van volwassenheid in het geloof. De echte nadruk hier, echter, ligt niet op onze conflicten, maar op onze waardering van het Heer zijn van Christus. Die erkenning is de basis van ons dienstbetoon en houding, en tot de oplossing van onze conflicten.

In feite regelt Paulus hier niet de verschillen tussen de Romeinse gelovigen door hen direct te zeggen wat goed en fout terzake van eten, drinken en het houden van dagen, zoals in deze verzen besproken. In plaats daarvan stuurt hij hun aandacht naar Christus als hun Heer en naar de basis van Zijn heerschappij over

hen. Is dat eenmaal begrepen, dan zullen de verschillen tussen hen verdwijnen.

1."Aanvaardt de zwakke in het geloof, maar niet om overwegingen te beoordelen."

Abraham was niet zwak in het geloof(Rom. 4:19). Was hij dat wel geweest, dan zou hij aan Gods belofte aan hem getwijfeld hebben, of zou hij in Gods verklaring iets gelezen kunnen hebben wat er niet was. Maar zij die in Rome waren, waren wel zwak in het geloof, maar ze twijfelden niet zodanig aan wat in het evangelie gezegd werd dat ze niet begrepen wat er gezegd was. Hun zwakte was een niet in staat zijn zo'n heerlijke boodschap van genade in zich op te nemen. Ze hadden de liefdevolle zorg van hun broeders nodig, die meer volwassen waren in het geloof, en niet een precies redeneren over al hun tekortkomingen en fouten. Zij hadden het geduld en de liefde nodig dat de dienstknechten van de Heer kenmerkt, die gemotiveerd zijn door een erkenning van Zijn liefde voor ons allen.

Het is mogelijk dat wij allen een bepaalde mate van zwakte hebben waar het geloof betreft. Het is zo tegengesteld aan de ingeslepen menselijke traditie. Wij blijven maar denken dat alleen zij die rechtvaardige daden doen gerechtvaardigd kunnen worden, maar God vertelt ons dat Zijn rechtvaardigheid komt over allen die geloven door het kanaal van het geloof van Jezus(Rom. 3:21,22). Rechtvaardiging is voor hen die Hem geloven Die Jezus, onze Heer, opwekt uit de doden, Die overgegeven werd om onze overtredingen, en opgewekt werd vanwege onze rechtvaardiging(Rom. 4:24,25). *God moet ons het geloof schenken om zo'n boodschap te kunnen geloven!*

Er zit hier in Romeinen 14:1 een wat ironische ondertoontje in Paulus' woorden. Indien zij die Gods genade beter begrijpen dan anderen niet aanvaardden in wederkerigheid en zorg, dan zijn ook zij op enige wijze zwak in het geloof.

Het woord "aanvaardden" wordt hier in vers 1, en nogmaals in vers 3, gebruikt in verband met God Die allen aanvaardt, en later in Romeinen 15:3, zien we de uitdrukking gebruikt worden in verband met Christus die de gelovige aanvaardt. Paulus zegt vrijwel hetzelfde later in Efeze 4:32-5:2 en in Filippenzen 2:1-8. De genade van God traint ons om anderen te behandelen zoals God ons al behandeld heeft.

2 "De een gelooft, dat hij alles eten mag, maar de zwakke eet plantaardig voedsel.

3 Wie wel eet, minachte hem niet, die niet eet, en wie niet eet, oordele hem niet, die wel eet, want God heeft hem aanvaard."

Toen leraren in Kolosse de broeders onderworpen aan regels over het voedsel(Kol. 2:20-23), legde de apostel hun vergissing in niet mis te verstane termen bloot. Maar in Rome waren de voedselpraktijken niet vermeld als zijnde in tegenspraak met Gods genade of als voorwaarde voor de redding. Zij die hun dieet beperkten tot groenten waren zwak in het geloof en waren niet leiders in

de gemeenschap van de gelovigen.

Maar het was voor Paulus verontrustend dat deze zwakkere gelovigen de andere gelovigen oordeelden die niet zo nauwgezet waren. En aan de andere kant was het niet zo'n goed teken van volwassenheid voor hen die hun vrijheid in Christus genoten, om hen die minder hadden begrepen van hun positie in Christus te minachten.

Maar toch vermijdt de apostel de zware toon van kritiek die we in Kolossenzen vinden(zie ook Galaten 4:8-11). Hij wil de Romeinse gelovigen leiden om de genade te zien en te waarderen die aan hen gegeven was, zodat ze zullen antwoorden met een gedrag en houding die in harmonie is met dit geloof. Daarom herinnert hij de Romeinen(en ons allen!) er aan dat God een ieder aanvaard heeft. Iedere individuele gelovige is door God tot geloof geroepen, Die alles weet over ons persoonlijk falen en onze tekortkomingen. Hier hebben we opnieuw een herhaling van het evangelie te midden van een discussie over ons diensbetoon en onze wandel. De *boodschap* van "het geloof" kan niet gescheiden worden van de volwassen en aangename *wandel* in "het geloof."

4. "Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan. Maar hij zal staande blijven, want de Here is bij machte hem vast te doen staan."

Deze woorden schijnen direct gericht te zijn aan hen die vlees vermeden, omdat zij hen veroordeelden die het wel aten(vers 3). Maar toch zijn ze ook in die zin toepasbaar op ons allemaal, dat een ieder van ons, het maakt niet uit aan welke zijde van het conflict wij staan, zijn plaats dient te zien voor zijn eigen Meester. We zullen wel of niet eten naarmate de passendheid tegenover het evangelie. Of, een meer hedendaags probleem ter hand nemend, we zullen dopen of niet dopen voor zover het harmonieert met de boodschap die we geloven over Christus, Zijn liefde en Zijn overwinning. Het evangelie beïnvloedt ons. Dit is hoe onze Heer Zijn heerschappij over ons uitoefent. Hij doet ons staan in een ideaal dienstbetoon en wandelen in een ideaal gedrag door onze Redder te zijn, door Zichzelf over te geven ten behoeve van ons, door voor ons te pleiten aan de rechter(hand) van de Vader, door het Hoofd te zijn van het lichaam, de ecclesia. Iedere onthulling van onze zegeningen in Christus worden een factor in het vestigen van Zijn genadevolle heerschappij over ons.

"5 Deze immers stelt de ene dag boven de andere, gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd.

6 Wie aan een bepaalde dag hecht, doet het om de Here, en wie eet, doet het om de Here, want hij dankt God; en wie niet eet, laat het na om de Here en ook hij dankt God."

De oproep om "ten volle overtuigd" te zijn herinnert ons opnieuw aan Romeinen 4:19-21, waar Abraham wordt beschreven als niet zwak in geloof en "volkomen verzekerd" dat wat God had beloofd Hij ook in staat is te doen. Deze herhaling van woorden is zeker niet alleen maar toevallig. Zwak te zijn in geloof betekent iets tekort komen aan de volle verzekering van wat God heeft gesproken. Sterk

zijn in het geloof betekent volle zekerheid te hebben in God.

De apostel dwingt ons de conclusie niet op. Hij zegt ons niet of zij die dagen houden of zij die dat niet doen(of beide groepen) zullen ondervinden dat hun praktijken waarlijk harmoniëren met het geloof. Hij zegt niet dat zij die eten of zij die niet eten(of beide groepen) ook daadwerkelijk de zekerheid zullen vinden dat wat zij doen juist is. Maar hij zegt wel dat zij die hun praktijk *onderschikken aan het evangelie* volledig overtuigd zullen worden van wat juist is. Dan, wanneer ze ten volle overtuigd zijn dat het houden van dagen passend is en in harmonie met het geloof, zij ze inderdaad zullen houden voor de Heer en God er voor danken. Indien zij die alle voedsel eten vinden dat dit in harmonie is met het geloof, en er ten volle zeker van zijn, dan zullen ze zich zodanig gedragen dat het hun Heer eert en het een uitdrukking is van dankzegging aan God. Het zal hetzelfde zijn als voor hen die bepaald voedsel mijden; als zij vinden dat deze praktijk in overeenstemming is met de boodschap die hen is gegeven om te geloven, dan zullen zij ten volle verzekerd zijn in hun praktijken en het met dankzegging doen voor de Heer.

Welke kant heeft gelijk, of hebben beide kanten gelijk? Paulus zegt het ons niet rechtstreeks. In plaats daarvan vertelt hij een ieder van ons vriendelijk volkomen overtuigd te worden van wat naar *zijn eigen besef* juist is. Ons "besef" is het vernieuwde denken van Romeinen 12:2. Het is het denken dat zich bezig houdt met de waardering van Gods liefde in Christus en wordt aangewakkerd door de gevolgtrekkingen van Christus' dood en opstanding(uiteengezet in de eerste hoofdstukken van Romeinen). Dat denken zal de volle overtuiging hebben over de waarheid van wat God heeft gesproken en welk soort gedrag onze Heer het meest genoeg doet, in antwoord op deze genade.

Oordelen en verachten van elkaar is duidelijk verkeerd, maar het goed of fout over het eten van voedsel en het houden van dagen worden het best door iedere individuele gelovige apart ontdekt, als hij zijn praktijken afmeet aan de onthullingen in het evangelie. Met andere woorden: we zouden door onze Heer gestuurd moeten worden, de weg die Hij ons leidt ervarend door het woord van Zijn genade in ons te drukken.

"7 Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en niemand sterft voor zichzelf;
8 want als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren."

Op zich zijn gelovigen net als ieder ander mens. We hebben verschillen van mening en we twisten over allerlei soort zaken. We hebben alle onze eigen gewoonten en manieren van denken, gevormd als we zijn door onze opvoeding en ons genetisch materiaal. Dat we tot geloof geroepen zijn betekent niet automatisch dat we met elkaar kunnen opschieten. Het is alleen wanneer ons geloof groeit en ons denken de liefde van God gaat verstaan, dat we de gezindheid van Christus gaan vertonen. Het is alleen wanneer gelovigen gaan *geloven(!)*, dat hun dienstbetoon voor de Heer Hem genoeg doet en betekenisvol wordt.

De menselijke gezindheid is er een van zelfzucht. Maar wanneer we leren en geloven dat Christus ten behoeve van ons is gestorven, en dat God ons genadevol alles schenkt wat we nodig hebben (Rom. 8:28;29), dan zal onze gezindheid gaan veranderen. We zullen niet langer zelfzuchtig zijn, want er is geen noodzaak meer voor. Positief gesproken zullen we gaan proberen om God na te doen in Zijn liefde door anderen lief te gaan liefhebben. We leven niet langer voor onszelf, maar ons leven krijgt een echte betekenis en doel omdat het voor de Heer geleefd wordt.

Dit is het grote ideaal dat Paulus in deze verzen aan ons voor houdt. En hij voegt er aan toe dat we zelfs in het stervensproces bevrijd kunnen worden van zelfzuchtige zorgen en vrees. Net zoals in het geval van Epafroditus, die bijna stierf, kunnen onze gedachten en zorgen op anderen gericht zijn, zelfs in zulke benauwde momenten (Filip. 2:25-30).

"Wij zijn des Heeren." Dit is ons nieuwe leven. We horen bij Hem wanneer we onze maaltijden eten en wanneer we iedere dag ontwaken en wanneer we 's avonds gaan slapen. We zijn van Hem in ons leven en zelfs in ons sterven. Het bewustzijn van Zijn genade blijft bij ons zolang we ons bewust zijn van wat dan ook, en dit bewustzijn leert en leidt ons in ons denken en in ons doen.

Zeker, we zijn nog niet "af." Wij zijn, net als Paulus, nog niet "reeds volmaakt" (of volwassen in het geloof en in ons antwoord op het geloof). Maar we jagen het na, opdat we datgene grijpen mogen waarvoor we door Christus gegrepen zijn (Filip. 3:12,13). Iedere dag zijn we "des Heeren" en iedere dag wordt de heerlijkheid van deze band meer en meer kostbaar voor ons.

De universele heerschappij van Christus.

"Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij en over doden en over levenden heerschappij voeren zou."

Op deze manier zijn we weggetrokken van onze conflicten naar het evangelie. Onze gedachten zijn weggenomen van de meningsverschillen over voedsel en dagen, om ons te kunnen richten op de heerschappij van Christus.

Maar verder hebben de gedachten van de apostel over het ten allen tijde dienen van de Heer, in ons leven en ook in het stervensproces, hem er toe geleid het evangelie te presenteren in haar ruimere gezichtsveld. Het doel van Christus' dood en opstanding is niet alleen dat Hij onze Heer zou worden, maar de Heer van allen die gestorven zijn en van allen die leven. De heerschappij van Christus zal universeel zijn.

Hier komen opnieuw de parallellen tussen Romeinen 12-16 en de brief aan de Filippenzen naar voren. Romeinen 14:9 zegt vrijwel hetzelfde als wat we in Filippenzen 2:9-11 lezen:

"Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken,
10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,
11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader! "

Eens zullen we zeggen "Ik ben van de Heer" en alle zelfzucht zal wijken, tezamen met de door gekibbel belastte menselijke toestand. Dit is één van de heerlijke doelen waarvoor Christus stierf en leeft.

Notities bij de brief aan de Romeinen

deel 73

door D.H.Hough

De Rechterstoel van God.

Romeinen 14:10-13

- "10 Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods.
11 Want er staat geschreven: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Here: voor Mij zal alle knie zich buigen, en alle tong zal God loven.
12 Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God.
13 Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven.
14 Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat niets uit zichzelf onrein is; alleen voor hem, die iets onrein acht, is het onrein."

Christus is zowel onze Heer als onze Rechter(2Tim. 4:8), maar in Romeinen 14, net als elders in Paulus' brieven, worden deze ambten niet in een dreigende zin gepresenteerd, maar eerder in een heilzame zin, in verband met het evangelie. Ze komen voort uit het kruis. De dood en opstanding van Christus hebben onderwerpen als straf en oordeel opnieuw vorm gegeven, die inderdaad hun wortels hebben in de Hebreeuwse Schriften en ook op de oude manier uitgelegd kunnen worden, maar die nu gezien moeten worden in hun nieuwe omgeving. Onze Heer en Rechter wordt niet aan ons voorgesteld als Een Die verscheen in rook en vuur in de Sinäï, of als Iemand die Zijn vijanden sloeg in toorn, maar als Degene Die voor ons stierf en, voor ons pleitend, zit aan de rechterhand van God.

Het is niet dat het Oude Testament het fout zag, maar het liet niet de hele waarheid zien, en dat zou het ook niet gedaan kunnen hebben omdat Christus nog niet ten behoeve van ons was gestorven. De volle betekenis van toekomstig oordeel is nu, dankzij Christus' gehoorzaamheid, in een helderder licht ontvouwd. Dit is in het bijzonder waar voor ons die geloven, iets wat te zien valt door het feit dat noch toorn, noch oordeel een plaats heeft in onze toekomst(Rom. 5:9; 8:1). Maar zelfs zaken als "wraak" op ongelovigen(Rom. 12:19) en toekomstige verdrukking krijgen een nieuw karakter, anders dan hopeloosheid en wanhoop. Alle oordelen zullen positief van karakter zijn, en ze waren ook altijd zo bedoeld, zelfs wanneer dat doel niet onthuld was.

In het leren kennen van Christus als Heer genieten we één van de goede gevolgen van Gods genade. Tegelijkertijd beginnen we ons te realiseren dat ook Zijn werk als Rechter gebouwd is op wat aan het kruis is bereikt. Het is iets waar we terecht naar mogen uitkijken. Waar we ooit met wanhoop in de stem

gezegd hebben: "Christus is *Rechter*", zeggen we nu met jubelende stem: "*Christus* is Rechter," en het verleggen van de nadruk maakt een wereld van verschil.

Hij die wil slaven voor Christus zal dat doen in de oprechte erkenning dat het een voorrecht is, wat zich uit in een vreugdevol hart. De onthullingen over de rechterstoel van God voegen alleen maar toe aan de geest van blijde verwachting die ons vervult. En daarbij trainen deze onthullingen ons in onze alledaagse banden met mede-gelovigen, om genadevol en met volle overtuiging bezig te zijn met wat God voor ons in petto heeft. Het is speciaal met dit aspect van ons dienstbetoon in gedachten(in liefde omgaan met onze broeders), dat Paulus schrijft:

"Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods."

Waarom zouden we niet onze mede-gelovigen oordelen en bestrijden? Het is omdat we allen samen op gelijk niveau zullen staan voor de rechterstoel(de Dais) van God, en het is omdat wij weten dat onze Heer Zelf de Rechter zal zijn, en Hij zal dat doen wat recht en goed is voor een ieder van ons.

In 1Korinthe 5:1-5 dringt Paulus er bij de broeders op aan hen die immoreel handelen te oordelen, maar hier in Romeinen 14 roept hij ons op een poging van een broeder om de Heer te eren niet te oordelen zonder enige overweging van zijn motivatie en niveau van volwassenheid in het geloof. Paulus richt zijn gedachten op hen die oordelen zonder de mogelijkheid om alle feiten te zien en op wie dat doen zonder een gevoel van eenheid met hun broeders, voor wie Christus stierf.

Het handhaven van gemeenschap met iemand die openlijk en voortdurend oneer over de vergadering van gelovigen brengt is fout. Maar zachtmoedigheid en geduld zijn wat we nodig hebben wanneer zij die zwak zijn in het geloof proberen de Heer te dienen op een manier die niet passend is bij de ontvangen boodschap van genade en liefde. We moeten hen niet verachten voor hun verkeerde inzichten, maar het aan de Heer overlaten deze zaken recht te trekken voor de Dais van God. Dan, in de tussentijd, wanneer de Heer de weg opent, mogen we de zwakke in het geloof aanspreken(Rom. 14:1) in een poging hen te helpen op weg naar een waardiger dienstbetoon.

Dit onderwerp van de rechterstoel zou op zich zeer wel een goede zaak voor bespreking zijn tussen hen die sterk zijn in het geloof en hen die nog steeds beheerst worden door de vereisten van de wet en de daarbij horende rituelen. De harmonie met het evangelie van genade wordt gezien in passages als 1Korinthe 4:1-5; 2Korinthe 4:13-5:15; Efeze 6:5-8 en in 1Thessalonicenzen 3:12,13. Wanneer gelovigen in liefde over zulke zaken met elkaar spreken, dan moet er wel een geestelijk voordeel in zitten.

In "Unsearchable Riches", jaargang 38, pag. 101-108, deelde broeder A.E.Knoch

een paar gedachten met ons over dit onderwerp. Hij schreef:

"De sleutelwoorden die de Dais(rechterstoel) beschrijven zijn *verlichting, openbaarmaking, kwijtschelding en applaus*. Ze zijn nauw verbonden met oordeel, maar de angel is er uit gehaald. Ze vinden hun oorsprong niet in Gods toorn, zoals dat het geval is bij de ongelovigen, maar in Zijn heiligheid, die staat op de verwijdering van alles wat in de toekomst een potentiële bron van kwaad zou kunnen zijn. Hij zal de verborgen dingen van de duisternis en de overleggingen van het hart aan het licht brengen(1Kor. 4:5). De echte waarde van ons dienstbetoon zit hem in de er achter liggende motivatie, niet in kennelijk succes of falen. Als het alleen voor Zijn heerlijkheid is gedaan zal er zeker applaus op volgen. Maar is het op zichzelf gericht, dan zal het het vuur niet overleven. Toch zullen we blij zijn het te zien verdwijnen."(p. 103).

Daarom zien we dat de nadruk ligt op het positieve karakter van de Dais. Beloning voor trouw en het terzijde stellen van alles wat nutteloos is, brengen beide grote voordeel. Ons bewust zijn van deze kenmerken van de Dais helpt om onze houding en ons dienstbetoon ten opzichte van onze mede-gelovigen vorm te geven. Omdat de Dais ten goede is, zo zouden ook wij betrokken moeten zijn bij het goede voor hen met wie we verbonden zijn.

De citaten uit Jesaja.

"Want er staat geschreven:
Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Here:
voor Mij zal alle knie zich buigen,
en alle tong zal God loven."

Om het weldadige karakter van de Dais uit te drukken, leent Paulus drie zinnen uit de Septuagintversie van Jesaja en voegt ze hier in deze nieuwe context in. De verklaring "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Here" komt uit Jesaja 49:18, en Paulus gebruikt het hier in Romeinen 14 om te verwijzen naar Christus' ambten in Zijn opgestane en verhoogde leven. De verbinding zit hem in de woorden "Christus .... leeft" in Romeinen 14:9. Nu, en doorheen de komende aionen, voert de verhoogde Christus het werk uit van het vestigen en vervullen van Zijn heerschappij over allen. Romeinen 14:1-9 verbindt deze heerschappij met het huidige leven en dienstbetoon van de gelovige, terwijl de verzen 10 en 11 die heerschappij verbinden met de Dais en onze presentatie daar.

Door het citeren van Jesaja 49:18 herinnert Paulus ons er aan dat Christus alle karaktertrekken van het leven zal tentoonspreiden bij de Dais. Hij zal *actief* zijn, Hij zal *bewust* zijn van alle dingen, en Hij zal ten volle Zijn genadevolle gezindheid *laten zien*.

Het tweede citaat in Romeinen 14:11 is uit de Septuagint(LXX) van Jesaja 45:23, "Want voor Mij zal iedere knie buigen, en iedere tong zal God belijden!" Aangezien Paulus hier verwijst naar gelovigen, begrijpen we hem correct als we

menen dat hij zegt dat iedere gelovige de heerschappij van Christus zal bevestigen en door dat te doen zullen we God belijden. Tot op bepaalde hoogte mogen we dat vandaag al doen, maar we zullen het pas ten volle kunnen voor de Dais. In Jesaja 45 zien we hoe allen die deel zullen nemen aan het komende koninkrijk, mee zullen doen in deze erkenning en lofprijzing. Dan, door het gebruiken van deze passage in Filippenzen 2:9-11, laat de apostel zien dat het uiteindelijk een universele toepassing zal hebben, "tot eer van God de Vader."

Dit zijn schitterende episodes in de ontwikkeling van Christus' heerschappij, en we jubelen zowel in verwachting over toekomstige episodes, als over het voorrecht van het nu al mogen erkennen van Christus' heerschappij. Het buigen en het erkennen, zowel nu als in iedere volgende stap, moet altijd uit het hart voortkomen, een reddende en levende erkenning dat Jezus Christus Heer is.

Zoals we gezien hebben is deze hartelijke erkenning van Christus' heerschappij, in essentie, een bijvalsbetuiging aan God Zelf. De laatste woorden van Filippenzen 2:11 maken dit duidelijk. Het leven van Christus is gericht op Gods heerlijkheid, en Zijn ambt als Rechter bij de Dais heeft direct dat doel.

"12 Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God.
13 Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven."

Hoewel Christus de Rechter is, heeft Zijn werk en positie bij de Dais altijd de heerlijkheid van Zijn God en Vader in beeld. Daarom wordt de Dais hier aangeduid als "van God". De erkenning van Christus' heerschappij wordt beschreven als "bijvalsbetuiging aan God." Daarom heeft onze presentatie voor de Dais als doel dat iedereen "rekenschap geeft aan God." De brief aan de Romeinen heeft onze aandacht gericht op Gods rechtvaardigheid, macht en liefde. Op die manier heeft ze God helderder en echter onthuld dan ooit tevoren in de Heilige Schrift. Nu wordt ons verteld dat wij verantwoording af moeten leggen over onze daden voor Hem die niet Zijn eigen Zoon spaarde, maar hem voor ons allen overgaf.

Dat is zeker een verbazingwekkend vooruitzicht. Het ontnemt ons de adem. En toch, terwijl we sidderen bij de gedachte, kijken we ook uit naar deze presentatie vanwege wat wij nu geleerd hebben over God en wat Hij bereikt heeft in Christus Jezus. Moge die dag snel komen!

We kunnen op geen enkele wijze willen dat een broeder door ons struikelen zal. Hem onoplettend oordelen of hem verachten zonder werkelijk zijn motieven of de druk in zijn leven te kennen, zal leiden tot pijn en lijden, zowel voor hem als voor degene die oordeelt. Maar bovenal is het een falen om de ware voordelen van de Dais te waarderen.

De Dais van God is in volledige overeenstemming met onze roeping. Ze is ten voordele van ons, een genadevolle voorziening voor het helen van wonden en kwijt raken van wat niet ideaal is. Het zal geen tijd zijn voor het ophouden van de schijn, geven van uitbranders of verachten, van zelf-ophemelen, noch is het

een tijd van bedekken of schuilen in schaamte. In plaats daarvan zal het een tijd zijn van het loslaten van trots en van de lasten van ons falen in de heerlijke vrijheid van het buigen voor onze liefhebbende Heer en het bevestigen van de grootheid van onze God en Vader.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 74 door D.H.Hough

Wandelen volgens de liefde. Romeinen 14:14,15

"14 Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat niets uit zichzelf onrein is; alleen voor hem, die iets onrein acht, is het onrein.

15 Want indien uw broeder door iets, dat gij eet, gegriefd wordt, wandelt gij niet meer naar de eis der liefde. Breng niet door uw eten hem ten verderve, voor wie Christus gestorven is. "

Wat Jezus het "tweede gebod" van de Mozaische Wet noemde (Matt. 22:39) was niet afkomstig uit de "tien woorden" of geboden uit Exodus 20 of Deuteronomium 5. In plaats daarvan was het gebaseerd op Leviticus 19:18, waar we lezen: " Gij zult ... uw naaste liefhebben als uzelf". Aan dit speciale gebod voegde de Heer een nieuw en zelfs nog verbazender opdracht toe: "Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen" (Matt. 5:44). Maar hoe oprecht Israël ook geweest moge zijn in verlangen en besluit om gehoor te geven aan deze inzettingen, ze faalden er in ze ten uitvoer te brengen. Op gelijke wijze, hoe we ook als gelovigen wensen in liefde te wandelen, vinden we dat het niet voldoende is alleen maar haar rechtvaardigheid te waarderen en het te kennen als het ideale patroon voor gedrag. Ook wij falen, speciaal wanneer we aan de wandel in de liefde denken als iets dat buiten de leer staat die in het evangelie is.

Ook voor Israël waren de geboden gebaseerd op een onthulling van het karakter van God. De inzettingen in Leviticus 19 waren gebouwd op de waarheid van Yahwehs heiligheid (Lev. 19:2). Zo zijn ook de oproepen van Romeinen 12-16 gebouwd op de boodschap van Gods rechtvaardigheid, die zo nauwkeurig neergelegd zijn in Romeinen 3:21-28 (zie ook Rom. 1:17) en Zijn handelingen ter rechtvaardiging, verzoening en verheerlijking, die in de eerste acht hoofdstukken van deze brief ontvouwd werden.

Wat er gemist werd in de geboden over de liefde, was een motiverende basis, die duidelijk buiten de menselijke zelfdiscipline lag, een die geplaatst was in het innerlijk wezen van de mens, als deel van zijn diepste wezen. Hier zal in voorzien worden onder het "nieuwe verbond", wanneer Yahweh Israël een nieuw hart zal geven en een nieuwe geest (Eze. 36:26,27). Uiteindelijk moet de liefde in de mensheid geïmplant worden als een geschenk van God, zodat het van nature oprijst uit onze gezindheid.

Dit is waarin God voor ons heeft voorzien, zelfs terwijl we in deze vernederde lichamen verblijven. De wandel in de liefde wordt in het leven van de gelovige ontwikkeld naar mate hij of zij gelooft en zich de volheid van Gods liefde door het geven van Zijn Zoon verwerkelijkt. Wij zien dit in Romeinen, maar Paulus

presenteerde het later beknopt in Efeze 5:1,2.

"Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk"

We moeten in het offer van Christus niet slechts een voorbeeld voor onze wandel zien, maar daarnaast moeten we begrijpen dat Zijn geven van Zichzelf, in feite, zodra we het verwerklijken en waarderen, kracht is in ons leven. Paulus schreef:

" Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek."

(Rom. 1:16)

" Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods." (1Kor. 1:18)

Het fundament in Romeinen voor wat gezegd wordt over liefde in hoofdstuk 14, is:

" God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is." (Rom. 5:8)

Het is door het geloven van dit evangelie van Gods liefde dat we de "rechtvaardige vereisten" van Lev. 19:18 en Matt. 5:44 in ons vervuld vinden (Rom. 8:4). De geest komt in verband met het evangelie van God, aan ons gegeven in de brieven van Paulus.

Wij zijn van de Heer.

"Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat niets uit zichzelf onrein is; alleen voor hem, die iets onrein acht, is het onrein."

In dit huidige leven op Aarde doen we vele dingen die de Heer geen genoegen doen. Maar niets wat we doen kan onze relatie met Hem veranderen. Hij is Heer omdat Hij ons met een prijs heeft gekocht (1Kor. 6:20; 7:23), en we zijn van Hem (Rom. 14:8). Niets kan deze positie besmetten of bederven.

Maar zelfs hoewel deze relatie met de Heer niet bedorven kan worden door wat men doet, kan het geweten van iemand die zwak is besmet raken. A.E. Knoch schreef:

"De verschillen die per wet zijn ingesteld tussen zaken die rein en onrein gerekend moeten worden, hebben geen plaats in dit beheer van de genade. ... Daarom is geen enkel voedsel ceremonieel onrein. Het is alleen het niet goed geïnstrueerde geweten dat dingen onrein stelt." (*)
(*) Concordant Commentary, p. 244.

Maar er wordt heel wat van de volwassen gelovige gevraagd. Laten we nogmaals kijken naar de woorden in het Concordant Commentary over deze passage:

"De vrijheid om alles te eten mag niet toegestaan worden om inbreuk te maken op de vooroordelen van anderen. Zij die gewetensbezwaren hebben over het eten van bepaald voedsel, zijn snel beledigd. Wij zouden niet op onze rechten moeten gaan staan, maar veeleer proberen onze vrijheid te beperken om zo overeen te komen met de religieuze zwaarigheid van onze medegelovigen."

Aan de Galaten schreef Paulus:

"Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn; gebruikt echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkander door de liefde. Want de gehele wet is in een woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. "
(Gal. 5:13,14)

Juist de genade die ons de vrijheid heeft gegeven en ons getoond heeft dat alles is toegestaan, traint ons ook(Titus 2:12) te doen wat raadzaam is voor anderen(1Kor. 6:12; 10:23).

Naar de eis der liefde.

"Want indien uw broeder door iets, dat gij eet, gegriefd wordt, wandelt gij niet meer naar de eis der liefde."

In Efeze 5:2 leidt Paulus ons naar "te wandelen in de liefde," en doet moet zijn "zoals ook Christus u heeft liefgehad." De gedachte wordt hier in Romeinen 14:15 verder uitgediept. De term "zoals ook" wijst naar een patroon dat door Christus is gevestigd, door Zichzelf ten behoeve van ons te geven. Letterlijk betekent het "beneden", en het kan hier misschien zichtbaar gemaakt worden als een kopie, die op het origineel gelegd wordt, het tot in detail passend makend.

Maar, zoals we hierboven veronderstelden, dit is meer dan het kopiëren van een patroon of het volgen van een voorbeeld. Het originele patroon zelf is in ons werkzaam en geeft vorm aan de kopie die in ons is. Het origineel, dat wil zeggen, Christus' liefde in het sterven voor zondaren, trilt met geestelijke kracht in onze levens, zodat we beginnen te wandelen in het soort liefde dat overeenkomt met Zijn liefde.

Met andere woorden: terwijl we ons verheugen in de volheid van Gods genade en onze compleetheid in Christus, zullen we de gevolgen van genade niet zodanig misverstaan dat we struikelen of verdriet doen aan een broeder, of aan welke ander dan ook. Aangezien ons geloof is geworteld en gegrondvest in liefde(Efe. 3:17), zo komt onze wandel en ons dienstbetoon overeen met Zijn liefde. Het is de liefde van Christus die ons terughoudt, opdat we niet voor onszelf leven, maar tot Zijn eer en lof(2Kor. 5;14,15).

Voor wie Christus gestorven is.

"Breng niet door uw eten hem ten verderve, voor wie Christus gestorven is."

Voor wie is Christus gestorven? Dit is een cruciale vraag. Want we zien dat onze houding tegenover anderen gevormd wordt door de erkenning dat Christus voor ons is gestorven.

Vandaar dat we zien dat Christus stierf voor onze broeders, voor hen uit de mensheid die geloven. Nu we dit verstaan gaan onze harten uit naar onze medegelovigen, of ze nu sterk of zwak zijn in het geloof. We worden getraind om met hen om te gaan met geduld en vriendelijkheid, zonder enige jaloezie of opscheppen in onszelf, zonder zelfzucht(1Kor. 13:4-7).

Maar we hebben ook geleerd dat God wil dat heel de mensheid gered zal worden en tot een erkenning van de waarheid zal komen, en dat Christus Zichzelf geeft als een passende losprijs voor hen allen, zonder enige uitzondering(1Tim. 2:1-7). De liefde van Christus wordt in 2Kor. 5;14 getoond door het feit dat Hij voor allen stierf. Zou dan de wandel die overeenkomt met Christus' liefde, niet geduld en onzelfzuchtige zorg voor iedereen inhouden? Ja, zeker, dat zou zo moeten zijn!

Het is niet altijd gemakkelijk om geduldig en genadevol te zijn met die broeders die neigen naar vleselijke zaken. En het is zeker niet gemakkelijk om vriendelijk gezind te zijn naar ongelovigen die ons met verachting en zelfs wreedheid behandelen. Natuurlijk, de wandel in de liefde houdt in dat we sterk moeten staan tegen fouten en dat we moeten afwijzen wat kwaad is. Maar dat geeft geen ruimte voor hatelijke gevoelens in ons hart. We haten terecht dat wat verkeerd is, maar omdat Christus stierf voor ieder lid van het menselijk ras, zullen onze harten getraind moeten worden om de persoon lief te hebben.

Niemand kan wandelen in de liefde zonder wetenschap van de liefde van God in het geven van Zijn Zoon ten behoeve van ons. Buiten dit om is wat wij "liefde" noemen altijd verbonden met een bepaalde mate van egoïsme, een bepaalde mate van zelf-zoeken, een bepaalde mate van ambitie voor de eigen glorie. Maar wanneer we geloven dat Christus voor ons stierf, dan vinden we dat een nieuw soort liefde binnenin ons in beweging brengt en dat we meer en meer zullen wandelen naar deze liefde.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 75

door D.H.Hough

Gods koninkrijk in ons. Romeinen 14:16-18

"16 Laat van het goede, dat gij hebt, geen kwaad gezegd kunnen worden.
17 Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest.
18 Want wie door deze Geest een dienstknecht is van Christus, is welgevallig bij God, en in achtung bij de mensen. "

Onze Heer begon Zijn Aardse bediening "het evangelie Gods te prediken, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen." (Marcus 1:14,15). In deze boodschap zat een zeker tijdselement. Het ene tijdperk was vervuld, en een nieuw tijdperk, beschreven als "het koninkrijk Gods" was nabij gekomen. Maar terwijl Zijn bediening voortging, werd het duidelijk dat de nabijheid van het koninkrijk ook ruimtelijk in beeld was.

"En op de vraag der Farizeeën, wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, antwoordde Hij hun en zeide: Het Koninkrijk Gods komt niet zo, dat het te berekenen is; ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u"
(Lucas 17:20,21)

Deze verkondiging van Jezus over Gods koninkrijk was gebaseerd op de aan de patriarchen en profeten van Israël gedane beloften. In het bijzonder ging onze Heer in op de woorden in Daniël 2:44, die verklaarden dat de God des hemels een koninkrijk zal oprichten "dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan." Dit koninkrijk zal op Aarde gevestigd worden in de harten van Gods volk, zoals het ook begon te werken onder de discipelen, zo'n tweeduizend jaren geleden.

Nadat Jezus uit de doden was opgestaan, vroegen Zijn discipelen:

"Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israel? "
(Hand. 1:6)

Klaarblijkelijk was het element van de nabijheid minder zeker geworden, en het antwoord van de Heer veranderde niets aan de situatie.

" Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft"
(Hand. 1:7)

Zolang als God heerste in de harten van Zijn uitverkorenen, bleef Zijn koninkrijk ruimtelijk gezien dicht bij de mensheid, maar de uiterlijke vestiging leek te zijn uitgesteld. Daarom noteerde de schrijver van de brief aan de Hebreëen dat "het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare" (Hebr. 11:3), en Petrus antwoordde de spotters die zeiden: " Waar blijft de belofte van Zijn komst?" door zijn lezers te herinneren:

"De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen."
(2Petr. 3:3-9)

Zij die zich bewust waren van Gods koninkrijk in hun hart, gingen voort met het onderwijzen van haar volle innerlijke en uiterlijke openbaarmaking, zelfs terwijl de uiterlijke aspecten niet langer nabij in tijd waren. Paulus zelf bewees en verkondigde het koninkrijk Gods gebaseerd op de boeken van Mozes en de profeten (Hand. 28:23,31).

Maar in overeenstemming met de aan hem gegeven unieke opdracht, onthulde onze apostel ook aanvullende ontwikkelingen van Gods koninkrijk, zowel voor het heden als de toekomst. Hij sprak van een "hemels koninkrijk" (2Tim. 4:18), en schreef, gebruik makend van een andere spraakfiguur: "wij zijn burgers van een rijk in de hemelen" (Filip. 3:20). En niet alleen weidde hij uit over de omvang van de locatie van dit koninkrijk, maar hij sprak ook over een toename van het aantal onderdanen, totdat allen onderschikt zijn aan Christus, Die allen zal overdragen aan God, opdat God zij Alles in allen (1Kor. 15:24-28). De omvang van het koninkrijk van God zal op den duur universumwijd zijn, en om dit werkelijk Gods koninkrijk te laten zijn, zal er zeker een heerschappij gevestigd moeten worden, zowel uiterlijk over allen, als innerlijk in ieders hart.

Het huidige innerlijke koninkrijk.

Maar er is, zoals Paulus getuigt in zijn brieven, een voortgaande *huidige* werking van het koninkrijk die gelijk op gaat met de woorden van de Heer in Lucas 17:21. Hij schrijft in Kolossenzen 1:13 "Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde". En in de vroegere brief aan de Romeinen legt hij (in meer traditionele taal), in een context die zich bezig houdt met het dienstbetoon en de wandel van de gelovige, uit:

"Laat van het goede, dat gij hebt, geen kwaad gezegd kunnen worden. Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest. "

We hebben gezien hoe Paulus alles wat hij zegt over onze houding en gedrag baseert op de solide basis van het evangelie. Wat hij schrijft in Romeinen 14 rust duurzaam op wat hij bevestigde in Romeinen 1-8. Daarom is wat hier gezegd wordt over het koninkrijk van God direct verbonden met wat er gezegd is over de dood en opstanding van Christus en de genade van God in de eerste hoofdstukken van de brief. In zijn getuigenis aan Israël over Gods koninkrijk legde Paulus de nadruk op wat er in het Oude Testament was geprofeteerd, maar in zijn brieven wordt het koninkrijk hoofdzakelijk gepresenteerd in relatie met het kruis van Christus.

Dit wordt duidelijk in Filippenzen, waar Gods heerschappij wordt tentoongesteld in ons gedrag als waardige *burgers*, die geleid, gemotiveerd en bekrachtigd

worden door "het evangelie van Christus"(Filip. 1:27). Op gelijke wijze wordt in Kolossenzen onze plaatsing in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde verbonden met de vrede die gemaakt wordt "door het bloed van Zijn kruis"(Kol. 1:13,20). Hier in Romeinen wordt Gods koninkrijk gekarakteriseerd door precies die trekken die het evangelie dat in deze brief gepresenteerd wordt, karakteriseren: rechtvaardigheid, vrede en vreugde.

God heerst in ons om ons te tuchtigen, niet met wetten over eten en drinken, maar met de bekendmaking van Zijn rechtvaardigheid en liefde in de gift van Zijn Zoon. Dit brengt innerlijke houdingen ten opzichte van onze broeders voort, die vertaald worden in correct gedrag en onzelfzuchtig handelen. Dat zal in de toekomst volledig tentoongespreid worden, wanneer we deelnemen in het hemelse koninkrijk, maar het wordt ook vandaag waar, op een geestelijke manier, in de levens van hen die geloven. Het koninkrijk van God werkt nu waar de gelovige zich het evangelie toe-eigent.

Rechtvaardigheid.

In Gods toekomstige koninkrijk op Aarde zal Israël bekleed worden "de mantel van rechtvaardigheid"(Jes. 61:10;CV). Dit zal ingeleid worden door grote daden van oordeel en toorn(Hand. 17:31; Openb. 19:11-16). Maar in Romeinen is de bekendmaking van Gods rechtvaardigheid door het geloof van Jezus Christus, de basis van de rechtvaardigheid(Rom. 1:17; 3:21,22,25,26). We leren over de goddelijke rechtvaardigheid niet zo zeer door het te verbinden met goddelijk oordeel, als wel door het te verbinden met goddelijke genade. Het is "Christus, en Die gekruisigd" Die ons tot rechtvaardigheid wordt(1Kor. 1:23,30).

Indien u Gods rechtvaardigheid alleen kent zoals die onthuld wordt in Zijn oordelen(zoals bijvoorbeeld in Psalm 98:2,9), dan worden inzettingen over voedsel en dagen zeer belangrijk. Maar aangezien ons Gods rechtvaardigheid getoond is in de verlossing die is in Christus Jezus(Rom. 3:24), waarden we niet alleen onze vrijheid van zulk wetticisme, maar we voorkomen dat we met deze vrijheid gaan pronken of ze misbruiken, zodat een broeder daarover niet zal vallen. Zelfs het "goede" van onze vrijheid onderschikt zich aan het goede van het genadevol omgaan met elkander.

Op die manier worden onze goede daden niet belastend. Ze vormen geen barrière voor anderen die minder volwassen zijn, ze weerhoudend van een diepere waardering van het evangelie. Gods rechtvaardigheid onthulde in de trouwe gehoorzaamheid van Christus' werken in ons leven een soortgelijke zorgzaamheid voor anderen, en dat is goed voor gelovigen.

Vrede.

Vrede zal kenmerkend zijn voor het toekomstige koninkrijk van God, zowel op Aarde als onder de hemelingen. En vrede is een centrale factor in het evangelie dat in Romeinen wordt uiteengezet. Daar leren we "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus"(Rom. 5:1). God

heeft ons, Zijn vijanden, verzoend met Zichzelf "door de dood van Zijn Zoon"(Rom. 5:10).

Als gevolg daarvan heerst God in onze harten, vrede voortbrengend in onze huidige levens. Zijn koninkrijk is vrede. Wij strijden niet tegen hen die menen dat zij bepaald voedsel moeten eten en bepaalde dagen moeten vieren, want wij realiseren ons dat zij nog niet het woord der verzoening hebben begrepen. Maar we zien uit naar hun groei, zodat ook zij de vrede leren kennen die in onze roeping zit. We zullen voortgaan geduldig en vlijtig te dienen als ambassadeurs van de vrede... "alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus smeken wij u: weest met God verzoend"(2Kor. 5;18,20).

Blijdschap in heilige geest.

De blijdschap dat God binnenin ons een levenskracht voortbrengt, is verbonden met de genade die Hij ons heeft geschonken in Christus Jezus. In de Griekse taal is "blijdschap" *chara* en "genade" is *charis*; beide uitdrukkingen behoren kennelijk tot dezelfde familie van woorden. De vreugdevolle gift van genade schept blijdschap in hen die ze krijgen. "De genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus,"(Rom. 5:15) is al alles overvloeiend geworden in onze levens. Het overweldigt ons, net zoals het dat deed bij de apostel(1Tim. 1:14) en zet ons aan tot een echte en duurzame blijdschap, niet tot een oppervlakkig enthousiasme dat komt en gaat met de omgeving.

Dit is een geestelijke operatie, een onzichtbare overweldiging van blijdschap(en ook rechtvaardigheid en vrede) in de gelovige. De brandstof is het evangelie van Gods rechtvaardigheid, het woord van de verzoening, de genade die is in Christus. "Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?" vroeg Paulus aan de Galaten(Gal. 3:2,5). En omdat ze zich afwenden van dat wat hen in de genade van Christus geroepen had(Gal. 1:6), verloren zij hun blijdschap(Gal. 4:4).

Maar het is mogelijk voor hen die een groter begrip van Gods genade hebben, te blijven hangen bij hun begrip en in hun trots te vergeten dat zij zondaren zijn die gered zijn door genade en vijanden die verzoend zijn door de dood van Gods Zon. Dan zal dit leiden tot ongeduld met de onvolwassenen, en het kan zelfs zo ver gaan dat men boos op hen wordt. Wij hebben het allen nodig verjongd te worden in de geest van ons denken(Efe. 4:23), zodat Gods blijdschap met ons zal blijven als een noodzakelijke factor van Zijn koninkrijk in ons.

Slaven voor Christus.

"Want wie door deze Geest een dienstknecht[lett. slaaf;WJ] is van Christus, is welgevallig bij God, en in achting bij de mensen."

Op het eerste gezicht zal het ongepast lijken dat de figuren van Gods koninkrijk in ons, en ons slaaf zijn voor onze Heer, op die wijze verbonden zijn. Maar voor Paulus was er geen groter eer in de huidige tijd dan een slaaf van Christus Jezus te zijn. Hij geeft deze positie de hoogste plaats, zelfs boven zijn apostelschap,

aan het begin van de brief (Rom. 1:1). "Slaaf" [de SV en de NBG hebben "dienstknecht", maar dit is te zwak; een dienstknecht kan een vrij persoon zijn, maar een slaaf is gekocht en betaald, eigendom van zijn heer; WJ] is zelfs het tweede woord in Romeinen, en het komt niet minder dan achttien maal voor in de brief, in verschillende vormen. Hier in 14:18 beschrijft het de ideale uitdrukking van onze huidige deelname in Gods koninkrijk. Het wijst terug van de oproep van de apostel in Romeinen 12:1,2 voor ons logisch dienstbetoon en in 12:11 voor ons "slaven voor de Heer."

Het koninkrijk van God in ons is een zeer kenmerkende kracht. Er is niets dat er op lijkt. Het verspreidt haar onzelfzuchtigheid, haar uitdagende concepten van zorg voor anderen, haar recht op haar doel aangaande toewijding aan de rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, in ieder deel van ons wezen. Het gaat voorbij aan alle denken aan persoonlijk gewin en ambitie, en ze richt onze aandacht op de heerlijke resultaten van God door het geloof van Christus en hun gevolgen voor heel het universum.

Het mag misschien vreemd lijken, maar dit slaven is nu juist de positie die we het hardst nodig hebben. Ze geeft in twee richtingen betekenis en belang aan onze levens. Ten eerste is het "welgevallig bij God." Het doet de Alwijze, de Almachtige, de Alrechtvaardige Godheid genoegen. Wat willen we nog meer? Maar er is meer, want door het slaaf van Christus zijn en in het God een genoegen doen, zullen we ook het vertrouwen ontvangen van hen die om ons heen zijn. Mensen kunnen verwerpen wat we zeggen en de gedachte aan genade van God door de dood en opstanding van Christus verachten, maar ze zullen de gevolgen van dit evangelie in onze houding en daden opmerken en respecteren.

De omvang van Gods koninkrijk.

Zo ontdekken we dat de term "koninkrijk van God" op vele manieren in de Schrift wordt gebruikt. Haar verwijzing naar de heerschappij die God in de toekomst zal instellen op de Aarde is mogelijk wel het meest bekend, vanwege de prominente rol die het speelde in de bediening van onze Heer in het land. Toch sprak de Heer ook over dat koninkrijk in overeenstemming met de innerlijke aspecten, de heerschappij van Gods geest in de harten van Zijn uitverkoren volk. Ook Paulus keek vooruit naar de komende eeuwen, wanneer Christus' hoofdschap ten volle over de gelovigen zal zijn gevestigd. Als plaats zal dat zijn "te midden van de hemelingen", en als doel zal het zijn voor het tonen van Gods allesoverstijgende genade in Zijn vriendelijkheid naar ons in Christus Jezus (Efe. 2:7). Maar in karakter zal het alle noodzakelijke kenmerken bevatten van Gods koninkrijk, waar en wanneer het ook gevestigd zal worden. Het zal vol zijn van rechtvaardigheid, vrede en blijdschap.

Deze geestelijke aspecten van het koninkrijk van God hebben een speciaal belang voor onze levens van vandaag. Zij worden bekrachtigd door de verzekering dat het geloof van Jezus Christus tot de dood van het kruis Gods doelstelling van het worden van Alles in allen in staat stelt bereikt te worden. Dan zal er geen plekje meer zijn in heel het universum waar de rechtvaardigheid, de vrede en de

blijdschap niet zullen regeren!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 76

door D.H.Hough

Vrede en opbouw. Romeinen 14:19-21

"19 Zo laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouw bevordert.

20 Breek niet ter wille van spijs het werk Gods af; alles is wel rein, maar het is verkeerd voor een mens, als hij door zijn eten tot aanstoot is.

21 Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken, noch iets, waaraan uw broeder zich stoot. "

Redding van zulke vleselijke zaken als trots, jaloezie, boosheid en tweedracht is een van de grootste zegeningen die voor ons beschikbaar zijn in ons huidige leven. Gods kracht voor deze redding(en natuurlijk ook voor de toekomstige) wordt geleverd door het evangelie zelf(Rom. 1:16), zoals nu hier in de laatste hoofdstukken van Romeinen benadrukt wordt.

Door te geloven dat wij kosteloos gerechtvaardigd worden in Gods genade door de verlossing die is in Christus Jezus(Rom. 3;24), wordt ons denken en onze gezindheid bevrijd van zelf-gerichtheid in de vreugdevolle vrijheid van dankbaarheid en lofprijzing. Er is geen ruimte voor haat als we echt bezig zijn met Gods liefde in de dood van Zijn Zoon ten behoeve van ons(Rom. 5:8). Zij die de verzoening verkregen hebben zullen vrede met God hebben(Rom. 5:1,11). En op zijn beurt zal dit hen motiveren tot vredige houdingen en daden naar hen die rondom hen zijn.

19. "Zo laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouw bevordert."

Ons idee over vrede is vaak eenvoudig een zaak van verwachten dat anderen in vrede met ons leven. Sommigen, echter, wensen echt vrede voor anderen. Maar Paulus gaat nog verder dan dat, wanneer hij ons opdraagt dát na te jagen wat vrede brengt. De woorden "zo" en "dan" tonen ons dat het najagen van vrede gebaseerd is op bepaalde zaken die al eerder genoemd zijn. Het is niet een verlangen naar vrede dat is gebaseerd op het een of ander humanitair concept, of op de een of andere filosofie van een mens, maar op een echte werking van vrede die voortkomt uit een specifieke motivatie en leidende kracht van God in ons.

In ons vorige artikel merkten we op dat God een koninkrijk, een heerschappij, heeft gevestigd in ons die geloven. Zoals Paulus schrijft in 2Korinthe 5:19, God plaatst in ons het woord der verzoening. Het zou in het geheel niet misleidend zijn om Romeinen 5:10 en 14:19 als volgt met elkaar te verbinden: "We zijn met God verzoend door de dood van Zijn Zoon, en als gevolg daarvan jagen we

datgene na wat vrede brengt."

Op gelijke wijze spaart God Zijn Zoon niet, maar geeft Hij Hem over voor ons allen, en genadevol schenkt Hij ons alles; als gevolg daarvan jagen wij daarom datgene na waarmee we elkander kunnen opbouwen (Rom. 8:32; 14:19). Wij zijn zo rijk in vrede en geestelijke kracht, en dit komt alleen vanwege Gods liefde en genade, dat we niet anders kunnen doen dan het goede te zoeken voor anderen.

Natuurlijk zullen anderen hier misbruik van maken, en ze zullen het zeker verachten als zwakte, maar daar gaat het hier niet om. We zullen proberen meer en meer te leven naar wat we zijn in Christus. Vandaar dat Paulus niet zegt dat wij de vrede en het opbouwen *moeten*, of zelfs *zouden*, najagen, maar hij zegt (letterlijk uit het Grieks): "Daarom jagen we de vrede en opbouw na." Het gevolg van Gods genade in ons is dat we genadig worden, nee, niet van de ene dag op de andere, maar in een groeiproces naar volwassenheid.

Nogmaals, we mogen misschien geen positieve gevolgen zien in anderen, maar ook dat is niet waar het hier om gaat. De lange termijn en de korte termijn gevolgen van ons gedrag op anderen zijn in Gods handen. Maar voor onszelf zijn de gevolgen geheel en al voordelig. In het nadoen van God als geliefde kinderen (Efe. 5:1) worden onze geesten gezegend en ons geloof versterkt.

20, "Breek niet ter wille van spijs het werk Gods af; alles is wel rein, maar het is verkeerd voor een mens, als hij door zijn eten tot aanstoot is.

21 Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken, noch iets, waaraan uw broeder zich stoot."

"Dit zijn veilige testen die toepasbaar zijn op de omgang met onze medegelovigen. Zal het tweedracht uitlokken? Als dat zo is, laten we het dan vermijden. Zal het opbouwen? Indien niet, laten we er dan aan voorbijgaan. Vrede en opbouw van anderen, zou de nadruk moeten hebben boven onze voorrechten....."

A.E.Knoch - Concordant Commentary, p.244.

Het eten van het juiste voedsel en (zelfs nog belangrijker) het vermijden van het verkeerde voedsel, was ooit van het grootste belang in het dienstbetoon door Gods volk. De geboden van Deuteronomium 12 en 14 maken dit heel duidelijk. En zelfs vandaag redeneren nog velen, dat als dit eens werd vereist, het nog steeds van kracht is. Ze zien maar zwakjes de veranderingen die gekomen zijn door het kruis van Christus en het evangelie van genade, dat aan Paulus was gegeven. En daarom moest Paulus heel eenvoudig zeggen:

"Nu zal wat wij eten, ons niet bij God brengen"

(1Kor. 8:8)

Niets is op zich verkeerd, want het koninkrijk van God si niet in eten en drinken. (Rom. 14:14,17).

De situatie is vandaag heel anders dan dat ze was voordat Paulus geroepen werd.

Gods volk deed Hem genoeg door Zijn opdrachten te gehoorzamen, inclusief die welke betrekking hadden op voedsel. Wij zijn (niet langer, voor zover het de Joden onder ons betreft) onder zulke wetten, maar we kunnen God zeer wel een genoeg doen door af te zien van voedsel dat eigenlijk we volledig vrij zijn om te eten, omdat we niet willen dat onze daden een zwakkere broeder doen struikelen. Het is niet de wet van Mozes die ons voorschrijft om ons te onthouden van voedsel.

Het is eerder de genade die in Christus is die ons leidt; in sommige gevallen is dat het niet eten van bepaald voedsel(omdat het beter is voor anderen), in andere gevallen is het weer juist alles te eten wat ons wordt voorgezet(omdat het zeer opbouwend werkt).

Dit is het principe van genade, zoals het werkzaam is in onze levens. Natuurlijk gaat het verder dan andere zaken als eten en drinken en het vieren van dagen. We zullen broeders vinden die voelen dat, als we God een genoeg willen doen, er iets van ons gevraagd wordt in patronen van gebed en aanbidding, in vormen van goddelijk dienstbetoon en in onze houding tot en contacten met de wereld. Velen zullen de waarheid niet verstaan van dit goede nieuws:

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. "
(Rom. 8:38,39)

Daarom zal Romeinen 14:19-21 toegepast moeten worden op vele situaties. Het is een zeer behulpzame en praktische passage in de Schrift. Het is zo gemakkelijk verstrikt te raken in twisten over zaken als dopen en kerkelijk beheer. We staan zo snel in vuur en vlam over fouten van het onvolwassene, zowel in leer als in houding, dat we vergeten dat God genadevol en geduldig met ons bezig is. Als wij niet genadig omgaan met de onvolwassen broeder, hoe moet hij dan verder leren over genade?

Het is onze taak recht door zee voort te gaan met het verkondigen en leven van het evangelie. De boodschap van genade en vrede zal nooit iemand schaden. Ze kan niet een mede-gelovige doen struikelen, in de val doel lopen of verzwakken. En wanneer het in ons gedrag wordt tentoongespreid en door onze lippen verkondigd wordt, dan kan het niet anders doen dan allen met wie het in contact komt opbouwen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 77

door D.H.Hough

Het geloof dat gij hebt. Romeinen 14:22, 23

"22 Houd gij het geloof, dat gij hebt bij uzelf voor het aangezicht Gods. Zalig is hij, die zich geen verwijten maakt bij hetgeen hij goed acht.
23 Maar wie twijfelt, wanneer hij eet, is veroordeeld, omdat hij het niet uit geloof doet. En al wat niet uit geloof is, is zonde. "

Wij geloven dat God een klinkende overwinning heeft behaald door de dood en opstanding van Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. Wij geloven dat God alles bewerkt, en dat Hij dit rechtvaardig doet en daarom alles ten goede is. En wijzelf? Wij kunnen niets toevoegen aan wat aan het kruis is bereikt en alleen antwoorden met dankzegging en met gedrag dat Gods genade weerspiegelt, omdat Zijn geest in ons werkt.

Maar zowat alles wat we zien en ervaren in het vlees spreekt dit geloof tegen. Niet alleen dit, maar zelfs onze mede-gelovigen spreken vaak de volste gevolgen van het evangelie tegen en soms zelfs gaan ze er tegen in. En het meest verontrustende van alles is dat we vaak de woorden van de vader wiens zoon bezeten was uitroepen: " Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!"(Mar. 9:24). Maar op deze manier leren we wel wat een echt genadevolle geschenk het is dat we in Hem mogen geloven(Filip. 1:29).

Zo door Romeinen 14 gaande kunnen we het gevoel gekregen hebben dat er meerdere nadelen zijn aan ons hedendaags geloof, in het bijzonder voor de volwassenen in het geloof. Zij die erkennen dat voedsel, het vieren van dagen en andere zaken die in de Mozaïsche wet genoemd worden, ons geen plaats voor God geven, moeten hen die zwak zijn in het geloof, en die deze waardering niet bezitten, niet minachten(14:3). Hoe sterker ons geloof, hoe voorzichtiger we zullen moeten zijn, zodat we niet een struikelblok voor een broeder zullen plaatsen(14:13). We zullen onze vrijheden moeten inperken als blijkt dat dit nodig is voor het goede van anderen. We zullen niet snel onze daden verdedigen, zelfs wanneer we onterecht kritiek ontvangen, maar we zullen tevreden zijn met de wetenschap dat God in onze harten kijkt.

De blijde gelovige.

22. "Houd gij het geloof, dat gij hebt bij uzelf voor het aangezicht Gods. Zalig is hij, die zich geen verwijten maakt bij hetgeen hij goed acht. "

Dit lijkt ons pad alleen maar moeilijker te maken. Zij die het gelovigst zijn, zijn zij die het meest hun best doen om geduldig en tolerant te zijn tegenover hen die onvolwassen zijn. Zij zullen genadevol en mild zijn wanneer ze kritiek ontvangen.

Dit is niet gemakkelijk voor het vlees.

Maar toch is het voor hen die wandelen naar de geest geen zware last (Rom. 8:1-14). Ons geloof is niet een harde opziener, maar een zachtmoedige kracht die ons in toenemende mate vult met blijdschap en vrede, omdat we ons steeds meer bewust worden van haar belang. De blijde mens is er een die gelooft en wandelt naar zijn geloof.

Het is geen teleurstelling om te zeggen en te geloven:

" Alles is geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles is geoorloofd, maar niet alles bouwt op. Niemand zoek het zijne, maar wat des anderen is." (1Kor. 10:23,24)

In feite is het een voorrecht en een genoegen om genadevol te handelen, want ook God handelt, in Christus, genadevol met ons (Efe. 4:32).

De terminologie die hier in Romeinen 14:22 en 23 wordt gebruikt is geleend uit de vroege hoofdstukken van de brief, waar het evangelie gepresenteerd wordt. Dit is belangrijk, want onze wandel en ons dienstbetoon is volledig gebaseerd op de boodschap van genade en vrede en dient in gelijksoortige termen uitgedrukt te worden. Geloof heeft een kenmerkend belang in het evangelie en ook in ons gedrag; blijdschap is karakteristiek voor de onthulling zowel als voor ons dienstbetoon; toekomstig oordeel en veroordeling zijn voor hen die geroepen zijn uitgesloten, en huidig zelfonderzoek en gevoelens van veroordeling en schuld worden weggenomen uit de dagelijkse levens van hen die geleid worden door Gods geest. In wat nu volgt zullen we een paar van de verbindingen opmerken die Romeinen 14:22,23 hebben met de hoofdstukken 1 tot en met 8.

Geloof hebben.

Welk geloof hebben we? In Romeinen 4:5 wordt het beschreven als "maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt;" Dit is ons geloof en het wordt ons toegerekend als rechtvaardigheid. Wanneer we goddeloosheid zien, zoals we dat voortdurend rondom ons doen, dan herinneren we ons dat God het zal wegdoen; maar Hij zal ook ieder goddeloos persoon, wie het ook zijn moge, in de rechtvaardigheid brengen. Dat mag misschien een roekeloos en gevaarlijk standpunt zijn, maar we hebben dit bewijsmateriaal dat er voor spreekt: dat wij zelf nu gerechtvaardigd worden in het bloed van Christus (Rom. 5:9).

Daarom zijn er situaties waarin de volwassen gelovige zijn vrijheid in Christus niet zal uitoefenen. Dat kan leiden tot een bepaalde mate van eenzaamheid; mildheid wordt zelden begrepen en vrijwel altijd misverstaan. Maar dat kan geen grote droefheid opwekken, want naar de geest van het zoonschap (Rom. 8:15) zijn we ons er van bewust dat onze Vader onze harten doorzoekt (8:27). Wij hebben ons geloof niet alleen door onszelf, maar hebben het voor het aangezicht van God.

De zinsnede "voor het aangezicht Gods" kwam eerder in Romeinen voor in een

heel andere context. In 3:20 zei Paulus dat "uit werken der wet geen vlees voor Hem[d.w.z. voor Gods aangezicht;WJ] gerechtvaardigd zal worden." *Ons* geloof rechtvaardigt ons ook niet, *we worden gerechtvaardigd door het geloof van Jezus Christus*, maar de waarde er van wordt vermenigvuldigd in het bewustzijn dat God ziet dat we geloven.

De apostel legt de nadruk op de voordelen van geloof, en in het geheel niet op een paar vermoedde schaduwkanten. *Blij* is hij die in deze geloofszaken, die hij aan het testen is, niet zichzelf oordeelt. Ons geloof spreekt van onze blijde positie voor God(Rom. 4:6-9), en de waardering van deze blijdschap leidt ons naar een blijde situatie in ons dagelijks leven. We worden niet geplaagd door twijfels over de afdoendheid van onze werken en dienstbetoon, omdat we ons er van bewust zijn dat God alles doet medewerken ten goede van ons en dat niets ons kan scheiden van Zijn liefde.

Het woord "oordelen" komt vaak voor in Romeinen, in het bijzonder in Romeinen 2, waar de oordelen van God vergeleken worden met die van de mens. God oordeelt *in overeenstemming met de waarheid*(Rom. 2:2), wat ons laat zien dat de gedachte aan een diepgaand en nauwkeurig onderzoek door dit woord wordt aangeduid. Het is zeker een welkome situatie dat we dit werk kunnen overlaten aan God en we verlost zijn van voortdurende zelfonderzoeken en twijfel. Wat is het een vreugde dit te mogen weten: "Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn"(Rom. 8:1).

Dat wat we aan het beproeven zijn, werd als "de wil van God" gepresenteerd in Romeinen 12:2. Eerder in Romeinen klaagde Paulus de mensheid aan met een falen "om God te testen en Hem erkentelijk te zijn"{letterlijk naar het Grieks!;WJ}, maar gelovigen onderschikken onszelf aan de indrukken van Gods wil, zoals onthuld in het evangelie. Vrijwel dezelfde gedachte wordt in Efeze 5:1,2 naar voren gebracht, waar Paulus ons uitnodigt imitatoren van God te worden... en te wandelen in de liefde, naar het patroon van Christus' offer. De volwassen gelovige wandelt in dit patroon, en Hij dient zijn Heer op deze wijze. Hij weet dat het de juiste manier is, want het is het patroon dat Christus gaf door Zichzelf voor ons over te geven als een offer voor God, als een doordringende geur.

De ongelukkige twijfelaar.

Maar toch kruipt er twijfel binnen zodra onze aandacht weggeleid wordt van Gods genade in Christus naar onszelf:

"Maar wie twijfelt, wanneer hij eet, is veroordeeld, omdat hij het niet uit geloof doet. En al wat niet uit geloof is, is zonde."

Paulus wijst nog steeds naar gelovigen, maar nu tot hen die zwak zijn in het geloof. Toen Abraham werd verteld dat Sara een zoon zou krijgen uit wie vele natiën zouden voortkomen, "heeft hij niet getwijfeld door ongelooft, doch hij werd versterkt in zijn geloof"(Rom. 4:20).

Gelovigen vandaag zijn zij die de waarheid aanvaardden dat Christus voor onze zonden stierf(1Kor. 15:3); maar zelfs terwijl we dit te geloven, kunnen we twijfels houden over de volledigheid van dit werk en de gevolgen ervan voor ons.

Indien we geloven dat er geen veroordeling is voor hen die in Christus zijn, moeten we niet opscheppen tegenover de broeders die deze grote genade nog niet helemaal begrijpen. In plaats daarvan zullen we proberen hen te laten groeien en klaar staan om hen te helpen zodra God daarvoor de weg vrij maakt. Onze harten gaan naar hen uit, want hun twijfels weerspiegelen een ontevredenheid, en zelf-gericht zijn dat bij hen de vreugde wegneemt van de genade die in Christus Jezus is. Dit is een zelf opgelegde veroordeling; maar voor hen is er in het geheel geen veroordeling in Christus.

Er is letterlijk geen enkele veroordeling voor wie dan ook onder ons die geloven, of we sterk of zwak zijn in geloof. Maar zij die deze heerlijke waarheid niet kennen, of er aan twijfelen, kunnen er niet van genieten en in deze *figuurlijke* zin zijn zij veroordeeld. Hun gezichtspunten en gewoonten en hun denken zijn "niet uit het geloof.". Maar ook Abraham zelf toonde niet altijd een groot vertrouwen in Gods uitspraken, en wij hebben allen wel eens getwijfeld aan uitspraken die God deed. Wij kennen de ellende van het onzeker voelen over bepaalde aspecten van het goede nieuws, en we kunnen niet anders doen dan meevoelen met de broeders die worstelen met deze zeer menselijk zwakte. We kennen zeker de kracht van de spraakfiguur "veroordeeld" in dit vers, en we bidden vurig voor hen. Mogen wij allen groeien in geloof en trouw!

De laatste verklaring in Romeinen 14 is niet bedoeld als een definitie van zonde. Paulus schrijft: "al wat niet uit geloof is, is zonde." Maar hiermee laat hij zien dat het een "doel missen" van een "levend, heilig en Gode welgevallig offer" is(Rom. 12:1), als we twijfelen aan wat God tegen ons gezegd heeft. We kunnen niet onze Heer eren en Hem ideaal dienen wanneer we ons bezig houden met regels over voedsel en dagen en vereisten over aanbidding en offer. Het blijft waar dat we "gestorven zijn aan de zonde"(Rom. 6:2), maar we falen nog steeds zolang we in het vlees zijn. Een van de grootste fiasco's voor ons gelovigen is het falen van het niet geloven dat we gerechtvaardigd zijn in het bloed van Christus, dat we door Hem gered zullen worden van de toorn, dat we met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon en gered zullen worden in Zijn leven(Rom. 5:9,10). Dit is de zonde van denken dat toen Christus stierf, Hij op de een of andere manier niet ieder van onze zonden afhandelde.

Echt, het fundament voor ons logische dienstbetoon is geloof. We kunnen niet bruikbaar zijn in dienstbetoon aan onze Heer, als we er aan twijfelen dat we om niet gerechtvaardigd zijn in Gods genade, door de verlossing die is in Christus Jezus(Rom. 3:24). Maar wat is het een zegen om te (mogen) geloven! Blij is hij die niet twijfelt aan wat God heeft gesproken.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 78

door D.H.Hough

Christus behaagt niet Zichzelf. Romeinen 15:1-4

"1 Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen.

2 Ieder onzer trachte zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouw, 3 want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder.

4 Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden."

Het goddelijk dienstbetoon van een heilig leven, God genoegende, en van een vernieuwd denken, zoals beschreven in de laatste vijf hoofdstukken van Romeinen, vormt een hedendaagse redding voor alle gelovigen. Dit is het proces van "gered worden", wat voortvloeit uit het in geloof vasthouden aan het evangelie(1Kor. 15:3). Het is niet de voldongen redding die bereikt werd in Gods naderingsgift bij de dood van Zijn Zoon(Efe. 2:8; Rom. 5:8), hoewel het wel is gebaseerd op dat voltooide werk. Ook is het niet de toekomstige redding van toorn naar zoonschap, de verlossing van ons lichaam(Rom. 5:9,10; 8:23). hoewel het wel vooruitloopt op die komende heerlijkheid. Omdat we de redding grijpen die Christus voor ons heeft bereikt, en terwijl we vooruit kijken naar de heerlijke redding die in het verschiet ligt, worden we gered van veel van de wanhoop en vruchteloosheid van ons huidig leven.

"Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven, verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken."

(Titus 2:11-14)

Zoals we al opmerkten bij Romeinen 14:23 moeten onze daden "uit geloof" zijn. Geloof is voor ons iets heel specifiek: het is geloven dat "Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"(Rom. 5:8), en dat niets ons kan scheiden van deze liefde van God in Jezus, onze Heer(Rom. 8:38,39). Er zit kracht in dit goede nieuws dat we geloven, en deze kracht is zowel voor hedendaagse redding als voor die in de toekomst.

De zonden van zelfzucht en onze dulle inspanningen om onszelf te plezieren, zijn grote kwaden in deze aion. Maar hoe sterker ons geloof in Gods genade wordt,

hoe meer we in staat zijn om te gaan met zulk falen.

1. "Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen."

Zij "die sterk zijn" zijn zij die voortgaan te geloven, die in hart en denken vasthouden aan wat Paulus zei toen hij het evangelie bracht (1Kor. 15:2). Zij zijn ten volle verzekerd dat wat God heeft gezegd over Zijn Zoon (*Hij is bekwaam*), voldoende is om het te volbrengen (Rom. 4:21). Zij worden niet geplaagd door twijfels over menselijke vereisten, zeer wel wetend dat "in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont" (Rom. 7:18), en dat "wat de wet niet vermocht,.... God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees" (Rom. 8:3).

Maar er zijn vele broeders van wie het geloof niet sterk is (Rom. 14:1). Zij zijn er niet ten volle van overtuigd dat ze om niet gerechtvaardigd worden in Gods genade, door de verlossing die is in Christus Jezus (Rom. 3:24) en ze zijn van mening dat er bepaalde voorwaarden (die zij in de Schrift vinden) over hen geplaatst zijn. Onder dezen in Rome waren er kennelijk die dachten dat ze bepaald voedsel moesten eten en ander moesten mijden en bepaalde dagen moesten vieren, zoals opgedragen in de wet van Mozes, om voor God aanvaardbaar te zijn.

Zij hadden het fout, maar het was een fout die ontsprong uit hun onwetendheid en vanuit onvolwassenheid, eerder dan uit trots of ambitie. En daarom vermeed Paulus het om zwaar tegen hen in te gaan en concentreerde hij zich op de gelegenheid die hun zwakte hen bood om "bekwaam" te zijn. Zij die sterk zijn in geloof zouden hun geloof moeten tonen in hun houding en daden. Later zou Paulus het zo zeggen:

"Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo." (Kol. 3:12,13)

De Heer had Zijn discipelen geleerd:

"Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten." (Matt. 7:12)

Als dat de "gulden regel" is (zoals ze terecht genoemd wordt), dan geeft Kolossenzen 3:13 ons de "diamanten regel", zoals door de verrezen Christus werd onthuld aan Paulus.

"Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo." We doen voor de ander, omdat God, in Christus, goed aan ons gedaan heeft (Efe. 4:32). Dit is precies waar Romeinen 15:1-4 over gaat.

2. "Ieder onzer trachte zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouwning."

In 2Korinthe 5:14,15 lezen we dat de liefde van Christus ons dringt zo te leven dat we Hem een genoeg doen. Te weten dat Hij Zichzelf over gaf ten behoeve van ons, dringt ons het goede voor anderen te zoeken. Te realiseren dat God zodanig voor ons is dat Hij zelfs niet Zijn eigen Zoon spaarde, maar Hem over gaf voor ons allen(Rom. 8:31,32), leidt ons er toe zelfs onze vrijheid te beperken, als dat onze broeders ten goede komt. Zulk een verwezenlijking is kennis in actie, een bewustzijn dat vertaald wordt in liefde.

"Kennis [op zich] blaast op. Er is een uit trots geboren tendens om een show te maken van onze vrijheid in Christus, maar genade overdenkt het zwakke meer dan het sterke. Indien er vrede moet zijn en eenheid, dan moet die voortkomen uit het buigen van hen die bekwaam zijn, sterk in het geloof. De zwakke in het geloof wordt niet gevraagd te buigen voor de sterke."

(A.E.Knoch-Concordant Commentary, p.244)

Wat is dan dit goede nieuws dat we geloven?

Het werd ons gepresenteerd in Romeinen 3:21-8:39, maar nu komt het nogmaals naar voren in Romeinen 15.

3. "want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder."

"...Christus is in deze het meest schitterende voorbeeld, net als elders. Wat een prachtige buiging liet Hij zien in Zijn omgang met Zijn discipelen, wier zwakheid en gebrek aan geloof een voortdurende bron van zorg voor Hem was! Als Hij de grote afgrond tussen Hem en Zijn discipelen kon overbruggen, dan kunnen wij toch wel omgaan met hen wier zwakheden we allemaal in ons meedragen?"

(A.E.Knoch - Concordant Commentary, p.244)

Christus zocht nooit Zijn eigen plezier, en dit kan telkens weer aangetoond worden uit de verslagen van Zijn bediening. Maar Zijn grootste buiging was op Golgotha, waar Hij ten behoeve van ons Zijn leven over gaf.

Hoofdstuk 15, de verzen 1 tot en met 5, is voor Romeinen wat hoofdstuk 4, vers 32, is voor Efeze en hoofdstuk 3, vers 13, is voor Kolossenzen. Wij leren, zodra we gaan geloven en ons de diepten van Gods genade in de het geschenk van Zijn Zoon realiseren, ons eigen genoeg terzijde te stellen en het goede voor onze bekenden te zoeken.

Toen Christus Israël diende, was er een voortdurende verwerping van Zijn boodschap, in het bijzonder waar het verband hield met Zijn aanstaande dood, wat zeker een verwijt tegen God was. Dit alles viel op onze Heer, uitmondend in Zijn kruisiging. En het is voor ons niet moeilijk om onszelf te zien in de zelfgerichte ambitie van Jacobus en Johannes(Marc. 10:35,37), de ontkenning van Petrus en zelfs in het verraad van Judas. Ook wij zouden mogelijk onze afkeer hebben getoond tegen God vanwege daden als deze. In ieder geval zijn we in

onzelf oneerbiedig en onrechtvaardig (Rom. 1:18), en zelfs nadat we zijn gaan geloven hebben we vaak op de een of andere manier Gods manier van werken en Zijn waarheid afgewezen en tegengesproken. Al deze afwijzingen vallen op Christus en de meeste maken deel uit van die lading zonde die Hij aan het kruis genageld droeg.

Paulus citeert hier uit Psalm 69:9, en veel van deze Psalm wijst inderdaad vooruit uit Davids ervaringen naar die van Christus in Zijn lijden en dood.

"Talrijker dan de haren van mijn hoofd zijn zij die mij zonder oorzaak haten"
(Psalm 69:4)

"Wie in de poort zitten, praten over mij, en een spotlied van drinkers."
(Psalm 69:12)

"Ja, zij gaven mij gif tot spijze, en lieten mij in mijn dorst azijn drinken."
(Psalm 69:21)

En zo wordt Psalm 69:9 hier in Romeinen 15:3 gebruikt om ons er aan te herinneren dat alle verachting en belachelijk maken en haat van heel de mensheid tegen God op Christus viel, en toe Hij stierf werd dit allemaal weggedragen. Dit geeft iets weer van de betekenis dat Christus niet Zichzelf genoeg deed, maar Zichzelf over gaf ten behoeve van Zijn vijanden. Wat een krachtige boodschap! Geen wonder dat het werkt in de gelovige, ieder van ons motiverend om het goede te zoeken voor elkander!

We hebben bemerkt dat Paulus frases en uitdrukkingen gebruikt uit Romeinen 1 tot 8 (waar hij het evangelie voorstelde) in het latere deel van Romeinen (waar hij laat zien hoe het goede nieuws ons kracht geeft voor ons waardig dienstbetoon en wandel). Daarbij leent de apostel vaak uit het Oude Testament, zoals hij hier gedaan heeft in Romeinen 15:3, om zo zijn evangelie meer levend en memorabel te presenteren. Hij had als de jonge Saulus deze geschriften moeten leren, maar als de apostel Paulus leerde hij ze kennen als een echte vreugde, met grote diepten van betekenis. Nu, in Romeinen 15:4, geeft hij kort commentaar op de waarde die deze oude geschriften voor ons vandaag hebben.

4. "Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden."

De sleutelwoorden die hier de waarde van het Oude Testament beschrijven zijn "volharding", " vertroosting" en "verwachting". Wat David en Mozes over Israël schreven presenteren en illustreren deze thema's ideaal. Als wij er over nadenken, dan leren we uithoudingsvermogen, troost, en verwachting. Daarom zijn deze oudere geschriften "ons tot onderricht geschreven."

Wat David schreef in Psalm 69 leert ons uithoudingsvermogen, omdat hij zware ramspoed te verduren kreeg, en meer nog omdat zijn woorden vooruit wezen

naar de volharding van Christus onder het lijden op Golgotha. Er zit ook troost in deze passage, in het bijzonder in haar toepassing op Christus als de Drager van de verwijten van de mens. Indien anderen ons onterecht verwijten maken, dan weten we dat de Heer ze al heeft weggedragen aan het vloekhout. En dan, indien wij anderen in boosheid en kleinzieligheid verwijten hebben gemaakt, of, nog erger, indien wij God verwijten hebben gemaakt door onze gedachten, woorden of daden, en ongeduld getoond hebben of ongenoegen geuit over Zijn wegen, dan worden we getroost in ons berouw door te weten dat Christus ook deze zonde van ons weggedragen heeft.

Wanneer we het getuigenis van de Heilige Schrift toepassen op onze eigen ervaringen en volharding winnen en getroost worden, dan merken we dat onze verwachting sterker wordt. Het leven van de gelovige wordt gevormd door wat hij gelooft, en de voordelen van volharding, vertroosting en verwachting worden aangescherpt. Dit neemt toe als hij nadenkt over de woorden van de Psalmen of de oude profeten, in het bijzonder als zij vooruit wijzen naar Christus, Die er niet op uit was Zichzelf te behagen.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 79

door D.H.Hough

Zoals Christus. Romeinen 15:5-7

"5 De God nu der volharding en der vertroosting geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn naar het voorbeeld van Christus Jezus,
6 opdat gij eendrachtig uit een mond de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken.
7 Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods. "

Ter onderbouwing van zijn oproepen tot ideaal dienstbetoon heeft Paulus geleend uit de taal van het evangelie(" het geloof, dat gij hebt ... voor het aangezicht Gods... Zalig...," - Rom. 14:22) en die van het Oude Testament(Rom. 15:3). Maar dit alles wijst in werkelijkheid naar Christus Zelf. Hij is het centrum van het geloof en het grote voorbeeld voor trouw. Dit is duidelijk het geval in Romeinen 15:5-7, dat we op dit moment bestuderen.

Romeinen 15 en Filippenzen 2.

Deze passage loopt op vele manieren parallel aan het tweede hoofdstuk van Filippenzen, waar ook Christus wordt voorgesteld als het voorbeeld voor ons denken en houding. Vrijwel iedere zinsnede heeft zijn tegenhanger in Filippenzen. Het kan behulpzaam zijn een paar hiervan tegenover elkaar te zetten:

"De God nu der volharding en der vertroosting"(Rom 15:5a)
"Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in Christus "(Filip. 2:1).

"geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn "(Rom. 15:5b).
" door eensgezind te zijn, een in liefdebetoon,"(Filip. 2:2)

"naar het voorbeeld van Christus Jezus"(Rom. 15:5c).
"die gezindheid..., welke ook in Christus Jezus was"(Filip. 2:5)

"eendrachtig uit een mond"(Rom. 15:6).
"een in streven"(Filip. 2:2).

"de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken.
.... zoals ook Christus ons aanvaard heeft .... tot heerlijkheid Gods."(Rom. 15:6,7a).
"heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises... tot eer van God, de Vader!"(Filip. 2:8,11).

Dit zijn niet alleen parallellen in taal, maar ook van het thema. In beide zinsneden toont Paulus ons dat wederkerigheid en zorg voor anderen karakteristiek is voor hen die sterk zijn in het geloof. Een gezindheid die onzelfzuchtig is en nederig en die omziet naar de noden van anderen, is gefundeerd op deze zeldzame geestelijke houding als die we zagen in Christus. Onze Heer Zelf zet het patroon voor ieder aspect van ons dienstbetoon, inclusief deze gezindheid, die een teken is van volwassenheid en bovenal heerlijkheid brengt voor God.

De gezindheid van Christus.

Deze gezindheid van wederkerigheid en verlangen naar Gods heerlijkheid die is in Christus, wordt een aantal malen gepresenteerd in een patroon van drie zeer duidelijke stappen:

1. Hij geeft Zichzelf.
2. ten behoeve van anderen
3. voor de heerlijkheid van Zijn God en vader.

Let er op hoe dit om Efeze 5:2 voorkomt, waar we lezen dat

1. "Christus u heeft liefgehad en
2. Zich voor ons heeft overgegeven
3. als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk."

We kunnen dit patroon ook als volgt terugvinden in Filippenzen 2:5-11

1. Christus Jezus ontledigde Zichzelf tot de dood van het kruis, wat leidde tot Zijn verhoging waar
2. iedere knie zich zal buigen en iedere tong Zijn heerschappij zal belijden
3. voor de heerlijkheid van God, de Vader.

Dan wordt ons hier in Romeinen 15:1-7 verteld dat

1. Christus Zich niet zelf behaagt
2. Hij ons aanvaard heeft
3. voor de heerlijkheid van God.

Het verlangen van Paulus' hart.

In Romeinen verschijnt dit patroon in samenhang met een verzoek om zegen of gebed, daarmee de verlangens van Paulus' hart uitdrukkelijk voor zijn broeders en zusters in Christus. Daarom is het op zich een feitelijke tentoonspreiding van waartoe wordt opgeroepen. Toch is het niet het een of andere voorschrift dat de gelovigen opgelegd krijgen, dat ze op eigen kracht moeten uitwerken in hun levens. Zoals Paulus al eerder in Romeinen had laten zien, het is niet voldoende te weten wat goed en ideaal is:

"want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik...het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet. "

(Rom. 7:15,18)

We hebben iets van buiten nodig dat ons gegeven wordt en zich vestigt in onze persoonlijkheid en wezen, iets dat ons echt zal motiveren en ons in staat stelt te groeien naar de volwassenheid, zoals die is beschreven in Romeinen 14 en 15. De redding uit het dilemma te weten wat goed is, maar niet in staat zijn het te doen, hoe zeer we het ook willen, ligt in de kracht en de ordelijkheid van de *genade!* (Rom. 7:25).

Wat is die genade? Het is "de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus"(Rom. 5:15). Onze waardering van de "gehoorzaamheid van één"(Rom. 5:19), speciaal waar we het zien in de hierboven beschreven drie stappen(onzelfzuchtigheid, ten goede van anderen, voor de heerlijkheid van God), is wat ons kracht geeft voor de groei naar de volwassenheid. Daarom kijken we, net als Paulus in Romeinen 15:5, naar God om ons die gezindheid van wederkerigheid te schenken zoals Hij die ons toont in Christus Jezus.

De God van volharding en vertroosting.

Terwijl hij deze brief aan het schrijven was, dacht Paulus zonder twijfel aan zijn eigen persoonlijke behoefte aan volharding en troost. Hij zag op tegen de reis naar Jeruzalem, omdat hij wist dat hij er niet warm ontvangen zou worden, en hij had net de angstaanjagende ervaring doorstaan van de Efezische rellen, zoals opgetekend in Handelingen 19:23-41. Toen, naar het lijkt, hij de Romeinen schreef tijdens zijn drie maands verblijf in Achaje, in Griekenland, werd hij op juist dat moment bedreigd door aanslagen door de Joden tegen hem(Hand. 20:3). Zijn leven werd gevuld met het ene gevaar na het andere.

Maar God is de God van volharding en vertroosting(zie 2Kor. 1:3, dat ongeveer op hetzelfde moment werd geschreven). Een waardering van Gods genade, terwijl innerlijke vrede en blijdschap ingeprent worden, zorgt zeker voor problemen in onze omgang met mede-gelovigen die de volheid van redding en rechtvaardiging mogelijk nog niet gegrepen hebben. Maar deze moeilijkheden zouden ook onze waardering van Gods voorzieningen moeten aanscherpen. Zoals Paulus al eerder in deze brief schreef: "maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt"(Rom. 5:3).

"Vertroosting" staat voor het zelfde Griekse woord dat met "mededelen" wordt vertaald in Romeinen 12:8. Letterlijk betekent het TERZIJDE-ROEPen, de daad van het iemand aan onze zijde roepen voor een heilzaam doel. De laatste vijf hoofdstukken van Romeinen zijn in bijzonder betrokken bij dit "mededelen"(Rom. 12:1), wat ook gezien mag worden als *vertroosting*. Aangezien God de God der vertroosting is, begrijpen we dat Hij on aan Zijn zijde roept, ons wijzend naar de volwassen gezindheid van wederkerigheid en onzelfzuchtigheid die in onze Heer

te zien was. Wat kan er meer vertroostend zijn dan een oproep van God?

Wederkerig gezind.

Als individuen zijn we verbazingwekkend verschillend. Onze achtergronden, onze denkprocessen, onze persoonlijke doelen, ze zijn allemaal zo gevarieerd als de mensheid zelf. Maar, met al die onderscheiden karaktertrekken die God in ons heeft geschapen, brengt Hij ons, desondanks, toch tezamen in "één lichaam in Christus"(Rom. 12:5).

Deze eenheid wordt op dit moment maar ten dele genoten, maar daar waar volwassenheid is moet wel een voorsmaak zijn van onze eenheid in Christus. Hoe meer we ons echt realiseren dat we om niet gerechtvaardigd worden in Gods genade(Rom. 3:24), hoe meer we deze eenheid zullen grijpen en er naar leven.

Wederkerigheid is letterlijk "hetzelfde zijn"(van het Griekse *auto* - ZELF), maar in het geheel niet in de zin van een monotone herhaling van ideeën en daden, zoals het woord "hetzelfde" zou doen vermoeden. Het is een eenheid van belangen, betrokkenheid en doel die hier in beeld is, en wat is het een zeer belangrijk en ongewone betrokkenheid! Het "eendrachtig" en "één mond" van vers 6 zijn verbonden met het verlangen om God te verheerlijken. Net zoals het evangelie volkomen gericht is op de goddelijke successen van rechtvaardiging en verzoening, zo is ook onze wederkerigheid een zaak van ons richten op God, en niet slechts op Hem als God, maar als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Hierin zijn we één, en hierin zijn we in staat om uit te rijzen boven kleinzielig fouten zoeken en scherp gekibbel. Er is geen ruimte voor zelfzucht als we geloven dat God Zijn Zoon niet spaarde, maar Hem overgaf voor ons allen, dat Zijn liefde voor ons te vinden is in Christus die stierf voor zondaren.

In overeenstemming met...

Twee maal in deze passage vinden we het voorzetsel "naar"[in de NBG is het "naar" in vers 5 en "zoals" in vers 7;WJ] gebruikt in verband met Christus. Onze wederkerige gezindheid tot elkaar is om in overeenstemming te zijn[met de gezindheid die is] in Christus Jezus. En dit patroon van Christus' gezindheid, die wortel schiet in ons leven en vrucht voortbrengt van wederkerigheid en liefde, is opnieuw te zien in Rom. 15:7, waar we uitgenodigd worden elkander te aanvaarden *zoals* ook Christus ons aanvaardde.

Op welke wijze liet Christus dan een gezindheid zien van wederkerigheid? Hij was zo bij ons betrokken, die oneerbiedig en zwak zijn, dat Hij Zichzelf ontledigde van Zijn heerlijkheid en voor ons stierf. Maar dit was niet simpelweg een zelf-ontleding om Zijn nederigheid te tonen, maar het was *ten behoeve van ons!* Het was een offer dat nodig was voor onze verlossing. Het was precies wat we nodig hadden! Niets anders zou aan die behoefte voldaan hebben! Dit is het mededogen, het zich invoelen, de wederkerigheid tot hen die iets nodig hebben, maar het absoluut niet verdienen, dat Christus liet zien.

Daarom, zodra we dit verbazende evangelie gaan verstaan en aangrijpen, leren we te geven aan anderen en die te helpen, in het bijzonder onze broeders die zwak zijn in het geloof, maar ook aan heel de mensheid (Titus 3:1-7). Zij zullen, zeer waarschijnlijk, ons verachten en afwijzen. Toch zullen we geduldig, mild, vredig, klaar staan voor ieder werk.

En op welke wijze aanvaardt Christus ons? Hier zouden we ons misschien moeten richten op de heerlijkheden van de verzoening die we ontvangen hebben "door onze Here Jezus Christus" (Rom. 5:11). Degene Die voor ons stierf is Degene Die "ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit" (Rom. 8:34).

Voedt dit ons niet op om te leven *naar* deze gezindheid van Christus? Omdat we deze vertroosting genieten in Christus, deze warmte van de liefde, deze eenheid in de geest, dit mededogen en medelijden, zullen meer en meer gezind zijn naar anderen met wederkerige liefde "ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen" (Filip. 2:1-4).

Als we echt geloven dat Christus ons aanvaardde, vijanden en zondaren die we waren (Rom. 5:6-10), dan beginnen we de goedheid te realiseren van het aanvaarden van elkaar, ten gunste van hun vooruitgang en vreugde in het geloof (Filip. 1:25). Op die manier worden we gevoelig voor de noden van anderen, met een echte bekommernis voor hun zorgen, zoals Timotheüs dat had (Filip. 2:20), en gaan we hen aanvaarden van broeder tot broeder, zoals een echte vriend een echte vriend aanvaardt. Dit is *zoals* Christus ons aanvaardde, met als doel hun attentie te richten op de genade van God, wat voor hun voordeel zal zijn en voor de heerlijkheid van de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus.

Voor de heerlijkheid van God.

Filippenzen 2 laat ons zien dat Christus' ontledigen van Zichzelf op den duur zal leiden tot het buigen van iedere knie, wat zeker voor allen een zegen zal zijn. Ook hier in Romeinen 15 zien we dat het dragen van de verwijten die Christus droeg, leidt tot het door Hem aanvaarden van ons. En ook dit is een grote zegen. Maar de voleinding van al wat Christus doet, is de verheerlijking van God. Dit is een andere manier om te zeggen dat er werkelijk geen zegen voor ons is, als er geen heerlijkheid is voor God. Onze zegeningen zijn geheel en al te danken aan wat God bereikt heeft, aan Zijn genade in Christus Jezus. Wanneer wij gezegend worden, is dat vanwege God Die ons zegent. Daarom is het Zijn heerlijkheid.

Hierin worden we opnieuw herinnerd aan de gevaren van het denken dat God iets in onze rechtvaardiging en dienstbetoon van gerechtigheid geheel aan ons zou overlaten. Het concept van de menselijke onafhankelijkheid is in ieder opzicht, nog afgezien van de goddelijke doelstelling en werking, een zeer verraderlijk iets. Het onvermijdelijk gevolg is dat we druk bezig zijn met onszelf en we er nooit zeker van zullen zijn dat we genoeg gedaan hebben of zelfs maar dat we het juiste pad gekozen hebben voor het aanvullen van de genade van God.

Niets is zo schadelijk voor de heerlijkheid van God. We mogen onszelf mogelijk misleiden door vaak te herhalen "God zij de glorie," maar als we met zo'n uitdrukking bedoelen dat we willen dat God verheerlijkt wordt door iets wat *wij* gedaan hebben, hoe wordt *Hij* dan verheerlijkt? God zal verheerlijkt worden door wat *Hij* bereikte in Christus Jezus, en door Hem wat *Hij* bereikte in ons, die geloven.

Daarom hebben we, wanneer we anderen aanvaarden, Gods heerlijkheid in beeld. Een goed voorbeeld hiervan is toen Priscilla en Aquilla Apollos tot zich namen en ze "legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit"(Hand. 18:26). Hun specifieke zorg was dat Apollos Gods handelen meer ten volle zou gaan waarderen. Laat het zo zijn dat de kracht van het evangelie deze gezindheid van wederkerigheid in ons schept, zodat we mogen wijzen op God, Zijn wegen en wat Hij bereikte in Christus.

Wanneer we deelnemen aan dit ideale dienstbetoon van het terzijde stellen van onze eigen zelfzuchtige verlangens en roemen, en tijd geven aan anderen zodat zij Gods genade en vrede meer ten volle zullen gaan waarderen, dan wandelen we werkelijk *naar* het patroon dat Christus heeft neergezet. Dit is Zijn gezindheid. Moge het de onze worden, zodat wij, net als Hij, de heerlijkheid zullen brengen aan Zijn God en Vader. Één te zijn met Christus, dat is het ideale dienstbetoon. Heerlijkheid brengen aan God, dat is de hoogste zegen van allemaal!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 80

door D.H.Hough

Maar de heidenen. Romeinen 15:8-13

"8 Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen,

9 en dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met snarenspeel prijzen.

10 En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk.

11 En verder: Looft, al gij heidenen, de Here, en laten alle volken Hem prijzen.

12 En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isai, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen.

13 De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes.

"

De zegening van Romeinen 15:5-7 zou de lezer zeer wel doen denken dat Paulus hier de brief gaat beëindigen. Hij heeft "de God van volharding en vertroosting" aangeroepen voor wederkerigheid en eenheid voor de gelovigen. Dit is om overeenstemming te krijgen met Christus' gezindheid van onzelfzuchtig mededogen voor het welzijn van anderen en voor de heerlijkheid van God. Welke betere samenvatting zou er gemaakt kunnen worden van het evangelie dat Paulus aan het verkondigen was? Wat valt er nog meer te zeggen?

Toch is de apostel nog niet klaar. Hij heeft zijn zegening nog niet voltooid en zal ze in vers 13 weer ter hand nemen. In de tussentijd is er nog steeds iets nodig, niet zozeer meer onthulling als wel voor versterking van wat onthuld is geworden. Tenminste twee gerelateerde zaken worden nu onder de loep genomen. Ten eerste wil Paulus het feit onderstrepen dat Christus alle gelovigen aanvaard heeft, of ze nu uit de Besnijdenis komen of uit de Onbesnedenheid. En ten tweede wil hij de nadruk er op leggen dat dit punt over hen uit de natiën van groot belang is voor zijn hele bediening(zie vers 16).

Het is essentieel voor de gelovige bekend te raken met Christus zoals Paulus Hem presenteerde. We moeten Hem zien als Degene Wiens gehoorzaamheid leidt tot de rechtvaardigheid van allen, zoals Hij getoond werd in Romeinen 5:12-19. De beperkte, aardse bediening van Jezus, beperkt tot alleen de natie van Israël, zou niet afdoende zijn om bij ons het soort dienstbetoon in te brengen dat Paulus in beeld heeft in Romeinen 15. Terwijl de werken van de Heer in het land een gezindheid toonden van nederig dienstbetoon, werd aan Paulus een onthulling

gegeven van Gods Zoon, Die stierf voor iedereen die zondaar was, zelfs voor vijanden, en zonder enig aanzien van hun vleselijke banden of geschiedenis. Dit moet eigen gemaakt worden als we de vrede en vreugde willen kennen van wederkerigheid onder onszelf en God te verheerlijken door ons dienstbetoon.

8. "Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen,"

Vers 7 stelde dat Christus ons aanvaardde. Nu herinnert vers 8 ons er aan dat Hij de Dienaar van de Besnijdenis was geworden. Er is in beide verklaringen een onthulling over Zijn nederige gezindheid, maar de eerste springt er uit als de meer verbazingwekkende. Het is één ding dat Christus de Dienstknecht van de uitverkoren natie is geworden, maar het is veel verrassender dat Hij Israël's vijanden in liefde en vrede benaderd en aanvaard heeft. Goddelijke beloften die in oude tijden aan de patriarchen gedaan zijn, hadden de afdaling van de Messias voorbereid. Maar Zijn ontledigen en nederig maken van Zichzelf, tot zelfs de dood aan het kruis, ten behoeve van zowel de heidenen als Israël, was verbazingwekkend, ook al zijn er profetieën in het Oude Testament die in harmonie zijn met zo'n ontwikkeling.

Vers 8 werd niet in hoofdzaak gegeven om de nederige gezindheid van Christus tentoon te spreiden (hoewel ze dat wel doet, en dat is van belang voor de context), maar om ons er aan te herinneren dat de exclusiviteit van Christus' eerdere bediening nu niet langer toepasbaar is. De Dienstknecht van de Besnijdenis is nu de Redder en Heer van allen die geloven.

Broeder A.E.Knoch nam waar:

- "Christus verliet nooit het land Israël. Hij was alleen gezonden voor de verloren schapen van het huis Israël.... Doorheen het publieke leven van de Heer benadrukte Hij het feit dat Zijn missie exclusief voor Israël was. Er waren inderdaad een paar proselieten die zegen ontvingen, maar zij werden één geacht met de bevoorrechte natie. De Syro-Phoenitische vrouw moest de plaats van een verschoppeling innemen, voordat zij een kruimel van Israël's tafel kon krijgen."
(Concordant Commentary, p.244)

Christus bevestigde de beloften aan de vaders. Maar deze beloften, die aan Israël waren gegeven, spraken ook van zegeningen voor de natiën. Zulke profetieën (hoewel ze niet rechtstreeks spraken van de dingen die Paulus had onderwezen), kwamen zeer wel overeen met zijn bediening.

9a. "en dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk geschreven staat"

De zelf-ontleding van Christus was ten behoeve van Israël, de Oudtestamentische profetieën bevestigend, maar niet alleen voor hen. "Gelijk" de

vele profetieën die vooruit keken naar de zegeningen voor de natiën, was Christus' vernedering ook ten behoeve van hen die tot de Onbesnedenheid behoren. Zoals Paulus al eerder had geschreven:

"..er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid God"

(Rom. 3:22,23)

Dit gebrek is ook zonder onderscheid gevuld; of we nu van de Besnijdenis zijn of van de Onbesnedenheid, we worden "om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus"(Rom. 3:24).

Op gelijke wijze zou er geen onderscheid mogen zijn of vooroordeel getoond mogen worden onder gelovigen bij het elkaar aanvaarden in vriendelijkheid, genade, mildheid en zorg. Dit bijzonder patroon van dienstbetoon, zoals uiteengezet door Paulus in Romeinen 14 en 15, is ook in overeenstemming met passages in het Oude Testament.

Daarom moeten *de natiën God verheerlijken voor Zijn genade*. Dit zou ons vers 7 in gedachten moeten brengen. Er is een kennelijke verbinding tussen de uitspraak dat Christus ons aanvaardde *voor de heerlijkheid van God*, en deze woorden in vers 9 over de natiën die God verheerlijken. Ook wij hebben een aandeel in dit grote proces van het onszelf geven ten voordele van anderen om God te verheerlijken.

En deze zegening is *zoals geschreven* in de Psalmen, in Deuteronomium en in Jesaja (als vertegenwoordigers van de Hebreeuwse geschriften; zie ook Lucas 24:44), zelfs hoewel in de oorspronkelijke contexten de specifieke zegeningen die voor de heidenen in beeld zijn verschilden van die welke Paulus in Romeinen had besproken.

Het eerste citaat is uit Psalm 18:49

"Daarom loof ik U, o Here, onder de volken en wil ik uw naam psalmzingen"

en Paulus past het als volgt aan:

"Daarom zal ik U loven onder de heidenen" (Rom. 15:9b.)

Hoewel de Psalm aanvankelijk zeker een uitdrukking was van Davids persoonlijk verlangen om de grootheid van Yahweh bekend te maken onder de natiën waar hij mee in contact stond, is de ultieme toepassing die waarbij Christus de heerlijkheid van God bekend maakt aan de heidenen in het Koninkrijk. Nu laat Paulus ons zien dat zelfs als de grote Zoon van David de heerlijkheden van God onder de natiën zal uitroepen tijdens Zijn toekomstige heerschappij, zo ook worden (in *overeenstemming* daarmee) de heerlijkheden van God *nu* uitgeroepen onder de natiën door middel van het evangelie dat Paulus uitdeelt, hem gegeven door een onthulling van Jezus Christus (Gal. 1:12). Dit komt ook overeen met wat staat geschreven in Deuteronomium 32:43, wat hier in Romeinen 15:10 als volgt wordt gepresenteerd:

"En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk."

Mozes had als eerste deze woorden gezongen, en nu vindt Paulus ze terug in een patroon van de wederkerigheid in vreugde die zich ontwikkelt onder gelovigen, of ze nu uit de Besnijdenis komen of uit de Onbesnedenen. Nogmaals: de oorspronkelijke associaties van deze passage in de context van Deuteronomium zijn hier in Romeinen niet in beeld. Maar het patroon is vrijwel hetzelfde. Het woord "verheugt" dient nu om vooruit te wijzen naar de woorden "louter vreugde" in vers 13 en de zinsnede "met Zijn volk" wijst terug naar vers 5, waar Paulus ons opgeroepen heeft om wederkerig gezind te zijn tot elkander.

Vervolgens citeert Paulus een andere passage uit de Psalmen, en gebruikt die als een precedent voor heidenen die betrokken zijn bij het verheerlijken van God:

"En verder:

Looft, al gij heidenen, de Here,
en laten alle volken Hem prijzen."

Dit is gebaseerd op de kortste van alle Psalmen, Psalm 117, vers 1, waar we lezen:

"Looft de Here, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën."

De natiën zullen tijdens het millennium God verheerlijken, en dit beeld uit wat Paulus heeft gezegd over de hedendaagse bruikbaarheid van gelovigen in het dienstbetoon van de lofprijzing en verheerlijking van God. De apostel ziet dit patroon van Psalm 117:11 vandaag vertegenwoordigd worden in de manier waarop het evangelie werkzaam is in de levens van gelovigen. Zelfs als we onvolwassen en onwetend zijn van de zaken die God aan Israël bekend heeft gemaakt, als we in staat zijn gesteld om iets van Christus' gezindheid te laten zien, zullen we heerlijkheid brengen aan God.

"En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isai,
en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren;
op Hem zullen de heidenen hopen."

Het Griekse woord voor "hopen" is hetzelfde als dat voor "verwachten", en zo wordt het verbonden met het zelfstandig naamwoord "hoop" in Romeinen 15:13. De verwachting van alle gelovigen, inclusief de heidenen, is in Christus, op Wie wij allen hopen. Hij is Degene Die over de heiden zal regeren, als ook over hen die uit de Besnijdenis voortkomen. Zo wordt de passage in Jesaja 11:10 een patroon voor de gedachten van Romeinen 15. Onze verwachting is in Christus, Die volkomen betrouwbaar is; dit is iets verbazingwekkends voor mensen die geen recht op Hem hadden naar het vlees.

13. "De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw

geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes."

Hier is een tweede zegening, die eigenlijk, zoals we al eerder opmerkten, een voortzetting is van de verzen 5-7. De verzen 8-12 hebben als tussenzin gediend, handelend met de verwondering van heidenen dat ze inbegrepen zijn in Gods geschenk van volharding en vertroosting, zoals onthuld in Paulus' evangelie. En nu wordt de zegenspreuk over dagelijkse en voortgaande zegen voor gelovigen hervat.

In vers 5 riep Paulus God aan als de "God van volharding en vertroosting." Nu wordt de aanvullende aanduiding "God der hope" gebruikt. Eerder had de apostel geschreven dat we mogen roemen "in de hoop op de heerlijkheid Gods"(Rom. 5:2). God Zelf, als de God van de verwachting, heeft ons deze zegen gegeven. En we zien hoe nauw deze verwachting verbonden is met heerlijkheid, zowel de heerlijkheid die genoten wordt, als de verheerlijking van God, die feitelijk onlosmakelijke zaken zijn.

Er is zoveel strijd en ontmoediging in onze huidige levens in het vlees, dat de genade van de verwachting niet anders dan steeds kostbaarder voor ons kan worden. Het is een van de drie grotere genades die blijven en ons doorheen heel ons leven bemoedigen(1Kor. 13:13).

Hier, net zoals in andere passages in Paulus' brieven, is verwachting nauw verbonden met geloof. Haar zegeningen worden gegeven "in geloof." Daarom kijkt Paulus uit naar de God van verwachting om hen die geloven te *vullen* met vreugde en vrede.

We hebben al vaak gezien dat het woord "vreugde" in het Grieks vrijwel hetzelfde is als het woord "genade." Vreugde en vrede zijn de vruchten die voortgebracht worden door de gelovige, die de goddelijke gaven van genade en verzoening ontvangen heeft en is gaan waarderen. God geeft ons vrede en vreugde(Rom. 1:7b), en dit is goed nieuws, evangelie! Zo werkt dit goede nieuws in ons, ons motiverend en aansporend tot een leven van vreugde en vrede.

Hoe gebeurt dit? Er is iets in het evangelie dat ons beweegt. Schriftuurlijk uitgedrukt is dit "iets" *de kracht van de heilige geest*.

" Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing."
(Gal. 5:22)

Laten we ons aansluiten bij deze zegenspreuk voor elkaar. Laten we allen opzien naar God als de God van volharding, vertroosting en verwachting, Die ons dit goede nieuws geeft over de genade die is in Christus Jezus en de vrede die verkregen werd door het bloed van Diens kruis. Er is niemand onder ons die niet de vreugde en vrede nodig heeft waarin God in dit evangelie heeft voorzien. Maar het is er voor ons allemaal, wie we ook zijn, hoe wijs en krachtig of nobel of hoe

goed verbonden via het vlees.

God zij de glorie!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 81

door D.H.Hough

Genade gegeven aan Paulus. Romeinen 15:14-16

"14 Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkander terecht te wijzen.

15 Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinnering ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de mij van God geschonken genade,

16 om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen Gode welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest. "

In onze tijd, meer dan negentienhonderd jaren nadat Paulus zijn brief aan de Romeinen verzond, kunnen we nauwelijks het aparte van haar boodschap bevatten en de stoutmoedigheid van de apostel die er de aandacht op richtte. Veel gelovigen slagen er zelfs niet in de nadruk op te merken die de apostel plaatst op het bijzondere karakter van zijn boodschap, laat staan dat ze het belang van deze nadruk verstaan.

Maar de nadruk is er; Paulus staat er op dat er iets unieks is aan zijn apostelschap, en we zouden daar niet aan voorbij moeten gaan. Let er op dat al in het prille begin van deze brief, Paulus zichzelf introduceert als

"een geroepen apostel, *afgezonderd* tot verkondiging van het evangelie van God, ... aangaande zijn Zoon .... Jezus Christus, onze Here, door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam *onder al de heidenen*"

(Rom. 1:1-5)

En over zijn bediening schrijft hij:

"Van Grieken en niet-grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar. Vandaar mijn bereidheid om ook u te Rome het evangelie te brengen."

(Rom. 1:14,15)

Later, als hij nadenkt over Gods doelstelling voor Israël, schrijft Paulus:

"Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening.."

(Rom. 11:13)

Het is niet alleen dat hij zich tot heidenen uit alle windstreken richt, maar dat de

boodschap op zich gekarakteriseerd wordt door haar nadruk op Gods genade "om niet" in Christus Jezus, en dit voor allen, zonder uitzondering.

" Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen, en wel gerechtigheid Gods door het geloof in Jezus Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods."

(Rom. 3:21-23)

Het feit dat de boodschap geen vleeselijk onderscheid kent tussen volkeren, maakt in feite wel een onderscheid tussen de boodschap zelf en die welke aan Israël werd gegeven, iets wat een onderscheid tussen natiën erkende. Dat Christus kwam als "de Dienaar van de Besnijdenis"(Rom. 15:8) laat zien dat Zijn bediening in het Land een beperkte was, zeker waar het de directe kant betrof. Het was Paulus gegeven om de natiën te dienen, en wat hem gegeven werd te zeggen verschilde in vele belangrijke opzichten van wat in het Oude Testament werd geleerd of in de bediening van Jezus aan de Besnijdenis.

De beloften die in Romeinen 15:9-12 worden opgesomd, zijn genomen uit alle drie delen van Israël's Schriften: de Wet, de Psalmen en de Profeten. Maar Paulus' bediening was niet in hoofdzaak bedoeld om te getuigen van de waarheid van deze beloften. Hier gebruikt hij deze Oudtestamentische passages om de voorrang te tonen van zijn boodschap, maar hij wil in het geheel niet veronderstellen dat ze directe profetieën waren van zijn bediening. Hij bracht een boodschap aan zowel Joden als Grieken die nieuw was en anders, niet alleen voor wat betreft de geadresseerden, maar in haar karakter en inhoud.

Wat Paulus te vertellen had *stemde overeen* met de patriarchale beloften, in het bijzonder waar ze spraken van Gods doelstellingen voor de natiën. Maar de sleutel voor Paulus' evangelie is *genade*, niet de wet of het verbond, en de inhoud er van was een openbaring van de "de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus,"(Rom. 5:15). Deze nadruk is uniek in heel de Schrift.

Het was, toen Paulus deze begon te verkondigen, een verrassende, en zelfs revolutionaire boodschap, zo zeer zelfs dat regelmatige herhaling en uitlegging nodig was, zelfs binnen de grenzen van een enkele brief. Daarom, nu we het einde van Romeinen gaan naderen, waar hij samenvat wat hij te zeggen had over ons dienstbetoon in de Heer, over onze wandel en onze gezindheid tot anderen, verbindt de apostel deze zaak van houding met het ongebruikelijke karakter van zijn bediening. Niet alleen het onderwijs dat we geloven, maar het ook gedrag dat we tonen heeft een onderscheiden geur, die tentoon gespreid wordt in Paulus' eigen roeping en gemotiveerd door het evangelie dat hij bracht.

Paulus' overtuiging.

"Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkander

terecht te wijzen."

Natuurlijk, er is niets unieks in het naar voren brengen van goedheid en kennis en waarschuwing als idealen. Toch is het van belang dat Paulus dit ideale gedrag niet presenteert in termen van vereisten, en zelfs niet in termen van een oproep(zoals hij vaak doet), maar in termen van een persoonlijke overtuiging! Paulus spreekt zelfs niet in termen van een *mogelijkheid*, zoals wij vaak doen; hij is er van overtuigd dat goedheid en geestelijke bruikbaarheid aanwezig zijn in de gelovigen, of ze het nu wel of niet genieten of tonen.

Daarenboven: het is iemand die als Hebreëer geboren was uit Hebreërs, die nu overtuigd is van goedheid in anderen, ook in niet-Israëlieten. Het is iemand die opgeleid was als een Farizeeër aan de voeten van een groot en geleerd leraar, Gamaliël, en nu met zekerheid sprak van de kennis van God in alledaagse, gewone mensen, en bovenal heidenen! Het was iemand die een leider van zijn generatie was geweest, die met vertrouwen spreekt van de mogelijkheden van deze Romeinen om elkaar te vermanen. *Hij zelf* is het die hiervan overtuigd is betreffende *hen zelf*. En hij spreekt niet over mede-Farizeeërs, maar van Grieken, barbaren, wijzen en dwazen, Joden en heidenen van alle slag, en zelf van de minste soorten, omdat zij allen zondaren waren en vijanden en goddelozen.

Paulus' overtuiging was een aspect van zijn geloof. Door Gods liefde te geloven, die te zien is in Christus' dood voor zondaren(Rom. 5:8), werd deze man er zeker van dat niets deze liefde in de weg kon staan of de werking er van kon dwarsbomen(Rom. 8:38,39). Zo ook raakte Paulus, door te geloven dat Christus zondaren aanvaard heeft buiten vleselijk onderscheid om(Rom. 15:7), er van overtuigd dat de zaden voor goedheid en kennis en bruikbaarheid in dienstbetoon aan Gods heerlijkheid, in onze harten geplant waren.

Gedurfd schrijven.

"Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinnering ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de mij van God geschonken genade,"

Paulus was er van overtuigd dat goedheid overvloedig aanwezig was in de gelovigen in Rome, omdat hij de gevolgen kende van het woord der genade in de levens van hen die geloven. Hij wist dat Gods geest, daar waar geloof in het evangelie aanwezig is, op deze wijze opereert. Genade roept in ons goedheid en kennis op, en het vermogen anderen te helpen.

Maar ook de vrucht van minzaamheid in gelovigen roept in andere gelovigen een juist gedrag op. Vandaar dat Paulus, door te durven open en eerlijk te zijn over de gevolgen van genade, een kwaliteit aan het versterken was die er al was.

Uiteraard waren velen in Rome, net als bij ons vandaag, onvolwassen en op zichzelf gericht, zodat de goedheid en behulpzaamheid, die in hen geplant was, niet veel groei had gezien in hun levens. Maar haar ontwikkeling in Paulus, zoals getoond door zijn echte liefde en zorg voor deze mensen en zijn zekerheid van

Gods kracht voor redding in het door hen geloofde evangelie, is er op berekend dat ze de groei in hen aanspoort.

Dit is inderdaad een gedurfde aanpak! Voor menselijke wezens in het vlees is dit misschien een hopeloze en dwaze benadering. Maar daar waar Gods genade aanwezig is, waar het evangelie dat door Paulus werd gebracht ontvangen en vastgehouden wordt in geloof, is het juiste benadering en de enige manier die met gevolg goedheid in onze levens zal oproepen, echte kennis van God en Zijn manier van handelen en waar vermogen om anderen op te voeden en te vermanen, voor wederzijds voordeel. We moeten nooit terughoudend zijn bij het verkondigen van Gods genade, of twijfelachtig zijn in het tonen van genade aan anderen, hoe weinigen ook de boodschap schijnen te ontvangen, of hoe sterk de tegenstand lijkt te zijn.

Dit zijn kanalen die Gods geest vandaag gebruikt om Zijn uitverkorenen tot volwassenheid te brengen.

Genade van God.

Paulus' werken werden niet ondersteund door kracht die hij in zijn jaren van opleiding in de wet en toewijding aan de daarin gelegen hoge standaarden had verzameld. Zijn bediening was niet gebouwd op gedisciplineerde gewoonten vanuit zijn achtergrond als Farizeeër. Integendeel! Alles wat hij zei en schreef was in antwoord op en in het bewustzijn van de genade die hen door God was bewezen:

"om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen Gode welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest."

Het was Gods genade dat Paulus deze bediening was gegeven:

" Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed; "
(Gal. 1:15,16).

"zeer overvloedig is de genade van onze Here geweest, met het geloof en de liefde in Christus Jezus. "

(1Tim. 1:14:

" Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here of voor mij, zijn gevangene, maar wees mede bereid voor het evangelie te lijden in de kracht van God, die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor eeuwige tijden, doch die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie. En ik ben daartoe aangesteld als verkondiger, apostel en leraar."

(2Tim. 1:8-11)

Het was Gods genade die in deze zo genadevol aan Paulus gegeven bediening wordt onthuld:

" Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme. Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. "

(Efe. 2:8-10)

Zo was het ook, zoals we lezen in Romeinen 15, Gods genade die Paulus er toe zette zo gedurfd te spreken van de opmerkelijke gevolgen van deze genade in de levens van gelovigen.

"Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn. Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der zonde en des doods.... Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader. "

(Rom. 8:1,2,15)

Een leven dat bol staat van goedheid, en gevuld is met de kennis van Gods rechtvaardigheid(Rom. 3:21), liefde(Rom. 5:8) en wijsheid(Rom. 11:33) en het vermogen anderen te instrueren ten voordele van henzelf en de heerlijkheid van God(Rom. 15:5-7), is ons "logisch dienstbetoon"(Rom. 12:1,2). Het is een offer aan God. Hier in Romeinen 15:16 noemt Paulus het "de offergave der heidenen"(omdat hij speciaal de gelovigen uit de heidenen op het oog had). Het is een levend offer van onszelf, een presentatie aan God van een nederige en wederkerige gezindheid, een wandel in liefde, een geest van vrede, geduld en fatsoen. Dit is het ideale offer dat Paulus aan het uitwerken was, om het als een "priester" aan God te presenteren. Dit was een bijzonder aan hem gegeven bediening, die in haar van aangezicht-tot-aangezichts aspect tot een afsluiting aan het komen was toen hij deze brief schreef, maar dat toch ook voor ons, met een vitale toepassing in onze levens, vol van betekenis blijft.

"Terwijl de priesters in Jeruzalem nog steeds in overeenstemming met de wet de offers offerden, waren hun bedieningen niet meer aanvaardbaar voor God, want zij hadden het ware Lam van God verworpen. God had geen genoeg in het bloed van geslachte beesten, want de harten van de offeraars waren ver van Hem verwijderd. Is het niet wonderlijk hoe God, in Zijn wijsheid, ware aanbidders vindt in de verachte vreemdelingen, die zichzelf aanboden als levende offers, Hem genoeg doende? In geest neemt de bediening van Paulus onder de natiën de plaats in van het goddelijk ritueel in Jeruzalem. Hij oefent het ambt uit van priester. Hoewel niet geheiligd door het altaar in Jeruzalem, werden zij geheiligd door de heilige Geest. Zo zou het ook vandaag moeten zijn. Hoewel de tempeldienst is opgehouden, is het ons voorrecht zo te wandelen, dat we

een zoete geur zijn van Christus."(*)
(* A.E. Knoch - Concordant Commentary, p. 245)

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 82

door D.H.Hough

Een roem bij God in Christus.

Romeinen 15:17-21

"17 Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus.

18 Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad,

19 door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. Zo heb ik, van Jeruzalem uit rondreizende tot Illyrië toe, de prediking van het Evangelie van Christus volbracht.

20 Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch zo, dat ik niet optrad waar de naam van Christus reeds genoemd was, om niet op eens anders fundament te bouwen,

21 maar om te handelen naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan."

Wat Christus rechtstreeks in ons teweeg brengt door het evangelie over Zijn dood en opstanding voor ons, is de meest belangrijke vrucht van ons leven. We mogen dan wel vele grote dingen denken en vele behulpzame dingen doen, maar als die niet voortkomen uit de invloed van de genade die is in Christus Jezus, dan zullen ze niet direct bruikbaar zijn in het dienstbetoon aan de Heer. Het is zoals Paulus schrijft aan de Galaten: "Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij"(Gal. 2:20).

In overeenstemming hiermee schrijft de apostel in Romeinen:

"Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus. Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad..."

Paulus' roemen is in Christus Jezus; het is op Hem gericht; het erkent ten volle dat alle ideale dienstbetoon dat gedaan wordt, uit Hem is voortgekomen; het is te danken aan de in Hem zijnde genade.

We hebben al eerder herinnerd aan de parallelle verklaring in het tweede hoofdstuk van Galaten. We herinneren ons ook het gelijksoortige getuigenis van 1Korinthe 15:10, waar de apostel schrijft:

" Maar door de genade Gods ben ik, wat ik ben, en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest, want ik heb meer gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is."

Dan verklaarde hij later in Filippenzen:

"... opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof."
(Filip. 3:8,9)

Dit zijn woorden van een trouwe broeder, een die overweldigd was door Gods genade en die nooit vergat dat hij niets had dat hij niet ontvangen had (1Kor. 4:7). En zowel de dingen die hij *had* en die hij *deed* zag hij als ze echt waren: genadevolle gaven van God, geschonken doorheen Christus.

Ten tweede was Paulus' roemen "bij God". Dat wil zeggen: waar hij over jubelde was bestemd voor de heerlijkheid van God. Wat Christus opriep in de apostel werd terecht verstaan als het iets onthullen over God, over Zijn kracht, Zijn wijsheid, Zijn mededogen, Zij genade en, bovenal, Zijn liefde.

Dit patroon kan ook terug gevonden worden in Paulus' andere brieven.

"voor ons nochtans is er maar een God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn."
(1Kor. 8:6)
"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus."
(Efe. 1:3)
"en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!"
(Filip. 2:11)

Hier, in Romeinen 15, wordt een bekend Paulinisch patroon neergelegd, waar eerst alle ideale vruchten van menselijk werk teruggevoerd worden naar Christus, en dan wordt gezien dat het doel van het werk en de betekenis van de vruchten te vinden is in het verheerlijken van God.

Toch zijn deze verzen niet alleen algemene verklaringen over Christus als de Bron van ons dienstbetoon en Gods heerlijkheid als doel. Als een patroon voor ons voert Paulus' voorbeeld alles wat hij doet terug op de werking van Christus in ons, ook ziende dat het allemaal tot Gods heerlijkheid dient, en dat is zeer ideaal. Maar terwijl we dit opmerken, hebben we niet alles opgemerkt wat Paulus aan het zeggen is.

In de context is iets specifiek in beeld over *wie* iets deed en *wat* hij aan het doen was. Het was Paulus die een dienst verleende, een bediening uitvoerend "voor de gehoorzaamheid van de natiën". Dit is wat gepresenteerd werd in Romeinen 15 over wat Christus aan het uitwerken is. Hij werkte het uit doorheen Paulus. En het bracht een roem voort die "in Christus Jezus" was en

"bij God."

Paulus' bediening.

Het gebruik van twee negatieven in Romeinen 15:18 doet de verklaring er in onze ogen wat vreemd uit zien, en zelfs in het Grieks is het waarschijnlijk een nogal vreemde aaneenschakeling van woorden. Paulus durft *niet* te spreken over wat Christus *niet* in hem uitwerkt. Positief gesteld zouden wij nu zeggen: Paulus durft te spreken over wat Christus nu uitwerkt. Maar hier verliezen we duidelijk enige betekenis, dus proberen we het opnieuw en zeggen: Paulus durft *alleen* te spreken over wat Christus in hem uitwerkt. Deze laatste weergave is wat vele moderne vertalingen weergeven en als een verklaring van een algemeen principe voor onze levens is het goed toepasbaar. Het is wat we hierboven gezegd hebben en het patroon van het benadrukken van Christus in wat we denken, zeggen en doen, is goed neergelegd in alle brieven van Paulus. Ja, dit moet ook ons patroon worden, en dat zal het meer volledig zijn wanneer onder de indruk zijn van Gods genade.

Maar de twee negatieven zijn verbonden met twee voornaamwoorden in de eerste persoon enkelvoud. Paulus zegt: "*ik* zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door *mij* bewerkt heeft". Er is iets in wat Christus doorheen Paulus uitwerkt dat onderkent wordt en benadrukt.

Er wordt een punt van tegenstelling gemaakt door deze negatieven, een tegenstelling tussen Paulus' bediening voor de natiën en de bediening die aan anderen gegeven wordt. In de bediening aan de Besnijdenis, die aan de twaalf apostelen gegeven werd, werkte Christus grote dingen uit, maar Paulus zou alleen spreken van die dingen die Christus in hem uitwerkte, ter gehoorzaamheid van de natiën.

Het is heel wat waard als we gaan erkennen dat alle dienstbetoon dat bruikbaar is voor God, door ons bewerkt zal worden door Christus Jezus, niet door onze eigen wijsheid en kracht. We mogen nooit deze fundamentele waarheid uit het oog verliezen. Het leven dat we leven, als het voor Gods heerlijkheid wil zijn, moet zijn: Christus levend in ons, en Christus alles uitwerkend wat goed en aangenaam is.

Maar het is iets heel anders, iets wat aan wat hierboven staat toegevoegd moet worden, te erkennen dat Paulus een unieke bediening gegeven was en dat wij in geloof geroepen zijn door die bediening. Met andere woorden, we zouden alleen moeten roemen in wat *Christus* in ons aan het uitwerken is, precies zoals Paulus dat deed in deze passage, en we zouden ook dat bijzondere werk moeten eren en waarderen dat Christus uitwerkte door de werken van Paulus, wat Paulus ook deed in deze passage.

We hebben al een aantal passages opgemerkt in Paulus' brieven, waarin Paulus de aandacht richt op Christus, Die het goede in ons uitwerkt tot heerlijkheid van God. Maar we moeten nog een paar passages meer toevoegen waar de

apostel ook de aandacht richt op het belang van de aan hem geschonken bediening en boodschap. Er schiet ons een zinsnede in Romeinen 11:13 te binnen: "acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening" en we herinneren ons ook het getuigenis in 2Timotheüs, waar Paulus spreekt over Christus:

" die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor eeuwig tijden, doch die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie. En ik ben daartoe aangesteld als verkondiger, apostel en leraar. "
(2Tim. 1:9-11)

Dan schrijft hij in Galaten van zijn verdriet over de manier waarop de Galaten weggevoerd waren van het door hem gebrachte evangelie(Gal. 1:6-9). Tenslotte, lang nadat Paulus aan de Romeinen had geschreven, toe hij gevangen gehouden werd in Rome, was hij nog steeds bezig met het richten van de aandacht op wat Christus in hem aan het uitwerken was door zijn bediening:

"Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen.."
(Efe. 3:8)

Deze en gelijksoortige passages lopen parallel aan Romeinen 15:17,18. Ze mogen zich dan wel niet allemaal bezig houden met de specifieke fase die hier in Romeinen in beeld is, maar ze richten allen de aandacht op wat Christus aan het uitwerken was doorheen het dienstbetoon van Paulus, tot eer van God.

De gehoorzaamheid van de natiën.

Gehoorzaamheid is in Romeinen consequent verbonden met geloof; in waarheid zijn de twee termen vrijwel uitwisselbaar, behalve dan dat ieder zich op een bepaald aspect van ons antwoord op evangelie richt. Geloof spreekt van het antwoord van het hart, de bevestiging van ons denken en willen van de boodschap van Christus' dood en opstanding. Gehoorzaamheid is de bevestiging die zich uitdrukt in onze daden.

De twee termen zijn eigenlijk als een verbonden aan de uiterste grenzen van deze brief; eerst in Romeinen 1:5 en dan in 16:26. Het onderwerp van de genade van Paulus' apostelschap is "geloofsgehoorzaamheid onder alle natiën," of hij nu het basis-evangelie van God proclameerde, Gods rechtvaardigheid onthulde, of dat hij een "geheimenis, eeuwenlang verzwegen," aan het bekend maken was.

Dit was een gehoorzaamheid die heel anders is dan die opgelegd werd onder het verbond tussen Yahweh en Israël. Paulus bracht goed nieuws dat sprak van een eenzijdige prestatie(meer zoals het "nieuwe verbond" van Jeremia 31, wat letterlijk gezien in het geheel geen nieuw verbond is), sprekend van Gods

genadevolle werk van rechtvaardiging en verzoening door het *geloof* van Jezus Christus(Rom. 3:22), wat inderdaad door Zijn *gehoorzaamheid* was(Rom. 5:19).

Die perfecte geloofsgehoorzaamheid van Christus is de stevige fundering van onze verlossing en verwachting. Dit is wat Paulus bediening aankondigde. En wanneer we *deze boodschap* geloven, merken we dat deze vol is van geestelijke kracht voor het versterken, bemoedigen en motiveren van ons die geloofsgehoorzaam zijn. Zowel Paulus' bediening van dit evangelie voor de gehoorzaamheid van de natiën als de geloofsgehoorzaamheid die het in ons voortbrengt, worden bewerkt door Christus en zijn op God gericht.

19.

Daarom wilde Paulus niet spreken van zaken die Christus niet door hem uitwerkte voor de geloofsgehoorzaamheid onder de natiën:

"door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. Zo heb ik, van Jeruzalem uit rondreizende tot Illyrië toe, de prediking van het Evangelie van Christus volbracht."

Nu, presenteert Paulus, in meer detail, zijn roem in Christus. Hij blaast zichzelf niet op door te verwijzen naar dit zwoegen en het succesvol volbrengen daarvan. De "ik" in de passage "Ik heb... volbracht" is weer een "niet ik, maar Christus leeft in mij"; het is een "niet ik, maar de genade van God die met mij is"; het spreekt alleen van wat *Christus* "door mij heen" uitwerkt.

Illyrië was het gebied ten noorden van Griekenland, waar vandaag de dag Albanië en delen van het (vroegere) Joegoslavië liggen. In dit hele gebied ronde de oostelijke en noord-oostelijke kusten van de Middellandse Zee en de oostelijke Adriatische Zee, had Paulus gewerkt in woord en daad. Hij had tekenen laten zien en wonderen verricht die de kracht van Gods geest lieten zien.

Dit is dan wat Christus door hem heeft bewerkt. En Paulus' roem in Christus is dat deze fase van zijn dienstbetoon volbracht is geworden.

Maar er valt meer te doen, zowel in woord als werk, zowel in het bekend maken van de rijkdommen van Gods genade, als in de worsteling en het zwoegen, *hoewel de worsteling veel meer een geestelijke dan een lichamelijke zal worden.*

Ja, wat voor Paulus nog in de toekomst verborgen lag was voor hem nauwelijks te begrijpen toen hij deze brief schreef. De verkondiging zou niet meer van stad tot stad plaatsvinden, zoals het geweest was van Jeruzalem tot Illyrië, en het zwoegen zou niet meer bestaan uit pijnlijke voeten en zere spieren in het bijzijn van zijn broeders. Op den duur zou hij afgesloten worden van de massa's en de drukte van het leven en zou hij niet in staat zijn om te zien wat Christus door hem aan het bewerken was.

Ons dit realiserend, roeren de volgende woorden ons vanwege hun pathos en daarna vrolijken ze ons op vanwege hun triomf:

"Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch zo, dat ik niet optrad waar de naam van Christus reeds genoemd was, om niet op eens anders fundament te bouwen, maar om te handelen naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan."

In vers 18 verwees Paulus naar die dingen die Christus *niet* door hem bewerkte. Maar Paulus wilde niet over deze dingen spreken, omdat zijn niet gericht waren op de gehoorzaamheid van de natiën.

Op gelijke wijze, nu vooruit kijkend naar de verdere verkondiging van het evangelie, wil Paulus voorkomen dat hij bouwt op andermans fundament. Het evangelie van Christus, dat hem opgedragen was te brengen, moet gescheiden gehouden worden van de boodschap die aan anderen gegeven was.

Tegen zware weerstand in(die snel groter zou worden), was onze apostel vol ambitie om het evangelie te brengen waar Christus niet bekend was, en was vol vertrouwen dat zij het evangelie zouden begrijpen en er Christus in zien.

De woorden van Jesaja 52:15, zoals vertaald in de Septuagint vertaling, schieten Paulus te binnen. Jesaja had gesproken over de terugkeer van de Messias naar Israël, wanneer de natiën verrast en verbaasd over Hem zouden zijn; zij zullen Hem zien en deze onthulling van harte overwegen.

Nu, terwijl Paulus nadenkt over zijn toekomstig werk van het brengen van het evangelie, is hij vol vertrouwen dat het goed ontvangen zal worden. Door wat hij te zeggen heeft zullen de heidenen, die zelfs nooit van Christus gehoord hebben, Hem zien en begrijpen.

Het kan ons doen huiveren, wetend dat hoewel dit doel bereikt zal worden, het niet zo zou gebeuren als de apostel dacht dat het zou gaan. Maar Paulus dacht aan het doel zelf. Het was het feit dat de natiën geïnformeerd moesten worden, dat ze zouden zien en begrijpen, waar hij zich in verheugde. Dat was wat van belang was, en Christus zou er op toezien dat het ging gebeuren!

Dus ook u en ik weten niet wat er voor ons ligt in ons dienstbetoon voor de Heer. We weten niet of in de komende dagen(als we nog steeds hier zijn) we kunnen voortgaan met spreken over Gods genade in huizen en hallen, of er over schrijven of lezen in de pagina's van dit magazine[Unsearchable Magazine;WJ] of elders, of vrijelijk met onze gezinnen en burens praten over deze belangrijke zaken. Maar we mogen wel vertrouwen hebben dat het evangelie nog steeds gehoord zal worden en nog steeds geloofd zal worden, totdat allen die uitverkoren zijn in deze heerlijke boodschap Christus zullen zien.

Dit dan is *onze* roem, en het is *in Christus* en *bij God*. Het is de roem dat Hij

Die een goed werk begonnen is onder de natiën, dit zal blijven doen, tot de dag van Christus(Filip. 1:6). Moge het zo zijn dat wij steeds meer als Paulus worden en gedurfd spreken van wat Christus uitwerkte doorheen zijn bediening en vrijmoedig spreken over hoe Hij vandaag voortgaat het verder uit te werken.

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 83

door D.H.Hough

Komend met de zegen van Christus. Romeinen 15:22-33

"22 Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd tot u te komen.

23 Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeidsveld meer overblijft en ik sedert tal van jaren verlangend ben tot u te komen, 24 zodra ik naar Spanje reis; ik hoop u namelijk op mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen, wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb.

25 Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen.

26 Want Macedonië en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem.

27 Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen.

28 Wanneer ik mij dan hiervan gekweten en hun deze opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad naar Spanje reizen.

29 En ik weet, dat ik bij mijn komst te uwent met een volle zegen van Christus zal komen.

30 Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Here Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God,

31 opdat ik behoed worde voor de weerspanningen in Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem gunstig worde opgenomen door de heiligen,

32 opdat ik, in blijdschap tot u gekomen met Gods wil, mij tezamen met u verkwikken moge.

33 De God nu des vredes zij met u allen! Amen. "

Het zicht dat Paulus had in Romeinen 15 op zijn toekomstige bewegingen, weerspiegelt de vooruitgang die zijn evangelie zou maken en de richting waarin het zou gaan. Zelfs terwijl hij zich voorbereidde voor een laatste bezoek aan Jeruzalem, waren zijn ogen op het westen gericht. Zijn verwachting om het evangelie naar Rome te brengen en dan verder te gaan, voorbij dat grote machtscentrum, naar Spanje, zou niet precies zo vervuld worden op de manier die hij voor ogen had, maar dit zou ook weerspiegeld worden in de boodschap die hij bracht. De fysieke, van aangezicht-tot-aangezicht verkondiging zou radicaal afgekapt worden, maar de geestelijke heerlijkheden van Gods onthulling zou nog steeds in het buitenland verspreid blijven worden door de bediening van de apostel.

Het is daarom passend dat welke fysieke factoren (naast het schrijven van brieven) ook betrokken waren bij het verspreiden van deze alles overstijgende onthullingen, ze niet in detail vermeld worden in de Schrift. We weten alleen dat de boodschap de harten van Gods uitverkorenen bereikte en voortgaat dat te doen.

22, 23, 24. "Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd tot u te komen. Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeidsveld meer overblijft en ik sedert tal van jaren verlangend ben tot u te komen, zodra ik naar Spanje reis; ik hoop u namelijk op mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen, wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb."

Hier herkennen we dat er een bepaalde spanning zat tussen Paulus' persoonlijke verlangens en de goddelijke plannen. Wijzelf moeten vaak deze worsteling ervaren wanneer iets dat we willen doen wordt verhinderd door de omstandigheden, die, en dat is waar, uit God zijn, want alles is uit Hem. Maar Paulus had geleerd om zijn levensweg te beoordelen aan de hand van dingen buiten hem: "zodra ik zie, hoe het met mijn zaak loopt"(Filip. 2:23). En hij zag dit alles als komend van God.

Nu, bij het afsluiten van zijn brief aan de gelovigen in Rome, gelooft de apostel dat de hindernissen verwijderd zullen worden. Hij "hoopt"[eigenlijk: verwacht;WJ] naar Rome te gaan en dan verder naar Spanje. Alles wijst in die richting.

Maar toch is Paulus' verwachting om naar Rome te gaan en naar Spanje niet dezelfde als zijn "verwachting van de heerlijkheid van God", waarnaar hij verwees in Romeinen 5:2. In dat geval was zijn verwachting gegrondvest op de genade van God in het evangelie dat God hem onthuld had. Maar in het huidige geval is het een verachting die gegrondvest is op omstandigheden zoals die op dat moment waren in zijn leven.. Hij zou inderdaad Rome bereiken en op in ieder geval zou hij, zij het niet persoonlijk, maar door brieven en afgevaardigden, het Woord verkondigen in Spanje. Zo mogen we er ook zeker van zijn dat Paulus' bediening aan Spanje geholpen en bemoedigd zou worden("voortgeholpen") door de gelovigen te Rome, en dat zij, deels, zijn noden zouden aanvullen. Maar Paulus' woorden, hier in Romeinen 15, laten zien dat hij er niet zeker van was *hoe* dit zou uitwerken en onder precies *welke* omstandigheden.

Voor ons vandaag mag misschien gelden dat we niet zo zeker zijn van onze toekomstige stappen als Paulus, maar we mogen nog steeds oordelen vanuit dat wat rondom ons is. We zullen soms wensen dat hindernissen om zaken die we verlangen te dienen, verwijderd worden, en we voort kunnen gaan in verwachting. Hiervoor zullen we God de eer geven en in gebed uitzien naar Hem in iedere stap die we zetten, zoals Paulus zelf het voorbeeld gat:

"En toen hij dit gezegd had, boog hij de knieën en heeft hij met hen allen gebeden"

(Hand. 20:36)

In de tussentijd, zoals Handelingen 20 en 21 bevestigen, richt hij zijn schreden stevig naar Jeruzalem.

Ik ga naar Jeruzalem.

"Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen. Want Macedonië en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem. Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen."

Wat waren de omstandigheden die Paulus omringden die hem er toe brachten eerst naar Jeruzalem te gaan? Zeker niet alle omstandigheden die hem in die richting drongen worden hier genoemd, maar die genoemd worden zijn van groot belang, want zij houden direct verband met het evangelie dat Paulus in deze brief verkondigde. De boodschap van genade, en in het bijzonder de genade van de verzoening, had de gelovigen in Macedonië en Achaje rijk gemaakt. Zij hadden het belang begrepen dat Israël's overtreding de rijkdom van de wereld en hun verwerping de verzoening van de wereld was geworden (Rom. 11:12,15), en dit droeg vrucht in hun dagelijks leven.

Kennelijk had het woord der verzoening er bij deze broeders toe geleid medelijden te hebben met die arme mensen in Jeruzalem en en voor hen een diep gevoel van schuld te hebben. De heiligen in Jeruzalem leden gebrek en dit is verrassend in het licht van de beloften die door de profeten waren gedaan. Ze leden omdat, op dat moment, de natie aan het struikelen was (Rom. 11:11), en die omstandigheid had voor hen uit de natiën de deur geopend om te zegenen (11:12).

Het zou benadrukt moeten worden dat het het evangelie van Gods vrede voor alle volkeren was dat werkte in de harten van deze gelovigen; het was niet iets uit henzelf, een soort van humanistische liefdadigheid, maar een werking van Gods Geest. Het zich realiseren van "wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons," (Rom. 5:10) was vrucht van de geest aan het dragen in de levens van deze mensen. Het was niet zo dat de Macedoniërs rijk waren aan goud en de goederen van deze wereld; ze waren juist zelf diep in armoede (2Kor. 8:2). Maar zij voelden de dringender noden aan van de armen in Jeruzalem, die zelfs mogelijk volgelingen van Jezus geweest waren, maar desondanks zeer wel neergekeken kunnen hebben op iemand uit de natiën. Maar hier werd niet aan gedacht. De liefde van Christus drong deze gelovigen in wat nu Griekenland heet. Er was geen denken aan dat ze nog voor zichzelf leefden, "maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt." (2Kor. 5:14,15).

Het was een bedienen "in stoffelijke goederen", zeker, maar het weerspiegelde de geest van het evangelie dat Paulus opgedragen was te brengen. En dus ook voor ons zijn het woord van de verzoening, het woord van het kruis en de

heerlijke geheimen die Paulus later onthulde, allemaal berekend om ons te inspireren en aan te sporen in onze handel en wandel in ons dagelijks leven in het vlees.

"Bij mijn komst"

"Wanneer ik mij dan hiervan gekweten en hun deze opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad naar Spanje reizen. En ik weet, dat ik bij mijn komst te uwent met een volle zegen van Christus zal komen."

Door naar Jeruzalem te gaan zou Paulus een fysieke zegen voor de armen brengen, waarvan hij verwachtte dat hij deze veilig aan hen zou afdragen. Maar door naar Rome te gaan zou hij een zelfs nog grotere zegen brengen en die veilig afdragen. De gift uit Macedonië en Achaje zou niet voorzien in alle noden van de armen in Jeruzalem en zou als spoedig op raken. Maar de gift van God voor hen in Rome zou blijvend hun geestelijke noden vullen en ze in toenemende mate verrijken.

Maar wat moest Paulus aan de Romeinen bekend maken dat hij al niet eerder in deze brief, of misschien door de dienst van zijn vrienden, Prisca en Aquilla, had gedaan in Rome (Rom. 16:3)? Welke "geestelijke genade" (Rom. 1:11) viel er nog te delen?

In 16:25,26 schrijft hij van een "geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard", en er viel nog wat meer te zeggen over dit woord van verzoening. Ook in 2Kor. 12:4 spreekt hij van "onuitsprekelijke woorden", waarvan hij toen nog niet kon spreken. Deze zouden gaan over "de onnaspeurlijke rijkdom van Christus" (Efe. 3:8), die nog niet bekend gemaakt waren toen Paulus deze brief schreef. Er was nog heel wat dat nog veilig moest worden afgeleverd.

"De zegen van Christus *die vult*, is zonder twijfel een kennisgeving van de allesovertreffende waarheden die, na zijn aankomst in Rome, openbaar gemaakt werden door Paulus. Geen van de zegeningen die eerder geschonken werden voldeed, in de zin van compleetmaking of perfectionering. De volmaakte presentatie van de waarheid in de brief aan de Efeziërs, geschreven in Rome, voldoet volkomen aan de verwachting die hier door de apostel wordt geuit."

(A.E.Knoch, Concordant Commentary, p.246)

Broeder A.E. Knoch had het in dit commentaar zeker bij het rechte eind, want in Romeinen 15:29 wijst Paulus duidelijk naar iets dat hij nog niet met zijn lezers had gedeeld. Deze brief heeft, met de onthullingen over Christus, op schitterende wijze voorzien in onze noden. In het bijzonder heeft ze de heerlijkheden van Zijn geloof, de gehoorzaamheid van de Ene, Jezus Christus, aangekondigd en de apostel heeft in grote diepte laten zien hoe zijn evangelie de krachtbron van God is voor een ieder die gelooft. Deze zegeningen moeten erkend en gewaardeerd worden, want zij zijn de fundering van ons geloof. Toch kijkt Paulus vooruit naar zijn toekomstige bediening. Hij komt naar Rome met verdere onthullingen over Gods zegeningen in Christus, gericht op Zijn grote

liefde en allesoverstijgende genade.

Zulke onthullingen zouden ook Spanje bereiken, en toen ze dat deden, zou Paulus er in geest bij zijn, maar niet in het vlees (Kol. 2:5). In overeenstemming hiermee is het goed voor ons is de komst van deze boodschap voor ons te zien als een uitbreiding van Paulus' bediening. Het dienstbetoon van de apostel reikte, en gaat daarmee voort, verder dan het noord-westelijk deel van de Middellandse Zee, naar Spanje en alle gebieden op deze Aarde. In die zin is het doorgedaan, voorbij het laatste deel van de eerste eeuw na Christus, tot in onze dagen, zelfs al is de apostel al lang geleden ten ruste gelegd.

Oproep tot gebed.

Daarom is het, in afwachting van wat er nog over Christus bekend gemaakt zal worden, dat doet de apostel de volgende oproep tot gebed:

"Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Here Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God, opdat ik behoed worde voor de weerspanningen in Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem gunstig worde opgenomen door de heiligen, opdat ik, in blijdschap tot u gekomen met Gods wil, mij tezamen met u verkwikken moge."

Terwijl hij de broeders oproept te bidden, roept Paulus de Naam van onze Heer Jezus Christus aan en de liefde van de geest. We bidden in het bewustzijn van Hem Die ten behoeve van ons stierf, Die onze Heer is en Die voor ons pleit aan Gods rechterhand. En het is in de erkenning van die krachtige liefde die in ons geplant is, en de overtuiging dat Gods liefde nooit van ons gescheiden kan worden, dat we onze God in gebed kunnen benaderen.

Dit zijn woorden van praktische kracht en betekenis. Wanneer we voor elkaar bidden, laten we dan onze Heer Jezus Christus in het centrum van onze meditatie houden. Wanneer we bidden in of door Zijn Naam, dan doen we dat in de erkenning van Wie Hij is en wat Hij voor ons betekent. En terwijl we bidden voor onze broeders, dan doen we dat, zoals Paulus ons hier aanspoort, met die liefde die God door de geest in onze harten gelegd heeft.

Opnieuw kunnen we in deze woorden veel leren van de specifieke zaken die om gebed vragen. Eerder had Paulus er ons al aan herinnerd: "wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren" (Rom. 8:26). Maar we kunnen voor anderen bidden dat ze gered worden van hun koppig verzet en dat zij hun werken mogen voortzetten met vreugde, dienen door de wil van God en rust mogen vinden, samen met hun mede-gelovigen.

Gods vrede zij met u!

"De God nu des vredes zij met u allen! Amen."

Maar het waren moeilijke tijden. Voor de Romeinen was er overal politieke

onrust, naast de druk van de zelfzuchtige leven van de gemeenschap en de fanatieke godsdienstige religieuze tegenstand. Voor Paulus betekende het opstootjes en gevaren, verdriet en pijn, strijd en zwoegen. Maar zelfs bij het noemen van delen van deze worsteling kan hij niet eindigen zonder een woord over de vrede.

Deze vrede komt van de God van de vrede; ze komt van de God Die de wereld met Zichzelf heeft verzoend, ons onze overtredingen niet toerekenend(2Kor. 5:19), en Die deze geweldige verzoening bewerkte "door de dood van Zijn Zoon"(Rom. 5:10)!

Paulus had inderdaad speciaal de zegen van vrede en verzoening in gedachten toen hij sprak van "de volle zegen van Christus"(Rom. 15:29). Op vele manieren is de vrede van de God van de vrede een bijzonder unieke en representatieve voorziening voor de gelovigen van vandaag. Ze trekt samen op met de genade in de openingsgroeten van alle brieven van Paulus, en ze wordt met zeldzame nadruk belicht in de laatste brieven van de apostel, geschreven in Rome.

Wij zelf leven in tijden die, in bepaalde opzichten, moeilijker zijn dan Paulus' tijd. Dit zijn "zware tijden"(2Tim. 3:1). En toch is de God van de vrede nog steeds hier, ons door Paulus heen oproepend: "Weest met God verzoend!"(2Kor. 5:20), Die over allen is. Moge Hij met ons allen zijn. Amen!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 84

door D.H.Hough

Gered worden. Romeinen 16:1-23

- "1 Ik beveel Febe, onze zuster, tevens dienaar der gemeente te Kenchreeën, bij u aan,
2 dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.
3 Groet Prisca en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus,
4 mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten.
5 Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis. Groet mijn geliefde Epenetus de eersteling voor Christus uit Asia.
6 Groet Maria, iemand, die zich veel moeite voor u heeft gegeven.
7 Groet Andronikus en Junias, mijn stamgenoten en medegevangenen, mannen onder de apostelen in aanzien, die reeds voor mij in Christus geweest zijn.
8 Groet Ampliatus, mijn geliefde in de Here.
9 Groet Urbanus, onze medewerker in Christus, en mijn geliefde Stachys.
10 Groet Apelles, die in Christus beproefd gebleken is. Groet hen, die behoren tot de kring van Aristobulus.
11 Groet mijn stamgenoot Herodion. Groet hen, die behoren tot de kring van Narcissus, die in de Here zijn.
12 Groet Tryfena en Tryfosa, vrouwen, die zich moeite gegeven hebben in de Here. Groet de geliefde Persis, die zich veel moeite gegeven heeft in de Here.
13 Groet Rufus, de uitverkorene in de Here, met zijn moeder, die ook voor mij een moeder is.
14 Groet Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, en de broeders bij hen.
15 Groet Filologus, en Julia, Nereus met zijn zuster, en Olympas, benevens al de heiligen, die bij hen zijn.
16 Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de gemeenten van Christus.
17 Maar ik vermaan u, broeders, dat gij hen in het oog houdt, die, in afwijking van het onderwijs, dat gij hebt ontvangen, de onenigheden en de verleidingen veroorzaken, en mijdt hen.
18 Want zulke lieden dienen niet onze Here Christus, maar hun eigen buik, en misleiden door hun schoonklinkende en vrome taal de harten der argelozen.
19 Want uw gehoorzaamheid is bij allen bekend geworden. Over u verblijd ik mij dus, doch ik wil, dat gij niet alleen wijs zijt tot het goede, maar ook onbesmet van het kwade.

20 De God nu des vredes zal weldra de satan onder uw voeten vertreden.
De genade van onze Here Jezus zij met u!

21 Mijn medearbeider Timoteüs en mijn stamgenoten Lucius, Jason en Sospater, groeten u.

22 Ik, Tertius, die de brief op schrift gebracht heb, groet u in de Here.

23 Gajus, wiens gastvrijheid ik en de gehele gemeente genieten, laat u groeten. U groet Erastus, de stadsrentmeester, en Quartus, de broeder."

Het evangelie is Gods kracht voor redding, zoals Paulus dat aan ons vertelde in Romeinen 1:16 en verder door heel de brief heen ontwikkelde. Nu, in het laatste hoofdstuk, zien we deze waarheid gedemonstreerd in de levens van individuele gelovigen. Ons is verteld dat het evangelie ons traint om ons als levenden uit de doden voor God te stellen(Rom. 6:13; 12:1). Nu, in Romeinen 16, krijgen we een glimp te zien van wat dit in de praktijk betekent. Wij hebben het goede nieuws gehoord dat God Zijn eigen Zoon in de gelijkenis van zondig vlees gezonden heeft om de zonde in het vlees te veroordelen(Rom. 8:3). Nu zien we de krachtige gevolgen van deze welkome boodschap in de daden en houdingen van meer dan dertig mensen, die het evangelie in hun harten bewaren, en zo voortdurend *gered worden* door hun levens(1Kor. 15:1,2). Als gelovigen *zullen zij gered worden*(Rom. 5:9), maar daarbovenop worden ze, trouw vasthoudend aan het woord van het kruis, ze voortdurend gered(1Kor. 1:18).

Een woord van aanbeveling.

"Ik beveel Febe, onze zuster, tevens dienaress der gemeente te Kenchreeën, bij u aan, dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend."

De apostel is zelf het meest opmerkelijke voorbeeld van de kracht van het evangelie voor redding. te midden van de vermoeidheid en problemen van zijn bediening, terwijl de bekommernis voor heel de gemeente dagelijks op hem drukte(2Kor. 11:21-28), en nu na de concentratie en zorg die bij het samenstellen van de brief hoorde, was er nog steeds volop ruimte in Paulus' hart voor de zorgen van anderen. Hij noemt de meesten bij naam, vaak met hun individuele bijdragen en gebieden van dienstbetoon in gedachten. Hier was iemand die diep ongelukkig was geweest in zijn niet ophoudend pogen als Farizeeër om perfect te worden, "naar de gerechtigheid der wet onberispelijk"(Rom. 7:24; Filip. 3:6). Maar nu wordt hij gered uit die ellendige trots en zelfgerichtheid, en wordt gevuld met mededogen voor anderen.

God had Zijn liefde *aanbevolen* aan deze vervolger van Zijn uitgeroepen, door Zijn Zoon voor hem te geven terwijl hij nog zondaar was(Rom. 5:8), en Hij had hem overweldigd met Zijn genade door hem uit te roepen als een speciaal instrument om het evangelie bekend te maken aan juist die mensen die hij het hardst veracht had.

Door nu Febe aan te bevelen aan zijn mede-gelovigen in Rome, beveelt Paulus

Gods liefde aan zoals die in hem werkzaam was. Door deze vrouw aan te bevelen met haar heidense naam(*), en door haar te identificeren als zijn zuster en dienaar, toont de apostel zijn redding van het beperkte zicht van zijn opleiding naar het brede uitzicht van Gods liefde voor zondaren. Wat was hij een veranderd mens geworden! Wat een getuigenis voor de kracht van het evangelie!

(*) Febe is de vrouwelijke vorm van een naam die in de heidense mythologie gebruikt wordt.

En ook Febe werd gered. Uit het feit dat ze een bijstandverlener van Paulus en vele anderen was geworden, mogen aannemen dat zij een bemiddelde vrouw was. Ze had de vreugde geleerd van het geven van haar rijkdom aan anderen die in dienst staan van de Heer. Maar verder is misschien wel het meest verbazend het feit dat ze een "dienaars der gemeente te Kenchreeën" geworden was. Een rijke weldoener, maar ook een nederig dienaar; dit was inderdaad redding!

Waar kwam deze redding vandaan? Ze kwam zeker met de onthulling dat haar leven in het verleden een slavernij voor de zonde was geweest, en nu, "Gode zij dank", gehoorzaamde ze van harte aan wat ze geleerd had, en nu, bevrijd van de zonde, "zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid"(Rom. 6:17,18).

Aan dit dienstbetoon was klaarblijkelijk het voorrecht toegevoegd van het afleveren van deze brief aan de gelovigen in Rome. En nu had die het voorrecht van het aan haar tonen van gastvrijheid en tegemoet komen aan wat zij nodig had, zoals Paulus al reeds had opgedragen: "De liefde zij ongeveinsd....bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op de gastvrijheid"(Rom. 12:9-13). Dat was het gedrag dat samen ging met het geloven van het evangelie.

Groeten.

"Groet Prisca en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus, mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten. Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis."

Slechts weinig van Paulus' vrienden waren hem zo na als dit stel. Zij waren tentenmakers van beroep, net als Paulus, en zij bleven bij hem in Korinthe(Hand. 18:3), en gingen met hem mee naar Efeze(Hand. 18:18). Vele jaren later hadden ze in Rome gewoond, maar waren daar vertrokken vanwege de uitzetting van de Joden uit die stad door keizer Claudius(Hand. 18:1,2). Maar waar ze ook woonden, ze verwelkomden de verzamelde gelovigen in hun huis(1Kor. 16:19). En nu waren ze opnieuw in Rome, en opnieuw gaven ze onderdak aan de ecclesia, wanneer ze bijeenkwamen.

Prisca en Aquila hadden voor Paulus hun leven gewaagd. We weten niet wat ze gedaan hadden, hoewel het mogelijk iets te maken had met de rellen in Efeze, zoals beschreven in Handelingen 19. Maar het is duidelijk dat er hier twee Joden waren die, in plaats van zich aan te sluiten bij de oppositie tegen Paulus, voortgingen met alles te doen wat zij konden om zijn bediening te helpen. In

deze brief had de apostel verondersteld: "misschien heeft iemand nog de moed voor een goede te sterven"(Rom. 5:7). Dat was duidelijk de houding van Aquila en Prisca ten opzichte van Paulus. Maar dit was zeker niet voortgekomen uit hun gemeenschappelijke wortels in de natie van Israël, maar het was eerder voortgekomen uit hun geloof in het evangelie.

Zonder twijfel leverde het vooruitzicht deze geliefde medewerkers weer te zien wanneer hij Rome zou bereiken, Paulus de nodige vreugdevolle verwachting op. Maar zelfs hier kunnen we er niet zeker van zijn dat deze hoop vervuld werd. Want toen de apostel zijn laatste brief schreef, hadden Prisca en Aquila Rome al weer verlaten en waren ze bij Timotheüs, kennelijk in Klein Azië(2Tim. 4:19). Maar of ze nu dichtbij of veraf waren, zij waren Paulus' "medearbeiders in Christus", en dat was het belangrijkste. Zij wisten dat de redding in Christus was en van samenwerken met anderen bij het Hem bekend maken en het tonen van Zijn gezindheid.

Persoonlijke groeten.

- "Groet mijn geliefde Epenetus de eersteling voor Christus uit Asia.
6 Groet Maria, iemand, die zich veel moeite voor u heeft gegeven.
7 Groet Andronikus en Junias, mijn stamgenoten en medegevangenen, mannen onder de apostelen in aanzien, die reeds voor mij in Christus geweest zijn.
8 Groet Ampliatus, mijn geliefde in de Here.
9 Groet Urbanus, onze medewerker in Christus, en mijn geliefde Stachys.
10 Groet Apelles, die in Christus beproefd gebleken is. Groet hen, die behoren tot de kring van Aristobulus.
11 Groet mijn stamgenoot Herodion. Groet hen, die behoren tot de kring van Narcissus, die in de Here zijn.
12 Groet Tryfena en Tryfosa, vrouwen, die zich moeite gegeven hebben in de Here. Groet de geliefde Persis, die zich veel moeite gegeven heeft in de Here.
13 Groet Rufus, de uitverkorene in de Here, met zijn moeder, die ook voor mij een moeder is.
14 Groet Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, en de broeders bij hen.
15 Groet Filologus, en Julia, Nereus met zijn zuster, en Olympas, benevens al de heiligen, die bij hen zijn.
16 Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de gemeenten van Christus."

Paulus had van anderen over deze gelovigen gehoord(misschien van Prisca en Aquila) of hij had ze persoonlijk gekend en waren ze nu naar Rome verhuisd. In ieder geval maakt hij speciaal melding van ze onder allen in de hoofdstad, en door dat te doen richt hij de aandacht op Gods kracht in hun levens. Zij waren het die in het bijzonder gered werden uit de tirannie van het vlees, zoals beschreven in Romeinen 7, en de zwakheid van geloof, afgebeeld in Romeinen 14.

Hun "tegenwoordige tijd redding" wordt gekenmerkt door hun zwoegen en getest

worden in de Heer en de familieband dat Paulus met hen heeft. Dit zijn trekken die terug gevoerd moeten worden naar het evangelie, wat Gods kracht is voor redding.

Epanetus, Ampliatos, Stachys en Persis waren geliefden. Dit wil niet zeggen dat Paulus geen liefde voelde voor de anderen, maar het houdt in dat deze gelovigen een bijzonder sterk begrip hadden van Gods liefde, waarvan niets hen scheiden kon(Rom. 8:35-39). Iemand die de liefde van God kent en in die liefde wandelt, zal door anderen geliefd worden.

Maria, Tryphena, Tryphosa, en Persis worden opgemerkt voor hun werken in de Heer, terwijl Urbanus Paulus' medewerker was in Christus. Net zoals het dragen van de zwakheden van de onmachtigen gebaseerd is op Christus' voorbeeld van niet Zichzelf genoeg doen, in Romeinen 15:1-4, zo mogen we er ook zeker van zijn dat het zwoegen van deze gelovigen werd gemotiveerd en onderhouden door het evangelie, dat in hen woonde. Hun harten waren zeker zeer bezig met denken over het geloof en de gehoorzaamheid van Jezus Christus, zoals bijvoorbeeld gepresenteerd in Romeinen 3:22 en 5:19. En dit bracht veel goede vrucht op.

Andronikus en Junias (v.7) en Herodion (v.11), en dan later: Lucius, Jason en Sosipater(v.21) worden door Paulus "mijn stamgenoten" genoemd. Misschien bedoelde hij dat zij Joden waren, en net als alle Israëlieten waren ze verwanten naar het vlees(Rom. 9:3). Maar de betekenis van geestelijke verwantschap, zoals verondersteld door de woorden "broeders" en "zusters"(net als "moeder" in vers 13) heeft zeker in alle gevallen de voorkeur. Later sprak Paulus over alle gelovigen als behorend bij Gods familie(Efe. 2:19).

Hier is een redding waarmee velen in de twintigste eeuw zich mee kunnen identificeren. Gevoelens van vervreemding in de wereld, van geen wortel hebben, van niet thuis horen, komen in onze tijd vaak voor. Zonder twijfel was dit ook in Paulus' dagen waar, en als dat zo is, dan zouden zij welke de waarheid dat we leden van elkander zij(Rom. 12:5)het meest waarderen, het best de zin van loyaliteit en eenheid kunnen tonen dat het woord "verwanten" verondersteld.

Apelles was "beproefd gebleken in Christus". Als zodanig moet hij heel wat voortuitgang geboekt hebben in het "erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene"(Rom. 12:2). Voordat God hem geloof schonk, moet hij hetzelfde zijn geweest als de rest van de mensen, die "het verwerpelijk achtten God te erkennen"(Rom. 1:28), niet onderkennend waar het op aan komt(Rom. 2:18); maar nu, zijn hart onderschikkend aan de indrukken van het evangelie over God en Zijn Christus, was Apelles een getuige geworden in Christus, iemand die gepokt en gemazeld was in het geloof.

De afsluitende oproep.

"Maar ik vermaan u, broeders, dat gij hen in het oog houdt, die, in afwijking van het onderwijs, dat gij hebt ontvangen, de onenigheden en de

verleidingen veroorzaken, en mijdt hen. Want zulke lieden dienen niet onze Here Christus, maar hun eigen buik, en misleiden door hun schoonklinkende en vrome taal de harten der argelozen. Want uw gehoorzaamheid is bij allen bekend geworden. Over u verblijd ik mij dus, doch ik wil, dat gij niet alleen wijs zijt tot het goede, maar ook onbesmet van het kwade. De God nu des vredes zal weldra de satan onder uw voeten vertreden. De genade van onze Here Jezus zij met u!"

Paulus had veel goeds te zeggen over de gelovigen in Rome. Toch waren er zaken die niet zo goed waren.

"Hoe snel waren onenigheid en verdeeldheid binnengedrongen onder de heiligen! Zelfs voordat ze de waarheid in al haar volheid hadden ontvangen, waren mannen met gladder woorden al gekomen om het weg te trekken. Vandaar ook de noodzaak voor een soort gezaghebbende geschreven standaard, zoals deze brief, waar men zich op kon beroepen wanneer de waarheid in het gedrag kwam."

(A.E.Knoch, Concordant Commentary, p.246)

De gevaren van valse leer.

Het gevaar ligt in het effect dat fouten hebben op onze huidige levens. We worden "om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus." (Rom. 3:24). We zullen van de toorn gered worden door Hem(5:9) en zullen ook gelijk zijn aan Zijn opstanding(6:5). Voor hen die in Christus zijn is er geen veroordeling(8:1). Niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heer(8:38,39). Maar wanneer we niet vasthouden aan het door ons aanvaardde evangelie, zoals hier in Romeinen gepresenteerd, dan vallen we terug in onze zorgen en twijfels en vrees, zoals beschreven in Romeinen 1:18-3:20, en andere plaatsen zoals 7:13-24. We zijn gered in Christus en we zullen gered worden van toekomstige veroordeling, maar tenzij we vasthouden aan het heerlijke evangelie van Gods genade, kunnen we gemakkelijk de *huidige* redding van vreugde en vrede in Christus verliezen.

Deze verzen beschrijven niet wat gered zijn is. Verlating van de leer van het evangelie schept tweestrijd en verwarring. Het opent een patroon van eigenbelang, "slaven voor onze eigen buik", en genoeg hebben in "complimentjes en bewondering." Het neemt onze aandacht weg bij Gods rechtvaardigheid door het geloof van Jezus Christus en richt het op diverse schema's en systemen van menselijke inspanning. Het verhoogt het vlees en menselijk verstand meer dan Gods liefde, ons geschonken in de gift van Zijn Zoon voor zondaren.

Gehoorzaamheid.

Gehoorzaamheid die zich tot allen richt, begint met een bewustzijn "dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont." (Rom. 7:18). Ze is gegrondvest in een erkenning dat rechtvaardigheid een genadegift is die ons gegeven wordt door de gehoorzaamheid van de Ene, Jezus Christus(Rom. 5:17,19). Het is dan ook in volkomen overeenstemming met het evangelie dat Paulus in deze brief heeft

gebracht.

Om "wijs te zijn ten goede" betekent vast te staan in dit evangelie. Het is niet de wijsheid van de wereld, want die gaat er van uit dat de mens wordt uitgedaagd en getuchtigd wordt door regels en voorschriften, maar het is wijsheid van God, "het woord van het kruis"(1Kor. 18-31). Dit is de wijsheid die zich realiseert: "Met Christus ben ik gekruisigd,"(Gal. 2:20) En "onbesmet van het kwade" te zijn, betekent "volkomen verzekerd" te zijn dat God bij machte is te doen wat Hij heeft beloofd(Rom. 4:21). We zullen nog de tijd, noch de aandrang hebben voor zelfzuchtige schema's, wanneer we ons bewust worden dat God alles doet medewerken ten goede(Rom. 8:28).

Het is in verband met ons verkrijgen van de verzoening(Rom. 5:11) dat God Satan onder onze voeten vernietigt. Wanneer we gaan begrijpen dat God de God is van vrede, dat Hij in Christus de wereld met Zichzelf aan het verzoenen was(2Kor. 5:19), zijn we zwaar beschermd tegen de vurige pijlen van de Boze(Efe. 6:15-17). Waar een erkenning is van dit grote evangelie van vrede, worden ontmoedigende twijfels en angsten over onze toekomst weggenomen.

Groeten van anderen.

"Mijn medearbeider Timoteüs en mijn stamgenoten Lucius, Jason en Sosipater, groeten u. Ik, Tertius, die de brief op schrift gebracht heb, groet u in de Here. Gajus, wiens gastvrijheid ik en de gehele gemeente genieten, laat u groeten. U groet Erastus, de stadsrentmeester, en Quartus, de broeder."

Wij kennen deze mede-gelovigen nog niet, behalve dan zoals we hen in dit hoofdstuk ontmoeten. Maar we worden door deze woorden herinnerd aan een eenheid en verbondenheid die bestaat onder allen die behoren tot het lichaam van Christus. Onze verwachting naar de dag groeit, wanneer we allen samen zullen zijn bij de Heer: Paulus, Timotheüs, Tertius, Quartus, u en ik, en al onze broeders en zusters in de Heer. Tot dat moment worden we verfrist en bemoedigd door deze "mini-portretten" van sommigen, die meer dan 1900 jaren geleden gered werden!

Notities bij de brief aan de Romeinen deel 85 - slot. door D.H.Hough

De alleen wijze God. Romeinen 16:25-27

"25 Hem nu, die bij machte is u te versterken (naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen,
26 maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken)
27 Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen. "

God is het onderwerp van de Schrift. Alhoewel het rechtstreeks te maken heeft met de gebeurtenissen in de geschiedenis van Israël, met regels en instructies voor een juiste manier van leven of met de speciale roeping van de gelovigen van vandaag, is Gods Woord ontworpen om God bekend te maken. Het is niet alleen door te groeien in de verwerkelijking van God dat we de zegeningen kunnen genieten en de levens leven die ons in het Woord worden voorgesteld. Al wat is geschreven moet verbonden worden met de Godheid en Zijn heerlijkheid.

Wij komen nu aan het einde van Paulus' brief aan de Romeinen, waar alle lofprijzing en heerlijkheid toegewezen worden aan de alleen wijze God. We herinneren ons dat de brief begon met ons te wijzen op het evangelie van *God*, wat gaat over *Gods* Zoon en de onthulling van *Gods* rechtvaardigheid, en wat *Gods* kracht is voor redding.

Doorheen heel de brief is de aandacht op God gericht geweest, op Zijn genade, Zijn kracht en liefde, alles samengevat in Zijn gift van Zijn Zoon. En deze nadruk blijft ons bij in de afsluitende woorden:

"Hem nu, die bij machte is u te versterken (naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken), Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen."

God is bekwaam.

De brief opende met een evangelie over Gods Zoon, Jezus Christus, onze Heer(1:1-5), de "kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft,"(1:16). Het sluit af met een uitdrukking van lof tot God, Die bekwaam is of "krachtig". Deze kracht heeft tot doel: het ons vestigen naar Paulus' evangelie en een bijzondere

onthulling van Jezus Christus. Zelfs al moeten de specifieke onderwerpen onderscheiden worden, is er duidelijk een samenhang tussen de hier aanwezige thema's, die allemaal in verband staan met de heerlijkheid van God: God is groot in Zijn kracht; God brengt goed nieuws; God centreert Zijn werk rond Zijn Zoon, onze Heer, Jezus Christus.

Het evangelie is Gods kracht tot redding, en God heeft ook de kracht om ons in alle aspecten van Zijn goede nieuws te vestigen. Als het lijkt dat op dit moment niet veel mensen gevestigd worden in de volwassen onthullingen die via Paulus werden gegeven, dan betekent dit niet dat God niet in staat is geweest het in onze harten door te laten dringen.

"Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus." (2Kor. 4:6).

Dat God deze heerlijkheden sowieso voor wie dan ook wil laten schijnen in deze dagen van duisternis en menselijke trots, is bewijs van Zijn macht. Maar we verwachten niet dat dit bewijs erg zichtbaar is, zelfs niet voor de gelovigen in deze aion. Onze zegeningen zijn geestelijk, en we wandelen in geloof; op gelijke wijze is Gods vermogen om gelovigen in het geloof te bevestigen en hen tot volwassenheid te brengen, behoorlijk voor het zicht verborgen. Het was al zo in de dagen van Elia, toen de profeet zich heel alleen voelde, zelfs na de verbazingwekkende wedstrijd met de profeten van Baäl (1Kon. 18:17-19:14). Maar als Yahweh Zich toen onthulde in "het suizen van een zachte koelte" (1Kon. 19:12), hoe minder hoorbaar en zichtbaar zijn vandaag Zijn heerlijkheden voor de grote massa!

Helaas, over het evangelie van Paulus, en het geheimenis dat gedurende aionische tijden verzwegen werd, wordt vandaag nauwelijks nog gesproken, en we vragen ons af of de boodschappen van rechtvaardiging en verzoening wel bekend waren tijdens veel van de lange eeuwen in de afgelopen twee millennia. Toch kan het zo zijn dat zelfs in de "duistere eeuwen" God in deze onthullingen Zijn "zevenduisend" gevestigd en bewaard heeft, of misschien zeven honderd of mogelijk slechts zeven? We twijfelen er niet aan dat God bekwaam is om dit te doen, en over Zijn bekwaamheid wordt hier in Romeinen 16:25 gesproken.

Paulus' evangelie.

God is bekwaam om ons te vestigen in de boodschap die Paulus "mijn evangelie" noemde. Over deze boodschap schreef A.E.Knoch:

"In de opening van [Romeinen] wordt ons verteld dat [Paulus] "afgezonderd" was voor het evangelie van God, over Zijn Zoon (Rom. 1:1-3). Dat dit een andere boodschap is dan die welke door de andere apostelen werd gebracht, is duidelijk, want hij was er voor "afgezonderd." Zelfs in het boek Handelingen, waar dit minder helder is dan Paulus' brieven aangeven, hebben we een verslag van deze scheiding en worden we hierin bevestigd door het feit dat in dat boek hij de enige is die Christus voorstelt

als de Zoon van God (Hand. 9:20) en die het evangelie van God verkondigt. Dit is de prediking van de twaalf apostelen op dat moment geheel afwezig...."

"In de vier 'evangeliën' wordt rechtvaardiging nooit gepredikt. Het is waar, de Wijsheid en God worden er gerechtvaardigd en zondaren die zichzelf proberen te rechtvaardigen, maar slechts in één geval lezen we van een mens die gerechtvaardigd wordt. De Farizeeër rechtvaardigde zichzelf op grond van zijn eigen daden. In contrast hiermee wordt de tollenaar... gerechtvaardigd (Luc. 18:10-14)!!! Niet dat hij van de volheid van de zegen kon genieten zoals wij dat mogen, maar hij had het, in tegenstelling tot de Farizeeër, bij het goede eind... En toch is dit geval niet de rechtvaardiging van Paulus' evangelie..."

"Vergeving vroeg op zijn minst een correcte houding van denken of bekering, zonder welk haar uitoefening alleen maar het verkeerde ten gevolge zou hebben. Maar rechtvaardiging is van begin tot eind goddelijk. Terwijl de genade en liefde die het laat zien elke vergeving verbergt die aangeboden zou kunnen worden, is het toch de striktste rechtvaardigheid. Het is het gevolg van goddelijk beraad, dat ver vooraf gingen aan de komst van zonde en waarvan de vervulling nog te vinden is, lang nadat de zonde het toneel heeft verlaten."

"In deze korte schets van de leer van Paulus' "mijn evangelie", is het nodig op te merken dat *dit nooit door enig ander geïnspireerd schrijver is opgetekend!!* Hoewel Jacobus sprak over rechtvaardiging, is zijn rechtvaardiging door *werken*, volkomen het *tegengestelde* van het evangelie dat Paulus predikte...."

(A.E.Knoch, Unsearchable Riches, vol.54, pp.149,154,155,160.)

Zo kunnen we zien dat Paulus in Romeinen heel veel nadruk legde op deze boodschap, die hij "mijn evangelie" noemde. Een nieuw tijdperk van onthullingen begint met de proclamatie van rechtvaardiging, grondig gezien in Romeinen 3:21-4:25 en opnieuw overdacht in het overeenkomend deel van 9:30-10:21. Hoewel het geval van Abraham in Genesis 15:1-6 een precedent levert voor rechtvaardiging door geloof, was Gods rechtvaardigheid nooit eerder zo duidelijk aangetoond als het nu bekend gemaakt werd door de gehoorzaamheid van Jezus Christus.

Een geheim.

Over het geheimenis dat sinds aionische tijden verzwegen is, schreef broeder A.E.Knoch:

" 'Het evangelie van God' was al eerder beloofd door "zijn profeten... in de heilige Schriften"(Rom. 1:2). Maar die geschriften zullen tevergeefs doorzocht worden als men ook maar een spoor van het *geheimenis* wil vinden, dat God 'verzweeg' in de voorbije aionische tijden, toen de

profeten leefden. Ook Paulus zelf, tijdens zijn bediening, die toen vrijwel compleet was (Hand. 19:21; Rom. 15:19,25) had het geheimenis niet verkondigd uit overlevering, want er wordt gezegd dat het '*thans* geopenbaard' is door zijn profetische geschriften (Rom. 16:26). De aionische God vaardigde het bevel uit om het aan alle natiën te verkondigen, vanwege de gehoorzaamheid van het geloof...."
(A. E. Knoch, Unsearchable Riches, vol.53, p.55.)

Dit geheim wordt geïdentificeerd met de boodschap van de verzoening, naar voren gebracht in Romeinen 5 en 11, en in 2Korinthe 5, waar we lezen:

"En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft, welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hen hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd."
(2Kor. 5:18,19)

Dit zijn heerlijke onthullingen van God, die spreken van Zijn genade en liefde voor ons. Maar ze zijn met name heerlijke onthullingen, omdat ze niet alleen spreken van zegeningen voor ons, maar omdat ze daarenboven de diepten van Gods heerlijkheid onthullen.

De aionische God.

God verzweg Zijn doelstelling van verzoening tijdens de aionische tijden die vooraf gingen aan het kruis, maar als de "aionische God" houdt Hij niet alleen sommige dingen gedurende hele aionen van tijd verborgen, Hij maakt ook Zijn geheimen bekend op de door Hem bepaalde momenten in de aionen. Hier wordt een van de heerlijkheden van God onderstreept. Onze God is de God van al de aionen en van de werken die tijdens de aionen uitgewerkt worden. De zinsnede die in de King James vertaling wordt gebruikt, "the everlasting God" (de eeuwige God) neigt er toe God op afstand te zetten, in een ander gebied dan waar wij zijn, waar tijd en verandering weinig betekenis hebben. Het spreekt van iets dat buiten ons begripveld ligt. Maar de woorden "aionische God" herinneren ons er aan dat God hier aan het werk is, waar wij zijn, in de aionen. Hij werkt de doelstelling uit die Hij heeft met de aionen. Daarom zijn veranderingen en aanpassingen in Zijn onthulling allemaal door Hem ingegeven, op uitdrukkelijk bevel van de aionische God.

Gehoorzaamheid van het geloof.

Het gebruik van de opvallende uitdrukking "gehoorzaamheid van het geloof", in Romeinen 1:5 en nu in 16:26, vraagt om nadere overdenking. In beide gevallen wordt gehoorzaamheid van het geloof verbonden met de opdracht die God aan Paulus had gegeven voor de natiën. In de voorafgaande eeuwen had de aionische God gehoorzaamheid verbonden aan Zijn werken van fysieke verlossing en bescherming, voor het tonen van Zijn macht aan Israël in de wildernis en in het

land, en om de instructies van de wet te kennen te geven. Maar nu, in Paulus' evangelie, is gehoorzaamheid iets dat voortkomt uit het *geloven* van dat evangelie. Er zijn geen wondertekenen, geen boven-natuurlijke voorzieningen van fysieke kracht of zichtbaar maken van vurige toorn, om de gehoorzaamheid aan ons op te leggen. God vertelt ons veeleer dat we om niet gerechtvaardigd worden in Zijn genade, door de verlossing die is in Christus Jezus(Rom. 3:24). Hij laat ons weten dat, hoewel we vijanden waren, we met Hem verzoend werden door de dood van Zijn Zoon(Rom. 5:10).

Door dit goede nieuws te geloven worden we naar gehoorzaamheid geleid. Dit patroon van geloofsgehoorzaamheid, ons geleid worden door Gods geest, ons logisch dienstbetoon, wordt in het bijzonder in Romeinen 6-8 en 12-15 duidelijk gemaakt.

God zij de glorie!

"Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen."

In volkomen overeenstemming met onze apostel worden we naar deze afsluitende lovende woorden geleid. Een doxologie is een uitdrukking die God lof toewijft, en dit is een doxologie der doxologieën geweest.

Zo is het een echt passend einde voor deze brief, waarin de heerlijkheden van God uitgelegd werden. Hij heeft Zijn rechtvaardigheid gemanifesteerd, die bestemd is "voor allen"(Rom. 3:21,22), de weg geopend heeft voor vrede en toegang tot het werk van de verzoening(5:11) en Zijn liefde heeft uitgegoten, die standvastig is in alle situaties(5:5; 8:35-39). Deze rijkste van alle zegeningen zijn alle bereikt "door Christus Jezus", ook wanneer deze afsluitende woorden van lof tot ons komen.

Wat nu indien God niet de Ene en Enige God zou zijn, Die een doelstelling uitwerkt doorheen de aionen? Alle goede nieuws van de Romeinenbrief zou dan in twijfel getrokken mogen worden. Onze zegeningen zouden slechts voorbijgaande dromen zijn. Paulus' brief aan de Romeinen heeft de aandacht gericht op de Enige God die deze titel waard is. Hij is de soevereine Plaatsers, de Ene Die Zijn goddelijke rechtvaardigheid vestigt en toont, Die vrede maakt en de weg opent naar de toegang tot Zijn aanwezigheid, Wiens liefde groot en zeker is, Die werkt in de levens van Abraham en Isaäk, van Jacob en Ezau en Farao en in de geschiedenis van Israël en de natiën, Die ons roept en ons als gelovigen de wereld in stuurt, terwijl Hij altijd onze harten tot rust brengt in verwachting van de heerlijke vrijheid van de kinderen van God.

De Romeinenbrief heeft ook duidelijk gemaakt dat Gods wijsheid niet te evenaren is. Ze bestaat uit het niet zijnde tot aanzijn te roepen(Rom 4:17). Ze bestaat uit het overgeven van Zijn Zoon voor zondaren(Rom. 5:8; 8:32). Ze bestaat uit het verzoenen van Zijn vijanden door de dood van Zijn Zoon(Rom. 5:10). Ze bestaat uit het verheerlijken, rechtvaardigen en uitroepen van hen die Hij tevoren had bestemd, in plaats van op hen te wachten totdat ze Hem door

hun eigen onafhankelijke willen kiezen(Rom. 8:30). En over hen die Hij roept leren we in 1Korinthe 1:26-28 dat zij deel zijn van de dwaasheid, de zwakte en de verachtelijke dingen van de wereld.

Gods wijsheid is diep(Rom. 11:33). Ze richt zich op het woord van het kruis(1Kor. 1:18-31). Ze is aangetoond door Christus Jezus, door Zijn geloof en Zijn gehoorzaamheid. Ze bestaat uit geven, en dat "om niet".

Tenslotte...

De doxologie is gericht op Gods grote toekomst, waarvan de resultaten in de aionen der aionen bereikt zullen worden. In de huidige aion is de mens een zondaar die gebrek heeft aan de heerlijkheid van God(Rom.3:23), maar als gelovigen verheerlijken wij "in de hoop op de heerlijkheid Gods"(Rom. 5:2). In ons lijden lopen we vooruit op de aionen waarin God echt verheerlijkt zal worden, hoewel ons lijden niet zulk een heerlijkheid verdient(8:18). God Zelf heeft deze wereld aan vruchteloosheid onderworpen, maar Hij heeft dat gedaan "in de verwachting" dat de schepping zelf bevrijd zal worden van de slavernij van de verdorvenheid en verlost naar de heerlijke vrijheid van de kinderen van God(8:20,21). Wat ligt er toch een vooruitzicht van heerlijkheid voor ons! Dit is goed nieuws van en over onze grote God.

**Aan God zij de glorie in de aionen der aionen.
Amen!**

